

จดหมายฝากฉบับที่สอง
ของอัครทูตเปาโล
ถึงชาวเมืองโครินธ์

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

เมืองโครินธ์เป็นเมืองหนึ่งที่โดดเด่นของชาวกรีก มันเป็นเมืองหลวงของแคว้นอาคาญาและเป็นที่พักอาศัยของผู้สำเร็จราชการของโรม มันเป็นเมืองที่ใหญ่โตมาก ในทางภูมิศาสตร์ มันมีตำแหน่งที่เหมาะสมมาก ๆ สำหรับจุดประสงค์ด้านการพาณิชย์ ผู้รู้ที่โดดเด่นท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของเมืองโครินธ์เป็นประโยชน์และเป็นโทษของมัน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้คนที่มั่งคั่งจากทั่วโลกได้มายังที่นั่นเพื่อค้าขาย และโดยการค้ากับผู้คนจากทั่วโลก เมืองโครินธ์ได้กลายเป็นเมืองที่มั่งคั่งมาก ๆ พวกเขาคนมั่งมีมายังที่นั่นโดยสนใจที่จะค้าขาย แต่พวกเขา นำความเสื่อมศีลธรรมและต้นเหตุของตนติดตัวมาด้วย

ดังนั้น ทั้ง ๆ ที่มีอารยธรรมกรีกอันเจริญรุ่งเรืองพร้อมกับศิลปวิทยาการชั้นสูงของมัน เกมกีฬา และสำนักปรัชญาหลายแห่ง เมืองโครินธ์ก็เป็นบ่อเกิดแห่งบาปและความชั่วร้าย คนทั้งเมืองจมจ่อมอยู่ในความเสื่อมศีลธรรมหลากหลายรูปแบบ มันเป็นเมืองที่โด่งดังในเรื่องการเมาเหล้า การกินดิบ และเหนือสิ่งอื่นใดคือขึ้นชื่อในเรื่องการค้าประเวณีที่ได้รับใบอนุญาตเพื่อการศาสนาของมัน การบูชาเทพีกรีกอาโฟรไดท์ที่มีลักษณะที่ต่ำทรามที่สุด ความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมก็มีมากมายเหลือเกินในเมืองโครินธ์จนผู้ใดที่ใช้ชีวิตอยู่ในการปฏิบัติต่าง ๆ ที่แสดงถึงศีลธรรมอันต่ำทรามก็ถูกเรียกว่าเป็นคนที่ “ใช้ชีวิตดุดจกชาวเมืองโครินธ์”

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐในกรุงเอเธนส์และจากนั้นก็เดินทางต่อไปยังเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:1) และกิจการบทที่ 18 ก็รับรองข้อเท็จจริงที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เปาโลในการก่อตั้งคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ เขาเทศนาและทำงานหนักในเมืองโครินธ์เป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน และทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติก็ได้รับความรอดผ่านทางที่เขาส่งข่าวประเสริฐของพระเจ้า

ยิวที่โดดเด่นบางคนในเมืองนั้นได้กลับใจรับเชื่อแล้ว ยกตัวอย่างเช่น คริสปัส หัวหน้านายธรรมศาลา ได้ถูกนำมาถึงพระคริสต์ผ่านทางงานรับใช้ของเปาโล (กิจการ 18:8) และเอรัสทัส (สมุหบัญชีของเมืองนั้น) และกายอัส (ชายผู้มั่งมีมาก ๆ) ก็ได้รับความรอดและรับบัพติศมาแล้วเช่นกัน (รม. 16:23) แต่คนส่วนใหญ่เหล่านั้นที่ได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐก็เป็นพวกคนต่างชาติ และผู้เชื่อส่วนใหญ่ของเปาโลก็อยู่ในชนชั้นคนยากจนตามที่เปาโลประกาศไว้ใน 1 โครินธ์ 1:26 “ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก”

เมื่อเปาโลเข้าไปในเมืองโครินธ์โดยประกาศข่าวสารที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา เขาก็ตระหนักทันทีถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาอยู่ในเมืองที่มั่งมีและชั่วช้า เมืองที่โอ้อวดวัฒนธรรมและการเรียนรู้มากมายแต่ก็เต็มไปด้วยความเย่อหยิ่ง นี่ไม่ได้เปลี่ยนความคิดของเขาเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ ในเมืองโครินธ์เขาประกาศข่าวประเสริฐที่อันเดิมซึ่งไม่ถูกบิดเบือน ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐที่เขาประกาศในทุกแห่งหนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเขาให้ประกาศพระคุณของพระเจ้าที่นำมาซึ่งความรอด ใน 1 โครินธ์ 2:1,2 เขาให้การรับรองว่า “และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้อะไร ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจกับเปาโลในแบบที่พิเศษมาก ๆ ขณะที่เขากำลังเทศนาในเมืองโครินธ์

รินธ์ ด้วยความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก เปาโลประกาศข่าวสารที่พระเจ้าทรงวางไว้บนใจของเขา เขารู้ว่าเขาได้รุกรานเข้าไปในสนามเด็กเล่นของซาตานแล้วและว่าเขาไม่ได้กำลังต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่กับมารร้ายนั่นเองและเหล่าทูตแห่งนรก ดังนั้นเขาจึงประกาศว่า “ข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก” (1 คร. 2:3) เปาโลเทศนา “ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” (1 คร. 2:4) พระเจ้าทรงยื่นหยัดเคียงข้างผู้รับใช้ของพระองค์ และผ่านทางที่เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า คนเป็นอันมากจึงรับการบังเกิดใหม่แล้ว

เปาโลออกไปจากเมืองโครินธ์เพราะความตั้งใจแน่วแน่ของเขาที่จะถือเทศกาลเลี้ยงนั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 18:21) เมื่อเขากลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ใช้เวลาสามปีที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 20:31) แต่ในช่วงหลังแห่งการพักที่นั่นของเขา เขาก็ได้รับรายงานเกี่ยวกับความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยหลายอย่างที่เมืองโครินธ์ สภาวะอันน่าเศร้ายิ่งนักแห่งการปฏิบัติต่าง ๆ ในเรื่องฝ่ายวิญญาณมีอยู่ในคริสตจักรที่นั่น และหลายสิ่งซึ่งชั่วร้ายได้ผุดขึ้นในท่ามกลางผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์ เพราะสภาพนี้เอง จดหมายฉบับหนึ่งที่รายงานสภาวะของคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์จึงถูกส่งไปถึงอัครทูตเปาโล (ใน 1 โครินธ์ 1:11 เปาโลเขียนว่า “สิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในคร้วเรือนของนางคะโลเอ ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่าน”)

ในที่นี้คร้วเรือนของนางคะโลเอถูกกล่าวถึงว่าได้แจ้งให้เปาโลทราบเกี่ยวกับจิตใจที่ขอบหาเรื่องทะเลาะซึ่งแพร่หลายอยู่ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ บางทีอาจจากแหล่งข่าวเดียวกัน (และน่าจะมาจากแหล่งอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน) เปาโลได้ยินมาเกี่ยวกับหลายสิ่งซึ่งเลวร้ายกว่าเดิมอีกซึ่งกำลังเข้ามาในที่ประชุม นั่นคือในท่ามกลางผู้เชื่อบางคนเหล่านั้น ความเสื่อมศีลธรรมอันน่าเกลียดกำลังถูกยอมให้ปฏิบัติในที่ประชุม การฟ้องร้องระหว่างผู้เชื่อด้วยกันกำลังถูกยื่นเรื่องต่อศาลซึ่งมีตุลาการที่เป็นคนนับถือรูปเคารพเป็นผู้ตัดสิน เหล่าสมาชิกของที่ประชุมชาวเมืองโครินธ์ได้ดูหมิ่นพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า-นั่นคือ พวกเขาบางคนกำลังเมามายและคนอื่น ๆ ก็กำลังทำตัวเหมือนคนกินดิบ

มีอีกหลายเรื่องที่ไม่เป็นแบบคริสเตียนในที่ประชุม นั่น เช่น ความไม่เป็นระเบียบในการประชุมนมัสการ การใช้ของประทานบางอย่างแบบผิด ๆ และดูเหมือนว่าผู้หญิงบางคนในคริสตจักรนั้นได้ยึดครองความเป็นผู้นำในการประชุมนมัสการและผูกขาดเวลาประชุม

1 โครินธ์ 16:8 บอกเราว่าเปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัสและตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นไปจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เนื่องจากจดหมายฝากฉบับแรกที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ถูกเขียนที่เมืองเอเฟซัส จึงดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่ามันถูกเขียนในช่วงแรกของปี ค.ศ. 57 น่าจะราว ๆ ช่วงอีสเตอร์

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าจดหมายฝาก 1 โครินธ์ ถูกนำส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์โดยมือของสเทพานัส ฟอर्थูนาทัส และอากายคัส (ดู 1 โครินธ์ 16:17) ท่านอื่น ๆ ก็เชื่อว่ามันถูกส่งถึงเมืองโครินธ์โดยทิตัส หลังจากการศึกษาค้นคว้าอย่างตั้งใจและการพิจารณาสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ และข้อพระคัมภีร์หลายข้อส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ทั้งสองฉบับถูกนำส่งโดยทิตัสผู้รับใช้หนุ่ม ผมคิดว่าการศึกษา

ค้นคว้าจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ของเราจะสนับสนุนข้อสรุปนี้

จดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเมืองโครินธ์ถูกเขียนขึ้นไม่นานหลังจากฉบับแรก น่าจะในช่วงหลังของปีเดียวกันนั้น นักอรรถาธิบายบางท่านเสนอแนะว่าจดหมายฉบับที่สองนี้ถูกเขียนที่เมืองฟิลิปปี แต่ไม่มีทั้งข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์และตามประวัติศาสตร์ที่สนับสนุนแนวคิดนี้ ผู้รู้ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนในเมืองเธสะโลนิกา

เปาโลได้วางแผนว่าจะไปเยือนเมืองโครินธ์อีกครั้ง แต่เขายังไม่ทำตามที่ได้ตั้งใจไว้อยู่สักพักหนึ่งและส่งทิโมธีและเอร์สทัสไปแทนเขา เหตุผลที่เขาเปลี่ยนแผนการต่าง ๆ ของตนจะถูกนำเสนออย่างชัดเจนในการศึกษาค้นคว้าบทแรก ๆ ของจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ของเขา สุดท้ายแล้วเขาจะไปยังเมืองโครินธ์อีกครั้ง เขารอคอยการได้เจอกับทิตัส และเมื่อการพบกันนั้นเกิดขึ้นในท้ายที่สุด รายงานข่าวที่ถูกนำมาโดยทิตัสเกี่ยวกับการรับจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลที่ส่งถึงผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นก็หนุนใจของอัครทูตผู้นี้ อย่างไรก็ตาม เขารู้สึกว่ามันจำเป็นที่จะต้องส่งจดหมายอีกฉบับไปถึงคริสตจักรนั้นทันที โดยหวังว่าทุกคนจะอยู่ในสันติสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเมื่อเขาจะไปถึงที่นั่นในท้ายที่สุด (โปรตอ่าน 2 โครินธ์ 12:20,21; 13:2-10)

อย่างไรก็ตาม ถ้าเราอยากเข้าใจจดหมายฝากฉบับที่สองถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ เราก็ต้องเข้าใจเหตุผลที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับแรกก่อน ทั้งสองฉบับมีอะไรที่เหมือนกันหลายอย่าง จดหมายฝากฉบับแรกให้เราเห็นภาพภายในของคริสตจักรนั้น คือที่ประชุมของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มันกล่าวถึงการประพฤติปฏิบัติประจำวันของผู้เชื่อ และมันกล่าวถึงการดำเนินชีวิตของที่ประชุมนั้นต่อหน้าคนไม่เชื่อด้วย มันรับรองว่าเปาโลเขียนโดยสิทธิอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันประณามจิตใจที่แบ่งพรรคแบ่งพวกในคริสตจักร มันเปิดโปงปัญหาแบบโลกและแสดงให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะประกาศตัวว่าเป็นคนมีปัญหาโดยปราศจากความเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข่าวสารของ 1 โครินธ์ ยินกรานเรื่องฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้เชื่อแต่ละคนเช่นเดียวกับในคริสตจักรและกิจกรรมทั้งหมดของคริสตจักร มันส่งเสริมความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามแบบพระเจ้าในคริสตจักรทุกเวลาในทุกการประชุมนมัสการ และมันยังส่งเสริมความเป็นระเบียบเรียบร้อยตามแบบพระเจ้าในการใช้ของประทานต่าง ๆ ที่ทรงโปรดประทานแก่ผู้เชื่อทั้งหลายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันบัญชาความมีวินัยอันบริสุทธิ์ในคริสตจักรและเรียกร้องให้มีความบริสุทธิ์ส่วนตัว มันให้ข้อปฏิบัติแก่ผู้เชื่อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขาต่อคนไม่เชื่อทั้งหลาย ทั้งในที่สาธารณะและที่ส่วนตัว ทั้งชายและหญิงทั้งหลาย

มีเหตุผลที่โดดเด่นสองประการสำหรับการเขียนจดหมายฝากฉบับแรกถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์: ประการแรก ข้อบกพร่องและความเหลวไหลหลายอย่างได้เกิดขึ้นในหลักคำสอนแล้ว ประการที่สอง ข้อบกพร่องและความเหลวไหลหลายอย่างได้เกิดขึ้นในวิถีปฏิบัติของชีวิตประจำวันแล้ว ข้อบกพร่องและความเหลวไหลหลายอย่างในหลักคำสอนและวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ได้รุกคืบเข้ามาอย่างหนักและส่งผลกระทบต่อสวัสดิภาพของคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์ รายงานข่าวเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นได้มาถึงหูเปาโล สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ อันชวนฉงนได้เกิดขึ้น และเพราะสภาพการณ์แวดล้อมอันชวนฉงนเหล่านี้ในคริสตจักรนั้น จึงมีผู้ส่งข่าวไปบอกอัคร

พูดท่านนี้เพื่อขอคำปรึกษาและคำแนะนำของเขา

ความชั่วร้าย ความอธรรม และวิถีปฏิบัติอันบาปหนาเหล่านั้นในท่ามกลางพวกวิสุทธิชนในเมืองโครินธ์ ที่ขึ้นชื่อว่าชั่วร้ายก็เรียกร้องให้มีการหาหรือและการแก้ไขทันที สถานการณ์นั้นเป็นเรื่องน่าเศร้า ชวนทุกจิตใจ และทำใจแตกสลายแน่ทีเดียว เปาโลทราบถึงสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ที่นี่ และแน่นอนว่าเขาไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับวิถีปฏิบัติอันชั่วร้ายเหล่านั้นที่เริ่มกลายเป็นเรื่องสามัญธรรมดาไปแล้วในคริสตจักรนั้น แต่เขารักเหล่าผู้เชื่อของเขาด้วยความรักอันท่วมท้น และเขาไม่มีความปรารถนาใด ๆ เลยที่จะทำร้ายพวกเขาหรือนำความอับอายมาสู่พวกเขา ดังนั้นในจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงพวกเขา เขาได้กล่าวถึงทุกสิ่งในท่ามกลางพวกเขาซึ่งเขามีใจยินดีและซึ่งเขาให้คำยกย่องได้ และให้คำชมเชยด้วยใจรักแก่พวกเขาก่อนที่จะให้คำตักเตือน

เนื้อหาส่วนใหญ่ของจดหมายฝากฉบับแรกถึงชาวโครินธ์อยู่ในภาษาของคำตักเตือนที่รุนแรงเพราะสิ่งที่มีผิดธรรมดาเหล่านั้นในที่ประชุมนั้น แต่เปาโลเขียนเช่นนั้นด้วยความสัตย์ซื่อแบบไม่ผันแปรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและความรักอันไม่ลืมหูลืมตาที่มีแก่คนเหล่านั้นที่เขาเขียนถึง จากนั้นเขาก็รอคอยผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งจดหมายของเขาอย่างใจจดใจจ่อและด้วยใจอธิษฐาน

ใน 2 โครินธ์ 7:5-16 เปาโลได้พูดคุยกับทิตัสและทราบจากเขาว่าจดหมายฝากฉบับแรกนั้นได้สำเร็จตามความประสงค์ที่เขาได้ตั้งใจไว้ทุกประการ มีการลงวินัยแล้ว การประพฤติผิดต่าง ๆ ได้ถูกแก้ไขแล้วเป็นส่วนใหญ่ ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นได้ถูกนำมาสู่การกลับใจใหม่ที่แท้จริงสำหรับความผิดปกิตและความไม่เป็นระเบียบเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยอมให้มีและได้ปฏิบัติในคริสตจักรนั้น เป็นธรรมดาที่ใจของเปาโลได้รับการปลอบประโลมอย่างมากโดยการตอบรับและความสำเร็จซึ่งได้มาพร้อมกับการสื่อสารของเขา ในสภาวะจิตใจเช่นนี้เอง เขาจึงเขียนหาพวกเขาอีกครั้งในจดหมายฝากฉบับที่สองนี้

ในระหว่างเวลานั้นที่ทิตัสอยู่ในเมืองโครินธ์ เขาได้มีโอกาสเรียนรู้ทัศนคติต่าง ๆ และตรวจสอบสภาพที่แท้จริงของคริสตจักรที่นั่น สมาชิกบางคนของที่ประชุมนั้นต่อต้านเปาโลและได้ใส่ร้ายเขาในหลาย ๆ ด้าน จดหมายฝากฉบับที่สองนี้จึงมีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการที่เปาโลหักล้างรายงานใส่ร้ายเหล่านั้นและการกล่าวป้องกันความจริงแท้แห่งอุปนิสัยของเขาเอง

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ตลอดหลายยุคสมัยได้รู้สึกว่าเป็นปัจเจกชนของเปาโลถูกแสดงออกอย่างเด่นชัดในจดหมายฝากฉบับนี้มากกว่าในงานเขียนอื่นใดที่พระเจ้าประทานให้แก่เราผ่านทางปากกาที่ได้รับการดลใจของเปาโล ในที่นี้เราเห็นความอ่อนแอแบบมนุษย์ ความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณ ความรักใคร่อันลึกซึ้งและนมนวลที่สุด ความรู้สึกที่ได้รับบาดแผล ความกวดขันที่เปาโลถือครอง คำพูดเสียดแทงที่เขาสามารถกล่าวได้ ความสามารถของเขาในการดำเนินและการปกป้องความจริงแท้ของตัวเองโดยไม่ใช้อารมณ์-แต่เราต้องระมัดระวังที่จะไม่มองข้ามความถ่อมใจของเขา ในที่นี้เช่นกัน เราเห็นความกระตือรือร้นของเปาโลที่มีต่อสวัสดิภาพของผู้อ่อนแอและผู้ที่ยากจน และความปรารถนาของเขาที่มีต่อพัฒนาการของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผ่านทาง การเจริญก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของสมาชิกแต่ละคนเหล่านั้นของคริสตจักร ลักษณะเฉพาะตัวเหล่านี้ของสุดยอดอัครทูตท่านนี้ถูกแสดงออกอย่างชัดเจนโดยการเปลี่ยนทิศทางของคำวิงวอนของเขา กระนั้นพวกมันก็ถูกผูกมัดเข้าด้วยกันทั้งหมดโดยสายใยสวรรค์แห่งการปฏิเสธตนเองอย่างสิ้น

เชิงของเขาซึ่งถูกกำกับโดยความรักของเขามีต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ของเขา

การวิเคราะห์

จดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวเมืองโครินธ์แบ่งออกเป็นสามส่วน:

1. หลักการต่าง ๆ ของเปาโลในเรื่องการกระทำ (บทที่ 1:1-7:16)
2. การร่วมถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (บทที่ 8:1-9:15)
3. การกล่าวป้องกันของเปาโลในเรื่องสิทธิอำนาจแห่งความเป็นอัครทูตของเขา (บทที่ 10:1-13:14)

ส่วนที่ 1

หลักการต่าง ๆ ของเปาโลในเรื่องการกระทำ

ส่วนย่อย 1: คำค้ำบั (บทที่ 1:1,2)

ส่วนย่อย 2: การพึ่งพาซึ่งกันและกันของอัครทูตเปาโลกับคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ (บทที่ 1:3-14)

- (a) การทนทุกข์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ให้ อันนำมาซึ่งการพลอบโยนจากพระเจ้าสำหรับตัวเราเอง และพลังที่จะพลอบประโลมใจผู้อื่นที่ทนทุกข์เช่นกัน (1:3-7)
- (b) ความทุกข์ลำบากของเปาโลในแคว้นเอเชียและสิ่งที่ช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ลำบากของเขานั้น- ความเมตตาของพระเจ้าและความเห็นอกเห็นใจของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ (1:8-11)
- (c) เปาโลสมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจนี้ (1:12-14)

ส่วนย่อย 3: เหตุผลของเปาโลในการเดินทางไปเยือนเมืองโครินธ์ออกไปก่อน (บทที่ 1:15-24)

- (a) ปณิธานในตอนแรกของเปาโล (1:15,16)
- (b) คำกล่าวหาเทียมเท็จที่ตามมาว่าเขาเป็นคนโลเล (1:17)
- (c) การยืนยันเรื่องการทำตามทีพูดของเขา (1:18-22)
- (d) เหตุผลที่เขาไปซ้ำ (1:23,24)

ส่วนย่อย 4: วัตถุประสงค์หนึ่งเดียวของเปาโล ความเจริญก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อเหล่านั้น (บทที่ 2)

- (a) วัตถุประสงค์ของเปาโลที่จะไม่นำความเจ็บปวดมาสู่ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นแต่ที่จะแสดงความรักและความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อพวกเขา (2:1-4)
- (b) เพราะว่าผู้ที่ทำความผิดนั้นไม่เพียงก่อให้เกิดความเจ็บปวดมากมายในใจของเปาโลเท่านั้น แต่ความเจ็บปวดต่อคริสตจักรนั้นทั้งหมด (2:5)

- (c) ถึงเวลาแล้วที่จะยกโทษให้ผู้ที่ทำความผิดนั้น (2:6-8)
- (d) นอกเหนือจากสำแดงความรักของเขาให้ประจักษ์แล้ว เปาโลปรารถนาที่จะทดสอบความเชื่อฟังของผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ (2:9)
- (e) เปาโลปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมกับผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ในกิจการแห่งการยกโทษให้ ผู้เชื่อทั้งหลายต้องยกโทษให้กันและกัน (2:10,11)
- (f) เปาโลรักผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นอย่างลึกซึ้งจนเขาอยู่ไม่สุขจนกระทั่งเขาได้ข่าวว่าพวกเขารับคำตำหนิเหล่านั้นในจดหมายฝากฉบับแรกที่ส่งถึงพวกเขาแล้ว (2:12,13)
- (g) เปาโลร้องสรรเสริญเสียงดังเมื่อคิดถึงการเดินทางที่พระเจ้าได้ทรงกระทำโดยมือของเขา (2:14)
- (h) หลักคำสอนของพระคริสต์: ชีวิตแก่คนเหล่านั้นที่ยอมรับ, ความตายแก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวสารแห่งพระคุณ (2:15,16)
- (i) เปาโลรู้สึกถึงความไม่เพียงพอของตน กระนั้นเขาก็จริงจัง (2:17)

ส่วนย่อย 5: งานรับใช้ของเปาโลไม่ใช่โดยการแต่งตั้งตัวเอง แต่โดยการสื่อสารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (บทที่ 3:1-6)

- (a) เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาไม่จำเป็นต้องมีหนังสือรับรองไปถึงชาวเมืองโครินธ์ (3:1)
- (b) คริสตจักรชาวเมืองโครินธ์เองเป็นหนังสือรับรองของพวกเขา (3:2,3)
- (c) ฤทธิ์เดชจากพระเจ้าได้ทำให้พวกเขาเหมาะสมสำหรับงานรับใช้นั้น ฤทธิ์เดชที่ไม่ใช่ของคำบัญชาหนึ่งซึ่งนำความตายมาให้ แต่ของพระวิญญาณซึ่งประทานชีวิต (3:4-6)

ส่วนย่อย 6: การสำแดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณซึ่งเหนือกว่าการสำแดงให้ประจักษ์ของพระราชบัญญัติของโมเสส (บทที่ 3:7-18)

- (a) ถ้าพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งปรณนิบัติความตาย ยังเปี่ยมสง่าราศี (และมันเป็นเช่นนั้น) พระวิญญาณซึ่งประทานชีวิตจะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด (3:7-11)
- (b) ความตรงข้ามกันระหว่างข่าวสารของโมเสสกับข่าวสารของเปาโล เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณด้วยคำพูดที่เข้าใจง่ายมาก ๆ โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าตัวเองไว้ เพื่อที่ลูกหลานของอิสราเอลจะเพ่งมองอวสานของสิ่งซึ่งถูกลบล้างไปนั้นไม่ได้ (3:12,13)
- (c) การเก็บจำเชนนี้อันเป็นส่วนหนึ่งของโมเสสได้ก่อให้เกิดผลกระทบโดยธรรมชาติแม้จะอยู่เพียงชั่วคราวต่อพวกยิว (3:14-16)
- (d) พระวิญญาณซึ่งได้เข้ามามีอำนาจเหนือกว่าพระราชบัญญัติของโมเสสหาใช้อื่นใดไม่นอกจากเป็นพระวิญญาณของพระคริสต์เอง และทรงเป็นพระวิญญาณแห่งเสรีภาพและความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ (3:17,18)

ส่วนย่อย 7: ฤทธิ์เดชของงานรับใช้ซึ่งถูกแสดงออกโดยความอ่อนแอของผู้ปรนนิบัติเหล่านั้น
(บทที่ 4:1-15)

- (a) งานรับใช้ของเปาโลเป็นงานรับใช้ที่แท้จริงและเป็นของแท้ (4:1,2)
- (b) ถ้าความสว่างแห่งความจริงของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าถูกซ่อนไว้ต่อไปอีกจากผู้ใด มันก็ไม่ใช่ความผิดของคนเหล่านั้นที่ป่าวประกาศข่าวประเสริฐ แต่เป็นความผิดของคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐ (4:3-6)
- (c) ความอ่อนแอของผู้ปรนนิบัติแสดงให้เห็นถึงความสัมฤทธิ์ผลแห่งหลักคำสอนที่ถูกประกาศโดยผู้ปรนนิบัติของพระเจ้า (4:7-15)

ส่วนย่อย 8: พวกเขาถูกค้ำจุนโดยความหวังเรื่องชีวิตในอนาคต (บทที่ 4:16-5:10)

- (a) ผู้ปรนนิบัติในความอ่อนแอของเขาถูกทำให้มีชีวิตโดยความหวังเรื่องชีวิตนิรันดร์ ผู้ปรนนิบัติของพระเจามีข่าวสารที่ให้ชีวิต ไม่ใช่ข่าวสารที่ฆ่าให้ตาย แต่ทำให้มีชีวิตอยู่ (4:16-18)
- (b) ความหวังในการเพิ่มเข้ากับชีวิตปัจจุบันของพวกเขาในพระคริสต์ว่าจะได้ครอบครองกายหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของชีวิตนั้นเหมือนกับที่ร่างกายปัจจุบันนี้ไม่เหมาะสมกับความต้องการเหล่านั้น (5:1-5)
- (c) ถึงแม้ว่ายังไม่ได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาก็ไม่เคยอยู่นอกสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าพระเนตรของพระองค์ที่มองเห็นทุกสิ่งเฝ้าดูอยู่เหนือลูก ๆ ของพระองค์ (5:6-9)
- (d) สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงให้คำตัดสินเกี่ยวกับทุกการกระทำของผู้เชื่อทั้งหลาย ไม่ว่าจะการเหล่านั้นจะดีหรือเลว (5:10)

ส่วนย่อย 9: งานรับใช้แบบคริสเตียนเป็นงานรับใช้แห่งการทำให้คืนดีกัน (บทที่ 5:11-21)

- (a) ข้อเท็จจริงเรื่องการพิพากษาที่จะมานั้นถูกยอมรับแล้ว เปาโลจึงพากเพียรที่จะชนะผู้คนมาสู่ชีวิตแห่งพระวิญญูญาณ เพราะเห็นแก่พวกเขาเอง (5:11-13)
- (b) ความรักของพระคริสต์ทำให้ผู้ปรนนิบัติที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐมีชีวิต (5:14,15)
- (c) ผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าในยุคพระคุณนี้มีมุมมองที่ใหม่และสูงกว่าที่ผู้คนมีจนถึงตอนนี้เกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ (5:16,17)
- (d) โลกจึงถูกทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้าในพระคริสต์แล้ว และเหล่าผู้ปรนนิบัติของพระองค์ควรกระชับคอคอผู้คนให้รับการคืนดีกันผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์บนกลโกธา (5:18-21)

ส่วนย่อย 10: เหล่าผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าสานต่อพระราชกิจแห่งการคืนดีกันนี้อย่างไร
(บทที่ 6:1-10)

- (a) เหล่าผู้ปรนนิบัติของพระเจ้ากระชับคอคอผู้คนให้รับพระคุณของพระเจ้าทันทีเพราะว่าวันนี้เป็นวันแห่ง

ความรอด ตอนนี้เป็นเวลาอันชอบ (6:1,2)

- (b) ผู้ปรนนิบัติที่แท้จริงของพระเจ้าก็ปฏิเสธตนเองและให้พระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาก่อน (6:3-10)

ส่วนย่อย 11: ผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าเรียกร้องการตอบสนองแบบถ่อมใจจากคนเหล่านั้นที่งานรับใช้นั้นถูกกระทำเพื่อพวกเขา (บทที่ 6:11-7:1)

- (a) การวิงวอนต่อผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นให้รับผู้ปรนนิบัติเช่นนั้นในวิญญานแห่งความรัก (6:11-13)
- (b) คำแนะนำให้ถอนตัวจากการคบหาสมาคมทั้งหลายที่มีมลทินและไม่ชอบธรรม (6:14-18)
- (c) ถนอมความบริสุทธิ์ภายในที่แท้จริงไว้โดยยอมแลกทุกอย่าง (7:1)

ส่วนย่อย 12: คำเตือนสติถึงชาวเมืองโครินธ์ให้เลิกหาตระแวงและให้ไว้วางใจเปาโลในการที่เขาประกาศพระคุณบริสุทธิ์ของพระเจ้า (บทที่ 7:2-16)

- (a) การประพุดติของเปาโลที่ปราศจากติเตียน (7:2)
- (b) ภาษาของเปาโลไม่ใช่ภาษาแห่งความขมขื่นแต่เป็นภาษาแห่งความรัก (7:3,4)
- (c) ความกระวนกระวายใจของเปาโลขณะรอฟังข่าวจากเมืองโครินธ์ ความชื่นบานของเขาเมื่อรายงานข่าวจากเมืองโครินธ์ได้มาถึงเขา (7:5-7)
- (d) 1 โครินธ์ถูกเขียนเพื่อก่อให้เกิดการปฏิรูปและการอวยพรฝ่ายวิญญาน ไม่ใช่เพื่อก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น (7:8-12)
- (e) ความปิติยินดีของเปาโลในการทำตามความประสงค์ของตนสำเร็จแล้ว (7:13-16)

ส่วนที่ 2

การร่วมถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือ

เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม

ส่วนย่อย 1: การประพุดติของคริสตจักรเหล่านั้น (บทที่ 8:1-9:15)

- (a) แบบอย่างของคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย (8:1-5)
- (b) ภารกิจของทิตัสไปยังเมืองโครินธ์เพื่อหนุนใจการทำงานที่นั่น (8:6-15)
- (c) อุปนิสัยของทิตัสและเหล่าผู้ช่วยของเขา (8:16-23)
- (d) คำเตือนสติให้มีใจโอ้อวมอารี-กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หวานเพียงเล็กน้อย ก็เก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย; หวานอย่างบริบูรณ์ ก็เก็บเกี่ยวอย่างบริบูรณ์ (8:24-9:11)
- (e) ผลลัพธ์ของการกระทำทั้งหลายแห่งความรักแท้ในพระคริสต์ (9:12-15)

ส่วนที่ 3

การกล่าวปกป้องสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของเปาโล

ส่วนย่อย 1: ความตั้งใจของเปาโลที่จะเอาชนะอุปสรรคทุกอย่างโดยยอมแลกด้วยทุกสิ่ง (บทที่ 10:1-6)

- (a) การประพาศที่ถ่อมใจและอ่อนสุภาพของเปาโล (10:1)
- (b) แม้มีวิญญานที่อ่อนสุภาพและถ่อมใจ เปาโลก็ถือครองฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติ (10:2-6)

ส่วนย่อย 2: คำเตือนไม่ให้ไว้วางใจในรูปลักษณะภายนอก (บทที่ 10:7-18)

- (a) การที่เปาโลไม่อ้างสิทธิ์ของตัวเองก็ไม่ได้บ่งบอกว่าเขาไม่มีสิทธิอำนาจจากพระคริสต์ที่จะส่งมอบข่าวสารนั้นที่เขาประกาศ (10:7,8)
- (b) เปาโลตั้งใจว่าจะแสดงสิทธิอำนาจนั้น (10:9-11)
- (c) เปาโลพยายามอยู่ภายในขีดจำกัดของตัวเองและไม่ทำทนายการเปรียบเทียบโดยเอาตัวเองรุกร้าเข้าไปภายในเขตแดนแห่งการงานของคนอื่น (10:12-18)

ส่วนย่อย 3: การกล่าวแก้ของเปาโลต่อคนเหล่านั้นที่กล่าวหาเขา (บทที่ 11:1-17)

- (a) คำวิงวอนให้อดทนกับเขาหากเขาลดตัวลงสักครู่ไปสู่ระดับของผู้คนที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาน (11:1)
- (b) ความกระวนกระวายใจของเขามุ่งต่อการรักษาความบริสุทธิ์แห่งความเชื่อของเหล่าผู้เชื่อของเขา (11:2,3)
- (c) สิทธิอำนาจของเปาโลที่จะประกาศข่าวประเสริฐ และไม่ควรมีข้อสงสัยใด ๆ เลยเกี่ยวกับข่าวสารของเขา (11:4-6)
- (d) ความปรารถนาของเปาโลที่จะไม่โยนภาระแห่งการเลี้ยงดูและการจุนเจือเขาลงบนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ไม่ควรถูกมองว่าเป็นการกระทำผิด (11:7-11)
- (e) เปาโลประพาศตัวเช่นนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นถูกชักชวนให้หลงโดยความไม่มีส่วนได้ส่วนเสียของพวกคนไม่ซื่อสัตย์ (11:12-15)
- (f) เปาโลไม่ประสงค์ที่จะถูกมองว่าเต็มใจที่จะละทิ้งจุดยืนอันสูงส่งนั้นของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า (11:16,17)

ส่วนย่อย 4: เปาโลอนุญาตตัวเองให้แจกแจงการทำงานหนักเหล่านั้นของเขาเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า (บทที่ 11:18-33)

- (a) เปาโลขอใช้มุมมองแบบมนุษย์ล้วน ๆ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เนื่องจากมันเป็นมุมมองเดียวเท่านั้นที่บางคนยอมรับ (11:18)

- (b) ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นมีความอดทนสูงเหลือเกินต่อความโง่เขลาของผู้อื่น พวกเขาจึงถูกคาดหวังว่าจะอดทนกับเปาโลได้ (11:19,20)
- (c) จริง ๆ แล้วเปาโลถูกกล่าวหาว่ามีความอ่อนแอเพราะการที่เขาไม่เลียนแบบความโง่เขลานั้นซึ่งบัดนี้เขาจะลดตัวลงไปหาตอนนี้ (จนถึงระดับหนึ่ง) (11:21)
- (d) เปาโลมีความเท่าเทียมกับเหล่าคู่ต่อสู้ของเขาในเรื่องของเผ่าพันธุ์และสัญชาติ (11:22)
- (e) ความเหนือกว่าอย่างมหาศาลของเปาโลเมื่อเทียบกับเหล่าคู่ต่อสู้ของเขาในเรื่องคุณสมบัติในฐานะผู้ปรนนิบัติของพระเยซูคริสต์ในการทำงานหนัก ในความรัก ในความสงสาร ในความหวังใยและความเห็นอกเห็นใจ (11:23-29)
- (f) คำอ้อวอดเช่นนั้นซึ่งไม่เข้ากันกับเขาเลยเพราะคุณสมบัติของเปาโลไม่ใช่สิ่งที่เขาได้กระทำ แต่เป็นสิ่งที่เขาได้เผชิญ (11:30)
- (g) การหลบหนีของเปาโลไปจากมือของอาเรทัส (11:31-33)

ส่วนย่อย 5: นิमितและการเปิดเผยต่าง ๆ ของเปาโล (บทที่ 12:1-6)

- (a) เกรงว่าเปาโลจะถูกรังเกียจอย่างสิ้นเชิง เขาจะบอกใบ้เกี่ยวกับคุณสมบัติเหล่านั้นที่สูงส่งกว่าสำหรับงานของเขาในการรับใช้ (12:1)
- (b) การที่เปาโลถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สามและเมืองบรมสุขเกษม (12:2-4)
- (c) ถึงแม้เขาอาจอวดเรื่องนี้ได้ เปาโลก็ขอที่จะไม่สาธยายต่อ (12:5,6)

ส่วนย่อย 6: หนามในเนื้อ (บทที่ 12:7-10)

- (a) หนามนั้นถูกส่งมายังเปาโลเพื่อรักษาเขาไว้จากการยกชูตัวเองและความเยอหยิ่ง (12:7)
- (b) เปาโลขอร้องพระเจ้าให้เอาหนามนั้นออกไป (12:8)
- (c) ฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งถูกสำแดงให้ประจักษ์มากที่สุดในความอ่อนแอของผู้ปรนนิบัติของพระองค์ (12:9,10)

ส่วนย่อย 7: คำแก้ต่างของเปาโลต่อไป (บทที่ 12:11-21)

- (a) ความเขลาของเปาโลกลายเป็นสิ่งจำเป็นเพราะความเขลาของชาวเมืองโครินธ์ (12:11)
- (b) พวกเขามีข้อพิสูจน์ที่จำเป็นทุกอย่างแล้วเกี่ยวกับสิทธิอำนาจแห่งความเป็นอัครทูตของเปาโล (12:12,13)
- (c) เปาโลยืนกรานที่จะไม่รับการสนับสนุนทุกอย่างจากมือของคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเพื่อที่จะแสดงให้เห็นความไม่มีส่วนได้ส่วนเสียแห่งความรักของเขา เขาไม่ได้ร้องขอการสนับสนุนด้านการเงินของพวกเขา เขาสนใจแต่สวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (12:14,15)
- (d) เปาโลพบกับคำกล่าวหาที่เป็นไปได้ว่าเขาเป็นคนตีสองหน้า (12:16-18)

- (e) ถูกกล่าวหาว่าเขายอมรับแล้วว่าเขาขาดสิทธิอำนาจโดยการลดตัวลงมาแก้ต่าง (12:19)
- (f) วัตถุประสงค์ของเปาโลคือ การยุติความไม่สงบเรียบร้อยในท่ามกลางศิษย์ทั้งหลายของเขา (12:19-21)

ส่วนย่อย 8: ความตั้งใจของเปาโลเมื่อเขาไปถึงในเมืองโครินธ์ (บทที่ 13:1-10)

- (a) เปาโลจะได้สวนสภาวะของคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์อย่างถี่ถ้วนและอย่างยุติธรรม (13:1)
- (b) เขาจะใช้ความเยียบขาดหากจำเป็น (13:2)
- (c) ชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นแสวงหาข้อพิสูจน์เรื่องฤทธิ์เดชของพระคริสต์ในเปาโลแบบที่พวกเขาเคยประสบในตัวพวกเขาเอง-และพวกเขาก็จะได้รับข้อพิสูจน์นั้น (13:3,4)
- (d) พวกเขาเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเองว่าฤทธิ์เดชของพระคริสต์ถูกเผยให้ประจักษ์ในอิทธิพลของมนต์ที่มีต่อชีวิตของคน ๆ นั้น (13:5)
- (e) ฤทธิ์เดชเดียวกันนี้สามารถถูกเผยให้ประจักษ์ได้ผ่านทางงานรับใช้ของเปาโล (13:6)
- (f) เปาโลแสวงหา-ไม่ใช่ความนับถืออย่างสูงของพวกเขา แต่ความบริสุทธิ์แห่งชีวิตของพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นแบบอย่างแห่งพระคุณของพระเจ้า (13:7)
- (g) เปาโลมีฤทธิ์เดชในพระคริสต์เพื่อส่งเสริมความชอบธรรมและความเป็นแบบพระเจ้า (13:8)
- (h) เปาโลปรารถนาความสมบูรณ์แบบของเหล่าผู้เชื่อของเขาในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ (13:9)
- (i) วัตถุประสงค์เดียวของเปาโลในการเขียนเช่นนั้นก็คือ เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเป็นที่จะต้องใช้ความเยียบขาดเมื่อเขาจะไปถึงในเมืองโครินธ์ (13:10)

ส่วนย่อย 9: บทสรุปของจดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโลที่ส่งถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ (บทที่ 13:11-14)

บทที่ 1

- 1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของพวกเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ พร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอาคาญา
- 1:2 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด
- 1:3 สาธุการแด่พระเจ้า คือพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง
- 1:4 ผู้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา เพื่อพวกเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ยากอย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยการปลอบประโลมใจนั้นซึ่งพวกเราเองได้รับการปลอบประโลมใจจากพระเจ้า
- 1:5 เพราะว่ากรททุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์บริบูรณ์ในพวกเราฉันใด การปลอบประโลมใจของพวกเรา ก็บริบูรณ์โดยพระคริสต์ฉันนั้น
- 1:6 และไม่ว่าพวกเราได้รับความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน ซึ่งมีผลในการสู้ทนความทุกข์ยากอันเดียวกันเหล่านั้นซึ่งพวกเราก็กินทุกข์ด้วย หรือไม่ว่าพวกเราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน
- 1:7 และความหวังของพวกเราในพวกท่านนั้นก็มั่นคง โดยรู้ว่าพวกท่านเป็นผู้เข้าส่วนของความทุกข์ยากเหล่านั้นฉันใด พวกท่านก็จะเป็นผู้เข้าส่วนของการปลอบประโลมใจนั้นด้วยฉันนั้น
- 1:8 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยว่าพวกเราไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับความทุกข์ลำบากของพวกเราซึ่งได้มาถึงพวกเราในแคว้นเอเชีย ที่พวกเราได้ถูกกดดันอย่างเหลือขนาด อย่างเกินกำลัง จนพวกเราหมดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยซ้ำ
- 1:9 แต่พวกเรามีคำตัดสินแห่งความตายในพวกเราเองแล้ว เพื่อพวกเราจะไม่วางใจในตนเอง แต่ในพระเจ้าผู้ซึ่งทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมา
- 1:10 ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวงแล้ว และกำลังทรงช่วยให้พ้น ในพระองค์นั้นพวกเราวางใจว่า พระองค์จะยังทรงช่วยพวกเราให้พ้นอีก
- 1:11 พวกท่านก็ช่วยกันด้วยโดยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพื่อว่าเพราะของประทานที่ได้ประทานแก่พวกเราผ่านทางคนเป็นอันมาก การขอบพระคุณจะได้ถูกถวายให้โดยคนเป็นอันมากเพราะเห็นแก่พวกเรา
- 1:12 ด้วยว่าความปิติยินดีของพวกเราก็คือสิ่งนี้ คำพยานแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเรา ที่กระทำในความซื่อตรงและความจริงใจในทางของพระเจ้า มิใช่ด้วยปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเราได้มีการประพุดติของพวกเราในโลกนี้ และยิ่งกว่านั้นมากเท่าใดต่อพวกท่าน
- 1:13 ด้วยว่าพวกเราไม่เขียนสิ่งอื่น ๆ ถึงพวกท่าน นอกจากที่พวกท่านอ่านหรือรับรู้ และข้าพเจ้าก็วางใจว่าพวกท่านจะรับรู้จนถึงที่สุดปลาย
- 1:14 ตามที่พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกัน ว่าพวกเราเป็นความปิติยินดีของพวกท่าน คือเหมือนกับที่

พวกท่านเป็นความปิติยินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า

1:15 และในความไว้น้ำใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะมาถึงพวกท่านก่อน เพื่อพวกท่านจะได้ประโยชน์ที่สอง

1:16 และเพื่อจะผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเพื่อจะออกจากแคว้นมาซิโดเนียมาหาพวกท่านอีก และขอให้พวกท่านส่งไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย

1:17 เหตุฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าใช้การโลเลหรือ หรือสิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้ามุ่งหมาย ข้าพเจ้ามุ่งหมายตามเนื้อหนังหรือ เพื่อว่ากับข้าพเจ้านั้นจะมี ใ้ ่ และไม่มี ่

1:18 แต่พระเจ้าทรงเป็นความจริงฉันใด ถ้อยคำของพวกเราต่อพวกท่านก็มีใ้ ่ และไม่มี ่ ฉะนั้น

1:19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งได้ถูกประกาศในท่ามกลางพวกท่านโดยพวกเรา คือโดยข้าพเจ้า และสิลาวันัส และทิโมธี ก็มีได้ทรงเป็น ใ้ ่ และไม่มี ่ แต่ในพระองค์นั้นล้วนแต่ ใ้ ทั้งสิ้น

1:20 เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในพระองค์ก็เป็น ใ้ และในพระองค์เป็น เอเมน เพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าโดยพวกเรา

1:21 บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งพวกเราพร้อมกับพวกท่านไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมพวกเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า

1:22 ผู้ทรงประทับตราพวกเราไว้ และประทับค้ำจุนของพระวิญญาณไว้ในใจทั้งหลายของพวกเราด้วย

1:23 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์

1:24 ไม่ใช่เพราะเหตุว่าพวกเรามีอำนาจเหนือความเชื่อของพวกท่าน แต่เป็นบรรดาผู้ช่วยเหลือในเรื่องความขึ้นบานของพวกท่าน เพราะว่าโดยความเชื่อ พวกท่านตั้งมั่นคงอยู่

คำคำนี้บ

ข้อ 1: เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของพวกเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ พร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอาคาญา ในที่นี้เปาโลใช้เกือบจะถ้อยคำเดียวกันกับที่เขาใช้ในคำคำนี้บของเขาในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 1:1,2 เราอ่านว่า “เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของพวกเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์...”

เปาโลขึ้นต้นจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ทั้งสองฉบับของเขาโดยประกาศการรับมอบพันธกิจของเขาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พวกเขาจะต้องเข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้มาหาพวกเขาโดยความประสงค์หรือแผนการของมนุษย์ แต่โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่เป็นเหตุจำเป็นเพราะว่าวิสุทธิชนชาวโครินธ์บางคนมีแนวโน้มที่จะโต้แย้งสิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะผู้ปรนนิบัติคนหนึ่งของพระเจ้า ในกาลาเทีย 2:4,5 เปาโลพูดถึง “พี่น้องจอมปลอมผู้ซึ่งถูกลอบนำเข้ามาอย่างลับ ่” ซึ่งหลักคำสอนของพวกเขาเปาโลต้องจำใจต้านทานและประกาศแก่ผู้เชื่อชาวกาลาเทียเหล่านั้นถึงแหล่งที่มาจากพระเจ้าของหลักคำสอนนั้นที่เขาเทศนา ในทำนองเดียวกัน ตรงนี้ใน 2 โครินธ์ เราพบการอ้างอิงหลายครั้งถึงคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธสิทธิอำนาจของเปาโลในฐานะผู้

ปรณิบัติของพระเจ้า เราจะศึกษาหัวข้อนี้อย่างระมัดระวังเมื่อเราไปถึงข้อพระคัมภีร์อ้างอิงเหล่านั้น

เปาโลเป็นที่รู้จักดีต่อวิสุทธิชนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขาเคยถูกใช้การโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการก่อตั้งคริสตจักรนั้นที่นั่น และเขาได้เป็นพยานรับรองความเป็นอัครทูตของเขาด้วยการทำงานหนักด้วยมือของเขาเอง โดยตรากตรำเหนื่อยยากเพื่อเลี้ยงตัวเองแทนที่จะพึ่งพาคริสตจักรให้เลี้ยงดูเขา เปาโลประกอบอาชีพเป็นช่างทำเต็นท์ และขณะที่เขาดูแลความต้องการฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นของผู้เชื่อชาวโครินธ์ เขาก็ตั้งใจทำมาหากิน โดยทำเต็นท์เพื่อเลี้ยงดูความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายของตัวเอง ดังนั้นเขาจึงพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์เพื่อแสวงหากำไรทางวัตถุ แต่เพื่อที่ชาวโครินธ์จะได้มารู้จักพระคริสต์และโดยทางความเชื่อในพระคริสต์ จะได้พบพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ไม่มีข้อสงสัยเลยในหัวของเปาโลว่าเขาอยู่ในเมืองโครินธ์โดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และข่าวสารของเขาเป็นข่าวสารของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เขาอยู่ที่นั่นโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่โดยประเพณีของมนุษย์

“...และทิโมธีน้องของเรา...” ทิโมธีได้มาร่วมวงกับเปาโลอีกทีหลังจากทำภารกิจของเขาเสร็จสิ้นแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและอาจเป็นเมืองโครินธ์ด้วย (ดู กิจการ 19:22; 1 โครินธ์ 4:17; 16:10) ทิโมธีถูกกล่าวถึงเช่นกันในจดหมายฝากของเปาโลถึงชาวฟิลิปปี ชาวโคโลสี ในจดหมายฝากทั้งสองฉบับถึงชาวเธสะโลนิกา และในจดหมายฝากถึงฟีเลโมนเช่นกัน

“...พร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอากายา” จดหมายฝากฉบับนี้ถูกส่งถึง “คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์” คริสตจักรของพระเจ้าประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว-กรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วของพระเจ้า ถูกซื้อและถูกชำระราคาโดยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:28) เปาโลใช้คำว่า “คริสตจักรของพระเจ้า” ใน 1 โครินธ์ 15:9 และในกาลาเทีย 1:13 ตอนที่พูดถึงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเขาได้เคยชมเชงก่อนที่เขากลับใจรับเชื่อ มันไม่ใช่วลีที่แปลกรรมตาเลยในงานเขียนต่าง ๆ ของเปาโล

อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่สำคัญสุดขีดสำหรับนักเรียนแห่งพระวจนะของพระเจ้าที่จะแยกแยะความหมายแบบท้องถิ่นของคำว่า “คริสตจักร” ออกจากความหมายของคริสตจักรทั้งหมด คือ พระกายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นคำที่ไม่เคยถูกใช้เลยกับความหมายเชิงท้องถิ่นหรือฝ่ายโลกใด ๆ พระคัมภีร์สอนเราชัดเจนว่าความเป็นพลเมืองของคริสเตียนอยู่ในสวรรค์ และว่าบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วตอนนี้ “นั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6) เอเฟซัส 5:23-30 ซ้ำให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักรและ “เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์”

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นศีรษะและรากฐานของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกให้บังเกิดมาเข้าในกายนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่พวกเขาได้รับการบังเกิดใหม่ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายสวรรค์ ไม่ใช่องค์กรฝ่ายโลก เรากลายเป็นอวัยวะทั้งหลายของสิ่งมีชีวิตนั้นผ่านทางการอัครจารยแห่งการบังเกิดฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นเมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและเราถูกให้บังเกิดมาเข้าในพระกายของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่ง

เป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ” (1 โครินธ์ 12:12-14)

การเบี่ยงเบนไปจากการใช้คำตามพระคัมภีร์ก่อให้เกิดองค์กรต่าง ๆ ที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์, ประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์, การแบ่งก๊ก, รายการต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นซึ่งสวมใส่เครื่องแต่งกายของ “คริสตจักร” แต่ไร้ซึ่งหัวใจและจิตวิญญาณแห่งคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

มีคำสอนผิดอันน่าเกลียดเยาะแยะในแผ่นดินวันนี้เกี่ยวกับคริสตจักรนั้น, พระกายของพระคริสต์ มีคนหลายกลุ่มที่อ้างตัวว่าเป็นคริสตจักรที่แท้จริงนั้น พวกเขาอ้างว่าพวกเขาจะรวมตัวเป็นเจ้าของของพระคริสต์ และว่าทุกคนที่ไม่อยู่ในกลุ่มของพวกเขาจะเป็น “พวกเพื่อนของเจ้าบ่าว” พวกเขาไม่พยายามที่จะจัดให้คนอื่น ๆ ไปอยู่นรก แต่พวกเขาให้คนอื่น ๆ ทุกคนอยู่ตำแหน่งรองในระบบนิรันดร์ของพระเจ้าเกี่ยวกับสถานะอนาคตของผู้เชื่อทั้งหลาย นักเทศน์และอาจารย์เหล่านี้ถูกหลอกลวง ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นอวัยวะหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มีนักเทศน์จำนวนมากที่สอนว่าถ้าคุณไม่รับบัพติศมาในนิกายของพวกเขา คุณก็ไม่เป็นของเจ้าสาว (หรือกายนั้น) ของพระคริสต์ คำสอนเช่นนั้นเกิดขึ้นเพราะความไม่รู้อันน่าเกลียดเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้า มารร้ายไม่สนว่าผู้รับใช้คนใดเทศนายาวนานแค่ไหนหรือเสียงดังแค่ไหน-ตราบใดที่เขาปนคำสอนผิดเข้ากับคำเทศนาของเขาและไม่ยกชูพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นศิระของคริสตจักรนั้นและพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น, คริสตจักรนั้นที่ถูกซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์

มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของนักเทศน์และอาจารย์บางคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่าพระเจ้าทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักกับพระบุตรแห่งความรักของพระองค์ และสิ่งใดก็ตามที่เราทำ ต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ สิ่งใดที่น้อยกว่านั้นก็เป็นบาป

ข้อ 2: ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด

นี่เป็นคำทักทายตามธรรมเนียมปกติของเปาโลในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา พระคุณเป็นความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ซึ่งเขาไม่สมควรได้รับ ไม่ได้ลงแรงแลก และไม่คู่ควร ไม่มีสักสิ่งเดียวที่มนุษย์สามารถทำได้เพื่อให้ได้มาซึ่งหรือเพื่อสมควรได้รับพระคุณ มันเป็นของประทานของพระเจ้า ซึ่งมนุษย์ไม่คู่ควรและไม่ได้ลงแรงแลก สำหรับคนเหล่านั้นที่เต็มใจตอบสนองโดยการยอมรับพระคุณของพระเจ้า สันติสุขก็เป็นผลลัพธ์ที่ตามมาทันที! พระคุณของเจ้านำสันติสุขมาสู่หัวใจของผู้เชื่อ พระคุณและสันติสุขมาอย่างเท่าเทียมกันจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรแห่งความรักของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคุณมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้านั้นก็เป็นคำพยานที่แน่นอนที่รับรองความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ หากไม่มีพระคุณก็ไม่มีมารอด ความรอดเริ่มต้นในพระคุณ สานต่อในพระคุณ และ

ขั้นสูงสุดสุดยอดในพระคุณ ตามที่ถูกพิสูจน์แล้วโดยข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:

เอเฟซัส 2:8,9: “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้”

ทิตัส 2:11-14: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะอย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา คือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการทำงานที่ดีทั้งหลาย”

การพึ่งพาซึ่งกันและกันของเปาโลกับคริสตจักรชาวโครินธ์

ข้อ 3: สาธุการแด่พระเจ้า คือพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง

ความรู้สึกสองประการผุดขึ้นพร้อมกันในความคิดของอัครทูตท่านนี้: (1) การมีใจขอบพระคุณอันเหลือล้นและความซาบซึ้งอันลึกซึ้งที่มีต่อการที่เขาได้รับการช่วยให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา (2) สัมผัสรับรู้อันเฉียบแหลมของเขาเกี่ยวกับการที่หัวใจและจิตวิญญาณของเขาเป็นหนึ่งเดียวกันกับพี่น้องผู้เชื่อของเขาในคริสตจักรชาวโครินธ์

ความปรารถนาของเปาโลคือ ที่จะถ่ายทอดแก่พี่น้องผู้เชื่อของเขา พระพรใดก็ตามที่ตัวเขาเองได้รับแล้วจากพระเจ้า “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย...” ผมเห็นความหมายสองชั้นตรงนี้: ผมเชื่อว่า “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาซึ่งความเมตตาทั้งปวงออกมาจากพระองค์ แต่ผมเชื่อมั่นไปไกลกว่านั้นและชี้ให้เห็นว่าความเมตตาเป็นคุณลักษณะที่อยู่ลึกภายในมากที่สุดของพระเจ้า ยากอบ 1:17 เตือนใจเราว่า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห”

คำว่า “พระบิดา” บอกเป็นนัยถึงความนุ่มนวล ความเมตตา ความอดทนนาน-และมากกว่านั้น มันยังบอกเป็นนัยถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและเปี่ยมด้วยความรักระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ดาวิดกล่าวว่า “บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ก็ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงสร้างของพวกเรา พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงคลีดิน” (เพลงสดุดี 103:13,14)

“...พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง” การปลอบประโลมใจมาจากพระเจ้า และหากไม่มีพระเจ้าก็ไม่อาจมีการปลอบประโลมใจหรือการปลอบโยนใด ๆ เลยสำหรับมนุษยชาติที่น่าสังเวชและบาปหนาเหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าความหมายในที่นี้ไม่ใช่แค่การปลอบประโลมใจต่อหัวใจของเรา แต่ยังบ่งบอกด้วยว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแห่งการหนุนใจ การให้กำลังใจ และพละกำลังทั้งปวง

ข้อ 4: ผู้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา เพื่อพวกเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ร้อนอย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยการปลอบประโลมใจนั้นซึ่งพวกเราเองได้รับการปลอบประโลมใจจากพระเจ้า

“ผู้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา...” คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “ความทุกข์ยาก” ถูกแปลเป็น “ความทุกข์ร้อน” ในอนุประโยคถัดมา คำกริยานี้มาจากคำกริยาที่บอกเป็นนัยถึง “การบีบหรือกด” คำภาษาอังกฤษของเรา “tribulation” มาจากคำละติน *tribulo* ซึ่งมีความหมายว่า “ย่ำ” ก่อนการเก็บเกี่ยวสมัยใหม่และเครื่องนวดข้าวถูกนำมาใช้งาน พวกเขาขวานก็นวดข้าวของตนโดยการตีหรือฟาดมันด้วยไม้หรือโดยการย่ำไปบนลำต้นข้าวจนกระทั่งเมล็ดข้าวถูกแยกออกจากแกลบ

“...เพื่อพวกเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ร้อนอย่างหนึ่งอย่างใดได้” เปาโลยกภาพของความทุกข์ยากว่าเป็นเหมือนโรงเรียนสอนความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจ เขายังยกภาพของความทุกข์ร้อนว่าเป็นเหมือนโรงเรียนสอนการปลอบประโลมใจและการให้กำลังใจเช่นกัน คนเหล่านั้นที่ได้รู้จักความทุกข์ร้อนและได้รับการปลอบประโลมใจจากพระเจ้านั้นก็มีความสามารถมากขึ้นที่จะปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ทุกข์ร้อน ความทุกข์ยากเป็นโรงเรียนสอนความไว้วางใจ—นั่นคือ ความทุกข์ร้อน ความยากลำบากและความทุกข์ยากนำความไว้วางใจมาสู่หัวใจของผู้เชื่อ อันที่จริง พระวจนะของพระเจ้ารับประกันเราว่าถ้าเราดำเนินชีวิตแบบที่คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินชีวิต เราก็จะทนทุกข์การข่มเหงและความทุกข์ลำบากในโลก (2 ทิโมธี 3:12) แต่พระวจนะของพระเจ้าก็รับประกันเราด้วยว่าถ้าเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน:

“พระวิญญูณนั้นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญูณของพวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์ พวกเราก็จะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย” (รม . 8:16,17)

“นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าพวกเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธพวกเราเช่นเดียวกัน” (2 ทธ. 2:11,12)

เราควรปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่กำลังประสบกับความทุกข์ร้อนและความทุกข์ลำบาก “โดยการปลอบประโลมใจนั้นซึ่งพวกเราเองได้รับการปลอบประโลมใจจากพระเจ้า” โปรตสังเกตตรึงนี้ เช่นเดียวกับที่อื่นในพระคัมภีร์ ว่าไม่มีของประทานฝ่ายวิญญูณใดถูกประทานให้แก่ผู้ใดเพื่อเก็บไว้กับตัวเอง เมื่อเราได้รับการหนุนใจจากพระเจ้า การหนุนใจนั้นก็ไม่ใช่สำหรับตัวเราเองเท่านั้น แต่เพื่อที่เราจะสามารถถ่ายทอดแก่ผู้อื่น ซึ่งการหนุนใจนั้นที่เราได้รับจากพระเจ้าแล้ว (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรตศึกษา 1 โครินธ์ 6:12; 8:13; 10:23; 14:5-12; และโรมบทที่ 14)

ข้อ 5: เพราะว่าการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์บริบูรณ์ในพวกเราฉันใด การปลอบประโลมใจของพวกเราก็บริบูรณ์โดยพระคริสต์ฉันนั้น

“เพราะว่าการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์บริบูรณ์ในพวกเราฉันใด...” ตามที่ 1 เปโตร 2:21-24 กล่าว ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเรียกมาเพื่อที่จะทนทุกข์: “ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้นั่นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ ผู้ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย ผู้ซึ่งเมื่อพระองค์ทรงถูกด่าว่า ก็ไม่ได้ทรงด่าว่ากลับเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ทรงคุกคาม แต่ทรงมอบพระองค์ไว้แต่พระองค์ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม พระองค์เองได้ทรงรับแบกบรรดาบาปของพวกเราไว้ในพระกายของพระองค์เองที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าพวกเรา ที่ตายต่อบาปทั้งหลายแล้ว ควรจะดำเนินชีวิตไปสู่ความชอบธรรม โดยรอยเขียนของพระองค์ พวกท่านจึงได้รับการรักษาให้หาย”

พระคริสต์ทรงสู้ทนการทนทุกข์เช่นนั้นในแบบที่พวกเราไม่มีทางได้รู้จัก แต่เราสามารถร่วมแบ่งปันการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ได้ ในฐานะผู้เชื่อ เราถูกเรียกให้ทนทุกข์ในการส่งเสริมข่าวประเสริฐ การทนทุกข์เหล่านั้นที่ชาวโครินธ์ได้สู้ทนเกิดขึ้นมาจากการขัดขวาง-คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระนามของพระเยซูและถูกเหยียดหยามพระคุณของพระเจ้า ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นได้สู้ทนการข่มเหงและความทุกข์ยากเช่นนั้นเพราะเหตุของพระคริสต์และเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ 1 เปโตร 4:12,13 สอนชัดเจนว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นผู้เข้าส่วนในการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์:

“พวกท่านที่รัก อย่าคิดว่าเป็นสิ่งแปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเพื่อลงใจพวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน แต่จงปิติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมีความยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย”

“...การปลอบประโลมใจของพวกเราที่บริบูรณ์โดยพระคริสต์ฉันนั้น” โดยทางพระคริสต์เท่านั้น ผู้เชื่อจึงสามารถพบการปลอบโยนที่แท้จริงได้ แต่ในพระคริสต์การปลอบโยนก็ “บริบูรณ์”-นั่นคือ การปลอบโยนถูกจัดทำให้อย่างบริบูรณ์ เปาโลรู้สึกว่าการปลอบประโลมใจซึ่งจะต้องถูกรับไว้โดยทางพระคริสต์จะมีน้ำหนักมากกว่าความยากลำบากและความทุกข์ยากที่เขาสู้ทนในฐานะเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งข่าวประเสริฐ การปลอบประโลมใจเหล่านั้นที่เปาโลได้รับจากพระคริสต์แน่นอนว่าเกิดมาจากการสถิตอยู่ด้วยของพระคริสต์ พระคุณที่สนับสนุนของพระองค์ และจากความรักของพระองค์ที่ไหลล้นเข้าไปในหัวใจของอัครทูตท่านนี้ เขายังได้รับการปลอบประโลมใจจากความสำเร็จที่พระคริสต์ประทานให้แก่งานรับใช้ของเขาเช่นกัน และจากความหวังเรื่องบำเหน็จที่พระคริสต์จะทรงมอบให้แก่เขา อันเป็นผลมาจากการทนทุกข์ทั้งสิ้นของเขา มันเป็นเรื่องจริงสากลที่ว่าถ้าเราทนทุกข์ในอุดมการณ์ของพระคริสต์ในการปรนนิบัติข่าวประเสริฐ ถ้าเราถูกข่มเหง ถูกบีบคั้นและถูกเกลียดชังเพราะเห็นแก่พระคริสต์ พระองค์ก็จะไม่ทรงมองข้ามความทุกข์ยากและการถูกข่มเหงของเราเลย พระองค์จะทรงปลอบโยนใจของเราแม้กระทั่งในชั่วโมงที่มีมืดมิดที่สุด

ข้อพระคำต่อไปนี้นำเสนอพระคริสต์ว่าทนทุกข์ในเหล่าสมาชิกของพระองค์ เพราะความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระองค์กับเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว:

2 โครินธ์ 4:8-11: “พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์ พวกเราสับสนงงวย แต่ก็ไม่สิ้น

หวัง ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา”

กาลาเทีย 6:17: “ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยเครื่องหมายเหล่านั้นของพระเยซูเจ้าฝังอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว”

ฟิลิปปี 3:10,11: “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ โดยถูกทำให้คล้อยตามการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าจะได้ไปถึงการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

ข้อ 6: และไม่ว่าพวกเราได้รับความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน ซึ่งมีผลในการสู้ทนความทุกข์ยากอันเดียวกันเหล่านั้นซึ่งพวกเราทนทุกข์ด้วย หรือไม่ว่าพวกเราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน

ถ้าจุดประสงค์ของความทุกข์ใจของเราเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เพื่อหนุนใจและเสริมกำลังความเชื่อมั่นของผู้เชื่อคนอื่น ๆ เราก็ควรชื่นชมยินดีและดีใจเหลือล้นที่เราเป็นผู้เข้าส่วนในการทนทุกข์ของพระคริสต์ การทนทุกข์นั้นที่พระองค์ได้ทรงสู้ทนเพื่อเรา

พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นเหตุผลประการหนึ่งสำหรับการทนทุกข์เหล่านั้นที่อัครทูตเปาโลได้สู้ทน: มันเป็นไปได้ “เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน...” มันแสดงให้เห็นว่าความทุกข์ยากทั้งสิ้นของเขาเป็นไปเพื่อสวัสดิภาพของเหล่าผู้เชื่อของเขาและจะกลับกลายเป็นประโยชน์ของพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้รับประโยชน์จากการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเขา เขาทนทุกข์เพื่อที่พวกเขาจะได้รับการปลอบประโลมใจ ความเจ็บปวดของเขาเป็นไปเพื่อผลดีของพวกเขา

ไม่มีสิ่งใดที่จะผูกพันผู้เชื่อเข้าด้วยกันอย่างนุ่มนวลมากไปกว่าข้อเท็จจริงที่ว่าเราเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อกันและกัน-นั่นคือ ถ้าใครสักคนสู้ทนความทุกข์ยากและความลำบากมากมายเพื่อเห็นแก่เรา ความทุกข์ยากและความลำบากเช่นนั้นก็ชักนำเราให้เข้าใกล้กัน ๆ นั้นมากยิ่งขึ้น นี่เป็นเหตุผลนั้นเช่นกันที่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายรู้สึกว่ามีหน้าที่และพันธะผูกพันอย่างลึกซึ้งเหลือเกินต่อพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ทรงทนทุกข์เพื่อเราขณะที่เราเคยอยู่โดยปราศจากพระเจ้า

เปาโลไม่ได้ตั้งใจที่จะกล่าวว่าการทนทุกข์ที่เขาสู้ทนนั้นเป็นไปเพื่อการปลอบประโลมใจของชาวโครินธ์เพียงพวกเดียว แต่กล่าวว่าการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเขาได้ถูกสู้ทนโดยมีจุดประสงค์โดยรวมเพื่อส่งเสริมข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เพื่อที่ผู้คนจะรับความรอดจากบาป เพื่อที่พวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวผลกำไรจากความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากของเขา เขาสู้ทนการทนทุกข์และความทุกข์ลำบากก็ตามที่มาสู่เขาเพื่อที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐที่แท้จริงนั้นแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า แบบอย่างของเขา ประสบการณ์และการให้คำปรึกษาของเขาจะช่วยให้คริสตชนชาวโครินธ์เหล่านั้นแบกรับไหวภายใต้ความทุกข์ยากของพวกเขาเอง-และเปาโลรู้ว่าพวกเขาจะ

ประสบกับความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากมากมาย

“...ซึ่งมีผลในการสู้ทนความทุกข์ยากอันเดียวกันเหล่านั้นซึ่งพวกเราก็อทนทุกข์ด้วย...” เปาโลไม่ได้หมายความว่าความทุกข์จะนำความรอดมาให้หรือว่ามันจะเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งรอดอย่างสมบูรณ์มากขึ้น สิ่งที่เขากำลังกล่าวก็คือว่าการทนทุกข์เหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องเผชิญเป็นสิ่งจำเป็น ถ้าเราดำเนินชีวิตตามแบบพระเจ้า เราก็จะทนทุกข์ความทุกข์ยาก ความทุกข์ลำบาก และการข่มเหงต่าง ๆ ถ้าเราไม่ยอมรับพระคริสต์ พระองค์ก็จะทรงไม่ยอมรับเรา การทนทุกข์ต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็น และถ้าเรารู้ทนการทนทุกข์อย่างอดทน เราก็จะเติบโตในพระคุณและกลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งมากขึ้น โดยสามารถที่จะสู้ทนได้มากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ:

“และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าการทนทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในหัวใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” (รม. 5:3-5)

ยิ่งไปกว่านั้น โดยการสู้ทนด้วยความอดทน ทั้งความทุกข์ยาก ความทุกข์ลำบาก และการทนทุกข์ทั้งหลายที่มาสู่เรา เราก็ให้การรับรองว่าเราค้นเคยกับพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ทรงทนทุกข์ด้วยน้ำมือของเหล่าคนบาปในแบบที่มนุษย์เดินดินไม่เคยทนทุกข์มาก่อนเลย การสู้ทนความทุกข์ยากและบททดสอบใดก็ตามที่เราประสบด้วยความอดทน จะเสริมกำลังให้แก่ความเชื่อของเราและเป็นเหตุให้เรากลายเป็นผู้ที่มีความสามารถมากขึ้นในการช่วยเหลือผู้อื่นที่อาจอ่อนแอกว่าในความเชื่อนั้นเมื่อเทียบกับเรา

“...หรือไม่ว่าพวกเราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวกท่าน” การได้รับการปลอบประโลมใจคือการรับประกันที่เราได้รับว่าเราจะสามารถถ่ายทอดการปลอบโยนแก่ผู้อื่นได้ สำหรับเปาโลแล้ว ผู้อื่นที่เวลานั้นคือเหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ ในกรณีของคุณหรือของผม มันอาจเป็นผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรหรือชุมชนของเรา ความหมายของพระคำข้อนี้จริง ๆ แล้วคือนี้: สวัสดิภาพนิรันดร์ของผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์จะได้รับการส่งเสริมโดยแบบอย่างที่ถูกวางไว้แล้วสำหรับพวกเขา โดยการทนทุกข์และความทุกข์ยากเหล่านั้นของพวกอัครทูต นี่ยิ่งเป็นจริงมากเป็นพิเศษในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอัครทูตเปาโล

เรากล่าวเช่นนี้ได้เช่นกันเกี่ยวกับการทนทุกข์ทุกรูปแบบที่ถูกสู้ทนเพราะเห็นแก่อุดมการณ์ของพระคริสต์และข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า มันไม่ใช่แค่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักผู้ใดพระองค์ก็ทรงเตือนผู้นั้น” ตามที่ถูกนำเสนอในพระราชบัญญัติ 8:5 และถูกทวนซ้ำในฮีบรู 12:6 การเตือนนั้นเกิดขึ้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่การทนทุกข์เหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายสู้ทนเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์และข่าวประเสริฐก็เป็นแหล่งที่มาของประโยชน์แก่ผู้เชื่อคนอื่น ๆ

ใน 2 โครินธ์ 4:15-18 เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อว่าพระคุณอันอุดม โดยการชอบพระคุณของคนเป็นอันมาก จะได้บริบูรณ์สู่การถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพราะเหตุนี้พวกเราจึงไม่ย่อท้อ แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรา กำลังทรุดโทรมไป แต่มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคง

จำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรา มีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์”

อัครทูตท่านนี้เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านไม่ทอดยเนื่องด้วยบรรดาความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พวกท่าน ซึ่งเป็นสง่าราศีของพวกท่าน” (อฟ. 3:13)

จากนั้นใน 2 ทิโมธี 2:9,10 เราอ่านว่า: “เพราะเหตุว่าพระเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยากเหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวณะของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้รับพรด้วยความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับสง่าราศีนิรันดร์”

ข้อ 7: และความหวังของพวกเราในพวกท่านนั้นก็มั่นคง โดยรู้ว่าพวกท่านเป็นผู้เข้าส่วนของความทุกข์ยากเหล่านั้นฉันใด พวกท่านก็จะเป็นผู้เข้าส่วนของ การปลอบประโลมใจนั้นด้วยฉันนั้น

“ความหวังของพวกเราในพวกท่านนั้นก็มั่นคง”-ซึ่งมีความหมายว่า “พวกเรามีความหวังที่มั่นคงไม่คลอนแคลนในเรื่องความเชื่อของพวกท่านและการที่พวกท่านกลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนโดยทางพระคุณของพระเจ้า พวกเรามีความคาดหวังที่มั่นใจว่าพวกท่านจะยืนมั่นภายใต้ความทุกข์ยากต่าง ๆ และพิสูจน์ว่าพวกท่านเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง พวกเราเชื่อว่าพวกท่านจะถูกชูกำลังเพื่อที่จะสามารถแบกรับความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ได้ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะหนักหนาสาหัสขนาดไหน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกท่านอยู่ในพระคริสต์ ถูกค้ำชูด้วยความหวังที่อยู่ในพระคริสต์ โดยรู้ว่าในพระองค์พวกท่านเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิต”

“...พวกท่านเป็นผู้เข้าส่วนของความทุกข์ยากเหล่านั้นฉันใด พวกท่านก็จะเป็นผู้เข้าส่วนของ การปลอบประโลมใจนั้นด้วยฉันนั้น” ถึงแม้ว่าเราไม่ถูกบอกอย่างเจาะจงว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นกำลังเผชิญกับการทนทุกข์ใดบ้าง มันก็ปรากฏชัดจากคำกล่าวตรงนี้ว่าพวกเขาได้เผชิญกับการข่มเหงหลายอย่าง ความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากทั้งหลายที่คล้ายกับที่พวกอัครทูตเองได้สู้ทนในสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน การข่มเหงเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาในทุกคริสตจักรในสมัยที่เปาโลเทศนา ความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นช่วยผูกพันผู้เชื่อเหล่านั้นและนำพวกเขามาอยู่ด้วยกันในสายใยเดียวกัน โดยทำให้พวกเขาารู้สึกว่าพวกเขาเป็นกายเดียวกัน คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ควรเป็นแบบนั้น-เป็นหนึ่งเดียวกันในการถูกข่มเหง ถูกผูกมัดเข้าด้วยกันในสายใยเดียวกัน เป็นหนึ่งเดียวกันในความเสียใจต่าง ๆ หนึ่งเดียวกันในความชื่นชมยินดี และแบกรับภาระของกันและกัน!

ข้อ 8: พี่น้องทั้งหลาย ด้วยว่าพวกเราไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับความทุกข์ลำบากของพวกเราซึ่งได้มาถึงพวกเราในแคว้นเอเชีย ที่พวกเราได้ถูกกดดันอย่างเหลือขนาด อย่างเกินกำลัง จนพวกเราหมดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยซ้ำ

ผมเชื่อว่าวัตถุประสงค์ของเปาโลตรงนี้ก็เพื่ออธิบายอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความ

ทุกข์ยากเหล่านั้นที่เขาพูดถึงในข้อ 4 เปาโลสันนิษฐานว่าผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นคงจะสนใจอย่างลึกซึ้งในประสบการณ์ต่าง ๆ ของตน เขาารู้สึกว่าพวกเขาคงจะเห็นอกเห็นใจเขาและคงจะอธิษฐานขอให้การทนทุกข์หลายประการของเขา (และการช่วยให้อรอดพ้น) จะมาพร้อมกับการอวยพร หลายครั้งเมื่อเหล่าศัตรูของข้าพระเสริญคิดว่าพวกเขากำลังขัดขวางคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผ่านทาง การข่มเหง จริง ๆ แล้วพวกเขาก็กำลังช่วยเหลือคริสตจักรต่างหาก ผมเชื่ออย่างจริงใจว่าเหตุผลประการหนึ่งที่คริสตจักรเริ่มที่จะเฉื่อยชาเล็กน้อยและไม่แยแสก็คือ การขาดการข่มเหง ทำไมเราถึงไม่ถูกข่มเหงวันนี้เหมือนในสมัยแรก ๆ ของคริสตจักร? เราไม่ถูกข่มเหงเพราะว่าเราไม่ยืนหยัดเพื่อพระเยซูเหมือนอย่างที่เปาโลและเหล่าผู้เชื่อยุคต้นได้ยืนหยัดในสมัยแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน!

เปาโลพูดในพระคำข้อนี้เกี่ยวกับ “ความทุกข์ลำบากของพวกเราซึ่งได้มาถึงพวกเราในแคว้นเอเชีย” แคว้นเอเชียมักบ่งบอกถึงส่วนนั้นของทวีปเอเชียย่อยซึ่งเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองหลวงของแคว้นนั้นในสมัยของอัครทูตเปาโล มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในท่ามกลางเหล่าผู้รู้พระคัมภีร์เกี่ยวกับ “ความทุกข์ลำบาก” นั่นที่เปาโลพูดถึงตรงนี้ ผู้รู้หลายท่านเชื่อว่าเขาพูดถึงการถูกข่มเหงของเขาที่เมืองลิสตราซึ่งเป็นที ๆ เขาถูกเอาหินขว้างจนตาย ถูกลากตัวออกไปนอกเมืองนั้นและถูกทิ้งไว้เพราะคิดว่าตายแล้ว เราพบบันทึกเรื่องราวนี้ในกิจการ 14:6-20 ในข้อ 6,19, และ 20 เราอ่านว่าเมื่อเปาโลและบารนาบัสได้ยื่นเกี่ยวกับความวุ่นวายที่พวกเขา กำลังยุ่งให้เกิดกับพวกเขาในเมืองอีโคเนีย พวกเขา “หนีไปยังเมืองลิสตราที่เมืองเดอร์บี ซึ่งเป็นเมืองแห่งแคว้นลิคาโอเนีย และไปยังชนบทที่อยู่ล้อมรอบ... และมีพวกยิวบางคนมายังที่นั่นจากเมืองอันทิโอกและเมืองอีโคเนีย ผู้ซึ่งชักชวนประชาชน และเมื่อเอาหินขว้างเปาโลแล้ว ได้ลากท่านออกไปจากเมือง โดยคิดว่าท่านตายแล้ว อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาณัติของพวกสาวกได้ยื่นล้อมรอบท่านแล้ว ท่านก็ลุกขึ้น และเข้ามาในเมือง และวันต่อมาท่านก็ออกเดินทางกับบารนาบัส ไปยังเมืองเดอร์บี”

ผู้รู้ท่านอื่น ๆ ก็ยืนยันว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นนานมาแล้วก่อนที่เปาโลเขียนจดหมายทั้งสองฉบับนี้ถึงชาวโครินธ์จนเขาไม่น่าจะพูดถึงมันตรงนี้

กระนั้นท่านอื่น ๆ ก็สันนิษฐานว่าเปาโลหมายถึงความวุ่นวายเหล่านั้นซึ่งถูกยุ่งให้เกิดขึ้นที่เมืองเอเฟซัสโดยเดเมตรีอัสและเพื่อนฝูงของเขาตามที่ถูกกล่าวถึงในกิจการบทที่ 19 เพราะความวุ่นวายนั้นเปาโลจึงต้องจำใจออกไปจากเมืองเอเฟซัส

บางท่านเชื่อว่าเปาโลกำลังพูดในพระคำข้อนี้เกี่ยวกับภัยอันตรายเหล่านั้นที่เขาประสบในเมืองเอเฟซัส ในอีกเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งถูกกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 15:32 ที่เปาโลพูดถึงการ “ได้ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัส”

อย่างไรก็ตาม ข้อสันนิษฐานเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นอันยุติถ้าเราจะยอมเผชิญหน้าหายนะเป็นกลุ่มนั้นที่บังเกิดแก่เปาโลในแคว้นเอเชีย และซึ่งเขาเพิ่งหนีพ้นมาแล้วโดยการไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ผมเชื่อว่าเขากำลังพูดถึงความทุกข์ยากเหล่านี้รวม ๆ กันซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตเขาและซึ่งเขาได้รับการช่วยให้อรอดพ้นอย่างน่าอัศจรรย์จากพวกมันแล้ว ดูเหมือนจะไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลเคยจ้องหน้าความตายมากกว่าหนึ่งครั้งในช่วงสัปดาห์หลัง ๆ และเดือนหลัง ๆ และเขาไม่ยากให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ทราบเกี่ยวกับความทุกข์ยากและ

ภัยอันตรายเหล่านี้ เขาอยากให้พวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาเพราะเหตุข่าวประเสริฐ เขาอยากให้พวกเขา อธิษฐานขอให้สิ่งเหล่านี้จะกลับกลายเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเสริมกำลังและเป็นพรแก่ตัวเขาเอง

“...พวกเราได้ถูกกดดันอย่างเหลือขนาด...” สำนวนตรงนี้บ่งบอกถึงความหนักหน่วง การถูกถ่วงลงโดย หายนะ ความทุกข์ยากและการถูกข่มเหงของเปาโลหนักหนาสาหัสมากเสียจนเขา “หมดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยซ้ำ” เขาถูกทดสอบจนเกินกำลังของเขา และต้องพึ่งพาพลังกำลังของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยเขาให้พ้น

ในการรับใช้พระคริสต์และการประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลมีชีวิตอยู่ในเงามัจจุราชเกือบจะตลอดเวลา นี่เป็นสาเหตุหลักของความเชื่อสัตย์และชีวิตที่อุทิศตัวของเขา เขาอุทิศชีวิตของตน มอบถวายจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย ให้แก่การประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และเนื่องจากเขารู้สึกว่าความตายเข้ามาใกล้ตัวมาก ๆ แล้วหลายหน เขาจึงประกาศข่าวสารของเขาราวกับว่าเขาอาจไม่มีชีวิตอยู่เพื่อจะประกาศข่าวนั้นอีก!

ข้อ 9: “แต่พวกเรามีคำตัดสินแห่งความตายในพวกเราเองแล้ว เพื่อพวกเราจะไม่วางใจในตนเอง แต่ในพระเจ้าผู้ซึ่งทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมา”

“พวกเรามีคำตัดสินแห่งความตายในพวกเราเองแล้ว...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “คำตัดสิน” ถูกแปลเป็น “คำตอบ” ในที่อื่น ๆ มันไม่ได้บอกเป็นนัยถึงคำตอบนั่นเอง แต่เป็นความหมายของคำตอบนั้นราวกับว่า ผลลัพธ์แห่งการชักใช้ไล่เลียงของเปาโล เป็นการโน้มน้าวที่ถูกปลุกฝังจากพระเจ้าเบื้องบน นั่นคือ เปาโลรู้สึกว่ามันอยู่ภายใต้คำตัดสินโทษแห่งความตาย โดยไม่มีความหวังว่าจะพ้นผิด เขาถูกเรียกมา (ในทุกคราว) ให้ตรึงตรองชั่วโมงแห่งความตายนั้นว่ามาถึงได้ทุกเมื่อ

“...ในพวกเราเอง” มีความหมายว่า “ต่อสู้อัตราเอง” หรือ “เราดำเนินชีวิตโดยคาดหวังความแน่นอนในเรื่องความตาย”

“...เพื่อพวกเราจะไม่วางใจในตนเอง...” ในที่นี้เรามีความรู้สึกหนึ่งซึ่งงดงามและสำคัญยิ่ง เปาโลตกอยู่ในภัยอันตรายที่ใหญ่โตเสียจนเขาไม่กล้าที่จะไว้วางใจตัวเองเลยแม้แต่นิดเดียว เขาเห็นว่าเขาต้อง (ภายใต้ทุกสภาพการณ์และตลอดเวลา) พึ่งพาพระเจ้าและไม่ไว้วางใจในสิ่งที่ตัวเองอาจสามารถที่จะกระทำเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นจากความตาย ตามความน่าจะเป็นทุกประการ เขาอาจตายได้เพราะการประกาศข่าวประเสริฐของเขา ข้อเท็จจริงนี้เป็นเหตุให้เขาวางความเชื่อและความมั่นใจที่เพิ่มขึ้นของเขาในพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงช่วยเขาให้รอดและคุ้มเขาได้

“...แต่ในพระเจ้าผู้ซึ่งทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมา” เปาโลมีความไว้วางใจว่าเนื่องจากพระเจ้าทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้นมาได้ พระเจ้าจึงทรงมีอำนาจที่จะช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตายถ้าการช่วยให้พ้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเขา ในที่นี้เปาโลกำลังบอกเป็นนัยว่าการที่เขาถูกช่วยชีวิตให้รอดจากความตายภายใต้สภาพการณ์เหล่านั้นก็คงจะเป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่พอ ๆ กับการถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย การช่วยเขาให้รอดพ้นเป็นมาจากพระเจ้าล้วน ๆ ไม่ใช่มาจากสติปัญญาหรือการออกแบบของเปาโลเอง

ข้อ 10: ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวงแล้ว และกำลังทรงช่วยให้พ้น ใน พระองค์นั้นพวกเราวางใจว่า พระองค์จะยังทรงช่วยพวกเราให้พ้นอีก

“...ความตายอันใหญ่หลวง...” ภาษาเดิมที่ถูกใช้ตรงนี้พูดถึงความตายที่ประหลาด-น่าจะเป็นความ ตายหรือการถูกกดขี่โดยพวกสัตว์ป่า ลักษณะของความตายนั่นที่คุกคามเปาโลเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวมาก เสียจนอัศจรรย์ที่นั่นคือการที่เขาถูกช่วยชีวิตและถูกช่วยให้รอดพ้นเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่พอ ๆ กับการ เป็นขึ้นจากพวกคนตายจริง ๆ ดังนั้นเขาจึงรู้สึกว่าเขาเป็นหนี้ชีวิตของเขาต่อพระเจ้าราวกับว่าพระเจ้าทรงทำให้ เขาเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว เหมือนกับตอนที่อับราฮัมได้ถวายอิสอัค อับราฮัมไม่ได้ฆ่าบุตรชายของตนจริง ๆ กระนั้นในใจของเขาเขาก็ไปจนสุดทาง ขาดแค่เพียงการปักมีดลงไปซึ่งพระเจ้าทรงห้ามไว้โดยการจัดหาสัตว์ ตัวหนึ่งเพื่อเป็นเครื่องบูชาขึ้น ในฮีบรู 11:17-19 เปาโลพูดถึงการที่พระเจ้าทรงช่วยอิสอัคให้พ้นว่าเป็นเหมือน การทำให้เขาเป็นขึ้นจากพวกคนตาย:

“โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านผู้ได้รับพระสัญญา เหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา ซึ่งมีกล่าวไว้เกี่ยวกับเขาว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูก เรียกในอิสอัค’ โดยนับว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย ซึ่งจาก ความตายนั่นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีกในภาพจำลอง”

“...และกำลังทรงช่วยให้พ้น...พระองค์จะยังทรงช่วยพวกเราให้พ้นอีก” พระเจ้าทรงช่วยลูก ๆ ของ พระองค์ให้พ้นอยู่เสมอจากภัยอันตรายและความตาย หากไม่ใช่เพราะการช่วยให้พ้นและการปกป้องของ พระองค์ เราก็คงมีชีวิตไม่รอดชั่วโมงถัดไป เพราะว่าถ้ามารร้ายได้ตามความประสงค์ของมัน มันก็คงฆ่าผู้เชื่อทุก คน-มันก็คงทำลายทุกคนที่ไว้วางใจในพระเยซู อัศจรรย์ที่เปาโลต้องเจอกับภัยอันตรายในที่ใดก็ตามที่เขาพาชาว ประเสริฐไปประกาศ ในกิจการ 20:23,24 เขาให้การรับรองว่า “พระวิญญูณบริสุทธิทรงเป็นพยานในทุกนคร โดยตรัสว่า บรรดาเรื่องพินธนาการและความยากลำบากทั้งหลายรอคอยข้าพเจ้าอยู่ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้ ข้าพเจ้าหวาดหวั่นเลย และข้าพเจ้าไม่นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะ ทำการวิงแ่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการรับใช้ขึ้นให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระ เยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า”

แต่เพราะการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า เปาโลจึงถูกสงวนไว้และถูกรักษาให้มีชีวิตอยู่ต่อไปจนกระทั่ง ในที่สุดเขากล่าวได้ว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของ ข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิงแ่งของข้าพเจ้าให้ สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้า แล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใจแก่ข้าพเจ้าผู้เดียว เท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

ข้อ 11: พวกท่านก็ช่วยกันด้วยโดยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพื่อว่าเพราะของประทานที่ได้ประทาน แก่พวกเราผ่านทางคนเป็นอันมาก การขอบพระคุณจะได้ถูกถวายให้โดยคนเป็นอันมากเพราะเห็นแก่พวกเรา มีความเชื่อมโยงที่แน่นอระหว่างพระคำข้อนี้กับข้อก่อนหน้าที่เปาโลสรรเสริญพระเจ้าที่ได้ทรงช่วย

เขาให้ฟัน “จากความตายอันใหญ่หลวงแล้ว และกำลังทรงช่วยเราให้ฟัน” โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เปาโลได้รับการช่วยให้ฟันแล้วจากภัยอันตรายและความตาย เขากำลังถูกช่วยให้ฟันอยู่ทุกวัน และเขาไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงสานต่อการช่วยให้ฟันนั้นในอนาคต

“พวกท่านก็ช่วยกันด้วยโดยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา...” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าคำอธิษฐานเหล่านั้นของเหล่าผู้เชื่อชาวโครินธ์เพื่อเปาโลได้บังเกิดผลแล้ว คำกรีกที่แปลเป็น “ช่วยกัน” มีความหมายว่า “การร่วมมือกัน, การช่วยเหลือกัน, การทำงานด้วยกัน” คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐานเผื่อกันและกันทุกเวลา การทดลองเหล่านั้นที่เราเผชิญเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคน และความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นที่เราประสบก็เป็นเรื่องที่มีมนุษย์ทุกคนต้องเผชิญเพราะว่ามารร้ายไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด มันข่มเหงและทดสอบผู้เชื่อทุกคน ดังนั้นเราจึงต้องอธิษฐานเผื่อกันและกัน เปาโลเชื่อและสอนว่าคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นคริสตจักรเดียวและผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นกายเดียวกัน เราควรร่วมมือกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทุกทางที่ทำได้

“...เพื่อว่าเพราะของประทานที่ได้ประทานแก่พวกเราผ่านทางคนเป็นอันมาก การขอบพระคุณจะได้ถูกถวายให้โดยคนเป็นอันมากเพราะเห็นแก่พวกเรา” “ของประทาน” ที่ว่านี้หมายถึงความโปรดปรานที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้แสดงให้เห็นในการอธิษฐานเผื่อเขาขณะที่เขาตกอยู่ในอันตรายเช่นนั้นและใกล้ความตายขนาดนั้น เขาถูกสะกดรอยตามโดยความตายไม่ว่าเขาไปที่ใด และโดยคำอธิษฐานของคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นเขาก็ได้รับการช่วยให้ฟันแล้วจากความตาย เขาจึงกำลังขอบคุณพวกเขาสำหรับของประทานนั้น คำอธิษฐานของหลายคนในคริสตจักรชาวโครินธ์ พระเจ้าทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขาแล้ว

“...ผ่านทางคนเป็นอันมาก...” ความเมตตาที่ถูกสำแดงแก่เปาโลในการช่วยเขาให้รอดพ้นจากภัยและความตายได้ถูกประทานให้แก่เขาเพราะคำอธิษฐานของหลายคนเหล่านั้นที่ได้สนใจแบบอุทิศตัวในสวัสดิภาพของเขา

“...การขอบพระคุณจะได้ถูกถวายให้โดยคนเป็นอันมากเพราะเห็นแก่พวกเรา” เปาโลรู้สึกว่าเป็น “คนเป็นอันมาก” นั่นที่ได้อธิษฐานเผื่อเขาทราบถึงพระพรต่าง ๆ ของเขาและความเมตตาที่ได้ถูกประทานให้แก่เขาแล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “คนเป็นอันมาก” นั่นก็จะถูกนำพาให้ถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับการช่วยเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาให้รอดพ้น

หลายครั้งเราร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความเมตตาและการช่วยให้ฟัน เมื่อความเมตตาและการช่วยให้ฟันมาถึงเราโดยคำอธิษฐานวิงวอนและการอ้อนวอนเผื่อ ผมก็เชื่อว่าคำตอบที่มาสู่คำอธิษฐานเหล่านั้นควรถูกรับรู้โดยคำอธิษฐานที่สรรเสริญ ถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเจ้า เราสามารถร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือและการช่วยให้ฟันได้ในโมงยามแห่งภัยอันตราย แต่เมื่อพระองค์ทรงตอบแล้ว เราก็ควรถวายคำอธิษฐานที่เป็นคำสรรเสริญและถวายเกียรติแด่พระเจ้า เปาโลไม่ยากให้ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นลืมนึกว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานชัยชนะและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา เขาอยากให้พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความประเสริฐและความเมตตาในชั่วโมงแห่งทุกข์ภัยใหญ่หลวงของเปาโล

หากเราหวังว่าจะเข้าใจจดหมายฝากฉบับนี้ จดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโค

รินธ์ เราก็คงต้องเห็นอัตลักษณ์แห่งความรู้สึกต่าง ๆ ระหว่างอัครทูตท่านนี้กับเหล่าผู้เชื่อของเขาในเมืองโครินธ์ ในที่นี้เรามีแบบอย่างที่มีชีวิตชีวามากที่สุดของการร่วมสนทนาระหว่างความจริงแห่งความรู้สึกซึ่งความเชื่อแบบคริสเตียนแนะนำให้ชาวโลกได้รู้จัก คริสเตียนทั้งหลายควรรู้สึกว่าเขาเป็นพี่น้องชายหญิงในครอบครัวเดียวกัน เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียวกันและเราควรเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับที่พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกัน เปาโลมองเหล่าผู้เชื่อของเขาว่าเป็นเหมือนลูก ๆ ของเขา-และพวกเขาเป็นลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้น เขาอยากให้พวกเขาารู้สึกว่าเขาเป็นพ่อของพวกเขาในความเชื่อนั้น-ไม่ใช่ว่าเขาช่วยพวกเขาให้รอดแล้ว แต่ว่าเขาได้นำข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยพวกเขาให้รอดแล้วมาให้

(ในการเชื่อมโยงกับสิ่งที่เปาโลเชื่อและสอนเกี่ยวกับการอธิษฐาน โปรดศึกษาค้นคว้าข้อพระคำเหล่านี้: 1 เธสะโลนิกา 5:17,25; 2 เธสะโลนิกา 3:1,2; ฮีบรู 13:18; โรม 15:30,31; ฟิลิปปี 1:19; และฟีเลโมน 22)

ข้อ 12: ด้วยว่าความปิตินดีของพวกเขาที่คือสิ่งนี้ คำพยานแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขา ที่กระทำในความเชื่อตรงและความจริงใจในทางของพระเจ้า มิใช่ด้วยปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาได้มีการประพุดติของพวกเขาในโลกนี้ และยิ่งกว่านั้นมากเท่าใดต่อพวกเขา

แม้กระทั่งในท่ามกลางความกระวนกระวายใจและความทุกข์ใจหลายอย่าง เปาโลก็รู้สึกถึงการหลั่งไหลแบบต่อเนื่องของความปิตินดีและการปลอบโยน กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกได้ในใจวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าว่าเราถูกผูกมัดเข้าด้วยกันโดยสายใยแบบพระเจ้า ไม่ใช่แบบมนุษย์ ในส่วนของข้าพเจ้า มีการคลายจากเบื้องบน-พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานการคลายนี้และความปรารถนานี้แก่ข้าพเจ้า ในส่วนของพวกท่าน ความสามารถในการพิสูจน์ความจริงซึ่งช่วยให้พวกท่านดูออกกว่านี้เป็นข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณของพระเจ้า ความจริงที่ปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นไท”

นี่ดูเหมือนจะเป็นการเชื่อมโยงความคิดในพระคำข้อนี้และสองข้อถัดไป การเชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อนดูเหมือนจะเป็นความเชื่อมั่นของเปาโลเกี่ยวกับความซื่อสัตย์และความแท้จริงแห่งความอูตสาหะของเขาที่จะปรนนิบัติข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกเขาตามที่พระคริสต์ได้ประทานมันให้แก่เขา นี่ทำให้เขามีสิทธิ์หวังว่าจะได้รับส่วนแบ่งในคำอธิษฐานของพวกเขาเพื่อที่ว่าสุดท้ายแล้วพระเจ้าจะทรงปกป้องและช่วยเขาให้พ้นจนกว่าเขาจะได้เดินทางไปตามที่ได้ตั้งใจไว้เพื่อจะอยู่กับพวกเขาหน้าต่อหน้า

“...ในความเชื่อตรงและความจริงใจ...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ความเชื่อตรง” แปลได้ด้วยว่า “ความบริสุทธิ์” (ซึ่งหมายถึงความเด็ดเดี่ยวแห่งจุดประสงค์) คำกรีกที่แปลเป็น “ความจริงใจ” มีความหมายว่า “ความสะอาด” (ความบริสุทธิ์) ได้เช่นกัน

“ความจริงใจในทางของพระเจ้า” อาจอ่านได้ว่า “ความจริงใจของพระเจ้า” นั่นคือ สิ่งซึ่งเป็นของประทานของพระองค์ก็มาจากพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และสิ่งซึ่งเหมาะสมกับการรับใช้ของพระเจ้าก็ถูกจัดหาให้ได้โดยพระองค์แต่เพียงผู้เดียว ปัญญาฝ่ายเนื้อหนังไม่สามารถจัดหาสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงเรียกร้องได้

บางตอนในจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลถึงชาวโครินธ์ดูเหมือนจะบ่งชี้ว่าคริสตจักรชาวโครินธ์นั้นมีแนวโน้มที่จะยกชูปัญญาของโลกนี้ นั่นคือ พวกเขายกชูการได้มาและคุณลักษณะต่าง ๆ ของมนุษย์ (เช่น ทักษะในการใช้คำพูด) มากกว่าความกระจ่างแจ้งฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานให้ได้ ความ

กระจำงซึ่งถูกได้รับโดยการยอมจำนนเขวอนปัญหาและเจตจำนงต่อกรทรงนำของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ นี้ถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งใน 1 โครินธ์ ที่เปาโลเขียนไว้ว่า “เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้ับพิศมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ มิใช่ด้วยสติปัญญาแห่งบรรดาถ้อยคำ เกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะถูกรทำให้สูญเปล่า” (1 คร. 1:17)

จากนั้นใน 1 โครินธ์ 2:1-5 และข้อ 13 เปาโลอธิบายไว้ว่า:

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า มิใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า...ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน มิใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ”

เมื่อใดก็ตามที่การต่อต้านชัดขวางปรากฏตัว มันก็เป็นความชื่นชมยินดีของเปาโลที่จะยกชูพระเยซูคริสต์เจ้าและพูดออกมาด้วยถ้อยคำแห่งการขอบพระคุณสำหรับพระคุณของพระเจ้า

“...พวกเราได้มีการประพุดติของพวกเราในโลกนี้...” ปกติแล้วเราใช้คำว่า “conversation” กับการพูดสนทนากับใครสักคน แต่ในพระวจนะของพระเจ้าตรงนี้ มันหมายถึงการประพุดติ เปาโลได้ประพุดติตัวสอดคล้องกับมาตรฐานเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน หลักการเหล่านั้นแห่งพระคุณของพระเจ้า และเขาได้เสาะหาอย่างขยันขันแข็งที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา

การกล่าวถึง “โลก” ก็หมายถึงที่ใดก็ตามที่เปาโลได้เดินทางไป ความหมายตรงนี้ก็คือน่าไม่ว่างานรับใช้ของเขาพาเขาไปที่ใด เขาก็ประพุดติตัวอย่างที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วควรประพุดติ

ข้อ 13: ด้วยว่าพวกเราไม่เขียนสิ่งอื่น ๆ ถึงพวกท่าน นอกจากที่พวกท่านอ่านหรือรับรู้ และข้าพเจ้าก็วางใจว่าพวกท่านจะรับรู้จนถึงที่สุดปลาย

เหล่าผู้รู้ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับการตีความพระคำข้อนี้ ผมไม่ออกตัวว่าเป็นผู้รู้ แต่ผมเห็นว่ามันถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนตรงนี้ว่าตั้งแต่เปาโลกลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน เขาก็มีความจริงใจและซื่อตรงในกิจการทั้งปวงของเขาและการปฏิบัติของเขากับคนทั้งปวง เขาไม่เขียนสิ่งใดนอกจากสิ่งที่เขาปฏิบัติในชีวิต ไม่มีสิ่งใดนอกจากสิ่งที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นเห็นได้ในชีวิตของเขา เขาไม่ได้เขียนสิ่งหนึ่งและปฏิบัติอีกสิ่งหนึ่ง ชาวโครินธ์เหล่านั้นรู้จักนิสัยต่าง ๆ แห่งชีวิตของเขา พวกเขาว่าเขาดำเนินชีวิตอย่างไรและเขาประพุดติตัวอย่างไรในฐานะคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาว่าเขาไม่ใช่นคนหน้าซื่อใจคดในกิจการใด ๆ ของเขาเลย จากสิ่งที่พวกเขาได้ทราบเกี่ยวกับเขาในอดีต พวกเขาเป็นหลักฐานครบถ้วนเกี่ยวกับวิถีอันหนักแน่นแห่งชีวิตและงานรับใช้ของเขา เขาไว้วางใจว่าพวกเขาจะสามารถรับรู้เขาเช่นนั้นได้เสมอ “จนถึงที่สุดปลาย”

ผมเชื่อว่าวัตถุประสงค์ของเปาโลในข่าวสารแห่งพระคำข้อนี้ก็เพื่อหักล้างรายงานในสำเนาเหล่านั้นที่

ได้ถูกล้อไปทั่วในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ผู้ซึ่งต่อต้านเขา ถึงแม้ว่าเขาถูกบางคนใส่ร้าย แน่แน่นอนว่า แม้แต่พวกเขา ก็จะเห็นว่าความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งบัดนี้เขาแสดงออกล้วนสอดคล้องกับอุปนิสัยของเขาและวิถีชีวิตของเขา เขาอยากให้พวกเขาเห็นในตัวเขาซึ่งชีวิตแห่งความบริสุทธิ์ แห่งหลักการต่าง ๆ แบบคริสเตียน จุดมุ่งหมายต่าง ๆ ที่แน่นอนและการดำเนินชีวิตที่ซื่อสัตย์ และว่าพวกเขาจะไม่พบโอกาสที่จะคิดในทางไม่ให้เกียรติต่อเขาเลย

ข้อ 14: ตามที่พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกัน ว่าพวกเราเป็นความปีติยินดีของพวกท่าน คือเหมือนกับที่พวกท่านเป็นความปีติยินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า

ในที่นี้เปาโลเชื่อมโยงอนาคต (ซึ่งเขาหวังให้มาถึง) กับอดีต (ซึ่งเขาทราบแล้ว) พวกเขาคุ้นเคยกับเขา และพวกเขารับรู้ด้วยใจชื่นบานว่าตอนที่เขาไปเยือนเมืองโครินธ์ครั้งแรกนั้น เขาก็เป็นทุกอย่างที่คนของพระเจ้าควรจะเป็น แต่นับตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา ชาวโครินธ์บางคนได้ใส่ร้ายเขาด้วยข้อกล่าวหาต่าง ๆ ซึ่งก้ำก้ำความจริงใจของเขาและเหตุจูงใจต่าง ๆ ที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขา

“... พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกัน” ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยว่าบางคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ไม่ได้รับรู้เปาโลว่าเป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าและอัครทูตมายังพวกคนต่างชาติอีกต่อไปแล้ว คนส่วนหนึ่งในที่ประชุมนั้นเต็มใจยอมรับเขาในฐานะผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าและต้อนรับเขาในฐานะเป็นนักเทศน์แห่งความชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา แต่มีอยู่ไม่กี่คนที่ปฏิเสธเขา

“...ว่าพวกเราเป็นความปีติยินดีของพวกท่าน...” นั่นคือ “พวกเราเป็นความชื่นบานของพวกท่าน การโอ้อวดของพวกท่าน พวกท่านรับรู้ประโยชน์เหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้รับเพราะการปรนนิบัติของข้าพเจ้ากับพวกท่าน”

“...คือเหมือนกับที่พวกท่านเป็นความปีติยินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า” ในวันนั้นเมื่อพระเยซูเจ้าจะเสด็จมารับผู้คนของพระองค์ไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เหล่าผู้เชื่อของเปาโลก็จะเป็นความปีติยินดีของเขาและเป็นเหตุให้เขาชื่นชมยินดี แล้วพวกเขาจะทราบและรับรู้ที่พวกเขาได้รับความรอดผ่านทาง การประกาศของเขาเรื่องพระคุณของพระเจ้า นั่นจะเป็นโอกาสแห่งความชื่นชมยินดีอันบริบูรณ์และการขอบพระคุณชั่ววันรันดร์แต่พระเจ้า ที่พวกเขาได้ยินข่าวสารนั้นและได้กลับใจรับเชื่อผ่านทางงานหนักแห่งความรักของเปาโล พระคำข้อนี้ให้การรับรองว่ามีความมั่นใจ ความรัก และเหตุร่วมกันสำหรับการชื่นชมยินดีในส่วนของเปาโลและผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

ข้อ 15: และในความไว้นือเชื่อใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะมาถึงพวกท่านก่อน เพื่อพวกท่านจะได้ประโยชน์ที่สอง

“ในความไว้นือเชื่อใจนี้” (ในความไว้นือเชื่อใจที่ว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์จะต้อนรับเขาในฐานะผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าและพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง) “ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะมาถึงพวกท่านก่อน” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงเวลานั้นเมื่อเขาเขียนจดหมายฝากฉบับแรกไปถึงชาวโครินธ์ ตอนที่มันเป็นความประสงค์และความปรารถนาอันจริงจังของเขาที่จะไปเยือนที่นั่นอีกครั้ง ตามที่เขาได้ให้โครงร่างไว้ใน 1 โครินธ์ 16:5-7:

“บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เมื่อข้าพเจ้าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย และบางทีข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่ ไซ้แล้ว และอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวกับพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพวกท่านเมื่อผ่านไป แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าจะค้างอยู่กับพวกท่านนาน ๆ หน่อย ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด”

เปาโลผิดหวังที่ไม่ได้มีโอกาสไปเยือนเมืองโครินธ์ตามเวลาที่เขาได้วางแผนไว้ และในข้อพระคำตอนนี้ของเราเขาอยากให้ชาวโครินธ์เข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงของเขาไม่ได้มาจากการมีใจโลเลของเขา แผนการต่าง ๆ ของเขาถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว และแทนที่จะเดินทางผ่านเข้าเมืองโครินธ์ระหว่างทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เขาได้เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนียโดยผ่านเมืองโตรัส (2 คร. 2:12) ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้และพวกเขากล่าวหาเปาโลว่าไม่จริงใจในคำสัญญาของเขาที่จะมาเยี่ยมพวกเขา

“...เพื่อพวกท่านจะได้ประโยชน์ที่สอง” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ประโยชน์” ปกติแล้วถูกแปลเป็น “พระคุณ” มันหมายถึงความโปรดปรานที่ไม่สมควรได้รับ ความกรุณาที่ไม่คู่ควร ความประสงค์ดีและไม่ตรีจิตในที่นี้มันถูกใช้ในความหมายของการทำให้สมประสงค์หรือความพอใจ ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้สมประสงค์แล้วและได้รับประโยชน์แล้วจากการที่เปาโลอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาตอนที่เขาไปเยือนเมืองโครินธ์ครั้งแรกนั้น มีผู้คนมากมายเหลือเกินในสถานที่หลายแห่งเหลือเกินที่เปาโลยังไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐจนเขารู้สึกว่าการไปเยือนครั้งที่สองของเขายังคริสตจักรชาวโครินธ์คงจะเป็นการไปเยือน “ที่เป็นพระคุณ”

ข้อ 16: และเพื่อจะผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเพื่อจะออกจากแคว้นมาซิโดเนียมาหาพวกท่านอีก และขอให้พวกท่านส่งไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย

การ “ผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย” หมายความว่า ผ่านเข้าเมืองหนึ่งหรือท้องถิ่นหนึ่ง เปาโลวางแผนว่าจะผ่านเข้าเมืองโครินธ์และแคว้นอาคayarระหว่างทางที่เขาจะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย นี่คงจะไม่ใช่เส้นทางโดยตรงหรือสั้นที่สุดจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย แต่เปาโลคงจะยิ่งกว่าเป็นสุขที่จะเดินทางระยะทางเพิ่มอีกเพื่อที่จะได้ใช้เวลาพร้อมสามัคคีธรรมกับลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นบ้าง เส้นทางโดยตรงจากเมืองเอเฟซัสไปยังเมืองโครินธ์พาดผ่านเข้าเมืองโตรัส และนั่นคือเส้นทางที่เปาโลเดินทางในท้ายที่สุด แทนที่จะออกนอกเส้นทางเพื่อที่จะเดินทางเที่ยวที่สองของเขาไปยังเมืองโครินธ์ ณ เวลานั้นโดยเฉพาะ

ข้อ 17: เหตุฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าใช้การโลเลหรือ หรือสิ่งทั้งหลายที่ข้าพเจ้ามุ่งหมาย ข้าพเจ้ามุ่งหมายตามเนื้อหนังหรือ เพื่อว่ากับข้าพเจ้านั้นจะมี ไซ้ ๆ และไม่ ๆ

“...ข้าพเจ้าใช้การโลเลหรือ” เปาโลอาจกำลังพูดตรงนี้ถึงความไม่จริงจั่งที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นใช้เมื่อพวกเขากล่าวหาเขาว่าเป็นคนไม่ทำตามทีพูด คำติเตียนเรื่องความโลเลถูกโยนเข้าใส่เปาโลเพราะว่าเขาเปลี่ยนความประสงค์ของเขาในการมาหาพวกเขาตามเวลาที่เขาได้วางแผนไว้ตอนแรกนั้น นี่เป็นข้อกล่าวหาเดียวที่เปาโลกำลังพยายามที่จะตอบในพระคำข้อนี้และอีกหกข้อถัดไป จดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงชาวโครินธ์เป็นแบบอย่างของวิธีที่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถใช้แก้ต่างให้ตัวเองได้เมื่อเขาถูกเข้าใจผิดหรือถูกใส่ร้าย เพราะคำพูดใส่ร้ายที่ไม่มีมูล อิทธิพลของผู้เชื่อแท้ก็อาจถูกขัดขวางหรือถูกทำให้สิ้นสูญไปอย่างสิ้นเชิงได้ ถ้า

เปาโลไม่เผชิญหน้ากับข้อกล่าวหาที่ว่าใส่ร้ายอุปนิสัยของเขาด้วยการไม่ยอมรับทันที ความเสียหายที่ไม่อาจแก้ไขได้ก็อาจเกิดขึ้นกับชื่อเสียงของเขาและกับงานรับใช้ของเขาด้วยซ้ำ

“...ข้าพเจ้ามุ่งหมายตามเนื้อหนังหรือ...” เปาโลกำลังทำการตัดสินใจต่าง ๆ ตามความประสงค์ของตัวเอง (ซึ่งขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงเพราะความเห็นแก่ตัวหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ อีกมากมาย) หรือว่าเขาตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ โดยสอดคล้องกับการทำงานในใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นการหลุดพ้นจากเขตแดนของการเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาและความโลเลแบบมนุษย์? ชาวโครินธ์เหล่านั้นทราบคำตอบต่อคำถามนั้น พวกเขารู้ว่าเปาโลถูกนำโดยพระวิญญาณในทุกการตัดสินใจของเขา ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวหาเขาอย่างสัตย์จริงไม่ได้ว่าเขาไม่ทำตามทีพูด

“...เพื่อว่ากับข้าพเจ้านั้นจะมี ใ้ ่ และไม่มี ่” ในที่นี้การเน้นอยู่ที่คำว่า “กับข้าพเจ้า” นั่นคือ เปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่ามันเป็นไปได้อย่างสิ้นเชิงที่เขาจะเปลี่ยนความประสงค์ของเขาด้วยเหตุผลอันหลากหลาย อันที่จริงเขากำลังกล่าวว่า “กับข้าพเจ้า ตามที่พระวิญญาณทรงนำ ข้าพเจ้าก็เดินตาม ถ้าพระวิญญาณตรัสว่า ‘ไปเถิด’ ข้าพเจ้าก็ทูลว่า ‘ขอรับ-ข้าพระองค์จะไป’ ถ้าพระวิญญาณตรัสว่า ‘อย่าไป’ ข้าพเจ้าก็ทูลว่า ‘ไม่-ข้าพระองค์จะไม่ไป’” ดังนั้นเปาโลจึงไม่ยอมรับว่าเขาเปลี่ยนแผนการต่าง ๆ ของตนด้วยเหตุผลอื่นใดนอกจากโดยการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า และเขาไม่ขอโทษขอโพยเลยที่เดินตามพระวิญญาณ

ข้อ 18: แต่พระเจ้าทรงเป็นความจริงฉันใด ถ้อยคำของพวกเราต่อพวกท่านก็มีใ้ ่ ใ้ ่ ่ และไม่มี ่ ฉะนั้น

“พระเจ้าทรงเป็นความจริงฉันใด” เทียบเท่ากับ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด” พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและสัตย์จริง พระองค์ทรงโกหกไม่ได้และพระองค์ผิดคำสัญญาของพระองค์ไม่ได้ พระองค์ทรงหลอกลวงไม่ได้ ดังนั้นอัครทูตเปาโล ซึ่งได้รับการทรงเรียกและการแต่งตั้งจากพระเจ้า จึงเป็นคนที่สัตย์จริงซื่อตรง และเที่ยงธรรมในการเทศนา การสั่งสอน และคำพูดทั้งหมดของเขา เขาอ้างพระเจ้าให้เป็นพยานของเขาได้ในโอกาสนั้น เพื่อจะทรงเป็นพยานว่าเขากำลังพูดความจริง

ข้อ 19 และ 20: เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งได้ถูกประกาศในท่ามกลางพวกท่านโดยพวกเรา คือโดยข้าพเจ้า และซิลวานัส และทิโมธี ก็มีได้ทรงเป็น ใ้ ่ ใ้ ่ ่ แต่ในพระองค์นั้นล้วนแต่ ใ้ ่ ทั้งสิ้น เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในพระองค์ก็เป็น ใ้ ่ และในพระองค์เป็น เอเมน เพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าโดยพวกเรา

ความตั้งใจของเปาโลตรงนี้คือ ที่จะทำให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเข้าใจถึงน้ำหนักของพันธกิจนั้นซึ่งเขาได้รับฝากไว้ พันธกิจในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เขาไม่ได้ประกาศสิ่งใดเลยนอกจาก “พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” พระองค์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้และถูกเจิมตั้ง พระผู้เฝ้าของโลก เขาได้ประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นมาอีก-ข่าวสารเดียวแห่งความหวังและความรอด คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถูกประกาศ” มีความหมายตรงตัวว่า “ถูกป่าวประกาศ” เหมือนกับโดยผู้นำสารคนหนึ่ง

“ซิลวานัส” ถูกเรียกว่า ลีลาส เช่นกัน เขาถูกส่งไปยังเมืองอันโทอิกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัสใน

ฐานะเป็น “คนสำคัญในท่ามกลางพวกพี่น้อง” ในหนังสือกิจการเราพบว่าสิลาสถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในฐานะ เป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของเขาโลในงานรับใช้ของเขา

“ทิโมธี” เราได้รู้จักและพูดถึงเขาแล้วในคำค้ำบัที่ถูกให้ไว้ในข้อ 1 ของบทนี้ ทั้งสิลาสและทิโมธีอยู่กับ เปาโลที่เมืองโครินธ์

“...เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในพระองค์ก็เป็น ใช่ ...” พระเยซูคริสต์ พระบุตรของ พระเจ้า ไม่ทรงเป็นผู้ไม่แน่นอนที่บางครั้งก็รับรองและบางครั้งก็ไม่ยอมรับ การประกาศเรื่องพระคริสต์เป็นการ รับรองอันหนักแน่นถึงความจริงนั้น ข่าวสารหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงถึงมนุษยชาติ เช่นในฮีบรู 13:8: “พระเยซู คริสต์ยังทรงเหมือนเดิมวานนี้ และวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์” ดังนั้นผู้ปรนนิบัติที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเพื่อ ประกาศข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้าจึงไม่เปลี่ยนแปลง เขาไม่กล่าวว่า “ใช่” วันนี้และ “ไม่” พรุ่งนี้ เขา หนักแน่นและมั่นคงในหลักคำสอนและในจุดประสงค์ของชีวิต เขาถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้าตลอด และไม่ว่าเขากล่าวหรือทำอะไร มันก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“...และในพระองค์เป็น เอเมน...” นี้พูดถึงการให้สัตยาบันของพระเจ้าเกี่ยวกับพระสัญญาต่าง ๆ ของ พระองค์เอง (โพรดศึกษาฮีบรู 6:12-18; 7:20-22; วิวรรณ์ 3:14) ผู้เชื่อมีความมั่นคงแน่นอนเพราะบรรดาพระ สัญญาของพระเจ้า ด้วยว่าพระวาทะของพระองค์จะไม่วันล้มเหลวเลย เราพึ่งพาสิ่งที่พระเจ้าตรัสในพระ วาทะของพระองค์ได้ ความมั่นคงแน่นอนของเราอยู่ในพระคริสต์เสมอ

“...เพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าโดยพวกเรา” นั่นคือ โดยทางการประกาศข่าวประเสริฐ พระ สัญญาต่าง ๆ อันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าได้ถูกเผยให้ประจักษ์ และคุณเชื่อใจได้เลยว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรง สัญญาไว้ พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ เพราะว่าพระองค์ทรงพิศคำสัญญาของพระองค์ไม่ได้

ข้อ 21 และ 22: บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งพวกเราพร้อมกับพวกท่านไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมพวกเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า ผู้ทรงประทับตราพวกเราไว้ และประทานคำมัดจำของพระวิญญาณไว้ในใจทั้งหลายของพวก เราด้วย

เรารู้ว่าการตั้งคือการทำให้มั่นคง ไม่คลอนแคลน หนักแน่น ในพระคริสต์ผู้เชื่อ “ถูกตั้งไว้”-นั่นคือ หนักแน่นและแน่นอน พระคริสต์ทรงเป็นสมอแห่งจิตวิญญาณ (ศึกษาฮีบรู 6:19; 1 โครินธ์ 3:11; มัทธิว 16:18; และเอเฟซัส 2:20-22)

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทรงเจิมเหล่าผู้ปรนนิบัติของพระองค์ พระเจ้าทรงมอบหมายพันธกิจและเจิมตั้ง เปาโลและเหล่าเพื่อนผู้ร่วมทำการของเขา ในกิจการ 10:38 เราอ่านว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซา เร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร...” เราเองก็มีการทรงเจิม: “แต่พวกท่านได้รับการ ทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็ทราบทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้น ดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเอง สอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่มีการเจิมนั้นได้สอนพวกท่าน มาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:20,27)

“...ผู้ทรงประทับตราพวกเราไว้...” นี้พูดถึงการรับรองความจริงแท้ที่พระเจ้าประทานให้แก่การทรง

เรียกของเปาโลโดยหมายสำคัญเหล่านั้นที่ประจักษ์ซึ่งรับรองการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์กับเปาโล トラ
ประทับถูกใช้เพื่อรับรองและยืนยันเอกสารทางกฎหมาย-วิธีปฏิบัติหนึ่งแห่งระบบกฎหมายในปัจจุบันของเราซึ่ง
ได้มาจากวิธีปฏิบัติเดียวกันนี้แห่งหลายยุคสมัยในอดีตเมื่อมีคนไม่กี่คนที่เขียนชื่อของตนได้และใช้ตราประทับ
แทน แม้แต่ในระบบกฎหมายปัจจุบันของเรา เอกสารฉบับหนึ่งต้องถูกลงนามและถูกประทับตราก่อนที่มันจะ
ถูกนำส่งได้ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ. 1:13; 4:30; ยอห์น
6:27)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชักนำเรามาถึงพระเจ้า พระองค์ทรงให้ความกระจ่างแจ้งเรา ทรงเปิดดวงตา
แห่งความเข้าใจของเรา พระองค์ทรงเป็นแพทย์ที่คอยช่วยเหลือตอนที่เรายังเกิดฝ่ายวิญญาณ เราถูกให้บังเกิด
โดยพระเจ้าผ่านทางพระวจนะที่ไม่รู้เนื้อหาของพระเจ้า เมื่อเรายังเกิดใหม่แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงให้
บังเกิดให้เราเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ทันที ดังนั้นเราจึงถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และกลายเป็นกระ
ตุกแห่งกระดูกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์

จากนั้น นอกเหนือจากถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณ ถูกให้บังเกิดในพระวิญญาณ เป็นผู้ถือครอง
พระวิญญาณ เรายังถูกประทับตราโดยพระวิญญาณ ถูกนำโดยพระวิญญาณ และหากไม่มีพระราชกิจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ก็คงไม่มีการไถ่หรือมรดกฝ่ายวิญญาณเลย (โพรตศึกษา ยอห์น 3:1-7; ยากอบ 1:18-21; 1 เป
โตร 1:21-23; โรม 8:9-16; และกาลาเทีย 5:18)

“...และประทานคำมัดจำของพระวิญญาณไว้ในใจทั้งหลายของพวกเราด้วย” คำมัดจำจะต้องถูกแบ่ง
แยกจากข้อผูกมัด ข้อผูกมัดถูกให้เพื่อเป็นการรับประกันสำหรับสิ่งอื่น (เช่นในกรณีของศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย)
แต่คำมัดจำเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งนั้นที่จะถูกให้ เหมือนกับตอนที่เราซื้ออะไรสักอย่างและส่วนหนึ่งของเงินนั้นถูก
จ่ายทันที เงินดาวน์ (หรือคำมัดจำ) ผูกมัดการซื้อนั้นและรับประกันผู้ขายว่าผู้ซื้อจะมีเจตนาที่จะซื้อจริง ๆ พระเจ้า
ประทานคำมัดจำแห่งพระวิญญาณให้แก่ผู้เชื่อทุกคน นั่นคือเครื่องรับประกันของพระองค์ว่าพระองค์ทรงซื้อเรา
ไว้แล้ว ไซแล้วครับ ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง และพระองค์จะไม่มีทางปล่อยเราไปเด็ดขาด

ข้อ 23: ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า เพื่อจะงดโทษพวกท่าน
ไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์

พระคำข้อนี้ พร้อมกับคำกล่าวต่าง ๆ ที่ตามมาโดยเปาโล แสดงให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเห็นเหตุผลที่แท้
จริงที่เขาเปลี่ยนแผนการของตนเกี่ยวกับการไปเยี่ยมพวกเขาตามที่ได้ตั้งใจไว้ นั่นคือ เขารู้ว่าถ้าเขาไปหาพวก
เขาขณะที่พวกเขายังอยู่ในสถานะที่ไม่เป็นระเบียบ (อย่างที่พวกเขาอยู่ ณ เวลานั้น) มันก็คงจำเป็นที่เขาต้องหัน
ไปใช้มาตรการต่าง ๆ ที่รุนแรงและการลงวินัยอันเจ็บปวด นี่คงเป็นเรื่องเจ็บปวดสำหรับเขาและสำหรับพวก
เขาเช่นกัน เพราะว่าพวกเขาเป็นลูก ๆ ของเขาในความเชื่อและเขารักพวกเขาอย่างสุดหัวใจ เขาไม่ยอม
ทำให้พวกเขาเจ็บปวดหากนั่นเป็นเรื่องที่เขาหลีกเลี่ยงได้

“ข้าพเจ้าขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้า”-หรือ “เป็นพยานปรักปรำจิตใจของ
ข้าพเจ้า” นี่เป็นคำปฏิญาณที่ขลัง เป็นการอ้างพระเจ้า ซึ่งบอกเป็นนัยว่าถ้าเปาโลไม่ได้กำลังพูดความจริง
ทั้งหมด พระเจ้าก็ควรลงโทษเขาเลย การกล่าวปกป้องอุปนิสัยของเขาเองต่อหน้าคริสตจักรนั้นเป็นเรื่องจำเป็น

เขาต้องทำให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเชื่อว่าเขาเป็นผู้ปรนนิบัติที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งอุทิศตัวทั้งหมดให้แก่การประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

“...เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์” เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเป็นของพระเจ้าในการใช้การลงวินัยอันเข้มงวดต่อคนเหล่านั้นที่ประพฤติตัวเกะกะในที่ประชุมนั้น เปาโลจึงชะลอการไปเยือนของตน เขาหวังว่าจะหลีกเลี่ยงความจำเป็นในการลงวินัยอันแสนเจ็บปวดนี้โดยการส่งจดหมายฉบับหนึ่งที่แสดงถึงความรักไปถึงพวกเขา ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาต้องกลับใจใหม่และอุทิศชีวิตของตนแด่พระเจ้าอีกครั้ง

ข้อ 24: ไม่ใช่เพราะเหตุว่าพวกเรามีอำนาจเหนือความเชื่อของพวกท่าน แต่เป็นบรรดาผู้ช่วยเหลือในเรื่องความซึนบานของพวกท่าน เพราะว่าโดยความเชื่อ พวกท่านตั้งมั่นคงอยู่

ความซึนบานเป็นหนึ่งในผลที่โดดเด่นของความเชื่อแบบคริสเตียน (กท. 5:22) เหล่าผู้เชื่อของเปาโลเป็นความซึนบานของเขา แต่มันเป็นความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงของเขาเช่นกันที่จะช่วยเหลือในการเติบโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเอาตัวเองไปอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขากับพระเจ้าในฐานะเป็นช่องทางหนึ่งของชีวิตแบบพระเจ้าแต่เขารู้สึกว่ามันเป็นพันธะผูกพันของเขาที่จะคอยเฝ้าระวังพวกเขาในฐานะเป็นบิดาของพวกเขาในความเชื่อนั้น เขารู้สึกว่าทุกคนที่ได้กลับใจรับเชื่อผ่านทาง การเทศนาของเขานั้นเป็น “ลูก ๆ” ของเขา

“...เพราะว่าโดยความเชื่อ พวกท่านตั้งมั่นคงอยู่” ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดูแลใจของเปาโล เราเรียนรู้ว่าโดยความเชื่อผ่านทางพระคุณเราได้รับความรอด (อฟ. 2:8) ผ่านทางเปาโลเราเรียนรู้ด้วยว่า “ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) และเปาโลอธิบายแก่ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์” (ฮบ. 11:6) สิ่งที่เขา กำลังกล่าวตรงนี้ในพระคำข้อนี้ของเราก็คือว่า ถ้าเราสามารถที่จะยืนหยัดต่อต้านกระแสต้านน้ำอันน่ากลัวแห่งความอธรรมและความไม่ชอบธรรมได้ ความสามารถของเราที่จะยืนหยัดนั้นก็เพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะอำนาจหรือความช่วยเหลือใด ๆ ของมนุษย์ หนทางเดียวที่จะเอาชนะโลกได้คือ โดยความเชื่อ: “ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4)

(โปรตศึกษาโรม 11:20; 1 โครินธ์ 10:1-13; 15:1)

2:1 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจสิ่งนี้ไว้กับตนเองว่า ข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่านอีกในความหนักใจ

2:2 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเสียใจ แล้วผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่จะทำให้ข้าพเจ้าดีใจ เว้นแต่คนเดียวเท่านั้นที่ ถูกทำให้เสียใจโดยข้าพเจ้า

2:3 และข้าพเจ้าได้เขียนสิ่งอันเดียวกันนี้มาถึงพวกท่าน เกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าจะมีความเสียใจ จากคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้าปีติยินดี โดยมีความไว้นือเชื่อใจในพวกท่านทุกคนว่า ความชื่นบาน ของข้าพเจ้าก็เป็นความชื่นบานของพวกท่านทุกคน

2:4 ด้วยว่าจากความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งหัวใจ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยน้ำตาไหล มากมาย มิใช่เพื่อพวกท่านควรจะทุกข์ใจ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความรักซึ่งข้าพเจ้ามีอย่างบริบูรณ์มากขึ้น ต่อพวกท่าน

2:5 แต่ถ้าผู้ใดก่อให้เกิดความทุกข์ใจ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจฝ่ายเดียว แต่บางคนในพวกท่านด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กดดันพวกท่านจนเกินไป

2:6 การลงโทษนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับคนเช่นนั้น ซึ่งคนเป็นอันมากได้กระทำ

2:7 ดังนั้นตรงกันข้าม พวกท่านควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก เกรงว่าบางทีคนเช่นนั้น จะถูกกลืนเข้าไปด้วยความทุกข์เหลือล้น

2:8 ดังนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านว่า ให้พวกท่านยืนยันความรักของพวกท่านต่อคนนั้น

2:9 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบข้อพิสูจน์ของพวกท่านว่า พวกท่านจะเชื่อ ฟังในทุกประการหรือไม่

2:10 พวกท่านจะยกโทษสิ่งใด ๆ ให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ด้วย เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งใด ๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้น เพราะเห็นแก่พวกท่านข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งนั้นแล้วในพระคริสต์

2:11 เกรงว่าซาตานจะได้เปรียบพวกเรา เพราะพวกเราไม่ขาดความรู้เกี่ยวกับบรรดาอุปนิสัยของมัน

2:12 นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าได้มาถึงเมืองโตรอนโตเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และมีประตูเปิดให้แก่ ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

2:13 ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิวทัศน์ของข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ลาพวกเขามานั้น ข้าพเจ้าได้เดินทางจากที่นั่นเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

2:14 บัดนี้การขอบพระคุณจงมีแด่พระเจ้า ผู้ทรงทำให้พวกเราได้รับชัยชนะในพระคริสต์เสมอ และโปรด ประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏโดยพวกเราในทุกแห่งหน

2:15 เพราะว่าพวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า ในคนทั้งหลายที่รอดแล้ว และใน คนทั้งหลายที่พินาศ

2:16 ต่อฝ่ายหนึ่งพวกเราเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และต่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิต ซึ่งนำไปสู่ชีวิต และผู้ใดเล่าจะพอเพียงสำหรับสิ่งเหล่านี้

2:17 เพราะว่าพวกเราไม่เหมือนคนเป็นอันมาก ซึ่งทำให้พระวามะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เหมือนด้วยความจริงใจ แต่เหมือนมาจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเราพุดในพระคริสต์

ในที่นี้เปาโลสานต่อการอภิปรายที่ถูกเริ่มต้นในบทที่แล้วซึ่งปิดท้ายด้วยการที่เขาอธิบายว่าเขาไม่ได้ไปเยี่ยมคริสตจักรชาวโครินธ์ตามที่เขาวางแผนไว้แล้ว เพราะว่าคริสตจักรนั้นอยู่ในสภาวะแห่งความไร้ระเบียบ ณ เวลานั้น ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้กำลังดำเนินชีวิตแบบปรองดองซึ่งกันและกัน พวกเขาไม่ได้มีความคิดแบบเดียวกันอย่างที่คริสตจักรควรจะมี และมีบาปที่รู้จักกันในที่ประชุมที่นั่น เปาโลเลือกที่จะส่งจดหมายแห่งความรักฉบับหนึ่งไปถึงพวกเขา มากกว่าที่จะไปเยี่ยมพวกเขาด้วยตัวเองและถูกพระเจ้าเรียกให้ใช้การลงวินัยอันเฉียบขาดซึ่งเขาคงต้องใช้นั่นเอง ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะเขียนตามที่พระวิญญาณทรงดลใจเขา โดยหวังว่าจดหมายฉบับนี้จะก่อให้เกิดการปฏิรูปครั้งใหญ่จนทำให้การไปเยือนของเขาไปยังเมืองโครินธ์เป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นบานฝ่ายวิญญาณ

ในบทที่ห้าของจดหมายฝากฉบับแรกของเขาเปาโลได้สิ่งที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ให้ใช้การลงวินัยเกี่ยวกับพวกคนที่ทำผิดในคริสตจักรนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับคน ๆ นั้นที่ได้ทำบาปอันน่าเกลียดมาก ๆ ในการเอาภรรยาของบิดาตนมาและอยู่กินกับนาง การลงวินัยได้ถูกกระทำตามคำสั่งของเปาโลและผู้ที่กระทำผิดนั้นได้ถูกลงโทษอย่างเหมาะสมแล้วสำหรับการติเตียนที่เขาได้นำมาสู่คริสตจักรท้องถิ่นนั้น ก่อนหน้านั้นการร่วมสามัคคีธรรมได้ถูกถอนไปจากเขา และการลงวินัยเช่นนั้นทำให้เขาละทิ้งบาปของตน เขากลับใจอย่างจริงใจและหันมาหาพระเจ้าเพื่อขอการยกโทษ ในบทปัจจุบันนี้ ในข้อ 6 ถึง 11 เปาโลเตือนสติผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นให้รับชายผู้นั้นกลับมาร่วมสามัคคีธรรมด้วยกันในคริสตจักรเหมือนเดิม

แม้กระทั่งวันนี้ กระบวนการเดียวกันนี้ก็ควรถูกปฏิบัติตาม ไม่ว่าบาปนั้นจะน่าเกลียดขนาดไหน ผู้เชื่อที่ทำผิดนั้นควรได้รับการยกโทษและถูกรับเข้ามาร่วมสามัคคีธรรมกันเหมือนเดิมหากเขากลับใจใหม่และละทิ้งบาปนั้นที่เขาเคยหลงระเริง เราต้องระมัดระวังมาก ๆ เกี่ยวกับการตัดสินผู้อื่น เพราะว่าเราเองก็เป็นเนื้อหนัง เราถูกรุมเร้าด้วยความอ่อนกำลังต่าง ๆ แบบมนุษย์ และมันเป็นไปได้ที่เรา เมื่อตกอยู่ภายใต้สภาพการณ์คล้าย ๆ กัน อาจกระทำบาปที่น่าเกลียดพอ ๆ กับคนอื่นเช่นกัน เราได้รับคำเตือนว่า “เหตุฉะนั้นจึงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:12,13)

โดยทางความเชื่อในชัยชนะที่พระเยซูทรงซื้อให้เราแล้วโดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ เราสามารถมีชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมารร้ายได้

เปาโลบอกชาวโครินธ์เหล่านั้น (ข้อ 6 และ 7 ของบทนี้) ว่าการลงโทษที่ถูกดวงออกให้แก่ชายหนุ่มคนนั้นก็เพียงพอแล้ว และบัดนี้พวกเขาควรยกโทษให้เขาและรับเขาในฐานะพี่น้องคนหนึ่ง เกรงว่าเขาจะถูกเอาชนะด้วยความเสียใจ

จากนั้นในข้อ 13 เปาโลเปิดเผยถึงความผิดหวังที่เขาได้ประสบที่เมืองโตรอัสเมื่อเขาไม่พบที่ตัสที่นั่น เขาหวังว่าจะได้ทราบจากที่ตัสเกี่ยวกับการตอบรับของชาวโครินธ์ที่มีต่อจดหมายฉบับแรกที่เขาเขียนถึงพวกเขา

จากเมืองโตรัสเขาเดินทางต่อไปยังแคว้นมาซิโดเนียซึ่งเป็นที่ ๆ ดูเหมือนว่าเขาได้พบกับทิตัสในที่สุด และทราบว่าจะจดหมายของเขาได้ถูกรับไว้แล้วด้วยใจที่เปิดในที่ประชุมที่เมืองโครินธ์ ชาวสารของเขาประสบผลสำเร็จแล้วและได้บรรลุสิ่งซึ่งเขาได้ปรารถนาให้มันบรรลุ

คำอธิบายถูกกล่าวต่อไป

ข้อ 1: แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจสิ่งนี้ไว้กับตนเองว่า ข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่านอีกในความหนักใจ

บัดนี้ไปโลกกล่าวป้องกันการทำตามทีพูดของเขาในฐานะเป็นผู้ปรนนิบัติแก่คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เราอาจถอดความถ้อยคำของพระคำข้อนี้ดังนี้: “ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้วว่าหนทางที่ดีที่สุดสำหรับข้าพเจ้าก็คือ การไม่มาหาพวกท่านอีกในความหนักใจ”

เขาไม่เพียงอยู่ห่าง ๆ จากเมืองโครินธ์เพื่อที่คริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นจะไม่ต้องเจอกับคำตำหนิรุนแรงและการตีสอนอันเด็ดขาดที่คงจะเป็นเหตุจำเป็นอย่างยิ่งยวดหากเขาไปเยี่ยมพวกเขาขณะที่คริสตจักรนั้นยังอยู่ในความไร้ระเบียบเช่นนั้น แต่เพราะเขาหวังเช่นกันว่า โดยการใช้จดหมายฉบับนี้ พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงกระทำกิจผ่านทางชาวสารของเขาและทำให้เกิดการกลับใจใหม่และการอุทิศตัวใหม่ในส่วนของผู้กระทำผิดเหล่านั้น จากนั้น เมื่อมีการแก้ไขต่าง ๆ แล้ว เขาก็สามารถทำให้การไปเยี่ยมคริสตจักรชาวโครินธ์ของเขาเป็นช่วงเวลาแห่งความชื่นบานฝ่ายวิญญาน แทนที่จะเป็นเวลาแห่งความไม่น่าอภิรมณ์และการลงวินัยอันเข้มงวด เขาตั้งใจแน่วแน่ว่าเขาจะไม่ไปเยี่ยมพวกเขาเป็นครั้งที่สองขณะที่เขาตกอยู่ภายใต้ความตึงเครียดและความหนักใจแห่งความรู้สึกต่าง ๆ ของเขา ณ เวลานั้น เขาอยากไปเยี่ยมพวกเขาเพื่อความชื่นบาน และอยากให้การไปเยือนของเขาจะเป็นประโยชน์ในฝ่ายวิญญานต่อพวกเขาและต่อตัวเขาเอง

พระคำข้อนี้มีคำกล่าวที่เป็นเหตุผลหลักว่าเพราะเหตุใดเปาโลถึงไม่ได้ไปเยี่ยมพวกเขาตามแผนการเดิมของตน ความล่าช้าไม่ได้เป็นเพราะความโลเลในส่วนของเขา แต่เป็นเพราะความรักที่เขามีต่อเหล่าผู้เชื่อของเขาและความปรารถนาของเขาที่ว่า การไปเยือนของเขาจะเป็นที่ชื่นชอบและชื่นบานทั้งสองฝ่าย

ข้อ 2: เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเสียใจ แล้วผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่จะทำให้ข้าพเจ้าดีใจ เว้นแต่คนเดียวกันกับที่ถูกทำให้เสียใจโดยข้าพเจ้า

“ถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเสียใจ (หรือ ถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเจ็บปวด)...” แนวคิดเรื่องความเสียใจเพราะบาปยังไม่ได้ถูกเกริ่นนำ “ข้าพเจ้า” ในพระคำตอนนี้มีลักษณะเน้นหนัก ความปีติยินดีและความชื่นบานหนึ่งเดียวของเปาโลคือ การได้เห็นเหล่าผู้เชื่อของเขามีความสุข ดังนั้นถ้าเขาทำให้พวกเขาเจ็บ มันก็มีจุดประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความสุขในบั้นปลาย แนวคิดนี้ดูเหมือนว่าจะจะเป็น: “เป็นความจริงที่ข้าพเจ้าได้เขียนไปเพื่อทำให้เกิดความเจ็บปวด แต่มันก็เพื่อที่ความเจ็บปวดเช่นนั้นจะถูกจัดทิ้งไปก่อนที่ข้าพเจ้าไปถึง” นี้ถูกสนับสนุนโดยข้อพระคำต่อไปนี้ซึ่งถูกเอามาจากจดหมายฝากฉบับที่สองของเขา บทที่ 7 ข้อ 8 ถึง 10:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กลับใจ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้กลับใจ เพราะข้าพเจ้าดูออกว่า จดหมายฉบับนั้นเองได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ถึงแม้ว่าความเสียใจนั้นเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น บัดนี้ข้าพเจ้าปีติยินดี มิใช่เพราะพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจ แต่เพราะพวกท่านได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะ

ไม่ได้รับความเสียหายจากพวกเราในสิ่งใดเลย เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนใจเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย”

“...แล้วผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่จะทำให้ข้าพเจ้าดีใจ เว้นแต่คนเดียวเท่านั้นที่ถูกทำให้เสียใจโดยข้าพเจ้า” ความเศร้าใจที่เปาโลทำให้เกิดแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นเป็นการชดเชยอันเหลือเฟือเพื่อความยินดีนั้นที่ตัวเขาเองได้รับจากความเสียใจนั้น เพราะว่ามันทำให้คริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นกลับใจใหม่ สิ่งที่ดีดูเหมือนเป็นความเห็นแก่ตัวนี้ถูกอธิบายในถ้อยคำของพระเจ้าข้อถัดไป-นั่นคือ “โดยมีความไว้น้ำใจเชื่อใจในพวกท่านทุกคนว่า ความชื่นบานของข้าพเจ้าก็เป็นความชื่นบานของพวกท่านทุกคน” ความหมายโดยรวมก็คือว่าเปาโลไม่ได้ประสงค์ที่จะไปเยียนเมืองโครินธ์ในความเสียใจ แต่ในความชื่นบาน และเป้าหมายนี้ถูกบรรลุแล้วโดยเป็นผลมาจากคำตำหนิของจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ จดหมายฉบับนั้นก่อให้เกิดความเจ็บปวด ความเจ็บปวดก่อให้เกิดการกลับใจใหม่ และการกลับใจใหม่ (ความเสียใจตามแบบพระเจ้าที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า) ก็ก่อให้เกิดใจอันบริสุทธิ์และความชื่นบานในสวรรค์สำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เปาโลได้รับความสุขผ่านทาง การตอบสนองของเหล่าผู้เชื่อของเขา และเหล่าผู้เชื่อของเขาก็ได้รับพรผ่านทางประสบการณ์อันเจ็บปวดของพวกเขาส่งผลเป็นการกลับใจใหม่ที่ออกมาจากใจ

ข้อ 3: และข้าพเจ้าได้เขียนสิ่งอันเดียวกันนี้มาถึงพวกท่าน เกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าจะมีความเสียใจจากคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้าปิติยินดี โดยมีความไว้น้ำใจเชื่อใจในพวกท่านทุกคนว่า ความชื่นบานของข้าพเจ้าก็เป็นความชื่นบานของพวกท่านทุกคน

“สิ่งอันเดียวกันนี้” รวมถึงคำสั่งของเปาโลที่ว่าพวกเขาต้องกลับใจใหม่และเปลี่ยนแปลงแนวการประพฤติโดยรวมของพวกเขา ถอดทิ้งการใช้แบบผิด ๆ และวิธีปฏิบัติอันชั่วร้ายทั้งหลายที่ดาษสิ้นในคริสตจักรชาวโครินธ์ ณ เวลานั้น อย่างไรก็ตาม มันก็อ้างอิงเป็นพิเศษถึงชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังอยู่กับแม่เลี้ยงของตน และซึ่งเปาโลได้บัญชาให้ที่ประชุมนั้นไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับเขา

“...เกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าจะมีความเสียใจจากคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้าปิติยินดี...” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าถ้าเปาโลมาเจอหน้าชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาก็จะต้องจำใจใช้การลงวินัยอันเฉียบขาดซึ่งจำเป็นต้องใช้ในกรณีดังกล่าว และนี่จะนำความเสียใจมาสู่ทั้งคริสตจักรนั้น เช่นเดียวกับนำความเสียใจมาสู่หัวใจของอัครทูตท่านนี้-ความเสียใจแทนที่จะเป็นการชื่นชมยินดี

“...โดยมีความไว้น้ำใจเชื่อใจในพวกท่านทุกคนว่า ความชื่นบานของข้าพเจ้าก็เป็นความชื่นบานของพวกท่านทุกคน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า: “ข้าพเจ้ามีความไว้น้ำใจเชื่อใจในพวกท่าน (คริสตจักรนั้นทั้งหมด) ว่าพวกท่านจะตัดสินใจและทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าสิ่งซึ่งจะนำความชื่นบานมาสู่หัวใจของข้าพเจ้าเองและส่งเสริมความสุขและความชื่นบานในหัวใจของสมาชิกเหล่านั้นของที่ประชุมชาวโครินธ์” เขารู้ว่ามีบางคนในเมืองโครินธ์ที่ไม่รักและไม่เคารพเขาในฐานะผู้ปรนนิบัติคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แต่เขาก็ไม่สงสัยว่ามันเป็นอุปนิสัยโดยรวมของคริสตจักรนั้นที่อยากให้เขาไปเยี่ยมพวกเขา เขาเชื่อว่าพวกเขาอยากทำให้เขามีความสุขมากกว่าที่จะทำให้ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความเสียใจและความหนักใจ และดูเหมือน

จะเป็นความจริง เมื่อพิจารณาข้อพระคัมภีร์หลายตอน ว่าคนส่วนใหญ่ในคริสตจักรนั้นอยากให้เราไปเยี่ยมพวกเขาจริง ๆ

ข้อ 4: ด้วยว่าจากความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งหัวใจ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อพวกท่านควรจะทุกข์ใจ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความรักซึ่งข้าพเจ้ามีอย่างบริบูรณ์มากขึ้นต่อพวกท่าน

“ด้วยว่าจากความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งหัวใจ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ความปวดร้าว” มีความหมายว่า “การกด, การชักกระตุก” มันไม่ใช่ด้วยใจที่เย่อหยิ่ง ความจองหอง และความรู้สึกว่าเหนือกว่าที่เปาโลเขียนคำตำหนิรุนแรงนั้นในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ เปาโลไม่เหมือนกับชาวพริสคินันในลูกา 18:11 ที่กล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ๆ!” และเปาโลไม่มีความยินดีเลยในคำว่ากล่าวอันเย็บขาดนั้นที่คงทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เศร้าใจ ยกเว้นว่าความเศร้าใจนั้นจะนำไปสู่ประโยชน์ของพวกเขาผ่านทางความเสียใจแบบพระเจ้าและการกลับใจใหม่แบบจริงใจ เขาไม่ได้เขียนมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อทำให้พวกเขาไม่สบายใจ แต่เพื่อแสดงให้เห็นความรักของเขาที่มีให้พวกเขา เขากระวนกระวายใจอยากให้พวกเขาเติบโตในพระคุณและมีความสุขกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แต่ความรักแท้ก็ไม่ใช่เหตุให้เราปกปิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นที่ถูกฝากไว้ให้เราดูแล

“...ด้วยน้ำตาไหลมากมาย...” น้ำตาไม่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงความอ่อนแอ หลายครั้งน้ำตาบ่งบอกถึงความกล้าหาญ-ความกล้าหาญของชายคนหนึ่งที่อยู่เพื่ออุดมการณ์ที่เขาเป็นตัวแทน น้ำตาจากชายคนหนึ่งที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณก็เป็นเครื่องแสดงถึงใจที่แตกสลายและความเศร้าใจอันหนักหน่วง

“...มิใช่เพื่อพวกท่านควรจะทุกข์ใจ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความรักซึ่งข้าพเจ้ามีอย่างบริบูรณ์มากขึ้นต่อพวกท่าน” เมื่อเปาโลเขียนถ้อยคำที่รุนแรง ถ้อยคำที่บาดลึกและทำร้ายคนเหล่านั้นที่เขาเขียนไปหา เขาก็ทำเช่นนั้นในน้ำตา การลงวินัยจะได้ผลดีหากมันถูกกระทำในความถ่อมใจและน้ำตา คนที่อยู่ภายใต้การลงวินัยจะรับคำตำหนิหรือการแก้ไขเมื่อมันถูกให้ด้วยใจกรุณาและในวิญญาณที่ถูกต้อง มันไม่ใช่ความปรารถนาของเปาโลที่จะให้ความเจ็บปวดแก่ลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้น แต่ที่พวกเขาจะทราบและเข้าใจความรักอันจริงใจของเขามีให้แก่พวกเขาและความห่วงใยของเขามีต่อสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

บิดาที่สงวนไม่เรียวกก็เกลียดชังบุตรชายของตน (สภษ. 13:24) ในทำนองเดียวกัน ผู้ปรนนิบัติที่สงวนไม่เรียวในความหมายฝ่ายวิญญาณก็ไม่รักคริสตจักรนั้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งเขาให้ดูแล เขาไม่พิสูจน์ความรักของตนโดยยอมให้ที่ประชุมของเขาหลงระเรีงในวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ เปาโลรักลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นและเขาอยากให้พวกเขาได้รับสิ่งดีที่สุดในพระพรฝ่ายวิญญาณ ถ้าเราในฐานะผู้เชื่อไม่เตือนพี่น้องของเราในความเชื่อนั้น เราก็จะต้องให้การสำหรับการสูญเสียบ่าเหนืงของพวกเขา เพราะว่าคนเหล่านั้นที่เข้มแข็งในความเชื่อนั้นถูกบัญชาให้ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น:

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย ท่านทั้งหลายจง

แบกภาระของกันและกัน และโดยการนั้นจึงทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กท. 6:1,2)

ข้อ 5: แต่ถ้าผู้ใดก่อให้เกิดความทุกข์ใจ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจฝ่ายเดียว แต่บางคนในพวกท่านด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กดดันพวกท่านจนเกินไป

การอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและความไร้ระเบียบในคริสตจักรชาวโครินธ์-โดยเฉพาะอย่างยิ่งชายหนุ่มคนนั้นที่กำลังอยู่กินในบาปกับภรรยาบิดาของตน (1 คร. 5:1)- ได้ทำให้เปาโลทุกข์ใจ “อยู่ข้าง” นั่นคือ เฉพาะในความทุกข์ใจร่วมกับคนอื่น ๆ เท่านั้นและในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ไม่ใช่แค่เปาโลเท่านั้นที่ทนทุกข์ แต่ทั้งคริสตจักรนั้นได้ทนทุกข์เช่นกัน เพราะบาปที่ทราบกันในที่ประชุมนั้น บาปซึ่งไม่ได้ถูกกล่าวจนกระทั่งจดหมายฉบับแรกของเปาโลเรียกร้องให้มีการกลับใจใหม่และแก้ไขวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย

ผู้เชื่อบางคนวันนี้มีทัศนคติที่ว่าสิ่งที่พวกเขากระทำไม่ใช่เรื่องสำคัญ พวกเขาบอกว่าพวกเขาทำสิ่งนั้นกับตัวเอง และคนอื่น ๆ ไม่ควรมายุ่งกับพวกเขา พวกเขาไม่พิจารณาว่าคนอื่นจะเป็นกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขากระทำหรือสถานที่ ๆ พวกเขาไป แต่ทัศนคติเช่นนั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน ใน 1 โครินธ์ 12:12-27 เปาโลอธิบายอย่างชัดเจนว่าเมื่อสมาชิกคนหนึ่งในคริสตจักรท้องถิ่นได้รับบาดเจ็บหรือเดือดร้อน สมาชิกทุกคนก็ทนทุกข์ และเมื่อสมาชิกคนหนึ่งกระทำบาป ทั้งที่ประชุมนั้นก็ทนทุกข์:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญูณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญูณองค์เดียวแล้ว

“เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน

“แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์ และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตาไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการเจ้า” หรืออีกที่ศีรษะไม่สามารถกล่าวแก่เท้าว่า “ข้าไม่ต้องการพวกเจ้า”

“ไม่เลย ยิ่งกว่านั้นอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าอ่อนแอกว่า ก็จำเป็น และอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งพวกเราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า พวกเรากลับให้เกียรติบริบูรณ์มากขึ้นแก่อวัยวะเหล่านี้ และอวัยวะที่ไม่น่าดูของพวกเรา ก็มีความน่าดูที่บริบูรณ์มากขึ้น เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูของพวกเราไม่มีความต้องการ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกายประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่ส่วนที่เคยขาดเกียรตินั้น เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย แต่เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปีติยินดีกับอวัยวะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น”

ข้อ 6 และ 7: การลงโทษนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับคนเช่นนั้น ซึ่งคนเป็นอันมากได้กระทำ ดั่งนั้นตรงกันข้าม พวกเขาควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก เกรงว่าบางทีคนเช่นนั้นจะถูกกลืนเข้าไปด้วยความทุกข์เหลือล้น

“การลงโทษนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับคนเช่นนั้น...” อีกครั้งที่ชายผู้ถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของที่ประชุมชาวโครินธ์ที่ถูกพรรณนาใน 1 โครินธ์ 5:1 ว่าได้รับภรรยาของบิดาของตน เป็นไปได้ว่าบิดาผู้นั้นได้สูญเสียภรรยาคนแรกไป (มารดาของชายหนุ่มนั้น) และจากนั้นได้แต่งงานกับหญิงอายุน้อยกว่า ไม่ว่าสภาพการณ์ในบ้านจะเป็นเช่นไร ชายหนุ่มคนนั้นได้ตกหลุมรักกับแม่เลี้ยงของตนและทั้งสองคนได้เข้าสู่ความสัมพันธ์หนึ่งซึ่งคงจะเป็นที่ครหาในท่ามกลางเหล่าคนไม่เชื่อและไม่ควรถูกยอมให้มีอยู่ในท่ามกลางพวกคริสเตียนอย่างแน่นอน ดั่งนั้นเปาโลได้สั่งผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นแล้วว่าพวกเขาต้องจัดการกับสถานการณ์ที่ไม่น่าอภิรมย์นั้นอย่างไรเพื่อที่จะแก้ไขมัน: “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพวกท่านชุมนุมกันและจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพื่อจะมอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสี้ย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า” (1 คร. 5:4,5)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลได้สั่งคริสตจักรนั้นแล้วว่าสมาชิกเหล่านั้นควร (ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า) ถอนการร่วมสามัคคีธรรมจากชายหนุ่มคนนั้นและให้เขาออกไปจากที่ประชุมท้องถิ่นนั้นเข้าไปสู่โลกซึ่งเป็นที่ ๆ สิทธิอำนาจของพระเจ้าไม่ถูกรับรู้และซาตานสานต่อในฐานะ “พระของโลกนี้” (2 คร. 4:4) ความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนังได้ถูกสำเร็จสำราญอย่างไร่างอายุ ดั่งนั้นเนื้อหนังจึงต้องถูกทำให้แตกเป็นชิ้น ๆ ภายใต้มือของปรปักษ์ผู้นั้น “เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า”

“...ซึ่งคนเป็นอันมากได้กระทำ” “คนเป็นอันมาก” นั้นในที่นี้หมายถึงสมาชิกเหล่านั้นของที่ประชุมชาวโครินธ์ การบอกเป็นนัยก็คือว่าคริสตจักรนั้นในฐานะกายหนึ่งได้ปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของเปาโลทันที และได้ถอนการร่วมสามัคคีธรรมออกจากผู้กระทำผิดคนนั้น โดยให้เขาออกไปอยู่นอกที่ประชุม การลงโทษนั้นที่เขาได้รับก็เพียงพอแล้วที่จะนำเขามาสู่การกลับใจใหม่ “ดั่งนั้นตรงกันข้าม พวกเขาควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก...”

“ตรงกันข้าม” หรือ “ในทางกลับกัน” -นั่นคือ แทนที่จะลงโทษต่อไป เปาโลกำลังกล่าวว่าการลงโทษนั้นได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ของมันแล้ว และบัดนี้คริสตจักรควรรับชายหนุ่มนั้นกลับเข้ามาสู่การร่วมสามัคคีธรรม และยกโทษและปลอบประโลมใจเขา มันเป็นกิจธุระของคริสเตียนทั้งหลายที่จะพุงขึ้น แม้หากว่าปลายทางนั้นต้องถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการลงโทษหรือการตำหนิก็ตาม จากนั้นเมื่อผู้ที่กระทำผิดนั้นกลับใจและละทิ้งการทำผิด คน ๆ นั้นก็ควรถูกรับกลับเข้าสู่การร่วมสามัคคีธรรมของคริสตจักรและได้รับความรักในฐานะพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่ง นี่คือความมั่งคั่งแห่งคริสตจักรแท้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

“...เกรงว่าบางทีคนเช่นนั้นจะถูกกลืนเข้าไปด้วยความทุกข์เหลือล้น” ชายหนุ่มคนนั้นคงเป็นทุกข์ใจยิ่งนักและอับอายขายหน้าสุดขีด-ไม่เพียงโดยสิ่งที่เขาได้กระทำเท่านั้น แต่โดยการลงวินัยที่เขาได้รับแล้วเช่นกัน เขารู้ตัวแล้วว่าเขานำความอับอายมาสู่ตัวเอง และเขาได้นำคำติเตียนมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์เช่นกัน

เมื่อกลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริง ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นบัดนี้จึงควรรับเขาไว้ในความรักและความกรุณา เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงรับคนบาปทั้งหลายที่สำนึกผิดเมื่อพวกเขามาหาพระองค์โดยทูลขอความเมตตาและการยกโทษ การลงโทษชายหนุ่มคนนั้นต่อไปอาจเป็นเหตุให้เขาถูกเอาชนะโดยความเสียใจ ซึ่งอาจบังคับเขาเข้าสู่สภาวะของการมีใจหันกลับและบาปซึ่ง หากเขาจะอยู่ในสภาพนั้นต่อไป สุดท้ายแล้วอาจเป็นเหตุให้เขากระทำ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” และพระเจ้าก็คงจะตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น ในภาษากรีกสำนวน “ความทุกข์เหลือล้น” บ่งบอกถึงความหนักหนาของความเศร้าใจ ความเศร้าใจที่หนักหนาและเป็นภาระมากเสียจนหัวใจของคน ๆ หนึ่งจะระเบิดจริง ๆ เราคงกล่าวว่าบุคคลเช่นนั้น “จมลงในความเสียใจ” หรือ “ท่วมท้นด้วยความเศร้าใจ”

ดาวิดพูดถึงความเศร้าใจเช่นนั้นในเพลงสดุดี 69:1,2: “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะน้ำทั้งหลายเข้ามาถึงจิตวิญญาณของข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ซึ่งที่นั่นไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในบรต่าน้ำลึก ซึ่งที่นั่นน้ำทั้งหลายท่วมท้นข้าพระองค์”

สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์เข้าใจก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าถ้าพวกเขาไม่รับชายหนุ่มที่สำนึกผิดคนนั้นกลับเข้ามาสู่การร่วมสามัคคีธรรมและช่วยเหลือเขา เขาก็อาจถูกทำลายโดยความเศร้าใจและชีวิตของเขาก็อาจเสียไปภายใต้ความอภัยศุนัขที่เขาได้นำมาสู่ตัวเอง สู่ครอบครัวของเขา สู่คริสตจักรนั้น และสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์ ความทรงจำเกี่ยวกับการทำผิดของเขาคงจะกัดกินจิตใจของเขาจนกระทั่งเขาจะเศร้าใจไปสู่หลุมศพ

ข้อ 8 และ 9: ดังนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านว่า ให้พวกท่านยืนยันความรักของพวกท่านต่อคนนั้น เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบข้อพิสูจน์ของพวกท่านว่า พวกท่านจะเชื่อฟังในทุกประการหรือไม่

“...ให้พวกท่านยืนยันความรักของพวกท่านต่อคนนั้น” ในภาษาเดิม คำสรรพนาม “ของพวกท่าน” ไม่ปรากฏ มันไม่ใช่ความรักของพวกเขา ความรักของชาวโครินธ์เหล่านั้น แต่เป็นความรักเอง-ความรักนั้นซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ถ้าคุณจะศึกษา 1 โครินธ์ บทที่ 13 คุณก็จะเห็นว่าความรักเป็นจุดศูนย์กลางแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน และหากไม่มีความรัก ก็ไม่อาจมีความเชื่อแบบคริสเตียนได้

จากนั้นใน 1 ยอห์น บทที่ 4 เราอ่านว่า: “พวกท่านที่รัก ขอให้พวกเรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักเป็นของพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ในสิ่งนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อพวกเราจะได้ดำรงชีวิตโดยทางพระบุตรนั้น ในสิ่งนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่พวกเราได้รักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ได้ทรงรักพวกเรา และได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา

“พวกท่านที่รัก ถ้าพระเจ้าได้ทรงรักพวกเราเช่นนี้ พวกเราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย... ถ้าพวกเรา รักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในพวกเรา และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในพวกเรา... และพวกเรา ได้ทราบและเชื่อความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อพวกเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่ดำรงอยู่ในความรัก

ก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น... ไม่มีความกลัวในความรัก แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย เพราะว่าความกลัวมีความทุกข์ทรมาน ผู้ที่กลัวก็ยังไม่ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก พวกเรารักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ได้ทรงรักพวกเราก่อน

“ถ้าผู้ใดกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดุง เพราะผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่เขาแลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่เขาไม่เคยเห็นอย่างไรได้ และพระบัญญัตินี้พวกเราได้มาจากพระองค์ คือให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย” (1 ยอห์น 4:7-21 บางส่วน)

“...เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาด้วย...” นี่หมายถึงจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงคริสตจักรชาวโครินธ์ และเขากล่าวชัดเจนว่าหัวข้อของจดหมายฉบับนั้นไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่กรณีที่เขาเพิ่งอภิปรายไป มีสิ่งอื่น ๆ ที่ต้องถูกกล่าวเกี่ยวกับหลายเรื่องนอกจากความผิดศีลธรรมที่เกี่ยวข้องนั้น

“...เพื่อข้าพเจ้าจะทราบข้อพิสูจน์ของพวกท่านว่า พวกท่านจะเชื่อฟังในทุกประการหรือไม่” นี้ไม่ได้หมายความว่าเปาโลอยากทดสอบผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นแบบตามอำเภอใจเพื่อที่จะดูว่าพวกเขาเต็มใจที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของเขาหรือไม่ สิ่งที่เขาอยากได้และหวังไว้ก็คือ ที่จะทราบว่าพวกเขาพร้อมหรือไม่ที่จะเชื่อฟังสิ่งซึ่งพวกเขาถือว่าถูกต้องและควรกระทำ ดังนั้นโดยการเขียนแทนที่จะไปจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เขาจึงให้พวกเขามีโอกาสพิสูจน์ตัวเองว่ามีความเชื่อฟังต่อกฎเหล่านั้นสำหรับพฤติกรรมแบบคริสเตียน

ข้อ 10 และ 11: พวกท่านจะยกโทษสิ่งใด ๆ ให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ด้วย เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งใด ๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้น เพราะเห็นแก่พวกท่านข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งนั้นแล้วในพระคริสต์เกรงว่าซาตานจะได้เปรียบพวกเรา เพราะพวกเราไม่ขาดความรู้เกี่ยวกับบรรดาถูกลอบของมัน

“พวกท่านจะยกโทษสิ่งใด ๆ ให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ด้วย...” ในที่นี้เปาโลกำลังบอกชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเขามีความไว้นือเชื่อใจในพวกเขาในฐานะผู้เชื่อมากเสียจนถ้าพวกเขายกโทษคน ๆ หนึ่ง เขาก็จะอนุมัติการกระทำของพวกเขาและจะยกโทษคน ๆ นั้นที่ได้ทำบาปเช่นกัน นี่ไม่เพียงจะประยุกต์ใช้กับชายหนุ่มคนนั้นที่เราากำลังพูดถึงเท่านั้น แต่ใช้กับกรณีต่าง ๆ โดยทั่วไปด้วย

“...ถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งใด ๆ ... เพราะเห็นแก่พวกท่านข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งนั้นแล้ว...” เพราะการลงวินัยที่ได้ถูกกระทำโดยคริสตจักรชาวโครินธ์ และเพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพของคริสตจักรนั้น เปาโลก็จะยกโทษให้สมาชิกผู้นั้นที่กระทำผิดเช่นกัน-แต่เขาจะยกโทษให้ผู้นั้น “ในพระคริสต์” นั่นคือ เขาจะยกโทษให้ผู้นั้นโดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระคริสต์และในพระนามของพระคริสต์ แต่แน่นอนว่าเปาโลไม่ได้หมายความว่าเขาจะยกโทษบาปได้ เขารู้ว่าวันหนึ่งเขาจะต้องให้การเกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนและงานรับใช้ของเขาเอง เขาไม่ได้กำลังพูดถึงการยกโทษส่วนตัวสำหรับบาปส่วนตัวทั้งหลาย แต่พูดถึงการยกโทษส่วนรวมสำหรับผู้กระทำผิดคนหนึ่งที่ถูกลงวินัยและถูกคว่ำบาตรโดยคริสตจักร

“...เกรงว่าซาตานจะได้เปรียบพวกเรา...” ในที่นี้เปาโลกำลังบอกผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นให้รับพี่น้องที่กลับใจจากบาปของเขาแล้วกลับเข้ามาในทันที เพราะว่าความล่าช้าในการทำเช่นนั้นจะเป็นการให้โอกาสแก่ซาตานที่จะหาช่องนำพี่น้องผู้นั้นกลับไปทำบาปอีก เปาโลไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าเขาคิดว่าซาตานอาจฉวยโอกาสอะไร แต่ผมเชื่อว่าเขากำลังบอกเป็นนัยว่าถ้าผู้เชื่อเหล่านั้นที่เข้มแข็งกว่าไม่รับชายผู้นั้นกลับเข้ามาสู่การ

ร่วมสามัคคีธรรมอันอบอุ่นโดยเร็วและช่วยเขาให้เติบโตเข้มแข็งขึ้น ซาตานก็จะเริ่มใช้กลยุทธ์ที่จะทำลายเขาทันที

“...เพราะพวกเราไม่ขาดความรู้เกี่ยวกับบรรดากลยุทธ์ของมัน” แผนการต่าง ๆ ของซาตานนั้น แยกย่อยและมีเล่ห์กล มันโจมตีตอนที่เราไม่คาดคิดและในรูปแบบที่เราไม่คาดฝัน บางครั้งมันปรากฏในรูปแบบของสิ่งโศกเศร้า เหมือนกับที่เปโตรพรรณนาถึงมันในคำเตือนนั้นที่เราพบใน 1 เปโตร 5:8: “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิ่งโศกเศร้าที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” แต่มันไม่มาในรูปแบบนั้นเสมอไป เปาโลคุ้นเคยดีกับแผนการและอุบายต่าง ๆ ของมารร้าย และใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เขาพูดถึงเหล่าผู้รับใช้ของซาตาน เขาเรียกคนเหล่านั้นว่าเป็น “พวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังคงแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา”

ในเอเฟซัส 6:10-18 เปาโลเปิดเผยว่าเขารู้จักมารร้ายและอำนาจของมันแน่ทีเดียว:

“ สู้ทำวันนี้ พื่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดาอุบายของพญามารได้ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรกับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วร้ายวิญญูณในบรรดาสถานที่สูง

“ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมันได้ เหตุฉะนั้นจงยืนมัน โดยคาดเอวของพวกท่านไว้รอบด้วยความจริง และโดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความชอบธรรม และเท้าของพวกท่านถูกคาดด้วยการเตรียมของข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข เหนือสิ่งทั้งหมดนี้ โดยการเอาโล่แห่งความเชื่อ ซึ่งด้วยโล่นั้นพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของผู้ชั่วนั้นเสีย และจงเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และพระแสงของพระวิญญูณ ซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญูณ และโดยเฝ้าอยู่ในการนี้ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน”

คริสตจักรในฐานะกายหนึ่ง (และคนเหล่านั้นในคริสตจักรนั้นเช่นกัน) ควรระวังตัวอยู่เสมอ ซาตานไม่เห็นแก่หน้าผู้ใดเลย มันจะไม่ปฏิเสธอุบายหรือแผนการใดเลยที่อาจเป็นเหตุให้คริสเตียนคนหนึ่งสะดุดล้ม อันเป็นการนำคำติเตียนและความอับอายมาสู่คริสตจักรนั้นหรือสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์ ซาตานจะพยายามบิดเบือนแม้แต่ความอติสาหาที่ดังามที่สุดของคริสตจักรนั้น ๆ หรือของคน ๆ หนึ่ง มันจะทำงานผ่านทางความไม่รอบคอบและการขาดสติปัญญาในส่วนของคริสเตียนทั้งหลาย มันจะทำงานผ่านทางความหุนหันพลันแล่นของพวกคลั่งศาสนาที่ร้อนรนเกินพอดี-คนเหล่านั้นที่ ขณะเสแสร้งว่ามีความบริสุทธิ์มากมายและความรักอันมหาศาลต่อความจริงและความบริสุทธิ์ ในความเป็นจริงแล้วรักอำนาจและตำแหน่ง

มารร้ายสามารถทำงานผ่านทาง การลงวินัยอันรุนแรงและเด็ดขาดสุดขีดได้ด้วยซ้ำ ซึ่งจะเป็นเหตุให้ผู้เชื่อคนนั้นที่ถูกลงวินัยเริ่มรู้สึกท้อใจ เราต้องทูลขอพระเจ้าสำหรับสติปัญญา เราต้องบนอบเชื่อฟังต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์และเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังตามที่พระองค์ทรงนำ สิ่งใดก็ตามที่เราทำเกี่ยวกับการลงวินัยหรือการแก้ไขความผิดกระทำในพระวิญญาณ ด้วยใจที่ถ่อมและความรู้สึกอันอบอุ่นที่มีต่อคน ๆ นั้นที่กำลังถูกนำมาอยู่ภายใต้ไม้เรียวของพระเจ้า

ข้อ 12 และ 13: นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าได้มาถึงเมืองโตรอนโตเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และมีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตีสั่งของข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ลาพวกเขาเหล่านั้น ข้าพเจ้าได้เดินทางจากที่นั่นเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

“...เมื่อข้าพเจ้าได้มาถึงเมืองโตรอนโต...” เมืองโตรอนโตเดิมที่ถูกเรียกว่าอันติโกนา โตรอนโต ซึ่งเป็นชื่อที่ถูกตั้งให้มันโดยผู้ก่อตั้งของมัน อันติโกนัส ผู้เป็นหนึ่งในนายพลของเล็กซานเดอร์ ต่อมามันเริ่มเป็นที่รู้จักในชื่อเล็กซานเดอร์ โตรอนโต มันเป็นอาณานิคมของโรมและได้รับความโปรดปรานอย่างมากจากเหล่าจักรพรรดิของโรมในฐานะเป็นตัวแทนของทรอยนครโบราณ เชื่อกันว่าเมืองโตรอนโตตั้งอยู่ในที่ ๆ นครทรอยเคยตั้งอยู่ พวกเขาเชื่อว่าคุณเป็นลูกหลานของชาวโทรจันสมัยโบราณ (ในการเชื่อมโยงกับงานของเปาโลในเมืองโตรอนโต โปรดอ่านกิจการ 16:6-11 และ 20:1-12)

“...เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์...” นั่นคือ เพื่อนำส่งข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า คำภาษาอังกฤษ *Gospel* (ข่าวดี) เทียบเท่ากับคำอังกฤษ *evangel* ในภาคพันธสัญญาใหม่มันบ่งบอกถึงข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าและเรื่องความรอดโดยทางพระคริสต์ ความรอดนั้นที่จะต้องถูกรับไว้ด้วยความเชื่อซึ่งอาศัยการสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทน การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ เปาโลนิยามข่าวประเสริฐในถ้อยคำเหล่านี้:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้นด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

ข่าวประเสริฐไม่เพียงบอกเล่าประวัติศาสตร์เกี่ยวกับพระเจ้าเท่าที่มนุษย์เราจะเข้าใจได้เท่านั้น แต่ข่าวประเสริฐยังให้คำพยากรณ์ที่นำพาเราเข้าสู่ความเป็นนิรันดร์และตลอดหลายยุคที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งความเป็นนิรันดร์ด้วย (แน่นอนว่า มันเป็นไปได้จริง ๆ ที่มนุษย์จะเข้าใจพระเจ้าอย่างถ่องแท้ผู้ทรงไม่มีการเริ่มต้นและจะไม่ทรงมีการสิ้นสุด) แต่ข่าวประเสริฐเป็นข่าวดี และเปาโลไปที่เมืองโตรอนโตเพื่อประกาศข่าวดีนั้นแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

“...และมีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในภาคพันธสัญญาใหม่ คำว่า “ประตู”

หลายครั้งหมายถึงโอกาส ประตู่แห่งโอกาสได้ถูกเปิดให้เปาโลเพื่อจะเข้าไปและประกาศข่าวประเสริฐ

“ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้า...” เปาโลได้คาดหวังว่าจะไปพบกับทิตัสที่เมืองโตรอัส และเมื่อเขาไม่พบทิตัสที่นั่น เขาก็ไม่พบการหยุดพักในวิญญาณของเขา ส่วนที่สูงส่งกว่าแห่งตัวตนของเขาไม่อาจเป็นสุขได้เพราะว่าเขาไม่รู้ที่อยู่หรือสภาพของทิตัส บุตรชายของเขาในเวลานั้น เปาโลได้ส่งทิตัสไปยังเมืองโครินธ์เพื่อกำกับดูแลการร่วมถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือพวกวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม (โปรตอ่าน 1 โครินธ์ 16:1; 2 โครินธ์ 8:6; 12:18) เปาโลกำลังคอยเขาให้นำข้อมูลมาแจ้งแก่เขาเกี่ยวกับผลกระทบที่จดหมายฝากฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ก่อให้เกิดขึ้นในคริสตจักรนั้น

ผมคิดว่าเปาโลมีความมั่นใจระดับสูงในทิตัส ซึ่งมันถูกแสดงให้เห็นชัดเจนใน 2 โครินธ์ 8:16,17 ที่เขากล่าวว่า: “แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ผู้ได้ทรงใส่ความห่วงใยอันจริงจังแบบเดียวกันไว้ในใจของทิตัสเพื่อพวกท่านด้วยว่าแท้จริงแล้ว เขาได้ยอมรับคำเตือนสตินั้น แต่เพราะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น โดยความตั้งใจของเขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกท่าน”

ก่อนหน้านั้น ทิตัส (คนต่างชาติคนหนึ่ง) เคยตกเป็นหัวข้อของการอภิปรายอยู่บ้างระหว่างเปาโลกับสภาที่ถือศาสนาอิวที่กรุงเยรูซาเล็ม (กท. 2:3) พวกเขาเหล่านั้นประกาศว่าทิตัสควรเข้าสู่หนัด เปาโลยืนยันว่าทิตัสไม่ควรเข้าสู่หนัด เปาโลอธิบายเหตุผลของตนและทิตัสไม่ยอมเข้าสู่หนัดตามธรรมเนียมของคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสส

สุดท้ายแล้วทิตัสถูกตั้งให้ดูแลคริสตจักรในเกาะครีต และในความรับผิดชอบนั้นเขาได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากเปาโล จดหมายที่ให้ข้อปฏิบัติซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ จดหมายฝากของอัครทูตเปาโลถึงทิตัส การเอ่ยถึงทิตัสเป็นครั้งสุดท้าย (ตามลำดับเวลา) ถูกพบใน 2 ทิโมธี 4:10: “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้จากไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย”

มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เพราะเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เขาได้ร่วมประสพกับทิตัส ที่เปาโลจะเป็นห่วงมาก ๆ เมื่อเขาไม่พบผู้รับใช้หนุ่มคนนั้นในเมืองโตรอัสซึ่งเป็นที ๆ เขาได้หวังว่าจะพบกับทิตัส เขาอยากให้ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นทราบว่าเขาได้ประสพกับความสำเร็จมหาศาลในเมืองโตรอัส เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐและคนจำนวนมากได้รับข่าวสารของเขาไว้ นี่นำความชื่นบานมาสู่หัวใจของเขา แต่ความชื่นบานนั้นก็ไม่ใช่เพียงพอที่จะช่วยเขาเอาชนะความตึงเครียดและความกระวนกระวายใจของเขาเพราะการไม่อยู่ของทิตัสและสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับทิตัสไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่อาจอยู่ต่อในเมืองโตรอัส ณ เวลานั้นได้ “ แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ลาพวกเขามานั้น ข้าพเจ้าได้เดินทางจากที่นั่นเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย” (เปรียบเทียบนี้กับกิจการ 20:1)

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่เหตุการณ์ที่เปาโลไปจากทุ่งนาแห่งการตรากตรำที่จิตวิญญาณหลายดวงกำลังได้รับพรและความรอด และไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งเพื่อปรนนิบัติ จากเรื่องนี้เราเรียนรู้ว่าอาจมีบางครั้งที่ผู้ปรนนิบัติแห่งข่าวประเสริฐควรไปจากทุ่งนาแห่งหนึ่งที่มีอนาคตสดใสซึ่งผลลัพธ์ยิ่งใหญ่กำลังเป็นที่ปรากฏต่อสายตา และไปยังอีกส่วนหนึ่งของไร่องุ่นอันกว้างใหญ่ของพระเจ้าซึ่งไม่ได้มีอนาคตสดใสเทียบเท่า อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม เราอาจแน่ใจได้ว่าถ้าเราเชื่อฟังพระวิญญาณ เราก็จะถูกพบว่าอยู่ถูกที่ถูกเวลาเสมอ

งานรับใช้ที่เปี่ยมชัยชนะ

ข้อ 14: บัดนี้การขอบพระคุณจงมีแต่พระเจ้า ผู้ทรงทำให้พวกเราได้รับชัยชนะในพระคริสต์เสมอ และโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏโดยพวกเราในทุกแห่งหน

ในที่นี้เราพบกับกรณีหนึ่งของการออกนอกเรื่องแบบฉับพลันอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของสไตลการ์เขียนของเปาโล ความคิดของเขาเคลื่อนไหวอย่างฉับไว และทันทีที่เขาเริ่มพูดถึงแคว้นมาซิโดเนีย ความคิดของเขาก็นำเสนอสิ่งที่ได้เกิดขึ้นที่นั่นในทันที ก่อนอื่นเลยก็คือ เปาโลได้พบทิตัสแล้ว และทิตัสได้รายงานให้เขาฟังเกี่ยวกับเรื่องน่าประทับใจจากเมืองโครินธ์ เรื่องนี้ถูกอธิบายในบทที่ 7 ข้อ 5 ถึง 7 ของจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงคริสตจักรชาวโครินธ์:

“เพราะว่าเมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย แต่พวกเรามีความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามพระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส และมีโซโดยการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการปลอบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการปลอบประโลมใจในพวกท่าน เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปีติยินดีมากขึ้นไปอีก”

ในวิธีที่ฉับไวของเขาเอง ความคิดต่าง ๆ ของเปาโลมาติด ๆ กันแบบสายฟ้าแลบและเขาอุทาน (โดยไม่ให้คำอธิบายเลยว่าทำไมเขาถึงชื่นชมยินดี) “การขอบพระคุณจงมีแต่พระเจ้า!” ความคิดของเขากำลังเดินทางดุจสายฟ้าแลบเกี่ยวกับย่างก้าวเหล่านั้นที่เขาได้เดินและการที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขา และเขาถวายคำขอบพระคุณด้วยใจชื่นบาน

“...ผู้ทรงทำให้พวกเราได้รับชัยชนะในพระคริสต์เสมอ...” คำกริยา “ทำให้” อาจถูกแปลเป็น “ทรงนำเราในชัยชนะ” คำนี้ถูกใช้ในความหมายอย่างหลังในโคโลสี 2:15 ที่เปาโลพูดถึงพระเยซูว่าทรง “ปลดบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจเสีย ... โดยทรงมีชัยเหนือพวกเขา...” พระคำข้อนี้มีความหมายฝ่ายวิญญาณและหลักคำสอนตามพระคัมภีร์แบบเดียวกับที่ถูกนำเสนอในโรม 8:37: “ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา”

“...และโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏ...” คำว่า “กลิ่นหอม” หมายถึงรสชาติ และถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่อบ่งบอกถึงกลิ่นหอมชื่นใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นการอ้างอิงถึงการเผาเครื่องหอมให้แก่เหล่านั้นกรบผู้พิชิตขณะที่พวกเขาผ่านไปตลอดทาง โดยกลับมาจากการได้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ดังนั้น “กลิ่นหอม” แห่งความรู้ของพระเจ้า ตามที่ถูกใช้กับเหล่าผู้ปรนนิบัติของพระเจ้า จึงเป็นเครื่องหอมซึ่งมาพร้อมกับชัยชนะและการมีชัยอันยิ่งใหญ่ของผู้ชนะ ในภาคพันธสัญญาเดิม “กลิ่นหอม” ถูกใช้กับเครื่องหอมที่ถูกเผาในการนมัสการพระเจ้าของประชาชน (ดู อพยพ 29:18 และเลวีนิติ 1:9)

อย่างไรก็ตาม ในข้อพระคำตอนต้นของเรา “กลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์” -นั่นคือ กลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระเจ้า-หมายความว่าความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์ได้ถูกแผ่แพร่ไปทุกแห่งหนโดยเปาโล ผลกระทบ

ของการพิชิตเหล่านั้นของเปาโลทั่วทุกแห่งหนคือ การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระคริสต์ นี่เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้าเพราะว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ความรอดโดยพระคุณจะเป็นที่ทราบแก่มนุษย์ทุกคน (มาระโก 16:15)

“...โดยพวกเราในทุกแห่งหน” บอกเราว่าเปาโลเป็นแทนบุชานันซึ่งกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระเจ้าได้ลอยขึ้นมาจากแท่นนั้น หรือไม่ก็เป็นผู้ถือเครื่องหอมนั้นซึ่งส่งกลิ่นหอมไปทั่วขณะที่เขาผ่านไปตลอดทางโดยประกาศพระวจนะของพระเจ้า ในโรม 12:1 เปาโลเขียนไว้ว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแต่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน”

“...ในทุกแห่งหน” ประวัติศาสตร์ของคริสตจักรแสดงให้เห็นว่าผู้ปรนนิบัติพวกแรกแห่งชาวประเสริฐได้ขยายการปฏิบัติงานของพวกเขามาโดยครอบคลุมพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเราพิจารณารูปแบบของการเดินทางที่พวกเขาต้องใช้เมื่อเทียบกับความสะดวกสบายสมัยใหม่และวิธีการเดินทางสมัยใหม่ที่เรามีวันนี้ อันตรูเทศนาในแคว้นซีเรีย และจดหมายฝากฉบับแรกของเปโตรก็เป็นพยานรับรองการแพร่กระจายอันกว้างไกลของชาวประเสริฐในแคว้นเอเชีย (1 ปต. 1:1)

อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเอาชนะมารร้ายได้ หนทางเดียวที่ผู้เชื่อจะมีชัยชนะได้คือในพระคริสต์ เราเป็น “ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิต” แต่ชัยชนะมาโดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์ พระคุณของพระองค์ และพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์เท่านั้น (โพรตศีกษาโรม 8:35-39; ยอห์น 16:33; และ 1 ยอห์น 5:4)

ข้อ 15 และ 16: เพราะว่าพวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า ในคนทั้งหลายที่รอดแล้ว และในคนทั้งหลายที่พินาศ ต่อฝ่ายหนึ่งพวกเราเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และต่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต และผู้ใดเล่าจะพอเพียงสำหรับสิ่งเหล่านี้”

“พวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า...” เหล่าผู้ปรนนิบัติที่เปี่ยมชัยชนะก็กลายเป็น “กลิ่นหอม” ของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาลบลมทินอันยิ่งใหญ่ นั่นไม่เพียงเพราะว่าพวกเขาทำให้พระองค์ทรงเป็นที่รู้จักแก่คนเหล่านั้นที่ต้องการรับความรอดเท่านั้น แต่เพราะว่าพวกเขาถูกผลักดัน ถูกชิมชาบ และถูกดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน เหล่าผู้ปรนนิบัติที่ถูกเติมเต็ม ถูกควบคุม และถูกนำโดยพระวิญญาณก็จะแสดงออกถึงวิญญาณแห่งการเสียสละของพระเยซู “โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา” (2 คร. 4:10)

วัตถุประสงค์ของเปาโล ในที่นี้และในข้อพระคำต่อ ๆ ไป คือเพื่อเผชิญหน้าข้อกล่าวหาของคนเหล่านั้นที่ต่อต้านเขาในคริสตจักรนั้นในเมืองโครีนธ์ เขากำลังทำให้เข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ว่าผู้คนจะยอมรับเขาหรือไม่ ผลลัพธ์แห่งการงานหนักของเขาในการประกาศข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณของพระเจ้านั้นเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า เมื่อผู้รับใช้คนใดทราบว่างานรับใช้ของตนเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า มันก็ไม่สำคัญว่าผู้คนจะคิดหรือกล่าวอะไรเกี่ยวกับตัวเขา ความสำเร็จต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ถูกตัดสินชี้ขาดโดยการบรรลุความสำเร็จใหญ่โตทั้งหลาย แต่โดยความซื่อสัตย์ของงานรับใช้นั้น ๆ นั่นคือ ความกระตือรือร้น, การปฏิเสธตนเอง, และ

ความถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ การรับข่าวประเสริฐในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ได้ยินมันก็ไม่ตัดสินชี้ขาดว่าผู้รับใช้คนหนึ่งประสบความสำเร็จในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ผู้รับใช้ที่แท้จริงจะนำบางคนเข้าสู่ความสว่างแห่งความรอด แต่ไม่บ่อยนักที่มันจะเป็นคนส่วนใหญ่ คนมากมายได้รับการทรงเรียก แต่น้อยคนได้รับการทรงเลือก คนมากมายได้ยินคำเชิญนั้น แต่น้อยคนตอบรับคำเชิญนั้น ทางที่นำไปสู่ความพิณาศนั้นกว้าง และคนเป็นอันมากเดินทางในทางนั้น ทางที่นำไปสู่ชีวิตนิรันดร์นั้นแคบ และมีอยู่น้อยคนที่พบมัน (มธ. 7:13,14)

ถึงกระนั้น ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าย่อมเป็น “กลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า ในคนทั้งหลายที่รอดแล้ว...” นี่หมายถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐและรับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ พระเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้คนหนึ่งผู้ใดพิณาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9 วรรคท้าย) พระเจ้าทรงรักโลกมากเสียจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูเพื่อเป็นการลบมลทินบาปเหล่านั้นของโลก (ยอห์น 3:16; 1 ยอห์น 2:2) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงพอพระทัยที่จะช่วยโลกให้รอด-แต่เรารู้ว่าโลกจะไม่ยอมรับความรอด มวลชนมหาศาลของมนุษยชาติได้ปฏิเสธข่าวประเสริฐเสมอมา และจะปฏิเสธเสมอไป แต่พวกเขาปฏิเสธความรอดโดยเจตจำนงเสรีของตน ไม่ใช่เพราะว่ามันไม่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะช่วยพวกเขาให้รอด เจตจำนงอันดื้อรั้นของพวกเขาเองคือสิ่งที่ขัดขวางพวกเขาไม่ให้ความรอด พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักกับผู้รับใช้คนใดที่ยอมประกาศข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดซึ่งนำผู้คนเข้าสู่ความสว่างแห่งความรอด

“...และในคนทั้งหลายที่พิณาศ” มีคนเหล่านั้นที่จะได้ยินข่าวประเสริฐ ปฏิเสธข่าวประเสริฐ และอยู่ในนรกชั่ววันนิรันดร์ซึ่งเป็นที่ ๆ ควันแห่งการทรมานของพวกเขาจะลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ คำว่า “พิณาศ” ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะถูกทำให้ดับสูญไป แต่หมายความว่าพวกเขาจะพิณาศชั่ววันนิรันดร์ พวกเขาจะทนทุกข์ไปตลอดยุคสมัยเหล่านั้นที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งความเป็นนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธข่าวประเสริฐโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินมันไม่ได้เป็นตัวชี้ขาดว่าผู้รับใช้คนหนึ่งเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้าหรือไม่ ถ้าเขาเชื่อตรงต่อพระวาระของพระเจ้า เขาก็เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า ไม่สำคัญว่าข่าวสารของเขาถูกยอมรับโดยทุกคนที่ได้ยินเขาหรือไม่ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวสารนั้นจะถูกทำลายเป็นนิรันดร์-แต่นั้นไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า และมันไม่ใช่ความประสงค์ของผู้รับใช้ของพระเจ้าด้วย ความปรารถนาของคนที่พระเจ้าที่แท้จริงคือ นำพาผู้คนมาถึงพระคริสต์ ได้เห็นพวกเขาได้รับความรอดและถูกทำให้พร้อมสำหรับสวรรค์ นี่แหละเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นชอบและชอบพระทัย ถึงแม้ว่าผลลัพธ์อาจไม่ประสบความสำเร็จในสายตาของมนุษย์ก็ตาม เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าย่อมป่าวประกาศข่าวสารแห่งความรอดอย่างสัตย์ซื่อ, มีการปฏิบัติที่ปฏิเสธตนเอง, ทำงานหนักแบบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย, และอธิษฐานโดยไม่หยุดหย่อน ดังนั้นพวกเขาจึงชี้นำผู้คนมาถึงชีวิตนิรันดร์ ผู้รับใช้เช่นนั้นเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า ได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า และจะได้รับการบำเหน็จจากพระเจ้า

มันไม่ใช่ความผิดพลาดของข่าวประเสริฐที่ผู้คนไม่ได้รับความรอด ในชุมชนหนึ่ง สมาชิกทุกคนของชุมชนนั้นได้ยินข่าวสารเดียวกัน บางคนรับมันไว้และได้รับความรอด คนอื่น ๆ ก็ปฏิเสธมันและพิณาศไป พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกได้อย่างเสรี พระองค์ไม่บังคับผู้ใดให้รับข่าวประเสริฐไว้ และ

พระองค์ไม่ทรงลิขิตล่วงหน้าให้ผู้ใดปฏิเสธข่าวประเสริฐ ความรอดมีให้สำหรับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” พระ
วณะของพระเจ้าสอนชัดเจนว่าข่าวประเสริฐที่ถูกปฏิเสธก็เป็นการปรับโทษหนักยิ่งขึ้นมาสู่บุคคลผู้นั้นที่ปฏิเสธ
มัน การที่คน ๆ หนึ่งไม่เคยได้รู้จักทางแห่งชีวิตเลยก็ดีกว่าการได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า-และ
ปฏิเสธมันเสีย (ดู ลูกา 12:47,48)

“...กลืนแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย...” ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าภาษากรีกตรง
นี้อ่านว่า “กลืนหนึ่งทีลอยขึ้นมาจากความตายและส่งผลเป็นความตาย” ข่าวประเสริฐเป็นกลืนหนึ่งที่ลอยขึ้น
มาจากความตายของพระเมสโปดกของพระเจ้า ข่าวประเสริฐข่าวประกาศความมรณาของพระคริสต์และพระ
โลหิตที่ไหลออกของพระองค์ โดยทำให้ความมรณาของพระองค์เป็นรากฐานแห่งการไถ่และการทำให้กลับคืนดี
กัน (1 คร. 1:23,24; 2 คร. 5:14-21; 1 ปต. 1:18,19) หากไม่มีพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซู ก็ไม่มีการไถ่
เลย

“...และต่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลืนหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต” หรือ “กลืนที่ลอยขึ้นมาจากชีวิตและส่ง
ผลเป็นชีวิต” แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อบนและวางใจในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และทรง
พระชนม์อยู่ ข่าวประเสริฐเป็น “กลืนแห่งชีวิต” คือ กลืนหอมที่ก่อให้เกิดชีวิตนิรันดร์ และชีวิตที่บำรุงเลี้ยง
พระวณะของพระเจ้าเป็นกลืนแห่งชีวิตแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ แต่เป็นกลืนแห่งความตายแก่คนทั้งปวงที่ปฏิเสธที่
จะเชื่อ ข่าวประเสริฐที่ถูกรับไว้ก็นำมาซึ่งชีวิต ข่าวประเสริฐที่ถูกปฏิเสธอย่างจงใจก็กลายเป็นตัวกลางของความ
ผิดที่เพิ่มขึ้นและการปรับโทษแก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อและรับข่าวสารนั้น พระวณะของ
พระเจ้าเป็นกลืนที่มีชีวิตและให้ชีวิต ในตัวมันเองนั้นพระวณะของพระเจ้าเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่
ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 1:16) พระวณะของพระเจ้าเป็น “กลืนแห่งชีวิตไปสู่ชีวิต” เพราะว่าลักษณะ
เฉพาะตัวของข่าวประเสริฐก่อให้เกิดชีวิตและความรอด

ในยอห์น 6:63 พระเยซูตรัสว่า “บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิต
วิญญาณและเป็นชีวิต” พระวณะเป็นเมล็ดพืชที่ไม่รู้เบื่อเน่าที่นำมาซึ่งความรอด (1 ปต. 1:23) เมื่อเราใช้
ความเชื่อในพระวณะของพระเจ้า เราก็กำลังใช้ความเชื่อในพระคริสต์:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็น
พระเจ้า พระองค์นั่นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า...และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรง
อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา...” (ยอห์น 1:1,2,14)

“ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรง
ของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18)

คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระวณะของพระเจ้าก็จะถูกพิพากษาโดยพระวณะนั้นเมื่อพวกเขาขึ้นอยู่กับ
พระพักตร์พระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น
เพราะว่าเราได้มามิใช่เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของ
เรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น
12:47,48) ยกอบเตือนว่า “เหตุฉะนั้น จงวางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษตื่นไว้ต่างหาก และ

จงรับพระวาทะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้” (ยากอบ 1:21)

“และผู้ใดเล่าจะพอเพียงสำหรับสิ่งเหล่านี้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ผู้ใดเล่าสมควรกับความรับผิดชอบที่หนักอึ้งขนาดนี้? ผู้ใดเล่าสมควรกับการรับคำกำชับที่สำคัญขนาดนี้? ผู้ใดเล่าสามารถรับภารกิจเช่นนี้โดยไม่ตัวสั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า? ผู้ใดเล่ากล้าประกาศข่าวประเสริฐแท้แห่งพระคุณของพระเจ้าโดยไม่รู้สึกลัวไม่คู่ควรที่จะกล่าวถ้อยคำแห่งความมีสติและความจริงเช่นนั้น ถ้อยคำที่จริง ๆ แล้วผุดเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์เมื่อถูกรับไว้โดยคนเหล่านั้นที่ได้ยิน?” คนทั้งหลายที่ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งอย่างแท้จริงโดยพระเจ้ก็หมายพึ่งพระองค์สำหรับพลกำลังและการทรงนำ โดยตระหนักว่าพวกเขาปรนนิบัติเพียงลำพังไม่ได้ มันเป็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่จะปรนนิบัติพระวาทะของพระเจ้า แต่อภิสิทธิ์นั้นมาพร้อมกับความรับผิดชอบอันใหญ่ยิ่ง เปาโลแสดงมันออกมาเช่นนี้:

“บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความมั่งเขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่สิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ แต่ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งขาดสิ่งสารพัดได้ แต่ตัวเขาเองไม่ถูกชี้ขาดโดยมนุษย์คนใดเลย เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่าได้รู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อผู้นั้นจะสอนพระองค์ได้’ แต่พวกเราก็มีพระทัยของพระคริสต์” (1 คร. 2:12-16)

ข้อ 17: เพราะว่าพวกเราไม่เหมือนคนเป็นอันมาก ซึ่งทำให้พระวาทะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เหมือนด้วยความจริงใจ แต่เหมือนมาจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเราพูดในพระคริสต์

“คนเป็นอันมาก ซึ่งทำให้พระวาทะของพระเจ้าเสื่อมเสีย” นั้นชี้ไปยังพวกครูสอนเท็จ และขณะที่เราทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป เราก็จะเห็นว่าจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ฉบับที่สองนี้มีหลายเรื่องที่จะกล่าวเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จและพวกนักเทศน์ปลอม พระวาทะของพระเจ้าอาจถูกบิดเบือนได้โดยการปนประเพณีและหลักคำสอนต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นเข้ากับข่าวประเสริฐแท้ เหมือนกับที่พวกถือศาสนายิวในสมัยของเปาโลได้พยายามที่จะปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ (โปรดอ่าน 1 โครินธ์ 1:17-31 และ 2:1-14) พวกเขายังบิดเบือนข่าวประเสริฐโดยการใช้อิทธิพลส่วนตัวและสิทธิอำนาจส่วนตัว อันเป็นการทำให้ตัวพวกเขาเองเป็นเจ้านายที่กดขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า พวกเขาร้อนรนในการแสวงหาคำสรรเสริญของมนุษย์ (1 คร. 4:6; 2 คร. 10:12; กท. 4:17)

คำตรึงที่แปลเป็น “ทำให้...เสื่อมเสีย” ไม่ถูกพบที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ โดยหลักแล้ว คำนี้สื่อถึงคนขายของเร่ ซึ่งตรงข้ามกับคนที่เป็นพ่อค้าจริง ๆ ดังนั้นคำนี้จึงบ่งบอกถึงการได้กำไรเล็ก ๆ น้อย ๆ โดยการขายอะไรก็ได้ และในความหมายที่ครอบคลุมยิ่งกว่า หมายถึงกำไรโดยการหาประโยชน์ใส่ตัวแบบสกปรก

ความหมายของเปาโลตรงนี้ก็คืว่า “พวกเราไม่เหมือนคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐที่ถูกเจือปน

และถูกใจจาก แต่เหมือนด้วยความจริงใจ...เหมือนมาจากพระเจ้า” เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขา ประกาศหลักคำสอนที่บริสุทธิ์และถูกต้อง พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้าในความบริสุทธิ์ของมัน โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปและไม่ตัดสิ่งใดออกไป พวกเขาป่าวประกาศพระวจนะตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทาน มันให้แก่พวกเขา เปาโลประกาศพระคริสต์ “ด้วยความจริงใจ” เพราะว่าฤทธิ์เดชที่จะประกาศนั้นมาจากพระเจ้า และพันธกิจของเปาโลเป็นมาจากพระเจ้า

ไม่มีข้ออ้างบนแผ่นดินโลกหรือในสวรรค์เลยสำหรับผู้รับใช้คนใดที่จะอ้อมขอมข่าวประเสริฐ พระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอดและทรงเรียกผู้คนให้ประกาศพระวจนะของพระองค์จะประทานผลแก่กำลังและสติปัญญาที่จำเป็นสำหรับงานนั้นแก่คนเหล่านั้นที่ยกชูธงเป็อนพระโลหิตแห่งกางเขนของพระคริสต์

“...เหมือนมาจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้า...” เปาโลตระหนักว่าพระเนตรที่เห็นทุกสิ่งของพระเจ้ากำลังมองลงมายังตัวเขาตลอดเวลา พระกรรมของพระเจ้าได้ยื่นทุกสิ่งที่เขากล่าว เมื่อถูกเรียกให้เทศนาพระวจนะของพระเจ้าในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชของมัน เขาก็มีสติรู้ตัวตลอดเวลาว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา

“...พวกเราพูดในพระคริสต์” ตลอดทั้งบทนี้ เปาโลตั้งใจที่จะกล่าวปกป้องตัวเองจากคำกล่าวหาเทียมเท็จทั้งหลาย คำกล่าวหาที่มีเหตุจูงใจแฝงและหลักการต่าง ๆ ที่ต่ำช้ากว่าในการประกาศข่าวประเสริฐ เป้าหมายของการประกาศพระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และจะเสด็จมาอีกที เปาโลไม่แสวงหาสิ่งเหล่านั้นอย่างซื่อเสียง โขคลาก ตำแหน่งหรืออำนาจเพื่อตัวเอง เขาเสาะหาอยู่อย่างเดียวเสมอที่จะถวายเกียรติพระเยซูในสิ่งสารพัด ถ้าเขาทำการลงวินัย มันก็เพราะเห็นแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ถ้าเขาทดสอบความเชื่อฟังของคริสตจักรนั้น มันก็เป็นเพราะว่าเขาเป็นผู้เลี้ยงขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาประกาศพระวจนะของพระเจ้าภายใต้การดูแลของพระเจ้า หลักคำสอนของเขาเป็นหลักคำสอนของพระเจ้า โดยถูกส่งมอบตามที่พระเจ้าได้ประทานมันให้แก่เขา เขาพูดในฐานะพยานคนหนึ่งเพื่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก พระคริสต์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดได้จนถึงที่สุดปลายคือทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระองค์

วันนี้ เช่นเดียวกับในสมัยของเปาโล ที่ประชุมที่มีชายผู้ดำเนินตามทางพระเจ้าคนหนึ่งเป็นศิษยาภิบาลชายคนหนึ่งที่เทศนาข่าวประเสริฐแท้และไม่ถูกเจ็อบน ควรอธิษฐานเยอะ ๆ เพื่อนักเทศน์ผู้นั้น พวกเขาควรอธิษฐานโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและอย่างร้อนรนเพื่อที่พระเจ้าจะประทานพระคุณ พลังกำลังและความกล้าหาญแก่เขาที่จะประกาศข่าวประเสริฐแท้ต่อไป มารร้ายทำทุกอย่างในอำนาจของมันเพื่อเป็นเหตุให้ผู้รับใช้คนหนึ่งเจ็อบนข่าวประเสริฐและอ้อมขอมความจริงของพระเจ้า เปาโลมักขอร้องคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาไปเทศนาให้อธิษฐานเผื่อเขา ถ้าเปาโล สูดยอดอัครทูต ยังต้องการคำอธิษฐาน พวกเราก็ยังต้องการคำอธิษฐานวันนี้มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด

“พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเผื่อพวกเรา” (1 ธส. 5:25)

3:1 พวกเราต้องตั้งต้นใหม่ในการแนะนำพวกเราเองอีกหรือ หรือว่าพวกเราต้องการจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนอื่น ๆ บางคนหรือ หรือจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำจากพวกท่านหรือ

3:2 พวกท่านเองเป็นจดหมายของพวกเราที่จารึกไว้ที่ดวงใจทั้งหลายของพวกเรา ซึ่งเป็นที่รู้จักและที่ถูกต้องโดยคนทั้งปวง

3:3 เพราะว่าพวกท่านถูกประกาศอย่างชัดแจ้งว่าเป็นจดหมายของพระคริสต์ซึ่งได้รับการรับใช้โดยพวกเรา ที่ถูกเขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มิใช่ในแผ่นศิลาทั้งหลาย แต่ในบรรดาแผ่นเนื้อหนังแห่งดวงใจ

3:4 และความไว้วางใจเช่นนี้พวกเรามีโดยทางพระคริสต์ต่อพระเจ้า

3:5 มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า

3:6 ผู้ซึ่งทรงกระทำให้พวกเราเป็นพวกผู้ปรนนิบัติที่สามารถแห่งพันธสัญญาใหม่ มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต

3:7 แต่ถ้าการปรนนิบัติแห่งความตาย ที่ได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลาทั้งหลายนั้น เปี่ยมสง่าราศี จนลูกหลานของอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมองใบหน้าของโมเสสได้เพราะเหตุสง่าราศีแห่งสีหน้าของท่าน ซึ่งสง่าราศีนั้นจะถูกลบล้างไป

3:8 ดังนั้นการปรนนิบัติแห่งพระวิญญาณจะไม่เปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่านั้นอีกหรือ

3:9 เพราะว่าถ้าการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษมีสง่าราศี การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรมก็ยังมีสง่าราศีมากกว่านั้นอีก

3:10 ด้วยว่าแม้แต่สิ่งซึ่งได้ถูกทำให้เปี่ยมสง่าราศี ก็ไม่มีสง่าราศีในแง่นี้ โดยเหตุผลแห่งสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่า

3:11 เพราะถ้าสิ่งซึ่งเสื่อมสูญไปนั้นยังเปี่ยมสง่าราศี สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นอีก

3:12 ดังนั้นโดยเห็นว่พวกเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว พวกเราจึงใช้ความชัดเจนมากในการพูด

3:13 และไม่เหมือนโมเสส ซึ่งเอาผ้าคลุมหน้าบังหน้าของท่าน เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่สามารถเพ่งดูบั้นปลายของสิ่งซึ่งถูกลบล้างนั้น

3:14 แต่จิตใจของพวกเขาก็ได้ถูกบังไว้ เพราะจนถึงทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอาออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม ซึ่งผ้าคลุมหน้านั้นได้ถูกลบล้างไปแล้วในพระคริสต์

3:15 แม้แต่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อคำของโมเสสถูกอ่าน ผ้าคลุมหน้านั้นก็ยังปิดบังใจของพวกเขายู่

3:16 แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อใจนั้นจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมหน้านั้นก็จะถูกเอาออกไป

3:17 บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น

3:18 แต่พวกเราทุกคน โดยไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว เหมือนอย่างดูในกระจกเงาซึ่งกำลังมองดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายอันเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี คือโดยพระวิญญาณ

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ในตอนต้นของบทนี้เราจะเห็นว่าเปาโลไม่ได้ชมตัวเองเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานจากเหล่าผู้เชื่อของเขา เขาให้การรับรองเกี่ยวกับความประเสริฐของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเขา แต่เขาไม่ได้ให้คำพยานเช่นนั้นเพื่อที่จะยกย่องตัวเอง ครูสอนเท็จบางคนเหล่านั้นที่ได้เข้ามาอยู่ท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อชาวโครินธ์ได้พกจดหมายรับรองติดตัวมาด้วยจากพวกนักศาสนาในกรุงเยรูซาเล็ม

ตรงกันข้าม เปาโลประกาศว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีจดหมายรับรองเนื่องจากคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นเองเป็นคำพยานของเขา เป็นจดหมายฝากหลายฉบับของเขา พวกเขารู้จักความสำเร็จแห่งการงานหนักของเขาเมื่อเขามาหาพวกเขาและประกาศข่าวประเสริฐด้วยความกระตือรือร้น ในความจริงใจและความสัตย์จริง เขาสามารถยกเหล่าผู้เชื่อของเขาให้เป็นข้อพิสูจน์แห่งคุณสมบัติของเขาในตำแหน่งนั้นที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขา ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องการโอ้อวดหรือคุยโม้เกี่ยวกับงานรับใช้ของเขา การอวยพรของพระเจ้าที่มีแก่การงานหนักของเขาก็ให้การรับรองเรื่องความจริงใจและความจริงแท้ของเขา

ดูเหมือนว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น (ซึ่งมีต้นกำเนิดเป็นยิว) มองว่าพระราชบัญญัติของโมเสสและขนบธรรมเนียมต่าง ๆ แห่งระบบแบบโมเสสมีความเหนือกว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงถือโอกาสนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าบทบัญญัติเหล่านั้นและขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของโมเสสด้อยกว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า (ดู ข้อ 7 ถึง 11 บทนี้)

พระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งเปี่ยมสง่าราศี เป็นการปรนนิบัติแห่งความตาย พระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว (รม. 10:4) ดังนั้นพระคุณของพระเจ้าจึงเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าพระราชบัญญัติของโมเสส พระราชบัญญัติเป็นการปรนนิบัติที่นำไปสู่การปรับโทษ พระคุณของพระเจ้าให้ชีวิตอันบริบูรณ์

ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างระบบของโมเสสกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าถูกให้ภาพประกอบเพิ่มเติมโดยแสดงให้เห็นผลกระทบซึ่งขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของโมเสสเคยมีต่อพวกยิว (ข้อ 12-15 บทนี้) โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าตัวเอง ซึ่งผลกระทบของการกระทำเช่นนี้ได้บังตาประชาชาติยิวไม่ให้มองเห็นความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขาซึ่งถูกมอบให้แก่พวกเขาโดยเหล่าศาสดาพยากรณ์ เปาโลกล่าวว่าผ้าคลุมหน้านั้นจะถูกเอาออกไปเสีย-นั่นคือ มันเป็นเจตนาของพระเจ้าที่ผ้าคลุมนั้นต้องถูกเอาออกไป (ข้อ 16-18 บทนี้) เมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เมื่อชนชาติอิสราเอลจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ผ้าคลุมหน้านั้นจะถูกเอาออกไปเสีย พระราชบัญญัติเคยมีผลผูกมัด แต่ที่ใดที่พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ ที่นั่นก็มีเสรีภาพ

งานรับใช้นั้นถูกรับรอง

ข้อ 1: พวกเราต้องตั้งต้นใหม่ในการแนะนำพวกเราเองอีกหรือ หรือว่าพวกเราต้องการจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนอื่น ๆ บางคนหรือ หรือจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำจากพวกท่านหรือ

“พวกเราต้องตั้งต้นใหม่ในการแนะนำพวกเราเองอีกหรือ” งานรับใช้ของเปาโลไม่ใช่งานที่เขารับมาทำ

เอง มันเป็นมาโดยการสื่อสารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เหล่าศัตรูของชาวประเสริฐได้กล่าวหาเปาโลว่าเขาหลงระเหิงในการยกชูตัวเอง พวกเขาครุสอนเท็จ ซึ่งมาพร้อมกับจดหมายรับรองจากพวกถือศาสนาอื่น ได้เข้ามามายังเมืองโครินธ์ และพอพวกเขาออกเดินทางไปจากเมืองโครินธ์ พวกเขาก็ขอจดหมายคล้าย ๆ กันนี้ติดตัวไปด้วย โดยประสงค์ว่าตนจะได้รับการต้อนรับในคริสตจักรอื่น ๆ ในพื้นที่ใกล้เคียง แต่เปาโลแค่ยกเรื่องลักษณะเฉพาะตัวของการทำงานของเขามือเมืองโครินธ์ให้เป็นคำพยานที่มีชีวิตซึ่งเป็นพยานถึงพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้าที่ทรงมีต่องานรับใช้ของเขา ผลลัพธ์ต่าง ๆ แห่งงานรับใช้ของเขาได้ถูกทำสำเร็จลุล่วงโดยอาศัยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความจริงใจ ความซื่อตรงและความสัตย์สุจริตของเปาโลก็ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับแนวการประพฤติของพวกครุสอนเท็จเหล่านั้นผู้บิดเบือนพระวาทะของพระเจ้า

“...พวกเราต้องการจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนอื่น ๆ บางคน หรือหรือจดหมายทั้งหลายแห่งการแนะนำจากพวกท่านหรือ” เปาโลเดินทางโดยไม่ต้องมีจดหมายรับรองที่ถูกเขียนขึ้นโดยมนุษย์ เขาเดินทางโดยพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทรงนำเขาไปที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงอยากให้เขาไปในการเดินทางแบบมิชชันนารีหลายเที่ยวของเขา เขายังพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเสด็จนำหน้าเขาไปและจัดเตรียมผู้คนให้รับข่าวสารของเขาเมื่อเขาไปถึงเช่นกัน

นักเทศน์จำนวนมากวันนี้ถือกระเป๋าสารที่เต็มไปด้วยจดหมายรับรองหลายฉบับจากผู้รับใช้คนอื่น ๆ อาจารย์ นักธุรกิจ นักการเมือง นักการศึกษา ฯลฯ คนของพระเจ้าที่แท้จริงไม่ต้องการสัมภาระเสริมนี้ เมื่อเขามี (และถูกนำพาโดย) พระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็จะทราบว่าจะต้องเทศนาที่ไหน และเขาจะแน่ใจว่าพระวิญญาณจะทรงเตรียมทางไว้ก่อนเขาไปถึง ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ นั่นไม่ได้หมายความว่าคนของพระเจ้าจะไม่เจอกับการต่อต้านขัดขวาง เขาจะเจอแน่ แต่เขาไม่ต้องมีจดหมายรับรองของมนุษย์เพื่อเตรียมทางให้เขาที่จะเข้าชมชนหนึ่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

พวกอัครทูตของพระเยซูคริสต์เจ้าได้พึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทำให้พวกเขาเป็นที่รู้จักและทำให้ผู้คนเหล่านั้นพร้อมที่จะยอมรับพวกเขา ผู้รับใช้บางคนต่อต้านการเทศนาที่น่าตื่นตาตื่นใจวันนี้เพียงเพราะว่าพวกเขาเองไม่สามารถทำแบบนั้นได้ พวกเขาพึ่งพามนุษย์และนิกายต่าง ๆ แทนที่จะพึ่งพาพระวิญญาณบริสุทธิ์

ไม่ว่าเปาโลไปที่ใด เขาก็ทำให้เกิดการฟื้นฟูหรือไม่ก็การจลาจล มันแทบไม่จำเป็นเลยที่จะจัดเตรียมที่พักให้เขาเพราะว่าเขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในคุก! เขาไม่ได้มีที่พักอาศัยและอาหารเสมอไป แต่สิ่งหนึ่งที่เขามีแน่คือฤทธิ์เดชของพระเจ้า เขาเป็นผู้นำสารของพระเจ้า และเขาส่งมอบข่าวสารนั้นโดยปราศจากความกลัว การเอาใจคน หรือการออมชอม โลกต้องการคนแบบเปาโลวันนี้มากเหลือเกิน!

ข้อ 2: พวกท่านเองเป็นจดหมายของพวกเราที่จารึกไว้ที่ดวงใจทั้งหลายของพวกเรา ซึ่งเป็นที่รู้จักและที่ถูกรับอ่านโดยคนทั้งปวง

“พวกท่านเองเป็นจดหมายของพวกเรา...” คนอื่น ๆ อาจแสดงจดหมายรับรอง แต่เปาโลตระหนักดีว่าการมีตัวตนของคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์เป็นมาเพราะพระพรเหล่านั้นของพระเจ้าที่ทรงมีต่องานรับใช้ของเขา ข้อเท็จจริงนั้นเป็นการรับรองที่เพียงพอและเป็นการพิสูจน์ความจริงแก่แห่งงานรับใช้ของเขาในเมืองโครินธ์ เขาอธิบายเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 9:1,2:

“ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็นไทหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น ๆ แต่ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่านอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยว่าตราประทับแห่งการเป็นอัครทูตของข้าพเจ้าคือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ผู้เชื่อเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ซึ่งบังเกิดใหม่แล้วเพราะการเทศนาอันสัตย์ซื่อของเปาโลเรื่องพระคุณของพระเจ้าและการทำงานของหนักอันไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและสัตย์ซื่อของเขา คนเหล่านี้เป็นคำพยานที่รับรองถึงอุปนิสัยและงานรับใช้ของเขาดีกว่าจดหมายฉบับใดจะเป็นได้ เปาโลและเหล่าผู้ช่วยเหลือของเขาไปยังเมืองใหญ่ที่ชั่วร้ายนั้นคือเมืองโครินธ์ ประกาศข่าวประเสริฐ และคนจำนวนมากได้กลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน คริสตจักรชาวโครินธ์ได้ถูกก่อตั้งขึ้น และชาวนั้นแพร่สะพัดไปทั่วพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลที่ว่าเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาเป็นผู้ที่ได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่สำเร็จในเมืองโครินธ์ ชาวโครินธ์เหล่านั้นรู้ว่าเปาโลได้มาและประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาในความบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของข่าวประเสริฐนั้น การฟื้นฟูครั้งใหญ่ได้ปะทุขึ้นและจิตวิญญาณมากมายได้รับความรอด ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ยังคงเชื่อตรงต่อข่าวประเสริฐและดำเนินชีวิตที่อุทิศตัวจึงเป็นจดหมายรับรองของเปาโล พวกเขาเป็นจดหมายฝากหลายฉบับของเขา ซึ่งถูกเขียนบนดวงใจของเขาและ “ถูกอ่านโดยคนทั้งปวง” การกลับใจรับเชื่อของชาวโครินธ์เหล่านั้นผ่านทางงานรับใช้ของเปาโลเป็นคำพยานสาธารณะที่ถูกอ่านได้โดยคนทั้งโลก

ข้อ 3: เพราะว่าพวกท่านถูกประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นจดหมายของพระคริสต์ซึ่งได้รับการรับใช้โดยพวกเรา ที่ถูกเขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มิใช่ในแผ่นศิลาทั้งหลาย แต่ในบรรดาแผ่นเนื้อหนังแห่งดวงใจ

ชาวโครินธ์เหล่านั้น “มิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย” แต่ “ได้รับความบริบูรณ์โดย(พระคริสต์)ในการพูดทุกอย่างและในบรรดาความรู้” (1 คร. 1:5,7) ข้อเท็จจริงเหล่านี้ไม่อาจถูกปฏิเสธได้และเป็นที่ยอมรับแก่คนทั้งปวง

“...พวกท่านถูกประกาศอย่างชัดเจนว่าเป็นจดหมายของพระคริสต์ซึ่งได้รับการรับใช้โดยพวกเรา...” ใจแล้วครับ ชาวโครินธ์เหล่านั้นเป็น “จดหมายของพระคริสต์” และพระคริสต์ทรงเป็นผู้แต่งจดหมายฉบับนั้น แต่เปาโลเป็นเครื่องมือที่พระองค์ทรงใช้ในการเขียนจดหมายฉบับนั้น ผ่านทางการประกาศข่าวประเสริฐของเขา (การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า) พวกเขาได้กลายเป็นผู้เชื่อเป็นเหล่าสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

ดังนั้นเปาโลจึงเป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเขียน “จดหมายฝาก” ฉบับนี้- “มิใช่ด้วยน้ำหมึก” โดยการขีดเขียนไปบนสสารที่ไร้ชีวิต ในเส้นสายที่จางหายไปได้อย่างง่ายดาย หลายบรรทัดที่อาจถูกอ่านโดยคนไม่กี่คนเท่านั้น “แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่...” ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ถูกพิทักษ์รักษาโดยตัวกลางที่ไม่ปรากฏแก่ตาและไม่อาจพินาศไปได้-นั่นคือ โดยการกระทำกิจที่ไม่ปรากฏแก่ตาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของพวกเขา

“...ที่ถูกเขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก...” หมึกสมัยโบราณเป็นเม็ดสีดาชนิดหนึ่งซึ่งถูกใช้เวลาเขียนเอกสาร

หรือกระดาษที่มีความยาวมาก ๆ เมื่อเขียนเอกสารที่สั้นกว่า แผ่นจารึกที่ทำด้วยซี่ผึ้งก็ถูกใช้บ่อย ๆ (โปรดอ่าน เยเรมีย์ 36:18, 2 ยอห์น 12, และ 3 ยอห์น 13

“...มิใช่ในแผ่นศิลาทั้งหลาย...” การใส่ใจแบบระมัดระวังต่อข้อพระคำต่อไปนี้จะประโยชน์มากในการเข้าใจความหมายที่ถูกสื่อตรงนี้ของ “แผ่นศิลาทั้งหลาย”

อพยพ 24:12: “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงขึ้นมาหาเราในภูเขาและคอยอยู่ที่นั่น และเราจะให้แผ่นศิลาเหล่านั้นแก่เจ้า และราชบัญญัติหนึ่ง และบทบัญญัติทั้งหลายซึ่งเราได้จารึกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะได้สอนข้อเหล่านั้น”

อพยพ 34:1: “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงสกัดแผ่นศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก และเราจะจารึกบนแผ่นศิลาเหล่านี้คำต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในแผ่นศิลาชุดแรกซึ่งเจ้าได้ทำแต่นั้น”

พระราชบัญญัติ 9:9-11: “เมื่อข้าพเจ้าได้ขึ้นไปในภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลาเหล่านั้น คือแผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำไว้กับพวกท่าน แล้วข้าพเจ้าได้อยู่ในภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำเลย และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า และบนแผ่นศิลาเหล่านั้นมีเขียนไว้ตามพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับพวกท่านในภูเขา ออกมาจากท่ามกลางเพลิงในวันแห่งการประชุมกันนั้น และเป็นไปอย่างนี้คือ เมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นนั้นให้แก่ข้าพเจ้า คือแผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญา”

พระราชบัญญัติ 10:1,2: ““ในเวลานั้นพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้า โดยตรัสว่า ‘เจ้าจงสกัดแผ่นศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราในภูเขา และเจ้าจงทำหีบไว้ด้วยไม้ และเราจะจารึกบนแผ่นศิลาเหล่านั้นบรรดาคำที่อยู่ในแผ่นศิลาชุดแรกนั้นซึ่งเจ้าทำแต่เสีย และเจ้าจงเก็บแผ่นศิลาเหล่านั้นไว้ในหีบ’”

ในการกล่าวถึงแผ่นศิลาเหล่านั้นเปาโลบอกไปถึงสิ่งที่จะเป็นหัวข้อของเนื้อหาบางส่วนถัดไปของจดหมายของเขา-นั่นคือ ความดีของพระเจ้าของพระราชบัญญัติของโมเสสเมื่อเทียบกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

“...แต่ในบรรดาแผ่นเนื้อหนังแห่งดวงใจ” ผู้รู้ภาษากรีกบางท่านแปลวลีนี้ว่า “ในแผ่นทั้งหลายที่เป็นเนื้อหนัง-นั่นคือ หัวใจ” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เนื้อหนัง” ไม่ได้หมายถึงการอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (คือถูกควบคุมโดยเนื้อหนัง) มันกล่าวถึงหัวใจที่เต้นตุบ ๆ อยู่ในทรวงอกของมนุษย์ หัวใจเป็นที่ตั้งของชีวิต สุภาษิต 4:23 เตือนว่า “จงรักษาใจของเจ้าไว้ด้วยความระมัดระวังทั้งสิ้น เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ แห่งชีวิตล้วนผุดออกมาจากใจ” ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วมีใจดวงใหม่ ใจดวงเก่าแห่งเนื้อหนังยังคงสูญผิดไปทั่วร่างกายอยู่ต่อไป แต่เมื่อผู้ใดใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมษโปดกของพระเจ้า เขาก็กลายเป็นคนใหม่ในพระคริสต์และเขามีใจดวงใหม่ วิญญาณใหม่

ในที่นี้เราเห็นความตรงข้ามกันอย่างชัดเจนระหว่างจดหมายต่าง ๆ ที่ถูกเขียนด้วยน้ำหมึก และจดหมายฝากต่าง ๆ ที่เป็นจดหมายที่มีชีวิต ซึ่งถูกเขียนโดยพระวิญญาณของพระเจ้าบนหัวใจของผู้เชื่อทั้งหลาย

ผมเชื่อว่าความจริงอันโดดเด่นที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ก็คือว่า ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เป็นจดหมายฝากที่มีชีวิต-ซึ่งไม่ได้ถูกเขียนด้วยน้ำหมึกเหมือนจดหมายแนะนำตัวที่ถูกเขียนโดยมนุษย์ แต่พวกเขาเป็นจดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งถูกเขียนโดยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในหัวใจของผู้คน แผ่นศิลาเหล่านั้นที่จารึกพระราชบัญญัติของโมเสส ถึงแม้ว่าพวกมันถูกจารึกโดยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า สักวันหนึ่งก็จะบอบสลายและผุพังไปและข้อความที่จารึกไว้นั้นก็จะถูกทำลาย แต่มันไม่เป็นแบบนี้กับสิ่งซึ่งได้ถูกจารึกไว้บนหัวใจผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสิ่งที่ถูกจารึกไว้นั้นจะคงอยู่ไปตลอดหลายยุคสมัยที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งความเป็นนิรันดร์ โดยส่งต่ออิทธิพลของมันเข้าสู่ทุกความสัมพันธ์แห่งชีวิต ผู้เชื่อเหล่านั้นเป็นจดหมายแนะนำตัวของเปาโลไปถึงชุมชนอื่นใดก็ตามที่เขาปรารถนาจะไปเยี่ยมเยียน

ข้อ 4 และ 5: และความไว้วางใจเช่นนี้พวกเรามีโดยทางพระคริสต์ต่อพระเจ้า มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า

“ความไว้วางใจเช่นนี้” หมายถึง ความไว้นือเชื่อใจแบบที่เปาโลแสดงออกในบทที่ 2 ข้อ 14 ถึง 17 คริสตจักรชาวโครินธ์นั้นเป็นเครื่องรับประกันที่เพียงพอในตัวมันเองแล้วซึ่งรับรองภารกิจแบบอัครทูตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งของเปาโล ความไว้นือเชื่อใจเดียวกันนี้ถูกนำเสนอเช่นกันในข้อ 2 และ 3 ของบทนี้

“ความไว้วางใจเช่นนี้พวกเรามีโดยทางพระคริสต์ต่อพระเจ้า” ใบหน้าของเปาโลตั้งตรงไปทางพระเจ้า พระบิดาผ่านทางพระคริสต์พระบุตรอยู่เสมอ ดังนั้นเขาจึงทราบว่างานรับใช้ของเขา ซึ่งถูกทดสอบโดยกฎหมายต่าง ๆ แห่งศาลของพระเจ้า จะได้รับความเห็นชอบและจะได้รับบำเหน็จในการพิพากษานั้นของพระเจ้า เปาโลเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตของอิสยาห์ 26:3: “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ (พระเยซู) เพราะเขาวางใจในพระองค์ (พระเยซู)”

ในฮีบรู 12:1,2 เปาโลให้การรับรองว่า: “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปิตินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว”

คริสเตียนทั้งหลายวันนี้ต้องให้สายตาแห่งจิตวิญญาณของตนจับจ้องอยู่ที่พระเจ้าอยู่เสมอโดยไม่สั่นคลอน ถ้าเรามองไปที่สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ หรือสภาวะต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา เราก็จะเริ่มละล้าละลังและล้มเหลว (มธ. 14:25-31) แต่ถ้าเราให้สายตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระองค์ต่อไป เราก็จะมีชัยชนะ พระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาแห่งความมั่นใจและพลัง และโดยทางพระเยซูคริสต์แต่เพียงผู้เดียว เราจึงถือสิทธิ์ในชีวิตนิรันดร์ ชีวิตอันบริบูรณ์ ขณะที่เราเดินทางแบบผู้สัญจรนี้ไปสู่บ้านในสวรรค์ของเรา

เปาโลรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงส่งเขามาเป็นผู้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติ เขารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรงานรับใช้ของเขา เขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของงานรับใช้ของเขา ดังนั้นความไว้วางใจของเปาโลจึงไม่ได้ตั้งอยู่ในจดหมายแนะนำตัวหรือจดหมายรับรองทั้งหลายที่ถูกเขียนโดยมนุษย์ ความไว้วางใจของเขาถูกทอดสมอลงใน

หลักฐานแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า และในความมั่นใจที่ว่าพระเจ้าทรงยอมรับงานรับใช้และการงานของเขา เปาโลยกความสำเร็จของตนในงานรับใช้ขึ้นว่าเป็นผลงานของพระคริสต์ คำพยานของเขามั่นคงดังเดิม: “แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” (1 คร. 15:10)

“มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง...” ในที่นี้ เปาโลวกกลับมายังความคิดนั้นที่เขาพูดถึงในบทที่ 2 ข้อ 16 ณ เวลานั้น เขาผ่านข้ามมันไปเพราะเขาอยากประกาศความบริสุทธิ์แห่งแรงจูงใจต่าง ๆ ของเขา บัดนี้เขากลับมายังความคิดนั้น-นั่นคือ ทั้งหมดที่เรามีในฝ่ายวิญญาน ล้วนมาจากพระเจ้า และหากไม่มีพระเจ้าเราก็ไร้ค่า พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเราในสิ่งสารพัด-ในเวลา ในความเป็นนิรันดร์ ในชีวิต ในความตาย:

“ด้วยว่าในพระองค์ (พระคริสต์) ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศีรษะแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ” (คส. 2:9,10)

“เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในพวกท่าน ให้ทั้งมีใจปรารถนาและกระทำตามความชอบพระทัยอันดีของพระองค์” (ฟป. 2:13)

“บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ...ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยทรงทำงานภายในพวกท่านให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์...” (ฮบ. 13:20,21)

“...แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า” ความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นชีวิตที่เหนือธรรมชาติ ผู้เชื่อหลายพันคนคิดผิดว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นชีวิตแบบธรรมชาติที่แค่ถูกดำเนินบนที่ราบสูงกว่าชีวิตปกติธรรมดา เป็นไปได้ที่ผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดจะรู้ว่าชีวิตของพวกเขาเห็นแก่ตัวและรักโลก และพวกเขามุ่งมั่นที่จะเปลี่ยนแปลง ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่ง พวกเขาได้รับบัพติศมา และพวกเขาดำเนินชีวิตที่ดีกว่าเดิม-แต่การปฏิรูปไม่ใช่ความรอดหรือความเชื่อแบบคริสเตียน ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ชีวิตปกติธรรมดาที่ถูกใช้บนที่ราบสูงกว่าเดิม คุณอาจกล่าวร่วมกับฟาริสีคนนั้นในลูกา 18:11 ว่า “ข้าขอบุคคลพระเจ้าที่ข้าไม่เหมือนคนอื่น” แต่นั่นจะไม่ทำให้คุณเป็นคนแบบที่คุณต้องเป็นเพื่อที่จะได้เข้าสวรรค์ เพื่อที่จะเข้าสวรรค์คุณต้องรับการบังเกิดจากพระวิญญาน ถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้น ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือชีวิตแบบพระเจ้าซึ่งถูกเผยให้ประจักษ์ผ่านทางพลังงานของพระวิญญานบริสุทธิ์

งานรับใช้นั้น-ฝ่ายวิญญานและเปี่ยมสง่าราศี-ไม่ใช่ตามบัญญัติ

ข้อ 6: ผู้ซึ่งทรงกระทำให้พวกเราเป็นพวกผู้ปรนนิบัติที่สามารถแห่งพันธสัญญาใหม่ มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาน ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญานนั้นประทานชีวิต

เปาโลไม่ได้กำลังโอ้อวดตรงนี้เมื่อเขากล่าวว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็น “ผู้ปรนนิบัติที่สามารถ” เขาไม่

ได้หมายความว่าเขามองตัวเองและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาว่าเป็นคนที่มีพรสวรรค์และความสามารถเฉพาะตัว คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยว่า โดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า เปาโลได้ไปถึงมาตรฐานหนึ่งแห่งความสามารถสำหรับงานรับใช้แล้ว แต่เขาอยากให้เป็นที่ยอมรับว่าเขาไม่ได้เพียงพอกายในตัวเขาเองและว่าความสำเร็จของเขานั้นไม่ได้มาจากตัวเขาเอง แต่มาจากพระเจ้า ทั้งหมดที่เขามีส่วนมาจากพระเจ้าและเขา รม 1:17-18

“พันธสัญญาใหม่” ในที่นี้ไม่ได้พูดถึงหนังสือเหล่านั้นแห่งภาคพันธสัญญาใหม่อย่างที่เรารู้จักพวกมันในพระคัมภีร์ของเรา เปาโลกำลังหมายถึงพันธสัญญาใหม่นั้น ซึ่งเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้ายกกับระบบของโมเสส กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานคุณสมบัติต่าง ๆ แก่พวกเราซึ่งล้วนเพียงพอสำหรับเราที่จะกลายเป็นเหล่าผู้ปรนนิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระองค์” พันธสัญญาเก่านี้ได้อำนาจสำเร็จจริงแล้ว-และถูกเติมเต็มแล้ว-ผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้น “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

เปาโลตั้งใจที่จะดึงความสนใจไปที่ความใหม่ของพันธสัญญาใหม่นั้นเป็นหลัก ไม่ใช่ตัวพันธสัญญาใหม่นั้นเอง เขาเทศนาพันธสัญญาใหม่นั้น ไม่ใช่ระบบเก่าแบบโมเสส

“...มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาณ...” เปาโลกำลังพูดถึงพันธสัญญาใหม่นั้นที่ถูกกล่าวถึงโดยพวกศาสนาดพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม ยกตัวอย่างเช่น ในเยเรมีย์ 31:31-34 เราอ่านว่า:

“คูเถิด วันเหล่านั้นจะมาถึง” พระเยโฮวาห์ตรัส “ที่เราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานแห่งอิสราเอล และกับวงศ์วานของยูดาห์ ไม่ใช่ตามพันธสัญญาที่เราได้กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา ในวันที่เราได้จูมมือของพวกเขาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ ซึ่งพันธสัญญาของเรานั้นพวกเขาได้หัก ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีต่อพวกเขา” พระเยโฮวาห์ตรัส “แต่นี้จะเป็นพันธสัญญาที่เราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล ภายหลังจากวันเหล่านั้น” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในส่วนภายในของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัตินั้นไว้ในใจของพวกเขา และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา และพวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนแต่ละคน และพี่น้องของตนแต่ละคนอีกต่อไป โดยกล่าวว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะพวกเขาทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดของพวกเขาจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุดของพวกเขา” พระเยโฮวาห์ตรัส “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของพวกเขา และเราจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป”

เราอาจแยกแยะความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาเก่ากับพันธสัญญาใหม่นั้นในวิธีนี้: พันธสัญญาแบบโมเสสให้บทบัญญัติ ขณะที่พันธสัญญาใหม่นั้นดลใจ พันธสัญญาเก่านี้ให้บทบัญญัติและข้อบังคับต่าง ๆ แก่มนุษย์ พระคุณของพระเจ้าใส่ไว้ในมนุษย์ฤทธิ์เดชที่จะทำให้อำนาจสำเร็จจริง (โดยทางพระคริสต์) ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติและคัมภีร์พวกศาสนาดพยากรณ์ ระบบแบบโมเสสวางกฎต่าง ๆ พระคุณของพระเจ้านำใจของมนุษย์เข้าสู่สภาพแบบนั้นจนกฎเหล่านั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งแห่งธรรมชาติของเขาเอง

คุณอาจถามว่า “พระราชบัญญัติอยู่ฝ่ายวิญญาณมิใช่หรือ? พระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์และชอบธรรม

มิใช่หรือ?” แนนทีเดียวพระราชบัญญัตินั้นเคยอยู่ฝ่ายวิญญาณ บริสุทธิ และชอบธรรม แต่ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัตินั้นได้มาจากพระเจ้า มันก็ไม่ได้ให้พระวิญญาณแก่มนุษย์ พระราชบัญญัติบอกมนุษย์ว่าจะต้องทำอะไร และต้องไม่ทำอะไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น พระองค์ได้เสด็จมา ไม่เพียงเพื่อเปิดเผยข่าวสารแห่งพระวาระของพระเจ้า แต่เพื่อนำเราอย่างอ่อนโยนเข้าไปในประตูแห่งความรอดและจากนั้น พระองค์ทรงเข้ามาสถิตอยู่ในใจของเรา พระองค์จะเสด็จไปกับเราทุกอย่างก้าวตลอดทาง แม้กระทั่งผ่านเข้าไปในหุบเขาแห่งเงามัจจุราช

“...ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย...” 1 โครินธ์ 15:45 อธิบายว่า “มนุษย์คนแรก คืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิต’ แต่อาดัมคนหลังนั้น (พระคริสต์) ได้ทรงถูกทำให้เป็นพระวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต” โรม 3:20 ประกาศอย่างเน้นหนักว่า “โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตร (ของพระเจ้า)” การออกพระราชบัญญัตินั้นแบบเป็นทางการ ไม่ว่าจะแบ่งบวกหรือแง่ลบ ฆ่าได้อย่างเดียว พระราชบัญญัติไม่เคยช่วยผู้ใดให้รอด และมันจะไม่ช่วยผู้ใดให้รอด พระราชบัญญัติปรับโทษ- “โดยพระราชบัญญัติคือความรู้เกี่ยวกับบาป”

“...พระวิญญาณนั้น (ลมหายใจของพระเจ้า) ประทานชีวิต” พระเจ้าทรงเป็นชีวิต และหากไม่มีพระเจ้าก็ไม่มีชีวิตเลย พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตฝ่ายร่างกาย และโดยทางความมรณาแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระองค์ได้ทรงซื้อชีวิตนิรันดร์ให้แก่ทุกคนที่จะเชื่อบนพระบุตรของพระองค์ ชีวิตนิรันดร์เป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ได้มาจากการกระทำ เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:8-10) เมื่อพระเจ้า “ทรงให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวแห่งสวรรค์ พระองค์ก็ประทานใจดวงใหม่ วิญญาณใหม่แก่เรา และเรากลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

จากนั้นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ “ให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้านั้นก็ให้ความสามารถเราที่จะทำสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทำ พระราชบัญญัติบัญญัติว่าชายและหญิงที่ถูกจับได้ในการเล่นชู้ต้องถูกเอาหินขว้างจนตาย ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเชิญชวนชายและหญิงที่ถูกจับได้ในการเล่นชู้ให้เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและรับความรอด และเมื่อพวกเขาได้รับพระเยซูไว้ พวกเขาาก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระองค์และการเล่นชู้นั้นก็จางหายไปโดยอัตโนมัติ นี่ไม่ได้หมายความว่าสันดานเก่านั้นถูกถอนรากถอนโคนออกไปแล้ว แต่มันหมายความว่าธรรมชาติใหม่นั้น ซึ่งมีอำนาจมากยิ่งขึ้นกว่าสันดานเก่านั้น เข้ามาพำนักอยู่ในดวงใจ เนื่องจากสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตล้วนออกมาจากใจ ใจดวงใหม่นั้นจึงมีความรักและความชอบธรรมออกมา “ด้วยว่าคนที่หว่านแก่เนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านแก่พระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น” (กท. 6:8)

การปรนนิบัติของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ซึ่งเหนือกว่าการปรนนิบัติของพระราชบัญญัติ

ข้อ 7 และ 8: แต่ถ้าการปรนนิบัติแห่งความตาย ที่ได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลาทั้งหลายนั้น เปี่ยมสง่าราศี จนลูกหลานของอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมองใบหน้าของโมเสสได้เพราะเหตุสง่าราศีแห่งสีหน้าของท่าน ซึ่งสง่าราศีนั้นจะถูกลบล้างไป ดังนั้นการปรนนิบัติแห่งพระวิญญาณจะไม่เปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่านั้นอีกหรือ

ข้อ 7 ถึง 16 ของบทนี้ถือว่าเป็นข้อความในวงเล็บ เราเห็นแบบนี้ชัดเจนมาก ๆ ถ้าเราเคลื่อนที่จากท้ายข้อ 6 (“พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต”) ไปยังข้อ 17 โดยตรง (“บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น”) เห็นได้ชัดว่าสองส่วนนี้ของพระคัมภีร์ถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ดังนั้นข้อพระคำเหล่านั้นที่อยู่ตรงกลางจึงเป็นข้อความในวงเล็บ เปาโลนำเราผ่านเข้าไปในเนื้อหาขนาดยาวในวงเล็บเพื่อที่จะให้ภาพประกอบความตรงข้ามกันระหว่างสง่าราศีที่จายหายไปนั้นของระบบแบบโมเสส (พันธสัญญาเก่านั้น) และพันธสัญญาใหม่นั้นที่ไม่เปลี่ยนแปลง เปี่ยมสง่าราศี และไม่รู้ลึกลับ (พระคุณของพระเจ้า)

“...การปรนนิบัติแห่งความตาย ที่ได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลาทั้งหลายนั้น เปี่ยมสง่าราศี...”
แน่นอนว่านี่หมายถึงพระราชบัญญัตินั้น ซึ่งพระเจ้าประทานให้เป็นครั้งแรกบนภูเขาซีนาย โดยถูกจารึกในศิลา โดยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระราชบัญญัตินั้น ซึ่งในที่นี้ถูกเรียกว่าเป็น “การปรนนิบัติแห่งความตาย” เป็นความชอบธรรมในตัวเองที่เด็ดขาด มันเข้มงวด โดยชี้ขาดว่าคน ๆ หนึ่งได้รับสิ่งใดก็ตามที่เขาสมควรได้รับตามพระราชบัญญัตินั้นอย่างแท้จริง นั่นหมายถึงตาต่อตา ฟันต่อฟัน รอยไหม้แทนรอยไหม้ หรือความผิดใดก็ตามที่ได้ถูกกระทำนั้น พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติแก่มอเสสในท่ามกลางฟ้าผ่า ไฟ และในเสียงดังสนั่นที่ทำให้แม้แต่โมเสสก็หวาดกลัวยิ่งนัก

กระนั้น ก่อนโมเสสลงมาจากภูเขานั้น ประชากรก็ละเมิดพระราชบัญญัติข้อแรกนั้นแล้วซึ่งประกาศว่า: “เจ้าต้องไม่มีพระอื่นใดต่อหน้าเรา เจ้าต้องไม่ทำรูปเคารพแกะสลักใด ๆ สำหรับตน หรือทำรูปเหมือนของสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่มีอยู่ในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง หรือที่มีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก เจ้าต้องไม่กราบไหว้รูปเหล่านั้น หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น ...” (อพย. 20:3-5)

ก่อนโมเสสลงมาถึงตีนภูเขาซีนาย ประชากรก็กำลังเดินร่ำอยู่รอบรูปปลุกวัวทองคำซึ่งพวกเขาได้ทำขึ้นจากทองคำของเครื่องประดับส่วนตัวของพวกเขาเอง (อพย. 32:1-6) โมเสสทราบดีว่าถ้าเขานำพระบัญญัติเหล่านั้น, พระราชบัญญัตินั้น, เข้าไปในค่ายของคนอิสราเอล ก็จะมีแต่การพิพากษาที่จะทำลายพวกเขาทั้งหมด พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์นั้นก็เรียกกร้องให้ประหารชีวิตประชากรเหล่านั้นทั้งหมด:

“และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราได้เห็นประชากรนี้แล้ว และดูเถิด พวกเขาเป็นประชากรที่ดื้อรั้นคอแข็ง ฉะนั้นบัดนี้ จงปล่อยให้เรายู่ตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อพวกเขา และเพื่อเราจะเผาผลาญพวกเขาเสีย และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่” (อพย. 32:9,10)

ดังนั้นที่นั่นตรงข้างภูเขานั้นโมเสสจึงทำแผ่นศิลาทั้งสองนั้นแตกและกลับไปค่ายนั้นมือเปล่า เขาได้ทำการอ้อนวอนเพื่อประชากร โดยทูลขอพระเจ้าให้ทรงมีความเมตตาต่อพวกเขา (อพย. 32:11-14) และหลังจากที่เขาทำลายรูปปลุกวัวทองคำนั้นแล้ว เขาก็กลับขึ้นไปบนภูเขานั้นอีกเพื่อไปพบกับพระเจ้า และเขาอยู่ต่อไปที่นั่นนานสี่สิบวัน

พระเจ้าประทานพระราชบัญญัติเป็นครั้งที่สอง แต่คราวนี้พระองค์ทรงเชื่อมั่นด้วยความเมตตา โดยตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าประชากรนั้นจะไม่-ใช่แล้ว ไม่สามารถ-ถือรักษามันได้! พร้อมกับการประทานพระราชบัญญัติเป็นครั้งที่สองนั้นพระเจ้าได้ประทานระบบของการถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ เช่นกัน ซึ่งโดยเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นผู้ที่ละเมิดพระราชบัญญัติและมีใจสำนึกผิดสามารถเข้าใกล้พระเจ้าได้พร้อมกับสิ่งนั้นซึ่งเป็นภาพเล็งถึงการเสด็จมาของพระเมสโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับโทษแทน มันยังเป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม แต่มันถูกเจือด้วยพระคุณแล้ว มันมีความหมายต่อโมเสสมากมายเหลือเกินที่พระเจ้าทรงมีความคิดต่าง ๆ แห่งพระคุณสำหรับประชากรอิสราเอล และเมื่อโมเสสลงมาจากภูเขานั้นเป็นครั้งที่สอง ใบหน้าของเขาก็ทอแสงเพราะการที่เขาได้สนทนากับพระเจ้า เขาได้เรียนรู้แล้วว่าที่พระเจ้าในแบบที่แตกต่างจากเดิม ในระหว่างช่วงสี่สิบวันนั้นบนภูเขาสูงนั้น เมื่อประชากรเห็นแสงสว่างส่องออกมาจากใบหน้าของโมเสส พวกเขาก็อึ้งจรรยไใจ และโมเสสเอาผ้าคลุมหน้าของตนจนกระทั่งเขาพูดคุยกับพวกเขาเสร็จแล้ว

เปาโลบอกเราในวลีสุดท้ายของข้อ 7 ว่าทำไมโมเสสถึงเอาผ้าคลุมหน้าของเขา มันไม่ใช่เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าส่องแสงสว่างจ้าเกินไป แต่เป็นเพราะว่าสง่าราศีนั้น “จะถูกลบล้างไป” และโมเสสไม่ยอมให้ประชากรเห็นสง่าราศีนั้นอันตรายเกินไป สง่าราศีแห่งพันธสัญญานั้นไม่อาจคงอยู่ได้เพราะว่าหลายสิ่งมากเกินไป ฟังพามนุษย์ที่อ่อนแอและบาปหนา สง่าราศีนั้นได้จางหายไปและการพิพากษาเข้ามาแทนที่ ดังนั้นแม้แต่การประทานพระราชบัญญัตินั้นเป็นครั้งที่สองจึงปรากฏว่าเป็นการปรนนิบัติแห่งความตายแทนที่จะเป็นความรอด เพราะความบาปหนาแห่งใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ของมนุษย์

ฉะนั้น คำถามของเปาโลก็คือ: ถ้าการปรนนิบัตินั้นเปี่ยมด้วยสง่าราศี (และมันเป็นเช่นนั้นจริง ๆ) การปรนนิบัติของพระวิญญาณจะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าสักเพียงใด-ชาวประเสริฐอันยิ่งใหญ่ น่าชื่นใจ แสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณอันบริสุทธิ? ถ้าความสว่างจ้าแห่งการแจกจ่ายพระราชบัญญัติ ซึ่งอันที่จริงแล้วกำลังเสื่อมสูญไป ยังเปี่ยมสง่าราศีมากเสียจนชนชาติอิสราเอลไม่อาจมองดูใบหน้าของโมเสสได้ การปรนนิบัติของพระวิญญาณบริสุทธิจะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าสักเพียงใด สง่าราศีนั้นไม่ได้ถูกลิขิตไว้ให้คงอยู่เพียงชั่วคราว มันเปี่ยมสง่าราศีอยู่ตอนนี้ (และจะเปี่ยมสง่าราศีอยู่ต่อไป) โดยไม่จางหายไปเลย รูปกาลอนาคตของคำกริยาที่ถูกใช้ในที่นี้บ่งชี้ว่าสง่าราศีแห่งชาวประเสริฐเป็นแบบไหนก็ตามในตอนี้ มีสง่าราศีทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่าอยู่ในอนาคต สง่าราศีทั้งหมดนี้ออกมาจากข้อเท็จจริงที่ว่า การแจกจ่ายแบบใหม่นี้ปรนนิบัติพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่-ไม่ใช่ตัวอักษรของพระราชบัญญัติ แต่พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่

ดังนั้นวันนี้เราจึงไปหาโลกที่หลงหายและบาปรุนแรงเพื่อบอกเล่าแก่ผู้คนที่ว่าพระพักตร์ของพระเจ้ากำลังทอแสงด้วยความรักและความเมตตา กรุณาต่อคนทั้งปวงและ โดยทางความมรณาของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ทุกคนที่ยอมเชื่อและรับพระคุณของพระองค์ก็ได้รับความรอดได้

โปรดสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “การปรนนิบัติของพระราชบัญญัติก่อให้เกิดความตาย” เขากล่าวว่า “การปรนนิบัติของพระราชบัญญัติคือความตาย” นั่นคือ โดยพระราชบัญญัติคือความรู้เกี่ยวกับบาป พระราชบัญญัติได้ทำให้บาปนั้นประจักษ์แจ้ง แต่พระราชบัญญัติไม่ได้ก่อให้เกิดบาปนั้น (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้โปรดศึกษาโรม 7:7-10, 1 โครินธ์ 15:56, และกาลาเทีย 3:10-21)

เปาโลเป็นผู้ปรนนิบัติของพระคริสต์เมื่อเขาป่าวประกาศข่าวดีแห่งความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อแก่มนุษยชาติทั้งปวงฉันใด พระราชบัญญัติก็เป็นผู้ปรนนิบัติแห่งความตายเมื่อมันได้ป่าวประกาศโทษแห่งความตายแก่จิตวิญญาณที่ได้ทำบาปฉันนั้น (อสค. 18:4)

ข้อ 9: เพราะว่าถ้าการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษมีสง่าราศี การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรมก็ยังมีสง่าราศีมากกว่านั้นอีก

“การปรนนิบัติแห่งการปรับโทษ” หมายถึงพระราชบัญญัติ มันไม่ใช่การรับใช้แห่งการปรับโทษเพราะตัวพระราชบัญญัติเอง เพราะว่าตัวพระราชบัญญัตินั้นเองบริสุทธิ์ แต่ธรรมชาติของพระราชบัญญัตินั้นถูกต้องและชอบธรรม และดังนั้น เพราะความเสื่อมทรามของมนุษย์ พระราชบัญญัติจึงกลายเป็นการรับใช้แห่งการปรับโทษ เปาโลอธิบายเรื่องนี้อย่างชัดเจนมาก ๆ ในข้อพระคำต่อไปนี้:

โรม 7:12-14: “เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ และยุติธรรม และดีแล้วสิ่งที่ดีถูกทำให้เป็นความตายแก่ข้าพเจ้าหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่บาป เพื่อบาปนั้นจะปรากฏว่าเป็นบาปจริง ได้ทำให้เกิดความตายในตัวข้าพเจ้าโดยใช้สิ่งที่ดีนั้น เพื่อบาปโดยทางพระบัญญัตินั้นจะได้กลายเป็นบาปที่ชั่วร้ายยิ่งนัก เพราะว่าพวกเราทราบว่พระราชบัญญัตินั้นอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป”

กาลาเทีย 3:23,24: “แต่ก่อนที่ความเชื่อได้มาถึง พวกเราเคยถูกกักตัวไว้ใต้พระราชบัญญัติ ถูกปิดไว้จนกว่าจะถึงความเชื่อนั้นซึ่งจะถูกเปิดเผยในภายหลัง เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ”

1 ทิโมธี 1:8-10: “แต่พวกเราทราบอยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดใช้พระราชบัญญัตินั้นอย่างถูกต้อง โดยทราบสิ่งนี้ว่า พระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่สำหรับคนนอกกฎหมายและคนซึ่งไม่เชื่อฟัง สำหรับคนอธรรมและสำหรับคนบาปทั้งหลาย สำหรับคนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท สำหรับคนฆาตกรรมพ่อและคนฆาตกรรมแม่ สำหรับคนฆ่าคน สำหรับบรรดาคนล่วงประเวณี สำหรับคนทั้งหลายที่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยการรักร่วมเพศ สำหรับผู้ร้ายลักคน สำหรับคนโกหก สำหรับคนให้การเท็จ และถ้ามีอะไร ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนอันถูกต้อง”

พระราชบัญญัติถูกเรียกว่าเป็น “การปรนนิบัติแห่งการปรับโทษ” เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ร้องขอความเชื่อฟังจากมนุษย์ซึ่งเขาไม่สามารถ (ทั้งตอนนั้นและตอนนี้) ที่จะให้ได้ มันเป็นไปได้ที่มนุษย์เดินดินจะทำตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ พระราชบัญญัติได้เรียกร้องสิ่งที่เป็นความชอบธรรมเด็ดขาด แต่พระคุณของพระเจ้ายกความชอบธรรมของพระคริสต์ให้แก่คนเหล่านั้นที่จะ (โดยความเชื่อ) ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่รักของพระเจ้า หนทางเดียวที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะกลายเป็นคนชอบธรรมคือ โดยการที่พระเจ้าทรงยกให้

จงฟังถ้อยคำของเปาโลในโรม 3:31-4:8:

“เช่นนั้นแล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัติเป็นโมฆะโดยทางความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ใช่แล้ว พวกเราทำให้พระราชบัญญัตินั้นคงต่างหาก เช่นนั้นแล้ว พวกเราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษ

ของพวกเรา เกี่ยวกับเนื้อหนัง ได้พบอะไรเล่า เพราะว่าถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มีใช้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไร ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’

“บัดนี้ คนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนักที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า เป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ โดยกล่าวว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร มนุษย์ผู้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้น ก็ได้รับพร’”

ดังนั้น เนื่องจากพระราชบัญญัติ (การปรนนิบัติแห่งการปรับโทษ) เปี่ยมสง่าราศี “การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรมก็ยิ่งมีสง่าราศีมากกว่านั้นอีก” (หรือ “บริบูรณ์ในสง่าราศี”) ชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็น “การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรม” เพราะว่าความชอบธรรมได้ถูกถ่ายทอดให้โดยการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่:

“แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนิกชนเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม

“แล้วการอื้ออวดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” (รม. 3:21-28)

งานรับใช้แห่งพระคุณของพระเจ้ามีค่าประเสริฐแก่เปาโลเพราะว่า ก่อนการกลับใจรับเชื่อของเขา เขาเคยเป็นพาริสี่ที่เคร่งครัด เขาใช้เวลาช่วงวัยหนุ่มของตนในการพยายามที่จะผลิตความชอบธรรมที่คงจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า แต่แล้วเขาก็ได้พบกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นและได้ยินพระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น” (กิจการ 9:5) เปาโลซึ่งกลับใจรับเชื่อตระหนักว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงเพื่อเขาแล้ว และจากนั้นเขาให้การรับรองว่า:

“แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไร้แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่ง

สารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์
ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อนั้น
แห่งพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ” (ฟป. 3:7-9)

พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าได้ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติ
บริสุทธิของพระเจ้าสำเร็จแล้ว พระองค์ได้ทรงทำเสร็จสมบูรณ์ทุกรายละเอียดแห่งพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรง
ส่งพระองค์มากระทำ และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นอย่างสมบูรณ์แบบ บัดนี้พระเจ้าทรงชอบธรรมได้และยังทรง
นับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า หากไม่มีพระโลหิตที่
ไหลออกของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงนับว่าคนบาปเป็นคนชอบธรรมไม่ได้ พระองค์คงต้องหยุดการเป็นพระเจ้า
ถ้าพระองค์ประทานความชอบธรรมให้โดยไม่อาศัยการลบมลทินของพระคริสต์

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าทรงรักมนุษยชาติและมันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระองค์ที่ผู้ใดควร
พิณาศ “เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส เราไม่มีความพอใจในความตายของคนชั่วฉันนั้น
แต่เพื่อให้คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่...” (อสค. 33:11)

การทดสอบของพระเจ้าที่กระทำต่อมนุษย์ภายใต้พระราชบัญญัติได้ส่งผลเป็นการปรับโทษและการ
แข่งสาปสำหรับมนุษย์ เพราะว่ามันไม่สามารถปฏิบัติได้ตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นและข้อกำหนดเหล่านั้น
แห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่บัดนี้พระเจ้าสามารถยกโทษ (และทรงยกโทษ) ให้ทุกคนที่ร้องออก
พระนามของพระองค์ผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ทรงยื่นเสนอความชอบ
ธรรมที่ไร้มลทินให้แก่คนเหล่านั้นที่วางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์
และพระทัยของพระองค์ก็ชื่นชมยินดีเมื่อคนบาปทั้งหลายกลับใจและเชื่อบนพระเยซู

ข้อ 10: ด้วยว่าแม้แต่สิ่งซึ่งได้ถูกทำให้เปี่ยมสง่าราศี ก็ไม่มีสง่าราศีในแง่นี้ โดยเหตุผลแห่งสง่าราศีที่ยิ่ง
ใหญ่กว่า

ความหมายในที่นี้ก็คือว่า: “แม้แต่นั้นซึ่งเคยได้รับสง่าราศี (นั่นคือ ใบหน้าของโมเสส ซึ่งเป็นภาพเล็ง
ถึงพระราชบัญญัติ) ก็ไม่ได้รับสง่าราศีแล้วเมื่อเทียบกับพันธสัญญาใหม่นั้น พระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า”

“...โดยเหตุผลแห่งสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่กว่า” นั่นคือ เพราะสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้า พันธสัญญา
ใหม่นั้นจึงแซงหน้าพระราชบัญญัติในทุกแง่มุม ตัวอย่างของการเปรียบเทียบนี้อาจได้มาจากการเปรียบเทียบ
ความสว่างจ้าของดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวันกับความสว่างของดวงจันทร์ ม้องค์ประกอบอันสง่างามเกี่ยวกับดวง
จันทร์เมื่อมันกำลังส่องแสงในฟ้าสวรรค์ แต่ความสว่างของมันก็จืดจางไปเมื่อมันถูกเปรียบเทียบกับความสว่าง
ของดวงอาทิตย์ที่เจิดจ้าตอนเที่ยงวัน ดวงจันทร์ให้ความสว่างจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น แต่เมื่อความสว่างอัน
เจิดจ้าของดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นเริ่มแผดแสงไปทั่วท้องฟ้า สง่าราศีของดวงจันทร์ก็เลือนหายไปและมันหยุดที่
จะให้ความสว่าง ในทำนองเดียวกัน ประสบการณ์เหล่านั้นของเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมภายใต้
ระบบแบบโมเสสก็เคยเปี่ยมสง่าราศีในแบบของพวกมัน พวกมันเคยมีค่าอย่างยิ่งขณะที่พวกมันคงอยู่ เพราะว่าเคยมี
สง่าราศีหนึ่งที่ถูกเชื่อมโยงกับการกระทำกิจของพระเจ้ากับมนุษย์ภายใต้พันธสัญญาเก่า นั้น แต่แม้แต่แง่มุมที่
เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดของพันธสัญญานั้นก็เลือนหายไปเหมือนหมอกเมื่อถูกเปรียบเทียบกับ “สง่าราศีที่ยิ่ง

ใหญ่กว่า”-นั่นคือ พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า

คุณเคยคิดบ้างไหมว่าวิสุทธิชนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางท่านแห่งสมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่เคยแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เกี่ยวกับปลายทางนิรันดร์ของพวกเขา? โยบ ในความงุนงงสุดขีด ร้องออกมาว่า: “ถ้ามนุษย์คนหนึ่งตายแล้ว เขามีชีวิตอีกหรือ” (โยบ 14:14) ดาวิดก็งุน เฮเซคียาห์ เมื่อเขาได้รับข่าวว่าเขากำลังจะตาย ไม่ได้มองขึ้นไปยังสวรรค์ แต่หันหน้าเข้าหากำแพงและร้องไห้! แต่ในการแจกจ่ายพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีปัจจุบันนี้ วิสุทธิชนที่ถ่อมใจมากที่สุดก็สามารถมีความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบได้ว่าบาปทั้งหลายของตนถูกล้างออกไปแล้ว และชื่อของเขาถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกแล้ว อัครทูตเปาโลประกาศว่า:

“...ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12)

1 ยอห์น 3:14 รับประกันเราว่า “พวกเราทราบว่าเป็นพวกเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย”

ไม่มีสิ่งทีเรียกว่าการไล่ที่ปราศจากความมั่นใจ อาจมีบางครั้งที่ผู้เชื่อจะสงสัยอยู่สักครู่หนึ่ง แต่แค่ช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ความมั่นใจอันเปี่ยมสุขจะกลับคืนมา เรารู้ว่าเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เรารู้จักพระองค์ผู้ที่เราเชื่อแล้ว เราถูกให้บังเกิดแล้วโดยพระวิญญาณ และพระวิญญาณของพระเจ๋าก็ทรงเป็นพยานกับวิญญาณของเราว่าเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า (รม. 8:14,16)

ข้อ 11: เพราะถ้าสิ่งซึ่งเสื่อมสูญไปนั้นยังเปี่ยมสง่าราศี สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นอีก

“สิ่งซึ่งเสื่อมสูญไปนั้น” หรือ “สิ่งซึ่งกำลังเสื่อมสูญไปนั้น”-หมายถึงระบบแบบโมเสส เปาโลกำลังพูดในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น พระคริสต์ทรงชำระหนี้บาปนั้นโดยการเสียสละของพระองค์บนกางเขนแล้ว พระองค์ทรงถูกฝังและทรงเป็นขึ้นแล้ว ดังนั้นพันธสัญญาเก่าจึงกำลังผ่านพ้นไปและระบบใหม่ก็กำลังเข้าครอบครอง พันธสัญญาเก่านี้มาพร้อมกับหรือถูกมองเห็นผ่านทางหมอกจาง ๆ แห่งสง่าราศี แต่มันไม่ใช่สง่าราศีเซคินาห์ ซึ่งพระเยซูได้ทรงนำมาโดยทางชีวิตที่ไร้ตำหนิและการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์อันเปี่ยมชัยชนะของพระองค์

“...สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นอีก” สง่าราศีคือคุณลักษณะหนึ่งที่ดำรงอยู่ถาวรของสิ่งซึ่งพระเยซูทรงซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ มันจะไม่มีทางเลือนหายหรือผ่านพ้นไปเลย มันจะคงอยู่ต่อไปตลอดชั่วนิรันดร์ ความเจิดจรัสที่ได้มาพร้อมกับการประทานพระราชบัญญัตินั้นบนภูเขาซีนาย-ไบหน้าที่สว่างจ้าและทอแสงของโมเสส, พิธีกรรมและขนบธรรมเนียมเหล่านั้นของระบบแบบโมเสส-ได้ผ่านพ้นไปแล้วเมื่อพระคุณของพระเจ้าเข้ายึดครอง พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกตั้งใจไว้ให้ดำรงอยู่ถาวร มันต้องทำหน้าที่ต่อไปจนกว่าพระเมษโปดกของพระเจ้าได้เสด็จมา พระราชบัญญัติได้มาพร้อมกับหลายสิ่งทีเจิดจรัสและยิ่งใหญ่ แต่ความถาวรไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของมัน พระราชบัญญัติได้ถูกลิดทิ้งไว้ให้สำเร็จจริงและไม่มีอำนาจอีกต่อไปแล้ว

โปรดอย่าเข้าใจผิด พระเจ้าไม่ได้ทำลายพระราชบัญญัติของพระองค์ และพระองค์ไม่ได้ทรงเปลี่ยน

พระทัยเกี่ยวกับพระราชบัญญัติด้วย แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระคริสต์ พระคริสต์จึงได้กลายเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อ ดังนั้นสง่าราศีของพระราชบัญญัติจึงไม่อาจเปรียบเทียบได้กับสง่าราศีแห่งระบบที่ถาวรแห่งพระคุณที่ได้ถูกจัดทำให้โดยพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพประเสริฐยื่นเสนอสง่าราศีนิรันดร์ที่ดำรงอยู่ถาวรซึ่งถูกปรับให้เข้ากับทุกนิรันดร์กาลทุกหมู่ชน ทุกโลก ดังนั้นเราจึงเข้าใจได้ว่าข้าพประเสริฐนั้นเปี่ยมด้วยสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าความดีที่ไม่ครบถ้วน มีขีดจำกัด และดำรงอยู่ชั่วคราวของพระราชบัญญัติของโมเสสและระบบแบบโมเสส

ข้อ 12: ดังนั้นโดยเห็นว่าพวกเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว พวกเราจึงใช้ความชัดเจนมากในการพูด “ความหวัง” ที่เปาโลพูดถึงตรงนี้คือ ความหวังแห่งพันธสัญญาคริสเตียนนั้น-ความหวังที่เป็นนิรันดร์ ไม่ใช่ชั่วคราว

“...พวกเราจึงใช้ความชัดเจนมาก (ความกล้าหาญมาก) ในการพูด” คำกรีกตรงนี้มีหมายความว่า ความเต็มเปี่ยมหรือความตรงไปตรงมาแห่งการพูด เปาโลใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย เขากล่าวว่า “...ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคนอื่นด้วยดีกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำในภาษาที่ไม่รู้จัก” (1 คร. 14:19) ในข้อ 9 ของบทเดียวกันนั้นใน 1 โครินธ์ เปาโลอธิบายว่า “พวกท่านก็เป็นเช่นนั้น ถ้าพวกท่านไม่ใช่สั้นย่อคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย จะทราบได้อย่างไรว่า สิ่งที่คุณพูดนั้นคืออะไร เพราะพวกท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป”

ความเต็มเปี่ยม ความตรงไปตรงมา และความเรียบง่ายของข้าพประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของมนุษย์ถูกเปรียบเทียบความตรงข้ามในที่นี้กับความเงิบอันลึกลับของพระราชบัญญัตินั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของมนุษย์ โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าตัวเองไว้ เพื่อที่ลูกหลานของอิสราเอลจะได้ไม่เห็นสง่าราศีนั้นจางหายไป สง่าราศีที่เลือนหายไปนั้นเป็นภาพของการแจกจ่ายแบบเก่าที่กำลังเปิดทางให้แก่พันธสัญญาใหม่นั้น และในยุคสมัยแห่งพระคุณที่มหัศจรรย์นี้ ไม่มีสิ่งใดของพันธสัญญาเก่าที่ถูกละทิ้งไว้เพื่อเราเลย ไม่มีพระราชบัญญัติสักขีดเดียวจะมาปนกับพระคุณของพระเจ้าที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งได้ นี่คือการแจกจ่ายแบบใหม่ ภายใต้พระคุณของพระเจ้าเรามีชีวิตใหม่ (รม. 6:4) เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ (2 คร. 5:17) เราถูกนำโดยพระวิญญาณ (รม. 8:14) เราดำเนินโดยความเชื่อและมีใจโดยการมองเห็น (2 คร. 5:7) -ในความจริงแล้ว เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (รม. 1:17)

ในภาคพันธสัญญาเดิม ข่าวสารของสิ่งซึ่งอยู่เลยหลุมศพไปนั้นคลุมเครือ ในหนังสือเหล่านั้นของโมเสสเราแทบไม่พบอะไรเลยที่พูดถึงชีวิตหลังความตายและสิ่งที่เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมสามารถคาดหวังได้เมื่อพวกเขาจากชีวิตนี้ไป

ในมัทธิว 13:10-13 เมื่อเหล่าสาวกทูลถามพระเยซูว่าทำไมพระองค์ถึงตรัสแก่ฝูงชนเป็นคำอุปมาต่าง ๆ พระองค์ทรงตอบว่า:

“เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลายทราบได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้ทราบ... เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ”

ในมัทธิว 28:19,20 พระองค์ทรงมอบพันธกิจเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ โดยให้บัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ และดูแลเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้ เอเมน” (โปรตุคู มาระโก 16:15 เช่นกัน)

ข้อพระคำตอนนี้สอนว่าเหล่าผู้รับใช้วันนี้ควรพูดด้วยความเต็มเปี่ยมทั้งหมดและในความชัดเจนทั้งหมด โดยประกาศการเปิดเผยทั้งหมดของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และพันธสัญญาใหม่นั้น นี่เป็นระบบสุดท้ายของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและมันไม่มองไปยังอนาคต พระเจ้าทรงจัดหาสิ่งที่ดีที่สุดในสวรรค์ไว้ในความเต็มเปี่ยมของมันแล้ว เหล่าผู้รับใช้ไม่จำเป็นต้องพูดโดยใช้อุปลักษณ์ เรื่องเล่าเปรียบเทียบ หรือคำอุปมา พวกเขาควรใช้ถ้อยคำที่เข้าใจได้ง่ายและถูกปรับให้เหมาะสม ซึ่งแม้แต่เหล่าทารกในพระคริสต์ก็เข้าใจ

มารร้ายไม่สนว่าผู้รับใช้คนหนึ่งจะเทศนายาวนานแค่ไหนและรื้อรจนขนาดไหน-ตราบใดที่ไม่มีใครเข้าใจสิ่งที่เขากำลังพูดอยู่ ถ้อยคำที่เป็นศัพท์สูงที่ผู้คนเข้าใจไม่ได้จะไม่ส่งผลเป็นการฟุ้งเฟ้อเรื่องบาป ชาวประเสริฐแห่งความรอดของพระเจ้าควรถูกนำเสนอในถ้อยคำที่เรียบง่ายเสียจนเด็กคนหนึ่งก็เข้าใจได้ พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำที่เรียบง่ายและเข้าใจได้เวลาที่พระองค์ทรงเทศนา และเราควรปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์เมื่อทำเช่นนั้นข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดก็จะถูกนำเสนอในถ้อยคำที่ใคร ๆ ก็เข้าใจได้

ข้อ 13: และไม่เหมือนโมเสส ซึ่งเอาผ้าคลุมหน้าบังหน้าของท่าน เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่สามารถเพ่งดูบั้นปลายของสิ่งซึ่งถูกลี้มนั้น

“ไม่เหมือนโมเสส” -นั่นคือ เราไม่ทำเหมือนที่โมเสสได้กระทำในการเอาผ้าคลุมหน้าตัวเอง ภาษากรีกบอกเป็นนัยว่าโมเสสเอาผ้าคลุมหน้าตัวเองหลังจากพูดคุยกับประชากร เพื่อที่พวกเขาจะมองไม่เห็นสง่าราศีบนใบหน้าของเขาขณะที่สง่าราศีนั้นจางหายไปจากใบหน้านั้น

เปาโลเปรียบเทียบความตรงข้ามระหว่างสง่าราศีของระบบโมเสสกับสง่าราศีแห่งการแจกจ่ายแบบคริสเตียน เขาประกาศว่าสง่าราศีของพันธสัญญาใหม่นั้นแห่งพระคุณของพระเจ้าคือเหตุผลสำหรับความจริงใจที่โปร่งใสของสิ่งซึ่งเขาได้อ้อวดในบทที่ 2 ข้อ 17 ของจดหมายฝากฉบับนี้ จากนั้นเขาเปรียบเทียบความตรงข้ามระหว่างการไม่สงวนไว้กับความเงิบของโมเสสในพระราชบัญญัตินั้น ภาพเปรียบเทียบของผ้าคลุมหน้านั้นปรากฏแก่เขาอีกครั้งหนึ่งในฐานะเป็นภาพประกอบของข้อเท็จจริงที่ว่าด้วยเหตุผลอันชัดเจนหลายประการ พวกยิวไม่ได้ถูกส่งเสริมให้มองไปยังพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งใช้กับการแจกจ่ายแบบชั่วคราว ถึงแม้ว่าบางครั้งการบอกใบ้หลายอย่างของข้อเท็จจริงนี้ได้ถูกโปรยไว้อย่างคลุมเครือก็ตาม เช่นในพระราชบัญญัติ 18:15-19:

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งเกิดขึ้นในท่ามกลางท่าน จากพี่น้องของท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า พวกท่านต้องตั้งใจฟังท่านผู้นั้น ตามทุกสิ่งที่ท่านได้ปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในโฮเรบในวันแห่งการประชุมกันนั้น โดยกล่าวว่า ‘อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอีก และอย่าให้ข้าพเจ้าเห็นเปลวไฟที่มานี้อีกเลย เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ตาย’

“และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พวกเขาพูดดีแล้ว ซึ่งพวกเขาพูดไว้นั้น เราจะให้บังเกิดผู้

พยากรณ์ผู้หนึ่งสำหรับพวกเขาในท่ามกลางพี่น้องของพวกเขา เหมือนอย่างเจ้า และจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของท่าน และท่านจะกล่าวแก่พวกเขาบรรดาสิ่งที่เราจะบัญชาท่าน และจะเป็นเช่นนี้คือ ผู้ใดก็ตามที่ไม่ตั้งใจฟังบรรดาถ้อยคำของเรา ซึ่งท่านจะกล่าวในนามของเรา เราจะเรียกร้องจากผู้นั้น”

แนวการประพฤติของเราไม่เหมือนกับของโมเสส เราไม่พยายามที่จะปิดบังสิ่งใดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะตัว รูปแบบ และระยะเวลาของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเปิดเผยเกี่ยวกับแผนการแสนวิเศษแห่งความรอดของพระองค์และแผนการของพระองค์ไปตลอดชั่ววันรัตนกาล ควรถูกทำให้เป็นที่ทราบ

ข้อ 14: แต่จิตใจของพวกเขาได้ถูกบังไว้ เพราะจนถึงทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอาออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม ซึ่งผ้าคลุมหน้านั้นได้ถูกล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์

“จิตใจของพวกเขาได้ถูกบังไว้...” คำตรงนี้ที่แปลเป็น “ถูกบังไว้” มีความหมายว่า ถูกทำให้แข็งแกร่ง-ถูกทำให้แข็งแกร่งเหมือนก้อนหิน มันยังหมายความด้วยว่าทำให้ท่อหรือโง่เขลา คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในมาระโก 6:52 และ 8:17 ในการพูดถึงใจ และในข้อพระคำเหล่านั้นมันถูกแปลเป็น “ถูกทำให้แข็งแกร่ง” โรม 11:7 ใช้คำเดียวกันนี้และมันถูกแปลเป็น “ถูกบังไว้” เหมือนในข้อพระคำตอนนี้ของเรา

พระวณะของพระเจ้าเป็นความสว่างและมันส่งความสว่างออกไป แต่ความสว่างนั้น เมื่อถูกปฏิเสธ ก็กลายเป็นความมืด พระวณะของพระเจ้า (ที่ถูกยอมรับ) ทำให้ใจอ่อนนุ่มลง พระวณะของพระเจ้า (ที่ถูกปฏิเสธ) ทำให้ใจแข็งแกร่ง มันเป็นเช่นนั้นกับชนชาติอิสราเอล พวกเขาไม่ยอมฟังพระวณะของพระเจ้าหรือเชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้า ดังนั้นดวงตาของพวกเขาจึงเริ่มฝ้าฟางและพวกเขามองไม่เห็นความจริงต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ หูของพวกเขาเริ่มหนวกและพวกเขาไม่ได้ยินพระวณะนั้น ใจของพวกเขาเริ่มดำนชา (อ้วนพีและทื่อ) และพวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ ทั้งหมดนี้เปาโลได้อธิบายอย่างชัดเจนแล้วในโรม 1:18-32 โปรดอ่านข้อพระคำตอนนั้นทั้งหมด เราไม่มีเวลาและเนื้อที่พอที่จะยกข้อพระคำทั้งหมดนั้นมาไว้ตรงนี้

“...เพราะจนถึงทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอาออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม”- หรือพันธสัญญาเก่า นั้น ณ เวลานั้นที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ มันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของพวกยิวที่จะปิดหูและหลับตาต่อถ้อยคำของเหล่าศาสตพยากรณ์ของพวกเขา นั่นคือ พวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นรูปแบบและอวสานของขนบธรรมเนียมต่าง ๆ ของพวกเขาเองซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา พวกเขาปฏิเสธที่จะเห็นด้วยดวงตาแห่งจิตวิญญาณ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งที่พวกเขาได้ยินแล้วเมื่อเหล่าศาสตพยากรณ์ของพวกเขาบอกพวกเขาหลายสิ่งเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ดังนั้นจึงเป็นที่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจหลักคำสอนเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ของพวกเขา ผ้าคลุมหน้าดูเหมือนจะถูกโยนพาดพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และเมื่อพวกเขาอ่านคำพยากรณ์เหล่านั้น พวกเขาก็ไม่อาจเข้าใจพวกมันได้

“...ซึ่งผ้าคลุมหน้านั้นได้ถูกล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์” ในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งนั้นสำหรับการมีผ้าคลุมหน้าระหว่างเรากับความสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า! พระเยซูทรงเอาผ้าคลุมหน้านั้นออกไปแล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงปรากฏเป็นพระเมสสิ

ยาห์ และสิ่งที่เคยคลุมเครือนั้นได้ถูกทำให้ชัดเจนแจ่มแจ้งแล้ว คำพยากรณ์ต่าง ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมที่ไม่อาจถูกเข้าใจได้นั้นถูกทำให้สำเร็จจริงครบถ้วนแล้วในพระเยซู คำพยากรณ์หลายเรื่องเหล่านั้นดูเหมือนจะขัดแย้งกันเอง-นั่นคือ คำพยากรณ์บางเรื่องได้พูดถึงพระเยซูในฐานะมนุษย์-และจากนั้นก็ในฐานะพระเจ้า พวกมันพูดถึงการทนทุกข์ของพระองค์-และกระนั้นพวกมันก็พูดถึงการครอบครองของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ พวกมันพูดถึงความมรณาของพระองค์-แต่พวกมันก็พูดถึงการทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปของพระองค์ในฐานะประมุขผู้พิชิตเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นบุรุษแห่งความเสียใจและคุ้นเคยกับความทุกข์ใจ-กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นองค์เปี่ยมสง่าราศี มันเป็นเรื่องยากจริง ๆ ที่จะทำให้คำพยากรณ์หลายเรื่องเหล่านี้สอดคล้องกัน แต่เมื่อพระเยซูได้เสด็จมา พระองค์ก็ทรงเป็นทั้งหมดที่เหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิมประกาศว่าพระองค์จะเป็น พระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งทีพวกเขาถือว่าไว้ว่าพระองค์จะกระทำ และไม่มีข้ออ้างอีกต่อไปสำหรับการไม่เข้าใจความจริงเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอโดยเหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยพันธสัญญาเดิม คำถามนี้ถูกถามอย่างเหมาะสมแล้วว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่พวกยิวพลาดพระเมสสิยาห์ของตนเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาหาพวกเขา พร้อมกับฉลากพันธสัญญาเดิมมากมายขนาดนั้นที่ติดอยู่บนพระองค์?” ทุกสิ่งที่ภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูในเรื่องการประสูติของพระองค์และการเสด็จมาของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ดังนั้นการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์เจ้าจึงได้สาธิตส่องความสว่างที่ชัดเจนแจ่มแจ้งลงบนทุกสิ่งที่เคยดูเหมือนคลุมเครือก่อนพระองค์ได้เสด็จมา

ข้อ 15: แม้แต่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อคำของโมเสสถูกอ่าน ผ้าคลุมหน้านั้นก็ยังปิดบังใจของพวกเขาอยู่ “แม้แต่จนถึงทุกวันนี้...” เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงชาวโครินธ์ประมาณสามสิบปีหลังจากที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน แต่แนวการประพุดติและอุปนิสัยของพวกเขาส่วนใหญ่วันนี้ก็ยังเหมือนกับตอนที่เปาโลยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในความมืดบอดสนิท โดยไม่ยอมให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีส่องเข้าไปในใจของพวกเขา

ไม่มีประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกที่คำพรณนาที่ถูกให้ไว้เมื่อนั้นพันแปดร้อยปีก่อนจะเหมาะสมอย่างแม่นยำเท่ากับคำพรณนาของพระคัมภีร์เกี่ยวกับชนชาติยิว พระคัมภีร์พรณนาถึงประสบการณ์เหล่านั้นของพวกเขาตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลได้กลายเป็นประชาชาติหนึ่งจนถึงชั่วโมงนี้ และทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับยิวก็เกิดขึ้นแล้ว, กำลังเกิดขึ้นอยู่ตอนนี้, หรือจะเกิดขึ้นในอนาคต

“...เมื่อคำของโมเสสถูกอ่าน...” นั่นคือ เมื่อหนังสือห้าเล่มนั้นของโมเสสถูกอ่าน นี้จะเท่ากับปฐมกาลอพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และพระราชบัญญัติ พระคัมภีร์เหล่านี้ถูกอ่านอยู่บ่อยครั้งในธรรมศาลาของพวกเขาเหมือนกับที่พวกมันถูกอ่านอยู่ตลอดหลายยุคสมัย แต่ผ้าคลุมหน้านั้นยังอยู่บนใจของพวกเขาและพวกเขาไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระคัมภีร์ของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้มองเห็นว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาเสด็จมาแล้ว และวันนี้พระองค์ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเบื้องบน โดยรอคอยที่จะช่วยทั้งยิวและต่างชาติให้รอด ไม่ว่าจะรวยหรือจน ทาสหรือไท พระองค์จะทรงช่วยให้รอดทุกคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์ในความเชื่อ-แต่ดวงตาของพวกเขา (กล่าวในฝ่ายวิญญาณ) ยังถูกปิดอยู่และหูของพวกเขายังตั้งอยู่เหมือนเดิม

พวกเขาไม่ยอมฟังพระวาทะของพระเจ้าในความจริง

ข้อ 16: แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อใจนั้นจะหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ่าคลุมหน้านั้นก็จะถูกเอาออกไป ความมืดบอดแห่งใจของชนชาติอิสราเอลและความแข็งกระด้างแห่งการได้ยินของพวกเขาจะไม่คงอยู่ต่อไปตลอด พระเจ้าทรงมีนาฬิกาจับเวลานิรันดร์และมันเดินต่อไปโดยไม่พลาดเลยสักจังหวะ! สักวันหนึ่งในความครบบริบูรณ์แห่งเวลาของพระเจ้า พวกเขาย่อมเข้าใจพระคัมภีร์ของตน พวกเขาจะตระหนักว่าพวกเขาได้ปฏิเสธและตริ้งกางเขนพระเมสสิยาห์ของตน พวกเขาจะรับพระองค์ไว้โดยอ้าแขน และจะสวมมงกุฎพระองค์เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย นั่นคือความหมายของพระคำข้อนี้ เมื่อประชาชาติอิสราเอลยอมรับพระเมสสิยาห์ของตนและหันมาหาพระองค์ พระวาทะก็จะเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอดแก่พวกเขา มันจะไม่ถูกฝ่าคลุมในความไม่รู้และความเข้าใจผิดอีกต่อไป

ศาสตพยากรณ์เศคาริยาห์บอกเราเกี่ยวกับวันเปี่ยมสง่าราศีนี้และเหตุการณ์เปี่ยมสง่าราศีนี้:

“และคนหนึ่งจะกล่าวแก่เขาว่า ‘ผลเหล่านี้ในมือทั้งสองของท่านคืออะไรกัน’ แล้วท่านจะตอบว่า ‘ผลเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าได้ถูกทำให้เป็นผลในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” “จงตื่นขึ้น โอ ดาบเอ๋ย ต่อสู้ผู้เลี้ยงแกะของเรา และต่อสู้กับชายผู้หนึ่งที่เป็นเพื่อนของเรา” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส “จงตีผู้เลี้ยงแกะนั้น และฝูงแกะนั้นจะถูกกระจัดกระจายไป และเราจะหันมือของเราต่อสู้กับผู้เล็กน้อยเหล่านั้น และจะเป็นเช่นนั้นคือในทั้งแผ่นดินนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัส “สองส่วนในที่ดินจะถูกตัดออกและตาย แต่ส่วนที่สามจะถูกเหลือไว้ในที่นั้น

“และเราจะนำส่วนที่สามนั้นให้ผ่านเข้าไปในไฟ และจะถลุงพวกเขาเหมือนถลุงเงิน และจะลองดูพวกเขาเหมือนทดลองทองคำ พวกเขาจะร้องออกนามของเรา และเราจะฟังพวกเขา เราจะกล่าวว่า ‘นี่เป็นประชากรของเรา’ และพวกเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า’”

“ดูเถิด วันของพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว และของปล้นของเจ้าจะถูกแบ่งกันในท่ามกลางเจ้า เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นมาสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม และกรุงนั้นจะถูกยึด และบ้านทั้งหลายจะถูกปล้นสะดม และผู้หญิงทั้งหลายจะถูกข่มขืน และพลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย และส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากกรุงนั้น แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไป และต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ได้ทรงต่อสู้ในวันแห่งการสู้รบ

“และพระบาทของพระองค์จะยืนในวันนั้นบนภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางของมันไปทางทิศตะวันออกและไปทางทิศตะวันตก และจะมีหุบเขาใหญ่มาก และครึ่งหนึ่งของภูเขานั้นจะถอยไปทางทิศเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งของภูเขานั้นจะถอยไปทางทิศใต้ และพวกท่านจะหนีไปยังหุบเขาแห่งภูเขาทั้งหลาย เพราะว่าหุบเขาแห่งภูเขาทั้งหลายจะไปจนถึงอาซาลไซแล้ว พวกท่านจะหนีไป อย่างที่พวกท่านเคยหนีไปจากต่อหน้าแผ่นดินไหว่นั้นในสมัยของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และเหล่าวิสุทธิชนทั้งสิ้นพร้อมกัน

“และจะเป็นเช่นนั้นในวันนั้น คือแสงสว่างนั้นจะไม่แจ่มใส และไม่มีดมัว แต่วันนั้นจะเป็นวันหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักต่อพระเยโฮวาห์ ไม่ใช่วัน และไม่ใช่คืน แต่จะเป็นเช่นนี้ คือในเวลาเย็นมันจะเป็นแสงสว่าง

“และจะเป็นเช่นนี้ในวันนั้น คือน้ำทั้งหลายที่มีชีวิตจะไหลออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งของน้ำเหล่านั้นจะไหลไปสู่ทะเลด้านหน้า และครึ่งหนึ่งไปสู่ทะเลด้านหลัง ในฤดูร้อนและในฤดูหนาวก็จะเป็นเช่นนั้น และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ในวันนั้นจะมีพระเยโฮวาห์องค์เดียว และพระนามของพระองค์หนึ่งเดียว แผ่นดินนั้นทั้งหมดจะถูกพลิกให้เป็นเหมือนที่ราบหนึ่งจากเกบาจนถึงริมโมนทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็ม และมันจะถูกยกขึ้น และมีคนอาศัยอยู่ในสถานที่ของเธอ จากประตูแห่งเบนยามินจนถึงสถานที่แห่งประตูแรก จนถึงประตูมูม และจากหอคอยแห่งฮานันเอล จนถึงบรรดาบ่ออย่างอุ่นของกษัตริย์ และผู้คนจะอาศัยอยู่ในที่นั้น และจะไม่มีการทำลายให้สิ้นเชิงอีกต่อไป แต่กรุงเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย” (ศคย. 13:6-14:11)

มีผู้สอนและนักเทศน์บางท่านที่ประกาศว่าพระเจ้าทรงหมดฤทธิ์กับชนชาติอิสราเอลแล้ว และได้แทนที่ประชาชาตินั้นด้วยคริสตจักรแล้ว แต่ตามพระวจนะของพระเจ้า นี่ไม่ใช่ความจริง พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงหันมาหาประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์อีก และจะทรงทำให้สำเร็จตามพระสัญญาทุกข้อที่ทรงทำไว้กับอับราฮัมและกับเชื้อสายของอับราฮัม เปาโลเปิดเผยเรื่องนี้ชัดเจนในโรม บทที่ 11:

“ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวอะไรเรื่องท่านเอลียาห์ คือท่านทูลขอต่อพระเจ้าโดยกล่าวโทษพวกอิสราเอลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ และได้ขุดทำลายบรรดาแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และข้าพระองค์เหลืออยู่แต่คนเดียว และพวกเขาแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์’

“แต่คำตอบของพระเจ้ากล่าวอะไรแก่ท่าน ‘เราได้สงวนเจ็ดพันคนไว้สำหรับเรา ผู้ซึ่งมิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล’ แล้วบัดนี้ก็มีพวกที่เหลืออยู่เช่นกันตามการทรงเลือกไว้แห่งพระคุณ และถ้าเป็นโดยพระคุณ การทรงเลือกไว้วันนั้นจึงหาได้เป็นโดยบรรดาการกระทำไม่ มิฉะนั้นพระคุณก็ไม่เป็นพระคุณจริงอีกต่อไป แต่ถ้าการทรงเลือกไว้วันนั้นเป็นโดยบรรดาการกระทำแล้ว มันก็หาได้เป็นโดยพระคุณอีกต่อไปไม่ มิฉะนั้นการกระทำก็ไม่เป็นการกระทำจริงอีกต่อไป

“ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร คนอิสราเอลไม่ได้รับสิ่งซึ่งเขาแสวงหา แต่การทรงเลือกไว้ก็ได้รับสิ่งนั้น และพวกที่เหลือนั้นก็ถูกบังตา (ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ประทานวิญญูณแห่งการเขื่องซิมแก่พวกเขาตาเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และหูเพื่อพวกเขาจะไม่ได้ยิน’) จนถึงทุกวันนี้

“และดาวิดกล่าวว่า ‘ขอให้สำหรับของพวกเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และกับดัก และเป็นหินสะดุด และเป็นการตอบสนองแก่พวกเขา ขอให้ตาของพวกเขามืดไป เพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น และให้หลังของพวกเขาถูกอ้อมตลอดไป’

“ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “พวกเขาได้สะดุดเพื่อพวกเขาจะหกล้มหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ตรงกันข้ามโดยการหกล้มของพวกเขา ความรอดจึงได้มาถึงพวกคนต่างชาติ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขาให้ริษยา บัดนี้ถ้าการหกล้มของพวกเขานำไปสู่ความอุดมสมบูรณ์ของทั้งโลก และถ้าการพ่ายแพ้ของพวกเขานำไป

สู่ความอุดมสมบูรณ์ของคนต่างชาติ ความสมบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งมากกว่าเดิมสักเท่าใด

“ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า ถ้าโดยวิธีใดก็ตาม ข้าพเจ้าอาจกระตุ้นพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหนังของข้าพเจ้าให้เลียนแบบ และอาจช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด เพราะว่าถ้าการทอดทิ้งพวกเขาเป็นเหตุให้มีการกลับคืนดีกันของโลก การทรงรับพวกเขากลับมาก็จะเป็นอะไร นอกจากเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตาย ด้วยว่าถ้าผลแรกบริสุทธิ ทั้งก่อนกับบริสุทธิด้วย และถ้าหากบริสุทธิ กิ่งทั้งหลายก็บริสุทธิด้วย แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออกเสียแล้ว และตัวท่านที่เป็นต้นมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น และพร้อมกับกิ่งเหล่านั้น เข้าส่วนของรากและความอ้วนพีของต้นมะกอกนั้น อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ท่านไม่ได้เลี้ยงรานั้น แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน

“แล้วท่านก็จะกล่าวว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ถูกหักออกเสียแล้วก็เพื่อข้าพเจ้าจะได้ถูกต่อกิ่งเข้าไป” ถูกแล้ว เพราะเหตุความไม่เชื่อกิ่งเหล่านั้นจึงได้ถูกหักออกเสีย และท่านก็อยู่ได้โดยความเชื่อ อย่าหัวสูงไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงดโทษกิ่งตามธรรมชาติเหล่านั้น จงระวังให้ดีเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงดโทษท่านเหมือนกัน เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูความดีและความเข้มงวดของพระเจ้า สำหรับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงมีความดี ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในความดีของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย และเขาทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป ก็จะถูกต่อกิ่งเข้าไป เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะต่อกิ่งพวกเขาเข้าอีกได้ เพราะว่าถ้าท่านถูกหักออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ป่าตามธรรมชาติ และถูกต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติอยู่แล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นกิ่งตามธรรมชาติ มาต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกของมันเอง ก็จะมียิ่งไปกว่านั้นสักเท่าใด

“ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกซึ้งนี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมึนบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความอธรรมไปเสียจากยาโคบ เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลายกับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย’

“เกี่ยวกับข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นบรรดาศัตรูเพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ เพราะว่าบรรดาของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้านั้น ก็ปราศจากการเปลี่ยนพระทัย ด้วยว่าพวกท่านในสมัยก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับความเมตตาโดยทางความไม่เชื่อของพวกเขาฉันใด บัดนี้พวกเขาก็มิได้เชื่อเช่นกัน เพื่อว่าโดยทางความเมตตาของพวกท่าน พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วยฉันนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงนับว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระเมตตาแก่พวกเขาทุกคน” (รม. 11:1-32)

บัดนี้เมื่อเปาโลกล่าวว่า “อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” เขาก็ไม่ได้กำลังพูดถึงแต่ละคน เขา กำลังพูดถึงอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง พระเจ้าไม่เคยผิดคำสัญญาเลย และพระองค์จะไม่ผิดคำสัญญาของพระองค์ที่ทรงให้ไว้แก่ประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์

ข้อ 17: บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น

เนื้อหาที่อยู่ในวงเล็บ (ตามที่ถูกล่ามไว้ในกรอภิปรายข้อ 7) ได้สิ้นสุดลงพร้อมกับข้อ 16 และบัดนี้เราก็กลับมาพูดถึง “พระวิญญาณนั้น” ที่ “ประทานชีวิต” ซึ่งเราได้อภิปรายค้างไว้ในตอนท้ายของข้อ 6 “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น...” นั่นคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้นซึ่งควรเข้าแทนที่ตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติ

พระเยซูเจ้าเองทรงเป็นฤทธิ์เดชใหม่ การคล้อยที่สูงกว่า ซึ่งโดยทางพระองค์มนุษย์เรียนรู้สิ่งที่เขาควรกระทำเกี่ยวกับเรื่องทั้งหลายอันเป็นนิรันดร์ ผู้เชื่อไม่ดำเนินตามตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติ เขาดำเนินตามที่พระวิญญาณทรงนำ เราไม่ถูกนำโดยสิ่งที่อยู่ภายนอก แต่โดยพระองค์ผู้ประทับอยู่ภายในใจ- “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9 วรรคท้าย) เราได้รับพระวิญญาณนั้น “ซึ่งโดยพระวิญญาณนี้พวกเราถือว่า “อับบา” คือพระบิดา” (รม. 8:15) พระวิญญาณผู้ทรงรับประกันและนำเราพระวิญญาณนั้นซึ่งโดยพระองค์เราถูกประทับตรา “จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อฟ. 4:30)

“...และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น” จนถึงจุดนี้เปาโลพูดถึงพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์ผู้ทรง “ให้เราบังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระเจ้า ทรงแปลงสภาพใจของมนุษย์และทำให้มนุษย์เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ บัดนี้เปาโลพูดถึงความเป็นตัวแทนของพระองค์ผู้ทรงทำให้การสร้างใหม่นั้นเกิดขึ้น พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้โดยพระวิญญาณของพระองค์

มีพระเจ้าองค์เดียว แต่พระองค์ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค-พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระเจ้าไม่ทรงถูกผ่าแยกออกเป็นสามส่วน (หรือพระเจ้าสามองค์) พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเท่าเทียมร่วมกัน และทั้งสามทรงสอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการไถ่ของเราและพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ดังนั้นทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพผู้เปี่ยมสุขจึงทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในแก่นสาร และแก่นสารนั้นคือพระวิญญาณ แต่ความเป็นตัวแทนที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อกระทำกิจตามพระประสงค์ของพระองค์ในใจของมนุษย์คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่พระคัมภีร์ทั้งเล่มประกาศ

“เสรีภาพ” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่หมายถึงไม่เพียงเสรีภาพที่จะพูดอย่างเปิดเผย (หรือ “พร้อมกับความชัดเจนมากในการพูด”-ข้อ 12) แต่คนเหล่านั้นที่ถูกให้บังเกิดโดยพระวิญญาณก็มีเสรีภาพเช่นกันที่จะเพ่งมองโดยไร้ผ้าคลุมหน้าไปที่สง่าราศีของพระเจ้าและเรียนรู้วิธีที่จะทำให้สำเร็จจริงหรือปฏิบัติตามสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงอยากให้เรา ๆ ของพระองค์ปฏิบัติตาม เสรีภาพนี้เป็นสิทธิพิเศษซึ่งถูกรับประกันแก่ผู้เชื่อโดยชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า (โปรดหมายเหตุยอห์น 8:32; โรม 6:18,22; 8:2; ยากอบ 1:23-25; 2:12; และ 1 เปโตร 2:16)

ข้อ 18: แต่พวกเราทุกคน โดยไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว เหมือนอย่างดูในกระจกเงาซึ่งกำลังมองดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายอันเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี คือโดยพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“พวกเราทุกคน” พูดถึงคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนซึ่งตรงข้ามกับคนไม่เชื่อทั้งหลาย “เหมือน

อย่างดูในกระจกเงา” หมายถึงการมองดู (หรือการสะท้อน) เหมือนในกระจกเงา ส่องราศีแห่งใบหน้าของ โมเสสเป็นส่องราศีที่ถูกสะท้อน และยิ่งเขาอยู่กับพระเจ้าบนภูเขานั้นนานเท่าไร ใบหน้าของเขาก็ยิ่งเปี่ยมส่อง ราศีมากเท่านั้น

“ส่องราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า” พุดถึงส่องราศีของพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ทรงเป็นการส่องออกมาแห่ง ส่องราศีของพระเจ้า ฮีบรู 1:3 บอกเราว่าพระเยซูทรงเป็น “ความเจิดจ้าแห่งส่องราศีของพระเจ้า และทรงเป็น พระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของ(พระเจ้า)” ยอห์น 1:14 ให้การรับรองว่า “พระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อ หนึ่ง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นส่องราศีของพระองค์ คือส่องราศีอันสมกับพระ บุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง”

ขณะที่ผู้เชื่อทั้งหลายมองดูส่องราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขา “กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็น ตามพระฉายอันเดียวกันจากส่องราศีไปสู่ส่องราศี คือโดยพระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” “ถูก เปลี่ยนแปลง” ตามที่ถูกใช้ตรงนี้หมายถึงถูกเปลี่ยนรูปร่าง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการส่องแสงออกมาของส่องราศี ภายในนั้นซึ่งดำรงอยู่ในพระคริสต์เป็นเหมือนกับการเปลี่ยนรูปร่างในความคิดของเปาโล กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อ คนใดเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ให้เป็นรากฐานสำหรับความรอด คน ๆ นั้นก็รับการบังเกิดใหม่ จากนั้นเมื่อตอบสนองต่อพระวิญญาน ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า แล้วผ่านทางการอัศจรรย์ของพระวิญญานและพระวามะของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ก็เกิดขึ้น การ เปลี่ยนแปลงซึ่งไม่อาจถูกพรรณนาได้อย่างเพียงพอในภาษาของมนุษย์ เราไม่มีถ้อยคำในภาษาของเราซึ่งจะ พรรณนาได้อย่างแท้จริงถึงการเปลี่ยนแปลงภายในที่แสนอัศจรรย์นั้นซึ่งเกิดขึ้นในคน ๆ นั้นที่ยอมจำนนใจและ จิตวิญญานต่อฤทธิ์เดชที่เปลี่ยนแปลงนั้นซึ่งไหลออกมาจากพระคริสต์เข้าสู่ผู้เชื่อคนนั้น เราถูกเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ “พระฉายอันเดียวกัน”-พระฉายของพระคริสต์เอง

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกแปลงร่าง (ถูกสร้าง) ในพระเยซูคริสต์เข้าสู่พระฉายของพระคริสต์ พระคริสต์ ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน และในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงมองดูส่องราศีของ พระเจ้าพร้อมกับความครบบริบูรณ์อย่างไร้ขีดจำกัดมากกว่าที่โมเสสจะทำได้ภายใต้พระราชบัญญัติ พระองค์ ทรงเป็นพระวาหะที่ทรงพระชนม์อยู่ของพระเจ้า พระวาหะในเนื้อหนึ่ง และเรามองดูพระองค์ในพระวามะ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาหะ เรามองดูพระองค์ไม่เหมือนอย่างที่พวกยิวมองดู (พร้อมกับใจที่ถูกผ้าคลุม) แต่ไม่มีผ้าคลุม และขณะที่เราเพ่งมองไปที่พระองค์ เราก็อ่สะท้อนพระฉายของพระองค์มากขึ้นทุกที เปาโลเขียน ถึงชาวแคว้นกาลาเทียว่า “ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเจ็บปวดในการให้กำเนิดอีกจนกว่าพระ คริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในพวกท่าน” (กท. 4:19)

“จากส่องราศีไปสู่ส่องราศี” หมายถึงจากระยะหนึ่งของส่องราศีไปสู่อีกระยะหนึ่ง โดยมีส่องราศีมากขึ้น เรื่อย ๆ ตลอดเวลา “คือโดยพระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงฝ่ายวิญญาน มันเป็นพระ ราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้า การงานของพระองค์ภายในตัวเรา “เพราะว่าพวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์...” (อฟ. 2:10) การไถ่เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมดโดยอาศัยพระราชกิจ

ที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราถูกไถ่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า เมื่อเราเชื่อไปสู่ความรอด พระเจ้าก็ทรงใส่ภายในเราวิญญาณใหม่และใจใหม่-ใจแห่งความสว่าง-และเรากลายเป็นลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง ตั้งแต่วินาทีนั้นที่เราถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า ทุกสิ่งก็ทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีต่อเราและถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพื่อที่เราจะถูกทำให้เหมือนกับพระฉายแห่งพระบุตรของพระเจ้าอย่างเต็มที่:

“และพวกเราทราบว่ ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:28,29)

บทที่ 4

4:1 เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเรามีการรับใช้นี้ ตามที่พวกเราได้รับความเมตตา พวกเราจึงไม่ย่อท้อ

- 4:2 แต่ได้ละทิ้งสิ่งทั้งหลายที่ถูกปิดบังไว้แห่งความไม่เชื่อสัตย์ โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยม และไม่ได้พลิกเพลงพระวาระของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า
- 4:3 แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้ มันก็ถูกซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศ
- 4:4 ซึ่งในพวกเขา พระของโลกลี้ได้บังจิตใจทั้งหลายของพวกเขาซึ่งไม่เชื่อ เกรงว่าความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า จะส่องแสงถึงพวกเขา
- 4:5 ด้วยว่าพวกเราไม่ได้ประกาศพวกเราเอง แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเราเองเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกเขาท่านเพราะเห็นแก่พระเยซู
- 4:6 เพราะว่าพระเจ้า ผู้ได้ตรัสสั่งความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์
- 4:7 แต่พวกเรามีทรัพย์สมบัติอยู่ในภพขณะดิน เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธานุภาพนั้นจะเป็นของพระเจ้าและไม่ไร้ของพวกเรา
- 4:8 พวกเราถูกรบกวณอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์ พวกเราสับสนงงวย แต่ก็ไม่สิ้นหวัง
- 4:9 ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย
- 4:10 โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา
- 4:11 เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา
- 4:12 ดังนั้นความตายจึงทำงานอยู่ในพวกเรา แต่ชีวิตในพวกท่าน
- 4:13 โดยที่พวกเรามีจิตวิญญาณแบบเดียวกันแห่งความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ข้าพเจ้าได้เชื่อ และเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดแล้ว’ พวกเราก็เชื่อเหมือนกัน และเหตุฉะนั้นจึงพูด
- 4:14 โดยทราบอยู่ว่าพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นมาแล้ว จะทรงบันดาลให้พวกเราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาพวกเราเข้าเฝ้าพร้อมกับพวกท่าน
- 4:15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อว่าพระคุณอันอุดม โดยการขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก จะได้บริบูรณ์สู่การถวายสง่าราศีแต่พระเจ้า
- 4:16 เพราะเหตุนี้พวกเราจึงไม่ย่อท้อ แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรากำลังทรุดโทรมไป แต่มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน
- 4:17 ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์
- 4:18 ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์

บทที่ 4 ถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับบทก่อนหน้า ส่วนใหญ่แล้วมันเป็นคำกล่าวที่พูดถึงผลที่ตามมา

และผลลัพธ์เหล่านั้นแห่งหลักคำสอนที่ถูกนำเสนอในบทที่ 3 ที่เปาโลกล่าวถึงความชัดเจนและความแจ่มแจ้งของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับชนบทรรมนิยมต่าง ๆ แบบโมเสส

ในบทนี้ของเราเปาโลประกาศว่าความชัดเจนของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าได้ให้พลังกำลังแก่เขา คำจูงเขา ถนอมรักษาเขาไว้จากความหลงกลวงและนำเขาในทางอันเหมาะสมแห่งชีวิต ความจริงเหล่านั้นแห่งข่าวประเสริฐทำให้เขาเป็นคนซื่อตรงและเที่ยงธรรมในทุกการปฏิบัติของเขา เขาไม่มีความต้องการสินบนและไม่มีความปรารถนาในสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตนี้ เขาพึ่งพาพระเจ้าที่จะจัดหาสำหรับความต้องการทุกอย่างของเขาขณะที่เขามอบถวายพลังงานและความสนใจทั้งหมดของเขาให้แก่การประกาศข่าวประเสริฐที่ไม่ถูกเจือปนแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า โดยเทศนาโดยปราศจากความกลัวหรือการเอาใจคน ดังนั้นเขาจึงดำเนินชีวิตด้วยใจวินิจฉัยผิดและชอบอันชัดเจนต่อทั้งพระเจ้าและมนุษย์

บทที่ 4 กล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าคนเหล่านั้นที่หลงหายก็หลงหายเพราะความไม่รู้ของพวกเขาเองและไม่ใช่เพราะความผิดพลาดใดเลยของข่าวประเสริฐ พระของยุคนี้ได้บังความคิดของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะได้ยินข่าวประเสริฐ มองเห็นความสว่างอันเปี่ยมสง่าราศีของมัน และรับความรอด

เปาโลประกาศแต่พระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ผู้ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว เขาชี้ผู้นำผู้คนไปยังพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้และไม่อ้างสิทธิ์ในสง่าราศีหรือคำสรรเสริญสำหรับตัวเองเลย ของประทานทุกอย่างที่ดีและสมบูรณ์แบบมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) และผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐไม่มีสิ่งใดจะยื่นเสนอจากตัวเขาเองเลย

พระเจ้าได้ทรงฝากทรัพย์สมบัติแห่งข่าวประเสริฐอันมีค่าอย่างยิ่งไว้กับภาชนะดินทั้งหลาย-มนุษย์ทั้งหลายที่บอบบาง อ่อนแอ และต่ำต้อย พระองค์ทรงเรียกคนเหล่านั้นให้มอบตัวอย่างเต็มที่ต่อพระองค์และทรงเตือนพวกเขาให้คาดหวังการทดสอบ ความทุกข์ลำบาก การข่มเหง ความยากจน และภัยร้ายอยู่เสมอซึ่งจะมาสู่พวกเขาเพราะการที่พวกเขาสัตย์ซื่อในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า มันไม่ใช่เพื่อสวัสดิภาพ สุขสบาย เกียรติยศ หรือกำไรของพวกเขาเองที่พวกเขาจะสู้ทนการข่มเหงและความทุกข์ลำบากเหล่านั้นที่มาพร้อมกับงานรับใช้ของพวกเขา แต่เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระเยซูคริสต์และคริสตจักรของพระองค์ ความรู้นี้ได้คำจูงเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาและให้การปลอบประโลมใจแก่พวกเขาในท่ามกลางความทุกข์ใจทั้งหลาย พระเจ้าประทานพลังกำลังภายในแก่พวกเขาทุกวัน ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกนั้นพินาศไปทุกวันก็ตาม

คนเหล่านั้นได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา-พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พวกเขาได้เห็นพระองค์ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ พวกเขาได้เดินด้วยความเชื่อ พวกเขาได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ พวกเขาได้ทำการปรนนิบัติด้วยความเชื่อ พวกเขาได้ทนทุกข์การข่มเหงเหล่านั้นที่ถูกกองสุมใส่พวกเขาด้วยความเชื่อ ดังนั้นพวกเขาจึงมีสันติสุขเมื่อพวกเขาทนทุกข์อย่างแสนสาหัส พวกเขามีความชื่นบานแม้กระทั่งในยามที่พวกเขาติดคุกเพราะการประกาศข่าวประเสริฐ สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้กระทำก็ถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และพระเจ้าทรงฟื้นกำลังของพวกเขาใหม่ทุกวัน

งานรับใช้นั้น-ซื่อสัตย์

ข้อ 1: เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเรามีการรับใช้นี้ ตามที่พวกเราได้รับความเมตตา พวกเราจึงไม่ย่อท้อ

“เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเรามีการรับใช้...” เมื่อได้รับฝากงานรับใช้ที่เปี่ยมสง่าราศีเช่นนี้ เปาโล และเหล่าผู้ร่วมงานของเขาก็ไม่ถอยจากทั้งภัยอันตรายและความยากลำบาก ชาวประเสริฐนั่นเองเปี่ยมสง่าราศี ผลกระทบของชาวประเสริฐที่มีต่อใจของคนเหล่านั้นที่รับมันไว้ก็มีฤทธิ์แปลงสภาพและชำระให้บริสุทธิ์มากเสียจนเปาโลตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบของการได้รับฝากงานรับใช้ที่เปี่ยมฤทธิ์เดชขนาดนั้น

“...ตามที่พวกเราได้รับความเมตตา พวกเราจึงไม่ย่อท้อ” เปาโลไม่เพียงจำขึ้นใจถึงสง่าราศีแห่งพันธกิจและงานรับใช้ของตน แต่สง่าราศีแห่งความเมตตาที่ได้อภัยยับยั้งแก่เขาเช่นกัน ความเมตตาซึ่งเขารู้สึกว่าตนไม่สมควรได้รับ ใน 1 โครินธ์ 15:9 เขาให้การรับรองว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รายน้อยที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า”

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า “แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์” (อฟ. 3:8)

จากนั้นใน 1 ทิโมธี 1:12-16 เราพบอีกคำสารภาพหนึ่งของเปาโลเกี่ยวกับความไม่คู่ควรของตัวเอง:

“และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเป็นคนหมิ่นประมาท และผู้ข่มเหง และเป็นคนที่อันตราย แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างโหดเหี้ยมในความไม่เชื่อ และพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นมีมากเหลือล้นพร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด ในพวกนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก อย่างไรก็ตามเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระเมตตา เพื่อที่ว่าในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น พระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น เพื่อเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อบนพระองค์อันนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์”

มารร้ายเกลียดชังเปาโล และศัตรูทั้งหมดของพระคริสต์ก็เกลียดชังเขาเพราะว่าเขาเป็นนักเทศน์ผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระคุณที่เฝ้าของพระเจ้า กระนั้นเมื่อพูดถึงตัวเองและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา เขาก็ให้การรับรองว่า “พวกเราจึงไม่ย่อท้อ!” เปาโลสู้ทนการข่มเหงและความทุกข์ลำบากบางรูปแบบที่เหล่าผู้รับใช้วันนี้ไม่พบเจอ ถึงแม้ว่าผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนแห่งชาวประเสริฐทนทุกข์การข่มเหงก็ตาม โลกได้เกลียดชังพระเยซู และโลกยังเกลียดชังผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนแห่งพระคุณของพระเจ้าเหมือนเดิม แต่โดยพระคุณเดียวกันนี้ที่ได้คำจูนเปาโล เราก็ให้การรับรองได้ว่า “พวกเราไม่ย่อท้อ” ภายใต้อาณัติและความทุกข์ยากและความลำบากทั้งหลาย

ข้อ 2: แต่ได้ละทิ้งสิ่งทั้งหลายที่ถูกปิดบังไว้แห่งความไม่เชื่อสัตย์ โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวาจนะของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ละทิ้ง” ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึงการบอกรับความเป็นเจ้าของ การปิดบัง การรังเกียจด้วยความเกลียดชัง พวกอัครทูต ซึ่งถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดย

พระเจ้า มีทัศนคติที่มีสติรู้ตัวเช่นนั้นเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนจนพวกเขาถูกนำไปปิดบังทุกสิ่งที่ถูก
อำพราง มีเล่ห์เหลี่ยม เต็มไปด้วยอุบาย หลอกลวงหรือฉ้อโกง ศาสนาของพวกเขาคนนับถือรูปเคารพประกอบด้วยการ
การใช้เล่ห์กลซึ่งถูกสนับสนุนโดยการหลอกลวงเป็นหลัก เหล่าผู้นำทางศาสนาได้ปฏิบัติความไม่ซื่อสัตย์เช่นนั้น
ต่อพวกเขาจน พวกเขาขาดความรู้ซึ่งรวมกันเป็นมวลมนุษยมหาศาล ณ เวลานั้น

ในทางกลับกัน เปาโลและเหล่าผู้ร่วมงานของเขามีความเชื่อมั่นที่หยั่งรากลึกเกี่ยวกับความจริงแห่ง
พระคุณของพระเจ้าจนพวกเขาละทิ้ง “สิ่งทั้งหลายที่ถูกปิดบังไว้แห่งความไม่ซื่อสัตย์” การฝึกฝนศิลปะกลับ
ต่าง ๆ ในนามของศาสนาเป็นสิ่งที่ถูกแข่งส่าบในความคิดของเปาโล ชาวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น
ชัดเจนและแจ่มแจ้ง ดังนั้นมันจึงไม่อาศัยการปฏิบัติแห่งการตีสองหน้าในการป่าวประกาศของมัน เปาโลเกลียด
ซึ่งความหลอกลวงและการปฏิบัติอันน่าเคลือบแคลงทุกรูปแบบ เขารู้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนไม่อาจมีความ
เป็นพันธมิตรกับการใช้เล่ห์เหลี่ยมได้ หลักคำสอนคริสเตียนนั้นชัดเจนและควรถูกพูดในถ้อยคำทั้งหลายที่เข้าใจ
ง่าย การแสดงออกเดียวที่จำเป็นต้องมีในการประกาศชาวประเสริฐแห่งพระคุณคือ การแสดงออกของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของคน ๆ นั้นที่ถูกเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิงโดยพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ผู้เชื่อ
ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นจดหมายฝากที่มีชีวิตอยู่ คำพยานที่มีชีวิตว่าพระคุณของพระเจ้าทำให้เกิดผู้ถูกสร้าง
ใหม่จริง ๆ ออกมาจากคนบาปทั้งหลายที่น่าสงสารและหลงหาย

“...โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยม และไม่ได้พลิกแพลงพระวาทะของพระเจ้าอย่างหลอกลวง...”
เปาโลไม่ได้เดินตามวิถีแห่งปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง เขาไม่ได้พยายามที่จะบังคับใช้กับชาวโครินธ์เหล่านั้นสิ่ง
ใดนอกจากสิ่งที่เขาได้รับไว้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาสอนพระวาทะของพระเจ้า โดยไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปและ
ไม่ตัดสิ่งใดออกไป

เปาโลไม่ได้จับพระวาทะของพระเจ้า “อย่างหลอกลวง” เขาคะยั้นกะยอยที่โมธให้ศึกษาค้นคว้าและ
แยกแยะพระวาทะอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) เขาไม่ได้พลิกแพลงพระวาทะหรืออำพรางความจริง ไม่ว่าจะพูด
กับชาวนาหรือราชา เปาโลประกาศชาวประเสริฐที่บริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปนแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของ
พระเจ้าโดยไม่ขอกภัยแก่ผู้ใด เขาป่าวประกาศ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” อย่างหนักแน่น พระวาทะของ
พระเจ้าอาจถูกใช้อย่างหลอกลวงเพื่อพิสูจน์หลักคำสอนต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นและหลักปรัชญาต่าง ๆ ทาง
ศาสนา แต่วิบัติจึงมีแก่ผู้รับใช้ที่ใช้พระวาทะอย่างผิด ๆ ในลักษณะเช่นนั้น เขาจะได้รับบำเหน็จตามการทำงาน
หนักแบบชั่วช้าของเขา เหมือนกับที่เปาโลประกาศในจดหมายฝากฉบับนี้ บทที่ 11 ข้อ 15 ว่า ปลายทางของ
เขา “จะเป็นไปตามบรรดาการงาน(ของเขา)”

“...แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของ
คนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า” นั่นคือ พูดความจริงในลักษณะที่มีพลังและชัดเจนมากเสียจนใจ
วินิจฉัยผิดและชอบของทุกคนจะรู้ว่ามันเป็นความจริง ใจวินิจฉัยผิดและชอบคือส่วนของจิตใจซึ่งแยกแยะ
ระหว่างความชอบธรรมกับความไม่ชอบธรรม สิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด ใจวินิจฉัยผิดและชอบกระตุ้นเราให้เลือกสิ่ง
ที่ถูกและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ผิด-นอกเสียจากว่ามนุษย์ได้เหยียบย่ำใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนจนกระทั่งมัน “ถูก
นาบลงด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” (1 ทธ. 4:2) มนุษย์สามารถทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนเจ็บเสียดโดยการ

ปฏิเสธการตักเตือนของมันอยู่ตลอด ก่อนที่มนุษย์ทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของตนเจ็บเสียผ่านทาง การกบฏต่อมันอยู่เสมอ ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาก็อยู่ฝั่งของความชอบธรรม ดังนั้นนักเทศน์ของพระเจ้าจึงควรทำการวิงวอนแบบมีสติสัมปชัญญะและกระตือรือร้นต่อเหตุผลและใจวินิจฉัยผิดและชอบของมนุษย์ในเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าและสิ่งต่าง ๆ อันเป็นนิรันดร์

ข้อ 3 และ 4: แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้ มันก็ถูกซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษา ซึ่งในพวกเขา พระของโลกลูกนี้ได้บังจิตใจทั้งหลายของพวกเขาซึ่งไม่เชื่อ เกรงว่าความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า จะส่องแสงถึงพวกเขา

“ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้...” “ข่าวประเสริฐของพวกเรา” แน่แน่นอนว่าหมายถึงข่าวประเสริฐที่ไปโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาประกาศ ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ถ้าข่าวประเสริฐนั้นถูกซ่อนไว้จากมนุษย์ มันก็ไม่ได้ถูกซ่อนเพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นไม่ชัดเจนหรือเข้าใจได้ บางทีไปโลกกำลังคิดตรงนี้ถึงตอนที่โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าของตน อันเป็นการซ่อนหรือปิดบังความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้าที่ถูกสะท้อนมา แต่มันไม่ใช่ลักษณะเฉพาะตัวของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่จะถูกคลุมซ่อนไว้

“...มันก็ถูกซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษา” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ซึ่งแปลเป็น lost “หลงหาย” ก็แปลได้ด้วยว่า perish “พินาศ” พวกเขาไม่เชื่อเป็นผู้หลงหาย พวกเขาที่กำลังพินาศวันต่อวัน คนที่หลงหายก็ตาบอดต่อความจริงเหล่านั้นของพระเจ้า เขาตายแล้วเมื่อกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นข่าวประเสริฐจึงถูกซ่อนไว้จากเขา ข่าวประเสริฐไม่ได้อำพรางหรือปิดบังสง่าราศีของมันเองเหมือนกับที่ดวงอาทิตย์ไม่ทำแบบนี้เช่นกัน ข่าวประเสริฐในตัวมันเองเป็นการเปิดเผยที่ชัดเจนและเต็มเปี่ยมแห่งพระคุณของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐเป็นความสว่างของพระเจ้า แต่ไม่ว่าความสว่างจะส่องแสงเจิดจ้าสักเพียงใด คนที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณหรือตายฝ่ายวิญญาณก็ไม่อาจมองเห็นมันได้: “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14) หลายล้านคนได้พบเจอกับความสว่างของข่าวประเสริฐแล้ว แต่พวกเขาหลับตาของตนและดังนั้นจึงมองไม่เห็นความงามของมัน หลายล้านคนปฏิเสธแผนการแห่งความรอดวันแล้ววันเล่า มันเป็นความโง่เขลาในสายตาของพวกเขา

“...พระของโลกลูกนี้ได้บังจิตใจทั้งหลายของพวกเขาซึ่งไม่เชื่อ...” “พระของโลกลูกนี้” คือใคร? พระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่ามารเป็นพระของโลกลูกนี้ มันได้ชื่อว่าเป็น “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” (อฟ. 2:2) เช่นกัน พระเยซูทรงเรียกมันว่า “ผู้ครองแห่งโลกลูกนี้” (ยอห์น 12:31; 14:30; 16:11) มารเป็นบุคคลที่มีอำนาจมาก และมันจะเป็นพระของยุคนี้ต่อไปจนกว่าพระเยซูทรงพันธนาการมันและจับมันใส่ในเหวลึก (วิว. 20:2,3)

โปรดสังเกตว่าจิตใจของคนไม่เชื่อคือส่วนที่ถูกบังไม่ให้มองเห็นโดยมาร ไม่ใช่ดวงตาฝ่ายร่างกายที่มองเห็นแสงสว่างของกลางวัน มารมีหลายวิธีในการบังตาคนไม่เชื่อ มันใช้กลยุทธ์หลายอย่าง บางอย่างก็แยบยลมาก ๆ ยกตัวอย่างเช่น มารรู้ว่าไม่อาจมีความรอดได้โดยปราศจากพระวาระของพระเจ้า ดังนั้นถ้ามันสามารถปิดเบื้องพระวาระได้ทำให้พระวาระอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าปนกับประเพณีหรือหลักคำสอนต่าง ๆ ที่มนุษย์

สร้างขึ้น-มันก็สามารถใช้วิธีนั้นเพื่อบังตาฝ่ายวิญญาณของคนบาปจนถึงขนาดที่ความสว่างอันเปี่ยมสง่าราศีแห่ง
ข่าวประเสริฐไม่ทะลุผ่านความมืดบอดฝ่ายวิญญาณนั้น

ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าอาวุธอย่างหนึ่งที่ร้ายกาจที่สุดของซาตานที่ต่อสู้ความรอดของพระเจ้าถูกนำมา
ใช้ในฉบับแปลต่าง ๆ ของพระคัมภีร์-โดยเฉพาะอย่างยิ่งฉบับแปลล่าสุด ทันสมัยที่สุดทั้งหลายซึ่งตัดการประสูติ
จากหญิงพรหมจารีของพระเยซู, ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู, และฤทธิ์เดชที่ลบมลทินบาปแห่งพระโลหิตที่
ไหลออกของพระองค์ พระคัมภีร์ที่ถูกบิดเบือนเช่นนั้นโดยมารจะบังจิตใจของมนุษย์ไม่ให้มองเห็นความจริงของ
พระเจ้าแทนที่จะให้ความกระจ่างแจ้งแก่ดวงตาแห่งความเข้าใจของพวกเขา การเข้ามาของพระวจนะของ
พระเจ้าให้ความสว่าง และปราศจากความสว่างนั้น ก็ไม่อาจมีชีวิตฝ่ายวิญญาณได้

“...เกรงว่าความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า
จะส่องแสงถึงพวกเขา” “ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์” เป็นสิ่งเดียวที่จะให้ความสว่างแก่เหล่า
คนบาปที่น่าสงสารและหลงหายเกี่ยวกับความรอดนั้นที่ถูกยื่นเสนอให้เปล่า ๆ โดยพระเจ้า “ด้วยว่าไม่มีนาม
อื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12)
ซาตานบังจิตใจของคนไม่เชื่อเพื่อขัดขวางความสว่างของข่าวประเสริฐไม่ให้ส่องแสงเข้ามาในใจของเขา เพื่อที่
เขาจะได้มองเห็นด้วยตาแห่งความเชื่อและยอมรับความรอดที่ถูกซื้อให้เขาแล้วโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้น
แล้วของพระเยซู เมื่อข่าวประเสริฐทะลุผ่านเข้าไปในจิตใจที่ถูกบังและตะตองใจที่แข็งกระด้าง คนบาปก็ถูกทำให้
เป็นขึ้นสู่ความใหม่แห่งชีวิตและกลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์

ข้อเท็จจริงนี้ถูกทำให้ปรากฏชัดเจนมากเหลือเกินในเอเฟซัส 2:1-10:

“และพระองค์ทรงกระทำให้นานทั้งหลายมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งเคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป ครั้งเมื่อก่อน
พวกท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ ตามเจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ คือวิญญาณนั้นซึ่งบัดนี้กระทำการ
อยู่ในลูกทั้งหลายแห่งความไม่เชื่อฟัง ซึ่งพวกเราทุกคนเคยประพบัติในกาลก่อนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นเช่นกัน
ในค้นหาของเนื้อหนังของพวกเรา คือกระทำการบรรดาความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจให้สำเร็จ
และโดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระพิโรธเหมือนอย่างคนอื่น ๆ

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวก
เรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว
(ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วย
กัน ในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่ง
อันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์ ด้วยว่า
ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็น
ของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้

“เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่
ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น”

ใช่แล้วครับ ข่าวประเสริฐเปี่ยมสง่าราศีจริง ๆ เราเห็นสิ่งนี้เมื่อเราคิดถึงสิ่งที่พระเจ้าพระบิดาต้องเสีย

เพื่อที่จะนำข่าวสารข่าวประเสริฐลงมาสู่มนุษย์ สวรรค์ต้องเสียมากมายจริง ๆ ด้วยว่าการทรงสถิตอยู่ด้วยของ พระเยซูถูกคิดถึงอย่างแน่นอนโดยทูตสวรรค์เหล่านั้นทั้งหมดและบรรดาผู้อยู่ในสวรรค์เมื่อพระบุตรของพระเจ้า ได้ทรงส่งสารข่าวประเสริฐแห่งสวรรค์เพื่อเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อจะสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย ความรอดของเราทำให้พระคริสต์ต้องทนทุกข์และเจ็บปวดรวดร้าวเหลือแสนในแบบที่ภาษาของมนุษย์ไม่อาจพรรณนาได้ พระองค์ต้องเสียสละเช่นนี้เพื่อให้ข่าวสารข่าวประเสริฐเป็นไปได้สำหรับคุณและสำหรับผม ไม่แปลกเลยที่ เปาโลพูดถึงข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้าว่าเป็นข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศี! และผู้รับใช้ทั้งหลายวันนี้มี ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ที่จะกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ถูกบังตาโดยพระของยุคนี้ มีแต่ข่าวประเสริฐที่สามารถเปิดจิตใจที่ถูกบังไว้เหล่านั้นได้

พระคริสต์ “ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า” นั่นคือ พระคริสต์ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ทรงเป็น ตัวแทนที่ปรากฏแก่ตาของพระเจ้าผู้ไม่ทรงถูกมองเห็น:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็น พระเจ้า พระองค์นั่นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า...และพระวาทาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรง อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่ บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง...ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระ บุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:1,2,14,18)

ในฮีบรู 1:1-3 เปาโลอธิบายว่า: “พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัย ก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของ พระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรง สร้างจักรวาลด้วย ผู้ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่ง ตัวตนของพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรง ชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ เบื้องบน”

เมื่อฟิลิปทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น และข้า พระองค์ทั้งหลายจะพอใจ” พระเยซูทรงตอบว่า “ผู้ที่ได้เห็นเราก็มองเห็นพระบิดาแล้ว” (ยอห์น 14:7-10) ใน ฐานะคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ (ฮบ. 12:24) สง่าราศีของพระเจ้าผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตาหลังไหลมาจากพระ พักตร์ของพระเยซู สง่าราศีที่เจิดจ้ายิ่งกว่าสง่าราศีซึ่งส่องมาจากใบหน้าของโมเสสเมื่อพระเจ้าประทานพันธ สัญญาแก่นั้นซึ่งถูกจารึกในแผ่นศิลาให้แก่เขา

ข้อ 5: ด้วยว่าพวกเราไม่ได้ประกาศพวกเราเอง แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกเราเองเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกท่านเพราะเห็นแก่พระเยซู

“พวกเราไม่ได้ประกาศพวกเราเอง...” ในงานรับใช้ของเปาโลเขาไม่ได้แสวงหาที่จะยกตัวเองหรือทำ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง เมื่อเขาเริ่มงานของเขาในเมืองโครินธ์ เขาประกาศว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่ง

ใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:2) เขามายังเมืองโครินธ์โดยประกาศข่าวประเสริฐ ยกชูพระเยซูคริสต์เจ้า-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจะเสด็จมาอีกที!

“...แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...” เพื่อที่จะประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้รับใช้ต้องประกาศ (โดยปราศจากความกลัวหรือการเอาใจคน) ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าซึ่งประสูติจากหญิงพรหมจารี พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย เขาต้องประกาศว่าพระเยซูทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว และโดยการทำเช่นนั้นพระองค์ได้ทรงกลายเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ เขาต้องประกาศว่าพระเยซูทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างที่เราถูกทดลอง กระนั้นก็ทรงปราศจากบาป

เพื่อที่จะประกาศพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้ต้องประกาศว่าพระเยซูทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง มาร ความตาย นรกและหลุมศพแล้ว และว่าพระองค์ประทับนั่งวันนี้อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อเรา เขาต้องประกาศหลักคำสอนของพระคัมภีร์โดยไม่เพิ่มเข้าไปหรือตัดออก นั่นหมายความว่าเขาต้องประกาศการตั้งใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ และพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูว่าเป็นหนทางเดียวแห่งการไถ่ การประกาศพระเยซูคริสต์หมายถึง การประกาศทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสั่งสอนเกี่ยวกับสวรรค์ นรก ชีวิต ความตาย และชีวิตหลังความตาย พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องถูกป่าวประกาศว่ามีฤทธิ์เดชเหนือสิ่งสารพัด ทรงถูกยกชูเหนือทุกสิ่งในความเป็นคนกลางของพระองค์

พระเจ้าได้ทรงตั้งพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว “ให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรคสถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอบครอง และศักดิ์เทพ และอิทธิเทพ และเทพอาณาจักร และทุกนามที่ถูกเอ่ยขึ้น มิใช่ในโลกนี้เท่านั้น แต่ในโลกที่จะมาถึงด้วย และได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ประทานพระองค์ให้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดต่อคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือทรงเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน” (อฟ. 1:20-23)

“...และพวกเราเองเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกท่านเพราะเห็นแก่พระเยซู” ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก และในการรับใช้พระเจ้า เขาก็เป็นผู้รับใช้ของผู้คนเช่นกัน ภาษากรีกในที่นี้บ่งบอกถึงพวกทาสมากกว่าแค่เหล่าผู้รับใช้-เหล่าทาสของคริสตจักร หากกล่าวอีกนัยหนึ่ง เหล่าผู้รับใช้เป็นผู้เลี้ยงรองของพระเจ้า พวกเขาจะต้องเฝ้าระวังฝูงแกะของพระเจ้า พวกเขาจะต้องนำฝูงแกะ พวกเขาจะต้องปกป้องฝูงแกะจากเหล่าสุนัขป่าและพวกหมาล่าเนื้อแห่งนรก พวกเขาเป็นเหล่าทาสของคริสตจักร-ไม่ใช่เพราะเห็นแก่มนุษย์ แต่ “เพราะเห็นแก่พระเยซู” เพราะเห็นแก่พระองค์ผู้ได้ทรงซื้อคริสตจักรไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง พวกเขาจะต้องไม่ใช่ผู้เผด็จการในคริสตจักร พวกเขาจะต้องไม่อ้าเงาตนมีสิทธิอำนาจสูงสุดเหนือผู้เชื่อทั้งหลาย พวกเขาเป็นเหล่าผู้รับใช้หรือทาส ไม่ใช่เจ้านาย

บัดนี้นั้นหมายความว่าอะไร? ศิษยาภิบาลที่แท้จริงรู้สึกกว่าเวลาของตนเป็นของผู้คนของคริสตจักรที่เขาเป็นศิษยาภิบาล เขาถูกว่าจ้างโดยพระเจ้าเพื่อรับใช้ผู้คนเหล่านั้นและคิดถึงสวัสดิภาพของพวกเขาอยู่ตลอดเวลา เวลาของผู้รับใช้ไม่ใช่เวลาของตัวเอง เวลาของเขาเป็นของพระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรก และรองลงมาเป็น

ของชุมชนนั้นที่เขาได้รับใช้เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ผู้รับใช้คนใด (ซึ่งรวมถึงศิษยาภิบาลด้วย) มีงานเต็มเวลาที่เรียกเรื่องความใส่ใจของเขาเกือบสี่ชั่วโมงต่อวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์ ห้าสิบสองสัปดาห์ในหนึ่งปี! เขาไม่มีเวลาที่จะปรนเปรอตัวเองหรือที่จะกระทำตามความใฝ่ฝันของตัวเอง

ข้อ 6: เพราะว่าพระเจ้า ผู้ได้ตรัสสั่งความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

ทำไมเปาโลและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาถึงประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแทนที่จะยกชูตัวเอง? จิตใจของพวกเขาถูกทำให้สว่างแจ้งแล้วโดยพระเจ้าผู้ได้ทรงบัญชาความสว่างให้ส่องออกมาจากความมืด พวกเขาได้แยกแยะสง่าราศีแห่งความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าที่ส่องเข้าสู่ภายใน และส่องออกมาจากพระผู้ไถ่นั้น คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า

“พระเจ้า ผู้ได้ตรัสสั่งความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา...” พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ตรัสสั่งความสว่างนั้นให้ส่องออกมาจากความมืด ในปฐมกาล 1:2,3 เราอ่านว่า:

“แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ และความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” และความสว่างก็มีขึ้น”

พระเจ้าในการเนรมิตสร้างได้ทรงนำความสว่างและชีวิตเข้ามาสู่จักรวาลที่ถูกทำให้มืดมิด แผ่นดินโลกทั้งหมดในตอนนั้นถูกปกคลุมด้วยน้ำและถูกครอบคลุมด้วยความมืดแบบที่เราไม่อาจเริ่มจินตนาการได้! จากนั้นพระเจ้าได้ตรัส-และในทันใดนั้นความมืดก็ลึกลงให้แก่วางอันเจิดจ้า แต่มันต้องอาศัยความทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้าที่จะตรัสให้ความสว่างนั้นมีตัวตนขึ้นมาได้

นี่เป็นจริงเช่นกันในเรื่องของความมืดฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าองค์เดียวกับที่ได้ให้ความสว่างแก่แผ่นดินโลกนี้ตอนที่มันถูกครอบคลุมอยู่ในความมืดทรงสามารถให้ความสว่างแก่ใจของเราผ่านทางฤทธิ์อำนาจแบบเดียวกัน เปาโลอธิบายว่า “พระเจ้า...ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์”

ความมืดเป็นสัญลักษณ์แห่งความหลงผิด ความน่าเวทนา ความไม่รู้และความตาย พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นสัญลักษณ์ของความรู้ ความบริสุทธิ์ และความจริง เมื่อบุคคลใดเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงขจัดความไม่รู้ ความหลงผิด และความมืดฝ่ายวิญญาณออกไปจากใจนั้นและทรงให้ใจนั้นท่วมทับด้วยความสว่างและความจริง-แต่การอัศจรรย์นั้นถูกกระทำสำเร็จได้โดยทางฤทธิ์เดชอันทรงพลานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้าเท่านั้น!

มนุษย์ทุกคนล้วนเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างในความชั่วช้า ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงเกิดมาในความมืด หากกล่าวในฝ่ายวิญญาณ มนุษย์เมื่อถูกทิ้งไว้ตามลำพัง จะเดินอยู่ต่อไปในความมืด และความมืดนั้นจะเริ่มหนาทึบมากยิ่งขึ้น ในความหมายฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ธรรมดาที่นั้นเกลียดชังความสว่าง พระเยซูทรงประกาศว่า “นี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง

เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” (ยอห์น 3:19)

แต่เมื่อ “ความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้า” ส่องเข้ามาในใจที่ถูกบาปทำให้มืดไป ใจนั้นก็ถูกทำให้สว่างและดวงตาของมนุษย์ภายในก็สามารถมองเห็นและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณได้ “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:14)

พระเจ้าทรงกระทำกิจกับใจ ผู้เชื่อทั้งหลายมีความสว่างของข่าวประเสริฐอยู่ในใจของตน และในความสว่างนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่เคยน่าเกลียดก็เริ่มสวยงาม ในทำนองเดียวกัน สิ่งต่าง ๆ ที่เคยสวยงามก็เริ่มน่าเกลียด ผู้เชื่อทั้งหลายมองเห็นความงามของชีวิตที่เปี่ยมคุณธรรมซึ่งพวกเขาไม่อาจมองเห็นได้ก่อนรับความสว่างนั้น เมื่อบุคคลใดได้รับการบังเกิดใหม่ พระเจ้าก็ทรงใส่ชีวิตใหม่ไว้ภายในใจของคน ๆ นั้น ชีวิตที่หิวคุณธรรม ความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมและความศักดิ์สิทธิ์ และสิ่งต่าง ๆ ของโลกก็เลื่อนหายไปสู่ความไม่สำคัญ เพลงสดุดี 119:130 บอกเราว่าการเข้ามาแห่งพระวามะของพระเจ้าให้ความสว่างและ “ให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย”

“...ในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” พูดถึงสง่าราศีของพระเจ้าที่ส่องแสงในพระพักตร์ของพระเยซู สง่าราศีแห่งสภาของพระเจ้าถูกมองเห็นในพระเยซู พระองค์ทรงเป็นความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และพระฉายที่ปรากฏแห่งตัวตนของพระเจ้า (ฮบ. 1:3) สง่าราศีแห่งความสมบูรณ์แบบของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยแก่มนุษย์โดยและผ่านทางพระเยซู และสง่าราศีแห่งพระลักษณะต่าง ๆ ของพระเจ้าสามารถถูกเปิดเผยได้โดยทางพระเยซูเท่านั้น สง่าราศีแห่งอุปนิสัยด้านศีลธรรมของพระเจ้าถูกมองเห็นในพระเยซูขณะที่พระองค์ได้ทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์บนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่ไร้บาป พระองค์ทรงแสดงออกถึงความสมบูรณ์แบบของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้รับสภาพมนุษย์ บริสุทธิ์และตั้งมั่นในฐานะพระเจ้าเอง แต่ในรูปกายมนุษย์

ซึ่งรับรองรูปจำลองอันสมบูรณ์แบบของตราประทับ มันรองรับโครงสร้างอันสมบูรณ์แบบ มันสมบูรณ์แบบในความคล้ายคลึงโดยรวมและในการเติมเต็มทุกเส้นเหล่านั้น จุดเด่นต่าง ๆ และตัวอักษรทั้งหลายของตราประทับนั้น นี่เป็นจริงเช่นกันกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีสักคุณลักษณะเดียวของพระเจ้า ความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ที่ไม่ได้มีด้านที่ตรงกันของมันในพระเยซู ดังนั้นถ้าสง่าราศีแห่งอุปนิสัยของพระเจ้าถูกมองเห็นโดยมนุษย์แม้เพียงสักนิด มันก็ต้องถูกมองเห็นในและผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องในความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระเจ้าเพียงผู้เดียวก็สามารถจัดหาให้ได้-และการจัดหานั้นได้ถูกกระทำแล้วในพระเยซู

ข้อ 7: แต่พวกเรามีทรัพย์สมบัติอยู่ในภาชนะดิน เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธานุภาพนั้นจะเป็นของพระเจ้า และไม่ใช้ของพวกเรา

คำว่า “ทรัพย์สมบัติ” ชวนให้นึกถึงในทันทีเกี่ยวกับบางสิ่งที่มีค่ามากและตีราคาไม่ได้-นั่นคือ บางสิ่งที่อยู่เหนือราคา ในพระคำข้อนี้ “ทรัพย์สมบัติ” หมายถึงข่าวประเสริฐ พระวามะของพระเจ้าซึ่งอุดมในความจริงต่าง ๆ ที่มีค่าซึ่งเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมรับใช้ของเขาถูกเรียกให้ประกาศ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพรณาถึงพระวามะว่าเป็นทรัพย์สมบัติเพราะว่าไม่มีวิธีใดที่จะประเมินคุณค่า หรือมูลค่าของพระวามะ คุณเห็นแล้วว่า

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) พระเยซูทรงเป็นพระวาทาทะที่รับสภาพมนุษย์! พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นถ้ามันเป็นไปได้ที่จะให้มูลค่าแก่พระเจ้า มันก็เป็นไปได้ที่จะให้คุณค่าแก่พระวาทาทะ ในเพลงสดุดี 138:2 ดาวิดบอกเราว่าพระเจ้าทรงยกย่องพระวณะของพระองค์เหนือกว่าแม่แต่พระนามของพระองค์เอง ดังนั้นเราจึงควรให้คุณค่าพระวณะของพระเจ้าเหนือกว่าทุกสิ่งที่เหลือ

มีเหตุผลหลายประการซึ่งสามารถถูกชี้ให้เห็นในการทำให้พระวณะของพระเจ้านั้นมีค่าขนาดนั้น เหมือนกับทรัพย์สินสมบัติ:

- (j) พระวณะของพระเจ้านั้นมีแหล่งที่มาจากพระเจ้า มันไม่ใช่ค่าของมนุษย์ มันคือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เหล่าผู้บริสุทธ์ได้บันทึกถ้อยคำของพระเจ้าขณะที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธ์ ในหนังสือกิจการมีการอ้างอิงถึงพระวณะสามสิบห้าครั้ง มีอยู่สิบสามครั้งที่มันถูกเรียกว่า “พระวณะของพระเจ้า” (กิจการ 4:31; 6:2,7; 8:14; 11:1; 12:24; 13:5,7,44,46; 17:13; 18:11; และ 19:20) แปดครั้งมันถูกเรียกว่า “พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 8:25; 11:16; 13:48,49; 15:35,36; 16:32; และ 19:10) สิบสามครั้งมันถูกเรียกแค่คำว่า “พระวณะ” (กิจการ 4:4; 6:4; 8:4; 10:36,44; 11:19; 13:26; 14:3,25; 15:7; 16:6; 17:11; และ 20:32) ครั้งเดียวเราพบ “พระวณะของพระองค์” (กิจการ 4:29)
- (k) พระวณะของพระเจ้าเคลื่อนไหวไปมาในการกระทำกิจของมัน มันเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า โปรดศึกษาฮีบรู 1:3; 2:2; 4:12; 6:5; 11:3; และ 13:7 จากข้อพระคำเหล่านั้นคุณจะเห็นว่าในพระวณะของพระเจ้านั้นมี “ระเบิดไดนาไมต์” ของพระเจ้า
- (l) พระวณะของพระเจ้าชัดเจนและแน่นอนในคำกล่าวอ้างทั้งสิ้นของมัน มันชัดเจนและแน่นอนในสิทธิอำนาจของมัน (1 ธส. 1:5) มันชัดเจนและแน่นอนในข่าวสารของมัน (1 ธส. 1:6; 4:15) มันชัดเจนและแน่นอนในฤทธิ์เดชของมัน (1 ธส. 2:13) พระวณะของพระเจ้าอ้างสิทธิ์ในความเต็มใจแห่งความเชื่อฟังของเรา ความจงรักภักดีแห่งความรักของเรา และความปรารถนาแห่งความหวังของเรา พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งชีวิตเพื่อทำให้มีชีวิตขึ้นใหม่ (ฟป. 2:16) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งความเชื่อเพื่อให้เกิดความเชื่อ (รม. 10:8,17) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งการทำให้กลับคืนดีกันเพื่อรับประกันเรา (2 คร. 5:19) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นดาบสองคมที่แหลมคมเพื่อสังหาร (อฟ. 6:17; ฮบ. 4:12) พระวณะของพระเจ้านั้นสถิตอยู่ในผู้เชื่อ (คส. 3:16) พระวณะของพระเจ้านั้นเปิดเผยความจริงเหล่านั้นของพระเจ้าแก่เรา (1 ธส. 4:15) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งความสัตย์ซื่อเพื่อถือรักษาไว้ (ทต. 1:9) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งความชอบธรรมเพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม (ฮบ. 5:13) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำแห่งความไม่รู้เพื่อย่นำเพื่อจะคงอยู่เรื่อยไป (1 ปต. 1:23,25) พระวณะของพระเจ้านั้นเป็นถ้อยคำที่ถูกปลุกฝังไว้ที่ช่วยให้อรอด (ยก. 1:21)

พระวาทะของพระเจ้าเปิดเผยพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้า ซึ่งไม่มีสักคำเดียวเคยล้มเหลวไป (1 พงศ์กษัตริย์ 8:56)

เรามีทรัพย์สินสมบัตินี้ พระวาทะของพระเจ้า “ในภวนะดิน...” คำกรีกที่แปลเป็น “ภวนะ” มีความหมายว่า เครื่องใช้สอย เหมือนกับเครื่องใช้สอยต่าง ๆ ที่ถูกใช้ในครัวเรือน ในลูกา 8:16 และยอห์น 19:29 การประยุกต์ใช้คือใช้กับภวนะหนึ่งสำหรับบรรจूसິงต่าง ๆ ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา “ภวนะดิน” หมายถึง ร่างกายของคริสเตียนทั้งหลาย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขามี “ทรัพย์สินสมบัติ” (พระวาทะของพระเจ้า) อยู่ในใจของตน

ร่างกายมนุษย์นั้นเปราะบาง โดยตกอยู่ภายใต้ความเจ็บป่วยและโรคภัย มันสามารถถูกทำลายได้โดยง่าย แต่ “ทรัพย์สินสมบัติ” ที่อยู่ภายในนั้นจะไม่มีวันเปื่อยเน่าเลย! มันจะไม่มีวันจางหายไป มันจะไม่มีวันถูกทำลาย โดยการเปรียบเทียบนี้ (ทรัพย์สินสมบัตินิรันดร์ซึ่งถูกบรรจุอยู่ในภวนะดิน) เปาโลแสดงให้เห็นว่าไม่มีสง่าราศีหรือความเป็นเลิศแห่งธรรมชาติของเขาหรือที่มาจากตัวเองได้ทำให้ชาวประเสริฐนั้นเป็นทรัพย์สินสมบัติที่มีค่า สง่าราศี เกียรติยศ คำสรรเสริญและการเทิดทูนทั้งหมดต้องตกเป็นของพระเยซูคริสต์เจ้า มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าที่จะประทานทรัพย์สินสมบัตินี้ไว้ในภวนะทั้งหลายที่เปราะบางอย่างที่มีมนุษย์เป็น เพื่อที่พวกเขาจะได้แบกทรัพย์สินสมบัตินี้ไปสู่ผู้อื่นผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ ช่างเป็นสิทธิพิเศษที่มนุษย์ซึ่งเปราะบางและอ่อนแอจะป่าวประกาศข่าวสารอันทรงฤทธิ์ที่สามารถเปลี่ยนแปลงคนบาปผู้โสมมให้กลายเป็นวิสุทธิชนของพระเจ้าได้! มนุษย์ป่าวประกาศข่าวสารนั้น พระวาทะของพระเจ้ากระทำการอัศจรรย์นั้น

“...เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธานุภาพนั้นจะเป็นของพระเจ้า และไม่ไช่ของพวกเรา” พวกอัครทูตปรนนิบัติในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นตอนที่ศาสนายิวกำลังหลีกเลี่ยงให้แก่ความเชื่อแบบคริสเตียน วันนี้ มีพระวาทะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษรหลายล้านเล่มที่ถูกแจกจ่ายไปทั่วโลกซึ่งเป็นที่ ๆ ผู้คนสามารถอ่านพระวาทะได้ แต่เปาโลและอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เหลือไม่ได้มีพระวาทะที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างที่เรามี ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเป็นพยานเพื่อพวกเขา “ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” (ฮบ. 2:4)

อัครทูตเปาโลแสดงฤทธิ์เดชใหญ่โต เขารักษาคนเจ็บป่วย ทำให้คนตาบอดเป็นขึ้น ขับพวกผีออก-และยืนหยัดอย่างมีพลังภายใต้การข่มเหงฝ่ายร่างกายในแบบที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนใดจะเอาชีวิตรอดผ่านมาได้ แต่โปรดสังเกตว่าเปาโลว่องไวที่จะถวายคำสรรเสริญและสง่าราศีแด่พระเจ้าสำหรับฤทธิ์เดชอันที่ปรากฏชัดเหลือเกินในชีวิตของเขา เขาให้การรับรองซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าสิ่งที่เขานำนั้นเกินกว่าพลังกำลังทั้งสิ้นของมนุษย์และว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้เขาสามารถทำอย่างที่เขาได้กระทำ เขาวางใจพระเจ้าไม่เพียงสำหรับการไถ่เท่านั้น แต่สำหรับความต้องการฝ่ายร่างกาย ฝ่ายวิญญาณ และฝ่ายนิรันดร์เช่นกัน

ผมเชื่อว่าเหตุผลอันโดดเด่นที่มารได้ที่มันเยอะเหลือเกินในท่ามกลางศาสนาต่าง ๆ และคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ก็คือว่า มนุษย์กำลังพยายามที่จะดำเนินงานของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาอาจส่งเสียงอึกทึกมากมาย โอ้อวดใหญ่โต สร้างอาคารหลังใหญ่และจัดรายการใหญ่ ๆ-แต่นั้นไม่ได้หมายถึง

ความสำเร็จในเขตแดนฝ่ายวิญญาณ พระเยซูตรัสว่า “ปราศจากเราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5 วรรคหลัง)

มันเป็นความจริงเสมอมา มันเป็นเรื่องจริงวันนี้ มันจะเป็นความจริงเสมอไป ที่ว่าหากปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มนุษย์ก็ไม่สามารถบรรลุสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงเสนอให้บรรลุได้ งานของคริสตจักรไม่อาจถูกกระทำได้โดยมนุษย์เพียงลำพัง มนุษย์เป็นเพียงภาชนะ และนอกเสียจากว่าภาชนะเหล่านั้นถูกเติมเต็มด้วยความรักของพระเจ้า พระวิญญาณของพระคริสต์ และฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ ภาชนะเหล่านั้นก็ไม่สามารถถูกใช้การโดยพระเจ้าได้ไม่ว่าพวกเขาจะมีการศึกษาหรือพรสวรรค์สักเพียงใดก็ตาม

เมื่อเราศึกษาประวัติศาสตร์คริสตจักรอย่างตั้งใจ เราจะเห็นว่าเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บางคนของพระเจ้าเป็นคนอ่อนแอและไม่ได้เล่าเรียนสูง นักเทศน์และผู้ประกาศข่าวประเสริฐผู้ยิ่งใหญ่บางคนของพระเจ้าอ่านหนังสือไม่ออกด้วยซ้ำจนกระทั่งหลังจากที่พวกเขาได้กลับใจรับเชื่อและถูกเรียกให้เข้าสู่การรับใช้ของพระเจ้า แต่เมื่อผู้ใดยอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะทรงทำให้ภาชนะนั้นเป็นที่ชอบพระทัยสำหรับการใช้งานของพระองค์

งานรับใช้นั้น-การทนทุกข์

ข้อ 8-10: พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์ พวกเราสับสนงงงวย แต่ก็ไม่สิ้นหวัง ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา

“พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์” คือความคิดของเปาโลในส่วนของตัวเขาเองและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา ถึงแม้ว่ามันประยุกต์ใช้ได้กับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเช่นกัน คนที่มีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ ไม่ว่าจะเขาจะเป็นผู้รับใช้หรือผู้เชื่อทั่วไป จะเผชิญกับบททดสอบต่าง ๆ ความทุกข์ลำบากและความผิดหวังทั้งหลาย เรื่องนี้ควรถูกคาดหวังอยู่แล้ว แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง “เป็นทุกข์” ตอนนี้น่าจะมากกว่าตอนที่เปาโลเขียนถ้อยคำเหล่านี้ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“...พวกเราสับสนงงงวย แต่ก็ไม่สิ้นหวัง” การสับสนงงงวยหมายถึงการรู้สึกไม่แน่นอน สงสัย ฉงน สับสน สภาวะนี้มาถึงเราทุกคนและเราแทบไม่รู้ว่าจะหันไปทางไหนอยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่มีเหตุผลที่จะต้องสิ้นหวัง เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเราและเมื่อเราอบความสับสนงงงวยเหล่านั้นไว้กับพระองค์ พระองค์จะทรงนำพาเราออกจากความไม่แน่นอนเหล่านั้นและแสดงให้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้เราทราบและเข้าใจ เรามีการรับประกันที่ว่าพระผู้ช่วยให้รอดผู้ประเสริฐของเราทรงเข้าใจเราในเวลาที่เราไม่เข้าใจตัวเอง เมื่อเราเดินกับพระองค์และฟังการชี้แนะของพระองค์ พระองค์จะทรงนำเราผ่านความสับสนงงงวยใดที่อาจปรากฏต่อหน้าเรา

“...ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง” ในยอห์น 16:33 พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “สิ่งเหล่านี้เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านทั้งหลายจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” ใช่แล้วครับ โลกจะข่มเหงผู้เชื่อแท้ แต่ผู้เชื่ออยู่ในพระคริสต์ และพระ

คริสต์ทรงเอาชนะทุกสิ่งแล้วที่มารและนรกจะขวางใส่พระองค์ได้ เหตุฉะนั้นในพระคริสต์ พวกเราก็สามารถเอาชนะการข่มเหงได้เช่นกัน

ในมัทธิว 28:20 หลังจากที่พระเยซูประทานพระมหาบัญชาแล้ว พระองค์ทรงให้พระสัญญาหนึ่งเช่นกัน: “ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” จากนั้นในฮีบรู 13:5 พระสัญญานั้นถูกทวนซ้ำ: “พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”” เราจะขอการรับประกันใดมากกว่านี้ได้อีกเล่า? เมื่อถูกทวนหลังโดยความไม่ผิดพลาดได้แห่งพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราจึงทราบว่าไม่ว่าเราจะเผชิญการข่มเหงที่ขมขื่นสักเพียงใด พระองค์ผู้ได้ทรงทนทุกข์การข่มเหงเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราก็ทรงอยู่กับเรา จะทรงอยู่กับเราเสมอไป จนถึงขั้นปลายของชีวิตนี้และผ่านหุบเขาแห่งเงามัจจุราช

“...ถูกเหยียงลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย” ถ้าคุณเคยเห็นการแข่งขันมวยปล้ำ คุณก็รู้ว่าการปล้ำสู้เช่นนั้นโหดร้ายทารุณขนาดไหน เราอาจใช้ภาพประกอบนี้ตรงนี้ได้ นักมวยปล้ำในสังเวียนหรือนักสู้เกลดิเอเตอร์ในสนามกีฬาอาจถูกเหยียงลง แต่ไม่ถูกทำลาย เขาอาจถูกบดขยี้ แต่ไม่ถูกฆ่า และเขาจะลุกขึ้นมาสู้อีก ดังนั้นเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขา ซึ่งถูกทรมานโดยการโจมตีของซาตาน จึงฟื้นกำลังของตนขึ้นใหม่และเตรียมพร้อมสำหรับศึกใหม่ ๆ กับศัตรูนั้น พวกเขาเอาชนะความยุ่งยากเหล่านั้น พร้อมอยู่เสมอที่จะเข้าสู่ในศึกใหม่กับมาร พร้อมทั้งจะพบกับบททดสอบ ความปวดร้าวและการข่มเหงใหม่ ๆ

เปาโลตระหนักดีว่าชีวิตคริสเตียนเป็นการสงคราม และคนเราต้องเตรียมพร้อมอย่างเหมาะสมสำหรับทำศึกหากเขาหวังว่าจะชนะ การเตรียมพร้อมสำหรับศึกเช่นนั้นนั้น แน่แน่นอนว่าถูกจัดทำให้ทุกอย่างโดยพระคุณของพระเจ้า คุณจะพบว่าเรื่องนี้ถูกอธิบายอย่างชัดเจนในเอเฟซัส 6:11-18 โปรดเปิดดูข้อพระคำตอนนั้นและอ่านมันอย่างตั้งใจและด้วยใจอธิษฐาน

“โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ...” เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” (1 คร. 15:31) ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วถูกมอบไว้แก่ความตายทุกวัน เมื่อเรายอมจำนนต่อพระเยซูคริสต์เจ้า เราก็กล่าวโดยการยอมจำนนนั้นว่า “ข้าพเจ้ากำลังตายต่อโลกและกำลังมีชีวิตขึ้นในพระเยซู เพื่อจะเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ เพื่อจะร่วมแบ่งปันกางเขนนับกับพระองค์ เพื่อจะเสียชีวิตของข้าพเจ้าในการรับใช้ของพระองค์” ในลักษณะนี้ฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ถูกเผยให้ประจักษ์ในชีวิตประจำวันของเราและเรากลายเป็นจดหมายฝากที่ถูกอ่านโดยมนุษย์ทั้งหลาย ฟุ้งชนมหาศาลแห่งมวลมนุษย์จะไม่อ่านพระคัมภีร์ แต่พวกเขาจะอ่านชีวิตของคุณและของผม และโดยสิ่งที่พวกเขามองเห็นในชีวิตประจำวันและการประพฤติของเรา พวกเขาจะตัดสินใจว่าพระเยซูคริสต์เจ้า!

นอกจากนี้ เราต้องพิจารณาว่าวิญญาณเดียวกันนั้นแห่งความเป็นศัตรูต่อความชอบธรรม วิญญาณนั้นที่เคยสถิตอยู่ในใจของเหล่าศัตรูของพระเยซูและเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ ยังอยู่กับเราเหมือนเดิมวันนี้ วิญญาณนั้นแห่งความเป็นศัตรูกำลังทำงานล่วงเวลาอยู่ในโลกนี้ โดยทำงานต่อต้านเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้า ต่อต้านคนเหล่านั้นที่ยกชูพระโลหิตที่หลังรินและพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซู-โดยไม่ฟังหลักคำสอนต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นและประเพณีทั้งหลายของมนุษย์ การทนทุกข์เหล่านั้นของพวกเขาอัครทูตจึงเป็นการเห็นแก่พระคริสต์ และการข่มเหงเหล่านั้นที่พวกเขาได้เผชิญวันแล้ววันเล่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการสังหารพระ

คริสต์ใหม่อีก

“...เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา” ชีวิตของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกแสดงออกในฤทธิ์เดชที่พวกเขาถือครองในการเผชิญหน้า การข่มเหงและการสู้ทนความยากลำบากต่าง ๆ และความผิดหวังทั้งหลาย บ่อยครั้งพวกเขาทนทุกข์ ในร่างกายอันอ่อนแอ ความยากลำบากแห่งชีวิตในแบบที่คงทำให้คนที่เข้มแข็งที่สุดเริ่มรู้สึกท้อใจ แต่โดยพระคุณของพระเจ้า เหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้านี้ก็เดินหน้าต่อไป!

ชีวิตของพระเยซูในใจของผู้เชื่อถูกสำแดงให้เห็นเช่นกันในความไม่เห็นแก่ตัวของคริสเตียนทั้งหลายที่อุทิศตน มีความไม่เห็นแก่ตัวซึ่งยินดีต้อนรับการทนทุกข์ต่าง ๆ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและความรอดของจิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหาย เราสามารถถวายเกียรติพระเยซูได้ในการทนทุกข์ เมื่อเรามีชีวิตของพระคริสต์อยู่ภายใน เราก็สามารถสำแดงสง่าราศีของพระคริสต์ในการทนทุกข์และความทุกข์ลำบากทั้งหลาย อันเป็นการทำให้ชีวิตของพระเยซู “ปรากฏในร่างกายของพวกเรา”

ข้อ 11: เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา

เมื่อเปาโลกล่าวว่า “พวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้น” เขาก็กำลังพูดถึงตัวเองและอัครทูตคนอื่น ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น ยากอบพี่ชายของยอห์นถูกฆ่าเป็นมรณะสักขีไปแล้ว โดยถูกประหารชีวิตด้วยดาบตามคำสั่งของเฮโรด (กิจการ 12:2) และมันเป็นไปได้มาก ๆ ที่ว่าอัครทูตที่เหลือบางคนได้ถูกฆ่าเป็นมรณะสักขีไปแล้ว ก่อนหน้านั้น พระคำข้อนี้เป็นเพียงคำอธิบายที่เชื่อมโยงกับข้อพระคำก่อนหน้า

“...ถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู”-วันแล้ววันเล่า ทุกชั่วขณะ ต้องเจอกับความตายอยู่เสมอ นี่เปิดเผยสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 10 มากยิ่งขึ้นในเรื่องการแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายของเรา ในโรม 8:36 เปาโลยกถ้อยคำของดาวิดที่เอามาจากเพลงสดุดี 44:22: “ เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนอย่างแกะสำหรับจะเอาไปฆ่าเสีย”

“...เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา” นี่เป็นการทวนซ้ำของคำกล่าวสุดท้ายในข้อพระคำก่อนหน้า มันเน้นย้ำอีกครั้งว่าชีวิตของพระเยซูซึ่งประทับอยู่ในผู้เชื่อถูกเผยให้ประจักษ์ (ถูกสำแดงออกมา) กระทั่งในสิ่งซึ่งเป็นเนื้อหนังและถูกลิขิตให้ตาย

ข้อ 12: ดังนั้นความตายจึงทำงานอยู่ในพวกเรา แต่ชีวิตในพวกท่าน

“ความตายจึงทำงานอยู่ในพวกเรา”-นั่นคือ “พวกเราเจอกับความตายอยู่เสมอขณะที่เราประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” การประกาศข่าวประเสริฐในความบริสุทธิ์และความจริงของมันนำมาซึ่งการข่มเหงแม้กระทั่งในยุคคริสตจักรที่รุดหน้าไปนี้ แต่เมื่อเปาโลกำลังประกาศมัน มันก็เป็นเรื่องอันตรายต่อร่างกายที่จะประกาศพระคุณบริสุทธิ์ที่ไม่พึงการประทุติหรือการกระทำต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ การเทศนาเช่นนั้นนำมาซึ่งการข่มเหงและการทนทุกข์ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นความตายที่กำลังทำงานอยู่ในคน ๆ นั้น เหล่าศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของเปาโลคือพวกนักศาสนาเหล่านั้น และกลุ่มคนที่คล้าย ๆ กันก็ยังเป็นศัตรูตัวฉกาจ

ของการประกาศข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์อยู่เหมือนเดิม มี “ศาสนาแบบปคินิก” มากเกินไปในวันนี้ และนั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูทรงสอน เราถวายเกียรติพระองค์โดยความตายซ้ำ ๆ ไม่ใช่โดยการตายจริง ๆ แต่โดยการตายทุกวันต่อตัวเองและการทำตามอำเภอใจ เหมือนกับที่เปาโลได้เผชิญกับความตายฝ่ายร่างกายอยู่ทุกวัน

“...แต่ชีวิตในพวกท่าน” จริง ๆ แล้วเปาโลกำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อชาวโครินธ์ว่า “พวกท่านมีชีวิตนิรันดร์ พวกท่านมีความชื่นชมยินดี พวกท่านมีความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้ว ของพระเมษโปดกของพระเจ้า และพระพรเหล่านั้นเป็นผลลัพธ์ของการที่พวกเราต้องเจอกับความตายอยู่ตลอด โดยเสี่ยงชีวิตของพวกเราเพื่อนำข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า มาสู่พวกท่าน พวกท่านกำลังเก็บเกี่ยวพระพรเหล่านั้นของการที่พวกเราต้องเจอกับความทุกข์ลำบาก ความลำเค็ญ และการทนทุกข์”

ความชื่นชมยินดีของเปาโลในผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ใช่แค่การไถ่อดแบบมนุษย์ เขาอดในพวก เขาเพราะความสัมพันธ์ร่วมกันของพวกเขามีต่อพระคริสต์ พวกเขาเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน พวกเขามีชีวิตนิรันดร์แบบเดียวกับที่เปาโลมีในพระเยซูคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขและองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของพวกเขา ดังนั้นเปาโลจึงพูดตรงนี้ถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันของตัวเองกับผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรชาวโครินธ์และกับพระเยซูคริสต์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาหวังว่าจะผูกมัดผู้เชื่อเหล่านั้นเข้ากับตัวเองอย่างใกล้ชิดมากขึ้นโดยการเตือนความจำเกี่ยวกับการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเขาเพื่อพระพรของพวก เขาและประโยชน์สุขของพวกเข เขารักเหล่าผู้เชื่อของเขาสุดหัวใจและเขาอยากให้พวกเขารักเขามากเท่ากับที่เขารักพวกเขา

ข้อ 13 และ 14: โดยที่พวกเรามีจิตวิญญาณแบบเดียวกันแห่งความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ข้าพเจ้าได้เชื่อ และเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดแล้ว’ พวกเราก็เชื่อเหมือนกัน และเหตุฉะนั้นจึงพูด โดยทราบอยู่ ว่าพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นมาแล้ว จะทรงบันดาลให้พวกเราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระ เยซู และจะทรงพาพวกเราเข้าเฝ้าพร้อมกับพวกท่าน

“โดยที่พวกเรามีจิตวิญญาณแบบเดียวกันแห่งความเชื่อ” พูดถึงพระวิญญาณที่ได้ประทับอยู่ในดาวิด เพราะว่าถ้อยคำ “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า” อ้างอิงถึงเพลงสดุดี 116:10 ที่ดาวิดเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดแล้ว ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง” ดาวิดถูกรบกวนจิตใจ ถูกทำให้เจ็บซ้ำ แต่ความเชื่อของเขาก็ทำให้เขาสามารถได้รับชัยชนะเหนือการรบกวนและการทำให้เจ็บซ้ำเหล่านั้นและช่วยให้เขาสามารถประกาศความรักมั่นคงขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ความเชื่อที่คล้ายกันก็ช่วยเปาโลและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาให้สามารถประกาศข่าวดีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเยซูคริสต์เจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาถูกห้อมล้อมทุกวันด้วยความอ่อนกำลัง ภัยอันตราย การทนทุกข์และความทุกข์ลำบากหลายอย่าง

“...พวกเราก็เชื่อเหมือนกัน และเหตุฉะนั้นจึงพูด” สิ่งใดกันที่เปาโลและเหล่าสหายของเขาเชื่อ? พวกเขาเชื่อพระเจ้า พวกเขาเชื่อความจริงของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า พวกเขาเชื่อในพระเยซูว่าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดหนึ่งเดียวของมนุษยชาติ พวกเขาเชื่อในการลบล้างด้วยพระโลหิตของพระองค์ การฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ การเสด็จขึ้นสู่สง่าราศีของพระองค์ และการเสด็จมา

ครั้งที่สองของพระองค์ พร้อมกับความมั่นใจอันลึกซึ้งเช่นนั้นในข่าวประเสริฐและฤทธิ์เดชของมัน พวกเขาส่งมอบข่าวสารข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าโดยปราศจากการขอร้องหรือการอ้อมข้อม “จากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจปากก็พูดออกมา” (มธ. 12:34) เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขามีข่าวสารนั้นอยู่ในใจของตนและพวกเขาพูดด้วยใจกล้าและอย่างมั่นใจ ถึงแม้ว่าพวกเขารู้ว่าพวกเขาจะต้องทนทุกข์เพราะความกล้าของตนในการข่าวประกาศ พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าก็ตาม

ไม่มีผู้รับใช้คนใดควรพยายามที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้าจนกว่าเขาเชื่อทุกอย่างของพระวจนะนั้น และเชื่อมั่นอย่างเข้มแข็งเสียจนไม่มีสิ่งใดจะชักนำเขาให้อ้อมข้อมหรือเจือจางความจริงของพระเจ้า เหล่าคนของพระเจ้าผู้ประสบความสำเร็จในสายพระเนตรของพระเจ้า ประสบความสำเร็จในการนำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระเยซูคริสต์เพื่อรับความรอด มีความสำเร็จเพราะความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งและหนักแน่นของพวกเขาว່ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่เพียง “บรรจุ” พระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาล 1:1 จนถึงวิวรณ์ 22:21 ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าย่อมเทศนาพระวจนะทั้งหมด

“โดยทราบอยู่ว่าพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นมาแล้ว” บอกเราถึงแหล่งที่มาแห่งความเชื่อที่ไม่หวั่นไหวและความมั่นใจสุดขีดของเปาโล เขาว่าการเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระคริสต์เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่น่าอน เขายกเหตุผลว่า “แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยานเท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยานรับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมา ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังคงอยู่ในบาปทั้งหลายของตน แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่องลับไปในพระคริสต์ก็พินาศไปด้วย ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังในพระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของบรรดาคนทั้งปวง” (1 คร. 15:13-19)

เปาโลเชื่อเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูด้วยความมั่นใจทุกประการ เขาเชื่อมั่นว่าเขาจะรอดพ้นหลุมฝังศพ เขาจะเป็นขึ้นมาอีกเพราะว่าพระเยซูทรงพิชิตความมรณาแล้ว

“...จะทรงบันดาลให้พวกเราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู...” โดยคุณความดีแห่งการกระทำกิจแห่งชีวิตของพระคริสต์ พระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นที่ได้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย พระวิญญาณซึ่งประทับอยู่ในผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว จะทรงทำให้ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นขึ้นเช่นกัน เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ ถูกทำให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ผ่านทางบัปติสมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12,13) และกับพระองค์เราจะประสบกับชีวิตที่เลยพ้นหลุมศพ “ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:23) (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษา ยอห์น 6:39,40; โรม 1:4; 1 โครินธ์ 6:14; และเอเฟซัส 2:4-6)

“... และจะทรงพาพวกเรามาเข้าเฝ้าพร้อมกับพวกท่าน” นั่นคือ “จะทรงวางเราในพระนิเวศของพระเจ้าต่อพระพักตร์ของพระองค์เอง” ในโคโลสี 1:19-22 เราอ่านว่า:

“ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ใน(พระคริสต์) และหลังจากทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว โดยพระองค์เพื่อทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลกหรือเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้า และพวกท่าน ซึ่งเมื่อก่อนเคยถูกทำให้เหินห่างกันและเป็นศัตรูในความคิดของพวกท่านโดยการงานชั่วต่าง ๆ ถึงอย่างนั้นบัดนี้ พระองค์โปรดให้คืนดีกันแล้ว ในพระกายแห่งเนื้อหนังของพระองค์โดยทางความตาย เพื่อจะได้ถวายพวกท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์”

ข้อ 15: เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อว่าพระคุณอันอุดม โดยการขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก จะได้บริบูรณ์สู่การถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

“สิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพราะเห็นแก่พวกท่าน...” “สิ่งสารพัดนั้น” ในที่นี้หมายถึงความหวังอันเปี่ยมสง่าราศีของผู้เชื่อ ความเป็นไปได้เหล่านั้นของคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว มันยังหมายถึงการทนทุกข์เหล่านั้นของเปาโลและเหล่าเพื่อนนักเทศน์ของเขาด้วย การปฏิเสธตนเองและการเสียสละต่าง ๆ ของพวกเขา ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งพระคุณ ความเมตตาและความรอดของพระเจ้า “เพราะเห็นแก่พวกท่าน” จริง ๆ แล้วหมายถึง “เพื่อพวกท่าน” สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกออกแบบและถูกอนุญาตโดยพระเจ้าเพื่อส่งเสริมและเพิ่มพูนความเชื่อมั่นของผู้เชื่อทั้งหลายและขยายขอบเขตแห่งความรอดของพวกเรา โปรดหมายเหตุว่า ความรอดมีพัฒนาการไปข้างหน้า เราได้รับการบังเกิดใหม่ทันทีที่เราวางความเชื่อของเราในพระโลหิตที่หลังรินนั้นและฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดของพระเยซู นั่นคือการไถ่ แต่เมื่อรับการบังเกิดใหม่แล้ว เราก็เป็นเพียงทารกในพระคริสต์และเราต้องเติบโต ดังนั้นสิ่งสารพัดจึงเป็นไปเพราะเห็นแก่เรา สิ่งสารพัดทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า ในพระคำข้อนี้เปาโลกำลังเตือนความจำชาวโครินธ์เหล่านั้นเช่นกันว่าความยากลำบากและการทนทุกข์เหล่านั้นที่เขาได้สู้ทนไม่ได้เป็นเพราะเห็นแก่ตัวเขาเอง แต่เพราะเห็นแก่พวกเขาในฐานะคริสตจักรหนึ่ง

“...เพื่อว่าพระคุณอันอุดม โดยการขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก จะได้บริบูรณ์สู่การถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” ในที่นี้เปาโลบอกเป็นนัยว่าพระคุณจะบริบูรณ์โดยการทำงานหนัก การทนทุกข์ และการปฏิเสธตนเองของตัวเองและคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักกับเขา เขารู้ว่าพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับสิ่งสารพัดในทุกเวลาภายใต้ทุกสภาพการณ์-พระคุณที่ล้นเอ่อและบริบูรณ์

“การขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก” หมายความว่าคนเป็นอันมากมีโอกาสแสดงการขอบพระคุณและการสำนึกบุญคุณของพวกเขาคือพระเจ้าสำหรับสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำโดยการยอมให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น และโดยการส่งเปาโลและเหล่าสหายของเขามาเพื่อนำข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐมาสู่พวกเขา เปาโลตั้งใจที่จะทำงานหนักเช่นนั้นเพื่อที่คนมากที่สุดเท่าที่จะมีได้จะได้ยินข่าวประเสริฐ ถูกนำมาเพื่อรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรอด

ดังนั้น “การขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก” จะ “ได้บริบูรณ์สู่การถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” เปาโล

พวกเพียรที่จะนำความรู้เกี่ยวกับความรอดไปถึงคนมากที่สุดเท่าที่เข่าจะไปถึงได้พร้อมกับข้าวนสารแห่งพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นยิ่งเขานำผู้คนมาถึงความรู้ที่ช่วยให้รอดแห่งพระคุณของพระเจ้าได้มากเท่าไร พระเจ้าก็ยิ่งได้รับการสรรเสริญมากเท่านั้น ความปรารถนาของเขาก็คือเพื่อพระคุณจะได้บริบูรณ์มากเสียจนนำไปสู่การถวายเกียรติพระเจ้าและทำให้คนเป็นอันมากร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และถวายคำขอบพระคุณแด่พระองค์

ข้อ 16: เพราะเหตุนี้พวกเราจึงไม่ย่อท้อ แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรากำลังทรุดโทรมไป แต่มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน

“เพราะเหตุนี้พวกเราจึงไม่ย่อท้อ” บัดนี้เปาโลวกกลับมาสู่หัวข้อที่เขาได้เกริ่นนำแล้วในข้อ 1 ของบทนี้ การออกนอกเรื่องนี้ (หากมันเป็นเช่นนั้น) มีแต่จะยิ่งเสริมความแข็งแกร่งให้กับคำยืนยันของเขา ในที่นี้เขากำลังรับประกันคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าไม่ว่าเรื่องร้าย ๆ ใดก็ตามที่บังเกิดแก่เขาในฝ่ายร่างกาย เขาก็ไม่ถอดใจ เขาจะไม่ยอมล้มเลิกการทำงานหนักของเขาเพื่อคนเหล่านั้น

“ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรากำลังทรุดโทรมไป” หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ “ภายนอก” นั้น, ร่างกายนั้น, ถูกลิขิตให้ต้องพินาศ, ให้กลับคืนสู่ผงคลีดิน “...มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน” มนุษย์ประกอบด้วยสามส่วน-จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกาย ร่างกายประกอบด้วยผงคลีดินและจะกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่มนุษย์ภายในนั้น (วิญญาณและจิตใจ) อยู่เป็นอมตะ มนุษย์ภายในนั้นไม่อาจเปื่อยเน่าได้ เขาถูกฟื้นฟูใหม่ทุกวัน ช่างเป็นความหวังแสนวิเศษ! มนุษย์ภายในนั้นถูกเสริมกำลัง ถูกให้อาหาร และถูกเพิ่มพูนพลังกำลังและเรี่ยวแรงภายในอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากใหม่ ๆ มาสู่เปาโล พระเจ้าก็ทรงถ่ายทอดพลังกำลังเพื่อเผชิญกับความทุกข์ยากและความทุกข์ลำบากเหล่านั้น

พระองค์ประทานพระสัญญาเดียวกันนั้นแก่คุณและแก่ผมแล้ว และพระสัญญานั้นก็แน่นอนวันนี้พอ ๆ กับที่มันแน่นอนตอนที่เปาโลอ้างมัน เปาโลทราบว่าจะโดยกฎธรรมชาติเหล่านั้นสักวันหนึ่งเขาจะต้องตาย ผมเชื่อว่าเขาทราบแล้วว่าสักวันหนึ่งเขาจะประทับตราคำพยานคริสเตียนของเขาด้วยโลหิตของเขา เขารู้ว่าเมื่อความตายตามทันเขา ร่างกายของเขาก็จะไปสู่หลุมฝังศพ แต่สำหรับเขาแล้วความตายไม่น่ากลัวเลยเพราะเขารู้ว่าเขาจะเป็นขึ้นอีกในรุ่งเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายนั้น สำหรับเขาแล้ว การไม่อยู่ในร่างกายนี้หมายความว่าเขาจะไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขากล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร...เพราะข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่อย่างไรก็ตามการที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า” (ฟป. 1:21-24) เปาโลปรารถนาที่จะไปอยู่กับพระเยซู แต่เขาทราบเช่นกันว่าเหล่าผู้เชื่อของเขาต้องการเขาและการทำงานหนักของเขาในท่ามกลางพวกเขา

ข้อ 17: ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักรของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์

ภาษากรีกอ่านว่า “ความบางเบาชั่วขณะแห่งความทุกข์ยากของเรา” ในที่นี้มีการเสนอความคิดที่ว่าเมื่อเทียบกับบ่อน้ำพุภายในแห่งพลังกำลังและการปลอบโยน ความทุกข์ยากเหล่านั้นที่มาสู่ผู้เชื่อทั้งหลายก็อยู่เพียงชั่วขณะเท่านั้น ชั่วชีวิตทั้งหมดบนแผ่นดินโลกก็เป็นเพียงชั่วขณะเมื่อถูกเห็นในความสว่างของยุคที่ไม่รู้สิ้น

สุดเหล่านั้นแห่งนิรันดร์กาล ในโรม 8:18 เปาโลถือว่า “บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย”

ในพระคำข้อนี้นี้มีการเผยให้ประจักษ์ถึงความมั่นใจและความหวังในแบบที่ภาษาของมนุษย์ไม่อาจสื่อได้ แม้แต่เปาโล ผู้ซึ่งมีความสามารถอันโดดเด่นในการใช้ถ้อยคำอย่างแคล่วคล่องตามใจสั่ง ก็ไม่อาจสื่อสารได้อย่างเต็มที่ว่าเขารู้สึกอะไรขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเคลื่อนไหวบนตัวเขาและประทานข่าวสารนี้แก่เขา

ความทุกข์ยากที่บางเบาชั่วขณะนี้ “ทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” ความทุกข์ยาก ความลำบาก และการทนทุกข์เช่นนี้กระทำกิจให้เราอย่างไร? อย่างหนึ่งเลยก็คือ พวกมันทำให้เราละเว้นเสียจากความชั่วร้ายและจากการเข้าไปยุ่งเกี่ยวในสิ่งต่าง ๆ ของโลก ผู้เชื่อที่เผชิญกับความลำบากและความทุกข์ยากจะหมายพึงพระเจ้าสำหรับการปกป้องและพละกำลัง ซึ่งทำให้เขาเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า การข่มเหงและการทนทุกข์ยังกระทำกิจเพื่อเราตรงที่ว่าพระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะประทานบำเหน็จให้แก่ประชากรของพระองค์สำหรับการดำเนินชีวิตอันสัตย์ซื่อ ความพากเพียร และการสู้ทน ภายใต้การข่มเหงในชีวิตปัจจุบันนี้ ในอิสยาห์ 48:10 พระเจ้าตรัสแก่ประชากรของพระองค์ว่า:

“คูเถิด เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาไฟแห่งความเจ็บปวดรวดร้าว”

ใน “น้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” เปาโลกำลังเสริมเข้ากับคำประกาศของเขาเรื่องความเป็นเลิศแห่งพระพรของพระเจ้า คำประกาศนั้นยังไม่เพียงพอที่จะแสดงออกถึงสิ่งที่เขารู้สึกในใจของเขาเกี่ยวกับสง่าราศีที่ถูกเตรียมไว้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว มันไม่พอสำหรับเขาที่จะใช้สำนวนขั้นสูงสุดแบบธรรมดาเพื่อบ่งบอกถึงคุณค่าแห่งความเพียงพอสำหรับทุกสิ่งแห่งพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงประกาศว่าสง่าราศีที่รอคอยคริสเตียนอยู่นั้น “มากยิ่งขึ้นกว่า”-นั่นคือ เกินกว่าไปสู่เกินยิ่งกว่า, ไร้ขีดจำกัดและไร้ขอบเขต! เราอาจผ่านจากสง่าราศีระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง จากความสูงหนึ่งไปสู่อีกความสูงหนึ่ง แต่ความมอหนต์ก็ยิ่งอยู่พ้นไปอีก ไม่มีถ้อยคำใดที่จะพรรณนาความสูงที่สุดแห่งสง่าราศีซึ่งรอคอยผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่มีสิ่งใดสามารถแสดงออกถึงความเป็นอนันต์ของมันได้

“น้ำหนักอันเป็นนิรันดร์แห่งสง่าราศี” ยืนอยู่ตรงข้ามกับความบางเบาแห่งความทุกข์ยาก เรามักใช้คำว่า “ที่มีน้ำหนักมาก” ในการกล่าวถึงบางสิ่งที่มีมูลค่ามาก เช่น ทองคำ เงิน และโลหะมีค่าชนิดอื่น ๆ ยิ่งพวกมันมีน้ำหนักมากเท่าใด พวกมันก็ยิ่งมีค่าและมีราคาแพงมากเท่านั้น

คำตรานี้ที่แปลเป็น “สง่าราศี” หมายถึงความเจิดจรัส, ความยิ่งใหญ่, เกียรติยศ, และความสุขในสวรรค์ ภายใต้การดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลแสดงให้เห็นตรงนี้ถึงความตรงข้ามกันอันงดงามและเน้นหนักระหว่างความทุกข์ยากเหล่านั้นที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอาจถูกเรียกให้เผชิญในชีวิตนี้ กับสง่าราศีเหล่านั้นที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับเมื่อพ้นชีวิตนี้ไป-สง่าราศีทั้งหลายอันเป็นนิรันดร์ในฟ้าสวรรค์

ข้อ 18: ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์

“พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้...” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วไม่มองไปที่สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเขา เขาไม่พิจารณาสภาพเหล่านั้นที่มีอยู่ในแผ่นดินโลกนี้ ถ้าเขาพิจารณา เขาก็คงเริ่มท้อใจ จิตใจที่จะ

ถูกรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์แบบต้องพักพิงอยู่บนพระเยซู พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จและพระองค์จะประทานพระคุณและผลกำลังเพื่อช่วยให้เราสามารถเอาชนะอุปสรรคที่ขวางได้ ดังนั้นเราจึงมองเลยพ้นชีวิตนี้ไปที่พระองค์ซึ่งผลกำลังของเรามาจากพระองค์ ถ้าเรามองตรง ๆ ไปที่บททดสอบและความผิดหวังเหล่านั้นที่มาสู่เรา ถ้าเรายอมให้ความคิดของเราพะวงอยู่กับ “สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้” เราก็จะพบว่าตัวเองตกอยู่ภายใต้ภาระแห่งความกลัวและความท้อแท้ซึ่งหนักเกินจะรับไหว! แต่เมื่อความคิดและใจของเราตั้งตรงไปทางสวรรค์ เมื่อสายตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระเยซู สิ่งเหล่านั้นแห่งแผ่นดินโลกนี้ “เริ่มมีดมัวลงอย่างน่าประหลาด”

“...สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว...” ชั่วคราวหมายถึง แค่ประเดี๋ยวประด๋าว อยู่เพียงชั่วคราว สิ่งทั้งหลายที่ถูกจำกัดโดยเวลาและจะผ่านพ้นไป คำ ๆ นี้ถูกใช้เป็นพิเศษกับสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตนี้ พวกมันคงอยู่เพียงระยะเวลาสั้น ๆ ในไม่ช้าพวกมันจะผ่านพ้นไป นี่ก็รวมถึงความมั่งมี ความเพลิดเพลิน ชื่อเสียง-แม้แต่ความเสียใจ ความเจ็บปวด และความทุกข์ลำบากทั้งปวง คฤหาสน์และพระราชวังของเหล่ากษัตริย์และราชินี จะผุพังและผ่านพ้นไปแบบเดียวกับที่กระท่อมและเพิงของยาจกจะผ่านพ้นไป ความเพลิดเพลินอันทรูหราของแผ่นดินโลกคงอยู่เพียงชั่วขณะแบบเดียวกับที่ความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัสที่สุดก็อยู่เพียงชั่วคราว สิ่งเหล่านั้นของแผ่นดินโลกคงอยู่ประเดี๋ยวเดียว ไม่มีสักสิ่งเดียวของแผ่นดินโลกจะคงอยู่ แม้แต่ฟ้าสวรรค์ก็จะล่วงพ้นไป และแผ่นดินโลกจะละลายไป (2 ปต. 3:10)

“...แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์” ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับมนุษย์ที่จะใช้เวลาของตนไปกับการสะสม “สิ่งของต่าง ๆ” และละเลยมนุษย์ภายใน! “เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสี่ และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน” (มธ. 16:26) “สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้น” คือสิ่งทั้งหลายฝ่ายวิญญาณ สิ่งทั้งหลายที่ถูกจัดทำให้โดยพระเจ้าผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ สิ่งทั้งหลายที่เราจะได้รับพ้นจากหลุมศพนั้นไป

พระเจ้าทรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นอยู่จากนิรันดร์กาลไปถึงนิรันดร์กาล (เพลงสดุดี 90:2) พระเยซูทรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระองค์ได้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า บัดนี้พระองค์กำลังเตรียมสถานที่ไว้สำหรับผู้ที่ถูกไถ่แล้วซึ่งเป็นที่ ๆ เราจะใช้เวลาชั่วนิรันดร์กับพระองค์ 1 โครินธ์ 2:9 บอกเราว่า “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” และสิ่งเหล่านั้นซึ่งเปี่ยมสง่าราศีมากเกินกว่าที่มนุษย์จะมองหรือพรรณนาได้ สิ่งเหล่านั้น “ซึ่งมองไม่เห็น” ก็ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์!

ความชื่นบานของสวรรค์ไม่รู้สิ้นสุด ในเมืองสวรรค์นั้นอันเป็นที่ ๆ ผู้ถูกไถ่แล้วจะอาศัยอยู่ จะไม่มีการแยกขาดจากกันเลย จะไม่มีพวงหรีด ไม่มีการดูใจยามใกล้ตาย ไม่มีสุสาน ไม่มีการกล่าวอำลาคนที่เรารัก จะไม่มีกลางคืนที่นั่น ไม่มีการสิ้นสุดของวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นพร้อมกับความชื่นบานทั้งหมดของมัน ทุกคนที่เข้าไปที่นั่นมีการรับประกันว่าความชื่นบานและสง่าราศีเช่นนั้นจะคงอยู่ไปตลอดยุคนิรันดร์เหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม ผมต้องเสริมหมายเหตุแห่งความเศร้าไว้ เพราะว่าผมต้องเตือนทุกคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่

โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าว่าการทนทุกข์แห่งนรกก็อยู่ชั่ววันจันทร์เช่นกัน! เราควรวางนรกไว้ในท่ามกลาง “สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้น” เรารู้ว่ามิถุนายนอยู่จริง ๆ เราทราบเรื่องนี้ เพราะว่าพระวาระของพระเจ้าเปิดเผยเรื่องนี้แล้ว เราทราบว่ามิถุนายนอยู่ทั้งหมดอยู่ในนรกวันนี้ที่อ่อนวอนขอน้ำแค่สักหยดเดียว ความชื่นบานแห่งสวรรค์จะไม่มีวันสิ้นสุดฉันใด การปรับโทษแห่งนรกก็จะมีวันสิ้นสุดฉันนั้น

ในมาระโก 9:43-48 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงให้ภาพบรรยายของนรกและคำเตือนที่น่ากลัวแก่คนเหล่านั้นที่อาจกำลังมุ่งหน้าไปสู่สถานที่อันน่าสะพรึงกลัวนั้น:

“ถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นคนมือด้วน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือที่จะต้องเข้าไปในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย

“และถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นง่อย ก็ยังดีกว่าการมีสองเท้าที่จะต้องถูกทิ้งลงในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย

“และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก ซึ่งท่านจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย”

ขอพระเจ้าทรงโปรดให้เรามองเห็นทุ่งนาเหล่านั้นที่ชาวพร้อมเกี่ยวแล้วและพวกคนงานมีจำนวนน้อยเหลือเกิน! จากนั้นขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ โปรดใช้ข้าพระองค์เถิด!”

5:1 เพราะพวกเราทราบว่า ถ้าเรือดินแห่งปลับลาของพวกเรานี้สลายไป พวกเราก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่ววันรันครในสวรรคค์ทั้งหลาย

5:2 เพราะว่าเป็นปลับลาที่พวกเรายังครวญคร่ำอยู่ โดยมีความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะได้สวมเรือนของพวกเราซึ่งมาจากสวรรคค์

5:3 ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็จะไม่ได้ถูกพบว่าเปลือยเปล่า

5:4 เพราะว่าพวกเราที่อยู่ในปลับลาที่คร่ำครวญอยู่จริง ๆ โดยเป็นทุกข์หนัก มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่ เพื่อความตายนั้นจะได้ถูกกลืนไปเสียด้วยชีวิต

5:5 บัดนี้ผู้ที่ได้ทรงเตรียมพวกเราสำหรับสิ่งเดียวกันนี้ก็คือพระเจ้า ผู้ได้โปรดประทานคำมัดจำแห่งพระวิญญาณให้แก่พวกเราด้วย

5:6 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ โดยทราบอยู่แล้วว่า ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

5:7 (ด้วยว่าพวกเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่โดยการมองเห็น)

5:8 พวกเรามีความมั่นใจ ข้าพเจ้าขอกล่าว และปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า

5:9 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ก็ดี พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

5:10 เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว

5:11 เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่พวกเราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าวางใจว่าพวกเราเป็นที่ประจักษ์ในใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านด้วย

5:12 ด้วยว่าพวกเราไม่แนะนำพวกเราเองกับพวกท่านอีก แต่ให้พวกท่านมีโอกาสที่จะรอดได้เพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นซึ่งรอดในสิ่งซึ่งปรากฏ และมีใจในใจ

5:13 เพราะว่าไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนเสียจริต ก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน

5:14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่ เพราะพวกเราตัดสินใจแล้วว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว

5:15 และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก

5:16 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหนังอีกต่อไป ไซ้แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง แต่บัดนี้พวกเราก็ไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป

5:17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด

สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

5:18 และสิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า ผู้ได้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์ และได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกันแก่พวกเรา

5:19 คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา

5:20 บัดนี้พวกเราจึงเป็นบรรดาราชทูตของพระคริสต์ เหมือนกับว่าพระเจ้าได้ทรงขอร้องพวกท่านโดยทางพวกเรา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด

5:21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์

บทที่ 5 ถูกเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดมาก ๆ กับบทที่ 4 และในหลายกรณีมันเคยถูกแยกขาดอย่างไม่เหมาะสมจากบทที่ 4 คำขึ้นต้น “เพราะ” ถูกใช้ตรงนี้เป็นคำเชื่อม โดยบอกเป็นนัยว่าบทที่ 5 ในความเป็นจริงแล้วเป็นเนื้อหาที่ต่อเนื่องของบทที่แล้ว

หัวข้อหลักในบทที่ 4 คือผู้รับใช้และงานรับใช้ เปาโลแสดงให้เห็นความสัตย์จริง ความซื่อสัตย์ และการยอมจำนนแบบเต็มທີ່ซึ่งพร้อมกับสิ่งเหล่านี้เขาและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาได้ทำงานหนักในเมืองโครินธ์- และแห่งหนใดก็ตามที่พวกเขาไป เพราะมันใจว่างานรับใช้ของเขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกอนุมัติโดยพระเจ้า เปาโลจึงไม่ท้อใจเพราะการข่มเหงและความลำบากทั้งหลาย เขาและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาปฏิเสธสิ่งที่ถูกปิดซ่อนทั้งหลายแห่งความไม่เชื่อตรง- นั่นคือ พวกเขาไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์กล พวกเขาไม่ได้จับต้องพระวาระของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่โดยการสำแดงให้ประจักษ์ของความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้า พวกเขาฝากตัวเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและชอบของทุกคนในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พวกเขาพบผลกำลังในพระเยซูคริสต์เจ้า และพระองค์ประทานการปล่อยโยนและความมั่นใจแก่พวกเขาผ่านทางความทุกข์ยากและความลำบากทั้งสิ้นของพวกเขา

บทที่ 5 สานต่อการอภิปรายของหัวข้อเดิมและให้เหตุผลและเหตุจูงใจเพิ่มเติมซึ่งกระตุ้นเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาในงานรับใช้ของพวกเขา แต่ข่าวสารในบทนี้ให้พระคุณ การปล่อยโยน และผลกำลังแก่ผู้เชื่อทุกคนในทุกยุคสมัยเรื่อยไปจนกว่าจะถึงการรับขึ้นไปนั้นเช่นกัน เมื่อพระเยซูจะทรงเรียกคริสตจักรของพระองค์กลับบ้านไปอยู่กับพระองค์

ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้มีพระสัญญาเดียวกับที่เปาโลมี-พระสัญญาแห่งความขึ้นบานเมื่อเราทนทุกข์และปฏิเสธตนเองเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ ถ้าเราทนทุกข์กระทั่งจนถึงความมรณา เราก็รู้ว่าเราจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตายในวันฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เหล่ายักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในวันแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียนถูกขับเคลื่อนและถูกผลักดันโดยความรักของพระเจ้า มันคือในความรักที่พระเจ้าได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อมนุษย์จะรับความรอดได้ เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาเห็นว่าพวกเขาต้องเล่าให้คนอื่นฟังเกี่ยวกับความรักและพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงนำลงมาสู่พวกเขา พวกเขาเป็นราชทูตเพื่อพระเจ้าและพวกเขาไม่กลัวเกรงมนุษย์หน้าไหน พวกเขาดำเนินตามพระ

วิญญาณของพระเจ้าขณะที่พวกเขาถูกนำโดยพระองค์ในงานรับใช้ที่เปี่ยมสง่าราศีที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา

ข้อ 1: เพราะพวกเราทราบว่า ถ้าเรือดินแห่งพลับพลาของพวกเรานี้สลายไป พวกเราก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย

เหตุผลสำหรับสิ่งที่มาก่อนหน้านั้นถูกให้ไว้ตรงนี้ เปาโลและเหล่าสหายของเขาได้รับความมั่นใจและการปลอบโยนในความทุกข์ยากต่าง ๆ ของตน พวกเขาถูกค้ำจุนในความหวังของตนเรื่องสง่าราศีในอนาคต และโดยความรู้ที่ได้มาในฝ่ายวิญญาณพวกเขาถูกสนับสนุนในความเชื่อมั่นของตนว่าสิ่งที่ปรากฏแก่ตาจะถูกแทนที่อย่างรวดเร็วโดยสิ่งซึ่งเป็นนิรันดร์

พระเจ้าทรงจัดเตรียมร่างกายฝ่ายวิญญาณไว้สำหรับผู้เชื่อทุกคนแล้ว และร่างกายนั้นจะแทนที่ที่อาศัยปัจจุบันของจิตวิญญาณซึ่งเป็นที่อาศัยที่บอบบางและคงอยู่เพียงชั่วคราว ใน 1 โครินธ์ 15:42-44 เปาโลอธิบายว่าร่างกายปัจจุบันนี้จะ “ถูกหว่านลงในความเปื่อยเน่า” แต่ “ถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในความไม่เปื่อยเน่า มันถูกหว่านลงในการไร้เกียรติ มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในสง่าราศี มันถูกหว่านลงในความอ่อนกำลัง มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในฤทธิ์อำนาจ มันถูกหว่านลงเป็นกายธรรมดา มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่เป็นกายวิญญาณ...”

“เพราะพวกเราทราบว่า...” คุณจะสังเกตเห็นว่าภาษาของเปาโลกล่าวชัดเจนว่านี่ไม่ใช่เพียงความคิดเห็นหรือความเชื่อของเขาเอง แต่เป็นความรู้ที่แท้จริงซึ่งพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ประทานให้แก่เขา มีหลายคนที่เปาโลพูดชัดเจนเกี่ยวกับความมั่นใจของเขาในสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความจริงของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้... พวกเรา... พวกเรามั่นใจ... พวกเราเชื่อมั่น” เขารู้จักพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเปิดเผยแก่เขา ข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า, การเป็นขึ้นฝ่ายร่างกายของพระเยซู, และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์

“...ถ้าเรือดินแห่งพลับพลาของพวกเรานี้สลายไป...” คำที่ถูกใช้ตรงนี้เป็นคือ แบบแผ่นดินโลก ไม่ใช่ที่เป็นดิน มันหมายถึงสิ่งซึ่งมีอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่ใช่สิ่งซึ่งทำด้วยดิน (โปรดหมายเหตุ 1 โครินธ์ 15:40,47; ยอห์น 3:12; และฟิลิปปี 2:10) ในภาษากรีก “เรือดินแห่งพลับพลา” อ่านว่า “เรือดินแห่งพลับพลา” นี้ให้นิยามธรรมชาติของเรือดินนั้น มันอยู่ชั่วคราว เหมือนเต็นท์หรือพลับพลา ซึ่งตรงข้ามกับที่อยู่อาศัยแบบถาวร พลับพลาแบบแผ่นดินโลกนี้ที่เราอาศัยอยู่ข้างในนั้นไม่ดำรงอยู่ถาวร มันอยู่แค่เพื่อชีวิตปัจจุบันนี้เท่านั้น ในการเป็นขึ้นจากตายเราจะได้รับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีเหมือนอย่างพระกายที่มีสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

“สลาย” หมายถึง ผุพัง เปื่อยเน่า หรือพินาศไป เรือดินชั่วคราวนี้ที่เราอาศัยอยู่ภายในถูกลิขิตให้กลับคืนสู่ผงคลีดิน (ปฐมก. 3:19) แต่เรา เช่นเดียวกับเปาโล ไม่ควรวิดกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเพราะว่า “พวกเราทราบว่า ... พวกเราก็ยังมีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์...” สำนวนนี้ถูกใช้เพื่อนำเสนอแหล่งที่มาแบบพระเจ้าของร่างกายฝ่ายวิญญาณซึ่งจะเป็นของเราในชีวิตนั้นที่จะมา มันยังนำเสนอความตรงข้ามกันระหว่างร่างกายฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อจะมี กับบ้านเรือนที่ถูกสร้างโดยมือมนุษย์เช่นกัน

ร่างกายฝ่ายวิญญาณของเราจะไม่แตกสลายหรือจางหายไป ร่างกายนั้นจะ “ตั้งอยู่ชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย” เราจะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีของเราเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น นี่ถูกสอนอย่างชัดเจนในหลายแห่งในพระคัมภีร์ โปรดตั้งใจอ่านข้อพระคำที่ตามมาเหล่านี้ด้วยใจอธิษฐาน:

1 โครินธ์ 15:51-53: “ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย”

ฟิลิปปี 3:20,21: “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของพวกเรา เพื่อให้ร่างกายนั้นมีลักษณะเหมือนอย่างพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ตามฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์เอง”

1 เธสะโลนิกา 4:15-17: “เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพตี และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

อย่าคิดว่าผมกำลังบอกเป็นนัยว่าผู้เชื่อทั้งหลายที่จากโลกนี้ไปแล้วนั้นหมดสติหรือหลับอยู่ พวกเขาไม่เป็นแบบนั้นเลย พวกเขายังไม่มีร่างกายที่มีสง่าราศีของตน แต่พวกเขามีกายแบบจิตวิญญาณแห่งการทรงเลือกของพระเจ้าเอง แต่เนื่องจากเราไม่ถูกบอกว่าร่างกายนั้นเป็นแบบไหน จึงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะคาดเดา แต่เรารู้ก็พอว่าร่างกายที่มีสง่าราศีนั้นของเหล่าวิสุทธิชนจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์และเป็นอมตะ ในร่างกายเหล่านั้นเราจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ “ในสวรรค์ทั้งหลาย” นั้นหมายความว่าเราจะเข้าถึงสิ่งทรงสร้างใหม่ทั้งหมดของพระเจ้า เราจะสามารถเดินทางไปทั่วระบบสุริยะอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้าได้ และไม่มีทางที่เราจะรู้ได้เลยว่าสง่าราศีแบบใดจะรอเราอยู่ที่นั่นเพื่อให้เราเพลิดเพลิน! ร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของเราจะไม่มีทางรู้จักความเจ็บป่วย ความเสียใจ การทนทุกข์ บาป หรือความตาย

ข้อ 2 และ 3: เพราะในพลับพลาที่พวกเรายังคร่ำครวญอยู่ โดยมีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะได้สวมเรือนของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็จะไม่ได้ถูกพบว่าเป็นเปลือยเปล่า

“ใน (พลับพลาหรือร่างกายชั่วคราว) นี้ พวกเรายังคร่ำครวญอยู่...” อันที่จริง เพราะบาปสิ่งทรงสร้างทั้งหมดจึงคร่ำครวญ:

“ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ทรมานในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระ

วิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงรำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่
ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:22,23)

ร่างกายที่ตายได้นี้คร่ำครวญอยู่ภายใต้น้ำหนักของความเจ็บปวด การขมเหง ความลำบาก ความทุกข์
ยาก และความเจ็บปวดมากมายที่เราต้องเผชิญในชีวิตนี้ ด้วยเหตุนี้ เราจึง “มีความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะ
ได้สวมเรือนของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์” เปาโลพูดถึงเรือนนี้ (ร่างกายนี้) ซึ่งเราอาศัยอยู่ในตอนนี้เหมือน
กับที่เขาอาจพูดถึงเสื้อผ้าซึ่งจะถูกถอดหรือวางไว้ต่างหากได้ เขาแสดงออกถึงความปรารถนาที่ว่าเขาอาจได้
ถอดเสื้อผ้าตัวนี้ออก, ร่างกายที่ตายได้นี้, และสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นอมตะ-ร่างกายที่ได้รับสงาราศีนั้นซึ่งจะไม่มี
ทางถูกวางไว้ต่างหากหรือถูกถอดออกเลย

“...ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็จะไม่ได้ถูกพบว่าเปลือยเปล่า” รับประทานเราว่าในสภาวะอนาคต
ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกห่มกายด้วยที่อาศัยนิรันดร์ของเรา คือร่างกายฝ่ายวิญญาณที่เราจะอาศัยอยู่ในนั้นตลอดไป
เราจะไม่ “เปลือยเปล่า” -นั่นคือ เราจะไม่เป็นวิญญาณที่ปราศจากร่างกายหรือเครื่องปกคลุม พลัปลลาปัจจุบัน
นี้ที่เราอาศัยอยู่ในจะถูกวางไว้ต่างหาก ถ้าพระเยซูยังไม่รับเสด็จมา เราก็จะจากชีวิตนี้ไปโดยทางความตาย
ถ้าเรากำลังมีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้น เราก็จะไม่ตายแต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงในทันที ใน “พริบ
ตาเดียว” ร่างกายที่ตายได้นี้จะสวมความเป็นอมตะ ความเปื่อยเน่าจะสวมความไม่เปื่อยเน่า และเราจะถูกรับ
ขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในอากาศ

ข้อ 4: เพราะว่าพวกเราที่อยู่ในพลัปลลานั้นก็คร่ำครวญอยู่จริง ๆ โดยเป็นทุกข์หนัก มิใช่เพราะพวกเรา
ปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่ เพื่อความตายนั้นจะได้ถูกกลืนไปเสียด้วยชีวิต

“พวกเราที่อยู่ในพลัปลลานั้นก็คร่ำครวญอยู่จริง ๆ...” ในการใช้คำสรรพนามพหูพจน์ “พวกเรา” เปาโล
พูดถึงผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ในร่างกายแห่งผงคลีดินเหล่านี้ ซึ่งถูกลิขิตให้กลับคืนสู่ผงคลีดิน พวกเรา
“คร่ำครวญอยู่” แม้แต่ผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็ไม่อาจหนีพ้นการคร่ำครวญที่มาพร้อมกับความเจ็บ
ปวดและความปวดร้าวใจแห่งชีวิตนี้ เราไม่นั่งรอและขอให้ตายไว ๆ เพื่อที่เราจะได้รับการช่วยให้พ้นจากการ
คร่ำครวญนี้ แต่เราปรารถนาวันนั้นเมื่อเราจะถอดพลัปลลาแก่นี้ที่เปราะบางและบกพร่องออกเสียและถูกห่ม
ด้วยร่างกายที่เปี่ยมสงาราศีนั้นที่จะไม่มีวันรู้จักความเจ็บปวด ความเสียใจ หรือความผิดหวังเลย

“...มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่...” เปาโลไม่ได้อวดรันทนไม่ไหว
เขาเต็มใจรับแบกภาระหนักเพื่อพระคริสต์ผู้ได้ทรงแบกรับมากมายเหลือเกินเพื่อเขา ลูก ๆ ที่อุทิศตัวของ
พระเจ้าไม่ควรเกิดความรู้สึกท้อแท้ภายใต้ความลำบากและความปวดร้าวทั้งหลาย หากพระเจ้าทรง
ประสงค์ ผู้เชื่อแท้ก็เต็มใจ ความปรารถนาของเปาโลที่จะจากชีวิตนี้ไปและเข้าสู่โลกในฟ้าไม่ใช่แค่เพื่อที่เขาจะ
ได้หนีพ้นการขมเหงเหล่านั้นและการปฏิบัติหยาบช้าที่เข้าหาเขาไม่ว่าจะหันไปทางไหน ความปรารถนาเช่นนั้น
กตกลงบนหัวใจของเขาเพราะเขาปรารถนาที่จะเห็นพระพักตร์ของพระเยซู เขาโหยหาที่จะ “ถูกห่ม” ด้วย “เรือน
ที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย”

“...เพื่อความตายนั้นจะได้ถูกกลืนไปเสียด้วยชีวิต” ผู้เชื่อทั้งหลายโหยหาวันนั้นเมื่อพวกเขาจะอยู่กับ
พระเยซูในสวรรค์ โดยถูกห่มด้วยความเป็นอมตะ-ไม่ใช่เพื่อที่เราจะหนีพ้นการทรมานทุกข์และความลำบากที่มาสู่

เราในการรับใช้พระเจ้า แต่เพราะว่าเราโหยหาที่จะอยู่กับพระเยซู เพื่อจะมีส่วนในสง่าราศี ความชื่นบาน และความสุขในสวรรค์ เปาโลแสดงออกถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนในฟิลิปปี 1:23 ที่เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าลึกลงใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก”

จากนั้นใน 2 ทิโมธี 4:6-8 เปาโลให้คำพยากรณ์: “บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิงว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้นั้นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์”

ข้อ 5: บัดนี้ผู้ที่ได้ทรงเตรียมพวกเราสำหรับสิ่งเดียวกันนี้ก็คือพระเจ้า ผู้ได้โปรดประทานค่ามัดจำแห่งพระวิญญาณให้แก่พวกเราด้วย

“สิ่งเดียวกันนี้” หมายถึงสิ่งนั้นซึ่งเปาโลเพิ่งพูดถึง-นั่นคือ การได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีของเขา สิ่งที่ตายได้ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้แก่สิ่งที่เป็นอมตะ พระเจ้า “ได้ทรงเตรียมพวกเราสำหรับสิ่งเดียวกันนี้” นั่นคือพระเจ้าได้ทรงปั้นหรือสร้างมนุษย์เพื่อที่สุดท้ายแล้วมนุษย์จะได้รับสง่าราศี พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ให้ทนทุกข์หรือตกนรกหมกไหม้ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ให้รักและอวยพร มนุษย์ได้ถูกสร้างในพระฉายของพระเจ้าเอง และเขาได้ถูกตั้งใจไว้ให้รักและนมัสการพระเจ้า อาดัมได้ขายสิทธิ์ให้แก่มาร อันเป็นการทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดอยู่ภายใต้บาป แต่พระเจ้า โดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์เอง ผ่านทางการฟื้นฟูใหม่ของพระวิญญาณและการสร้างมนุษย์ใหม่ที่อยู่ภายใน จะทรงรับประกันว่าผู้เชื่อทุกคนได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีเหมือนอย่างพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีนั้นของพระเยซู พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถไถ่ได้ และโดยทางพระคุณของพระเจ้า ฤทธิ์เดชของพระเจ้า และการอัครจรรยของพระเจ้า เราจึงได้รับธรรมชาติใหม่และจะรับร่างกายใหม่ในท้ายที่สุด:

“เพราะว่าพวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

“...ผู้ได้โปรดประทานค่ามัดจำแห่งพระวิญญาณให้แก่พวกเราด้วย” “ค่ามัดจำ” โดยทั่วไปแล้ว หมายถึงเงินมัดจำที่ผู้ซื้อจ่ายไว้และถูกยึดได้หากการซื้อนั้นไม่เสร็จสมบูรณ์ เราคงจะพูดถึงมันว่าเป็น “เงินดาวน์” ในข้อพระคำนี้ของเรา คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงสิ่งนั้นซึ่งถูกรับประกันโดยพระเจ้าแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเป็น “ค่ามัดจำ” (คำมั่นสัญญาของพระเจ้า) เกี่ยวกับความเป็นสุขในอนาคต

นอกเหนือจากทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายพร้อมสำหรับสง่าราศีนิรันดร์แล้ว พระเจ้ายังประทานค่ามัดจำแห่งพระวิญญาณให้แก่เราด้วยเพื่อนำทาง สั่งสอน คำจูน และประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งการไถ่ (รม. 8:9,14; อฟ. 4:30) ผู้เชื่อถูกเตรียมพร้อมโดยพระเจ้าเพื่อเข้าไปในเมืองสวรรค์นั้น แต่ในชีวิตปัจจุบันนี้ ผู้เชื่อถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็คือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นเครื่องรับประกัน ของคำประกัน การรับประกัน เกี่ยวกับบ้านนิรันดร์ของเราในสวรรค์ และร่างกายที่มีสง่าราศีของเราซึ่งเราจะอาศัยอยู่ในนั้นไปตลอดชั่วนิรันดร์

ข้อ 6: เหตุฉะนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ โดยทราบอยู่แล้วว่า ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

“...พวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บ่งบอกถึง “การมีใจว่าจริง, การมีความกล้าหาญ, การมีความหวังที่ไม่สั่นคลอน” เปาโลมีความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นแห่งการปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราและไม่มีสิ่งใดจะสั่นคลอนความเชื่อมั่นของเขาในพระสัญญาของพระเจ้าได้ เปาโลมั่นใจเสมอภายใต้ทุกสถานการณ์ เขามีสันติสุขที่ยังลึกลงไปและความหวังสำหรับสวรรค์ที่จะให้ผลกำลังแก่ผู้เชื่อคนใดก็ตาม-ผลกำลังที่จะเผชิญภัยอันตรายด้วยความกล้าหาญ ผลกำลังที่จะสู้ทนความเหนื่อยยากด้วยความอดทน ผลกำลังที่จะเผชิญความลำบากและความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วยการชื่นใจยอมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ในชีวิตของเรา

“...ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” ร่างกายนี้ไม่อาจอาศัยอยู่ในสวรรค์ได้ มันถูกทำให้เหมาะสมสำหรับแผ่นดินโลกนี้ ดังนั้นขณะที่เราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้บนแผ่นดินโลกนี้ เราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า-นั่นคือ เราไม่อาจอยู่ในสง่าราศีกับพระองค์ได้ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “คนแปลกถิ่นและผู้สัญจร” อยู่ในโลกนี้ (1 ปต. 2:11) เราอาศัยอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้า เพราะว่าโลกนี้จะไม่ยอมรับจักเราหากเราเดินกับพระเยซู ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ (ฟป. 3:20) และแผ่นดินโลกนี้ไม่ใช่บ้านสุดท้ายของเรา ผู้เชื่อทั้งหลายจะใช้เวลาตลอดชีวิตวันรันดร์กับพระเยซู แต่ตราบใดที่เรา “อาศัยอยู่ในร่างกายนี้” เราก็ “ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ข้อ 7: (ด้วยว่าพวกเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่โดยการมองเห็น)

“พวกเราดำเนินโดยความเชื่อ...” ในพระคัมภีร์ การ “ดำเนิน” มักบ่งบอกถึงการดำเนินชีวิต การกระทำกิจ หรือการประพฤติตัวในลักษณะหนึ่ง มันบ่งบอกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าชีวิตเป็นการจาริกและคริสเตียนกำลังเดินทางไปสู่อีกประเทศหนึ่ง ในพระคำข้อนี้ ความหมายก็คือว่าผู้เชื่อทั้งหลายประพฤติตัวในแบบที่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตในเส้นทางแห่งชีวิตนี้ เราดำเนินแบบที่พระองค์ได้ทรงดำเนินในโลกนี้ เรามองเห็นพระองค์ในฝ่ายร่างกายไม่ได้ แต่เราเชื่อว่าพระองค์ทรงสามารถกระทำทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ได้ ดังนั้นเราจึงดำเนินโดยความเชื่อพร้อมกับดวงตาฝ่ายวิญญาณที่จับจ้องอยู่ที่พระเยซู

โมเสสมีความเชื่อที่แท้จริง ไม่มีมนุษย์คนใดเคยมีโอกาที่ยิ่งใหญ่กว่านี้แล้วในการเจริญก้าวหน้าในสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้ แต่แทนที่จะถูกเรียกว่าโอรสของฟาโรห์และรับตำแหน่งในวังของกษัตริย์ โมเสสเลือกที่จะทนทุกข์กับชนชาติของเขาเอง คือประชากรของพระเจ้า เปาโลให้ประวัติที่สัตย์ซื่อของโมเสสในฮีบรู 11:23-29:

“โดยความเชื่อ โมเสส เมื่อท่านบังเกิดมาแล้ว ได้ถูกซ่อนไว้ถึงสามเดือนโดยบิดามารดาของท่าน เพราะพวกเขาเห็นว่าท่านเป็นเด็กอุปถัมภ์ และพวกเขาไม่กลัวคำบัญชาของกษัตริย์นั้น โดยความเชื่อ โมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเปลือยเปลื้องต่าง ๆ แห่งบาบเพียงชั่วคราว โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัว

ความกลัวของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกา และการประพรมเลือด เกรงว่าพระองค์ผู้ทรงประหารบุตรหัวปีจะมาแคะต้องพวกเขา โดยความเชื่อ พวกเขาได้ผ่านเข้าไปในทะเลแดงเหมือนกับว่าเป็นดินแห้ง ซึ่งเมื่อคนอียิปต์ได้พยายามทำ ก็จมน้ำตาย”

พระเจ้าของเราไม่ทรงปรากฏแก่ตา แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วดำเนินชีวิตราวกับว่าเขาเห็นพระเยซูวันต่อวัน ทีละก้าว เรารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ และพระเจ้าทรงสัญญาไว้ และสำหรับคริสเตียนแล้วนั้นก็เพียงพอ เราไม่อาจมองเห็นพระเจ้าพระบิดา เราไม่อาจมองเห็นพระเยซูคริสต์พระบุตรผู้ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้า และเราไม่อาจมองเห็นพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีผู้ใดบนแผ่นดินโลกวันนี้ เคยเห็นสวรรค์จริง ๆ เลย แต่ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ พระคริสต์ทรงเป็นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นอยู่ สวรรค์ก็มีอยู่จริง เราทราบเช่นนั้นเพราะพระเจ้าตรัสไว้เช่นนั้น และเราเชื่อพระเจ้า

“...มิใช่โดยการมองเห็น” สิ่งที่เรามองเห็น เราก็ไม่ต้องใช้ความเชื่อเพื่อที่จะเชื่อหรือยอมรับ สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เป็นนิรันดร์ไม่ถูกมองเห็น เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ ความเชื่อ นำพระคุณที่ช่วยให้รอดมาให้ เราดำเนินโดยความเชื่อ และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23 วรรคท้าย) ดังนั้นชีวิตคริสเตียนจึงเป็นชีวิตแห่งความเชื่อ ซึ่งไว้วางใจพระเจ้าเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าและพระองค์ทรงทำผิดไม่ได้ พระองค์ทรงผิดคำสัญญาไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อทั้งหลายก็ไม่ถูกปกครองโดยสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมองเห็นได้ แต่รูปแบบประจำวันแห่งชีวิตของเราก็ได้รับอิทธิพลและถูกควบคุมโดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งเรามองไม่เห็น ความเชื่อตัดสินชีวิตวิธีที่เราดำเนินชีวิต

ข้อ 8: พวกเรามีความมั่นใจ ข้าพเจ้าขอกล่าว และปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า

“พวกเรามีความมั่นใจ...” เพราะความเชื่ออันเด็ดขาดของเปาโลในพระเจ้า เขาจึงทำงานหนักด้วยความมั่นใจและความกล้าหาญ โดยรู้ว่าสิ่งใดก็ตามที่มาถึงเขา เขาก็เผชิญกับมันได้ด้วยความมั่นใจอันสมบูรณ์แบบ เขามั่นใจว่าเมื่อชีวิตแบบแผ่นดินโลกของเขาสิ้นสุดลง ไม่ว่าจะการสิ้นสุดนั้นจะมาถึงโดยวิธีใดก็ตาม เขาก็มีบ้านหนึ่งกับพระเยซูซึ่งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะรับมือกับความลำบากและความทุกข์ยากใดก็ตามที่มาถึงเขา แต่เขา “ปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า”

เปาโลเต็มใจที่จะสานต่องานที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่เขาและทนทุกข์ความลำบากทั้งหลายที่มาสู่เขาในชีวิตนี้ แต่เขารู้ว่ามันคงจะดีกว่าเยอะสำหรับเขาเมื่อเขาจากชีวิตนี้ไปและกลับบ้านไปอยู่กับพระเยซู นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้ เราควรเต็มใจที่จะรับใช้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดธุระกับเราแล้วในงานรับใช้แบบแผ่นดินโลกของเรา และจากนั้นก็ตั้งตาคอยสิ่งเหล่านั้นที่ดีกว่าของชีวิตที่จะมานั้น เมื่อผู้เชื่อคนใดจากร่างกายที่ตายได้นี้ไป เขาก็ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที เขาไม่เข้าในสภาวะแห่ง “การหลับใหลของจิตวิญญาณ” หรือความหมดสติ อย่างที่บางคนสอนอย่างผิด ๆ พระคัมภีร์ไม่สอนเรื่องการหลับใหลของจิตวิญญาณเลย

พวกคนที่ตายไปแล้วอยู่ที่ไหน?

“ไม่อยู่ในร่างกายนี้...ได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะตอบคำถามใดเกี่ยวกับเหล่าคนชอบธรรมที่ตายไปแล้ว มันเป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอเช่นกันว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการหลับใหลของจิตวิญญาณหรือความหมดสติของพวกคนตาย แต่เราจะอภิปรายเรื่องนี้ต่อไปอีก

ผมอาศัยอยู่อีกฝั่งถนนที่ตรงข้ามกับสุสานขนาดใหญ่ที่สุดในเซตกรีนวิลล์ เกือบทุกวันผมได้ยินเสียงระฆังงานศพในหอระฆังที่ตั้งห่างห่าง และหลายครั้งทำนองของระฆังนั้นคือ “ขอพระเจ้าอยู่ด้วยจนเจอกันอีก” ผมเคยเข็ดน้ำตาออกจากดวงตาของผมขณะที่ผมยืนอยู่ในทางเข้าโรงรถของผมและเฝ้ามองคุณแม่ที่ร่ำไห้ทำงานหนึ่งขณะเดินไปจากหลุมศพของลูกน้อยของเธอ หรือเฝ้ามองภรรยาที่ร่ำไห้คนหนึ่งเดินไปจากหลุมศพของสามีของเธอ

ความตายเป็นศัตรูผู้หนึ่ง (1 คร. 15:26) ความตายเป็นสิ่งเร้นลับ “ตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง...” (ฮบ. 9:27 วรรคแรก) ลูกชายคนหนึ่งของผมจากชีวิตนี้ไปตอนที่เขามีอายุเพียงสองวัน และน้องชายของผมไปอยู่กับพระเยซูแล้วตอนที่เขามีอายุสองขวบ พระเจ้าทรงเรียกคุณพ่อที่รักของผมกลับบ้านก่อนวันเกิดปีที่เจ็ดสิบของท่านเพียงนิดเดียว ไซแล้วครับ ผมมีคนที่รักหลายคนซึ่งเข้าไปสู่ชีวิตที่อยู่เลยพ้นไปแล้ว พวกเขายู่ที่ไหนกัน? พวกเขากำลังทำอะไรอยู่?

ศาสนาทั้งหลายเก่งมากในการทำให้ผู้คนสับสนเกี่ยวกับหลักคำสอนหลายเรื่องของพระคัมภีร์ แต่เราจะใช้พระวจนะของพระเจ้าเป็นตำราเรียนของเราและยอมให้พระคัมภีร์พูดกับเรา โดยสิ่งที่เราเคยได้ยินหรืออ่านมา เมื่อทำเช่นนั้นก็จะไม่มีความสับสน

ก่อนอื่นเลยก็คือ ใครเป็นต้นเหตุสำหรับความตาย? พระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความตายหรือ? เราพบคำตอบในโรม 5:12:

“เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันทิ และความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว”

เมื่ออาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้าและกินผลไม้ต้องห้ามนั้น (ปฐมก. 2:17) อาดัมก็ตายฝ่ายวิญญาณ และเพราะความไม่เชื่อฟังของเขา ความตายได้เคลื่อนตัวเข้าสู่มนุษย์ทั้งปวง ในอาดัมทุกคนตาย แต่ขอบพระคุณพระเจ้าในพระคริสต์ทุกคนสามารถถูกทำให้มีชีวิตอยู่ได้ อาดัมคนแรกนั้นเป็นผู้ก่อให้เกิดความตาย อาดัมคนหลังนั้น (พระเยซูคริสต์เจ้า) ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดชีวิต พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นการเป็นขึ้นมาและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายไปแล้ว แต่เขาก็จะมีชีวิต และผู้ใดก็ตามที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย...” (ยอห์น 11:25,26)

มนุษย์เป็นผู้ก่อให้เกิดความตาย พระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดชีวิต ใน 1 โครินธ์ 15:26 เปาโลบอกเราว่า “ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความตาย” ถ้าอาดัมปฏิเสธที่จะกินผลไม้ของต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว มนุษย์ก็คงไม่ต้องตาย:

“และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด มนุษย์ได้กลายมาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว ที่รู้จักความดีและความชั่วร้าย และบัดนี้ เกรงว่าเขาจะยื่นมือของตน และหยิบจากต้นไม้แห่งชีวิตและกิน และมีชีวิต

อยู่ตลอดไป” เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงส่งเขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาในที่ดินที่เขา
ได้ถูกเอามาจากนั้น ดังนั้นพระองค์จึงทรงไล่มนุษย์ออกไป และพระองค์ทรงตั้งพวกเควรูปไว้ทางทิศตะวันออก
ของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงเล่มหนึ่งซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต” (ปฐมก.
3:22-24)

บัดนี้เกิดอะไรขึ้นเมื่อคน ๆ หนึ่งตาย? อะไรเกิดขึ้นเมื่อนั่งตาคิด ริมฝีปากเริ่มเสียวเสียว และร่างกาย
นอนแน่นิ่งในความตาย? ทุกคนที่เป็นคนไม่เชื่อว่าพระเจ้ามีอยู่จริงยอมรับว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนกางเขน
นั้น พระองค์เสด็จไปที่ไหนเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์? สถานที่แห่งเดียวที่จะพบคำตอบที่ถูกต้องต่อคำถาม
นั้นคือในพระคัมภีร์:

รุ่งเช้าวันฟื้นคืนพระชนม์นั้นของพระเยซู มารีย์ชาวมักดาลาได้ไปที่อุโมงค์ฝังศพของพระองค์และพบ
ว่าอุโมงค์นั้นว่างเปล่า พวกทูตสวรรค์ที่คอยดูแลถามนางว่าทำไมนางถึงร้องไห้ นางกล่าวว่า “เพราะว่าพวกเขา
ได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” นาง
ได้เห็นพระเยซูยืนอยู่ข้าง ๆ แต่นางจำพระองค์ไม่ได้ เพราะคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน นางจึงกล่าวแก่พระองค์
ว่า: “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไปจากที่นี่ ขอบอกดิฉันเถิดว่า ท่านเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะ
รับพระองค์ไป W

จากนั้นพระเยซูตรัสเรียกชื่อของนาง: “มารีย์เอ๋ย” และนางจึงหันไปและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี”
ซึ่งแปลว่า อาจารย์” พระเยซูตรัสแก่นางว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่
จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และกล่าวแก่พวกเขาว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย
และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 20:11-17)

พอถึงเวลานี้พระเยซูก็สิ้นพระชนม์ไปแล้วสามวัน พระองค์ไปอยู่ที่ไหนมา? พระองค์ทรงหมดสติหรือ?
พระองค์ทรง “หลับใหลในจิตวิญญาณ” หรือ? ถ้าพระเยซูทรงนอนหมดสติในอุโมงค์ฝังศพนานสามวันนั้น พระ
คัมภีร์ก็เป็นเรื่องโกหก แต่เรารู้ว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงของพระเจ้า และเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะโกหก (ฮบ.
6:18; ทต. 1:2)

ในมัทธิว 12:38-40 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ไม่เชื่อขอหมายสำคัญจากพระเยซู พระเยซูทรง
ตอบกลับว่า:

“คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่
หมายสำคัญของโยนาศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาว่าหนั้นสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น
บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น”

คนหนึ่งไม่จำเป็นต้องมีใบปริญญามหาวิทยาลัยเพื่อจะทราบว่าเป็นใจกลางของแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
ใจกลางของแผ่นดินโลกแน่นอนว่าไม่ใช่ในกรุงเยรูซาเล็มในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟอันเป็นที่ซึ่งพระศพของพระ
เยซูถูกวางไว้ตอนที่พวกเขาเอาพระองค์ลงมาจากกางเขนนั่น ไม่ใช่ครับ ใจกลางของแผ่นดินโลกนี่คือใจกลาง
ของพิภพโลกที่เราอาศัยอยู่บนมัน และวิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้วว่าใจกลางของแผ่นดินโลกนี้เป็นมวลของเหลวที่
เป็นไฟ ในสถานที่บางแห่ง น้ำเดือดออกมาจากพื้นดิน ในสถานที่อื่น ๆ ภูเขาหลายลูกพวยพุ่งศิลาหลอมและไฟ

ในการประทุของภูเขาไฟ

พระคัมภีร์บอกเราว่าเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในใจกลางของแผ่นดินโลก ณ เวลานั้น เมืองบรมสุขเกษมตั้งอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลก และจิตวิญญาณของพวกวิสุทธิชนที่ได้ตายไปตั้งแต่อาดัมจนถึงกลโกธา ก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษมนั้น พระเยซูทรงใช้เวลาสามวันในใจกลางของแผ่นดินโลก เหมือนกับที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะกระทำ เอเฟซัส 4:8-10 อธิบายเรื่องนี้:

“...เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปนั้น ก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสรรพ)”

(ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้าอิสยาห์ 61:1 และลูกา 4:18)

พระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อสิ้นพระชนม์รับโทษบาปของโลก และในการทำเช่นนั้นพระองค์ได้ทรงซื้อการช่วยให้พ้นสำหรับพวกเชลยที่พักผ่อนอยู่ในด้านของนรกที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมใน “เบื้องต่ำของแผ่นดินโลก” เศคาริยาห์ 9:12 พูดถึงพวกวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิมว่าเป็น “เหล่านักโทษแห่งความหวัง” ในฮีบรู 11:39,40 ตอนใกล้สิ้นสุดการขานชื่อเหล่าผู้มีความเชื่อยิ่งใหญ่เหล่านั้น เปาโลกล่าวไว้ว่า: “และคนเหล่านี้ทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับตามพระสัญญา นั้น พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม”

ตั้งแต่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า วิญญาณของผู้เชื่อทั้งหลายเมื่อถึงความมรณาก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษม “เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง” เมืองบรมสุขเกษมแต่ก่อนนั้นซึ่งเคยอยู่ในใจกลางของแผ่นดินโลกได้ถูกรวมเข้ากับนรกที่เป็นไฟแล้ว: “เพราะฉะนั้นนรกได้ขยายที่ของมันออก และอ้าปากของมันเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของพวกเขา และฝูงชนของพวกเขา และความเอิกเกริกของพวกเขา และผู้ที่ขึ้นบาน จะลงไปสู่นรก” (อสย. 5:14)

“เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า” (เพลงสดุดี 16:10) ถ้อยคำเดียวกันเหล่านี้ถูกพบในกิจการ 2:27 และไม่ได้หมายถึงใครอื่นนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า พระเยซูได้เสด็จเข้าไปในด้านที่เป็นเมืองบรมสุขเกษมของนรกจริง ๆ ไม่ใช่ด้านที่เป็นความทรมาณ และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นสามวันสามคืน เมื่อพระองค์เสด็จออกมา พระองค์ก็ทรงนำวิสุทธิชนทุกคนที่ได้ตายไปตั้งแต่สมัยอาดัมไปกับพระองค์ด้วย พวกเขาหลายคนเดินตามท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม: “...มีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน และบรรดาอุโมงค์ฝังศพก็ถูกเปิดออก และศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนซึ่งล่องลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา และได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นหลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ และเข้าไปในนครบริสุทธ์ และได้ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก” (มธ. 27:51-53)

โปรดหมายเหตุ: “ศพของพวกวิสุทธิชนเหล่านั้น” ได้เป็นขึ้นมา ร่างกายเป็นพลับพลา, บ้าน, ซึ่งวิสุทธิชนเหล่านั้นได้ย้ายออกไปเมื่อถึงความมรณา วิญญาณของพวกเขาได้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า และร่างกาย

ของพวกเขาก็ได้กลับคืนสู่ผงคลีดิน จากนั้นเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากหลุมศพ พระองค์ก็ทรงทำให้ร่างกายของวิสุทธิชนเหล่านั้นเป็นขึ้น และวิญญาณของพวกเขาได้รวมเป็นหนึ่งกับร่างกายเหล่านั้น

(ในหมายเหตุของ ดร.สโกฟิลด์ เกี่ยวกับมัทธิว 27:51-53 เราอ่านว่า: “ที่ว่าร่างกายเหล่านี้ได้กลับไปสู่หลุมศพของพวกเขานั้นไม่ถูกกล่าวเลยและไม่อาจถูกอนุমানได้ ฟอนข้าวโบกพัด (ลกต. 23:10-12) เป็นแบบเล็งถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ แต่ฟอนข้าวก็นบอกเป็นนัยถึงความเป็นพหุพจน์ ‘ข้าวมืดเดียว’ ได้ร่วงลงไปในพื้นที่ในการตรึงกางเขนและการนำพระศพของพระคริสต์บรรจุในอุโมงค์ (ยอห์น 12:24) ฟอนข้าวคือสิ่งซึ่งได้ออกมาในการเป็นขึ้นจากตาย การอนุมานก็คือว่า วิสุทธิชนเหล่านี้ พร้อมกับวิญญาณของ ‘บรรดาคณชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว’ (ฮบ. 12:23) จากเมืองบรมสุขเกษม ได้ไปกับพระเยซู (อฟ. 4:8-10) เข้าในสวรรค์แล้ว”)

“พวกเราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่วยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9)

“โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปนั่นคือพระราชบัญญัติ แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:55-57)

“เนื่องด้วยว่าบุตรทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดอยู่แล้ว พระองค์เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่งเดียวกันนั้นเช่นกัน เพื่อโดยทางความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่เคยมียอำนาจแห่งความตาย นั่นคือพญามาร และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้พ้น ผู้ซึ่งโดยความกลัวแห่งความตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชั่วชีวิตของตน ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์ แต่พระองค์ได้ทรงรับสภาพแห่งเชื้อสายของอับราฮัม” (ฮบ. 2:14-16)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้โครงร่างชัดเจนสิ่งที่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะกระทำ และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้วจริง ๆ โดยการเสด็จมาของพระองค์ เพราะว่าพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นแล้ว การชิมความตายจึงถูกถอนออกไปแล้วสำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย เหล็กในแห่งความตายถูกถอนออกไปแล้ว ความกลัวแห่งความตายถูกเอาออกไปแล้ว และความเป็นทาสถูกแทนที่ด้วยเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบแล้ว!

บัดนี้เราพร้อมแล้วที่จะอภิปรายสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้เชื่อสุดหัวใจเฮือกสุดท้ายนั้นและถูกประกาศว่าตายแล้ว:

ข้อ 1 ของบทนี้บอกเล่าเกี่ยวกับ “เรือนแบบแผ่นดินโลก” (ร่างกายนี้) ของเราซึ่งจะกลับคืนสู่ผงคลีดิน และเกี่ยวกับ “เรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์” ของเรา (ร่างกายที่ได้รับสง่าราศีที่เราจะได้รับเมื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายนั่น) ซึ่งดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ ข้อ 2 ของบทนี้แสดงออกถึงความปรารถนาของผู้เชื่อที่จะ “สวมเรือนของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์” จากนั้นในข้อ 4,6 และ 8 เราอ่านว่า:

“เพราะว่าพวกเราที่อยู่ในพลับพลานี้ก็คร่ำครวญอยู่จริง ๆ โดยเป็นทุกข์หนัก มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่ เพื่อความตายนั่นจะได้ถูกสิ้นไปเสียด้วยชีวิต...เหตุฉะนั้น

พวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ โดยทราบอยู่แล้วว่า ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่ได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า...พวกเรามีความมั่นใจ ข้าพเจ้าขอกล่าว และปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า”

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้สอนอย่างชัดเจนว่าจิตวิญญาณของผู้เชื่อไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทันทีที่ลมหายใจเฮือกสุดท้ายออกจากร่างกายนี้ จิตวิญญาณไม่ได้ออกจากร่างกายนี้ในการหลับใหลของจิตวิญญาณ หรือความหมดสติที่เหน็ดเหนื่อยจนกว่าพระเยซูเสด็จมา หรือจนกว่าการเป็นขึ้นของร่างกายนี้ ร่างกายนอนหลับ (กลับคืนสู่ผงคลีดิน) แต่วิญญาณกลับไปสู่พระเจ้า

คุณอาจถามว่า “ปฐมกาล 3:19 สอนไม่ใช่หรือว่ามนุษย์กลับไปสู่ผงคลีดิน?” มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในปฐมกาล 3:19 พระเจ้าตรัสว่า “...เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปสู่ผงคลีดิน” แต่ให้เราดูที่ปฐมกาล 2:7: “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน และทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่”

ใช่แล้วครับ มนุษย์ได้ถูกปั้นโดยใช้ผงคลีดิน แต่เขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในตัวเขา เมื่อพวกสัตว์ได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้น (ปฐมก. 1:20-25) ไม่มีกล่าวเลยสักคำเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในพวกมัน นั่นคือความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับสัตว์ทั้งหลายซึ่งอยู่ในลำดับขั้นที่ต่ำกว่า สัตว์ทั้งหลายมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้น และชีวิตนั้นสิ้นสุดลงเมื่อถึงความตาย แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับชีวิตของมนุษย์ ชีวิตของมนุษย์ถูกระบายลมหายใจเข้าโดยพระเจ้า และปัญญาจารย์ 12:7 อธิบายว่าผงคลีจะกลับไปสู่แผ่นดินโลก “เหมือนอย่างที่มีนเคยอยู่ และวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ได้ประทานวิญญาณให้มานั้น!”

คนเหล่านั้นที่สอนหลักคำสอนเท็จเกี่ยวกับการหลับใหลของจิตวิญญาณและความหมดสติของพวกคนตายก็ไม่แยกแยะร่างกาย จิตวิญญาณ และวิญญาณ พวกเขาสอนว่าร่างกายคือคุณ และเมื่อร่างกายนี้หยุดหายใจ คุณก็หยุดการมีตัวตนอยู่จนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายนั่น แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน พระวจนะของพระเจ้าพูดในภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้:

“เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร แต่ถ้าข้าพเจ้า (จิตวิญญาณของข้าพเจ้า) ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง (ร่างกายของข้าพเจ้า) นี่ก็คือผลแห่งการงานของข้าพเจ้า กระนั้น ข้าพเจ้าจะเลือกฝ่ายไหนดี ข้าพเจ้าก็หาทราบไม่ เพราะข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่อย่างไรก็ตามการที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า” (ฟป. 1:21-24)

เปาโลไม่เชื่อว่าเนื้อหนังของเขาคือตัวเขาเอง เขากล่าวว่าเขาอาศัยอยู่ในเนื้อหนัง แต่เขาไม่ได้สอนว่าเนื้อหนังของเขาเป็นมากกว่าเรือนที่เขาอาศัยอยู่ข้างใน เขากล่าวว่า “การตายก็คือกำไร” คนที่นอนหมดสติอยู่ในหลุมศพจะถูกกล่าวได้ไหมว่าได้กำไรในการตาย? จงสังเกตในข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมาว่าเปาโลกล่าวชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขามีความปรารถนาที่จะจากชีวิตนี้และไปอยู่กับพระคริสต์ เขาไม่ได้กล่าวว่าเขามีความปรารถนาที่จะจากชีวิตนี้ไปและถูกปล่อยให้นอนอยู่ในหลุมศพ! การสอนว่าเปาโลกำลังนอนหลับอยู่ใน

หลุมศพหนึ่งอยู่ตอนนี ว่าเขาหมดสติมาตลอดตั้งแต่เขาตายไป ก็เท่ากับสอนว่าพระเยซูทรงหมดสติและยังนอนหลับอยู่ในอุโมงค์ฝังศพ!

หนังสือฟิลิปปีเป็นหนึ่งในจดหมายฝากที่ถูกเขียนในคุก มันถูกเขียนขณะที่เปาโลติดคุกอยู่เพราะการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า และเขาปรารถนาที่จะกลับบ้านไปอยู่กับพระเยซู แต่เขารู้ว่าเหล่าวิสุทธิชนที่เมืองฟิลิปปีต้องการเขา และเขาไม่เคยเป็นคนที่หลีกเลี่ยงจากหน้าที่ของตน ดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่ผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเหล่านั้นว่า “การที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง (ในร่างกายของข้าพเจ้า) ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า” หากเปาโลถูกเรียกให้ประทับตราคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขาในวันนี้ นั่นเลย เขาก็รู้ว่าเขาจะไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที ซึ่งก็คงดีกว่าที่เขาจะอยู่ต่อไปในคุกตั้งเยอะ

เปโตรเชื่อและเทศนาเหมือนอย่างเปาโล เขารับรู้ว่าพลบลา (ร่างกายนี้) ซึ่งเขาอาศัยอยู่ข้างในอันที่จริงแล้วไม่ใช่ตัวเขาเอง แต่เป็นเพียงบ้านที่มนุษย์ที่แท้จริงอาศัยอยู่ข้างใน เขาพูดถึงร่างกายของเขาว่าจะถูก “ถอด” ในไม่ช้า และกล่าวชัดเจนว่าเขาเชื่อสิ่งที่เขากล่าวเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงเรื่องนั้นแก่เขาแล้ว:

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควร ขณะที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลบลา (ร่างกายนี้) ที่จะปลุกเร้าพวกท่านโดยให้พวกท่านระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ โดยทราบว่ามีอีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องถอดพลบลาของข้าพเจ้าหลังนี้ออก เหมือนอย่างที่เราเชื่อที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว” (2 ปต. 1:13,14)

สำหรับผมแล้ว ผมขอเลือกจุดยืนเหมือนกับเปโตร เปาโล และผู้เขียนคนอื่นทุกคนของภาคพันธสัญญาใหม่ เพราะว่าพวกเขาทุกคนเชื่อว่าการไม่อยู่ในร่างกายนี้คือการได้อยู่บ้านกับพระเยซู ผมขอบพระคุณพระเจ้าที่ผมมีชีวิตนิรันดร์ตอนนี้ ชั่วขณะนี้เลย ผมไม่ได้มีแค่ชีวิตที่จะคงอยู่จนถึงความตายฝ่ายร่างกายและจากนั้นก็เข้าสู่การหลับใหลของจิตวิญญาณจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นขึ้นจากตายเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มชีวิตของผมใหม่อีก โอ้ ไม่ใช่เลยครับ! ผมเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์แล้วตอนนี้ ผมมีในทรงอกของผมชีวิตหนึ่งที่จะไม่รู้สิ้นสุดเลย ชีวิตหนึ่งที่จะไม่ยอมให้ผมนอนหลับในความหมดสติจนกว่าจะถึงเวลาที่มารับเอาชีวิตอีกครั้ง ผมมีในทรงอกของผมสภาพของพระเจ้าในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ (2 ปต. 1:4) เมื่อผมตายไปร่างกายนี้จะกลับคืนสู่ผมคลีดิน แต่จิตวิญญาณของผมจะไปอยู่กับพระเยซู ผมจะหยุดพักอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมร่วมกับวิสุทธิชนคนอื่น ๆ ทุกคนแห่งทุกยุคสมัย (วว. 14:13) และเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น ผมก็จะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีของผมเหมือนอย่างพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีของพระเยซู เอเมน!

คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการหลับใหลของจิตวิญญาณและสภาวะที่หมดสติของพวกคนตายก็ชอบมากในการชี้ให้เห็นยอห์น 3:13 ที่เราอ่านว่า “ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ นอกจากท่านที่ได้ลงมาจากรสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์นั้น”

อย่างไรก็ตาม พระคำข้อนั้นก็ไม่ยากที่จะเข้าใจเลยถ้าเราเปรียบเทียบข้อพระคำกับข้อพระคำ โดยสืมาศาสนาทั้งหลายและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ นิโคเดมัสไม่อาจเข้าใจได้ว่าเขาจะบังเกิดได้อย่างไรในเมื่อเขาแก่แล้ว เขาถามพระเยซูว่า “สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปอย่างไรได้” พระเยซูทรงใช้สายลมเป็นภาพประกอบ และจากนั้นก็อธิบายแก่นิโคเดมัสว่าสิ่งเหล่านี้ถูกรับไว้ด้วยความเชื่อ โดยการเชื่อพระวจนะของพระเจ้า โดยการเชื่อ

สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัส และไม่ใช่โดยการให้เหตุผลอธิบายการบังเกิดใหม่จากแง่มุมแห่งสติปัญญาของมนุษย์ (อ่านยอห์น 3:1-13)

ใน 1 โครินธ์ 15:50 เราเรียนรู้ว่า “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้” มันไม่ใช่เนื้อและเลือดที่ไปสวรรค์ มันคือวิญญาณและจิตวิญญาณที่ไปสู่เมืองบรมสุขเกษมเมื่อถึงความมรณา

โปรดหมายเหตุข้อพระคำต่อไปนี้:

ปฐมกาล 5:24: “...เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป”

2 พงศ์กษัตริย์ 2:11: “และต่อมา เมื่อท่านทั้งสองยังเดินไปและพูดกันอยู่ ดูเถิด มีรถรบเพลิงคันหนึ่ง และบรรดาม้าเพลิงปรากฏ และได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสู่สวรรค์”

ภาษาของข้อพระคำเหล่านี้ยากที่จะเข้าใจไหม? เราต้องเรียกใครสักคนที่ตกอยู่ในภวังค์ หรือคนที่ได้รับการเปิดเผยจากอีกโลกหนึ่งไหม ให้มาอธิบายถ้อยคำที่เรียบง่ายเหล่านั้น? พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า เอลียาห์ไปสู่สวรรค์ในรถม้าเพลิงคันหนึ่ง และผมไม่เห็นเหตุผลใดเลยที่จะสงสัยคำกล่าวที่ชัดเจนนั้น ยากอบ 5:17 บอกเราว่าเอลียาห์เป็นมนุษย์ที่ “อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา” และนั่นหมายความว่า เขาเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาที่มีเลือดเนื้อ พระเจ้าทรงใช้เขา และเมื่อเอลียาห์เสร็จสิ้นงานที่พระเจ้าประทานให้ เขาทำแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับเขาไปสู่สวรรค์ในรถรบเพลิง เกิดอะไรขึ้นกับร่างกายของเอลียาห์? ผมไม่ทราบ และผมไม่กังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้น สิ่งที่ผมทราบ (และเป็นข้อเท็จจริงที่ผมชื่นชมยินดี) ก็คือความจริงของพระคำมกษัตริย์เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับจิตวิญญาณของเขา-เอลียาห์ตัวจริงนั้น เขากลับไปแล้วหรือ? พระเจ้าทรงให้เขาอยู่ในสภาวะของความหมดสติหรือตอนที่พระองค์ทรงรับเขาขึ้นไปในรถรบเพลิง? ตามที่กล่าวไว้ในมัทธิว 17:1-3 มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย:

“และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ และพาพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง และพระกายของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวม่วงดุจแสงสว่าง และดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขา กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์”

ในข้อพระคำที่ตามมา เปโตรเรียกชายสองคนนี้โดยชื่อ ซึ่งเป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าเขาจำสองคนนี้ได้ เอลียาห์ถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์เมื่อเจ็ดร้อยห้าสิบปีก่อนการพบปะนี้เกิดขึ้นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย ถึงกระนั้น เขาก็ยังมีชีวิตอยู่และมีลักษณะที่คนจดจำได้เหมือนเดิมบนยอดภูเขานั้นตอนที่เขาปรากฏตัวพร้อมกับโมเสสผู้ซึ่งตายไปแล้วหลายร้อยปี! คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการหลับใหลของจิตวิญญาณก็มองเหตุการณ์ตอนนี้ว่าเป็นคำอุปมาหนึ่งและกล่าวว่าพวกสาวกตกอยู่ในภวังค์ ณ เวลานั้น มันเป็นเรื่องน่าเศร้าที่จะคิดว่าคน ๆ หนึ่งซึ่งอ้างตัวว่าเป็นนักเรียนพระคำมกษัตริย์จะกล่าวเช่นนั้นเกี่ยวกับการจำแลงพระกายของพระเยซู ไม่ใช่เลยครับ ท่านที่รัก ข้อพระคำตอนนั้นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงอย่างแน่นอนพอ ๆ กับการประสูติจากหญิงพรหมจารีและกลโกธาเป็นเหตุการณ์จริง โมเสสและเอลียาห์มีชีวิตอยู่วันนั้นบนยอดภูเขานั้น และพวกเขามีชีวิตอยู่วันนี้ในเมืองบรมสุขเกษม-เช่นเดียวกับวิสุทธิชนคนอื่นทุกคนที่ได้ผ่านพ้นชีวิตนี้ไปแล้ว

ดาวิดเชื่อในความเป็นอมตะของจิตวิญญาณ เรื่องราวอันน่าเศร้าเกี่ยวกับบาปของดาวิดและความตายของลูกน้อยของเขาถูกเล่าใน 2 ซามูเอล บทที่ 11 และ 12 ใน 2 ซามูเอล 12:23 ดาวิดกล่าวว่า:

“แต่บัดนี้ทารกสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำให้เขาเป็นขึ้นมาอีกได้หรือ เราจะไปตามทางทารกนั้น แต่เขาจะกลับมาหาเราอีกก็ไม่ได้” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ดาวิดกล่าวว่า: “ลูกน้อยของเราตายไปแล้ว เขาไปสู่อีกโลกหนึ่งแล้ว เราพาเขากลับมาไม่ได้ แต่เราจะไปยังที่ ๆ เขาได้ไปแล้ว” คุณเชื่อใจได้เลยว่าดาวิดไม่ได้กำลังพูดถึงหลุมศพหรือสถานะแห่งความหมดสติ ถ้าดาวิดเชื่อเรื่องการกลับไหลของจิตวิญญาณ เขาก็คงพูดไปแล้วว่า “ลูกน้อยของเรากำลังหลับอยู่ตอนนี้ เขากำลังพักผ่อนอยู่ และสักวันหนึ่งเราเองก็จะนอนหลับเช่นกัน” ดาวิดรู้ว่าลูกน้อยของเขาไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว-และขอบขอบคุณพระเจ้าที่ผมรู้ว่าลูกชายตัวน้อยของเราที่ได้จากเราไปตอนเขาอายุเพียงสองวันก็ไปยังสถานที่แห่งเดียวกันนั้นแห่งสันติสุขและการหยุดพักเช่นกัน ลูกชายตัวน้อยของเราไม่ได้กำลังนอนหลับอยู่ในสุสาน เขาอยู่ในที่ ๆ พระเยซูทรงอยู่!

คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการกลับไหลของจิตวิญญาณก็เตือนความจำเราซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระคัมภีร์พูดถึงถึงการที่พวกวิสุทธิชนล่องลับไป ไซ่ครับ พระคัมภีร์บอกเราว่าสเทเฟนเห็นสวรรค์ถูกเปิดออก เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และเห็นพระเยซูยืนอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ขณะที่ฝูงชนที่โกรธแค้นนั้นเอาหินขว้างใส่เขาจนตาย เขาก็อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนี้แล้ว ท่านก็ล่องลับไป” (กิจการ 7:54-60)

1 เรสโซโลนิกา 4:13,14 จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับคำถามเรื่องสเทเฟนและวิสุทธิชนคนอื่นทุกคนที่ถูกกล่าวว่าได้ล่องลับไปแล้ว:

“ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่องลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์”

คราวนี้ให้เราดูที่ข้อพระคำเหล่านี้ในความสว่างแห่งพระวาระที่ครบสมบูรณ์และไม่อาจผิดพลาดได้ของพระเจ้าและอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานสติปัญญาแก่เราเพื่อที่จะเข้าใจพวกมัน:

วิสุทธิชนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้วถูกกล่าวว่าหลับในพระเยซู-แต่พระเยซูทรงอยู่ที่ไหน? ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในหลุมศพ จันคนเหล่านั้นที่หลับในพระองค์ก็อยู่ในหลุมศพกับพระองค์เช่นกัน แต่ถ้าพระเยซูไม่ทรงอยู่ในหลุมศพ จันคนเหล่านั้นที่นอนหลับในพระเยซูก็ไม่อยู่ในหลุมศพ ผมขอย้าคำถามนี้: พระเยซูทรงอยู่ที่ไหน? ฮีบรู 1:3 ตอบว่า: เมื่อพระเยซู “ได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว” พระองค์ “ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (อ่าน 1 ทิโมธี 2:5 เช่นกัน)

เนื่องจากพระเยซูทรงอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว และเนื่องจากพวกวิสุทธิชนที่ล่องลับไปแล้วนั้น “หลับในพระเยซู” จันพวกเขาเองก็อยู่ในเมืองบรมสุขเกษมณนั้นของพระเจ้าอันเป็นที่ซึ่งพระเยซูทรงอยู่!

“เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่

และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่องหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่องหลังไปแล้วก็หาไม่ได้
ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยแดร
ของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะ
ถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละ
พวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”
(1 ธส. 4:15-18)

ดังนั้นเราจึงทราบว่าคุณพระเยซูคริสต์เจ้าไม่ทรงอยู่ในหลุมศพ พระองค์ทรงอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของ
พระเจ้า และเมื่อถึงเวลาครบกำหนดพระองค์จะเสด็จลงมาจากสวรรค์พร้อมกับเสียงโห่ร้อง! แต่โปรดสังเกต:
พระคำตอนนี้บอกเราว่าพระคริสต์จะทรงนำ “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์” มากับพระองค์เมื่อพระองค์
เสด็จมา ถ้าบรรดาผู้ที่ตายไปในพระคริสต์กำลังหลับอยู่ในหลุมศพ และพระเยซูจะต้องเสด็จลงมาจากสวรรค์
แล้วพระองค์จะนำคนเหล่านั้นที่นอนหลับอยู่มาอยู่กับพระองค์ได้อย่างไร? คำกล่าวที่ว่า “คนทั้งปวงที่ตายแล้วใน
พระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” จึงต้องหมายถึงร่างกาย ไม่ใช่หมายถึงจิตวิญญาณหรือวิญญาณ

คุณเห็นแล้ว ท่านที่รัก ว่าหลักคำสอนเรื่องการหลับใหลของจิตวิญญาณจะไม่ตั้งมั่นอยู่ได้ภายใต้ความ
สว่างที่ตรวจค้นแห่งพระวาทะที่ถูกแยกแยะอย่างถูกต้อง จิตวิญญาณและวิญญาณของคนชอบธรรมหลับอยู่ใน
พระเยซูตอนนี้ เหมือนกับที่ลาซารัสได้พักสงบอยู่ในอกของอับราฮัมในเมืองบรมสุขเกษม ถ้าพระเยซูหมดสติ
หรือหลับอยู่ตอนนี้ เหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ที่จากโลกนี้ไปแล้วก็เป็นเหมือนกัน แต่ถ้าพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่
และมีสติ คนเหล่านั้นที่ตายในพระองค์ก็เป็นแบบเดียวกัน

“เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” จะเป็นการปลอบประโลมอะไรแก่ผม
กันที่ได้รู้ว่าลูกชายตัวน้อยและคุณพ่อของผมกำลังนอนหลับอยู่ในสุสาน? ผมขอกล่าวว่า ไม่มีเลย! แต่ขอขอบคุณ
พระเจ้า มันเป็นการปลอบประโลมใจยิ่งใหญ่แก่ผมที่ได้รู้ว่าทั้งคุณพ่อของผมและลูกชายตัวน้อยของผมกำลังพัก
สงบอยู่กับพระเยซูตอนนี้เลย ผมสรรเสริญพระเจ้าสำหรับ 1 เธสะโลนิกา 4:13-18!

มันจะเป็นการปลอบประโลมอะไรแก่คุณแม่ที่รักและภรรยาทั้งหลายที่ได้สูญเสียลูกชายและสามีใน
สงครามอันน่ากลัวเมื่อไม่กี่ปีมานี้ ที่ได้รู้ว่าคนที่พวกเขารักกำลังนอนหลับอยู่ในหลุมศพที่ไม่มีป้ายบอกบน
สมรภูมิต่างแดน หรือที่ก้นมหาสมุทร หรือในป่าดงดิบที่เครื่องบินรบหลายลำถูกยิงตกและฝูงสัตว์ป่ากัดกิน
เหยื่อเครื่องบินตกเหล่านั้น? ไม่อาจมีการปลอบประโลมใด ๆ ได้เลยในหลักคำสอนเช่นนั้น

มีคุณแม่ ภรรยา คนรัก และพี่สาวน้องสาวหลายพันคนที่ไม่ทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วกับศพของคน
ที่พวกเขารักซึ่งถูกฆ่าตายในการสู้รบบนบกหรือในทะเล ทั้งหมดที่พวกเขาทราบก็คือว่า พวกเขาได้รับข่าวสาร
จากรัฐบาลที่บอกว่า “หายตัวไประหว่างการสู้รบ” แต่ผมรับประกันคุณได้ว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่
ว่าพวกเขาจะตายที่ไหนและอย่างไร ไม่ได้หายตัวไปไหนเท่าที่เกี่ยวข้องกับพระเยซู พระองค์ทรงทราบว่าพวก
เขาอยู่ที่ไหน ตอนนี้พวกเขาอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม พักสงบในพระเยซู เมื่อพระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น
ร่างกายของวิสุทธิชนทุกคนจะถูกทำให้เป็นขึ้น-คนเหล่านั้นที่ถูกฝังไว้ในหลุมศพที่ไม่มีป้ายบอกในต่างแดน คน
เหล่านั้นที่ถูกฝังอยู่ในทะเล-ไม่สำคัญเลยว่าที่ไหน พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทราบว่าร่างกายของพวกเขาอยู่

ที่ไหนและเมื่อไหร่ที่นั่นดั่งขึ้น คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่เปื่อยเน่า และจิตวิญญาณของวิสุทธิชนเหล่านั้นจะมารวมเป็นหนึ่งเดียวเข้ากับร่างกายที่ได้รับสง่าราศี

ในยูดา 14 เราอ่านว่าพระเยซูจะเสด็จมา “พร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน” บัดนี้พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคนได้อย่างไรถ้าวิสุทธิชนเหล่านั้นกำลังนอนหลับอยู่ในสุสาน?

วิวรณ์ 6:9,10 สอนชัดเจนว่ามีความแตกต่างระหว่างร่างกายและจิตวิญญาณ:

“และเมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นได้แทนบุชา คือบรรดาดวงวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า และเพราะคำพยานซึ่งพวกเขายึดถือขึ้น และเขาเหล่านั้นร้องด้วยเสียงดัง...” โปรดหมายเหตุว่าโยห์นได้เห็นจิตวิญญาณ ไม่ใช่ร่างกาย เขาได้เห็นจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าเป็นมรณะสักขีเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และจิตวิญญาณเหล่านั้นร้องด้วยเสียงอันดัง! ดังนั้นเราจึงทราบว่าเขาไม่ได้หมดสติ

บัดนี้ให้เราพิจารณาข้อพระคำซึ่งเป็นที่ถกเถียงกันมากมายในลูกา 16:19-31 ซึ่งถูกเรียกบ่อยครั้งว่าเป็น “คำอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส” ท่านที่รัก ถ้าพระคำตอนนั้นถือว่าเป็นคำอุปมา งานการประสูติจากหญิงพรหมจารีและกลโกธาก็เป็นคำอุปมาเช่นกัน! ไม่ใช่เลยครับ เรื่องราวของลาซารัสและเศรษฐีคนนั้นเป็นความจริง จริงพอ ๆ กับการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูและการลบมลทินโดยพระโลหิต

เราต้องยอมรับว่า พระเยซูทรงสอนเป็นคำอุปมาบ่อย ๆ แต่ข้อพระคำตอนใดที่สอนผ่านคำอุปมา พระคำตอนนั้นก็กล่าวชัดเจนว่ามันเป็นคำอุปมา หรือว่าพระเยซูกำลังยกภาพประกอบความจริงฝ่ายวิญญาณโดยสำนวนอย่าง “เปรียบเหมือน...” คำอุปมาบางเรื่องที่พระเยซูทรงใช้ถูกนำเสนอในมัดทิธและถูกทวนซ้ำในมาระโกและลูกา เรามาดูข้อพระคำเหล่านั้นสักสองสามตอนกันดีไหม โดยเริ่มต้นในมัดทิธ:

“ในวันนั้นเองพระเยซูเสด็จออกไปจากบ้าน และประทับนั่งที่ชายทะเล และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันมาหาพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงไปในเรือลำหนึ่ง และประทับนั่ง และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง และพระองค์ตรัสหลายประการกับพวกเขาเป็นคำอุปมา โดยกล่าวว่า

“ดูเถิด ผู้หว่านคนหนึ่งออกไปเพื่อหว่าน...เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช”

(มธ. 13:1-3,18)

“พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า...” (มธ. 13:24)

“พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย...” (มธ. 13:31)

“พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย...” (มธ. 13:33)

“ขอโปรดอธิบายคำอุปมาเรื่อง...แก่พวกข้าพระองค์” (มธ. 13:36)

“อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” (มธ. 13:44)

“อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” (มธ. 13:45)

“อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” (มธ. 13:47)

“และอีกครั้ง พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา...” (มธ. 22:1)

“บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ...” (มธ. 24:32)

“ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล...” (มธ. 25:14)

“และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่พวกเขา...” (ลูกา 12:16)

“พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ด้วย...” (ลูกา 13:6)

“และพระองค์ตรัสคำอุปมา...” (ลูกา 14:7)

“และพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเขา...” (ลูกา 15:3)

คราวนี้ให้เราดูที่ข้อพระคำตอนนั้นเกี่ยวกับเศรษฐีผู้นั้นและขอทานลาซาร์สผู้ซึ่งนอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี (ลูกา 16:19-31):

“มีเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด และรับประทานอาหารอย่างหรูหราทุกวัน ๆ”

ท่านที่รัก ไม่มีคำกล่าวใดที่แน่ชัดในพระคัมภีร์ที่ง่อมมากกว่าคำกล่าวนั้นแล้ว “มี” บอกเราว่าชายคนนั้นเคยมีตัวตนอยู่จริง พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวว่า “สมมติว่าเคยมีเศรษฐีอยู่คนหนึ่ง...” พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “มีเศรษฐีคนหนึ่ง” มีคนมั่งมีอยู่มากมายในแผ่นดินนั้น แต่คนนี้เป็นเศรษฐีคนหนึ่ง ชายคนหนึ่งที่นุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด และรับประทานอาหารอย่างหรูหราทุกวัน ๆ เขาคงเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของดอนอย่างเห็นได้ชัด ผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียดเป็นอาภรณ์ของกษัตริย์ กระนั้นชายผู้นี้ก็สวมผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียดทุกวัน เขายังกินมือเย็นวันอาทิตย์, มือเย็นวันขอบอกคุณพระเจ้า, และมือเย็นวันคริสตมาสทุกวันอีกด้วย

แต่จงสังเกตข้อ 20 ของพระคำตอนเดียวกันนี้:

“และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส” แน่แน่นอนว่ามีขอทานอยู่มากมายในกรุงเยรูซาเล็มตอนนั้น แต่คนที่นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของ “เศรษฐีคนหนึ่ง” นั้น คือ “ขอทานคนหนึ่ง” และเขามีชื่อว่าลาซาร์ส

เมื่อเปรียบเทียบกัน ให้เราดูที่กิจการ 9:10 ที่เราอ่านว่า “และมีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่เมืองดามัสกัส ชื่ออานาเนีย...” คุณเชื่อไหมว่าอานาเนียเป็นชายที่มีตัวตนอยู่จริง? คุณเชื่อไหมว่าเขาอยู่ในเมืองดามัสกัสจริง ๆ? คุณเชื่อไหมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับเขาและเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับเขาโลแห่งทาร์ซัส? เรื่องราวของการกลับใจรับเชื่อของเขาโลในกิจการบทที่ 9 เป็นคำอุปมาหรือ? ถ้าเราไม่ยอมรับบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับ “สาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย” ว่าเป็นเรื่องจริง มันเราก็ไม่อาจยอมรับการกลับใจเชื่อของเขาโลแห่งทาร์ซัสได้!

มีการเปรียบเทียบแบบนั้นอีกมากมายในพระคัมภีร์ แต่เราสนใจมากที่สุดในเรื่องที่จริงที่ว่า “เศรษฐีคนหนึ่ง” และมี “ขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส” ด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวพระเจ้า โดยรู้ว่าผมต้องเผชิญหน้ากับคำกล่าวนี้อันบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ผมขอกล่าวว่าถ้าอานาเนียเป็นคนจริง ๆ ถ้าเขาโลแห่งทาร์ซัสได้กลับใจรับเชื่อจริง ๆ เหมือนอย่างที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ มัน “เศรษฐีคนหนึ่ง” ของลูกาบทที่ 16 ก็เป็นคนจริง ๆ และ “ขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส” ที่นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐีผู้นั้นก็เป็นคนจริง ๆ เช่นกัน พระเจ้าได้ตรัสถึงชายเหล่านี้เพื่อช่วยเราให้ทราบว่าความสยดสยองแห่งนรกเป็นของจริง!

พระคัมภีร์บอกผมว่ามีเศรษฐีคนหนึ่ง และมีขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส ขอทานคนหนึ่งที่มีบาดแผลเต็มตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐีผู้นั้นและอ่อนวอนขอเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐี ผมเชื่อมั่นที่เรื่องราวที่นั่นตามที่มันถูกเขียนไว้ และผมคาดหวังว่าจะได้เจอกับลาซารัสเมื่อผมไปถึงเมืองบรมสุขเกษม

ในข้อ 22 ของลูกา 16 เราอ่านว่า: “และต่อมา คนขอทานนั้นเสียชีวิต และถูกอุ้มไปโดยเหล่าทูตสวรรค์เข้าไปที่อกของอับราฮัม” คนเหล่านั้นที่เชื่อเรื่องการหลับไหลของจิตวิญญาณก็อยากได้คำอธิบายว่าลาซารัสไปอยู่ในอกของอับราฮัมได้อย่างไร เพื่อที่จะเข้าใจคำกล่าวนั้น เราต้องไปดูข้อพระคำตอนอื่น ๆ ซึ่งให้ความสว่างแก่ความหมายของคำว่า “อกของอับราฮัม”

ในยอห์น 1:18 เราอ่านว่า: “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาพูดถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกและพร้อมที่จะเริ่มการรับใช้ปวงชนแล้ว คำกล่าวนั้นแค่หมายความว่าพระเยซูทรงอยู่กับพระบิดาในสถานที่หยุดพักกับพระบิดา

อับราฮัมเป็นบิดาของบรรดาผู้ที่เปี่ยมความเชื่อ ในปฐมกาล 12:1-3 พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมออกไปจากแผ่นดินเกิดของเขา และอับราฮัม “ได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าจะไปยังที่ไหน” (ฮบ. 11:8) ในยอห์น 8:33 พวกฟาริสีกล่าวว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม” แต่กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ พวกเราเป็นเชื้อสายของอับราฮัมเพราะว่าอับราฮัมเป็นบิดาของบรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อและอกของอับราฮัมคือสถานที่หยุดพักของบรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ “อก” บ่งบอกถึงการหยุดพัก ทารกน้อยนอนพักบนอกของคุณแม่

สิ่งที่ลูกา 16:22 ชี้ให้เห็นก็คือว่า ขอทานที่ยากจนและนำส่งเวชคนนั้นที่ขอเศษอาหารจากโต๊ะของเศรษฐีผู้นั้นก็ไปหยุดพักทันทีที่เขาตาย และแม้กระทั่งตอนนี้เขาก็อยู่กับอับราฮัม บิดาของบรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการหลับไหลของจิตวิญญาณก็สอนว่ามนุษย์หมดทั้งตัวตนไปสู่หลุมศพเมื่อเขาตาย ในความคิดของพวกเขา อกของอับราฮัมคือหลุมศพ เพื่อที่จะช่วยชีวิตของผมให้รอด ผมไม่อาจเข้าใจได้เลยว่าใครหน้าไหนจะตาบอดได้ถึงขนาดนั้น! ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงไม่ตรัสแค่ “อยู่มาขอทานคนนั้นก็ตายและถูกแบกโดยทูตสวรรค์เหล่านั้นเข้าไปอยู่ในหลุมศพและถูกทำให้หลับอย่างสงบจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายนั้น”? หากนั่นเป็นความหมายที่พระเจ้าต้องการจะบอกเรา งั้นทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงไม่สั่งลูกาให้บันทึกลงไปแบบนั้นเล่า?

“เศรษฐีคนนั้นก็เสียชีวิตด้วย และถูกฝังไว้” โดยส่วนตัวแล้ว ผมไม่เชื่อว่าลาซารัสเคยถูกใส่ไว้ในหลุมศพเลย หากเขาถูกฝังไว้ ผมก็เชื่อว่าพระคัมภีร์คงจะบอกเช่นนั้นไปแล้ว ในความน่าจะเป็นทั้งหมดศพของเขา น่าจะถูกเก็บจากถนนโดยพวกคนเก็บขยะและถูกโยนลงไปในที่ทิ้งขยะประจำเมือง แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะว่าทันทีที่ลาซารัสหายใจเข้าเอือกสุดท้าย จิตวิญญาณของเขาก็บินไปสู่เมืองบรมสุขเกษม สถานที่หยุดพักของเหล่าคนชอบธรรม

เศรษฐีคนนั้นถูกฝังไว้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่างานศพของเขาถูกจัดอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริกและสมเกียรติ เพื่อให้สมกับสถานะของเขาในชีวิตนี้ แต่ “ในนรกเศรษฐีคนนั้นจึงหงนตาของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก และเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน” (ลูกา 16:23)

ข้อ 24 ของบทเดียวกันนั้นบันทึกการเริ่มต้นของบทสนทนาซึ่งจะมีขึ้นได้โดยคน ๆ หนึ่งที่มีความสามารถที่จะใช้เหตุผล เขามีประสาทรับรู้ในเรื่องของความรู้สึก อันที่จริง เขามีประสาทรับรู้ทั้งห้าที่เขาเคยมีตอนที่ยังมีชีวิตอยู่:

เขาลืมตาขึ้น-และจำได้ทั้งอับราฮัมและลาซาร์สซึ่งอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม

เขาเปิดปากของตน-และร้องเรียกหาอับราฮัม

เขามีเขาวนปัญญา-เขารู้ว่าน้ำคืออะไร และเขากระหายหาแม้แต่น้ำหยดเดียวเพื่อมาทำให้ลิ้นที่แห้งผากของเขาเย็น

เขามีความรู้สึกต่าง ๆ-เขาถูกทรมานในเปลวไฟเหล่านั้น

เขามีความทรงจำ-เขาจำบ้านของบิดาของเขาได้และขอเท็จจริงที่ว่าเขามีพี่น้องห้าคน

เขามีความสามารถในการพูด-เขาขอร้องให้ลาซาร์สถูกส่งไปหาพี่น้องของเขาเพื่อบอกพวกเขาไม่ให้มายังสถานที่แห่งความทรมานนั้นที่เขาอยู่ สามัญสำนึกบอกเราว่าเศรษฐีคนนั้นไม่ได้อยู่ในหลุมศพ โดยปรารถนาให้พี่น้องของเขาจะไม่มาร่วมวงกับเขาที่นั่น เศรษฐีคนนั้นไม่ได้ขอร้องให้ส่งลาซาร์สไปเพื่อเตือนพี่น้องทั้งห้าคนของเขาไม่ให้มายังหลุมศพ เขาอยากให้อาสาคนนั้นกลับไปยังแผ่นดินโลกและบอกพี่น้องของเขาไม่ให้มายังนรก นรกแห่งไฟซึ่งในขณะนั้นเขากำลังทนทุกข์ทรมาน

ขอเท็จจริงที่ว่าเศรษฐีคนนั้นกล่าวว่า “ถ้าคนหนึ่งไปหาพวกเขาจากพวกคนตาย พวกเขาจะกลับใจเสียใหม่” แสดงให้เห็นว่าเขาเชื่อมั่นคงเป็นไปได้ที่คน ๆ หนึ่งจะกลับมาสู่แผ่นดินโลกนี้พร้อมร่างกายแม้กระทั่งหลังจากที่คน ๆ นั้นจากชีวิตนี้ไปแล้วและถูกรับรู้ว่าตายไปแล้วก็ตาม

อับราฮัมเตือนความจำเขาว่าพี่น้องของเขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์แล้ว นั่นคือ คนเหล่านั้นมีพระวาทะของพระเจ้าซึ่งประกอบด้วยหนังสือเหล่านั้นของโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ และถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อพระวาทะของพระเจ้า พวกเขาก็คงไม่ยอมเชื่อเหมือนกันหากคน ๆ หนึ่งกลับไปจากพวกคนตายและเตือนพวกเขาเกี่ยวกับนรก

อับราฮัมกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย จงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ได้รับของดีทั้งหลายสำหรับตัว และเช่นกัน ลาซาร์สได้บรรดาของชั่วร้าย แต่บัดนี้เขาถูกปลอบประโลม และเจ้าก็ถูกทรมาน” ไม่มีทางที่จะบิดเบือนคำกล่าวที่ชัดเจนนี้ของพระคัมภีร์ได้ นอกจากคนเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะทำให้พระคัมภีร์กล่าวสิ่งที่พวกเขาอยากให้อันกล่าว คนเหล่านั้นที่บิดเบือนพระวาทะของพระเจ้าให้เข้ากับศาสนาของตนแทนที่จะปรับศาสนาของตนให้เข้ากับพระวาทะของพระเจ้า

ลูกา 16:19-31 สอนชัดเจนว่าพวกคนชอบธรรมไปสู่เมืองบรมสุขเกษมทันทีที่พวกเขาตายฝ่ายร่างกาย มันสอนด้วยว่าพวกคนชั่ว เมื่อตายไป ก็ไปนรกทันทีอันเป็นที่ซึ่งมีเปลวไฟซึ่งทรมานพวกเขาทั้งวันทั้งคืน ไม่มีอาจารย์สอนพระคัมภีร์ที่เน้นรากฐานคนใดจะบอกคุณว่าข้อพระคำตอนนี้จากหนังสือลูกาเป็นคำอุปมา เฉพาะคนเหล่านั้นที่ติดตามลัทธิเทียมเท็จทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะพิสูจน์หลักคำสอนผิด ๆ อย่างการหลบลีผลของจิตวิญญาณ จะกล่าวอ้างแบบนั้น คนทั้งหลายที่แยกแยะพระวาทะอย่างถูกต้องทราบว่าเป็นไม่ใช่คำอุปมา

บรรดาคนชอบธรรมที่ตายไปแล้วทำอะไรอยู่ตอนนี้?

มีอยู่แห่งเดียวที่จะพบคำตอบสำหรับคำถามนั้น-พระวจนะของพระเจ้า ศาสนาทั้งหลายไม่เห็นพ้องตรงกัน แต่พระคัมภีร์บริสุทธิเห็นพ้องตรงกันตลอดทุกส่วน

ในวิวรณ์ 14:13 เราอ่านว่า “และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ ซึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้สืบไปคนทั้งหลายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับพร” “ใช่แล้ว” พระวิญญาณตรัสว่า “เพื่อพวกเขาจะได้หยุดพักจากบรรดาการทำงานหนักของพวกเขา และการงานทั้งหลายของพวกเขา ก็ติดตามพวกเขาไปแน่นอน”

พระคำข้อนี้กล่าวใหม่ว่า “ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่หมดสติหรือนอนหลับอยู่ในหลุมศพ?” จะกล่าวได้ใหม่ว่าคนที่หมดสติอยู่ในหลุมศพเป็นผู้ที่ได้รับพรหรือเป็นสุข? พระเยซูทรงเชิญชวนว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของท่าน” (มธ. 11:28,29)

พระเจ้าทรงหมดหวังในเนื้อหนังไปแล้วเพราะว่ามันช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ สิ้นหวัง และไม่คุ้มกับการช่วยให้รอดในสวนเอเดน พระองค์ไม่ได้ทำการจัดเตรียมสำหรับการช่วยเนื้อหนังให้รอด ร่างกายที่ตายได้นี้จะกลับคืนสู่สมมติฐาน และเมื่อพระเยซูเสด็จมารับคริสตจักรของพระองค์ พระองค์จะประทานร่างกายใหม่ให้เรา ซึ่งเหมือนกับพระกายที่เปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ จนกว่าจะถึงเวลานั้น จิตวิญญาณของผู้ถูกไถ่แล้วจะหยุดพักอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมกับพระองค์: “ฉะนั้นจึงยังมีที่สงบสุขสำหรับประชาชนของพระเจ้า ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์” (ฮบ. 4:9,10)

บัดนี้พระเยซูประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า (ฮบ. 1:3) และเมื่อผู้เชื่อทั้งหลาย “ไม่อยู่ในร่างกายนี้” พวกเขาที่อยู่กับพระองค์ ส่วนบรรดาผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วนั้น ให้เราฟังคำพยานเกี่ยวกับสเทเฟนกัน:

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็รู้สึกแสบใจ และพวกเขาได้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขา เข้าใส่สเทเฟน แต่ท่านซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มนัดูสวรรค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าทั้งหลายแหวกออกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”...และพวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนที่ร้องทูลต่อพระเจ้า และกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้” และท่านก็คุกเข่าลง และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ล่วงหลับไป” (กิจการ 7:54-60 บางส่วน)

คุณจะหมายเหตุว่าสเทเฟนได้ฝากวิญญาณของเขาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ดังนั้นเฉพาะร่างกายของเขาเท่านั้นที่ล่วงหลับไป พระเยซูทรงรับมนุษย์ภายในนั้นไปแล้ว จากข้อพระคำเหล่านี้เราเรียนรู้ว่าสเทเฟน “ได้เข้มนัดูสวรรค์” (ตรงตัวคือ “มองขึ้นอย่างหนักแน่นเข้าไปในสวรรค์”) และว่าเขาได้เห็นพระเยซู “ยืนอยู่เบื้อง

ชาวพระหัตถ์ของพระเจ้า”-ทรงยืนอยู่เพื่อที่จะรับวิญญาณของสเทเฟน

ท่านที่รัก จงพิจารณาถึงสิ่งเหล่านี้:

“พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

“พวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

โดยทาง “บรรดาพระสัญญาอันใหญ่ยิ่งและประเสริฐ” เหล่านี้ พวกเราจึงถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

“ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9)

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า” (รม. 8:35-39)

“บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:2)

“อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย ซึ่งโดยพระวิญญาณนั้นพวกท่านได้ถูกประทับตราไว้จนถึงวันแห่งการไถ่ถอน” (อพ. 4:30)

“ความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์” (ฟป. 3:20)

“ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” (2 คร. 5:17)

ผู้ใดที่อ่านข้อพระคำเหล่านี้และซื่อสัตย์กับตนเองและกับพระวาทะของพระเจ้านั้นก็จะยอมรับว่าการหลบลีลของจิตวิญญาณเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลยและไม่ถูกพบในพระวาทะของพระเจ้า ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะปกป้องนิกายใดหรือศาสนาใด ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะพิสูจน์ประเด็นส่วนตัวใด ผมแค่กำลังให้ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้!”

เหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้วกำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้?

คนชั่วทุกคนที่ตายไปแล้วตั้งแต่สมัยอาดัมก็อยู่ในนรก เมื่อพูดถึงเหล่าคนชั่ว พระคัมภีร์ก็กล่าวว่า: “บรรดาสิ่งน่าหวาดเสียวจะทำให้เขากลับอยู่รอบด้าน และจะไล่ตีสันเท้าของเขาอยู่...เขาจะถูกขับไล่จากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก” (โยบ 18:11,18)

“เศรษฐีคนนั้นก็เสียชีวิตด้วย และถูกฝังไว้ และในนรกเศรษฐีคนนั้นก็จึงแหงนตาของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก...อับราฮัมกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย จงระลึกว่า...บัดนี้เขาถูกปลอบประโลม และเจ้าก็ถูกทรมาน!’” ในที่นี้เราไม่เห็นการบอกเป็นนัยเลยว่ามีช่วงเวลาคั่นกลางระหว่างการเสียชีวิตของเศรษฐีผู้นั้นกับการที่เขาแหงนตาขึ้นในนรก ทันทีที่คนบาปคนใดตาย วินาทีเดียวกันนั้นเขาก็ไปนรก เข้าไปอยู่ในเปลวไฟเหล่านั้นแห่งความทรมาน

บางคนอาจจะถามว่า “ถ้าพวกคนชั่วไปนรกเมื่อเสียชีวิต แล้วทำไมถึงมีการเป็นขึ้นจากตายของพวกคนชั่วล่ะ?” อีกครั้งที่พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนและจะสอนเราอย่างชัดเจนถ้าเรามองเข้าไปในหน้ากระดาษเหล่านั้นของมันและสิ่งสิ่งที่คริสตจักรทั้งหลายและศาสนาทั้งหลายสอน

ในวิวรณ์ 20:12-15 ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่า:

“และข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้นิ่ง ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกม้วนหนึ่งก็ถูกเปิดออก ซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วได้ถูก

พิพากษาตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกจารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการงานของพวกเขา และทะเลได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งตายในทะเล และความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามบรรดาการงานของตนหมดทุกคน และความตายกับนรกได้ถูกทิ้งลงไปในปีไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกพบเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกทิ้งลงไปในปีไฟ”

โปรดสังเกต: เหล่าคนตายไม่ได้ถูกพิพากษาออกจากหนังสือเล่มนั้น (เอกพจน์) แต่ออกจากหนังสือเหล่านั้น (พหูพจน์) หนังสือแห่งชีวิตบันทึกเฉพาะชื่อของผู้ถูกไถ่แล้ว “หนังสือต่าง ๆ” เหล่านั้นบันทึกการงานทั้งหลายของมนุษย์ นรกที่เศรษฐีผู้นั้นแขวนตาขึ้นอยู่ในตอนนี้เป็นคุกชั่วคราวของเหล่าคนชั่ว ซึ่งเหมือนกับคุกทั้งหลายที่เรารู้จักในประเทศของเรา คุณถูกใช้เป็นที่อยู่อาศัยของอาชญากรคนหนึ่งที่อยู่หลังลูกกรงจนกว่าจะถึงวันพิจารณาคดีของเขา และเมื่อนั้น ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของอาชญากรรมของเขา เขาก็ถูกส่งไปยังทัณฑสถานเพื่อรับโทษของเขา บางคนถูกตัดสินให้รับโทษโดยการทำงานหนัก บางคนถูกตัดสินให้ถูกแยกขังเดี่ยว คนอื่น ๆ ก็ได้รับโทษน้อยกว่านั้นเยอะ

กระบวนการเช่นนั้นคือการที่มนุษย์ตอบแทนความยุติธรรมให้แก่มนุษย์เท่าที่เขารู้วิธีที่จะดวงความยุติธรรมให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ยุติธรรม และพระองค์จะประทานการตอบแทนอันสาสมของคนชั่วให้แก่คนชั่ว ถ้าคุณถูกโยนลงในปีไฟนั้น การทรมานทุกข์ของคุณก็จะเท่ากับระดับของการดำเนินชีวิตชั่ว ๆ ของคุณบนแผ่นดินโลกนี้

การถูกส่งไปขังนรกก็คงเป็นเรื่องน่ากลัวมากพอในตัวมันเองแล้ว แต่การกล่าวว่าคนบาปทุกคนที่ตายไปจะทรมานทุกข์การลงโทษในระดับเดียวกันไปตลอดชั่วนิรันดร์ก็เท่ากับเป็นการไม่ให้ความยุติธรรมต่อพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม ถ้าพระเจ้าทรงใช้การลงโทษในระดับเดียวกันแก่คนบาปทุกคน พระเจ้าก็คงจะยุติธรรมน้อยกว่าศาลเหล่านั้นแห่งแผ่นดินของเราเสียอีก-และผมก็กลัวที่จะกล่าวหาพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของเราว่าทรงไม่ยุติธรรม ยกตัวอย่างเช่น:

จงพิจารณาคนที่ไม่ได้รับความรอดซึ่งดำเนินชีวิตอันเที่ยงธรรมแต่ไม่เคยเชื่อบนพระเยซูเพื่อรับความรอดเลย สำหรับเรื่องนั้น เขาอาจไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเลยก็ได้ เพราะไม่เคยเชื่อเลย เขาจึงเป็นผู้หลงหาย และถ้าเขาตายในสภาพนั้น เขาก็จะอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์

คราวนี้ในทางกลับกันจงพิจารณาฮิตเลอร์, โทโจ, มุสโสลินี และคนอื่น ๆ ที่ความโหดร้ายทารุณและความโลภโมโทสันของพวกเขาได้ทำลายหลายประชาชาติ ก่อให้เกิดสงครามอันน่ากลัวทั้งหลาย ได้ทรมานและเข่นฆ่าผู้บริสุทธิ์หลายล้านคน พระเจ้าผู้เที่ยงธรรมและชอบธรรมองค์หนึ่งจะส่ง “พวกฆาตกร” กระจายเลือดเหล่านี้ไปสู่การลงทัณฑ์ในระดับเดียวกันกับคนที่เที่ยงธรรมในทางศีลธรรมที่อาจไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเลยหรือได้ยินแล้วและปฏิเสธมัน แต่ก็ไม่เคยทำร้ายเพื่อนมนุษย์ของตนเลยอย่างนั้นหรือ?

ไม่ใช่เลยครับ สหายของผม คนที่ชั่วช้าสุดขีดจะทรมานทุกข์ตามความชั่วช้าสุดขีดของพวกเขา ตามการงานทั้งหลายของพวกเขาและความสว่างที่พวกเขาได้รับแล้วขณะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ใช่แล้วครับ จะมีการลงโทษหลายระดับในนรก แต่คุณเชื่อใจได้เลยว่าในสวรรค์หรือนรก มนุษยชาติจะได้รับจากพระหัตถ์ของพระเจ้าตามสิ่งที่เขาสมควรได้รับ-ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป และท่านที่รัก พระคัมภีร์สอนอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่า

เหล่าคนชั่วจะถูกเผา-ตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์!

คำแนะนำของมาระโก 9:43-48 คือ:

“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นคนมื่อด้วน ก็ยังดีกว่า การมีสองมือที่จะต้องเข้าไปในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย

“และถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นน่อย ก็ยังดีกว่าการมีสองเท้าที่จะต้องถูกทิ้งลงในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย

“และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก ซึ่งท่านจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ไม่ดับเลย!”

ในพระคำต่อนั้นพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเทศนาคำเทศนาที่ร้อนแรงที่สุดเรื่องไฟนรกเท่าที่ถูกรับในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ทำครั้งในข้อพระคำเหล่านั้นพระองค์ตรัสว่าไฟเหล่านั้นแห่งนรกจะไม่มีวันดับเลย จงสังเกต-พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าไฟเหล่านั้นจะไม่สามารถถูกดับได้ พระองค์ตรัสว่าไฟเหล่านั้นจะไม่มีวันดับเลย

ยิ่งกว่านั้น คำกรีกเดียวกันก็ถูกใช้สำหรับคำว่านิรันดร์ ไม่ว่าจะหมายถึงถึงชีวิตนิรันดร์ หรือการลงโทษนิรันดร์ ดังนั้น ถ้านรกไม่อยู่ชั่วนิรันดร์ จันสวรรค์ก็ไม่อยู่ชั่วนิรันดร์เหมือนกัน! ถ้าคนชั่วไม่ทนทุกข์ตลอดไป จันคนชอบธรรมก็ไม่ชื่นชมยินดีตลอดไป

วิวรณ์ 14:10,11 พูดถึงคนเหล่านั้นที่จะ “ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกเทออกโดยปราศจากการระคนกับสิ่งใดลงในถ้วยแห่งความเดือดดาลของพระองค์ และเขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก และควันแห่งการทรมานของพวกเขาที่ปลุกขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ และพวกเขาไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน...”

“ตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ...ไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันหรือกลางคืน!” นั่นฟังดูเหมือนจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่ถูกเผาจนมอดหรือครับ? คราวนี้จงอ่านวิวรณ์ 19:20:

“และสัตว์ร้ายนั้นถูกจับ และพร้อมไปกับสัตว์ร้ายนั้น ผู้พยากรณ์เท็จที่ได้กระทำการอัศจรรย์ทั้งหลายต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น ซึ่งด้วยการอัศจรรย์เหล่านั้นผู้พยากรณ์เท็จได้หลอกลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และคนทั้งหลายที่ได้บูชารูปจำลองของมัน ทั้งสองนี้ได้ถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน”

จากนั้นในวิวรณ์ 20:10 เราถูกบอกว่าหนึ่งพันปีต่อมา เมื่อสิ้นสุดยุคพันปีนั้น “พญามารที่ได้หลอกลวงคนเหล่านั้นก็ถูกทิ้งลงในบึงไฟและกำมะถัน ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์”

คุณหมายเหตุอันไฉน? มันกล่าวว่า “ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น” พวกมันอยู่ที่นั่นนานหนึ่งพันปีแล้ว พวกมันยังอยู่ที่นั่นเหมือนเดิม และพวกมันจะอยู่ที่นั่นไปตลอดชั่วนิรันดร์-ตลอดไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ นั่นฟังดูเหมือนว่าพวกมันจะถูก “เผาไหม้” หรือ?

สิ่งที่สำคัญที่สุดในความคิดของผมในการนำเสนอการอภิปรายนี้ก็คือ ความปรารถนาที่จะช่วยเหลือจิตวิญญาณที่ซื่อตรงทั้งหลาย (และคนเหล่านั้นที่อาจถูกทำให้สับสน) ให้เข้าใจความแตกต่างระหว่างร่างกาย จิตวิญญาณ และวิญญาณ และที่จะช่วยเหลือพวกเขาให้ทราบว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อร่างกายนี้ตายไป

ร่างกายของมนุษย์ถูกปั้นขึ้นด้วยผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลก (ปฐมก. 2:7) ณ จุดนั้นมนุษย์ไม่ได้เป็นมากกว่าผงคลีดินในการทรงสร้างเขาขึ้นมา จากนั้นพระเจ้าได้ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์เคยเป็นเพียงร่างกายหนึ่งที่ทำจากผงคลีดินก่อนที่เขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ และเขาได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในตัวเขา:

“พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้า”
(โยบ 33:4)

“และท่านทั้งสองชบหน้าของตนลงถึงดิน และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของเนื้อหนังทั้งสิ้น...” (กตว. 16:22)

“และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพวกเรา ตามลักษณะของพวกเรา ... ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพระองค์เอง ในแบบพระฉายของพระเจ้าพระองค์ได้ทรงสร้างเขา...” (ปฐมก. 1:26,27 บางส่วน)

นี่หมายความว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์เพื่อทำให้พระองค์โปรดปรานในเนื้อหนังหรือ? มันหมายความว่าเรามีจุดเด่นต่าง ๆ เหมือนอย่างจุดเด่นของพระเจ้าหรือ? ไม่ใช่เลยครับ! มนุษย์ถูกสร้าง “ในแบบพระฉาย” (ความเหมือน) ของพระเจ้าตรงที่ว่ามนุษย์เป็นตรีเอกภาพแบบหนึ่ง

ตรีเอกภาพแบบสวรรค์ประกอบด้วย:

4. พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ (ยอห์น 4:24) พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8)
5. พระเจ้าพระบุตร พระเยซูได้ทรงอยู่ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1:18) จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นเนื้อหนังและประทับอยู่ที่ท่ามกลางมนุษย์ (ยอห์น 1:14; ฮบ. 2:14) พระเยซูทรงเป็นของขวัญของพระเจ้าที่ประทานให้แก่โลกที่หลงหาย (ยอห์น 3:16)
6. พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระภาคที่สามของตรีเอกภาพศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ทรงอยู่ในโลกวันนี้เพื่อปลอบประโลมใจ นำพา และประทับตราผู้เชื่อ พระองค์ทรงอยู่ในโลกนี้เพื่อฟ่องใจคนบาปและชักนำเขามาถึงพระเจ้า (ยอห์น 14:16-26; 16:7-11; โรม. 8:14; อฟ. 4:30)

ตรีเอกภาพของมนุษย์ประกอบด้วย:

- (d) วิญญาณ นี่เป็นส่วนของมนุษย์ซึ่งใช้เหตุผลและเข้าใจ (1 คร. 2:11) เมื่อพระเยซูทรงกันแสงที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงเป็นทุกขีในวิญญาณของพระองค์ พระองค์กำลังคิดและเห็นใจมารีย์และมารธา สองพี่น้องที่เศร้าโศกเสียใจของลาซารัส (ยอห์น 11:33)
- (e) จิตวิญญาณ จิตวิญญาณคือที่ตั้งแห่งอารมณ์ทั้งหลายของมนุษย์ ส่วนนั้นของมนุษย์ซึ่งรักหรือเกลียด ในมัทธิว 26:38 พระเยซูตรัสว่าจิตวิญญาณของพระองค์ “โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะ

ตายได้เลย” พระองค์กำลังรักโลกที่หลงหายและกำลังเทจิตวิญญาณของพระองค์ออกเพื่อคนบาปทั้งหลาย

(f) ร่างกาย นี่เป็นบ้าน (พลับพลา) ที่จิตวิญญาณและวิญญาณอาศัยอยู่ข้างใน

พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าจิตวิญญาณ วิญญาณ และร่างกายแยกขาดจากกัน เปาโลเขียนภายใต้การคล้ำใจว่า “ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ใด จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:23) ถ้าจิตวิญญาณ วิญญาณ และร่างกายเป็นอันเดียวกันและเป็นหนึ่งเดียวกัน ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงไม่บอกเปาโลให้เขียนว่า “ตัวตนทั้งหมดของพวกท่าน” หรือ “ทั้งหมดของพวกท่าน” เล่า?

ในฮีบรู 4:12 เราถูกบอกว่า “พระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งผ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัยบรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ”

จากนั้นในยากอบ 2:26 เราอ่านว่า “เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” โปรดหมายเหตุว่าร่างกายคือส่วนที่ตาย ไม่ใช่จิตวิญญาณ มนุษย์ดำรงอยู่ชั่ววันรันดร์ อีกห้าสิบล้านปีนับจากนี้คุณกับผมก็จะมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง เราจะขึ้นชมยินดีในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า หรือไม่ก็หวีดร้องในหลุมลึกของเหล่าผู้ถูกแช่งสาป!

มีคนเหล่านั้นที่ถามว่า “พระเจ้าผู้ทรงรักจะยอมให้มีนรกที่มีไฟลุกไหม้หรือ? พระเจ้าผู้ทรงรักจะยอมให้ลูกของพระองค์ถูกเผาไหม้ในนรกหรือ?” เราจะตอบคำถามนี้จากพระวจนะของพระเจ้า-แต่ก่อนอื่นให้เราตอบจากมุมมองของสามัญสำนึก:

ผู้พิพากษาที่เป็นคริสเตียนคนหนึ่งจะยอมให้มีคุกในเขตของเขาไหม? มีผู้พิพากษาที่เป็นคริสเตียนบางคนในศาลทั้งหลายของเรา ผู้คนที่ยำเกรงพระเจ้าและรักพระองค์ ผู้พิพากษาที่เป็นแบบนี้จะปล่อยให้อาชญากรคนหนึ่งหนีไปและให้อิสระภาพแก่เขาที่จะท่องไปตามท้องถนนของชุมชนหนึ่งเพื่อสร้างความ ปล้น และข่มขืนพลเมืองของชุมชนนั้นหรือ? หรือผู้พิพากษานั้นจะส่งตัวอาชญากรผู้นั้นไปเข้าคุกหรือไปยังห้องรมแก๊ส? ถ้าคุณอยู่ในคณะลูกขุนในการตัดสินคดีของฆาตกรคนหนึ่ง คุณจะปล่อยให้เขาหลุดไปเพื่อปล้นและฆ่าอีกหรือ? หรือคุณจะออกเสียงเพื่อขังเขาไว้หลังลูกกรง?

ท่านที่รักพระเจ้าทรงเป็นความรัก และเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก จึงต้องมีนรกแห่งหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะรักและรับใช้พระองค์ ความรักของพลเมืองที่มีสติดีทั้งหลายที่มีต่อกันคือเหตุผลที่เรามีคุกมีตะราง-โซ่แล้วครบ และแม้แต่ห้องรมแก๊สและเก้าอี้ไฟฟ้า พระเจ้าทรงบอกเราว่าถ้ามนุษย์คนใดทำให้โลหิตของมนุษย์หลั่งออก โดยมนุษย์โลหิตของเขาจะถูกทำให้หลั่งออก รัฐบาลเกิดของผมไม่ได้สร้างคุกประจำรัฐไว้เพื่อโอลิเวอร์ กรีน แต่ถ้าโอลิเวอร์ กรีนเลือกที่จะเป็นอาชญากรคนหนึ่งและทำผิดกฎหมายต่าง ๆ แห่งรัฐของเขา รัฐบาลก็จะต้องขังไว้ในคุก-คุกแห่งหนึ่งที่ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเขา แต่ที่เขาต้องถูกขังไว้ในนั้นเพราะการกระทำต่าง ๆ ของเขา

ในการทำงานเดียวกัน พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างนรกไว้สำหรับมนุษย์ มัทธิว 25:41 บอกเราว่าพระเจ้าได้ทรงเตรียมนรกไว้สำหรับมารและเหล่าทูตของมัน มนุษย์ไม่ใช่มาร และเหล่าคนชั่วก็ไม่ใช่เหล่าทูตของมาร เมื่อลูซีเฟอร์ได้กบฏต่อพระเจ้าและนำทูตสวรรค์เหล่านั้นบางตนในการกบฏ พระเจ้าก็ทรงทิ้งลูซีเฟอร์ออกจากสวรรค์และพันธนาการทูตสวรรค์เหล่านั้น โดยส่งพวกเขาไว้ในโซ่ตรวนในความมืดรอคอยการพิพากษาของพระเจ้า (อ่านอิสยาห์ 14:12-15; เอเสเคียล 28:1-15; และยูดาส 6) ปฐมกาล 1:1 บอกเราว่าในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก นรกไม่ได้ถูกสร้าง ณ เวลานั้นเพราะว่าไม่มีความจำเป็นต้องมีนรก

เพื่อนรักครับ ถ้าคุณตกนรก คุณก็จะไปที่นั่นโดยอัตโนมัติโดยพระทัยของพระเจ้า มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์เลยที่ผู้ใดควรพินาศ แต่ที่คนทั้งปวงควรมาสู่การกลับใจใหม่ (2 ปต. 3:9) พระเจ้าทรงไม่มีความยินดีในความตายของคนชั่ว (อสค. 33:11)

พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งแล้วที่พระเจ้าผู้ทรงรักองค์หนึ่งจะทำได้เพื่อกีดกันมนุษย์ให้พ้นจากนรก ถ้าคุณจะเริ่มการศึกษาคัมภีร์ของคุณในปฐมกาล 3:15 ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ คุณก็สามารถตามรอยเส้นทางเลือดนั้นได้ผ่านเข้าไปในพระธรรมทุกเล่ม-และเกือบทุกบท-ในพระคัมภีร์ เส้นทางเลือดนั้นที่ถูกทำให้หลังรินโดยซาตานในความพยายามของมันที่จะขัดขวางและทำลายเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้วันนั้น จงฟังเสียงร้องของเด็กเล็ก ๆ ที่ถูกเข่นฆ่าอย่างทารุณโดยซาตานผ่านทางคนชั่วอย่างฟาโรห์และเฮโรด จงตามพระบุตรที่รักของพระเจ้าจากรางหญ้าไปถึงกางเขนนั่น จงดูการทนทุกข์ของพระองค์ การถูกเยียนของพระองค์ มงกุฎหนามของพระองค์ พระหัตถ์ที่ถูกตะปูแทงของพระองค์ สีข้างที่ถูกแทงของพระองค์-และจงฟังเสียงร้องที่ฉีกหัวใจของพระองค์ว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” จากนั้นจงอ่านถ้อยคำอย่างนี้อีกที:

“จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” (มธ. 11:28)

“สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37)

“เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (มธ. 23:37)

“และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:40)

“จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครีวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

“แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา...จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า” (อพ. 2:8)

“คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (รม. 10:9)

“เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” (รม. 10:13)

“ถ้าพวกเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

“ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้” (รม. 8:31)

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า” (รม. 8:35)

“พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” (รม. 8:37)

“ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” (1 คร. 10:13)

“พวกท่านเป็นของพระเจ้า ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเอ๋ย และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4:4)

“พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6)

“ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 คร. 15:57)

นี่เป็นเพียงไม่กี่ตัวอย่างของข้อพระคำเหล่านั้นที่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า พร้อมกับความจริงของข่าวประเสริฐที่ถูกกล่าวในภาษาที่เข้าใจได้ เหตุใดถึงมีคนที่ยังไม่รับใช้มาร เมินเฉยพระเจ้า และตกนรกเล่า?

ใช่แล้วครับ มีนรกอยู่จริง ๆ-นรกนิรันดร์-และทั้งหมดที่คน ๆ หนึ่งทำเพื่อจะไปที่นั่นและทนทุกข์ความทรมานอันเหลือจะกล่าวได้ไปตลอดชั่วนิรันดร์กาลก็คือ ละเลยความรอดของพระเจ้า ไม่จำเป็นที่จะต้องเมาเหล้า ฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หรือใช้ชีวิตในการผิดศีลธรรมเพื่อที่จะตกนรกเลย ยากอบ 4:17 บอกเราว่า

“คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็เป็บาป” การรู้ว่าคุณควรมาหาพระเยซูเจ้าและยังปฏิเสธที่จะมาก็เป็บาปมากพอแล้วที่จะส่งคุณไปอยู่ในบึงไฟและกำมะถันนั้นตลอดไปเป็นนิรันดร์

หากคุณไม่ใช่ลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า ผมก็ขอวิงวอนคุณให้ใช้เวลาสักครู่คิดเกี่ยวกับว่า คุณจะใช้เวลาชั่วชีวิตที่ไหน คุณจะไปไหนเมื่อคุณตายไป? ถ้าคุณเป็นคนไม่ยอมเชื่อง่าย ๆ ถ้าคุณสงสัยว่ามีชีวิตหลังความตายหรือไม่ ถ้าคุณสงสัยว่ามีนรกอยู่จริง ๆ ไหม งั้นจิตวิญญาณที่รักเอ๋ย ถ้าคุณพิสูจน์ไม่ได้จนหมดข้อสงสัยว่าไม่มีนรกและไม่มีชีวิตหลังความตายจริง ๆ คุณก็ควรเตรียมตัวไว้ เผื่อว่าอาจจะมึนรกในชีวิตหลังความตายจริง ๆ!

ผมอ้อนวอนผู้ที่รับความรอดแล้วที่อ่านข้อความเหล่านี้ให้ออกไปตามทางหลวงและสุขุมพุ่มไม้และพยายามนำคนบาปที่นำสงสารทั้งหลายเข้ามาอยู่ในเรือแห่งความปลอดภัยก่อนที่มันจะสายเกินไปชั่วชีวิตนิรันดร์ ผมรู้ว่ามึนรกและชีวิตหลังความตาย ผมรู้ว่าพวกคนตายอยู่ที่ไหนตอนนี้และพวกเขากำลังทำอะไรอยู่ ผมเป็นห่วงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ “ตายในการละเมิดและบาปทั้งหลาย” ผมอยากนำพวกเขามาถึงพระเยซูก่อนที่พวกเขา

เขาตายไปและตกไปอยู่ในเหวลึกเหล่านั้นแห่งนรกนิรันดร์

เปาโลกล่าวว่า “พวกเราปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า” เขาไม่กลัวตาย ใน 2 ทิโมธี 1:12 เขาให้การรับรองว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” เมื่อเปาโลเผชิญหน้าคมขวานของเนโร โดยรู้ว่าเขามีเหลือไม่กี่ชั่วโมงที่จะมีชีวิตอยู่ เขาให้การรับรองว่า:

“ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รับความเชื่ออันนั้นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีไข่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:7,8)

ข้อ 9: เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ที่ใด พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

เหตุฉะนั้นมีความหมายว่า “เมื่อเห็น” ข้อเท็จจริงอันแน่นอนเหล่านั้นที่ถูกประกาศในข้อพระคำก่อนหน้า: เราทราบว่าร่างกายของเราจะถูกทำให้เป็นชิ้นเล็กและสง่าราศีกับพระเยซูจะเป็นของเราตลอดไป เรามีการรับประกันว่าเรามีสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้าซึ่งไม่ทำขึ้นด้วยมือมนุษย์ อยู่เป็นนิรันดร์ในฟ้าสวรรค์ พระเจ้าประทานความหวังนี้แก่เราแล้วและพระองค์ประทานมัดจำ (การรับประกัน) แห่งพระวิญญาณให้แก่เราแล้ว

เมื่อทราบความจริงอันเปี่ยมสุขเหล่านี้ “พวกเราจึงทำงานหนัก...” ในโรม 15:20 คำกรีกเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “พยายามอย่างหนัก” มันไม่ได้หมายถึงการทำงานหนักด้วยมืออย่างที่เราคิดถึงการใช้แรงงาน ตามที่ถูกใช้ในที่นี่ มันหมายถึงการรัก ให้เกียรติ และมีความทะเยอทะยาน มันหมายถึงการพร้อมและชวนขวายที่จะทำสิ่งใดก็ได้และทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า อัครทูตเปาโลพยายามอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยที่จะพิสูจน์ความรักและความทุ่มเทของเขาต่อพระเจ้าโดยการพากเพียรที่จะทำสิ่งสารพัดอันมีเกียรติในพระนามของพระเยซูเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่เพื่อนำเกียรติยศและสง่าราศีมาสู่ตัวเอง

“...ไม่ว่าจะอยู่ (กับองค์พระผู้เป็นเจ้า) หรือไม่อยู่ (กับองค์พระผู้เป็นเจ้า)...” ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกหน้า ไม่ว่าในกายนี้หรือในเมืองบรมสุขเกษม ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เรื่องหลักที่เราสนใจคือ การ “เป็นที่พอพระทัยของพระองค์”

คำสอนของเปาโลในที่นี้ก็คือว่า ไม่ว่าเขามีชีวิตอยู่หรือตายไป トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ มันก็เป็นหลักการที่ยิ่งใหญ่และตายตัวของเขาที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อได้รับความเห็นชอบจากองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือหลักการที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรยึดไว้ในกาปฏิบัติ มันคือหลักการที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะยึดไปปฏิบัติหากพวกเขาอุทิศหมดทั้งตัวแด่พระเจ้าและห่วงใยในงานของพระองค์

ผู้เชื่อทั้งหลายจำต้องตระหนักว่าพระเยซูอาจเสด็จมา ณ วินาทีใดของนาที่ใดก็ได้: “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

การ “เป็นที่พอพระทัยของพระองค์” หมายถึงการเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระองค์ การเป็นที่ยอมรับ

หรือได้รับความเห็นชอบจากพระองค์ นี่คือการประจักษ์แจ้งแห่งหัวใจของเปาโล ตามที่ถูกระบุออกในข้อพระคำต่อไปนี้ที่เขาบันทึกภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

โรม 12:1: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน”

โรม 14:17,18: “ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม และสันติสุข และความปิติยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะว่าผู้ที่ในสิ่งเหล่านี้รับใช้พระคริสต์ก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์”

เอเฟซัส 5:8-10: “...บัดนี้พวกท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงดำเนินอย่างลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณอยู่ในบรรดาความดี ความชอบธรรม และความจริง) โดยพิสูจน์ว่าอะไรเป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

จากนั้นในฟิลิปปี 4:18 เปาโลพูดถึง “กลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่โปรด เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า”

ข้อ 10: เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “พวกเราทุกคนต้องถูกเผยให้ประจักษ์” หรือ “ถูกสำแดงให้ประจักษ์แจ้ง” ในที่นี้เรามีเหตุผลสำหรับสิ่งที่ไปก่อน การพิพากษานี้มีไว้สำหรับคริสเตียนทั้งหลายเท่านั้น มันถูกอธิบายภายหลังภายใต้หัวข้อการพิพากษาหมายเลขสอง คนบาปทั้งหลายจะไม่ปรากฏตัวที่การพิพากษานี้

คริสเตียนทั้งหลายต้องไม่ลืมว่าเราจะถูกพิพากษาเมื่อเรายืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ดังนั้นเราจึงควรเสาะหาที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ในทุกสิ่งที่เราทำในชีวิตนี้ โดยรู้ว่า “พวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์”

ผมเชื่อมั่นว่าจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าของเราหากเราใช้เวลาตรงนี้เพื่ออธิบายการพิพากษาเหล่านั้นอย่างย่อ ๆ ผู้เชื่อที่จริงจังจำนวนมากถูกนำไปเข้าใจผิดคิดว่าการพิพากษาแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ซึ่งผู้คนนิยมเรียกว่าเป็นการพิพากษาแบบ “เหมารวม” แต่วิถีคิดเช่นนี้ไม่ถูกสอนในพระวจนะของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “การพิพากษาแบบเหมารวม” เหมือนกับที่ไม่มี “การฟื้นคืนชีพแบบเหมารวม” เช่นกัน พระคัมภีร์พูดถึงการพิพากษาห้าครั้งแบบแยกจากกัน และสามบัลลังก์

บัลลังก์เหล่านั้นถูกเรียกชื่อว่า:

(1) บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 10 ของบทนี้ของเราในหนังสือ 2 โครินธ์ นี่จะเกิดขึ้นในฟ้าอากาศหลังจากการรับขึ้นไปนั้นและมันจะเป็นสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น

(2) พระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ ซึ่งถูกพรรณานในมัทธิว 25:31,32 นี่จะอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ในการพิพากษาบรรดาประชาชาติ

(3) พระที่นั่งใหญ่สีขาว ตามที่ถูกระบุในวิวรณ์ 20:11-15 นี่จะอยู่ในสวรรค์และเฉพาะคนชั่ว

เท่านั้นจะถูกพิพากษาที่นั่น

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการพิพากษาห้าครั้ง

การพิพากษาเหล่านี้แตกต่างกันในห้าด้านทั่วไป: (1) ผู้รับการพิพากษา, (2) เวลา, (3) สถานที่, (4) หลักเกณฑ์, และ (5) ผลลัพธ์

คราวนี้ให้เราพิจารณาการพิพากษาแต่ละอย่างแบบแยกจากกันในความเกี่ยวข้องกับทั้งห้าด้าน:

การพิพากษาหมายเลขหนึ่ง:-

ผู้รับการพิพากษาของการพิพากษานี้คือ ผู้เชื่อทั้งหลายเท่าที่เกี่ยวข้อกับบาป (เอกพจน์) ไม่ใช่บาปทั้งหลาย (พหูพจน์) พระเยซูทรงพิพากษาบาปเพื่อเราแล้วเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เวลาของการพิพากษานี้คือ ปี ค.ศ. 30 สถานที่ของการพิพากษานี้คือกอลโกธา หลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้คือ พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ และผลลัพธ์ของการพิพากษานี้คือ การนับว่าชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

การพิพากษานี้ผ่านพ้นไปแล้ว มันถูกสะสางแล้วบนกอลโกธาโดยพระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า เมื่อผู้ใดเชื่อบนพระเยซูและไว้วางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ คน ๆ นั้นก็ถูกไถ่แล้ว-ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป บาป (เอกพจน์) ถูกจัดการแล้ว ผู้เชื่อคนนั้นถูกไถ่แล้ว -แต่เขายังอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังที่จะถูกทดลองตราบใดที่เขาอยู่บนโลกนี้ต่อไป พระเจ้าไม่ยอมให้ลูก ๆ ของพระองค์ทำบาป พระองค์ไม่ได้อนุญาตให้เราทำบาป แต่พระองค์ทรงทำการจัดเตรียมให้เราหากเราสะดุดและล้ม:

“ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำบาป และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสติอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1)

“ถ้าพวกเราสารภาพบาปของพวกเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

ตราบใดที่เรายู่ในพลับพลาเนื้อหนัง เราก็จะทำผิดพลาดหลายอย่าง และความผิดพลาดทั้งหลายก็เป็นบาปต่าง ๆ เราจะทำให้พระเจ้าผิดหวัง ตราบใดที่เรายู่ในร่างกายที่ตายได้นี้ เราก็จะตกอยู่ใต้การทดลองต่าง ๆ ของเนื้อหนัง เราต้องตัดสินใจเองโดยการสารภาพข้อบกพร่องต่าง ๆ ของเราต่อพระเจ้า ถ้าเราปฏิเสธที่จะสารภาพบาปต่าง ๆ ของเรา เราก็จะถูกลงโทษ ถูกตีสอนโดยพระเจ้า:

“เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาร่วมกันกับโลก” (1 คร. 11:31,32)

(โปรดอ่านฮีบรู 12:5-11 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้) หน้าที่ของผู้เชื่อทั้งหลายก็คือ ตัดสินตัวเราเองทุกวัน สารภาพบาปทั้งหลายของเรา และโดยการทำเช่นนั้นเราก็หลีกเลี่ยงการถูกตีสอนโดยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเรา

การพิพากษาหมายเลขสอง:-

ผู้รับการพิพากษาของการพิพากษานี้จะเป็นผู้เชื่อทั้งหลายในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่คนต้นเรือนและการ

งานทั้งหลาย (2 คร. 5:10) ไม่มีคนบาปคนใดเลยจะถูกพิพากษา ณ เวลานี้ เวลาของการพิพากษานี้ยังมาไม่ถึง มันจะเกิดขึ้นทันทีหลังจากการรับขึ้นไปนั้น หลังจากที่วิสุทธิชนเหล่านั้นถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในอากาศ หลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้จะเป็นหน้าที่คนต้นเรือนและการงานต่าง ๆ และผลลัพธ์ของการพิพากษานี้จะเป็นบำเหน็จหรือการเสียบำเหน็จโดยผู้เชื่อทั้งหลาย

นี่จะไม่ใช่การพิพากษาหนึ่งในความหมายของการพิจารณาคดี เพื่อจะดูว่าคนเหล่านั้นที่ถูกพิพากษามีความผิดหรือเป็นผู้บริสุทธิ์, รอดหรือหลงหาย มันเป็นการพิพากษาสำหรับผู้ที่รับความรอดแล้ว และมันจะเป็นเหมือนวันจบการศึกษาสำหรับพวกนักศึกษา บางคนจะได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง บางคนจะได้รับเกียรตินิยมอันดับสอง บางคนจะได้รับเกียรตินิยมอันดับสาม ฯลฯ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันจะเป็นวันแห่งการรับรางวัลสำหรับวิสุทธิชนเหล่านั้นของพระเจ้า บางคนจะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวน บางคนจะได้รับบำเหน็จบางส่วน และจะมีบางคนที่จะไม่ได้รับบำเหน็จอะไรเลยเพราะว่าการทำงานของพวกเขาก็จะเป็นไม้ หญ้าแห้ง และฟางและจะถูกไฟเผา:

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการทำงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

ยอห์นผู้เป็นที่ยรักเตือนว่า: “จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำความแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่” (2 ยอห์น 8)

ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวชัดเจนว่าผู้เชื่อบางคนจะได้รับบำเหน็จเต็มที่ คนอื่น ๆ จะได้รับบำเหน็จไม่ครบ และบางคนจะไม่ได้รับบำเหน็จเลย การงานต่าง ๆ อันเห็นแก่ตัว การงานเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง การโอ้อวดตนเองหรือผลกำไรส่วนตัวถูกเป็นตัวแทนโดยไม้ หญ้าแห้ง และฟาง สิ่งเหล่านี้จะถูกเผาไหม้ และผู้เชื่อทั้งหลายที่เห็นการงานของตนถูกเผาไหม้ก็จะทนทุกข์การสูญเสีย-การสูญเสียบำเหน็จ ไม่ใช่การสูญเสียจิตวิญญาณ การงานที่ถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าถูกเป็นตัวแทนโดยทองคำ เงิน และเพชรพลอย และสิ่งเหล่านี้จะคงอยู่ต่อไปถึงแม้ว่าถูกทดสอบด้วยไฟ นี่จะเป็น “วันมอบมงกุฎ” สำหรับผู้เชื่อทั้งหลาย

ภาคพันธสัญญาใหม่พูดถึงมงกุฎห้าอันที่ผู้เชื่อทั้งหลายสามารถได้รับโดยการลงแรง:

1. มงกุฎแห่งชีวิต: นี่คือมงกุฎของมรณะสักขี มันถูกกล่าวถึงสองครั้งในพระวจนะของพระเจ้า:

“ผู้ที่สู้ทนการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์” (ยากอบ 1:12)

“อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะทนเอา มัน ดูเถิด พญามารจะทิ้งพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อพวกเจ้าจะถูกลองใจ และพวกเจ้าจะประสบความทุกข์ทรมานเป็นเวลาสิบวัน เจ้าจงสัจย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า” (วิว. 2:10)

2. มงกุฎแห่งสง่าราศี: นี่คือนมงกุฎของผู้ปกครอง มงกุฎของศิษยาภิบาลที่สัตย์ซื่อ มันจะถูกประทานให้โดยพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ มันไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่รับใช้เพื่อ “ทรัพย์โลโครก” (เงิน) และมันไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่ตั้งตนเป็น “พวกเจ้านายที่อยู่เหนือทายาททั้งหลายของพระเจ้า” (1 ปต. 5:1-4)

3. มงกุฎแห่งความปิติยินดี: มงกุฎนี้มีไว้สำหรับเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณ จิตวิญญาณเหล่านั้นที่เราชนะมาถึงพระเจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งความปิติยินดีของเราเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ:

“เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปิติยินดี หรือมงกุฎแห่งความปิติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา เพราะว่าพวกท่านเป็นสง่าราศีและความชื่นชมยินดีของพวกเรา” (1 ธส. 2:19,20)

“เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเป็นที่ยอมรับ เป็นที่ปิติยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า ดังนั้นจงยืนมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า” (ฟป. 4:1)

4. มงกุฎแห่งความชอบธรรม: มงกุฎนี้มีไว้สำหรับ “ทุกคนที่รักการปรากฏของพระองค์” เปาโลกล่าวว่า “ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:8)

5. มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย: มงกุฎนี้มีไว้สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมจำนนต่อตัณหาฝ่ายเนื้อหนังหรือเข้าร่วมในความเป็นแบบโลก คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมให้ตัวเองถูกชักนำให้หันเหไปจากงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยความสนุกสนานและความเพลิดเพลินแบบโลก:

“และทุกคนที่พยายามอย่างหนักเพื่อจะชนะ ก็เคร่งครัดในสิ่งสารพัด บัดนี้พวกเขากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งร่วงโรยได้ แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวิ่งแข่งอย่างนี้ไม่ใช่เหมือนไม่มีเป้าหมายชัดเจน ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนอย่างนักมวยที่ชกลม แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ได้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:25-27)

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ผู้เชื่อที่อุทิศตัวคนใดจะชนะมงกุฎทั้งห้าอันนี้ที่ถูกล้ำเลยไว้ให้เป็นบำเหน็จสำหรับการรับใช้ที่สัตย์ซื่อ ความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้า บำเหน็จต้องลงแรงเพื่อจะได้มา

การพิพากษาหมายเลขสาม:-

ผู้รับการพิพากษาของการพิพากษานี้จะเป็นพวกยิว เวลาของการพิพากษานี้จะเป็นช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น สถานที่ของการพิพากษานี้จะเป็นในและรอบกรุงเยรูซาเล็ม หลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้จะเป็นการที่พวกยิวปฏิเสธตรีเอกานุภาพ ผลลัพธ์ของการพิพากษานี้ที่สิ้นสุดแล้วจะเป็นการกลับใจเชื่อของพวกยิวและการที่พวกเขายอมรับพระเจ้าผู้เป็นพระเมสสิยาห์ของตน

การพิพากษารั้งที่สามนี้จะเกิดขึ้นในอนาคต เมื่อการรับขึ้นไปนั้นเกิดขึ้นและคริสตจักรถูกรับขึ้นไปพบกับพระเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ ขณะที่คริสตจักรถูกพิพากษาที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ พวกยิวก็

จะถูกพิพากษาบนแผ่นดินโลกนี้ภายใต้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น, พระเมสสิยาห์ตัวปลอมนั้น พวกยิวเป็น
ประชากรฝ่ายโลก พระสัญญาเหล่านั้นทั้งหมดที่มีแก่พวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งเป็นพระสัญญาฝ่ายโลก
ดังนั้นมันจึงสมเหตุสมผลแล้วที่การพิพากษาของพวกเขาจะอยู่บนแผ่นดินโลกและมีลักษณะเฉพาะตัวแบบแผ่น
ดินโลก

หลักเกณฑ์แห่งการพิพากษาพวกยิวคือ การที่พวกเขาปฏิเสธตรีเอกานุภาพ ในสมัยของชาวมูเอล พวกเขา
เขาได้ปฏิเสธพระเจ้าพระบิดา (1 ซมอ. 8:7) ในสมัยของพระเยซูพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าพระบุตร (ลูกา
23:18) ในสมัยของความเชื่อแบบคริสเตียนยุคต้น สมัยของคริสตจักรทารก พวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้าพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 7:51,54-60) เพราะบาปของพวกเขา พวกยิวได้ถูกกระจัดกระจายไปยังที่สุดปลายของ
แผ่นดินโลก เข้าไปอยู่ในทุกประชาชาติและไปยังทุกเกาะภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่จะเป็นส่วนของพวกเขาต่อไป
จนกว่าวาระเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติจะสำเร็จครบถ้วน เมื่อวาระเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติใกล้จะสิ้นสุด
ลง พวกยิวจะกลับมายังแผ่นดินปาเลสไตน์ (กลับมาที่นั่นในฐานะคนไม่เชื่อ) และพวกเขาจะถูกทำให้ “ลอดไป
ใต้คทา” พวกเขาจะถูกโยนเข้าไปใน “เตาหลอม” ของพระเจ้า พวกเขาจะผ่านเข้าไปใน “ความทุกข์ใจของยา
โคบ” (อสค. 20:34-38; 22:19-22; ยรม. 30:4-7; ดนล. 12:1)

พระเยซูทรงเรียกเวลานี้ว่าเป็น “ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่” ทั้งพระเยซูและศาสดาพยากรณ์เศคาริ
ยาห์เชื่อมโยงเวลานี้กับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (โปรตศึกษาค้นคว้า มัทธิว 24:21-31 และเศคาริ
รียาห์ 14:1-11 ในการเชื่อมโยงนี้)

ตัวแทนที่เป็นมนุษย์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ในการพิพากษานี้จะเป็นคนแห่งการบาปนั้น, ปฏิปักษ์
ต่อพระคริสต์ มันจะเป็นวาระที่นองเลือดที่สุดที่แผ่นดินโลกนี้จะเคยรู้จัก และในระหว่างเวลานั้นชั้นทั้งเจ็ดแห่ง
พระพิโรธของพระเจ้าจะถูกเทออกบนแผ่นดินโลกนี้ (โปรตศึกษาค้นคว้าวิวรณ์ 15:1,5-8; 16:1-21)

ผลลัพธ์ของวาระอันน่ากลัวเหล่านี้จะเป็นการที่พวกยิวจะร้องทูลต่อพระเจ้าในที่สุดเพื่อขอความ
เมตตา:

“และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและแห่งการวิงวอนทั้งหลาย บนราชวงศ์ของดาวิดและบนชาวกรุง
เยรูซาเล็ม และพวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง และพวกเขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน เหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อ
บุตรชายคนเดียวของตน และจะอยู่ในความขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนที่อยู่ในความขมขื่นเพื่อบุตรหัวปี
ของตน” (ศคย. 12:10)

เมื่อถึงเวลานั้นพระคริสต์จะทรงปรากฏบนภูเขามะกอกเทศ (ศคย. 14:3,4) พวกยิวจะมองดูพระองค์
“ผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” และประชาชาติหนึ่งจะถูกคลอด (ถูกทำให้กลับใจเชื่อ) ในวันเดียว:

“ผู้ใดเคยได้ยินเรื่องนี้บ้าง ผู้ใดเคยได้เห็นสิ่งเหล่านี้บ้าง แผ่นดินโลกจะถูกทำให้งอกขึ้นในวันเดียว
หรือ หรือประชาชาติหนึ่งจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของ
เธอแล้ว” (อสย. 66:8) นี่จะเป็นการครบบริบูรณ์ของการพิพากษาพวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่ง พวกเขาจะ
ถูกต้อนรับเข้าไปในอาณาจักรนั้นและพวกเขาจะได้รับพระสัญญาเหล่านั้นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอับรา
ฮัม

การพิพากษาหมายเลข:-

ผู้รับการพิพากษาของการพิพากษานี้จะเป็นบรรดาประชาชาติที่เป็นคนต่างชาติ เวลาของการพิพากษานี้จะเป็นการเปิดเผยของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมากับเหล่าวิสุทธิชนหลายหมื่นของพระองค์ สถานที่ของการพิพากษานี้จะเป็นพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ในหุบเขาเยโฮซาฟัท (บางครั้งถูกเรียกว่าเป็นหุบเขาเมกิดโด) หลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้จะเป็นวิธีปฏิบัติที่บรรดาประชาชาติคนต่างชาติได้กระทำต่อพวกยิวในระหว่างยุคความทุกข์ลำบากนั้น ผลลัพธ์ของการพิพากษานี้จะเป็นการที่บางประชาชาติจะได้รับความรอด และประชาชาติอื่น ๆ จะถูกทำลาย

คุณจะพบบันทึกเรื่องราวของการพิพากษานี้ในมัทธิว 25:31-46 อาจารย์บางท่านรวมข้อพระคำตอนนี้อยู่กับวิวรณ์ 20:11-15 และใช้ข้อพระคำทั้งสองตอนรวมกันเพื่อสอนเรื่องการพิพากษา “แบบเหมารวม” แต่เมื่อเราเปรียบเทียบข้อพระคำทั้งสองตอนนั้น เราก็เห็นว่าพวกมันแตกต่างกันอย่างมหาศาลจนพวกมันไม่อาจพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกันได้:

ในมัทธิว 25:31-46 ไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย บรรดาประชาชาติที่มีชีวิตถูกพิพากษาบนแผ่นดินโลกนี้เลย ไม่มีหนังสือต่าง ๆ ถูกเอ่ยถึง คนสามจำพวกถูกเอ่ยชื่อ-พวกแกะ, พวกแพะ, พวกพิน้อง การพิพากษานี้เกิดขึ้นก่อนยุคพันปี

ในวิวรณ์ 20:11-15 มีการเป็นขึ้นจากตาย พวกคนตายถูกพิพากษา ไฟและแผ่นดินโลกหายไปหมด หนังสือเหล่านั้นถูกเปิด คนจำพวกเดียวเท่านั้น (พวกคนตาย) ถูกเอ่ยถึง การพิพากษานี้เกิดขึ้นหลังจากการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้-นั่นคือ หลังยุคพันปี ดังนั้นคุณจึงเห็นว่าการพิพากษาทั้งสองคราวนี้แตกต่างกันอย่างสุดขีด และมันเป็นการแยกแยะพระวจนะอย่างผิด ๆ ที่จะรวมทั้งสองเข้าด้วยกันและใช้พวกมันเพื่อสอนเรื่องการพิพากษาแบบเหมารวม ไม่มีทางเลยที่พวกมันจะถูกรวมเข้าด้วยกันอย่างถูกต้องได้ การพิพากษาที่ถูกพูดถึงในมัทธิว บทที่ 25 เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก ส่วนการพิพากษาในวิวรณ์ บทที่ 20 เกิดขึ้นในสวรรค์-และหนึ่งพันปีก็แยกการพิพากษาทั้งสองนั้นออกจากกัน!

นี่จะเป็นการพิพากษาบรรดาประชาชาติคนต่างชาติเท่านั้น พวกยิวไม่สามารถอยู่ในการพิพากษานี้ได้ เพราะว่าพวกยิว “ไม่ได้ถูกนับเข้าในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย” (กตว. 23:9) คริสตจักรไม่สามารถอยู่ในการพิพากษานี้ได้ เพราะว่าพวกวิสุทธิชนจะเข้าร่วมกับพระคริสต์ในการพิพากษาโลก (1 คร. 6:2) ดังนั้นคริสตจักรจึงจะอยู่กับพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาประชาชาติเหล่านั้น นอกจากนี้ ทั้งคริสตจักรและพวกยิวก็จะถูกพิพากษาไปแล้ว ดังนั้นมันจึงชัดเจนว่าการพิพากษาบรรดาประชาชาติไม่อาจเป็นการพิพากษาแบบเหมารวมได้ที่คริสตจักร พวกยิว และมนุษยชาติทั้งปวงจะถูกพิพากษาในคราวเดียวกัน

ในระหว่างช่วงความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อปฏิบัติต่อพระคริสต์เรื่องอำนาจ พวกยิวจะอยู่ภายใต้การข่มเหงที่รุนแรงเหลือจะกล่าว บางประชาชาติจะให้อาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่พวกยิว พวกเขาจะไปเยี่ยมพวกยิวในคุก พวกเขาจะทำทุกอย่างที่ตนทำได้เพื่อช่วยเหลือพวกยิวในระหว่างวาระอันน่ากลัวนั้น นี่คือบรรดาประชาชาติที่ถูกเรียกว่าเป็นเหล่าประชาชาติ “แกะ” คนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหยาบช้ำต่อพวกยิวและปฏิเสธที่จะช่วยเหลือพวกเขาจะรวมกันเป็นเหล่าประชาชาติ “แพะ” ดังนั้น เมื่อถึงการพิพากษานี้ พระคริสต์จะตรัสแก่

บรรดาประชาชาติแกะว่า “มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก...ซึ่งพวกท่านได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในพวกพี่น้องของเรา (พวกยิว) พวกท่านได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา” (มธ. 25:34,40) อาณาจักรนั้นที่ถูกละทิ้งถึงในที่นี่คืออาณาจักรยุคพันธสัญญาเดิมเหล่าประชาชาติแกะ ในฐานะประชาชาติทั้งหลาย จะได้รับเป็นมรดกและเป็นสิ่งที่ซึ่งพวกเขาจะอาศัยอยู่ในระหว่างยุคพันธสัญญาเดิม

คำตัดสินที่ถูกระบุแก่เหล่าประชาชาติแกะจะเป็น: “เจ้าทั้งหลายจงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น...และคนเหล่านี้จะออกไปเข้าสู่การลงโทษเป็นนิตย์...” (มธ. 25:41,46) เหล่าประชาชาติแกะจะถูกทำลายในฐานะบรรดาประชาชาติแต่ไม่ใช่ในฐานะปัจเจกชนทั้งหลาย

การพิพากษาหมายเลขห้า:-

ผู้รับการพิพากษาของการพิพากษานี้จะเป็นเหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้ว เวลาของการพิพากษานี้จะเป็นในระหว่างการบูรณะแผ่นดินโลกโดยไฟ สถานที่ของการพิพากษานี้จะเป็นต่อหน้าพระที่นั่งใหญ่สี่ขานั้น หลักเกณฑ์ของการพิพากษานี้จะเป็นการงานของเหล่าคนชั่ว และผลลัพธ์ของการพิพากษานี้จะเป็นการที่เหล่าคนชั่วจะถูกโยนลงไปอยู่ในบึงไฟนั้นชั่วนิรันดร์

คำบรรยายเกี่ยวกับการพิพากษานี้ถูกพบในวิวรณ์ 20:11-15:

“และข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สี่ขา และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ผู้ซึ่งแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระพักตร์พระองค์ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศนั้น และข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้นิ่ง ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่าง ๆ ก็ถูกเปิดออก และหนังสืออีกม้วนหนึ่งก็ถูกเปิดออก ซึ่งเป็นหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วได้ถูกพิพากษาตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกจารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามบรรดาการงานของพวกเขา

“และทะเลได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งตายในทะเล และความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น และพวกเขาได้ถูกพิพากษาตามบรรดาการงานของตนหมดทุกคน และความตายกับนรกได้ถูกทิ้งลงไปอยู่ในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง และผู้ใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกพบเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกทิ้งลงไปอยู่ในบึงไฟ”

การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขานั้นจะไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกนี้ มันจะเกิดขึ้นในสวรรค์ในระหว่างการบูรณะแผ่นดินโลกโดยไฟ-เวลานั้นที่เปโตรพูดถึงว่าเป็น “วันแห่งการพิพากษาและความหายนะของบรรดาคนอธรรม” (2 ปต. 3:7)

ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขานั้น เหล่าคนชั่วจะไม่ถูกพิพากษาว่าพวกเขารอดหรือหลงหาย พวกเขาจะถูกพิพากษาเพื่อตัดสินระดับของการลงโทษของพวกเขาในบึงไฟนั้น หนังสือเหล่านั้นจะถูกเปิด-หนังสือหลายเล่มซึ่งทูตสวรรค์ผู้บันทึกนั้นจดบันทึกชีวิตของทุกคน-และการพิพากษาจะถูกดวงออกให้แก่ทุกคนตามการงานของผู้นั้น บางคนจะถูกตัดสินให้รับโทษที่รุนแรงกว่าคนอื่น แต่ไม่มีสักคนจะหนีพ้นการลงโทษ นรกตรงส่วนที่ดีที่สุดของมันก็จะป็นนรกมากพอ แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงชอบธรรม มันก็คงไม่ถูกต้องที่ทุกคนที่

หลงหายจะทนทุกข์ความทรมานในระดับหรือความรุนแรงเดียวกันในไฟนรก

พระคัมภีร์สอนชัดเจนเรื่องการพิพากษาทั้งห้านี้ ไม่ใช่การพิพากษาเดียว “แบบเหมารวม” และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าทุกคนจะถูกพิพากษา จะไม่มีการหนีพ้นสำหรับผู้ใดเลย ไม่มีสักคนเดียวจะได้รับการยกเว้น:

“เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า” ดังนั้น ทุกคนในพวกเราจึงจะทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า” (รม. 14:11,12)

ใช่แล้วครับ คนบาปและวิสุทธิชนจะถูกพิพากษา-แต่ไม่ใช่การพิพากษาเดียวกัน ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาที่การเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกทันทีหลังจากการรับขึ้น คนชั่วจะถูกพิพากษาเมื่อถึงอวสานของกาล ก่อนนิรันดร์กาลแห่งนิรันดร์กาลทั้งหลายเริ่มต้น

งานรับใช้ของคริสเตียนคืองานแห่งการทำให้กลับคืนดีกัน

ข้อ 11: เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่พวกเราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าวางใจว่าพวกเราเป็นที่ประจักษ์ในใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านด้วย

“โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” นั่นคือ ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสมควรที่เราจะเกรงกลัวอย่างมากเพียงใด ในปัญญาจารย์ 12:13 เราได้รับคำเตือนว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และจงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ไว้ เพราะนี่เป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์” เพลงสดุดี 19:9 บอกเราว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจด ยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ คำตัดสินทั้งหลายของพระเยโฮวาห์ก็เป็นความจริงและชอบธรรมทั้งสิ้น”

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์” เป็นวลีหนึ่งที่ถูกพบหลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม มันหมายถึงการเคารพยำเกรง การไว้วางใจ และการเกลียดชังความชั่วร้ายทุกอย่างแบบสุดขีด มันไม่ได้หมายถึงการกลัวพระเจ้า แต่หมายถึงการยำเกรงพระเจ้าแบบที่เด็กวินัยติคนหนึ่งยำเกรงพ่อแม่ของตน เด็กที่มีพ่อแม่แบบที่ถูกต้องยอมรู้ว่าเมื่อเขาทำผิด เขาก็จะถูกตีสอน ถ้าเขาได้รับการสั่งสอนก่อนหน้าแล้วไม่ทำตามสิ่งและเขาตั้งใจไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนนั้น เด็กคนนั้นก็กลัวการตีสอนและการลงวินัยที่เขาสมควรได้รับ แต่ความกลัวของเขาเกิดขึ้นเพราะความไม่เชื่อฟัง เขารู้ว่าเขาสมควรถูกลงวินัยและเขาก็กลัวไม่เรียวแห่งการตีสอน ดังนั้นเราจึงควรยำเกรงพระเจ้า โดยรู้ว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังความชั่วร้ายและจะทรงพิพากษาคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วร้าย

ผมคิดว่าข้อพระคำในภาคพันธสัญญาเดิมที่แสดงให้เห็นชัดเจนที่สุดถึงความน่ากลัวของพระเจ้าคือ พระราชบัญญัติ 32:39-42:

“คูเกิด บัดนี้ ตัวเราเอง คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น และไม่มีพระอื่นใดอยู่กับเรา เราฆ่าให้ตาย และเราทำให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษาให้หาย และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เพราะเราชูมือของเราขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และกล่าวว่า เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเราลับดาบอันวาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะทำการแก้แค้นต่อบรรดาศัตรูของเรา และจะตอบแทนคนเหล่านั้นที่

เกลียดชังเรา เราจะทำให้บรรดาลูกธนูของเราเมียดด้วยโลหิต และดาบของเราจะกัดกินเนื้อหนัง และจะทำอย่างนั้นด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของพวกเซลย ตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งบรรดาการแก้แค้นต่อศัตรูนั้น”

เมื่อทราบถึงความน่าเกรงขามของพระเจ้าและความแน่นอนของการพิพากษาที่จะตกมาบนคนอธรรม เปาโลจึงได้รับอิทธิพลในสองด้าน: ประการแรก เขาเป็นห่วงเกี่ยวกับแนวการประพฤติของตัวเอง เขาไม่อยากสูญเสียบำเหน็จของตนและกลายเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ ตามที่เขาอธิบายอย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 9:25-27 ประการที่สอง การทราบถึงความน่าเกรงขามของพระเจ้าทำให้เปาโลพยายามอย่างเต็มที่เพื่อชักจูงผู้คนให้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและชักจูงคริสเตียนทั้งหลายให้มอบถวายทุกสิ่งของพวกเขาคือตัวตนทั้งหมดของพวกเขา เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า

“...พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย” เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาพากเพียรที่จะชักจูงผู้คนให้กลับใจจากบาปของพวกเขาและหนีจากพระพิโรธของพระเจ้า พวกเขาทำเต็มที่ที่จะชักจูงบรรดาผู้หลงหายให้ยอมรับพระคริสต์และชักจูงคริสเตียนทั้งหลายให้ดำเนินชีวิตในแบบที่จะได้รับบำเหน็จเต็มจำนวนสำหรับงานรับใช้ที่ได้กระทำ

“...แต่พวกเราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า...” พระเจ้าทรงเห็นทุกสิ่งที่เราทำ พระองค์ทรงทราบเหตุจูงใจ เจตนาของหัวใจ พระองค์ทรงคุ้นเคยกับทุกรายละเอียดแห่งการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา พระเจ้าทรงทราบสิ่งที่เราทำ และพระองค์ทรงทราบเหตุผลที่เราทำมัน ดังนั้นเราจึง “เป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า”

“...และข้าพเจ้าวางใจว่าพวกเราเป็นที่ประจักษ์ในใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านด้วย” เปาโลวางใจว่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นเชื่อมั่นว่าเขาเป็นคนจริงใจในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่และว่างานของเขาถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาวางใจว่าพวกเขาเชื่อมั่นในความสัตย์สุจริตและความเที่ยงธรรมแห่งจุดมุ่งหมายของเขาในการเทศนาพระคุณของพระเจ้าอย่างร้อนรนอย่างที่เขาได้กระทำ

ข้อ 12: ด้วยว่าพวกเราไม่แนะนำพวกเราเองกับพวกท่านอีก แต่ให้พวกท่านมีโอกาสที่จะอวดได้เพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นซึ่งอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ และมีใจในใจ

“พวกเราไม่แนะนำพวกเราเองกับพวกท่านอีก...” ในที่นี้ “อีก” อ้างย้อนกลับไปยังข้อต้น ๆ ของบทที่ 3 ที่เปาโลอธิบายว่าเขาและเหล่าผู้ช่วยของเขาไม่ต้องการจดหมายรับรองที่มนุษย์เป็นผู้เขียน การทรงเรียกและการมอบพันธกิจของพระเจ้า รวมกับความกระตือรือร้นที่พวกเขามีในการทำงานหนักท่ามกลางชาวโครินธ์เหล่านั้น คือจดหมายรับรองที่เพียงพอแล้ว เปาโลกล่าวเรื่องเดิมต่อไปในพระคำข้อนี้ของเรา

“...แต่ให้พวกท่านมีโอกาสที่จะอวดได้เพราะเห็นแก่พวกเรา...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อวด” หมายถึง “เหตุให้อวด” ตามความหมายที่เคร่งครัดของคำ ๆ นี้ มันควรถูกแปลเป็น “ให้พวกท่านมีแหล่งที่มาอันหนึ่งซึ่งพวกท่านอาจพบเหตุที่จะอวดได้เพื่อพวกเรา”

“...เพื่อพวกท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นซึ่งอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ และมีใจในใจ” คำกรีกที่แปลเป็น “ในสิ่งซึ่งปรากฏ” มีความหมายตรงตัวว่า “ในหน้า” หรือในสิ่งซึ่งคนมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า สิ่งซึ่งปรากฏแก่ตา มีคนเหล่านั้นที่มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอกและให้คำตัดสินของตนตั้งอยู่บนนั้น พวกเขาไม่มีประสบการณ์ที่ใจ พวกเขาไม่มีเหตุที่จะอวดได้ในความบริสุทธิ์แห่งเหตุจูงใจทั้งหลายของตนเพราะว่าเหตุจูงใจทั้งหลายของ

พวกเขาเหล่านั้นมีลักษณะเห็นแก่ตัว-ถูกขับเค้นโดยการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน (โปรดศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ บทที่ 3)

ในตอนนั้น เช่นเดียวกับตอนนี้ คริสตจักรได้ถูกسابแข่งด้วยชายและหญิงทั้งหลายที่อยากให้เห็นและให้เกียรติ ความมั่งคั่งใหญ่โตสูงของพวกเขาก็ไม่ใช่ว่าการถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่เพื่อนำเกียรติมาสู่ชื่อของพวกเขาเอง อัครทูตเปาโลกำลังเตือนความจำผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าขณะที่มนุษย์มองดูที่รูปลักษณะภายนอก พระเจ้าทรงตรวจค้นใจและความคิด เปาโลมายังเมืองโครินธ์ด้วยใจแห่งความรัก มีภาระหนักเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลาย และการงานหนักของเขาในท่ามกลางชาวโครินธ์เหล่านั้นก็เกินไปเพราะเห็นแก่จิตวิญญาณนิรันดร์ของพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้บังเกิดใหม่ คำสอนเช่นนั้นคงจะเป็นคำตอบที่เหมาะสมสำหรับชาวโครินธ์เหล่านั้นที่จะใช้ต่อสู้คนเหล่านั้นที่กำลังพากเพียรเพื่อเกียรติและกำไรของตัวเอง ซึ่งตรงข้ามกับการอุทิศตัวแบบถ่อมใจและตามแบบพระเจ้าของเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขา

ข้อ 13: เพราะว่าไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนเสียจริต ก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน

“ไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนเสียจริต...” ในที่นี้เปาโลพูดถึงข้อกล่าวหาบางประการที่เขาถูกใส่ร้ายโดยพวกครูสอนเท็จในเมืองโครินธ์ คนเหล่านั้นได้กล่าวหาเขาหลายเรื่อง และเห็นได้ชัดว่า เหมือนกับเพสทัส คำกล่าวหาเหล่านั้นรวมถึงคำกล่าวหาที่ว่าเปาโล “เสียสติไปแล้ว” (กิจการ 26:24)- กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ บ้าไปแล้ว คำกล่าวหาเดียวกันนี้ถูกนำมาปรักปรำพระเยซู (มาระโก 3:21) แม้กระทั่งวันนี้ คนมากมายก็มองดูคริสเตียนทั้งหลายที่อุทิศตัวว่าเป็น “พวกคลั่งศาสนา”- บ้าเล็กน้อยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า

สิ่งที่สำคัญในชีวิตคริสเตียนไม่ใช่ว่าคน ๆ หนึ่งดูภายนอกเป็นอย่างไรในสายตาของพวกจ้องจับผิดและคนไม่เชื่อ แต่ว่าใจนั้นดูเป็นอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้า เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าไม่ว่าเขามีสติหรือเสียสติ ชีวิตของเขาก็ถูกดำเนินเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

“...หรือไม่ว่าพวกเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน” นั่นคือ “ไม่ว่าเราทำอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเสียสติหรือมีสติสัมปชัญญะดี ทุกอย่างก็เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลาย มันเกินไปเพื่อประโยชน์แห่งลิขิตนิรันดร์ของพวกท่าน” ความหมายของคำกรีกที่แปลเป็น “ปกติ” คือ “การคิดอย่างถูกต้อง การมีความคิดที่ปกติดี และการแสดงออกถึงการควบคุมตนเอง”

งานรับใช้นั้น-เหตุจูงใจและเป้าหมาย

ข้อ 14: เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่ เพราะพวกเราตัดสินใจแล้วว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว

“ความรักของพระคริสต์ครอบครองพวกเราอยู่...” พระคริสต์ได้แสดงออกถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อเราเมื่อพระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเรา และพระองค์ได้ทรงถ่ายทอดความรักนี้มาสู่เรา คำกรีกที่แปลเป็น “ครอบครอง” บ่งบอกถึง “ครอบไว้ กักให้อยู่ภายในวงแคบ ๆ” นั่นคือ ผู้เชื่อทั้งหลายมีความรักของพระคริสต์ และความรักนั้นในใจของเราก็ขัดขวางการทำงานหนักของเรานอกจากเพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์ เรารับใช้พระเจ้าโดยการเป็นพยาน โดยการแจกจ่ายข่าวดีแห่งความรอด โดยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

ของเรา (โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นในครอบครัวแห่งความเชื่อ) และโดยการทำเช่นนี้เราจึงนำเกียรติและสง่าราศีมาสู่พระนามของพระเยซู

“...เพราะพวกเรตัดสินอย่างนี้...” นี่ไม่ได้หมายความว่า การตัดสินเทียบเท่ากับการคิด เมื่อถูกใช้แบบเคร่งครัด คำ ๆ นี้มีความหมายว่าก่อเกิดความคิดเห็นหนึ่งโดยอาศัยหลักฐานอันเพียงพอ

“...ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว” ในวลีนี้ ภาษากรีกไม่ใช่คำว่า “ถ้า” ไม่มี “ถ้า” เกี่ยวกับมันเลย เราทราบว่าเป็นพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวงแล้ว “พระเจ้าทรงรักโลก”-คนทั้งโลก-จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน และคำเชิญชวนให้มารับความรอดก็มีไว้สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” เมื่อเราโดยความเชื่อ รับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ เราก็รับเอาทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จริง ๆ แล้ว เหมือนอย่างที่เปาโลให้การรับรองในกาลาเทีย 2:20:

“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

สิ่งหนึ่งที่น่าเศร้า น่าสังเวชเกี่ยวกับการที่คน ๆ ใดต้องไปอยู่ในนรกช่วงนี้รันดร์ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนแล้ว โรม 3:23 บอกเราว่า “ทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” แต่ความรอดของมนุษย์ทุกคนได้ถูกซื้อและจ่ายราคาแล้ว และทั้งหมดที่ใครก็ตามต้องทำเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นจากนรกก็คือ รับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูโดยความเชื่อ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคนแล้วและความมรณาของพระองค์ได้จัดหาความรอดให้สำหรับทุกคนแล้ว มีพระคุณที่ช่วยให้รอดทุกคนที่ยอมมาหาพระเยซู และทุกคนที่หลงหายและกำลังมุ่งหน้าสู่นรกก็เป็นเช่นนั้นเพราะความไม่เชื่อ ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าจริง ๆ! ความรอดเป็นของฟรีแก่ทุกคน กระนั้นไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับของขวัญฟรี ๆ นี้ของพระเจ้า (โปรดศึกษาค้นคว้าโรม 6:6-10; เอเฟซัส 2:13-18; โครินธ์ 1:20-22; ฮีบรู 9:28; 10:10)

ข้อ 15: และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก

พระคำข้อนี้อธิบายเพิ่มเติมถึงเหตุผลเหล่านั้นสำหรับแนวการประพฤติของเปาโลตั้งแต่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัส เขาไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง ความไฝฝืนของเขาไม่ใช่การกลายเป็นคนมั่งมี และไม่ใช่การเพลิดเพลินกับความสนุกสนาน และไม่ใช่การสร้างชื่อเสียงใหญ่โตให้ตัวเอง ตั้งแต่เขากลับใจรับเชื่อ เขาก็ดำเนินชีวิตแห่งการปฏิเสธตนเองและการทำงานหนัก ในที่นี้เขาบอกว่าทำไมเขาถึงได้ดำเนินชีวิตในลักษณะนี้

“คนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่” หมายถึงเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งตรงข้ามกับพวกคนไม่เชื่อ คนบาปทั้งหลายมีชีวิตอยู่ในฝ่ายร่างกาย แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขาตายไปแล้วในการละเมิดและบาปทั้งหลาย (อฟ. 2:1-6) ผู้เชื่อทั้งหลายถูกทำให้มีชีวิตขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถูกทำให้มีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า นี่เกิดขึ้นอย่างเหนือธรรมชาติโดยการอัศจรรย์นั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความเชื่อนำมาซึ่งการ

อัศจรรย์นั้น

เปาโลทำการแยกแยะระหว่างคนเหล่านั้นที่พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา (คนทั้งโลก) และคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จำเพาะพระเจ้า (คนเหล่านั้นที่ได้ยอมรับความรอดของพระองค์) การลบมลทินมีไว้สำหรับทุกคน แต่ไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูในการยกโทษบาปและด้วยเหตุนี้ไม่ใช่ทุกคนจะถูกทำให้มีชีวิตจำเพาะพระเจ้า ไม่ใช่ทุกคนจะมีชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า แต่คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้มีชีวิตขึ้นมาจำเพาะพระเจ้า “จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา...”

ในฐานะผู้เชื่อ เราไม่ใช่เจ้าของตัวเราเอง เรา “ถูกซื้อด้วยราคาหนึ่ง” และเราจะต้องถวายเกียรติแด่พระเจ้าในร่างกายของเรา และในวิญญาณของเรา “ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20)

ดังนั้น ในฐานะผู้เชื่อ เราจึงต้องไม่แสวงหาความเพลิดเพลินและผลกำไรของตัวเอง เราจะต้องไม่ทำเพื่ออวดมการณ์ของตัวเอง แต่เพื่ออวดมการณ์ของพระคริสต์ เราจะต้องไม่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง แต่ “เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์... และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก” ไม่ว่าจะเป็นพรสวรรค์ พละกำลัง ทักษะ หรือความเฉลียวฉลาดใดก็ตามที่เรามี เราควรมอบถวายมันทั้งหมดเพื่อสง่าราศีของพระเจ้าและใช้มันในการรับใช้พระองค์ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า-แต่เราก็เป็นผู้รับใช้ (ทาส) ต่อพระเจ้าเช่นกัน ทาสหรือผู้รับใช้ไม่มีชีวิตอยู่ “เพื่อตัวเอง” เขาเป็นคน ๆ หนึ่งที่เวลา พรสวรรค์ และพลังงานของเขาเป็นของเจ้านายของเขา และเขาไม่ถือว่าสิ่งใดเป็นของตัวเองเลย

พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา “และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก” นี่เป็นการระบุพันธะหน้าที่ที่ควบคุมการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ เราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู โดยทางการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เราถือครองชีวิตนิรันดร์เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระองค์ได้ทรงตายแทนเรา เนื่องจากพระองค์ทรงซื้อการไถ่แล้วเช่นนั้น เราจึงเป็นของพระองค์ สิ่งต่าง ๆ ที่เสื่อมสลายได้ เช่น เงินและทองคำ ไม่อาจซื้อการไถ่และทำให้จิตวิญญาณได้รับความรอดได้ มีแต่พระโลหิตอันประเสริฐและหาค่าไม่ได้ของพระเยซูเท่านั้นที่สามารถซื้อความรอดให้มนุษย์ได้

พระคริสต์ไม่เพียง “ถูกมอบไว้เพราะเหตุบรรดาการละเมิดของพวกเรา” พระองค์ยังทรง “ถูกทำให้เป็นขึ้นมาอีกเพื่อให้พวกเราเป็นคนชอบธรรม” (รม. 4:25) หากไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เราก็ไม่อาจถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ ความหวังทั้งหมดแห่งชีวิตนิรันดร์ตั้งอยู่บนการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซู เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว เราก็จะเป็นขึ้นจากพวกคนตายเช่นกัน เพราะทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทรงกระทำ และทำอยู่เพื่อเรา เราจึงมีพันธะหน้าที่ในการยอมจำนนหมดทั้งตัว โดยเป็นเหมือนทาสรับใช้ต่อพระองค์

ข้อ 16: เหตุฉะนั้นพวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหนังอีกต่อไป ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง แต่บัดนี้พวกเราไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป

“เหตุฉะนั้น (เพราะการยกเหตุผลที่ถูกนำเสนอข้างบน) พวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหนังอีกต่อไป (ตั้งแต่เวลาปัจจุบันนี้เป็นต้นไป)” ตั้งแต่วินาทีนั้นที่ผู้ใดได้บังเกิดใหม่ เขาก็เป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้ว แน่แน่นอนว่าผู้ที่

เพิ่งบังเกิดใหม่เป็นทารกคนหนึ่งในพระคริสต์ แต่เขาเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ และเมื่อเขาศึกษาค้นคว้า พระวจนะและเดินกับพระเยซู เขาก็เติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ

อย่าเข้าใจผิดนะครับ พระคัมภีร์ไม่ได้สอนการถอนรากถอนโคนเนื้อหนัง แต่เมื่อพระเยซูทรงสถิตอยู่ในใจในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็ประทานชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และมาร แนนทีเดียว เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิต “โดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา” (รม. 8:37)

การไม่รู้จัก “ผู้ใดตามเนื้อหนัง” หมายถึง การไม่ได้รับอภิสิทธิ์โดยมนุษย์คนใดเว้นแต่พระเยซูคริสต์ มนุษย์ผู้นั้น ยศถาบรรดาศักดิ์ ความมั่งคั่ง การศึกษา ความมีหน้ามีตาทางสังคม-สิ่งเหล่านี้ไม่ควรมีอิทธิพลต่อเราในการตีค่าของเราเกี่ยวกับมนุษย์คนใด ในกาลาเทีย 1:15,16 เปาโลให้คำพยานนี้:

“แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรเข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ทันทีหลังจากการกลับใจเชื่อของเปาโล เขาไม่ได้ปรึกษากับอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เหลือหรือตัวแทนมนุษย์คนใดเลย แต่กับพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเขามาสู่การรับใช้

“...ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง...” ในการมองหาพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พวกเขาวิตกกังวลเจ้าชายผู้ยิ่งใหญ่ ผู้นำที่โดดเด่น นายทหารผู้เข้มแข็งที่สามารถช่วย-และจะช่วย-พวกเขาให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสโรม ไม่มีความสงสัยในหัวของผมเลยว่าเปาโลเองก็เคยฝากความหวังของตนไว้กับพระเมสสิยาห์ที่มีลักษณะเช่นนั้น นั่นคือความหมายของการรู้จักพระคริสต์ “ตามเนื้อหนัง” เปาโลไม่ได้พบกับพระเยซูในเนื้อหนัง เขาได้เห็นพระคริสต์เหมือนกับเขาเป็น “คนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:8) แต่นั่นเป็นตอนที่หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ไม่ใช่ขณะที่พระองค์ยังทรงตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ในเนื้อหนัง ตอนที่ยังเป็นซาโลแห่งทาร์ซัส เปาโลเคยนึกจินตนาการว่าพระเมสสิยาห์จะมีลักษณะเช่นไร และเขาเคยให้เนื้อหนังมาก่อน เรื่องฝ่ายวิญญาณมาทีหลัง แต่ก่อนเขาไม่มีมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวฝ่ายวิญญาณแห่งจุดประสงค์อันบริสุทธิ์ดั่งใจของพระเมสสิยาห์

“...แต่บัดนี้พวกเราที่ไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป” แนวคิดและมุมมองของเปาโลเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างสิ้นเชิง เขาไม่รู้จักพระองค์อีกต่อไปแล้วในลักษณะที่เขาเคยคิดเกี่ยวกับพระองค์ก่อนที่เขาจะมาเป็นผู้เชื่อ เขาไม่ถือว่าพระเยซูทรงเป็นนักรบ เจ้าชายผู้เกรียงไกรอีกต่อไปแล้ว ที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการตกเป็นทาสโรม เขาได้พบกับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่และบัดนี้เขาคิดถึงพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ไปตกของพระเจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

“พวกเราที่ไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป” ไม่ได้หมายความว่าเปาโลจะไม่ยอมรับจักมักคุ้นกับพระคริสต์อีกต่อไปแล้ว มันแค่หมายความว่าตั้งแต่วินาทีนั้นที่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนเมืองดามัสกัสและได้กลายเป็นผู้เชื่อ เขาก็วางทัศนคติเดิม ๆ ทั้งหมดที่เขาเคยมีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ว่าเป็นนักรบผู้เกรียงไกรหรือจอมราชันย์ตามอย่างของดาวิดและซาโลมอน บัดนี้เขารู้จักพระองค์ในฐานะเป็นมนุษย์พระเจ้าองค์นั้น คือพระเจ้าในเนื้อหนัง

ยกตัวอย่างเช่น เมื่อคนไม่เชื่อคนใดอ่านพระคัมภีร์ เขาก็พบว่ามันน่าเบื่อและเต็มไปด้วยความหมายที่ ซุกซ่อนไว้ แต่เมื่อผู้เชื่อคนใดอ่านพระคัมภีร์ เขาก็อ่านถ้อยคำที่มีชีวิต เขาเห็นพระเยซูในฐานะ “รากอันหนึ่งที่ งอกออกมาจากพื้นดินแห้ง” เขาเห็นพระองค์ในฐานะกุหลาบแห่งซาโรน, ดอกกลีบลีแห่งหุบเขา, ดาวประจำรุ่งที่ สุกสว่าง-พระองค์ผู้ทรงน่ารัก บริสุทธิ์ ดิงาม เปี่ยมสง่าราศี และทรงฤทธิ์ ลองไปถามคนบาปคนใดก็ได้ว่า “คุณ คิดยังไงเกี่ยวกับพระคริสต์?” และคุณก็จะได้คำตอบอันหลากหลาย ลองไปถามผู้เชื่อคนหนึ่งดูว่า “คุณคิดยังไง เกี่ยวกับพระคริสต์?” และเขาก็จะประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา เพื่อนของเขา พระองค์ผู้ที่เขาหวัง พระองค์ผู้ที่รับเขาเข้าในสวรรค์เมื่อเขาจากชีวิตนี้ไป

ข้อ 17: เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ ล่วงไป ดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

ไม่มี “บางที” หรือ “อาจจะ” เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย มันเป็นเรื่องที่แน่นอนที่ว่าคนหนึ่งคนหนึ่งในพระ คริสต์เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ และผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ในพระคริสต์ พระพรฝ่ายวิญญาณทุกประการเป็น ไปได้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ในพระองค์ความต้องการทุกอย่าง ฝ่ายวิญญาณได้รับการเติมเต็ม ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกให้บังเกิดใหม่เข้ามาในพระกายของพระคริสต์ ถูก รวมเป็นหนึ่งในร่างกายนั้นโดยบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ชั่ววินาทีนั้นของการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่ง เป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวก เราทุกคนได้รับบังเกิดใหม่เข้ามาเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเรา เป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้เต็มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว” (1 คร. 12:12,13)

หากไม่อยู่ในพระคริสต์ ก็ไม่มีความหวังเลยสำหรับมนุษยชาติ ในโคโลสี 1:20-29 เปาโลอธิบายว่า:

“และหลังจากทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว โดยพระองค์เพื่อทำให้ สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน โลกหรือเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้า และพวกท่าน ซึ่งเมื่อก่อนเคยถูกทำให้เห็นห่างกันและเป็นศัตรูในความคิดของ พวกท่านโดยการทำงานชั่วต่าง ๆ ถึงอย่างนั้นบัดนี้ พระองค์โปรดให้คืนดีกันแล้ว ในพระกายแห่งเนื้อหนังของ พระองค์โดยทางความตาย เพื่อจะได้ถวายพวกท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสาย พระเนตรของพระองค์ ถ้าพวกท่านดำเนินต่อไปในความเชื่อซึ่งถูกวางรากฐานและตั้งมั่นอยู่ และไม่โยกย้าย ไปจากความหวังแห่งข่าวประเสริฐ ซึ่งพวกท่านได้ยินแล้ว และซึ่งได้ถูกประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า สวรรค์ ซึ่งในข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าเปาโลถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีใน บรรดาความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และในการทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดทรมาน ร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร ซึ่งข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของคริสตจักร ตามการมอบหมายพันธกิจของพระเจ้าซึ่งได้ทรงมอบให้ แก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน เพื่อทำให้พระวาระของพระเจ้าสำเร็จ คือข้อความลึกลับซึ่งถูกปิดซ่อนไว้จากหลาย ยุคสมัยและหลายชั่วอายุคน แต่บัดนี้ได้โปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์แล้ว ผู้ซึ่ง

พระเจ้าจะโปรดให้ทราบว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือ พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี พระองค์ผู้นั้นแหละพวกเราประกาศอยู่ โดย เตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อพวกเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วใน พระเยซูคริสต์ เพราะเหตุที่นั่นเองข้าพเจ้าจึงทำงานหนักด้วย โดยต่อสู้อยู่ตามการกระทำกิจของพระองค์ ผู้ทรง กระทำกิจอยู่ในตัวข้าพเจ้าอย่างทรงฤทธิ์”

ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เปาโลเล่าถึงพระราชกิจที่ทำให้กลับคืนดีกันของพระคริสต์ เขาเปิดเผยข้อ ลึกลับแห่งพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน ข้อลึกลับหนึ่งซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้มาจากนิรันดร์กาลแต่ซึ่งพระเจ้าทรง เปิดเผยแก่เปาโลแล้ว ของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่างออกมาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) และของ ประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าคือ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์- “ขอบพระคุณพระเจ้า เพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์” (2 คร. 9:15)

เคล็ดลับแห่งชีวิตนิรันดร์คือ ชีวิตของพระคริสต์ในเรา และฤทธิ์เดชที่จะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ในพระคุณก็มาโดยการสถิตอยู่ของพระเยซูในเรา ในพระคริสต์เพียงผู้เดียวผู้เชื่อทั้งหลายจึงเกิดผล: “จงเข้า สนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่านทั้งหลาย กิจจะออกผลเองไม่ได้นอกจากกึ่งนั้นเข้าสนิทอยู่ในเถาฉันใด ท่านทั้งหลายก็เกิดผลเองไม่ได้อีกต่อไปฉันนั้นนอกจากท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้ง หลายเป็นบรรดากิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้ที่นั้นก็เกิดผลมาก เพราะโดยปราศจาก (อยู่ภายนอก) เราแล้ว ท่านทั้งหลายทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:4,5)

หนทางเดียวที่ผู้เชื่อจะรักษาความคิดอันบริสุทธิ์ไว้ได้คือ การที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจในพระภาค ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงปกครองใจนั้นที่พระองค์สถิตอยู่ภายใน: “และจงให้สันติสุขของพระเจ้าครอบ ครองอยู่ในใจของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับการทรงเรียกให้มาสู่สันติสุขนั้นในกายเดียวด้วย และพวกท่านจง ขอบพระคุณ จงให้พระวาระของพระคริสต์ดำรงอยู่ในพวกท่านอย่างบริบูรณ์ในสติปัญญาทั้งสิ้น โดยสั่งสอน และเตือนสติซึ่งกันและกัน ในบรรดาเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ โดยร้องเพลงพร้อม ด้วยพระคุณในใจของพวกท่านถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (คส. 3:15,16)

“ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็ก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” นี้ไม่ได้กล่าวว่าคนเราควรเป็นผู้ถูก สร้างใหม่หรือว่าคนเราควรดำเนินชีวิตของผู้ถูกสร้างใหม่ สิ่งเหล่านั้นเป็นความจริง แต่คำกล่าวนี้มีความหมาย ลึกซึ้งมากกว่านั้น คนที่เชื่อในพระเยซู วางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ทันที เขาไม่เติบโตเข้าสู่การเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ เขาถูกให้บังเกิดเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ทันที

คำกรีกที่แปลเป็น “คนที่ถูกสร้าง” มีความหมายว่าการเนรมิตสร้าง มันบ่งบอกถึงการเนรมิตสร้าง (รม. 1:20) มันอ้างอิงถึงสิ่งที่ถูกสร้างหรือสิ่งทรงสร้าง (รม. 1:25) ผู้เชื่อทั้งหลายถูก “สร้างในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:10) ความหมายของผู้ถูกสร้างใหม่นี้ถูกแสดงออกในเอเฟซัส 4:24: “และให้พวกท่านสวมมนุษย์ใหม่ ซึ่ง ถูกสร้างขึ้นตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง”

เมื่อผู้ใดเชื่อไปสู่ความรอด ก็มีความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนและน่าอัศจรรย์มากเหลือเกินจนเขากลายเป็นคนใหม่อย่างสิ้นเชิง ถึงแม้ว่าเนื้อหนังยังคงเป็นเนื้อหนังอยู่เหมือนเดิม พระวิญญาณของพระเจ้าในใจนั้นก็

ทรงกลายเป็นเจ้านายของผู้ถูกสร้างนั้นแล้ว คน ๆ หนึ่งไม่ค้อย ๆ กลายเป็นคริสเตียนผ่านทางกระบวนการหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหรือพิธีกรรมทางศาสนา เมื่อคนไม่เชื่อคนใดได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐ-ข่าวสารแห่งความรอดนั้น-และโดยความเชื่อรับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าบนโลกโกธา คน ๆ นั้น ก็ถูกสร้างให้เป็นคนใหม่ในทันที

คริสเตียนเป็นผลผลิตแห่งฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการเนรมิตสร้าง เพราะว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถเนรมิตสร้างใจใหม่และวิญญาณใหม่ในทรงวอกของคน ๆ นั้นที่ใช้ความเชื่อในพระโลหิตที่ล้ำรินของพระเยซู เมื่อคนขึ้นมา คนช้โกหก หรือหัวขโมยคนใดเชื่อบนพระเยซู และกลายเป็นลูกคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า การดื่มเหล้า การโกหก และการลักขโมยก็หายไปจากชีวิตของเขา ความชั่วร้ายออกมาจากใจ และเมื่อพระเจ้า “ทรงให้บังเกิด” ผู้ใดเข้าในครอบครัวของพระองค์ พระองค์ก็ทรงสร้างใจใหม่ ชีวิตใหม่ ในคน ๆ นั้นและประทานธรรมชาติใหม่แก่คน ๆ นั้น

“...บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” เปาโลกำลังพูดถึงนิสัยเก่า ๆ และวิธีปฏิบัติเก่า ๆ แห่งชีวิต แต่เขากำลังพูดถึงทัศนคติเก่า ๆ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และทัศนคติต่าง ๆ เกี่ยวกับมนุษย์โดยรวมเช่นกันเหมือนที่พูดถึงในข้อ 16 ยกตัวอย่างเช่น พวกยิวเป็นประชาชาติที่ถูกคัดสรรและถูกเลือกของพระเจ้า และพวกเขามองดูพวกคนต่างชาติทั้งปวงด้วยสายตาดูถูก แต่เมื่อยิวคนใดกลับใจรับเชื่อเหมือนอย่างเปาโล เขาก็ไม่ดูถูกเหยียดหยามพวกคนต่างชาติหรือเกลียดชังพวกคริสเตียนอีกต่อไป ทัศนคติต่าง ๆ ของเขาที่เคยมีต่อความเชื่อแบบคริสเตียนก็หมดสิ้นไปแล้ว ความเยอหยิ่งตามธรรมชาติของเขาก็หมดสิ้นไป ความคิดว่าตัวเองดีกว่าใคร ๆ ก็หมดสิ้นไปเช่นกัน การยึดติดของเขาที่มีต่อพิธีกรรม พิธีการ วันสำคัญทางศาสนา เทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ (สิ่งต่าง ๆ ที่เขาเคยพึ่งพาเพื่อที่จะได้รับความรอด) ล้วนตายจากไปตลอดกาล ยิวที่ยังเกิดใหม่แล้วไม่เชื่ออีกต่อไปแล้วว่าพวกยิวเป็นประชากรพวกเดียวที่จะรับความรอด เขาต้อนรับพี่น้องทุกคนที่อยู่ในความเชื่อ นั้น เขาเชื่อว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน เมื่อคนต่างชาติคนใดกลับใจรับเชื่อและกลายเป็นผู้เชื่อแท้ พวกอุปการาก็ผ่านพ้นไป การพึ่งพาการงานก็ผ่านพ้นไป ดังนั้น “สิ่งเก่า ๆ”-นิสัยเก่า ๆ และวิธีปฏิบัติเก่า ๆ ทัศนคติเก่า ๆ ความคิดเห็นและการยึดติดแบบเก่า ๆ-ก็ล่วงพ้นไป และความรักของพระเจ้าเข้ามาเติมเต็มช่องว่างนั้น มีการเปลี่ยนแปลงอันลึกล้ำและสุดขีดเหลือเกินที่เกิดขึ้นเมื่อคน ๆ หนึ่งบังเกิดใหม่ จนการเปลี่ยนแปลงนั้นสามารถถูกเห็นได้อย่างง่ายดายและดูออกโดยคนไม่เชื่อทั้งหลาย

ความเข้าใจของผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วก็เปลี่ยนแปลง เมื่อผู้ใดเป็นคนบาป เขาอาจกล่าวว่า “ฉันไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้” แต่เมื่อคนบาปคนนั้นได้รับการบังเกิดใหม่ เขาก็ตระหนักว่าแม้เขาอาจไม่เข้าใจพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด เขาก็เข้าใจข้อพระคำหลายตอนที่แต่ก่อนนั้นเคยถูกปิดไว้แก่ความคิดที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ของเขา ดังนั้นเมื่อเขาศึกษาค้นคว้าและเดินในความสว่างที่พระเจ้าทรงส่องมาบนเส้นทางของเขาผ่านทางการศึกษาพระวจนะ ความเข้าใจของเขาก็เริ่มชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ เขาเปลี่ยนความคิดของเขาเกี่ยวกับพระเจ้า ความคิดเก่า ๆ ล่วงพ้นไปและความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าเข้ามาครอบครองแทน มีความคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับโลกนี้และโลกที่จะมานั้น มีทัศนคติใหม่ ๆ เกี่ยวกับความจริงของพระคัมภีร์และหน้าที่ต่อ

พระเจ้า พระคัมภีร์กลายเป็นหนังสือเล่มใหม่ คริสตจักรกลายเป็นสถานที่แห่งใหม่ คริสเตียนคนอื่น ๆ กลายเป็นเพื่อนใหม่ และมีความงดงามแบบใหม่เกี่ยวกับทุกสิ่งที่เคยน่าเกลียดและไม่น่าดูมาก่อน ผู้เชื่อมองเห็นจักรวาลด้วยดวงตาใหม่เพราะเขามีใจดวงใหม่ เขาพบความรักแบบใหม่ที่มีให้แก่ครอบครัวและเพื่อนฝูง ความรู้สึกใหม่ ๆ ผุดขึ้นในใจนั้นต่อคนทั้งปวง

ข้อ 18 และ 19: และสิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า ผู้ได้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์ และได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกันแก่พวกเรา คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระวาทะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา

“สิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า” นี่อ้างอิงโดยเฉพาะถึงสิ่งเหล่านั้นที่เราศึกษาไปแล้ว-การสร้างใจใหม่, การสร้างมนุษย์ใหม่ขึ้นภายใน มันอ้างอิงถึงสิ่งสารพัดที่ได้พาเปาโลออกมาจากศาสนายูดาห์ ทำให้เขาเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียนและละทิ้งทุกสิ่งที่เหลือ โดยปฏิเสธตัวเองและป่าวประกาศข่าวประเสริฐที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างสิ้นเชิงเช่นนั้น คำกล่าวนี้แสดงให้เห็นเช่นกันว่าเปาโลเชื่อว่าสิ่งสารพัดอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้าและอยู่ใต้บังคับของพระองค์ เปาโลไม่เคยละสายตาไปจากข้อเท็จจริงที่ว่าทุกสิ่งที่เขาเป็นและทุกสิ่งที่เขาทำสำเร็จล้วนเป็นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

สิ่งสารพัด ไม่ว่าในธรรมชาติหรือฝ่ายวิญญาณ ล้วนเป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก (ปฐมก. 1:1) พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้กระทำกิจแห่งการไถ่ พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างใจใหม่ขึ้นภายในผู้ที่บังเกิดใหม่ ชีวิตทั้งหมดของพระเจ้าคือการหลั่งไหลแห่งความรักที่เสียสละตัวเองแบบพระเจ้าของพระองค์ การเนรมิตสร้างเองก็เป็นการเสียสละ การถ่ายทอดตัวเองของพระเจ้า

“...ผู้ได้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์...” มนุษย์ไม่เพียงเห็นห่างจากพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าก็ทรงเห็นห่างจากมนุษย์เช่นกัน พระเจ้าทรงยุติธรรมและบริสุทธิ์และดีงาม ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเกลียดชังความชั่วช้า ความไม่ชอบธรรมและความอธรรม ไม่มีความขัดแย้งกันเลยในข้อเท็จจริงที่ว่าพ่อควรจะไม่โหลกแห่งความรักของเขา-ไม่โหลกแม้ว่าพ่อรักลูกก็ตาม พระเจ้าทรงกริ้วกับคนชั่วทุกวัน (เพลงสดุดี 7:11) พระคริสต์ ในพระกายแห่งความต่ำต้อย ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าภายใต้นามแห่งความเป็นมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระคริสต์จึงทรงกริ้วกับคนชั่วทุกวัน สิ่งซึ่งพระเจ้าทรงรู้สึก (สถานะที่พระเจ้าทรงยืนอยู่ในทางที่กล่าวถึงบาป) ก็ตรงกันกับอารมณ์โกรธ ในความเป็นมนุษย์แบบที่บริสุทธิ์ ไม่มีคำอื่นแล้วที่จะเป็นตัวแทนของความรู้สึกต่าง ๆ ของพระเจ้าที่มีต่อบาปได้อย่างเพียงพอ

การทำให้กลับคืนดีกันเป็นพระราชกิจแห่งความรักของพระเจ้า พระราชกิจที่ถูกระทำให้สำเร็จโดยพระเยซูคริสต์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยลักษณะเฉพาะตัวของพระเจ้าและความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติถึงแม้ว่ามนุษย์ได้ทำบาปอย่างน่าเศร้าใจก็ตาม พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อบรรลุมหาพระราชกิจแห่งการทำให้กลับคืนดีกันและเพื่อซื้อการไถ่ของเราโดยการรับกายหนึ่งที่ต่ำต้อยเหมือนอย่างร่างกายของเรายกเว้นเรื่องบาป ในกายนั้นพระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่ไร้บาปและบริสุทธิ์ และโดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

เพื่อรับโทษบาปของเราและการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์เพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม และโดยการส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อทำให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในเรา พระคริสต์จึงได้บรรลุประราชกิจแห่งการทำให้กลับคืนดีกันแล้ว

เมื่ออาดัมกินผลไม้ต้องห้ามนั้น เขาก็ทำสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้อย่างแน่นอนและชัดเจนไม่ให้เกิดการกระทำ และเย็นวันนั้นเมื่อพระเจ้าทรงปรากฏในสวนเอเดน อาดัมและเอวา ในเครื่องปกปิดแห่งใบมะเดื่อที่พวกเขาออกแบบเอง ก็วิ่งไปซ่อนตัวอยู่ในหมุดต้นไม้ในสวนเอเดน อาดัมรู้ว่าพระเจ้าทรงไม่พอพระทัยกับตน เพราะเขาได้กบฏต่อการปกครองของพระเจ้า บัดนี้มนุษย์ตีตัวออกห่างจากพระเจ้าแล้ว มนุษย์กับพระเจ้าบัดนี้มีเรื่องหมางใจกันแล้ว ทั้งสองไม่อาจอยู่ร่วมกันอย่างสามัคคีได้อีกต่อไป ดังนั้นการทำให้กลับคืนดีกันจึงต้องถูกทำให้เกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม การทำให้กลับคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้จนกว่าสาเหตุแห่งความเหินห่างนั้นจะถูกขจัดออกไป เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า-ผู้ทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์-พระองค์จึงไม่อาจปฏิบัติต่อความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรมเหมือนกันได้ ถ้าพระเจ้ากับมนุษย์อยากจะทำกลับคืนดีกัน ก็ต้องมีวิธีหนึ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมที่พระเจ้าควรรักษาเกียรติแห่งบัพติศมาของพระองค์ไว้ สำแดงความเกลียดชังของพระองค์ต่อบาป และในขณะที่เดียวกันก็ทรงจัดเตรียมหนทางหนึ่งที่จะทำให้เกิดความเชื่อฟังแบบเต็มใจในส่วนของผู้กระทำผิดนั้น

พระเจ้าทรงทำเรื่องนี้แล้ว-กระทั่งก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมาด้วยซ้ำ: “เพราะพวกท่านทราบว่าคุณท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดด่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้ เพื่อพวกท่าน” (1 ปต. 1:18-20)

โดยการลบมลทินบาปซึ่งถูกจัดทำให้โดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้เกิดหนทางที่พระองค์จะยังเป็นผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมต่อไปได้และยังทรงให้อภัยคนที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ด้วย โอ้ ไม่เลยครับ-พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับบาป แผนการแห่งการทำให้กลับคืนดีกันนั้นซึ่งเกิดขึ้นได้เพราะการที่พระเจ้าทรงเสียดสละพระบุตรของพระองค์ไม่ได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้นในอุปนิสัยของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับในเริ่มแรกนั้น บางคนเชื่อว่าก่อนที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเจ้าทรงเข้มงวด ไร้ความเมตตา และไม่ยอมผ่อนปรน และว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นผู้ที่ยอมยกโทษให้และมีพระทัยกรุณาเพราะการลบมลทินนั้นที่ถูกซื้อโดยพระโลหิตของพระเยซู นี่เป็นหลักคำสอนเท็จครับ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในพระเจ้าเลย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักเสมอมา พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8) พระเจ้าทรงรักมนุษยชาติเสมอมา พระเจ้าทรงเปี่ยมความเมตตาและอดทนนานเสมอ แผนการแห่งการทำให้กลับคืนดีกันนั้นเป็นเพียงการแสดงออกของพระเจ้าในเรื่องความเต็มพระทัยที่มีมาตั้งแต่แรกของพระองค์ที่จะให้อภัยและไถ่ถอน พระเยซูในการสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่แสดงออกมา (ยอห์น 3:16,17)

พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงมีคุณสมบัติสำหรับพระราชกิจแห่งการไถ่และการทำให้กลับคืนดีกัน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า ในพระกายอันต่ำต้อยของพระองค์ พระองค์ทรงมีพระลักษณะของพระเจ้า และพระองค์ทรงมีลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์ พระองค์ทรงรู้จักทั้งพระเจ้าและมนุษย์ พระองค์ทรงทราบว่าสิ่งใดที่จำเป็นและพระองค์เพียงผู้เดียวทรงสามารถ (และเต็มพระทัย) ที่จะทำสิ่งที่ต้องถูกกระทำ พระองค์ทรงรู้จักพระบิดาเป็นอย่างดีจนพระองค์ทรงประกาศว่า “พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดาจากพระบุตร และผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงพระองค์” (มธ. 11:27) พระองค์ยังรู้จักมนุษย์เป็นอย่างดีเช่นกันจนพระองค์ “ไม่ทรงต้องการให้ผู้ใดเป็นพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบแล้วว่าสิ่งใดอยู่ในมนุษย์” (ยอห์น 2:25)

ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นคนกลางได้โดยที่ไม่เป็นเพื่อนกับทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้อง พระเยซูทรงรักพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงรักคนเหล่านั้นที่ได้ทำบาปต่อพระบิดาเช่นกัน มีแต่พระบุตรของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถรักทั้งพระเจ้าและมนุษย์ได้จนถึงขนาดที่พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะทนทุกข์อะไรก็ได้ทั้งนั้นเพื่อที่จะทำให้เกิดการกลับคืนดีกันระหว่างทั้งสองฝ่าย จากพระหัตถ์ของพระเจ้า พระเยซูทรงเต็มพระทัยที่จะสู้ทนทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นว่าจำเป็นเพื่อที่จะแสดงให้เห็นความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อบาปจากน้ำมือของมนุษย์ พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะสู้ทนคำเหยียดหยามและความอับอายทั้งหมดที่มนุษย์จะฉกฉวยลงบนพระองค์ได้ ดังนั้นโดยทางการทนทุกข์แบบเป็นตัวแทนของพระองค์ พระเยซูจึงทรงทำให้เกิดการลบมลทินนั้น การทำให้กลับคืนดีกันนั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระเยซู โดยทางความเป็นตัวแทนของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงเอาชนะความไม่เต็มใจของมนุษย์ที่จะกลับคืนดีกันกับพระเจ้าแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้มนุษย์ถ่อมใจและพ้อใจเขาเรื่องบาป และเมื่อมนุษย์ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและรับเอาพระวาหะนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงกระทำการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ในใจของมนุษย์ จากนั้นความเป็นศัตรูของมนุษย์ต่อพระเจ้ายิ่งถูกขจัดไปและใจใหม่ของมนุษย์ก็รักพระเจ้าและเกลียดชังบาป ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถกลับคืนดีกับพระเจ้าได้เพราะว่าเขารักและคิดในแง่เดียวกันกับพระเจ้า เขารักสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงรัก เขาเกลียดสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเกลียด เพราะว่าสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่ในทรงวงอกของเขาในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“...และได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกันแก่พวกเรา” พระเจ้าได้ประทานอภิสิทธิ์และโอกาสอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีแก่เราแล้วเพื่อที่จะเปิดเผยแก่มนุษย์ถึงลักษณะเฉพาะและเงื่อนไขแห่งแผนการของพระองค์ในการทำให้กลับคืนดีกัน เราได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เปิดเผยความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ เราจะต้องประกาศข่าวสารนี้แก่มนุษย์ทั้งปวง โดยที่ยืนยันและยกยอพวกเขาให้ยอมรับความรักของพระเจ้าและแผนการแห่งการไถ่ของพระองค์

“พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง...” นี่คือใจความหลักแห่งข่าวสารของเรา พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์-นั่นคือ พระเจ้า, ในพระคริสต์, ได้ทรงทำ “ให้โลกนี้คืนดีกันกับ

พระองค์เอง” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอยู่ในพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา” (ยอห์น 14:10) ถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้าบทที่สิบเจ็ดทั้งบทของข่าวประเสริฐของยอห์น คุณก็จะเห็นความเป็นหนึ่งเดียวกันของพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร พระเจ้าทรงพอพระทัยที่ว่าในพระคริสต์ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ และในพระคริสต์ผู้เชื่อก็ครบบริบูรณ์ (คส. 2:9,10)

พระประสงค์ของพระเจ้าครอบคลุมมนุษยชาติทั้งปวง-คนทั้งโลก “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก...” (ยอห์น 3:16) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาสำหรับ “บาปเหล่านั้นของคนทั้งโลก” (1 ยอห์น 2:2) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาร้องประกาศว่า “จงดูพระเมฆโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษยชาติ และผมเชื่ออย่างจริงใจว่าทุกคนที่ได้เกิดมาก็ได้รับความรอดได้ถ้าพวกเขาได้ยินและรับพระวาทะของพระเจ้าไว้!

“...มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา...” การละเมิด ในการแปลแบบตรงตัวมีความหมายว่าหล่นไปอยู่ข้างทางหรือก้าวข้ามขอบเขต ถ้าผู้ใดเป็นเจ้าของที่ดินผืนหนึ่งและลากเส้นขอบเขตไว้รอบมัน และถ้าเขาห้ามเพื่อนบ้านของเขาไม่ให้ล่วงข้ามเส้นขอบเขตนั้น เพื่อนบ้านคนนั้นก็กลายเป็นผู้ละเมิดถ้าเขาข้ามเส้นนั้นมา โดยการกระทำเช่นนั้นเขาก็ละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา อาดัมได้ละเมิดต่อพระเจ้า-และมนุษย์ทุกคนก็ล่วงละเมิดแล้วเช่นกัน

ข้อพระคำตอนนี้อธิบายลักษณะเฉพาะตัวของกระบวนการแห่งการทำให้กลับคืนดีกันนั้น-นั่นคือ อันเป็นผลมาจากพระราชกิจในการเป็นคนกลางของพระคริสต์ พระเจ้าจึงไม่ทรงถือโทษบาปอีกต่อไปต่อบุคคลผู้นั้นที่ยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ นั่นหมายความว่าเนื่องจากพระคริสต์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้วเกี่ยวกับบาปนั้น พระเจ้าจึงทรงถือว่าบาปของผู้เชื่อคนนั้นเหมือนกับว่ามันไม่เคยถูกก่อขึ้นเลย เมื่อผู้ใดเชื่อและถูกไถ่แล้ว พระเจ้าก็ทรงลืมไปแล้วจริง ๆ ว่าคน ๆ นั้นเคยทำบาปหรือเคยละเมิดต่อพระองค์:

“นี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวกเขาภายหลังวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจुบรรดาราชบัญญัติของเราไว้ในดวงใจของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในจิตใจของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป” (ฮบ. 10:16,17)

“เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินโลกเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงกำจัดบรรดาการละเมิดของพวกเราไปไกลจากพวกเราแล้วเท่านั้น” (เพลงสดุดี 103:11,12)

ในโรม 3:24-26 เปาโลอธิบายมันแบบนี้: “โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบ

ธรรม”

(ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้า โรม 5:8-11; ฮีบรู 9:11-15; 10:10-14)

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถือ” ถูกแปลเป็น “นับ” (รม. 8:18) และ “นับว่า” (ฮบ. 11:19) เช่นกัน มันบ่งบอกถึงการถือว่าสิ่งหนึ่งถูกทำไปแล้ว ความชอบธรรมของพระเจ้าไม่อาจถูกไปถึงได้ยกเว้นโดยการถือให้เป็นของเรา เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูและใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงถือให้ความชอบธรรมเป็นของเรา พระองค์ทรงใส่ความชอบธรรมไว้ภายในใจของเรา-และพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถกระทำการอัศจรรย์นี้ได้

“...และได้ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา” คำอ่านแบบตรงตัวคือ “และได้ทรงใส่ถ้อยคำแห่งการทำให้กลับคืนดีกันนั้นไว้ในเรา” มันบ่งบอกมากกว่าแค่การได้รับฝากไว้ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าได้ทรงฝากข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ไว้กับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข่าวประเสริฐนี้อยู่ในผู้รับใช้นั้น ในผู้เชื่อเท่านั้น เราถือครองข่าวสารแห่งการทำให้กลับคืนดีกันนั้น ข่าวสารที่เหล่านักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐพวกแรกนั้นได้ประกาศ และเราจะต้องป่าวประกาศข่าวสารนั้น ไม่เพียงโดยคำพูดจากปากเท่านั้นแต่โดยการดำเนินชีวิตประจำวันด้วย มันเป็นความจริงมาก ๆ ที่ว่าการดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐเดินเคียงข้างไปกับการบอกเล่าข่าวประเสริฐ

ข้อ 20: บัดนี้พวกเราจึงเป็นบรรดาราชทูตของพระคริสต์ เหมือนกับว่าพระเจ้าได้ทรงขอร้องพวกท่านโดยทางพวกเรา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด

“พวกเราจึงเป็นบรรดาราชทูตของพระคริสต์...” นี้ใช้ได้กับผู้เชื่อทุกคน ถึงแม้มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเรียกและแต่งตั้งบางคนให้ถวายชีวิตของตนในการรับใช้เต็มเวลาแบบพิเศษเพื่อเปิดเผยข่าวดีแห่งความรอด เราเป็นทูตที่ถูกส่งออกไปโดยพระคริสต์เข้าไปในโลกที่บาปหนานี้เพื่อต่อรองกับผู้คนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลิขิตนิรันดร์ของพวกเขา โดยกะยั้นกะยอยพวกเขาให้กลับคืนดีกับพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์

ราชทูตคือคน ๆ หนึ่งที่ถูกส่งไปทำสิ่งที่กษัตริย์คงจะทำเองหากกษัตริย์นั้นอยู่ในทุ่งนาแห่งการรับใช้นั้น เหล่าราชทูตจะต้องเปิดเผยน้ำพระทัยของกษัตริย์องค์นี้และเจรจาต่อรองกิจธุระหลายเรื่อง-สงคราม สันติภาพ หรือกิจธุระใดก็ตาม นี้อยู่ในอาณาจักรแบบธรรมดาที่เหล่ากษัตริย์ ราชาินี และประธานาธิบดีส่งพวกทูตออกไปเพื่อผลประโยชน์แห่งประเทศชาติของตน และทูตเช่นนั้นอยู่ภายใต้พันธะหน้าที่ในการเชื่อฟังคำสั่งเหล่านั้นของผู้นำสูงสุดของตนเท่าที่เขาจะทำได้ในแง่ของมนุษย์

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นเหล่าราชทูตในความหมายฝ่ายวิญญาณ เราจะต้องเปิดเผยข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้า เราจะต้องทำสิ่งที่พระคริสต์คงจะกระทำหากพระองค์ทรงอยู่บนโลกนี้ด้วยพระองค์เอง เราจะต้องเปิดเผยข่าวสารแห่งความรอดและประกาศความจริงทั้งหมดแห่งข่าวสารของพระเจ้าในเรื่องการทรงไถ่และการทำให้กลับคืนดีกัน เหมือนกับที่เหล่าทูตประจำชาติไม่มีสิทธิ์ที่จะเจรจาต่อรองหรือเปลี่ยนแปลงข้อตกลงเหล่านั้นที่ระบุไว้โดยผู้นำสูงสุดของพวกเขา เหล่าราชทูตของพระเจ้าก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำตามความปรารถนาหรือแผนการต่าง ๆ ของตัวเองเช่นกัน ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐต้องเชื่อฟังพระวาระ

ของพระเจ้าหรือไม่ก็ทนทุกข์กับผลที่ตามมาเหล่านั้นของความไม่เชื่อฟังของตน การเป็นราชทูตเพื่อพระเจ้าคือ
อภิสิทธิ์อันสูงส่งและมีเกียรติ แต่มันมาพร้อมกับความรับผิดชอบที่หนักอึ้งมาก ๆ

“...เหมือนกับว่าพระเจ้าได้ทรงขอร้องพวกท่านโดยทางพวกเรา...” ข่าวสารของคนของพระเจ้าจะต้อง
ถูกถือว่าเป็นเหมือนข่าวสารของพระเจ้า เพราะว่าราชทูตของพระเจ้ากล่าวถ้อยคำของพระเจ้า

“...พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทนพระคริสต์...” ข่าวสารนั้นที่ถูกกล่าวโดยคนของพระเจ้าไม่ใช่
ข่าวสารของเขาเอง มันเป็นข่าวสารของพระเจ้า เขากำลังส่งมอบข่าวสารนั้นที่พระคริสต์คงจะส่งมอบเองหาก
พระองค์ยังทรงเทศนาอยู่บนโลกวันนี้

“...พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” นี่คือหัวใจของข่าวสารนี้ ภาระแห่งข่าวสารนี้ที่ถูกส่งมอบโดย
เหล่าผู้ใช้ที่แท้จริงแห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้า ข่าวสารนี้บ่งบอกว่ามนุษย์มีอะไรบางอย่างที่ต้องกระทำใน
แผนการยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์เพื่อคำสรรเสริญและเกียรติของพระองค์ พระเยซู
ว่าห์พระเจ้าไม่ทรงมีความยินดีในความตายของคนชั่ว แต่เพื่อที่คนชั่วนั้นจะเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าได้และ
ร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระเจ้า เขาต้องกลับคืนดีกับพระเจ้า

ในความรักและความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกอย่างที่พระองค์ทำได้
แล้วเพื่อช่วยมนุษย์หนีจากการปรับโทษแห่งนรก พระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ
พระองค์เพื่อชำระหนี้บาปนั้นของมนุษยชาติโดยการทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น
พระเยซูได้ทรงชำระหนี้บาปนั้นแล้วสำหรับคนทั้งโลก และในพระองค์พระเจ้ก็ทรงพอพระทัย พระเจ้าได้ขจัด
อุปสรรคทั้งปวงที่เกิดขวางการกลับคืนดีกันระหว่างพระองค์เองกับมนุษย์แล้ว พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งที่ต้อง
ทำแล้วเพื่อทำให้เกิดการกลับคืนดีกันระหว่างพระเจ้าผู้ชอบธรรมและบริสุทธิ์องค์หนึ่งกับคนบาปคนหนึ่ง

พระเยซูทรงรักคนบาปทั้งหลายมากเสียจนพระองค์เต็มพระทัยสละพระทรวงของพระบิดาและเสด็จ
มายังครรภ์ของมารีย์หญิงพรหมจารีเพื่อมาบังเกิดในกายหนึ่งที่ต่ำต้อย เพื่อที่พระองค์จะสามารถสิ้นพระชนม์-
และได้สิ้นพระชนม์แล้ว-เพื่อมนุษย์ที่บาปหนา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรักคนบาปทั้งหลายมากเสียจนพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในวันฟื้นเทออส
ต์นั้นและพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นมานับแต่นั้น-โดยทรงเรียกผ่านทางฤทธิ์เดชที่ฟ่องใจแห่งพระวจนะ โดยเรียกผู้คน
ให้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ผู้ใช้ที่แท้จริงหลายพันคนแห่งข่าวประเสริฐทั่วโลกส่งมอบข่าวสารนี้วันแล้ววันเล่า สัปดาห์แล้ว
สัปดาห์แล้วว่า “พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด” ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาผู้ใช้ที่ไม่มีภาระใจเพื่อคนที่
ยังไม่รอดด้วยเถิด ขอพระเจ้าทรงโปรดเวทนาผู้ใช้ที่ขึ้นไปบนธรรมาสน์ทุกวันอาทิตย์และเทศนาข่าว
ประเสริฐเพื่อสังคม โดยไม่ได้ร้องประกาศเสียงดัง ไม่บอกผู้คนที่พวกเขาต้องบังเกิดใหม่ และปราศจากพระ
โลหิตที่หลังรินของพระเยซู ก็ไม่มีการยกโทษบาปเลย!

ข้อ 21: เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา
เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์

“พระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ (พระเยซู)...ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา...” นั่นคือ พระเจ้าได้

ทรงแต่งตั้งพระเยซูให้เป็นตัวแทนผู้แทนของบาปและคนบาปทั้งหลาย และพระองค์ทรงปฏิบัติต่อพระบุตรที่รักของพระองค์เหมือนกับที่ทรงปฏิบัติต่อบาปและคนบาปทั้งหลาย พระเยซูทรงรับหน้าที่เป็นตัวแทนของความ เป็นมนุษย์ในแงุ่มที่เป็นความบาปหนาของมัน:

“เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่ อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:3,4)

พระเยซูคริสต์ “พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้น เป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คน หนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น” (ฟป. 2:6-8)

ในพระกายอันต่ำต้อยของพระองค์ พระคริสต์ได้ทรงรับแบกภาระบาปในความครบถ้วนทั้งสิ้นของมัน ทั้งหมดที่บาปจะถล่มทับลงบนคนบาปได้ พระเยซูทรงแบกรับไว้แล้วบนกลโกธา อันเป็นการชนะสิทธิ์ที่จะเป็น ตัวแทนของความเป็นมนุษย์ในทุกแงุ่ม ดังนั้นเราในฐานะผู้เชื่อทั้งหลายจึงมีสิทธิ์ที่จะถูกถือว่ามีความชอบ ธรรมของพระเจ้าแล้ว-ไม่ใช่ในตัวเราเอง แต่ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นตัวแทนของเรา พระองค์ทรงเป็นความชอบ ธรรมของพระเจ้า และเมื่อเราถือครองพระองค์ เราก็ก่อครองทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเป็น พระคำข้อนี้ถูก ออกแบบมาเพื่อยกเหตุผลที่แข็งแกร่งที่สุดในการที่เราควรกลับคืนดีกันกับพระเจ้า

อัครทูตเปาโลจะยกข้อสนับสนุนอื่นก็ได้ เขาจะยกเหตุผลอื่น ๆ ที่ฟังขึ้นในการที่เราควรกลับคืนดีกับ พระเจ้าก็ได้ แต่เขาเลือกที่จะนำเสนอข้อเท็จจริงที่สำคัญที่สุดที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา ข้อ เท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรับกายเนื้อหนังเพื่อที่จะชำระหนี้บาปนั้นผ่านทางพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ พระองค์ก็เป็นข้อสนับสนุนที่เหมาะสมที่สุดที่จะหุบใจหินของมนุษย์ให้แตกและละลายจิตวิญญาณของเขา พระ เยซูคริสต์เจ้าได้ทรงสละทุกสิ่งและได้เสด็จมาโดยไม่เหลือเลยสักสิ่งเพื่อที่พระองค์จะทรงทนทุกข์และตายแทน เรา นั้นเป็นข้อสนับสนุนที่แข็งแกร่งที่สุดแล้วที่ใคร ๆ ควรกลับคืนดีกันกับพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นบาปเพื่อเราแล้ว-แต่นั้นหมายความว่าพระเยซูได้ทำบาปหรือ? มัน หมายความว่าพระเยซูทรงมีความผิดในการละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้าจริง ๆ หรือ? ไม่เลยครับ นี่ไม่อาจเป็น ความหมายตรงนี้ได้ คำจ้างของบาปคือความตาย และถ้าพระเยซูทรงมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ ก็สมควรตาย และความตายของพระองค์ก็คงไม่มีคุณค่าดีใด ๆ มากไปกว่าความตายของคนบาปอื่นใด ความผิดสมควรได้รับการลงโทษ และที่ใดสมควรได้รับการลงโทษ ก็ไม่มีคุณค่าดีใด ๆ เลยในการทนทุกข์ ของผู้คนที่ถูกลงโทษ การบอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงมีความผิดเรื่องบาปก็คงเท่ากับเป็นการพูดหมิ่นประมาท พระเยซูไม่เคยทำบาปเลยในความคิด คำพูด หรือการกระทำ พระองค์ทรงยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าแบบไร้ ตำหนิ บริสุทธิ์ ด้งาม ชอบธรรม และไร้บาปอย่างสิ้นเชิง!

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเชื่อว่าการตีความแบบสมเหตุสมผลหนึ่งเดียวของพระคำข้อนี้ก็คือว่า พระเจ้าได้ทรง

ทำให้พระคริสต์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป-นั่นคือ เครื่องบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาป พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพระเยซูราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นคนบาปคนหนึ่งเพราะว่าพระเยซูทรงรับโทษแทนคนบาปและทรงทนทุกข์ความปวดร้าวทั้งหมดแห่งนรกนิรันดร์-การลงโทษที่แน่นอนของคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ หลังจากที่พระองค์ทรงชำระหนี้บาปครบถ้วนแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย อันเป็นการพิชิตความตาย นรก และหลุมศพ

ความตายเป็นการลงโทษและผลที่ตามมาของบาป พระเยซูได้ทรงทนทุกข์สิ่งนี้ทั้งหมดแล้วในพระกาย อันต่ำต้อยของพระองค์ ได้ทรงทนทุกข์ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นคนบาปคนหนึ่งอย่างแท้จริง พระองค์ได้ตกอยู่ภายใต้การทนทุกข์ ความเจ็บปวด และความปวดร้าวที่คนบาปทั้งหลายจะเผชิญในบึงไฟนั้นไปตลอดชั่วชีวิตนิรันดร์หากพวกเขาไม่กลับใจใหม่และหันมาพึ่งพระเจ้า โดยยอมรับการลบล้างบาปเป็นเครื่องบูชาอันของพระบุตรที่รักของพระเจ้า เพื่อที่จะรับโทษแทนคนบาป มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระเยซูต้องทนทุกข์ความปวดร้าวทั้งสิ้นแห่งนรกนิรันดร์!

จงสังเกตว่า พระเจ้าได้ทรงทำให้พระเยซูเป็นบาป (เอกพจน์) เพื่อเรา ไม่ใช่บาปทั้งหลาย (พหูพจน์) การสำแดงให้ประจักษ์เหล่านั้นของบาปมีมากมาย แต่บาปนั้นที่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์รับโทษแทนนั้นเป็นมีเพียงหนึ่งเดียว (ยอห์น 1:29)- บาปนั้นแห่งความไม่เชื่อ (ยอห์น 3:18) นั่นคือบาปที่ได้ทำให้คนบาปทุกคนต้องรับโทษในวันนี้ พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อเปิดเผยพระเจ้าแก่มนุษย์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง มันเป็นเรื่องยากมากที่มนุษย์จะยอมรับพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่ง พระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเป็นวิญญูณ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ถูกห่อหุ้มอยู่ในเนื้อหนัง โดยไม่มีบาป พระองค์ทรงนำพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์เพื่อทำให้ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าประจักษ์แจ้งแก่มนุษย์ (ยอห์น 1:14,18)

“...เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” คุณทราบมาก่อนไหม ท่านที่รัก ว่าเมื่อพระเจ้าทรงมองลงมายังผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว พระองค์ทรงเห็นพระคริสต์? เรา (ผู้เชื่อ) เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ทายาทของพระเจ้า ทายาทร่วมกับพระคริสต์ ในภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อทูตมรณะองค์นั้นผ่านไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ ข่าวสารของพระเจ้าคือ “เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านเว้นพวกเจ้าไป” (อพย. 12:12,13) นี่เป็นจริงเช่นกันสำหรับวันนี้ หากไม่มีการล้างรินของโลหิต ก็ไม่มีการยกโทษบาป (ฮบ. 9:22) แต่พระโลหิตของพระเยซูชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) และเมื่อพระเจ้าทรงมองมาบนผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตของพระเยซู นั่นทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์มากพอ ๆ กับพระโลหิตนั้นที่ปกคลุมบาปของเรา ฮาเลลูยาห์! ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบทที่ห้าของ 2 โครินธ์!

- 6:1 ดังนั้นพวกเรา เหมือนกับว่าเป็นคนทำงานด้วยกันกับพระองค์ จึงขอวิงวอนพวกท่านว่า พวกท่านอย่ารับ
พระคุณของพระเจ้าอย่างไร้ประโยชน์
- 6:2 (เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘เราได้ฟังเจ้าในเวลาอันชอบ และในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า’ ดูเถิด บัดนี้
เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด)
- 6:3 โดยไม่ให้มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อการรับใช้นี้จะไม่ถูกตำหนิได้
- 6:4 แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำให้พวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก
ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย
- 6:5 ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ใน
การเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย
- 6:6 โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยความกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความ
รักที่ไร้มารยา
- 6:7 โดยพระวอนแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรมที่อยู่ด้านมือขวา
และมือซ้าย
- 6:8 โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยัง
สัตย์จริง
- 6:9 เหมือนเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยอมรับเหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตี
สอน และไม่ถูกฆ่า
- 6:10 เหมือนเศรษฐี แต่มีความปิตินติดอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไร
เลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่
- 6:11 โอ พวกท่านชาวโครินธ์ ปากของพวกเราเปิดไว้ต่อพวกท่าน ใจของพวกเรา ก็ขยายออก
- 6:12 พวกท่านไม่ได้คับแคบในพวกเรา แต่พวกท่านคับแคบในส่วนภายในต่าง ๆ ของพวกท่านเอง
- 6:13 บัดนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน (ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า)
พวกท่านจงมีใจที่ขยายออกด้วย
- 6:14 พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมี
มิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด
- 6:15 และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า
- 6:16 และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า
ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และเรา
จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’
- 6:17 ‘เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และ
อย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้’
- 6:18 และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิ

ฤทธิ์ตรีส

บทนี้มีคำปราศรัยที่กล่าวแก่ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นโดยเตือนสติพวกเขาให้ประพฤติตัวในแบบที่สมควรแก่การทรงเรียกของพวกเขาในพระคริสต์ เปาโลในบทที่แล้ว ได้อธิบายให้พวกเขาฟังแล้วว่าความปรารถนาและการงานหนักของเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าสมควรเป็นเช่นไร เหตุผลหลักสำหรับการอภิปรายทั้งหมดนี้ก็คือ เพื่อแสดงให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเห็นลักษณะเฉพาะตัวของการทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าและเปิดเผยแก่พวกเขาถึงพันธะหน้าที่ซึ่งผู้เชื่อทุกคนมีต่อพระเจ้า เมื่อได้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าแล้ว เราจึงอยู่ภายใต้หน้าที่รับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ต่อพระองค์

ในบทนี้เปาโลวางลงบนหัวใจของชาวโครินธ์เหล่านั้นซึ่งหน้าที่ของพวกเขาในการแยกตัวออกจากโลกและไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานแห่งความมิด

เมืองโครินธ์เป็นนครที่ร่ำรวยมาก (ถึงแม้จะชั่วช้ามาก) แต่เปาโลไม่ได้แสวงหาเงินของมันหรือทองคำของมัน เขาไม่ได้ละโมภเสื้อผ้าสวย ๆ ซึ่งถูกสวมใส่โดยพวกคนมั่งมีแห่งนครนั้น เขาไม่ได้ขอเงิน ไม่แม้แต่เพื่อปากท้องและการเลี้ยงชีพของตัวเอง แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับขอร้องคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศตัวว่ามีความเชื่อในพระคริสต์แล้วให้สละทิ้งโลก มอบถวายหมดทั้งตัวแด่พระเยซู สละทิ้งความรักของตนที่มีต่อสิ่งทั้งหลายฝ่ายโลกและมีใจจดจ่ออยู่ที่สิ่งทั้งหลายอันเป็นนิรันดร์

ในการนำเสนอการอภิปรายนี้ อัครทูตท่านนี้ใช้ภาพประกอบที่เรียบง่ายมาก ๆ แต่เปี่ยมด้วยความหมายเพื่อแสดงให้เห็นความเป็นไปไม่ได้ที่จะมีการร่วมสามัคคีธรรมกันระหว่างความสว่างกับความมิด ความสว่างคือความสว่าง ความสว่างขับไล่ความมิด ดังนั้นจึงไม่อาจมีการร่วมสามัคคีธรรมใด ๆ เลยระหว่างทั้งสองนี้เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม ระหว่างพระคริสต์กับเบลีอัล ไม่อาจมีการตกลงกันได้ระหว่างวิหารของเจ้าก็วิหารของรูปเคารพ ไม่อาจมีการร่วมสามัคคีธรรมกันได้ระหว่างความเชื่อแบบคริสเตียนกับการนับถือรูปเคารพ

บทนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ โดยยอมจำนนต่อการทุ่มเทแบบสิ้นสุดใจซึ่งเราพึงกระทำต่อพระเจ้าเพื่อตอบแทนสำหรับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และแผนการแห่งการไถ่ของพระองค์ พันธะหน้าที่ของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วที่มีต่อพระเจ้าและต่อพระคริสต์ข้างยิ่งใหญ่แน่ทีเดียว!

เปาโลแสดงออกถึงพันธะหน้าที่นี้ได้ดีเหลือเกินในโรม 12:1 ที่เขากล่าวว่า: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่านเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน”

วิธีที่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้ากระทำกิจแห่งการทำให้กลับคืนดีกัน;

งานรับใช้นั้น-สรุปย่อ

ข้อ 1: ดังนั้นพวกเรา เหมือนกับว่าเป็นคนทำงานด้วยกันกับพระองค์ จึงขอวิงวอนพวกท่านว่า พวกท่านอย่ารับพระคุณของพระเจ้าอย่างไรประโยชน์

“ดังนั้นพวกเรา เหมือนกับว่าเป็นคนทำงานด้วยกันกับพระองค์” มีความหมายเดียวกันกับถ้อยคำที่ถูก

บันทึกไว้ใน 1 โครินธ์ 3:9- “พวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า” ในข้อ 6 ของบทเดียวกันนั้น เปาโลชี้ให้เห็นว่าคน ๆ หนึ่งปลูกเมล็ดพืช อีกคนรดน้ำพืชที่ปลูกไว้ นั้น-แต่พระเจ้าประทานการเพิ่มพูน พระเจ้าทรงทำให้เมล็ดพืชนั้นก่อเกิดชีวิต ปราศจากพระองค์ เราก็คำทำอะไรไม่ได้เลยที่มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณหรือที่เป็นนิรันดร์

“...พวกท่านอย่ารับพระคุณของพระเจ้าอย่างไรประโยชน์” ผู้สอนบางท่าน-แม้แต่บางคนที่เป็นคนที่บังเกิดใหม่แล้วและยำเกรงพระเจ้า-ตีความวลีนี้ว่าหมายความว่ามันเป็นไปได้ที่คน ๆ หนึ่งจะเชื่อไปสู่ความรอด รับพระคุณของพระเจ้า และจากนั้นก็สูญเสียพระคุณนั้นไปและหลงหายชั่ววินิรันดร์! ส่วนตัวแล้ว ผมมองไม่เห็นการตีความแบบนี้ตรงนี้เลย และผมไม่เชื่อด้วยว่านี่จะเป็นความหมายของการ “รับพระคุณของพระเจ้าอย่างไรประโยชน์” ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษของ Webster ผมพบว่าคำว่า “ไร้ประโยชน์” (vain) ถูกนิยามในความหมายอันหนึ่งของมันว่า “ไร้ผล ไม่ก่อเกิดผลลัพธ์ดี ๆ เลย”

เมื่อโครีนธ์เป็นนครแห่งบาปและการรักโลก ชาวโครีนธ์เหล่านั้นใช้ชีวิตแบบ “สบาย ๆ” พวกเขาชอบสนุกสนานเฮฮา พวกเขาเล่นสนุก ในทางกลับกัน เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ทำงานหนักด้วยความขยันขันแข็งและความพากเพียรแบบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อนำชาวประเสริฐไปสู่เมืองนั้น และความปรารถนาของอัครทูตท่านนี้ก็คือ เพื่อที่ผู้เชื่อชาวโครีนธ์เหล่านั้นจะกลายเป็นผู้ทำงานหนักและนำชาวประเสริฐไปสู่ผู้อื่น เขาอยากให้คนเหล่านั้นเกิดผลมากและก่อเกิดผลลัพธ์อันดีในการป่าวประกาศชาวประเสริฐแก่ผู้อื่น ซึ่งโดยทางชาวประเสริฐนั้นพวกเขาเองก็ได้รับความรอดแล้ว พวกเขาจะต้องไม่ปล่อยให้ชาวสารนั้นนอนนิ่งอยู่ในใจของตน พวกเขาได้รับพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขา รู้จักความชื่นบานแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงถูกคาดหวังให้นำชาวสารนี้ไปสู่ผู้อื่น ฉะนั้นความหมายตรงนี้จึงไม่ใช่ว่าพวกเขาได้เชื่ออย่างสมบูรณ์เท่าที่เกี่ยวกับความรอด แต่ว่าพวกเขาไม่ได้กำลังก่อเกิดผล พวกเขาปล่อยให้ชาวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้านอนนิ่งอย่างเปล่าประโยชน์ในใจและชีวิตของพวกเขาเอง

ข้อ 2: (เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘เราได้ฟังเจ้าในเวลาอันชอบ และในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า’ ดุเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดุเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด)

เปาโลยกข้อความตรงนี้มาจากอิสยาห์ 49:8 ที่เราอ่านว่า: “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า และในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า และเราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของประชาชน เพื่อสถาปนาแผ่นดินโลก เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่รกร้างว่างเปล่าเหล่านั้น”

คำประกาศของอิสยาห์ชี้ไปยังพระเมสสิยาห์ การออกแบบของพระคำตอนนั้นคือ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะทรงโปรดปรานพระเมสสิยาห์ ว่าพระองค์จะทรงฟังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐาน ว่าพระองค์จะทรงสถาปนาพันธสัญญาหนึ่งกับอิสราเอล และโดยทางพระเมสสิยาห์ความรอดจะไปถึงที่สู่ปลายทางของแผ่นดินโลก ตอนที่เปาโลยกข้อความจากคำพยากรณ์ของอิสยาห์ พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วและทรงถูกปฏิเสธและถูกตรึงกางเขนโดยพวกยิว ดังนั้นเปาโลจึงไม่ใช่ขอพระคำตอนนี้โดยมีความหมายเหมือนกับที่มันถูกเขียนโดยอิสยาห์ คำกล่าวเดิมนั้นพูดถึงพระเมสสิยาห์ แต่ตรงนี้พูดถึงประชากรแห่งพันธสัญญานั้น-นั่นคือ ภายใต

การครอบครองของพระเมสสิยาห์ พระเจ้าจะทรงยินดีฟังคำร้องทูลขอของประชากรของพระองค์และจะทรงพร้อมแสดงความเมตตาต่อชนชาติอิสราเอล กล่าวอีกนัยหนึ่ง เวลานั้นเมื่อพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วจะเป็นเวลาอันชอบ

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าเวลาอันชอบนั้นได้มาถึงแล้ว พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงยินดีให้อภัยและช่วยให้รอด-ไม่เพียงพวกยิวเท่านั้น แต่พวกคนต่างชาติเช่นกัน พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาแก่มนุษย์ทั้งปวงที่จะมีความเชื่อในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก

ในพระคริสต์เพียงผู้เดียว มนุษย์จึงสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้ พระที่นั่งแห่งพระคุณถูกเข้าถึงได้โดยทางพระคริสต์เพียงผู้เดียว ในพระนามของพระองค์ และโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะฟัง ที่จะยกโทษ ที่จะให้อภัย และที่จะทำให้มนุษย์กลับคืนดีกับพระองค์โดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งสำเร็จจริงแล้วซึ่งจำเป็นสำหรับผู้ใดและทุกคนที่จะรับความรอด และมนุษย์ทุกคนควรตอบรับข้อเสนอแห่งพระเมตตาของพระเจ้านี้ แท้จริงแล้วบัดนี้เป็นเวลาอันชอบ บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด

“เราได้ฟังเจ้า...” นี่หมายถึงใคร? มันพูดถึงพระเมสสิยาห์ พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อความรอดของคนทั้งปวง-ยิวและต่างชาติ รวยและจน ทาสและไท ในการตอบคำอธิษฐานวิงวอนนั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่าพวกคนต่างชาติจะถูกมอบให้แก่พระเมสสิยาห์เพื่อเป็นมรดกหนึ่ง:

“จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบพวกคนต่างชาติแก่เจ้าให้เป็นมรดกของเจ้า และที่สุดปลายทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า” (เพลงสดุดี 2:8)

เราในฐานะผู้เชื่อ ควรคุกเข่าลงและขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ได้ทรงรักเรา ที่พระองค์ได้ทรงอนุญาตให้พระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสิ้นพระชนม์แทนเรา เพราะว่าความรอดของเราคือคำตอบต่อคำอธิษฐานวิงวอนนั้นที่ถูกถวายโดยพระเยซูคริสต์เจ้า

พระเจ้าทรงพร้อมที่จะแสดงพระเมตตา ในเนหะมีย์ 9:17 เราอ่านว่า: “...พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและพระเมตตา กริ้วซ้ำ และทรงมีความกรุณาใหญ่ยิ่ง...” พระองค์ทรงพร้อมที่จะฟังคำอธิษฐานของคนบาป พระองค์ทรงพร้อม เต็มพระทัยและร้อนพระทัยที่จะยกโทษ และช่วยให้รอดทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์ในพระนามของพระเยซู โดยทางพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์เท่านั้น พระเจ้าทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์ ดังนั้นทุกคนที่หวังว่าจะพบกับพระเจ้าในความเมตตาแทนที่จะเป็นการพิพากษาจึงต้องเชื่อบนพระนามของพระเยซูและให้ความวางใจของตนอยู่ในพระโลหิตที่หลั่งรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

บัดนี้โลกอยู่ภายใต้การแจกจ่ายแห่งพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้า แต่วันหนึ่งวันแห่งพระเมตตา นั้นจะสิ้นสุดลง เราต้องจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรักและความเมตตา-แต่พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) พระเจ้าทรงรักคนบาป-แต่พระองค์ทรงกริ้วโกรธคนชั่วทุกวัน (เพลงสดุดี 7:11) เราต้องเผชิญหน้ากับข่าวประเสริฐหนึ่งที่ยืนยันถึงความรักของพระเจ้า-และการพิพากษาของ

พระเจ้า คำเชิญชวนนั้นมายัง “ผู้ใดก็ตามที่มีใจปรารถนา” แต่ไม่ใช่ทุกคนจะตอบรับคำเชิญนั้น (ยอห์น 5:40)

ผมรู้ว่าบางคนกล่าวว่า “ฉันจะรับความรอดเมื่อฉันพร้อมที่จะรับความรอด” คนอื่น ๆ ก็กล่าวว่า “ฉันจะรับความรอดเมื่อฉันจัดการทุกสิ่งให้เรียบร้อย-ธุรกิจของฉัน บ้านของฉัน ชีวิตทางสังคมของฉัน-เพื่อที่ฉันจะรู้ว่าฉันสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนได้” ถ้านั้นเป็นวิธีการใช้เหตุผลของคุณ ท่านผู้อ่านที่รัก ผมก็ต้องเตือนคุณว่าคุณจะไม่รับความรอดแค่เพราะคุณตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่คุณจะรับความรอด คุณจะรับความรอดก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงชักนำคุณมาถึงพระองค์เอง!

พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงเราได้ ยกเว้นพระบิดาผู้ซึ่งทรงส่งเรามา แล้วนั้นจะทรงชักนำเขามา...” (ยอห์น 6:44) แล้วพระเจ้าทรงชักนำมนุษย์มาถึงพระองค์เองอย่างไร? คำตอบต่อคำถามนั้นถูกพบในยอห์น 16:8-11 ที่พระเยซูทรงอธิบายให้พวกสาวกของพระองค์ฟังถึงพระราชกิจสามประการของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ผู้ทรงปลอบประโลมใจนั้น) ผู้ซึ่งจะเสด็จเข้ามาในโลก:

“และเมื่อพระองค์นั้น (พระวิญญาณบริสุทธิ์) เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงตำหนิโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา เรื่องบาปนั้น เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา เรื่องความชอบธรรมนั้น เพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายก็ไม่ได้เห็นเราอีกต่อไป เรื่องการพิพากษานั้น เพราะผู้ครองแห่งโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางพระวจนะทรงชี้ให้มนุษย์เห็นข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์เป็นคนบาป ในเสียงที่นิ่งและเบาแห่งความรักและความกรุณาพระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ว่าพวกเขาควรหันมาหาพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วช้าทั้งหลายของตน พระองค์ทรงเตือนพวกเขาด้วยว่าถ้าพวกเขาไม่หันมาหาพระเจ้า การพิพากษาก็จะตกมาบนพวกเขาแน่นอน

ในโรม 10:17 เราถูกบอกว่า “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงชักนำมนุษย์ผ่านทางเทศนาพระวจนะและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่มีผู้ใดรับความรอดได้โดยปราศจากการได้ยินพระวจนะและการมีพระวิญญาณของพระเจ้า เคลื่อนไหวอยู่บนใจนั้น ถ้าพระวิญญาณทรงเรียก ถ้าคุณได้ยินเสียงอันนุ่มนวลของพระองค์ตรัสกับคุณและบอกว่าคุณควรรับความรอด ผมก็ขอรับรองคุณให้รับความรอดเดี๋ยวนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์อาจไม่ตรัสเรียกคุณอีกเลยก็ได้! ผมจึงคำกล่าวนี้นับข้อพระคำต่อไปนี้:

สุภาพิต 1:22-33: “คนเขลาเอ๋ย พวกเจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด และบรรดาคนมักเยาะเย้ยจะชื่นชมยินดีในการเยาะเย้ยของตนนานเท่าใด และคนโง่ทั้งหลายจะเกลียดความรู้นานเท่าใด เจ้าทั้งหลายจงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้แก่พวกเจ้า เราจะทำให้พวกเจ้ารู้จักบรรดาถ้อยคำของเรา

“เพราะเราได้เรียกแล้วและพวกเจ้าได้ปฏิเสธ เราได้เหยียดมือของเราออกและไม่มียุขยัคนใดเอาใจใส่ แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย เราจะหัวเราะเยาะความหายนะของพวกเจ้าด้วย เราจะเยาะเย้ยเมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึง เมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึงเหมือนอย่างการกริ้วว่างเปล่า และความพินาศของพวกเจ้ามาถึงเหมือนอย่างลมหมุน เมื่อ

ความยุ่งยากและความปวดร้าวมาถึงพวกเจ้า

“แล้วพวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ตอบ พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างรีบร้อน แต่พวกเขาจะไม่พบเรา เพราะว่าพวกเขาได้เกลียดชังความรู้ และมีได้เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของเราเลย พวกเขาได้เหยียดหยามคำตักเตือนทั้งสิ้นของเรา เพราะฉะนั้น พวกเขาจะกินผลแห่งทางของพวกเขาเอง และจะอึดด้วยบรรดาวิถีของพวกเขาเอง เพราะการหันกลับของบรรดาคนเขลาจะสั่งหารพวกเขา และความเจริญของบรรดาคนโง่จะทำให้พวกเขาเสีย แต่ผู้ใดก็ตามที่ฟังเราจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และจะอยู่อย่างสงบสุขปราศจากความกลัวความชั่วร้าย”

สุภาษิต 27:1: “เจ้าอย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าเป็นวันหนึ่ง ๆ จะนำอะไรมาให้บ้าง”

สุภาษิต 29:1: “คนที่ถูกตำหนิบ่อย ๆ ก็ทำให้คอของตนแข็ง จะถูกทำลายอย่างฉับพลัน และไร้ทางแก้ไข”

อิสยาห์ 55:6: “พวกเจ้าจงแสวงหาพระเยโฮวาห์ ขณะที่พระองค์สามารถถูกพบได้ พวกเจ้าจงร้องทูลต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้”

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณรู้สึกถึงความปรารถนาแม้เพียงน้อยนิดที่จะกลายเป็นคริสเตียน ถ้าพระเจ้ากำลังเคลื่อนไหวอยู่ในใจของคุณผ่านทางการศึกษาพระวจนะของพระองค์นี้ บัดนี้ก็เป็นเวลาอันชอบสำหรับคุณสำหรับคุณ พรุ่งนี้อาจไม่มาถึงเลย ถ้าพระเจ้ากำลังตรัสกับใจของคุณวันนี้ จงมอบถวายใจของคุณแด่พระเยซูเดี๋ยวนี้ ถ้าคุณปฏิเสธการทรงเรียกของพระองค์ พระวิญญานบริสุทธิ์อาจไม่มากวนใจของคุณอีกเลย!

ข้อ 3 และ 4: โดยไม่ให้มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อการรับใช้นี้จะไม่ถูกตำหนิได้ แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย

ในที่นี้เปาโลเข้าสู่ข้อพระคัมภีร์ขนาดยาวตอนหนึ่งซึ่งเขาแสดงให้เห็นว่างานรับใช้แห่งการทำให้กลับคืนดีกันนี้ถูกกระทำอย่างไร แนวทางประพฤติกรรมนอกของเหล่าอัครทูตที่มีต่อคนเหล่านั้นที่พวกเขาเทศนา พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าก็เป็นวิธีการป่าวประกาศข่าวประเสริฐที่ทรงพลังมากพอ ๆ กับถ้อยคำที่พวกเขากล่าว กระนั้นเปาโลก็ไม่ได้ละสายตาไปจากการกล่าวปกป้องตัวเอง คือ การปกป้องซึ่งมีตลอดจดหมายฝากฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ นี้เท่ากับเปาโลกล่าวไว้ว่า “พวกท่านตัดสินใจได้ด้วยตัวเองว่าเป็นแนวทางประพฤติกรรมที่คาดหวังได้จากคน ๆ หนึ่งที่ได้รับการทรงเรียกและรับมอบพันธกิจจากพระเจ้าและถูกกำชับให้ประกาศข่าวประเสริฐหรือไม่”

“โดยไม่มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย...” เหตุที่จะให้สะดุดในภาษากรีกมาจากคำกริยาหนึ่งที่มีความหมายว่า “กระแทกกับพื้นดิน” มันใช้ได้กับสิ่งใดซึ่งเป็นเหตุให้คน ๆ หนึ่งล้ม ความหมายของพระเจ้าข้อนี้ก็คือ “อย่าให้โอกาสแก่ผู้ใดซึ่งอาจเป็นเหตุให้พวกเขาปฏิเสธข่าวประเสริฐได้” เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ทำงานหนัก ดำเนินชีวิต และเสียสละในแบบที่ว่าไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวหาพวกเขาได้อย่างสัตย์จริงว่าพวกเขาพูดหรือทำสิ่งใดที่จะนำคำติเตียนมาสู่งานรับใช้ของพวกเขาหรือมาสู่ข่าวประเสริฐที่พวกเขาประกาศในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้ามัทธิ 10:16; 1 โครินธ์ 8:13; 10:32,33; พิลิปปี 2:15; และ 1

เรสโลนิกา 2:10 และ 5:22)

“...เพื่อการรับใช้นี้จะไม่ถูกตำหนิได้” การรับใช้ตามที่ถูกใช้ในที่นี่ไม่ได้หมายถึงเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาเท่านั้น แต่หมายถึงการรับใช้โดยรวมกระทั่งจนถึงชั่วโมงนี้ คือการรับใช้ซึ่งพระเยซูได้ทรงก่อตั้งขึ้นและทรงทำให้มันเคลื่อนที่ขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ แนวทางประพจน์ที่ผิดในส่วนของผู้รับใช้คนใดก็นำคำติเตียนมาสู่งานรับใช้และมาสู่พระนามของพระเยซูเช่นกัน เราแต่ละคนจะต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับตัวเอง และเมื่อเราทำบางสิ่งที่น่าคำติเตียนมาสู่พระนามของพระเยซู คริสตจักรโดยรวมทั้งหมดก็ได้รับผลเสียและพวกคนไม่เชื่อก็ถูกผลักไสให้ออกห่างไปจากพระเจ้ามากขึ้นเพราะการประพจน์ผิดของคริสเตียนทั้งหลาย-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้รับใช้

ใน 1 โครินธ์ 8:12,13 เปาโลให้การรับรองว่า: “แต่เมื่อพวกท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำให้ใจวิญฉยผิดและชอบที่อ่อนแอของพวกเขาได้รับบาดเจ็บ พวกท่านก็ทำบาปต่อพระคริสต์ เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป” มีแต่คนที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งถูกแยกตั้งไว้จำเพาะพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ ถึงจะกล่าวคำพูดเช่นนี้ได้ คริสเตียนทั้งหลายต้องระวังตัวสุดขีดว่าพวกเขาประพจน์ผิดด้วยอย่างไร เกรงว่าพวกเขายืนขวางทางคนบาปทั้งหลายและถูกมารใช้งานเพื่อขับไล่ผู้คนไปจากพระคริสต์ ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้าจะชี้นำผู้คนมาสู่พระเยซูและจะเผื่อระวังที่จะไม่ทำอะไรหรือเข้าส่วนในสิ่งใดที่อาจเป็นเหตุให้คนบาปทั้งหลายสะดุดล้มลงสู่รก หรือพูดได้ว่า “นักเทศน์คนนั้นก็ทำหลายสิ่งเหมือนที่ฉันทำ ไปสถานที่เดียวกันกับที่ฉันไป และคบหาเพื่อนฝูงแบบเดียวกับที่ฉันคบ ดังนั้นทำไมคำเทศนาของเขาถึงควรมีอิทธิพลต่อฉันเล่า?”

“แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า...” กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบมีความหมายว่า “สำแดงตัวเราเองให้เป็นที่ชอบโดยแนวการประพจน์ของเรา, การกระทำต่าง ๆ ของเรา” ความหมายก็คือว่าเปาโลและเพื่อนผู้ร่วมงานของเขาพากเพียรที่จะดำเนินชีวิตอันสมควรแก่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ในข้อพระคำต่อ ๆ ไปของบทนี้ เปาโลอธิบายว่าสิ่งนี้ถูกกระทำอย่างไร

“...ในความอดทนเป็นอันมาก...” ใคร ๆ ก็ขึ้นบานและร้องเพลงได้เมื่อทุกอย่างกำลังไปได้สวย มีแต่ลูกที่อุทิศตัวอย่างแท้จริงของพระเจ้าเท่านั้นที่จะอดทนได้ภายใต้ความทุกข์และความยากลำบากต่าง ๆ แบบที่เปาโลได้สู้ทน ผู้รับใช้ในการแสดงความอดทนต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เขาเทศนาให้ฟัง ก็วางแบบอย่างที่ถูกต้องไว้ตรงหน้าพวกเขา มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะอดทนในความทุกข์ลำบาก มันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรอคอยการเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าและเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นตามที่พระองค์ทรงนำและตามที่พระองค์ทรงประกอบกิจมนุษย์ขัดขึ้นคำเทศนาที่พวกเขาได้ยิน แต่มีไม่กี่คนที่สามารถขัดขึ้นฤทธิ์เดชแห่งแบบอย่างอันดีซึ่งถูกวางตรงหน้าพวกเขาในวาระแห่งการทนทุกข์แบบอับจนหนทางได้

“...ในบรรดาความทุกข์ร้อน...” นี่หมายถึงความทุกข์ร้อนทุกรูปแบบ ความทุกข์และความลำบากทั้งหลายที่ถูกสู้ทนโดยเปาโล และซึ่งเราอาจถูกเรียกให้แบกรับขณะที่เราเดินทางแบบผู้จาริกนี้ ร่างกายที่ตายได้ของเรานี้มักได้รับความเจ็บปวดอยู่เนื่อง ๆ จากนั้นเปาโลเอ่ยชื่อความทุกข์ร้อนหลายอย่างเหล่านั้นที่เขาได้สู้ทน ความทุกข์ร้อนต่าง ๆ ที่อาจบังเกิดแก่เราได้เช่นกัน:

“...ในความขัดสนต่าง ๆ...” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่ให้รูปแบบความทุกข์ร้อนที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น มันบ่งบอกถึงความขัดสนจริง ๆ-ขัดสนอาหาร ขัดสนเสื้อผ้า ขัดสนสิ่งจำเป็นเหล่านั้นแห่งชีวิต

“...ในความทุกข์ใจทั้งหลาย” คำกรีกในที่นี่มีความรุนแรงมากกว่าทั้งสองคำนั้นที่เปาโลได้ใช้ก่อนหน้านี้ มันบ่งบอกถึงความปวดร้าวและความทุกข์ระทม กระนั้นแม้ในความทุกข์ใจแสนสาหัสเช่นนั้น เปาโลก็แสดงออกถึงความอดทนแบบพระเจ้าและโดยการทำให้มันจึงวางแบบอย่างไว้ต่อหน้าคนเหล่านั้นซึ่งเขามีการติดต่อสัมพันธ์ด้วยและคนเหล่านั้นที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

ข้อ 5: ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย

ในที่นี้เปาโลเอ่ยชื่อสิ่งเหล่านั้นต่อไปซึ่งเขาได้สู้ทนขณะที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า:

“ในบรรดารอยเขียน...” ในข้อพระคำก่อนหน้า เปาโลพูดถึงความทุกข์ร้อนต่าง ๆ ของตนในแบบทั่วไป ๆ ไป ในที่นี้เขาอ้างอิงอย่างเฉพาะเจาะจงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ถูกเขียนตีในบางนครเหล่านั้นที่พวกเขาได้เทศนา “บรรดารอยเขียน” หมายถึงการโบยตีที่เขาได้รับจากพวกยิวซึ่งทำการโบยสามสิบเก้าที ตามที่ถูกกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ 25:2,3:

“และต่อมาถ้าคนชื่อนั้นสมควรถูกโบย ผู้พิพากษาต้องสั่งให้เขานอนลง และกำหนดให้ถูกโบยต่อหน้าผู้พิพากษา ตามความผิดของผู้นั้น โดยจำนวนที่กำหนดไว้ ผู้พิพากษาสามารถโบยเขาถึงสี่สิบทีก็ได้ และอย่าให้เกินนั้น เกรงว่าถ้าผู้พิพากษาทำเกินนั้น และโบยเขาเกินสี่สิบที แล้วพี่น้องของท่านจะดูเหมือนเป็นคนต่ำช้าแก่ท่าน”

เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่โบยเกินสี่สิบที มันจึงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะหยุดเมื่อโบยถึงที่ที่สามสิบเก้า ดังนั้นเปาโลจึงพูดถึงการถูกโบย “สามสิบเก้าที” (“สี่สิบทีลบหนึ่งที”) (โปรดอ่าน 2 โครินธ์ 11:23-27 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้)

“...ในการถูกจำคุกหลายครั้ง...” เปาโลไม่เพียงทนทุกข์กับการถูกโบยตีแบบรุนแรงเท่านั้น ในหลายคราว เขาถูกจำคุกเหมือนเป็นอาชญากรธรรมดาคนหนึ่งเช่นกัน หนึ่งในบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจมากที่สุดเกี่ยวกับประสบการณ์เช่นนั้นถูกบันทึกไว้ในกิจการ 16:22-34 ที่เราอ่านเกี่ยวกับเปาโลและสิลาสในเมืองฟีลิปปี พวกเขาถูกโบยตีอย่างหนักและถูกโยนเข้าคุก-แต่อุบายของมารก็สะท้อนกลับเล่นงานมันเอง นายคุกชาวฟีลิปปีคนนั้นและครอบครัวของเขาได้รับความรอดอย่างเปี่ยมสง่าราศี และพระเจ้าทรงส่งแผ่นดินไหวมาเปิดประตูคุก! ดังนั้นการจำคุกคนของพระเจ้าจึงนำสง่าราศีมาสู่พระนามของพระองค์และนำคนมากมายเข้ามาในครอบครัวแห่งสวรรค์

“...ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย...” คำกรีกตรงนี้แปลได้เช่นกันว่า “ความไม่มีเสถียรภาพ” อันที่จริง ความหมายนี้ก็คือ ความไม่เป็นระเบียบ ความปั่นป่วน การรบกวน การก่อความวุ่นวาย ความสับสน ความวุ่นวายหลายอย่างได้ถูกก่อขึ้นอันเป็นผลมาจากการประกาศข่าวประเสริฐของเปาโล ตัวอย่างหนึ่งของเหตุการณ์นี้ถูกบันทึกไว้ในกิจการ 16:16-24 ซึ่งเป็นความวุ่นวายที่นำไปสู่การตีคุกในเมืองฟีลิปปีดังที่เพิ่งกล่าว

ถึงไปนั้น

ในกิจการ 14:19,20 เราถูกบอกว่าความวุ่นวายนั้นได้รุนแรงมากเสียจนในเมืองลิสตราเปาโลถูกเอาหินขว้างและถูกลากออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่าตายแล้ว “อย่างไรก็ดี ขณะที่พวกเขาได้เห็นล้อมรอบท่านแล้ว ท่านก็ลุกขึ้น และเข้ามาในเมือง และวันต่อมาท่านก็ออกเดินทางกับบารนาบัส ไปยังเมืองเดอร์บี”

ในกิจการ 19:23-41 การเทศนาของเปาโลได้ก่อให้เกิดการลุกฮือขึ้นในท่ามกลางพวกช่างเงิน (ที่ทำและขายศาลเจ้าที่ทำด้วยเงินเพื่อใช้ในการบูชาเจ้าแม่ไดอาน่า) จน “ทั่วทั้งเมืองก็เต็มไปด้วยความสับสน” และผู้คน “ก็ส่งเสียงพร้อมกันอยู่ประมาณสองชั่วโมง โดยร้องออกมาว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” ไซแล้วครับ เปาโลเข้าไปเกี่ยวข้องกับ “เหตุการณ์วุ่นวาย” ในหลายเมืองเหล่านั้นที่เขาไปเทศนา โดยชี้ให้ผู้คนให้มาถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย

“...ในการทำงานหนักต่าง ๆ...” เท่าที่เป็นไปได้ นี่หมายถึงการทำงานหนักเหล่านั้นของเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาในการทำงานรับใช้ของพวกเขา แต่เราทราบเช่นกันว่าพวกเขาทำงานหนักด้วยมือเพื่อที่จะหาเลี้ยงชีพตัวเองขณะที่พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐ

“...ในการเฝ้าระวัง...” ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลและเหล่าสหายของเขาใช้เวลาหลายชั่วโมงไม่ได้หลับได้นอน-บางครั้งก็ปฏิบัติหน้าที่อันยากเข็ญเหล่านั้นของงานรับใช้ บางครั้งก็เดินทางไปทางบกและทางทะเล บางครั้งในการเฝ้าระวังเพราะภัยอันตรายที่อาจมาถึงตัวได้ทุกเมื่อ และบางครั้งก็เฝ้าระวังด้วยความห่วงใยแบบร้อนใจในเหล่าผู้เชื่อของเขาในคริสตจักรหลายแห่งเหล่านั้น ในความร้อนใจของเขาเพื่อความก้าวหน้าไปแห่งอุดมการณ์ของพระคริสต์ เราจึงเชื่อได้ว่าเขาคงใช้เวลาหลายชั่วโมงในการอธิษฐาน การขบคิดและการวางแผน

“...ในการอดอาหารทั้งหลาย” ผมแน่ใจว่าเปาโลอดอาหารแบบสมัครใจในหลายวาระ ผมแน่ใจพอ ๆ กันว่าบางครั้งเขาก็ตกอยู่ใต้ภาระที่หนักมากเสียจนเขาไม่คิดถึงเรื่องอาหาร ยิ่งไปกว่านั้น เขาก็อยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าบ่อย ๆ และไม่ได้อยู่ในที่ ๆ เขาจะหาอาหารรับประทานได้เสมอไปแม้หากว่าเขาอยากรับประทาน ในสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่สุดยอดอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่ฉันใช้ชีวิต ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีเหตุผลหลายประการว่าทำไมเขาถึงอดอาหาร

ข้อ 6: โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยความกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักที่ไร้มารยา

ในที่นี้เราเห็นว่าข่าวประเสริฐได้ถูกทำให้แผ่กว้างออกไปไม่เพียงโดยการทนทุกข์และความปวดร้าวใจเหล่านั้นที่เปาโลได้สู้ทนเท่านั้น แต่โดยชีวิตอันบริสุทธิ์และอุทิศตัวของเขาเช่นกัน ชีวิตของเขาที่แสดงถึงความอดทน ความอดกลั้นไว้นาน และความนุ่มนวลได้แต่ตั้งใจของคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติรับใช้

“โดยความบริสุทธิ์...” เปาโลและเหล่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขาเป็นคนสุจริต พวกเขาดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ดิงาม และชอบธรรม-ข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่คุณทราบคือ พวกเขาไม่ได้มีส่วนในความสำเร็จสำราญแบบโลกอันไม่ชอบธรรม ไม่มีผู้ใดคาดหวังว่าจะประสบความสำเร็จในงานรับใช้หรือนำคริสตจักรหนึ่งไปสู่ความยิ่งใหญ่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้หากคน ๆ นั้นไม่บริสุทธิ์ เขาไม่ต้องหวังเลยว่าจะประสบความสำเร็จในเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลายนอกเสียจากว่าเขาเป็นคนที่มีความสุจริต

“...โดยความรู้...” เราต้องไม่ละสายตาไปจากข้อเท็จจริงที่ว่าในข้อพระคำเหล่านี้เปาโลกำลังให้รายชื่อวิธีต่าง ๆ ที่เขาใช้เพื่อพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า เขากล่าวว่าวิธีหนึ่งในการนำข่าวประเสริฐไปถึงผู้อื่นได้คือ โดยการสื่อสารความรู้ แต่ที่กล่าวเช่นนั้นเขาหมายความว่าอะไร? เขาหมายความว่าคน ๆ หนึ่งต้องมีวุฒิปัญญาเพื่อที่จะมีคุณสมบัติในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายหรือ? แน่ทีเดียว เขาไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเลยสักนิด สุภาษิต 1:7 ประกาศว่า “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้” เปาโลกำลังกล่าวว่าเขาให้ความรู้แก่ข่าวประเสริฐแก่ผู้คนเหล่านั้น เขาไม่ได้เพิ่มเข้าหรือตัดออกจากความจริงอันเรียบง่ายนั้นแห่งข่าวสารความรอด เขาประกาศพระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขน ถูกฝัง ถูกทำให้เป็นขึ้น เสด็จขึ้นไป และจะเสด็จมาอีกที- “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท” (ยอห์น 8:32) เปาโลเทศนาความจริงนั้นและเขาทำเช่นนั้นในถ้อยคำที่เรียบง่ายและเข้าใจง่าย เขาไม่ได้พยายามทำให้ผู้คนประทับใจด้วยการเรียนรู้และโวหารอันยอดเยี่ยมของเขา เขาแค่พยายามชนะพวกเขามาถึงพระเยซู ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาเตือนความจำพวกเขาว่า:

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันซัดซวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (1 คร. 2:1-5)

นี่ไม่ได้หมายความว่าเปาโลส่งเสริมการรับใช้แบบขาดความรู้ พระเจ้าไม่ทรงประทับใจที่เห็นชอบการขาดความรู้-แต่พระองค์ไม่ทรงเห็นชอบกับความเย่อหยิ่งซึ่งออกมาจากความคิดที่ผยองเพราะการเรียนรู้มากมายเช่นกัน การทรงเรียกให้เทศนาคือการทรงเรียกให้เตรียมพร้อม และคนที่ได้รับการทรงเรียกอย่างแท้จริงจากพระเจ้านั้นเต็มใจที่จะศึกษาค้นคว้าเพื่อที่จะได้มาซึ่งความรู้ ความรู้ที่แท้จริงมาจากพระวจนะของพระเจ้า และหนทางเดียวที่จะเป็นไทจากบาปและการพิพากษาของโทษคือ การมีความรู้ในเรื่องแผนการแห่งความรอด

“...โดยความอดกลั้นไว้นาน...” พระเยซูเจ้าทรงวางแบบอย่างในเรื่องนี้ไว้แล้ว และผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องปฏิบัติตามการทรงนำของพระองค์ พระเยซูทรงอดกลั้นไว้นาน ทรงอดทนในความทุกข์ลำบากและการข่มเหงต่าง ๆ ผู้รับใช้ที่อยากบรรลุหลายสิ่งเพื่อพระเจ้าต้องอดทนกับทั้งสหายและศัตรู เขาต้องควบคุมความใคร่อยากทั้งปวงและรักษาตัวให้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี่ก็เป็นคำพยานของเปาโลเช่นกัน เขากล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27)

เปาโลรู้ว่ามารจะทำเต็มที่เพื่อทำลายคำพยานของเปาโล อันเป็นเหตุให้งานของเขาถูกวางไว้ต่างหากและตัวเขาเองไม่ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า การเป็นคนอดทนและอดกลั้นไว้นานอย่างสม่ำเสมอภายใต้แรงกดดัน

ต้องอาศัยพระคุณแท้ของพระเจ้าในทุกเวลาจริง ๆ

“...โดยความกรุณา...” แน่แน่นอนว่าพระคริสต์ได้ทรงวางแบบอย่างนี้แล้วในลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นนี้แห่งความเชื่อแบบคริสเตียน! ภาษาใดเล่าจะสามารถพรรณนาได้อย่างเพียงพอถึงความกรุณาซึ่งล้นเหลือออกมาจากพระทัยอันยิ่งใหญ่แห่งความรักของพระองค์? ผู้รับใช้ที่อยากชนะจิตวิญญาณหลายดวงและถวายเกียรติแด่พระเจ้าต้องมีความกรุณาและอ่อนโยนในการปฏิบัติต่าง ๆ ของเขากับเพื่อนมนุษย์ของเขา ถึงแม้ว่าเขาต้องหนักแน่นและไม่โอนอ่อนในความเชื่อมั่นต่าง ๆ ของเขาที่มีต่อความจริงนั้นที่พระเจ้าทรงอยากให้เขาประกาศก็ตาม

“...โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์...” มันเป็นไปได้จริง ๆ ที่มนุษย์ธรรมดาจะมีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง ชัยชนะเช่นนั้นมาโดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถควบคุมความใคร่อยากต่าง ๆ ของเนื้อหนังได้นอกจากตัวเขาเองถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น เราจึงสามารถก่อเกิดผลของพระวิญญาณได้- “ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน” (กท. 5:22,23)

“...โดยความรักที่ไร้มารยา” ความรักที่ไร้มารยาหมายถึง ความรักที่แท้จริง ความรักที่เป็นของจริง ความรักที่จริงใจ ความรักแบบคนหน้าซื่อใจคดอาจลายนวลไปได้สักระยะหนึ่ง แต่ผู้คนไม่อาจถูกหลอกได้นานนัก ในไม่ช้าพวกเขาจะดูออกว่าพวกเขาได้รับความรักอย่างแท้จริงจากคน ๆ นั้นที่กำลังปรนนิบัติรับใช้พวกเขาอยู่หรือไม่ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) พระเจ้าทรงรักโลกเช่นนั้นจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์รับโทษบาปของโลก (ยอห์น 3:16) พระเยซูทรงรักโลกเช่นนั้นจนพระองค์เต็มพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่โดยทางการเสียสละของพระองค์โลกจะได้มีความรอด (ยอห์น 10:18) ดังนั้นเหตุผลจึงมีอยู่ว่าถ้าเราถือครองพระเยซู เราก็จะถือครองความรักเช่นกัน

“ความรักที่ไร้มารยา” ความรักที่แท้จริงและจริงใจ-และผู้คนที่เราปรนนิบัติรับใช้ก็จะดูความรักเช่นนั้นออก หากไม่มีความรัก ก็ไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่จะประสบความสำเร็จได้ (หรือมีประโยชน์ได้ด้วยซ้ำ) ในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันคือ “ความรักที่ไร้มารยา” ที่ช่วยให้เราสามารถปฏิเสธตนเองและขยันขันแข็งในการทำงานหนักเพื่อชนะจิตวิญญาณของผู้คน มันคือความรักที่ช่วยให้เราสามารถอดทน มีใจกรุณา และรับใช้คนอื่นได้อย่างไม่เห็นแก่ตัว ผู้รับใช้คนหนึ่งอาจมีพรสวรรค์ในทางการพูด เขาอาจมีไหวพริบดีและกระตือรือร้นในการทำงานหนักของตน แต่ถ้าเขาไม่มีหัวใจที่เต็มล้นด้วยความรัก เขาก็จะล้มเหลวในสายพระเนตรของพระเจ้า ความรักสามารถบรรลุสิ่งที่ไม่มียิ่งอื่นใดบนโลกสามารถบรรลุได้

คุณจำได้ว่าเมื่อนักกฎหมายคนนั้นทูลถามพระเยซูว่า “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบว่า: “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้น และข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้น คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’” (มธ. 22:36-39)

ข้อ 7 และ 8: โดยพระวาทะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยยุทธภัณฑ์แห่งความชอบ

ธรรมที่อยู่ด้านมือขวาและมือซ้าย โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยังมีสัตย์จริง

“พระวณะแห่งความจริง” หมายถึงข่าวประเสริฐแห่งการทำให้กลับคืนดีกันซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเจ้าทรงมอบไว้กับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ในการเชื่อมโยงกับหัวข้อนี้ โปรดอ่านกาลาเทีย 2:5; เอเฟซัส 1:13 และ 4:21; 2 ทิโมธี 2:15; และยากอบ 1:18

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) พระวาทาทรงเป็นความจริง พระวาทาคือพระเยซู-พระเยซูทรงเป็นพระวาทาที่รับสภาพเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14) พระวณะของพระเจ้าคือเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่ฝังเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์เมื่อเราถูกให้บังเกิดโดยพระวณะและโดยพระวิญญาณ (ยอห์น 3:5; 1 ปต. 1:23)

“...โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า...” เราพบสำนวนนี้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ ยกตัวอย่างเช่น พระเยซูทรงใช้ถ้อยคำเหล่านี้เมื่อพระองค์ทรงตอบพวกสะดูสีเหล่านั้นเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว โดยไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (มธ. 22:29)

ในโรม 1:16 อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย”

ใน 1 โครินธ์ 1:18 เราอ่านว่า “ด้วยว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นสำหรับคนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นเป็นเรื่องโง่เขลา แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้วก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า”

“...โดยยุทธภรณ์แห่งความชอบธรรมที่อยู่ด้านมือขวาและมือซ้าย...” (ภาษากรีกเดิมอ่านว่า “โดยอาวุธเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม”) ผมคิดว่าอัครทูตเปาโลให้คำอธิบายที่ชัดเจนเกี่ยวกับ “ยุทธภรณ์แห่งความชอบธรรม” ในเอเฟซัส 6:11-17:

“จงสวมยุทธภรณ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดายุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วร้ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภรณ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมั่นได้

“เหตุฉะนั้นจงยืนมั่น โดยคาดเอวของพวกท่านไว้รอบด้วยความจริง และโดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความชอบธรรม และเท้าของพวกท่านถูกคาดด้วยการเตรียมของข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข เหนือสิ่งทั้งหมดนี้ โดยการเอาโล่แห่งความเชื่อ ซึ่งด้วยโล่นั้นพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของผู้ชั่วร้ายเสีย และจงเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และพระแสงของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือพระวณะของพระเจ้า”

ดังนั้นคริสเตียนจึงสวม “ยุทธภรณ์แห่งความชอบธรรม” ซึ่งทุกชิ้นของมันถูกจัดทำให้ผ่านทาง การเตรียมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เราอาศัยอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนัง แต่ข้อพระคำตอนที่เราเพิ่งยกมานี้

กล่าวชัดเจนว่าการสู้รบของเราไม่ใช่ “ตามเนื้อหนัง” มันเป็นการสู้รบกับซาตานเอง- “กับบรรดาเทพผู้ปกครอง ความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง” มีแต่ยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าเท่านั้นที่ปกป้อง เราได้ “เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจโดยทาง พระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้) โดยหรือทำลายการใช้เหตุผลทั้งหลาย และสิ่งที่สูงทุก อย่างที่ยกตัวเองขึ้นต่อต้านความรู้ของพระเจ้า และนำความคิดทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลยสู่ความเชื่อ ฟังแห่งพระคริสต์” (2 คร. 10:4,5)

“...โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ...” ในพระคำข้อนี้ เปาโลเน้นย้ำอีกถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเขาและเหล่า เพื่อนร่วมทำการของเขาดำเนินชีวิตในแบบที่รับรองงานรับใช้ของตนและข่าวประเสริฐ ไม่ว่าพวกเขาอยู่ใน สภาพการณ์แวดล้อมที่มีเกียรติยศ หรือสภาพการณ์แวดล้อมที่ไร้เกียรติ ไม่ว่าพวกเขาได้รับคำสรรเสริญยินยอม หรือถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและถูกแข่งค่าโดยชาวโลก ความปรารถนาและความมุ่งหมายของพวกเขา ก็คือ ที่สิ่ง สารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขากล่าวหรือกระทำจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า

พวกอัครทูตไม่ได้รับเกียรติเสมอไปในนครเหล่านั้นที่พวกเขาไปประกาศ ส่วนใหญ่แล้วพวกเขาได้รับ เกียรติโดยคนเหล่านั้นที่เต็มใจยอมรับข่าวประเสริฐและมาหาพระคริสต์ แต่ตามที่เรากล่าวไว้แล้ว เปาโล และเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาถูกทุบตีและติดคุกบ่อย ๆ โดยถูกปฏิบัติในลักษณะที่ไม่ให้เกียรติเอามาก ๆ

เหตุการณ์ตอนหนึ่งที่น่าสนใจมาก ๆ เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของเปาโลเมื่อเขาเผชิญภัยเรือแตกบน เกาะเมลิตา ชาวเกาะนั้น ถึงแม้จะเป็นพวกคนป่า มีความกรุณาต่อเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาที่ เผชิญภัยเรือแตกนั้น เปาโลรวบรวมกิ่งไม้มามัดหนึ่งเพื่อจะใส่ในกองไฟที่พวกเขาได้ก่อขึ้น และงูพิษตัวหนึ่งออกมา จากกองไฟนั้นและกัดติดมือของเปาโล “และเมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูพิษติดห้อยอยู่ที่มือของท่าน พวกเขาก็ พุดกันในท่ามกลางพวกเขาว่า “คนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ผู้ซึ่ง ถึงแม้ว่าเขาได้รอดพ้นจากทะเลแล้ว แต่พระ ผู้ทรงแก้แค้นไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่” แต่เปาโลสลัดงูนั้นออกและไม่ได้รับอันตรายใด ๆ ที่ปรากฏแก่ตาจากพิษแห่ง รอดกัดของมันเลย “อย่างไรก็ดีพวกเขาคอยดูว่าท่านควรจะบวมขึ้น หรือล้มลงตายทันทีเมื่อไหร่ แต่หลังจาก พวกเขาคอยดูอยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ มายังท่าน พวกเขาก็เปลี่ยนใจของตนเอง และกล่าวว่า ท่านเป็นพระ” คุณอ่านบันทึกเรื่องราวนี้ทั้งหมดได้ในกิจการ 27:14 จนจบ 28:10

เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นว่างูพิษตัวนั้นกัดเปาโล พวกเขาก็คิดแบบงมงายว่าเขาเป็นอาชญากรตัวแสบที่ สมควรตาย แต่เมื่อพระเจ้าทรงปกป้องดูแลอัครทูตท่านนี้อย่างอัศจรรย์และไม่มีอันตรายใดเกิดขึ้นกับเขา ชาว เกาะนั้นก็เปลี่ยนความคิดเห็นของตนทันทีและให้เกียรติเขาราวกับเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่ง

อย่างไรก็ตาม มีอยู่หลายคราวที่พวกอัครทูตไม่ได้รับเกียรติจากมนุษย์และถูกมองราวกับเป็นกากเดน ของแผ่นดินโลก เปาโลบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 4:9-13:

“เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูต สวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ...พวกเราถูกเหยียดหยาม คือจนถึงเวลานี้พวกเราก็กังหิว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน และ

ทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของพวกเขาเอง เมื่อถูกตำว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็อทนเอาการข่มเหงนั้น เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็ออวอน พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้”

ไม่ว่าสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบเปาโลวันแล้ววันเล่าจะเป็นเช่นไร เขาก็รับรองตัวเองในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้า เขาไม่ยอมให้สิ่งใดเข้ามาแทรกแซงกับการประกาศข่าวประเสริฐอันสัตย์ซื่อของเขา หรือกับหน้าที่ต่าง ๆ ของเขาในฐานะผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งแห่งพระคุณของพระเจ้า ความสามารถของเขาที่จะผงาดขึ้นเหนือสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลายเป็นหลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในชีวิตของเขา

“...โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี...” ตามที่เราได้อภิปรายไปแล้ว บางคราวเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาถูกใส่ร้ายและถูกเหยียดหยาม ไม่ว่าจะพวกเขาไปที่ใด พลังเหล่านั้นเพื่อความดีก็ไปกับพวกเขาด้วย แน่จนกว่านั้นนำพลังเหล่านั้นแห่งความชั่วมาต่อสู้กับพวกเขา มันเป็นแบบนั้นในการลุกฮือของพวกเขาข้างเงินที่เมืองเอเฟซัสเมื่อเปาโลไปที่นั่นเพื่อเทศนา ข้างเงินคนหนึ่งนามว่าเดเมตรีอัสเรียกข้างเงินคนอื่น ๆ มาด้วยกันและบอกพวกเขาว่าอิทธิพลแห่งการเทศนาของเปาโลไม่เพียงจะมีผลต่อต้านการบูชาเจ้าแม่ไดอาน่าเท่านั้น แต่จะตัดช่องทางหารหาเลี้ยงชีพของพวกเขาซึ่งโลหะเหล่านั้นเองด้วย ผลลัพธ์ของ “คำรายงานที่ชั่วร้าย” นี้ของเดเมตรีอัสเป็นเหตุให้เกิดการลุกฮือที่ใหญ่โตมากเสียจนต้องพึงเหล่าผู้มีอำนาจของทางการเพื่อนำมาซึ่งความเป็นระเบียบเรียบร้อย ในไม่ช้าเปาโลก็ออกเดินทางไปจากเมืองเอเฟซัสและเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย แต่การเทศนาของเขาก็มีความกระตือรือร้นที่ไม่รู้ดับเหมือนเดิมต่อไปไม่ว่าเขาไปที่ใด (ดู กิจการ 19:23 จนถึง 20:1)

ตรงข้ามกับรายงานที่ชั่วร้ายเหล่านั้นที่เปาโลประสบพบเจอครั้งแล้วครั้งเล่า เขาก็พบกับรายงาน “ที่ดี” เช่นกัน คนของพระเจ้าที่แท้จริงย่อมเหยียบไปบนเส้นทางที่เชื่อใจไม่ได้ ในด้านหนึ่ง มีภัยอันตรายที่ความเยอหยิ่งอาจเข้ามาในใจได้โดยไม่รู้ตัว เพราะ “รายงานที่ดี” นั้น-คำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ ในอีกด้าน ก็มีภัยอันตรายของการตอบโต้ แนวโน้มที่จะตอกกลับไปที่คุณเหล่านั้นที่กล่าว “รายงานที่ชั่ว” มีแต่พระคุณของพระเจ้าและ “ยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรม” เท่านั้นที่สามารถเสริมกำลังผู้รับใช้ของพระเจ้าในการเผชิญหน้าภัยอันตรายเหล่านี้ได้ เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาจึงประกาศตัวว่าไม่มีสิ่งใดเลยในตัวพวกเขาเอง แต่ประกาศให้บันทึกไว้ว่าพวกเขามีสิ่งสารพัดในพระคริสต์

ผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องง่ายกว่าที่จะรับรองตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงคนหนึ่งของเจ้ายามเผชิญกับการถูกใส่ร้ายและการข่มเหง เมื่อเทียบกับยามอยู่ใต้อิทธิพลของคำสรรเสริญและการให้เกียรติจากมนุษย์ ผมเชื่อมั่นว่าเหล่านักเทศน์จำนวนมากว่ายินยอมมันคงภายใต้การข่มเหง เมื่อเทียบกับภายใต้คำสรรเสริญและการยกยอ

“...เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยังสัตย์จริง” ที่ว่าเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาถูกบางคนมองว่าเป็นพวกคนหลอกลวงนั้นก็ปรากฏชัดเจนตลอดทั่วการศึกษาค้นคว้านี้ พวกเขาถูกปฏิบัติราวกับว่าพวกเขาทำการฉ้อโกงหรือใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อหวังผลกำไร และราวกับว่าพวกเขาอ้างตัวว่าเป็นคนที่พวกเขาไม่ได้เป็น แต่พวกเขาก็ทุ่มเทตัวเองให้กับการประกาศข่าวประเสริฐอย่างขยันขันแข็งต่อไป และพวกเขาไม่ค่อยหันไปแก้

ต่างให้ตัวเองจากข้อกล่าวหาใด ๆ ที่ถูกนำมาปรักปรำพวกเขา พวกเขาไม่เสียเวลาไปกับการตอบโต้ พวกเขาประกาศพระคุณของพระเจ้า พวกเขาทำงานขณะที่คนอื่นวิจารณ์ และพวกเขาปฏิบัติตามคำเตือนสตินั้นที่ดาวิดกล่าวไว้ในเพลงสดุดี 37:1-8:

“อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจเพราะเหตุบรรดาคนที่กระทำสิ่งชั่วร้าย ทั้งท่านอย่าอิจฉาต่อคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า เพราะไม่ช้าพวกเขาจะถูกตัดลงเหมือนอย่างหญ้า และเหี่ยวแห้งไปเหมือนอย่างพืชผักเขียวสด จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ดังนั้นท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและท่านจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง

“ท่านจงชื่นชมยินดีในพระเยโฮวาห์ด้วย และพระองค์จะประทานแก่ท่านตามความปรารถนาทั้งหลายแห่งจิตใจของท่าน จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ จงวางใจในพระองค์ด้วย และพระองค์จะทรงกระทำให้สิ่งนั้นสำเร็จ และพระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างเหมือนอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ่มเหมือนอย่างเที่ยงวัน จงสงบนิ่งในพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจเพราะเหตุคนที่เจริญในทางของเขา เพราะเหตุคนที่ทำให้บรรดาอุปายแห่งความชั่วสำเร็จ

“จงระงับความโกรธ และละทิ้งความพิโรธเสีย อย่าให้ท่านกลัดกลุ้มใจที่จะกระทำสิ่งชั่วร้ายเลย”

แต่ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าเปาโลถูกบางคนกล่าวหาว่าเป็นคนหลอกลวง เขาก็รู้ภายในใจของเขาเอง และมีคำพยานของพระเจ้าว่าเขาเป็นอย่างที่เขาอ้างว่าเป็นอย่างแท้จริง ความมั่นใจในใจของเขาได้ให้ความกล้าหาญและความสามารถแก่เขาที่จะ “อดทนรอคอย” องค์พระผู้เป็นเจ้าและปิติยินดีในพระองค์

ข้อ 9 และ 10: เหมือนเป็นคนที่ไม่มีความรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยังไม่รู้จักดี เหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนลูกดีสอน และไม่ถูกฆ่า เหมือนเศร้าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังมีเครื่องสิ่งสารพัดอยู่

เมื่อเปาโลเข้าไปในเมืองหนึ่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ เขาก็ไม่เป็นที่รู้จักโดยคนทั้งหลายที่อยู่ในลำดับชั้นทางศาสนา แต่ในไม่ช้าก็กลายเป็นที่ยังไม่รู้จักดีแก่ประชาชนทั่วไปผู้ฟังข่าวสารของเขาแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า เขาและเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาเป็นที่รู้จักดีในเรื่องหลักการต่าง ๆ แห่งชีวิตของพวกเขาและแรงจูงใจต่าง ๆ ของพวกเขาในการปฏิบัติงานรับใช้แห่งพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขามีที่มาไม่ชัดเจน เป็นคนที่ไร้ศถาบรรดาศักดิ์ในสายตาของชาวโลก แต่พวกเขาไม่ได้กำลังมองหาความโปรดปรานจากมนุษย์ ที่น่าแปลกมากพอก็คือกิตติศัพท์ของพวกเขาบางครั้งก็นำหน้าพวกเขาไปและไปถึงชุมชนหนึ่งก่อนที่พวกเขาไปถึงที่นั่น ในเมืองเธสะโลนิกา พวกเขาถูกกล่าวถึงว่าเป็น “คนเหล่านี้ที่ได้ทำให้โลกกลับหัวกลับหาง” (กิจการ 17:6)

“...เหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่...” ใน 1 โครินธ์ 15:31 เปาโลเขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความปิติยินดีของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน” คนเหล่านี้ เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขา มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความทุกข์และความลำบากหลายอย่างซึ่งคงจะทำให้คนธรรมดา ๆ ตายไปแล้ว กระนั้นพวกเขาก็เอาชีวิตรอดมาได้ทั้ง ๆ ที่ศัตรูนั้นได้กระทำทุกอย่างเพื่อทำลายพวกเขา พวกเขาได้รับการปกป้องและการพิทักษ์รักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาเผชิญกับความตายอยู่ทุกวัน แต่พวกเขาก็แบกรับความทุกข์และความลำบากของตนด้วยความอดทน

และความถ่อมใจ โดยถวายความดีความชอบทั้งหมดแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขากระทำสำเร็จ

“...เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า...” การถูกตีสอนหมายถึง การถูกแก้ไข พระเจ้าทรงทำการตีสอน ผ่านทางการทรมานทุกข์และทุกข์ภัยต่าง ๆ ใน 1 โครินธ์ 11:32 เปาโลอธิบายว่า “เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก” จากนั้นในฮีบรู 12:6 เราถูกบอก ว่า “ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขี่ยนตีบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้”

พระเจ้าทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากบังเกิดแก่ลูก ๆ ของพระองค์เพื่อที่เราจะได้ดำเนินในวิถีทั้งหลาย แห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และการตีสอนทุกอย่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งที่ดี ถึงแม้มันดูไม่ดีตอนที่เรากำลังรับการตีสอนนั้นก็ตาม

แต่เปาโลวางใจที่จะชี้ให้เห็นว่าทั้ง ๆ ที่รับการตีสอน พวกเขาก็ไม่ถูกฆ่าตาย พวกเขาเผชิญหน้าความตายครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในทุกกรณีพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ มารร้ายไม่สามารถแตะต้องคนของพระเจ้าได้จนกว่าพระเจ้าทรงหมดธุระกับงานรับใช้ของชายคนนั้นแล้ว เปาโลทนทุกข์แสนสาหัสเพราะเห็นแก่การประกาศข่าวประเสริฐ แต่จนกว่าการวิ่งของเขาจะสิ้นสุดลงและเขาสำเร็จสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกเขาให้กระทำแล้ว มารร้ายก็ไม่อาจฆ่าเขาได้

“...เหมือนเศร้าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ...” เหมือนกับที่ชาวโลกในสมัยของเปาโลมองดูเขา และเหล่าเพื่อนร่วมทางของเขาว่าเป็นกลุ่มคนน่าเศร้า ชาวโลกวันนี้ก็ยังมองดูคริสเตียนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วว่าเป็นผู้คนที่ไม่มีความสุขมาก ๆ เหมือนเดิม ชาวโลกมองเห็นชีวิตคริสเตียนว่าจำเจ น่าเบื่อ และไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย ในสายตาของชาวโลก คริสเตียนดูเหมือนจะปฏิเสธตนเองและสละทิ้งทุกสิ่งที้นำมาซึ่งความชื่นบานและความสุข และดำเนินชีวิตแบบสันโดษอันห่างไกลจากวิถีปฏิบัติและความสำราญเหล่านั้นที่ทำให้ชีวิตสนุกสนาน แต่คริสเตียนย่อมทราบดีกว่าการคิดเช่นนี้ ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้ามีอยู่ในใจของเขา คือความชื่นบานที่เหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี (1 ปต. 1:8) และ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้ามีความเปลितเปล็นตลอดไปเป็นนิรันดร์ (เพลงสดุดี 16:11) ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้ขจัดความเศร้าโศก ความยากลำบาก หรือความทุกข์ยากออกไปจากเส้นทางของผู้เชื่อ แต่มีพระองค์ผู้หนึ่งอยู่ในใจของผู้เชื่อผู้ทรงนำความชื่นบานและสันติสุขมาให้ที่โลกไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าคริสเตียนอาจมีความโศกเศร้าและความเสียใจ เขาก็มีเหตุผลที่จะชื่นชมยินดีอยู่เสมอได้เช่นกัน!

มีแต่ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถหัวเราะและร้องไห้ได้ในเวลาเดียวกัน ลูกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้ามีอยู่ในใจของตนสันติสุขและความชื่นบานซึ่งมากเกินพอที่จะชดเชยสำหรับความทุกข์ยากและความลำบากทั้งหมดนั้นที่เขาเผชิญ

“...เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี...” คำกล่าวนี้ไม่ได้หมายความว่าคน ๆ หนึ่งต้องยากจนเพื่อที่จะเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า มันหมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกชาวโลกมองว่าเป็นคนยากจนเหล่าสาวกเป็นคนจนอย่างแท้จริง พวกเขามีแค่เสื้อผ้าที่พวกเขาสวมใส่และอาจมีเหรียญไม่กี่เหรียญเป็นครั้งคราว แต่ทั้ง ๆ ที่พวกเขาอยากจนทางวัตถุ พวกเขาก็ไม่ได้ทำอะไรที่ไม่ซื่อสัตย์หรือไร้เกียรติเพื่อที่จะได้รับการสนับสนุนหรือได้มาซึ่งทรัพย์สินของโลกเลย เปโตรกล่าวแก่ชายง่อยคนหนึ่งที่ประตูประวิหารว่า “เงินและ

ทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้น และเดินไปเถิด” (กิจการ 3:6) ผมแน่ใจว่าการรักษาให้หายของขาที่เป็นงอายนั้นมีความหมายต่อชายผู้ยากจนคนนั้นมากกว่าเงินปริมาณเท่าใดจะมีได้!

“ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี” ไม่ได้หมายความว่าพวกอัครทูตเป็นเหตุให้ผู้คนกลายเป็นคนมั่งมีในเงินดอลลาร์และเงินเซ็นต์หรือสิ่งของ พวกเขาทำให้ผู้คนมั่งมีผ่านทาง การประกาศแก่พวกเขาซึ่งข่าวประเสริฐแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าซึ่งนำความบริบูรณ์ของพระเจ้ามาให้ในพระเยซูคริสต์ ดาวิดมีทรัพย์สิ่งของมากมาย กระนั้นเขาก็รู้คุณค่าที่แท้จริงของทรัพย์ของจริง เขากล่าวว่า “เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าทรัพย์สมบัติมากมายของคนชั่วเป็นอันมาก เพราะแขนของคนชั่วจะถูกหักเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงค้ำจุนคนชอบธรรม” (เพลงสดุดี 37:16,17)

ใช่แล้วครับ โดยทางการประกาศข่าวประเสริฐ พวกอัครทูตเป็นช่องทางในการทำให้ผู้คนมีทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากกว่าทรัพย์สิ่งของที่กษัตริย์องค์ใดเคยครอบครองหรือจะประทานให้แก่ข้าราชการของเขาได้ คนเหล่านั้นที่รับข่าวสารที่เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาได้ประกาศก็ถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนในทรัพย์สมบัตินั้น “อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และเป็นที่ซึ่งพวกขโมยไม่ขูดช่องหรือลักเอาไปได้” (มธ. 6:20)

“...เหมือนไม่มีอะไรเลย (ขัดสนบ้านเรือนและไร่นา, หนี้และพันธบัตร, ความมั่งคั่งฝ่ายโลก) และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่” ใน 1 โครินธ์ 3:21-23 เปาโลอธิบายว่าคริสเตียนทั้งหลาย แม้ “ไม่ถือครองสิ่งใดเลย” แต่ก็เป็นผู้ถือครอง “สิ่งสารพัด” ได้อย่างไร:

“เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกท่าน ไม่ว่าจะเปาโล หรืออปอลโล หรือเศปาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกท่าน และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า”

ในพระคริสต์เราถือครองการให้อภัย สันติสุข การไถ่ บ้านนิรันดรในฟ้าสวรรค์ เราได้นั่งอยู่ด้วยกันแล้วกับพระคริสต์ในสวรรค์สถาน-อันที่จริง ในพระคริสต์เราถือครองทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมี โคลโลสี 2:9,10 ให้การรับประกันอันเปี่ยมสง่าราศีนี้: “ในพระองค์ (พระคริสต์) ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่าน (คริสเตียนทั้งหลาย) ก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศีรษะแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ” จะมีใครขอได้มากกว่านี้อีกหรือ?

ข้อ 11-13: โอ พวกท่านชาวโครินธ์ ปากของพวกเราเปิดไว้ต่อพวกท่าน ใจของพวกเราก็อบายออก พวกท่านไม่ได้คับแคบในพวกเรา แต่พวกท่านคับแคบในส่วนภายในต่าง ๆ ของพวกท่านเอง บัดนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน (ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า) พวกท่านจงมีใจที่ขยายออกด้วย

“โอ พวกท่านชาวโครินธ์!” โปรดหมายเหตุความกรุณาที่ถูกแสดงออกตรงนี้ เปาโลกำลังทวนซ้ำความคิดเดิมที่เขาเสนอในบทที่ 4 ข้อ 2 เขากำลังกล่าวซ้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ได้ใช้การปิดซ่อนใด ๆ เลยในการปฏิบัติกับชาวโครินธ์เหล่านั้น ไม่มีการหลอกลวงอย่างที่เขากล่าวหาเลย

“...ปากของพวกเราเปิดไว้ต่อพวกท่าน...” เปาโลได้ใช้อิสรภาพทั้งหมดและความเปิดกว้างแห่งการพูด ในการพูดกับชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาพูดกับพวกเขาเหมือนกับที่คน ๆ หนึ่งจะพูดกับมิตรสหายที่รัก เขาไม่เพียง พูดอย่างเปิดเผยและอย่างซื่อตรงเท่านั้น เขายังดำเนินชีวิตตามลักษณะเดียวกันด้วย ถ้อยคำของเขานั้นสัตย์จริงและจริงใจอย่างไร ชีวิตของเขาก็พ้นจากการติเตียนอย่างนั้น

“...ใจของพวกเรา ก็ขยายออก” ใจของเปาโลถูกขยายออกโดยความรัก เต็มล้นและถูกควบคุมโดย ความรักของพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงรักผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นอย่างลึกซึ้งเท่าที่มนุษย์เดินดินสักคนจะรักอีกคน ได้ ความรักของเขาที่มีต่อพวกเขา นั้นครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างเสียจนเขาเต็มใจที่จะรับพวกเขาไว้-ไม่เพียงพร้อม กับพระคุณต่าง ๆ และข้อดีต่าง ๆ ของพวกเขาเท่านั้น แต่พร้อมทั้งข้อบกพร่องหลายอย่างของพวกเขาเช่นกัน

พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงขยายใจได้ ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 4:29 เราอ่านว่า “และพระเจ้าประทานสติ ปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างมากมาย ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดั่งเม็ดทรายที่ชายทะเล”

ในเพลงสดุดี 119:32 ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “ข้าพระองค์จะวิ่งในทางแห่งบรรดาพระบัญญัติของ พระองค์ เมื่อพระองค์จะทรงให้จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง”

สิ่งที่เปาโลกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่เพียงมาจากริมฝีปากของเขาเท่านั้น แต่มาจากก้นบึ้งแห่ง หัวใจของเขาด้วย-ใจที่เต็มล้นด้วยความรักที่มีให้แก่พวกเขา ใจที่เปี่ยมด้วยรักของเขาเปิดรับพวกเขาทุกคน ทั้ง ๆ ที่พวกเขาบางคนแสดงออกถึงจิตใจอันน่าเกลียดก็ตาม

“พวกท่านไม่ได้คับแคบในพวกเรา...” คำว่า “คับแคบ” ถูกใช้ตรงนี้เพื่อกล่าวถึงการบังคับ ความแคบ หรือการขัดขวางอย่างหนึ่งอย่างใด ความหมายของเปาโลก็คือว่า ใจของชาวโครินธ์เหล่านั้นถูก “ทำให้คับแคบ” (ถูกบีบ, ทำให้แคบ) ไม่ใช่เพราะสิ่งใดในส่วนของเขาเลย แต่จากการขาดความกว้างขวางของใจภายใน ตัวพวกเขาเอง ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ได้กำลังรับพระพรเหล่านั้นที่พวกเขาสามารถผลิตผลิตได้จนถึงขีดสุด

ภาษาของเปาโลในที่นี้เป็นภาษาแห่งการตักเตือน เขาไม่ได้รับจากผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น ซึ่งการ แสดงออกถึงความผูกพันและความรักอันลึกซึ้งซึ่งเขามีสิทธิ์คาดหวังในฐานะเป็นการตอบแทนอันยุติธรรมและ สมส่วนสำหรับความรักที่เขาได้ให้อย่างอิสระเช่นนั้นแก่พวกเขา

“บัดนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน...” ตามที่เหล่าผู้รู้ภาษกรีกกล่าวไว้ การแปลแบบตรงตัว ของคำกล่าวนี้คือ “เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน ท่านทั้งหลายจงเปิดใจกว้างเช่นกัน” ใจของเปาโล นั้นเปิดกว้างต่อชาวโครินธ์เหล่านั้น และเพื่อเป็นการตอบแทนเขาจึงอยากให้พวกเขาเปิดใจกว้างในความ สามารถของพวกเขาที่จะรักเหมือนกับที่เขาได้รักพวกเขา ก่อนอื่นเลย เขาอยากให้พวกเขาเปิดใจของพวกเขา ต่อพระเจ้าและจากนั้นก็ต่อตัวเองและต่อคนเหล่านั้นที่ได้ทำงานหนักอย่างสัตย์ซื่อเช่นนี้กับเขาในการนำ ชาวประเสริฐมายังเมืองโครินธ์

“ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า” เปาโลมองเหล่าผู้เชื่อของเขาว่าเป็นเหมือน ลูก ๆ ของเขาในความเชื่อเช่นนั้น-อย่างที่พวกเขาเป็นจริง ๆ เขารักพวกเขาเหมือนพ่อรักลูก ๆ ของตน และเขารู้สึกว่าต้องรับผิดชอบต่อสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา เขาไม่ได้ขอเงินหรือทองคำจากพวกเขา เขาไม่มี ความอยากได้ทรัพย์สินสิ่งของฝ่ายโลก เขาไม่มีความปรารถนาในเรื่องชื่อเสียง ทั้งหมดที่เขาขอเพื่อตอบแทน

สำหรับการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขาก็คือ ที่ลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นจะเปิดใจของพวกเขาและรักเขาเหมือนอย่างทีลูก ๆ พึงรักพ่อของตน

คำขอร้องให้มีการแยกออกและชำระตัวให้บริสุทธิ์

ข้อ 14: พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด

“พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ...” ผู้เชื่อและคนไม่เชื่อแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง พวกเขาไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย ดังนั้นพวกเขาจึงเดินไปด้วยกันไม่ได้ในการร่วมสามัคคีธรรม “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3) ไม่อาจมีความสามัคคีกันได้ระหว่างผู้เชื่อกับคนไม่เชื่อเพราะว่าฝ่ายหนึ่งจะรักสิ่งซึ่งชอบธรรมและบริสุทธิ์ขณะที่อีกฝ่ายนั้นจะติดตามสิ่งซึ่งไม่ชอบธรรมและเป็นมลทินฝ่ายวิญญาณ มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ธรรมดาที่จะรักโลกและติดตามตัณหาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง ธรรมชาติของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วคือ เกลียดชังโลกและขัดขืนตัณหาของเนื้อหนัง คนไม่เชื่อก็ตายแล้วในการละเมิดทั้งหลายและบาป เขาไม่รู้จักความชื่นบานแห่งความรอดหรือการร่วมสนิทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรงกันข้าม ผู้เชื่อคือผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ เขามีใจใหม่ วิญญาณใหม่ ความรักใหม่ การดำเนินชีวิตแบบใหม่ เพื่อนฝูงกลุ่มใหม่-ชีวิตใหม่อย่างสิ้นเชิง เช่นนั้นแล้ว ผู้เชื่อจะ “เข้าเทียมแอก” กับคนที่ไม่เชื่ออย่างไรได้? จะมีการร่วมสามัคคีธรรมอะไรได้ระหว่างความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม?

นักอรรถาธิบายหลายท่านใช้คำบัญชานี้กับการสมรสโดยเฉพาะ โดยชี้ให้เห็นว่าผู้เชื่อไม่ควรแต่งงานกับคนไม่เชื่อ แต่ผมไม่ตีความคำสั่งของเปาโลตรงนี้ว่าเกี่ยวข้องกับการสมรสเท่านั้น มันรวมถึงหลายสิ่งนอกจากความสัมพันธ์ด้านสมรส มันขยายออกไปถึงทุกสิ่งซึ่งคงจะส่งผลเสียต่อคำพยานของผู้เชื่อ-ธุรกิจการงาน ความสนุกสนาน การสมรส ศาสนา หรือสิ่งใดก็ตาม ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะร่วมเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจกับคนไม่เชื่อ จะมีความแตกต่างหลายประการอย่างแน่นอนที่สุดในเรื่องของความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ และสิ่งที่จะใช้กับกฎต่าง ๆ ที่ถูกตั้งขึ้นภายใต้สติปัญญาและการออกแบบของมนุษย์ธรรมดาก็คงจะขัดแย้งกับหลักการเหล่านั้นที่ถูกบังคับใช้โดยความเชื่อแบบคริสเตียน ในกรณีเช่นนั้น ขณะที่ผู้ที่เป็นคริสเตียนนั้นอาจหวัง (และพยายาม) ที่จะนำคนไม่เชื่อเหล่านั้นให้คล้อยตามทัศนคติของตน ผู้เชื่อนั้นก็อาจถูกชักจูงให้คล้อยตามหุ้นส่วนของตนมากกว่า บางครั้งเพราะความจำเป็นภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น ไม่มีมูลเหตุเลยที่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะสามารถเดินอย่างมีความสุขและถวายเกียรติพระเจ้าได้โดยการจับมือกับคนไม่เชื่อ

“ความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด” ไม่อาจมีการร่วมสนิทระหว่างความสว่างกับความมืดได้เลย ไม่มีหลักการสามัญใดเลยที่จะก่อตั้งหรือรักษาการร่วมสนิทเช่นนั้น มีความสว่าง หรือไม่มีก็มีความมืด ความสว่างขับไล่ความมืดไปเสีย ความมืดแห่งคำคืนขับไล่ความสว่างแห่งกลางวัน กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ ไม่มีสิ่งทีเรียกว่ายมโพล์พลัเลย พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง พระองค์ไม่เคยเป็นยมโพล์พลั บาปและซาตานหมายถึงความมืด ดังนั้นความสว่างและความมืดจึงถูกแยกขาดจากกันอย่างสิ้นเชิงชั่วนิรันดร์ ความสว่างเป็นเครื่องหมายแห่งความจริง ความบริสุทธิ์ คุณธรรม ความสุจริต:

“ในพระองค์ (พระคริสต์) มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่” (ยอห์น 1:4,5)

“เพราะว่าพระเจ้า ผู้ได้ตรัสถึงความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 คร. 4:6)

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “ลูกของความสว่าง” และเราควรดำเนินอย่างลูกของความสว่าง (อฟ. 5:8) เราจะต้อง “ดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ (พระเจ้า) ทรงสถิตในความสว่าง” และ “ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน...” (1 ยอห์น 1:7 วรรคต้น) การดำเนินในความสว่างคือ การดำเนินชีวิตในการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตร แต่ระหว่างความสว่างและความมืด ไม่อาจมีการร่วมสามัคคีธรรมได้เลย

ข้อ 15: และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า คำว่า “เบลีอัล” บ่งบอกถึงคนที่ไร้ค่า คนที่เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิงและไม่ทำประโยชน์อันใดเลยต่อสังคม ในสมัยของเปาโลคำ ๆ นี้ได้กลายเป็นคำเหมือนของซาตาน ในทำนองเดียวกัน เราพบแนวคิดเกี่ยวกับเบลีอัลในหลายแห่งในภาคพันธสัญญาเดิม เราอ่านเกี่ยวกับ “ลูกทั้งหลายของเบลีอัล” (พระราชบัญญัติ 13:13), “พวกลูกของเบลีอัล” (ผู้วินิจฉัย 19:22) ใน 1 ซามูเอล 2:12 เราอ่านว่า “บุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นลูกของเบลีอัล พวกเขาได้รู้จักพระเยโฮวาห์” จากนั้นใน 1 ซามูเอล 10:27 เราอ่านอีกครั้งเกี่ยวกับ “ลูกของเบลีอัล”

คำว่า “การลงรอย” หมายถึง ความพร้อมเพรียงกันหรือความสอดคล้องกันซึ่งก่อเกิดโดยเรื่องดนตรี ดังนั้นคำถามนี้จึงถูกถามได้ว่า “พระคริสต์กับเบลีอัลมีการสอดคล้องอะไรกัน?” แน่แน่นอนว่าคำตอบคือ ไม่มีเลย ไม่มีการสอดคล้องกันเลยแม้แต่นิดเดียวระหว่างพระคริสต์กับเบลีอัล (ซาตาน) จะมีการร่วมสามัคคีธรรมหรือการร่วมสนิทอะไรได้ระหว่างพระบุตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และไม่บาปกับเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ พระของยุคนี้ เจ้าผู้ครอบครองแห่งความมืด?

“...หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ส่วน” ถูกใช้โดยหลักแล้วในการแบ่งกองมรดก สมาชิกแต่ละคนของครอบครัวได้รับส่วนของเขาหรือของเธอในกองมรดกนั้น ๆ บัดนี้ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วมีส่วนอะไรเล่ากับคนไม่เชื่อ-คนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่และที่ไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า? ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “ผู้เข้าส่วนแห่งมรดกของบรรดาวิสุทธิชนในความสว่าง” (คส. 1:12) ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการช่วยให้พ้นแล้ว “จากอำนาจแห่งความมืด” และถูกย้ายเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้าแล้ว (คส. 1:13) กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ พวกคนไม่เชื่อและผู้เชื่ออาศัยอยู่ในโลกที่แตกต่างและแยกขาดจากกันสองโลก และพวกเขาถูกควบคุมโดยหลักการต่าง ๆ ที่ห่างไกลกันพอ ๆ กับที่ทิศตะวันตกอยู่ห่างไกลจากทิศตะวันตก ความรู้สึกต่าง ๆ ของพวกเขาแตกต่างกัน ความสนใจต่าง ๆ ของพวกเขาก็แตกต่างกัน มุมมองต่อโลกของพวกเขาก็แตกต่างกัน ผู้เชื่อตั้งตาอยู่วันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเขาจะอยู่ร่วมกับพระเยซูในพระนิเวศของพระบิดา พวกคนไม่เชื่อก็เชื่อว่าไม่มีสิ่งใดอยู่พ้นจากชีวิตนี้และเชื่อว่าเมื่อเขาตายไป เขาก็จะเป็นเหมือนสัตว์ตัวหนึ่งหรือต้นไม้ต้นหนึ่ง เขายึดถือว่าเขาจะเปื่อยเน่าและกลับคืนสู่ผงคลีดินและนั่นจะเป็นการสิ้น

สุดของเขา ฉะนั้นจึงไม่แปลกอะไรที่ไม่อาจมีการร่วมสนิทที่เข้าใจกันได้ระหว่างผู้เชื่อกับคนไม่เชื่อ

ข้อ 16: และวิหารของพระเจ้ามีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’

พระเยซูคริสต์แก่นิโคเดมัสว่า “ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำ (พระวจนะของพระเจ้า) และจากพระวิญญาณ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) ผู้หนึ่งไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:5) เมื่อผู้ใดได้รับการบังเกิดใหม่ คน ๆ นั้นก็กลายเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าทันที (2 ปต. 1:4) ช่วงวินาทีนั้นของการบังเกิดใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จเข้ามาประทับอยู่ในใจของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วนั้น ดังนั้นร่างกายของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดจึงกลายเป็น “วิหารของพระเจ้า” เพราะว่าพระเจ้าประทับอยู่ในใจของผู้เชื่อคนนั้น ในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราพบความจริงนี้ถูกประกาศใน 1 โครินธ์ 3:16,17 ที่เปาโล ภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เขียนไว้ว่า: “พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น”

จากนั้นใน 1 โครินธ์ 6:19,20 เปาโลประกาศเพิ่มเติมอีกว่า “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า”

“ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลางพวกเขา...’ เปาโลอ้างอิงตรงนี้ถึงเลวีนิติ 26:12 ที่พระเจ้าตรัสแก่ประชากรของพระองค์ว่า “เราจะดำเนินในท่ามกลางพวกเขา และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” นอกจากนี้ ในเอเสเคียล 37:26,27 เราอ่านว่า: “ยิ่งกว่านั้นเราจะกระทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับพวกเขา พันธสัญญานั้นจะเป็นพันธสัญญารัตนตรีกับพวกเขา และเราจะตั้งพวกเขาไว้ และจะทวีพวกเขาขึ้น และจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ในท่ามกลางพวกเขาเป็นนิรันดร์ พลัปลลาของเราจะอยู่กับพวกเขาด้วย ไข่แล้ว เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา”

เป็นความจริงที่ว่าข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมาสอนว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะอยู่กับประชากรของพระองค์และสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่พระคุณในทุกแง่มุมก็ยิ่งใหญ่กว่าการแจกจ่ายอื่นใดจะเป็นได้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ในการแจกจ่ายที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดนับตั้งแต่การเริ่มต้นของกาลเวลา และบัดนี้พระเจ้าไม่เพียงประทับอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในพวกเขาด้วย! (ยอห์น 14:16-20)

“เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” ในที่นี้เปาโลรับประกันเราว่า พระสัญญาเหล่านั้นที่ถูกประกาศในคำพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลฝ่ายโลกก็

เป็นบรรดาพระสัญญายิ่งใหญ่และมีค่าประเสริฐ แต่แค่คริสตจักรพระเจ้าได้กระทำบรรดาพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่กว่าพระสัญญาเหล่านี้เสียอีก พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเรา เราเป็นประชากรของพระองค์ นั่นเป็นความจริง-แต่อย่างที่ผมเพิ่งกล่าวไป พระเจ้าไม่เพียงประทับอยู่ที่ท่ามกลางเรา พระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นกัน ถ้าคุณจะศึกษาหนังสือฮีบรู คุณก็จะค้นพบว่ามันเป็นหนังสือแห่ง “สิ่งต่างๆ ที่ดีกว่า” เพราะว่ามันอธิบายว่าพระเจ้าได้ประทานสิ่งต่างๆ แก่คริสตจักรของพระองค์อย่างไรและในวิธีใด ซึ่งเป็นสิ่งต่างๆ ที่ดีกว่าที่พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รู้จัก

ในโรม 9:25,26 เราอ่านถ้อยคำที่เปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้: “ตามที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยา ด้วยว่า ‘เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นชนชาติของเรา และจะเรียกนางว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนไม่ได้เป็นที่รัก และต่อมาในสถานที่ซึ่งได้ทรงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา” ในที่นั้นเองพวกเขาจะถูกเรียกว่า เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

นี่กล่าวถึงเจ้าสาวต่างชาตินั้น ในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม พวกคนต่างชาติเคยเป็น “พวกสุนัข”-คนต่างดาวจากประโยชน์สุขร่วมกันของอิสราเอล เป็นคนต่างถิ่นต่อพันธสัญญานั้น ปราศจากพระเจ้าและไม่มี ความหวัง แต่พระเยซูได้ทรงฟัง “กำแพงแบ่งแยกที่กั้นกลาง” นั้นลงแล้วและพวกคนต่างชาติ (ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เป็นประชากรหนึ่ง) บัดนี้ก็เป็นประชากรของพระเจ้าแล้วผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่โดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู (โปรดอ่านเอเฟซัส 2:11-22)

1 เปโตร 2:9,10 บอกเราว่าเราเป็น “ชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกบุโรहितหลวง เป็น ประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวก(เรา)จะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ ได้ทรงเรียกพวก(เรา)ให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ซึ่งในอดีตหาเป็น ประชาชนไม่ แต่บัดนี้เป็นประชาชนของพระเจ้าแล้ว ซึ่งในอดีตหาได้รับพระเมตตาไม่ แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตาแล้ว”

ข้อ 17 และ 18: ‘เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้ และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวก เจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส

“เหตุฉะนั้น” (ซึ่งหมายความว่า เพราะสิ่งที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ สิ่งก็ตามมาจึงเป็นความจริง) “จงออกมา จากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา” นี่หมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรมีความรู้สึกหรือ ความหวังใจต่อผู้คนที่ไม่ใช่ผู้เชื่ออย่างนั้นหรือ? คริสเตียนทั้งหลายควรตัดความสัมพันธ์จากเพื่อนฝูงและเพื่อน บ้านทุกคนที่ไม่ใช่คริสเตียนอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่เลยครับ มันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเลย การทำเช่นนั้นก็ คงจะบังคับเราให้ไปอยู่อย่างสันโดษและเราคงพลาดโอกาสที่จะชนะคนไม่เชื่อทั้งหลายมาถึงพระคริสต์ ในโลก ธุรกิจและในกิจการชุมชนทั้งหลาย เราต้องปะปนกับผู้คนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อ แต่เราต้องไม่มีส่วนร่วมในการกระทำ หรือความพยายามต่าง ๆ ที่ไม่ซื่อสัตย์หรือไร้เกียรติ มีกิจการหลายอย่างของชุมชนและพลเมืองที่มีเกียรติและ ทำหลายอย่างเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของโลกนี้ มันไม่ใช่เรื่องผิดสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่จะ เข้าร่วมหรือมีส่วนในองค์กรต่าง ๆ เช่น สมาคมผู้ปกครอง-อาจารย์, องค์กรกาชาด, และองค์กรอื่นๆ ที่เป็น

แบบนั้น คริสเตียนสามารถมีส่วนร่วมในสิ่งใดก็ได้ที่ไม่ถูกบ่งชี้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวิถีปฏิบัติหรือความสำราญต่าง ๆ แบบชาวโลก

คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณจะไม่ทรงนำเราให้มีส่วนร่วมในสิ่งต่าง ๆ อย่างการนับถือรูปเคารพ แนวคิดเสรีนิยม แนวคิดสมัยใหม่ นิยม บาปต่าง ๆ ของเนื้อหนัง ความชั่วช้าเลวทราม หรือวิถีปฏิบัติใดที่จะบ่งชี้ผู้เชื่อที่ไม่แตกต่างจากชาวโลก ต้องมีเส้นแบ่งที่ชัดเจนและแยกแยะได้ระหว่างวิถีที่ผู้เชื่อดำเนินชีวิตกับวิถีที่ชาวโลกดำเนินชีวิต มิฉะนั้นก็คงไม่มีการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในชีวิตคริสเตียนนั้น และการติเตียนคงจะถูกนำมาสู่คริสตจักรและสู่พระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลสอนทิโมธีว่า “อย่าวางมือบนผู้ใดอย่างกะทันหัน และอย่ามีส่วนร่วมในบรรดาบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์” (1 ทธ. 5:22)

2 ยอห์น 10,11 บัญชาผู้เชื่อไว้ว่า “ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้ (หลักคำสอนของพระคริสต์) มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าเขาผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

จากนั้นเอเฟซัส 5:11 บัญชาว่า “และอย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงตำหนิกิจการเหล่านั้นดีกว่า”

ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ถูกควบคุมโดย-และปฏิบัติ-หลักการทั้งหลายที่ไม่ออมชอมแห่งความซื่อตรงและความยุติธรรม นี่ไม่ได้หมายความว่าคนไม่เชื่อทุกคนเป็นคนไม่ซื่อสัตย์-อันที่จริง พวกเขาหลายคนเป็นคนที่ซื่อตรงมากทีเดียว คนไม่เชื่อจำนวนมากเป็นสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษ ในความหมายที่เคร่งครัดที่สุด-แต่หลักการทั้งหลายของโลกถูกปกครองโดยมาตรฐานต่าง ๆ แบบโลก

ในพระวจนะของพระเจ้า การแยกออกของคริสเตียนจากโลกนั้นมีสองประการ: (1) เราจะต้องแยกตัวออกจากสิ่งซึ่งขัดแย้งกับพระทัยของพระเจ้า และ (2) เราจะต้องแยกตัวออกถวายแด่พระเจ้า พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ชอบธรรม และปราศจากตำหนิ ดังนั้นพระองค์จึงไม่อาจเห็นดีเห็นงามกับสิ่งซึ่งไม่ชอบธรรมได้ ผู้เชื่อทั้งหลายอาศัยอยู่ในโลกนี้ แต่เราไม่เป็นของโลก เราเป็นผู้จาริกและคนต่างถิ่นตลอดทั้งชีวิตนี้ “ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเขา กำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟป. 3:20) เนื่องจากเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า คือผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์ เราจึงต้อง “อย่ารักโลก หรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก...” (1 ยอห์น 2:15) มิฉะนั้น พระเจ้าก็ไม่อาจอวยพรเราอย่างที่พระองค์ทรงอยากที่จะอวยพรเราได้ และพระองค์ไม่อาจประทานสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราให้แก่เราอย่างเต็มเปี่ยมได้ ไม่อาจมีการออมชอมได้ในส่วนของคริสเตียนถ้าคริสเตียนคนนั้นหวังที่จะได้รับพระพรอย่างบริบูรณ์จากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ (ดู ยากอบ 4:4 เช่นกัน)

“...อย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน...” ภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านว่า “สิ่งใดที่เป็นมลทิน” การมีส่วนร่วมในสิ่งใดที่ไม่เป็นแบบพระเจ้านั้นเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับผู้เชื่อที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ คุณเห็นแล้วว่า “การแตะต้อง” ทำให้เป็นมลทินมากกว่าเพราะว่ามันบ่งบอกถึงการมีส่วนร่วม เราอาจเห็นสิ่งชั่วร้ายและไม่มีส่วนร่วม แต่ถ้าเราแตะต้องสิ่งชั่วร้าย ก็มีการบอกเป็นนัยเป็นนัยอย่างน้อยถึงการมีส่วนร่วม เราอาศัยอยู่ในโลกที่ชั่ว

ร้าย เราถูกห้อมล้อมด้วยความชั่วร้าย แต่เราไม่จำเป็นต้องมีส่วนร่วมในสิ่งซึ่งเราเห็น เราสามารถดูออกว่านั่น เป็นสิ่งชั่วร้ายโดยไม่ทำบาป แต่ถ้าเรามีส่วนร่วมในสิ่งชั่วร้าย เราก็มีความผิดในการทำบาปต่อพระเจ้า พวกเขา ถูกบัญชาว่า “อย่าแต่ต้องสิ่งซึ่งเป็นมลทิน” (อสย. 52:11) นั่นอาจใช้ได้กับการแต่ต้องบางสิ่งที่เป็นมลทิน จริง ๆ แต่ในการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้ มันใช้ได้กับคริสเตียนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิถีปฏิบัติใดที่เป็นมลทิน ไม่ใช่โดยตรง หรือเป็นแบบโลก

ความรอดไม่มาโดยการแต่ต้อง (การมีส่วนร่วม) หรือการไม่แต่ต้อง ความรอดมาโดยทางความเชื่อ ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า แต่เราไม่ได้กำลังพูดถึงความรอดในพระคำตอนนี้ เรากำลังพูดถึงการแยกออก คน ๆ หนึ่งอาจบังเกิดใหม่แล้วและยังไม่ดำเนินชีวิตที่แยกออกอย่างสมบูรณ์ถวาย แต่พระเจ้า ใน 1 โครินธ์ 3:1-4 เปาโลพูดถึงพวกคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนัง-คนเหล่านั้นที่ แม้บังเกิดใหม่แล้ว ยังคง เป็นพวกทารกในพระคริสต์อยู่ โดยทานน้ำนมแห่งพระวจนะในเมื่อพวกเขาควรทานอาหารแข็งแห่งพระวจนะ ได้แล้ว และพวกเขากำลังทำตัวเหมือนเด็ก ๆ ตรงที่ว่ามีการแตกแยกและการทะเลาะวิวาทในท่ามกลางพวกเขา

“...และเราจะรับพวกเขาไว้” อีกครั้งที่ความหมายตรงนี้ไม่ใช่เราได้รับความรอดโดยการปฏิเสธที่จะ แต่ต้องสิ่งซึ่งไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทิน แต่พระเจ้าจะทรงยอมรับเราในฐานะลูก ๆ ของพระองค์ คือ “ลูก เล็ก ๆ ที่บังเกิดใหม่แล้ว” ของพระองค์ ในมัทธิว 10:32,33 พระเยซูทรงบอกเราว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะ ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใด ก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ด้วย”

จากนั้น ในลูกา 9:26 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะมีความละอายเพราะเรา และเพราะบรรดา ถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความละอายเพราะผู้นั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์” ไขแล้วครับ ที่บัลลังก์พิพากษาของพระ คริสต์จะมีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วบางคนมีความละอายเพราะการดำเนินชีวิตอันสะเพร่าของพวกเขา

“และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเรา จะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

“...และจะเป็นบิดาแก่พวกเขา...” เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เขาก็กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่ง ของครอบครัวแห่งสวรรค์ ลูกคนหนึ่งของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พ่อฝ่ายโลกอย่างที่เราจะเป็นจริง ๆ ก็มี ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดและอ่อนโยนกับลูก ๆ ของตน พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราทรงรักเรามากกว่าเป็น ล้านเท่าเมื่อเทียบกับที่บรรดาพ่อฝ่ายโลกจะรักลูก ๆ ของตนได้เพราะว่าพระเจ้าทรงมีความสามารถมากยิ่งขึ้นกว่า ที่จะรัก ดังนั้นพระองค์จะทรงปกป้อง ชี้ทาง และเลี้ยงดูเรา พระองค์จะทรงจัดหาสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของเราและจะเดินกับเราจนกว่าเรากลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยกับพระองค์

ช่างเป็นการรับประกันอันเปี่ยมสง่าราศีที่เราได้รู้ว่าเราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า พระเจ้าองค์เดียวกับที่ได้ ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลกและทั้งหมดที่มีอยู่ในนั้น ไม่มีเกียรติยศใดที่สูงส่งไปกว่านี้แล้วที่จะทรงโปรด

ประทานให้แก่มนุษย์ที่ตายได้ ในการถูกทำให้เป็นลูก ๆ ของพระเจ้าผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ ดังนั้นเราจึงกลายเป็นเหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์ ผมขอบพระคุณจริง ๆ สำหรับความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีของคำกล่าวนี้ “พวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา”!

“...องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” ถูกใช้แค่ตรงนี้และในหนังสือวิวรณ์ เพื่อเห็นแก่ฤทธิ์เดชและความยิ่งใหญ่ของข้อพระคำบางข้อเหล่านั้น ให้เราปิดท้ายบทนี้โดยการดูข้อพระคำเหล่านั้นกัน ยกตัวอย่างเช่น ในวิวรณ์ 1:8 เราอ่านว่า: “เราเป็นอัลฟา และโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”

วิวรณ์ 4:8 “และสัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และสัตว์เหล่านั้นเต็มไปด้วยนัยน์ตาข้างใน และสัตว์เหล่านั้นไม่หยุดพักเลยทั้งกลางวันและกลางคืน โดยร้องว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา”

วิวรณ์ 11:16,17: “และผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนซึ่งนั่งต่อพระพักตร์พระเจ้าในบรรดาที่นั่งของตน ก็ซบหน้าลงและนมัสการพระเจ้า โดยทูลว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ซึ่งทรงดำรงอยู่บัดนี้ และทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และจะเสด็จมาในอนาคต เพราะว่าพระองค์ได้ทรงรับฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ไว้สำหรับพระองค์แล้ว และได้ทรงครอบครอง”

วิวรณ์ 15:3: “และพวกเขาร้องเพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก โดยกล่าวว่า “บรรดาพระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง ข้าแต่พระองค์ พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งหลาย”

วิวรณ์ 16:7: “และข้าพเจ้าได้ยินอีกองค์หนึ่งจากแท่นบูชากล่าวว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด บรรดาการพิพากษาของพระองค์แท้จริงและชอบธรรม”

วิวรณ์ 21:22: “และข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระวิหารในนครนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารของนครนั้น”

พระเจ้าทรงเป็นสารพัดในสารพัด และในฤทธิ์เดชที่ทรงสรรพพลานุภาพของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเชื้อเชิญเราให้รับการบังเกิดใหม่ แยกตัวออกจากโลก และพระองค์จะทรงยอมรับเราเป็นบุตรชายและบุตรสาวของพระองค์ จะมีใครปฏิเสธคำเชิญเช่นนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้?

7:1 เหตุฉะนั้น โดยมีบรรดาพระสัญญาเหล่านี้แล้ว พวกที่รักอย่างยิ่ง จงให้เราชำระพวกเราเองจากความโสโครกทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ โดยทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ในความเกรงกลัวพระเจ้า

7:2 จงรับพวกเราไว้เถิด พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย พวกเราไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเสื่อมทรามไป พวกเราไม่ได้โกงผู้หนึ่งผู้ใดเลย

7:3 ข้าพเจ้าพูดสิ่งนี้ไม่ใช่เพื่อจะประณามพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าเคยกล่าวแต่ก่อนว่า พวกท่านอยู่ในใจทั้งหลายของพวกเราเพื่อที่จะตายและที่จะเป็นพร้อมกับพวกท่าน

7:4 ความกล้าหาญแห่งคำพูดของข้าพเจ้าต่อพวกท่านนั้นยิ่งใหญ่มาก ความภูมิใจของข้าพเจ้าต่อพวกท่านก็ยิ่งใหญ่มาก ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยการปลอบประโลมใจ ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีอย่างเหลือล้นในบรรดาความยากลำบากของพวกเรา

7:5 เพราะว่าเมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย แต่พวกเรามีความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ

7:6 แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส

7:7 และมีใช้โดยการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการปลอบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการปลอบประโลมใจในพวกท่าน เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปีติยินดีมากขึ้นไปอีก

7:8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กลับใจ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้กลับใจ เพราะข้าพเจ้าดูออกว่า จดหมายฉบับนั้นเองได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ถึงแม้ว่าความเสียใจนั้นเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น

7:9 บัดนี้ข้าพเจ้าปีติยินดี มิใช่เพราะพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจ แต่เพราะพวกท่านได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะไม่ได้ได้รับความเสียหายจากพวกเราในสิ่งใดเลย

7:10 เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนแปลงเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย

7:11 ด้วยว่าจงดูสิ่งเดียวกันนี้เถิด ที่พวกท่านได้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า มันกระทำให้เกิดความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ไข้แล้ว กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด ไข้แล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด ไข้แล้ว ความกลัวเพียงใด ไข้แล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด ไข้แล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด ไข้แล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด ในสิ่งสารพัดพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านเองก็หมดจดในการนี้แล้ว

7:12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น แต่เพื่อที่ความห่วงใยของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน

7:13 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมใจในการปลอบประโลมของพวกท่าน ใจแล้ว และพวกเรา มีความปีติยินดีมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะความปีติยินดีของทิตัส เพราะว่าจิตวิญญาณของเขาได้รับความสดชื่นโดย พวกท่านทุกคน

7:14 ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าได้อวดสิ่งใด ๆ แก่เขาเกี่ยวกับพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายใจเลย แต่พวกเราได้กล่าว สิ่งสารพัดแก่พวกท่านในความจริงฉันใด การโอ้อวดของพวกเรา ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำต่อหน้าทิตัส ก็ถูกพบว่าเป็นความจริงฉันนั้น

7:15 และความรักภายในของเขาก็มีมากยิ่งขึ้นต่อพวกท่าน ขณะที่เขาระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทุกคน ว่าพวกท่านได้ต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นอย่างไร

7:16 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปีติยินดีที่ข้าพเจ้ามีความไว้นือเชื่อใจในพวกท่านในสิ่งสารพัด

ดูเหมือนว่าข้อ 1 ในบทนี้ควรเป็นของบทที่แล้ว มันเป็นคำเตือนสติที่ถูกกล่าวเมื่อเล็งเห็นพระสัญญา เหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ในข้อท้าย ๆ ของบทที่ 6 ที่ให้ผู้เชื่อพยายามทุกวิถีทางที่จะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม

ในข้อ 2 และ 3 เปาโลวิงวอนผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ซึ่งสอดคล้องกับความปรารถนาที่เขาได้ แสดงออกแล้วในข้อ 13 ของบทที่ 6 ที่พวกเขาจะรับเขาไว้ในฐานะผู้สอนและผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ได้รับการเจิม ของพระเจ้า เหมือนกับที่พ่อคนหนึ่งจะสอนและนำลูก ๆ ของตน เขาอยากให้พวกเขาต้อนรับเขาในฐานะอัครทูตที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้าและไม่จัดประเภทเขาให้อยู่กับเหล่าผู้นำทางศาสนาคนอื่น ๆ แห่ง สมัยนั้น ไม่มีผู้ใดสามารถชี้นิ้วไปที่อัครทูตเปาโลและกล่าวหาเขาได้ว่าปฏิบัติไม่ดีต่อผู้ใด เขาไม่ได้ทำร้ายผู้ใดเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวโครินธ์บางคนเหล่านั้นคิดว่าเปาโลได้ทำร้ายพวกเขาเพราะความเข้มงวดของเขาในการ ส่งมอบข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า โดยห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าเทียมแอกกับพวกคนไม่เชื่อและพวก คนไม่นับถือพระเจ้า แต่เปาโลรับประกันพวกเขาว่าคำบัญชาเหล่านั้นที่เขาให้ไว้ได้ถูกให้ในความรักอันอ่อนโยน และไม่ได้มาจากเขา แต่มาจากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ซึ่งเปาโลเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และซึ่งเขาเป็นหนี้- และถวาย-ความจงรักภักดีทั้งหมดแด่พระองค์

ในข้อ 4 ถึง 16 (และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 16) เปาโลอยากประกาศความชื่นบานของตนเพราะ หลักฐานที่ว่าผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของเขาในฐานะผู้นำฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ในข้อ 4 เขากล่าวว่าเขาเปี่ยมล้นด้วยการปลอบประโลมใจและความชื่นชมยินดี และแม้เขาจะเผชิญความทุกข์ ลำบากมากมาย หลักฐานแห่งการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณและความเชื่อฟังของพวกเขาก็ทำให้เขาพอใจยิ่งนัก เพื่อที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าเขามีใจชื่นบานจริง ๆ เขาจึงให้คำบรรยายที่น่าสงสารเกี่ยวกับความ กระวนกระวายใจของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาเตือนความจำพวกเขาเรื่องการถูกข่มเหงและความทุกข์ยากของ เขาในแคว้นมาซิโดเนีย ความทุกข์ใจของเขาที่ไม่ได้พบกับทิตัสเหมือนอย่างที่เขาได้วางแผนและคาดหมายไว้ (ข้อ 5) อย่างไรก็ตาม ความทุกข์ใจของเขาได้รับความบรรเทาเพราะว่าทิตัสได้มาแล้ว และหลักฐานที่เขาได้เห็น กับตาก็ทำให้เปาโลมั่นใจว่าพวกเขาพร้อมที่จะรับคำสั่งสอนของเขาและยอมจำนนในความเชื่อฟังต่อข้อปฏิบัติ ที่ให้ไว้แก่พวกเขาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเขา (ข้อ 6,7)

ความชื่นบานของเปาโลถูกเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลเมื่อเขาได้ยินจากทิตัสว่าจดหมายฝากฉบับแรกที่ส่งไป

ยังเมืองโครินธ์นั้นได้ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ อันพึงปรารถนา (ข้อ 8-13) เพราะเขาได้รู้สึกกระวนกระวายใจยิ่งนักเกี่ยวกับว่าพวกเขาจะตอบสนองต่อมันอย่างไร เขาหวังไว้ว่าพวกเขาจะไม่ปฏิเสธข่าวสารนั้นและไม่เข้าใจมันในทางที่ผิด แต่หวังว่าพวกเขาจะรับมันไว้ในจิตวิญญาณเดียวกับที่มันได้ถูกส่งไป เขาได้เขียนจดหมายฉบับนั้นตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขาให้เขียน และเขาหวังว่าลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้นจะรับข่าวสารของพระเจ้าไว้ มันไม่ใช่ความปรารถนาของเขาเลยที่จะสร้างความเจ็บปวดให้แก่พวกเขาโดยไม่จำเป็น แต่เขาอยากให้พวกเขาเติบโตในพระคุณและเป็นอย่างที่คริสเตียนควรจะเป็นต่างหาก ดังนั้นเขาจึงมีโอกาสนี้ที่จะชื่นชมยินดีเมื่อเขาทราบจากที่ดัสว่าจดหมายฝากฉบับนั้นไม่ได้ถูกปฏิเสธโดยผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ข่าวที่ว่าพวกเขาได้ยอมรับจดหมายฝากฉบับนั้นในจิตวิญญาณที่ถูกต้องทำให้เปาโลมั่นใจว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้ว และมันพิสูจน์ให้เห็นเช่นกันว่าพวกเขารักและเคารพเขา

ในพระคำข้อท้าย ๆ ของบทนี้ เราหมายเหตุว่าที่ดัสแสดงให้เห็นความชื่นบานและความพึงพอใจเช่นกันในแนวทางประพฤติของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์และการปฏิบัติที่เขาได้รับจากพวกเขาขณะที่เขาอยู่ที่นั่น

บทที่ 7 จึงเป็นบทแห่งความชื่นชมยินดีเป็นหลัก เพราะว่าถึงแม้ชาวโครินธ์เหล่านั้นมีการแตกแยกกัน อย่างน่าเศร้าในตอนแรก ต่อสู้กันในที่ท่ามกลางพวกเขาเอง ตอนนี้พวกเขาก็กำลังรุดหน้าไปในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่าง ๆ พวกเขาให้หลักฐานที่แสดงถึงการเติบโตในพระคุณและในความรู้ของพระเยซูคริสต์เจ้า เปาโลกำลังชื่นชมยินดีเช่นกันเพราะว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นซาบซึ้งในตัวเขาและงานรับใช้ของเขาและยอมรับเขาในฐานะผู้เลี้ยงของพระเจ้า

ข้อ 1: เหตุฉะนั้น โดยมีบรรดาพระสัญญาเหล่านี้แล้ว พวกที่รักอย่างยิ่ง จงให้เราชำระพวกเราเองจากความโสโครกทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ โดยทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ในความเกรงกลัวพระเจ้า

“โดยมีบรรดาพระสัญญาเหล่านี้แล้ว...” ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “เมื่อมีพระสัญญาทั้งหลายเช่นนี้แล้ว”-นั่นคือ พระสัญญาเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในบทที่ 6 เมื่อมีพระสัญญาเหล่านี้แล้ว “จงให้เราชำระพวกเราเองจากความโสโครกทุกอย่าง...” เนื่องจากพระเจ้าทรงไถ่เราแล้วและประทานพระสัญญาที่ใหญ่โตและมีค่า ยิ่งนักแก่เราแล้ว (2 ปต. 1:4) เราจึงควรชำระตัวเราเองให้สะอาดจากทุกสิ่งที่ทำให้เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่ไม่สะอาด และทุกสิ่งที่จะขัดขวางเราไม่ให้เป็นที่หมดที่เรควรจะเป็นในฐานะลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและพยานคนหนึ่งเพื่อพระองค์ เราเป็นเหล่าพยานของพระองค์ เราเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราเป็นของพระเจ้า-และถึงแม้ว่าโลกอาจไม่อ่านพระคัมภีร์ พวกเขาก็จะเฝ้าดูทุกสิ่งที่เหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วกระทำ พวกเขาจะฟังสิ่งที่เรากล่าว และพวกเขาจะตัดสินเราโดยเพื่อนฝูงที่เราคบหา

“ความโสโครก” หรือการทำให้เป็นมลทินที่ว่านี้หมายถึงอะไร? พระเยซูประทานคำตอบแล้วขณะพระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า: “แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำให้มนุษย์เป็นมลทิน เพราะออกมาจากใจมีบรรดาความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพุดหมิ่นประมาท สิ่งเหล่านี้เป็นบรรดาสิ่งซึ่งทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ที่

จะรับประทานด้วยมือที่ยังไม่ได้ล้าง ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มธ. 15:18-20) (ดู มาระโก 7:20-23 เช่นกัน)

คำกรีกที่แปลเป็น “ทำให้เป็นมลทิน” มีความหมายว่า “ทำให้ธรรมดาสามัญ” นั่นคือ ลดไปอยู่สภาพเดียวกับพวกที่เหลือของมนุษยชาติ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ นี่ไม่ใช่ทัศนคติหรือจิตใจที่เห็นว่าตัวเองบริสุทธิ์ดีกว่าคนอื่น มันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งตามพระคัมภีร์ เพราะว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า ขณะที่พวกคนไม่เชื่อเป็นสมาชิกของครอบครัวของมาร และแน่นอนว่าทั้งสองครอบครัวนี้ไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย พวกเขาแตกต่างกันเหมือนเที่ยงวันแตกต่างจากเที่ยงคืน

พ่อคนใดที่น่านับถือก็อยากให้อีก ๆ ของตนเป็นคนที่ยึดมั่น เที่ยงธรรม สะอาดและบริสุทธิ์ เขาไม่อยากจะให้อีก ๆ เป็นคนชั่วและใช้ชีวิตเหมือน “หนูโสโครก” เขาอยากให้อบุตรชายทั้งหลายของเขาเป็นคนน่านับถือเพราะว่าบุตรเหล่านั้นมีชื่อของเขาติดตัวอยู่ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระเจ้ายิ่งทรงอยากให้อีก ๆ ของพระองค์เป็นคนน่านับถือเพราะว่าเรามีพระนามของพระคริสต์ติดตัวอยู่ เราเป็นของพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยการอัครธรรมแห่งการบังเกิดใหม่ซึ่งเกิดขึ้นได้เพราะการสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชา การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า นั่นคือพระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่อยากจะให้อีกเล็ก ๆ ของพระองค์ทำบาป (1 ยอห์น 2:1) พระองค์ทรงอยากให้เราเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตแห่งความเชื่อ

“...แห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ...” ความหมายในที่นี้คือ การชำระให้สะอาดภายนอกและการชำระให้สะอาดภายในด้วย มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ แต่มันก็เป็นจริงพอ ๆ กันที่มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก และมนุษย์ตัดสินเราโดยสิ่งเหล่านั้นที่เรากระทำ สถานที่เหล่านั้นที่เราไป ฯลฯ ใน 1 ซามูเอล 16:7 เราอ่านว่า:

“พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาของเขา หรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยว่าเราปฏิเสธเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรที่จิตใจ”

พระเยซูตรัสว่า “จงกระทำให้ดินไม้ดี และผลของต้นไม้ดี หรือมิฉะนั้นจงกระทำให้ดินไม้เลว และผลของต้นไม้เลว เพราะต้นไม้ถูกรู้จักโดยผลของมัน...คนดีก็เอาของดีทั้งหลายออกมาจากคลังดีแห่งใจนั้น และคนชั่วร้ายก็เอาของชั่วร้ายทั้งหลายออกมาจากคลังชั่วร้าย” (มธ. 12:33,35)

การทำให้เป็นมลทินภายนอกถูกก่อให้เกิดโดยบาปทั้งหลายของเนื้อหนัง เนื้อหนังนั้นเสื่อมทราม และหนทางเดียวที่มนุษย์จะทำให้เนื้อหนังของตนอยู่ได้บังคับได้ก็คือ การยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า สิ่งต่าง ๆ ในชีวิตล้วนออกมาจากใจ (สภษ. 4:23) และถ้าใจนั้นไม่ได้ถูกควบคุมอย่างเต็มที่โดยพระวิญญาณ เนื้อหนังก็จะวิ่งพล่าน เพราะว่าเนื้อหนังนั้นยังอยู่ฝ่ายโลกเหมือนเดิมและการทดลองต่าง ๆ ของโลกก็คอยเรียกหาความอยากต่าง ๆ ของเนื้อหนังอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงมองดูที่ใจ เราก็ต้องจำไว้ว่ามนุษย์ไม่อาจมองเห็นใจนั้นได้ เขามองดูที่เนื้อหนัง

มันเป็นความจริงที่ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติเกรงว่าผู้ใดจะอวดได้ แต่ความเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดการงานทั้งหลายที่ตึงตาม ขอบธรรมตามแบบพระเจ้ายิ่ง

ไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอด (ยากอบ 2:14-26) ความเชื่อที่แท้จริงในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูจะก่อเกิดการงานที่ดี เราถูกสร้างในพระเยซูคริสต์ไปสู่การงานที่ดี (อฟ. 2:10) คุณอาจไม่ทำการงานที่ดีมากมายมหาศาล แต่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะก่อเกิดผลที่ดี การงานที่ดี และจะพิสูจน์ให้โลกเห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแล้วในมนุษย์ภายใน (2 คร. 5:17)

ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดเจนว่าการทำให้เป็นมลทินภายนอกถูกก่อให้เกิดขึ้นโดยบาปทั้งหลายของเนื้อหนังหรือพลัปลาแบบแผ่นดินโลก ส่วนที่เป็นร่างกายของมนุษย์ แต่บาปทั้งหลายที่อยู่ภายใน บาปเหล่านั้นของวิญญาณ คือสิ่งต่าง ๆ อย่างความเย่อหยิ่ง ความเชื่อที่อ่อนแอ ความเห็นแก่ตัว และอะไรเทือกนี้

“...ทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์...”-นั่นคือ ความสมบูรณ์พร้อมหรือพัฒนาการเต็มที่เข้าสู่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราถูกให้บังเกิดใหม่ตอนแรก เราก็เป็นทารกในพระคริสต์ แต่เราไม่ถูกคาดหวังให้เป็นทารกอยู่ต่อไป ในฐานะทารกแรกเกิด เราจะต้องปรารถนา “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” เพื่อที่เราจะได้เติบโต (1 ปด. 2:2) แต่เปาโลประกาศในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงคริสตจักรชาวโครินธ์ว่าบางคนยังทานน้ำนมอยู่ในเมื่อพวกเขาควรรับประทานอาหารแข็งแล้ว (1 คร. 3:1,2) เราจะต้องเติบโตจากขวดนมไปสู่อาหารแข็ง จากทารกไปสู่ผู้ใหญ่ที่โตเต็มวัย ไม่มีมนุษย์คนใดเคยไปถึง-หรือจะไปถึง-ความสมบูรณ์แบบอย่างที่ว่าพระเยซูทรงถือครองและทรงนำเสนอแก่มนุษย์ แต่เราจะต้องเติบโต ความสมบูรณ์แบบ และสิ่งที่ไม่น้อยกว่าความสมบูรณ์แบบ จะต้องเป็นเป้าหมายของลูกทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า นี่ถูกสอนอย่างชัดเจนในข้อพระคำต่อไปนี้:

มัทธิว 5:48: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม”

ฟิลิปปี 3:13,14: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตัวข้าพเจ้าเองได้คว้าเอาไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้สิ่งเดียว คือลืมสิ่งทั้งหลายที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และเอื้อมออกไปยังสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์”

ฮีบรู 6:1: “เหตุฉะนั้น โดยละบรรดาหลักการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์...”

(นอกจากนี้อ่าน โรม 12:1,2 และโคโลสี 1:22-28 และ 4:12 เช่นกัน)

วินาทีนั้นที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดได้รับการไถ่ เขาก็ได้รับการไถ่อย่างเต็มเปี่ยม-และหากผู้เชื่อคนใดมีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูเจ็ดสิบห้าปี เมื่อสิ้นสุดการเดินทางแบบคริสเตียนของเขา เขาก็จะไม่ถูกไถ่อย่างสมบูรณ์แบบมากขึ้นไปกว่าในห้านาทีแรกนั้นแห่งชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา การไถ่เกิดขึ้นในทันที ไม่ใช่ความต่อเนื่องหรือกระบวนการหนึ่ง แต่ชีวิตฝ่ายวิญญาณเป็นกระบวนการหนึ่งของการเติบโตวันต่อวันและการรักษาตนให้พ้นจากความโสโครก ความไม่ชอบธรรม เหล่ารูปเคารพ และบาป หนทางเดียวที่จะทำเช่นนี้ได้คือ รับประทานอาหารจากพระวจนะของพระเจ้าและอธิษฐานอย่างจริงจังและสัตย์ซื่อวันแล้ววันเล่า โดยกลับใจใหม่อย่างจริงจังจากการได้กระทำการสิ่งใดที่ทำให้เราเป็นมลทินหรือเป็นเหตุให้เราเป็นน้อยกว่าที่เราควรเป็นเพื่อพระคริสต์ ความหวังอันเปี่ยมสุขที่เรามีในพระคริสต์ควรให้เรามีความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะดำเนินเหมือนอย่างที่เราองค์ทรง

อยากให้เราดำเนิน จงสังเกตคำเตือนสติของเปาโลที่ให้แก่คริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา:

“ยิ่งกว่านั้น พวกเราจึงขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย และเตือนสติพวกท่านโดยพระเยซูเจ้าว่า พวกท่านได้รับจากพวกเราแล้วว่า พวกท่านควรจะดำเนินและเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่พวกท่านจะจำเริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก...เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือการที่พวกท่านชำระตัวให้บริสุทธิ์ ให้พวกท่านละเว้นจากการล่วงประเวณี เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านทราบวิธีที่จะรักษาภรรยาของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ ไม่ใช่ในราคะตัณหา เหมือนอย่างคนต่างชาติซึ่งไม่รู้จักพระเจ้า เพื่อไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำล่วงเกินและฉ้อโกงพี่น้องของตนในเรื่องใด ๆ เลย...เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่ความลามก แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์” (1 ธส. 4:1-7)

เปโตร โดยการคล้อยใจของพระเจ้า ให้ข้อปฏิบัติเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ เขากล่าวว่า:

“สดท่ายนี้ พวกท่านทุกคนจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน จงรักกันฉันพี่น้อง จงมีความสงสาร จงมีความสุภาพอ่อนน้อม อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย หรืออย่าด่าตอบแทนการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพร โดยรู้ว่าพวกท่านถูกเรียกให้กระทำเช่นนั้น เพื่อพวกท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก เพราะว่า ‘ผู้ที่รักชีวิตและเห็นวันทั้งหลายที่ดี จงให้ผู้นั้นระงับสิ้นของตนไว้จากความชั่วร้าย และระงับริมฝีปากของตนไว้เพื่อริมฝีปากนั้นจะไม่กล่าวคำอูบายใด ๆ เลย จงให้เขาหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายและกระทำความดี จงให้เขาแสวงหาความสงบสุขและติดตามความสงบสุขนั้น” (1 ปต. 3:8-11)

“...ในความเกรงกลัวพระเจ้า” พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมตัดเรื่องความเกรงกลัวออกไปจากคำเทศนาของตน อย่างไรก็ตาม ผมไม่เชื่อว่าเคยมีกรณีของการกลับใจใหม่ที่แท้จริงมาสู่พระเจ้าที่ไม่มีความยำเกรงแบบพระเจ้าในใจของคน ๆ นั้นที่กลับใจใหม่ ผมเชื่อว่าความเกรงกลัวเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้หากคน ๆ หนึ่งสารภาพบาป กลับใจจากบาป และหันมาหาพระเจ้าจากความอธรรม เราไม่สามารถตัดความเกรงกลัวออกไปจากการเทศนาของเราได้ ไม่มีความลึกซึ้งแห่งอุปนิสัยโดยปราศจากความเกรงกลัวแบบพระเจ้า พระเยซูพระเมสสิโปดกของพระเจ้า ทรงอ่อนโยน เปี่ยมกรุณา ออกล้นพระทัยนาน นุ่มนวล พระองค์ทรงอุ้มเด็กคนหนึ่งนั่งบนตักของพระองค์และอวยพรเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8)- แต่พระเจ้าก็ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29) ผมไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องกลัวพระเจ้าเหมือนอย่างคนกลัวสัตว์ตัวหนึ่งที่ดุร้าย เราเกรงกลัวพระเจ้าในลักษณะเดียวกับที่เราเกรงกลัวพ่อแม่ของเราในฐานะลูกคนหนึ่ง เด็ก ๆ ส่วนใหญ่ไม่กลัวพ่อแม่ของตน แต่ถ้าพวกเขามีพ่อแม่แบบที่ถูกต้อง พวกเขาจะเกรงกลัวการถูกตีสอนเพื่อเป็นการตอบแทนสำหรับความไม่เชื่อฟัง ลูก ๆ ของพระเจ้าถูกเตือนสติให้ “ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง...” (เพลงสดุดี 2:11)

หัวใจของเปาโล

ข้อ 2: จงรับพวกเราไว้เถิด พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย พวกเราไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเสื่อมทรามไป พวกเราไม่ได้โกงผู้หนึ่งผู้ใดเลย

“จงรับพวกเราไว้เถิด” มีความหมายตรงตัวว่า “จงเพื่อที่ให้เรา” คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ในความ

หมายของ “มีที่พอที่จะรับ” ในมาระโก 2:2 และในยอห์น 21:25 คำกล่าวตรงนี้มีที่อ้างอิงไปยังข้อ 12 และ 13 ในบทที่ 6 ที่เปาโลกล่าวว่า “พวกท่านไม่ได้คับแคบในพวกเรา แต่พวกท่านคับแคบในส่วนภายในต่าง ๆ ของพวกท่านเอง บัดนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน (ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้า) พวกท่านจงมีใจที่ขยายออกด้วย” สิ่งที่ตามหลังคำกล่าวนี้ พร้อมกับสิ่งที่เพิ่งมาก่อนหน้า บอกเราว่า ความปรารถนาทั้งหมดของเปาโลก็คือ ที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นจะเติบโตในพระคุณ กลายเป็นผู้อุทิศตนต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่ มีใจฝึกฝัฝ่ายวิญญาณ เจริญก้าวหน้าในสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และไม่พัวพันกับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้

“...พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย...” ถึงแม้ว่านี่พูดอย่างเฉพาะเจาะจงถึงความสัมพันธ์ของเปาโลกับชาวโครินธ์เหล่านั้น มันก็ใช้ได้กับชีวิตทั้งหมดของเขาตั้งแต่เขาได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองตามัสกัส เขาได้ดำเนินชีวิตเหนือคำติเตียนต่อหน้ามนุษย์ทั้งปวง เขาไม่ได้ทำผิดต่อผู้ใดในทางใดเลย คำกล่าวตรงนี้เป็นคำตอบต่อข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำเปาโลโดยสมาชิกบางคนเหล่านั้นของคริสตจักรในเมืองโครินธ์ ข้อกล่าวหาหลายประการที่ว่าเขาไม่ได้เป็นคนจริงใจและดังนั้นจึงได้ทำผิดต่อพวกเขา (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 9:1-6; 2 โครินธ์ 1:12-17; 5:12; 6:3-12; 10:7-11; 11:7; 12:14)

“...พวกเราไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเสื่อมทรามไป...” เปาโลถูกกล่าวหาว่าทำให้คริสตจักรในเมืองโครินธ์เสียหายโดยการเทศนาหลักคำสอนเท็จ ข้อกล่าวหาที่เขาไม่ยอมรับอีกครั้งหนึ่ง เหมือนที่เขาไม่ยอมรับในบทที่ 2 ข้อ 17 และในบทที่ 4 ข้อ 2

“...พวกเราไม่ได้โกงผู้หนึ่งผู้ใดเลย” -นั่นคือ “พวกเราไม่ได้ยึดเอาทรัพย์สินของผู้ใดโดยการisle่ท์เหลี่ยมหรือการหลอกลวง” ต่อไปในจดหมายฉบับนี้เปาโลทำชวนชาวโครินธ์เหล่านั้นให้พิสูจน์ข้อกล่าวหาของพวกเขา ให้บอกมากสักกรณีหนึ่งที่เขามีความผิดในเรื่องใด เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านโดยคนหนึ่งคนใดในพวกท่านที่ข้าพเจ้าได้ส่งไปยังพวกท่านหรือ ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขา ข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งหลายมิได้ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ เราทั้งหลายมิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ” (2 คร. 12:17,18)

มีบางคนกล่าวว่าคำว่า “ทำให้เสื่อมทราม” และ “โกง” มีความหมายตรงนี้แบบกว้างกว่าแค่เป็นการอ้างอิงถึงความละโมภและกำไร และหมายถึงบาปทางเพศด้วย นั่นคือพวกศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียนตีความผิดเรื่องความรักที่มีอยู่ระหว่างคริสเตียนทั้งหลายและกล่าวหาพวกเขาว่าทำผิดศีลธรรม โดยไม่เข้าใจว่ามันเป็นไปได้ที่ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจะรักซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้งและอย่างทุ่มเทโดยปราศจากตัณหาหรือบาปในส่วนหนึ่งของทั้งสองฝ่าย

ข้อ 3: ข้าพเจ้าพูดสิ่งนี้ไม่ใช่เพื่อจะประณามพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าเคยกล่าวแต่ก่อนว่า พวกท่านอยู่ในใจทั้งหลายของพวกเราเพื่อที่จะตายและที่จะเป็นพร้อมกับพวกท่าน

ชาวโครินธ์เหล่านั้นบางคนอาจมองว่าเปาโลกำลังพูดกับพวกเขาโดยการติเตียนแบบอ้อม ๆ ดังนั้นเขาจึงเสริมประมาณว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังติเตียนพวกท่านสำหรับสิ่งเหล่านั้นที่พวกท่านได้กระทำในอดีตหรือ

สำหรับความอยู่ดีศรีธรรมต่าง ๆ ในอดีต ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้เพียงเพื่อจะรับประกันพวกท่านเรื่องความรักและความห่วงใยของข้าพเจ้าที่มีต่อพวกท่าน สิ่งใดก็ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวหรือทำลงไป มันก็เพื่อประโยชน์สุขของพวกท่านและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า”

“ข้าพเจ้าเคยกล่าวแต่ก่อนว่า...” (ศึกษา 2 โครินธ์ 1:6; 4:10-12,15; 5:11-13 อีกครั้ง) “...พวกท่านอยู่ในใจทั้งหลายของพวกเรา...” เปาโลบอกเหล่าผู้เชื่อชาวฟิลิปปีว่า “การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเกี่ยวกับพวกท่านทุกคนก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีพวกท่านในใจของข้าพเจ้า เพราะว่าทั้งในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และในการกล่าวแก้และการยืนยันแห่งข่าวประเสริฐนั้น พวกท่านทุกคนก็เป็นผู้มีส่วนแห่งพระคุณของข้าพเจ้า” (ฟป. 1:7) มีอยู่สิ่งหนึ่งเกี่ยวกับอุปนิสัยของเปาโลซึ่งผู้คนมักไม่สังเกตเห็น ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านประกาศว่าเปาโลเป็นคนหยาบคายนักรบต่าง แต่ชื่อตรง เทียงธรรม และสัตย์จริง เราทราบดีถึงความสุจริตของเปาโล ความจริงของเขา และความกล้าหาญของเขา แต่นอกเหนือจากนี้แล้วยังมีความสุภาพอ่อนน้อมงามเกี่ยวกับชายผู้นี้ซึ่งลดทอนความรุนแรงของคำตำหนิอันเจ็บปวดของเขา ความสุภาพที่จะขจัดความเจ็บปวดนั้นซึ่งถูกก่อให้เกิดโดยคำตำหนิที่รุนแรงเช่นนั้น อ่านข้อพระคำต่อไปนี้ ที่เราพบตัวอย่างของคุณสมบัตินี้ในเปาโล:

กิจการ 26:26-29; 1 โครินธ์ 4:14; 2 โครินธ์ 9:1-4; ฟิลิปปี 3:18; และฟีเลโมน 8-21

“...เพื่อที่จะตายและที่จะเป็นพร้อมกับพวกท่าน” เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ถ้ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ยินดีมีชีวิตอยู่กับพวกท่านและใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้ากับพวกท่านในเมืองโครินธ์” แน่แน่นอนว่าคำพูดเช่นนั้นบ่งบอกถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่เปาโลมีให้แก่ลูก ๆ ของเขาในความเชื่อเช่นนั้น และหากมันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เปาโลจะต้องยกเลิกการเดินทางต่าง ๆ ของตนและใช้ชีวิตที่เหลือของเขากับคริสตจักรในเมืองโครินธ์ เขาก็ยินดียอมรับพันธกิจนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เขายอมทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่ความประสงค์ของตัวเอง เขาต้องปฏิบัติตามการทรงนำของพระเจ้า

ข้อ 4: ความกล้าหาญแห่งคำพูดของข้าพเจ้าต่อพวกท่านนั้นยิ่งใหญ่ ความภูมิใจของข้าพเจ้าต่อพวกท่านก็ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยการปลอบประโลมใจ ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีอย่างเหลือล้นในบรรดาความยากลำบากของพวกเรา

คำกล่าวตรงนี้ “ความกล้าหาญแห่งคำพูดของข้าพเจ้าต่อพวกท่านนั้นยิ่งใหญ่” ดูเหมือนถูกกล่าวเพื่อบรรเทาความแข็งกระด้างที่ชัดเจนของถ้อยคำที่เปาโลใช้ในข้อ 12 ของบทที่ 6 เมื่อเขาบอกเป็นนัยว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้รักเขาอย่างที่พวกเขาควรจะรัก คำกล่าวนี้เตือนความจำพวกเขาด้วยเกี่ยวกับความเรียบง่ายและความชัดเจนที่เขาใช้ในการกล่าวข่าวสารทั้งหมดของเขาแก่พวกเขา เหตุฉะนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวว่าเขาพูดอย่างอิสระเสมอ และถึงแม้คำพูดของเขาอาจดูเหมือนรุนแรง เขาก็พูดในฐานะเพื่อนคนหนึ่ง เขาพูดในความรักด้วยความชัดเจนและความตรงไปตรงมา เขาไม่ได้อำพรางสิ่งใดเลย เขาเน้นย้ำเรื่องนี้ในจดหมายฝากทุกฉบับของเขาและในงานรับใช้ทั้งหมดของเขา

เปาโลไม่เพียงพูดอย่างอิสระในการชี้ให้เห็นข้อบกพร่องทั้งหลายของผู้เชื่อเหล่านั้น เขายังพูดอย่างอิสระด้วยถึงความรักของเขามีต่อพวกเขา และเขาชมเชยและยกย่องพวกเขาอย่างอิสระเมื่อคำชมเชยและคำยกย่องสมควรถูกเอ่ย อย่างไรก็ตาม ผู้รับใช้ที่ยกย่องซุ่มนุมนุชของตนอยู่ตลอดในเมื่อเขาทราบว่าเขาไม่

สมควรได้รับคำยกย่องเช่นนั้น ก็กำลังจัดตั้งแทนที่จะช่วยเหลืออุดมการณ์ของพระคริสต์ แน่แน่นอนว่าเราควรให้ความดีความชอบในที่ ๆ สมควรได้รับความดีความชอบ แต่เราต้องตักเตือน คำหยาบ และเตือนสติเช่นกัน เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า:

“จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวและตอนที่ไม่ว่าง จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง...และพวกเขาจะบ่ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จงกระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที” (2 ทธ. 4:2-5)

ชีวิตและงานรับใช้ของเปาโลเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่เปิดออก เขาไม่ได้ปิดซ่อนสิ่งใดเลย เขาพูดภาษาของเพื่อนคนหนึ่ง เขาตักเตือน เขาตำหนิ-แต่เขาก็เตือนสติและให้คำชมเชยเช่นกัน

“ความภูมิใจของข้าพเจ้าต่อพวกท่านก็ยิ่งใหญ่มาก” เปาโลอธิบายถึงความมีใจกล้าในการพูดของตนโดยความมั่นใจนั้นที่เขาเชื่อมั่นจะไม่ถูกวางผิดที่ เขากำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีโอกาสมากมายที่จะชมเชยพวกท่าน ยกย่องพวกท่าน และบอกเล่าให้คนอื่นฟังว่าพวกท่านเป็นคริสตจักรที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ว่าพวกท่านได้ทำสิ่งดี ๆ มากมายเพียงใด ข้าพเจ้าทำเช่นนั้นอย่างอิสระ ข้าพเจ้าไม่ได้เก็บงำไว้” เปาโลกำลังพูดตรงนี้ถึงเวลานั้นที่เขาได้อั้วอดเกี่ยวกับความใจกว้างของชาวโครินธ์เหล่านั้นในการเรียไรสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม (ดู 2 โครินธ์ 9:1-4) ในข้อ 14 ของบทนี้ของเราเขาได้อั้วอดเรื่องพวกเขาแก่ทิตัส เกี่ยวกับความเต็มใจของพวกเขาที่จะเชื่อฟังคำสั่งนั้นที่เขาได้ให้ไว้แก่พวกเขา

“ข้าพเจ้าเต็มใจไปด้วยการปลอบประโลมใจ...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “การเติบโตของพวกท่านในเรื่องทั้งหลายฝ่ายวิญญาณและความรักของพวกท่านที่มีให้แก่ข้าพเจ้าและสำหรับสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เต็มล้นหัวใจของข้าพเจ้าด้วยการปลอบประโลมใจ”

“ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีอย่างเหลือล้นในบรรดาความยากลำบากของพวกเรา” คำกรีกที่ใช้สำหรับ “อย่างเหลือล้น” ตรงนี้เป็นคำเดียวกับที่ถูกใช้สำหรับ “มากมาย” ในโรม 5:20 ที่เปาโลกล่าวว่า “ยิ่งกว่านั้นพระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น” คำนี้มีความหมายว่า “มีมากมายมหาศาล อย่างเหลือล้น” ดังนั้นแม้บาปปรากฏมากมาย พระคุณก็ปรากฏมากมายยิ่งกว่า อย่างมหาศาลยิ่งกว่า อย่างเหลือล้นยิ่งกว่า นี่คือคำ ๆ หนึ่งซึ่งคงจะถูกใช้ก็ต่อเมื่อใจนั้นเต็มล้นด้วยการขอบพระคุณ การสรรเสริญ ความชื่นบาน และเมื่อมันคงจะเป็นเรื่องยากที่จะพบคำที่จะแสดงออกได้อย่างเพียงพอว่าใจนั้นรู้สึกอย่างไร ดังนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นในข้อพระคัมภีร์ของเราว่า “ข้าพเจ้าเต็มใจ ล้นเอ่อ ด้วยการปลอบประโลมใจ และความชื่นบานของข้าพเจ้าก็ผุดเป็นฟองจนล้นออก การปลอบประโลมใจและความชื่นบานปรากฏมากมายอย่างมหาศาล อย่างเหลือล้นในใจของข้าพเจ้า เพราะความเจริญก้าวหน้าของพวกท่านในสิ่งเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ข้อ 5: เพราะว่าเมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย แต่พวกเรามีความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ

ในกิจการ 20:1 เราถูกบอกว่าการลุกฮือของพวกเขาข้างเงินที่เมืองเอเฟซัสได้สิ้นสุดลง “เปาโลจึงเรียกพวกสาวกให้มาหาท่าน และกอดพวกเขา และจากไปเพื่อเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย” ตรงนี้ในพระคำข้อนั้นที่เรากำลังอภิปรายอยู่เปาโลกล่าวว่า “เมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย...” คำตรงนี้ที่แปลเป็น “พักผ่อน” มีความหมายว่าความสบายใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งเปาโลกำลังกล่าวว่า “พวกเราไม่มีความสบายใจเลย พวกเรามีความวิตกกังวล พวกเราเผชิญหน้ากับความกระวนกระวายใจอยู่ทุกชั่วขณะ” เปาโลใช้วลีเดียวกันนี้ในข้อ 13 ของบทที่ 2 โดยแทนที่คำว่า “เนื้อหนัง” ด้วยคำว่า “จิตวิญญาณ” การเปลี่ยนแปลงของคำพูดนี้เป็นที่สังเกตเห็นได้และต้องบอกเป็นนัยว่า เช่นเดียวกับมนุษย์คนอื่น ๆ ความปวดร้าวภายในของเปาโลได้ส่งผลอย่างรุนแรงต่อสุขภาพและความผาสุกของเขา เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่ามีความแจ่มชัดเป็นพิเศษในภาษานั้นในพระคำสองข้อนี้ซึ่งไม่อาจสร้างขึ้นได้ในฉบับแปล อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่มีการพักผ่อน ไม่มีสันติสุขในจิตใจ เขา “ถูกรบกวนอยู่รอบด้าน” และกระวนกระวายใจเหนือคำบรรยาย เขากล่าวต่อไปทันทีถึงสาเหตุแห่งความทุกข์ใจ ความไม่สบายใจ และความกระวนกระวายใจของเขา:

“...ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ถึงการข่มเหงซึ่งถูกนำมาสู่เขาโดยการที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าโดยไม่ฟังการกระทำต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ เขาประสบกับการข่มเหงรุนแรงและการขัดขวางจากพวกยิว พวกครูสอนเท็จ และพวกคนนับถือรูปเคารพทั่วทุกหนแห่งที่เขาไปพร้อมกับชาวสารข่าวประเสริฐ ความวุ่นวาย การลุกฮือ ความโกลาหลเกิดขึ้นบ่อยไม่ว่าเขาไปเทศนาที่ใดก็ตาม บางเหตุการณ์เหล่านี้ได้เกิดขึ้นที่เมืองอันโทโอกในแคว้นบิสเตีย (กิจการ 13:45-50), เมืองอีโคเนียม (กิจการ 14:1-5), เมืองลิสตรา (กิจการ 14:19), เมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:19-24), เมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:5-8), และเมืองเบโรอา (กิจการ 17:13)

“...ภายในมีความกลัวต่าง ๆ” เปาโลไม่เพียงถูกข่มเหงจากภายนอกเท่านั้น แต่เขามีความกลัวต่าง ๆ ภายในด้วย-ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึงความกระวนกระวายแห่งใจของเขาในเรื่องผลกระทบของจดหมายฝากฉบับแรกนั้นที่เขาได้ส่งไปยังคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขาได้ส่งที่ดัดไปเพื่อที่จะทราบสถานะของคริสตจักรนั้นและเพื่อคว่ำข้อปฏิบัติที่เขาได้ให้ไว้ในจดหมายฝากฉบับแรกนั้นได้ส่งผลกระทบต่อพวกเขาอย่างไร ความกลัวหลายอย่างของเปาโลน่าจะเป็นเรื่องที่ว่าพวกเขาไม่พร้อมที่จะทำการลงวินัยต่อผู้กระทำผิดนั้น หรืออาจเป็นเรื่องที่ว่าความรุนแรงของการลงวินัยนั้นที่เขาได้ให้ไว้จะทำให้พวกเขาตีตัวออกห่างจากคนที่กระทำผิดนั้น เขาอาจกลัวว่าอิทธิพลของพวกครูสอนเท็จจะมีชัยเหนือสมาชิกคริสตจักรชาวโครินธ์หลายคน นอกเหนือจากนี้เปาโลรู้สึกถึงความกระวนกระวายใจในเรื่องของทิตัส ผู้ซึ่งไม่ได้มาพบกับเขาที่เมืองโตรอัสอย่างที่เขาคาดหมายไว้ (บทที่ 2 ข้อ 13) ดังนั้นอัครทูตท่านนี้จึงมีความกลัวอย่างมาก ทุกอย่างดูไม่แน่นอน ณ เวลานั้น

ข้อ 6 และ 7: แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส และมีโชโดยการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการปลอบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการปลอบประโลมใจในพวกท่าน เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปิติยินดีมากขึ้นไปอีก

“แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้า...” เปาโลยกความดีความชอบถวายแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งสารพัด ด้วยว่าในพระเจ้าเขาได้พบสิ่งใดก็ตามที่เขาต้องการ การพลบโงนทุกอย่างของเขายู่ในพระเจ้า และมันไม่สำคัญว่าการพลบโงนนั้นจะผ่านทางเครื่องมือใดก็ตาม เขาก็ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าสำหรับเรื่องนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อกำเนิดการพลบประโลมใจทุกอย่าง (บทที่ 1 ข้อ 3) พระองค์ “ทรงพลบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ” ถูกเอาเปรียบและถูกข่มเหง กระทบกระชวยใจและหนักใจ และเปาโลกล่าวว่า “พระเจ้า...ได้ทรงพลบประโลมใจพวกเรา...”

“...โดยการมาของทิตัส”-นั่นคือ การมาของทิตัสยังแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลชื่นชมยินดีในการได้เห็นทิตัสอีกครั้ง “...และมีโชโดยการมาของทิตัสเท่านั้น...” มันไม่ใช่แค่การมาอยู่ต่อหน้าของทิตัสซึ่งพลบประโลมใจเปาโล ถึงแม้ว่าการมาของเขาได้บรรเทาความกระทบกระชวยใจทั้งหมดนั้นของเปาโลเกี่ยวกับสวัสดิภาพส่วนตัวของเพื่อนร่วมงานท่านนี้ก็ตาม-แต่มันเป็นข่าวสารนั้นที่เขานำมารายงานซึ่งนำการพลบประโลมใจมหาศาลเช่นนั้นมาสู่หัวใจของเปาโล

“...โดยการพลบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการพลบประโลมใจในพวกท่าน...” ทิตัสปีติยินดีกับผลลัพธ์เหล่านั้นที่จดหมายฉบับแรกของเปาโลได้นำมาในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ผู้เชื่อเหล่านั้นได้ปฏิบัติกับเขาอย่างกรุณา มาก ๆ และเขาได้เห็นผลกระทบเหล่านั้นซึ่งเขาได้ปรารถนาที่จะเห็นอันเป็นผลมาจากจดหมายฉบับนั้น ด้วยเหตุนี้ ทิตัสจึงได้รับการพลบประโลมใจมากมายโดยการไปเยือนของเขา และความชื่นบานของเขาก็เป็นแหล่งที่มาเพิ่มเติมแห่งการพลบประโลมใจแก่เปาโล

นี่ให้ภาพประกอบของความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีประการหนึ่งเกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คริสตจักรเป็นกายเดียวซึ่งประกอบด้วยอวัยวะหลายส่วน และเมื่ออวัยวะหนึ่งเปี่ยมล้นด้วยความชื่นบาน ความชื่นบานนั้นจะแพร่กระจายตัวมันเองเข้าสู่หัวใจของอวัยวะอื่น ๆ เมื่ออวัยวะหนึ่งของพระกายของพระคริสต์มีความสุข อวัยวะอื่น ๆ ก็มีความสุขเช่นกัน เมื่ออวัยวะหนึ่งได้รับบาดเจ็บหรือซึมเศร้า อวัยวะอื่น ๆ ก็ซึมเศร้าเช่นกัน เนื่องจากเราเป็นอวัยวะทั้งหลายของกายเดียวกัน ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียว โดยพระวิญญาณองค์เดียว ผู้เชื่อทั้งหลายจึงควรระมัดระวังว่าตนดำเนินชีวิตอย่างไรและตนประพฤติตัวอย่างไร โดยจำให้ชื่นใจว่าเมื่ออวัยวะหนึ่งเป็นทุกข์ อวัยวะทั้งหมดก็เป็นทุกข์ แต่เมื่ออวัยวะหนึ่งชื่นชมยินดีและได้รับพระพรและเต็มล้นด้วยความชื่นบาน อวัยวะอื่น ๆ ก็ได้รับพระพรเช่นกัน (อ่าน 1 โครินธ์ 12:12-27)

“...เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน...”-นั่นคือ ความปรารถนาอันจริงจังของชาวโครินธ์เหล่านั้นที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดที่มีอยู่ในคริสตจักรและที่จะจัดการกับพี่น้องที่ทำผิดคนนั้นผู้ได้นำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรและมาสู่พระนามของพระเยซูคริสต์

“...ความโศกเศร้าของพวกท่าน...” บาบานั้น การประพฤติที่น่าอับอายนั้นที่ได้เกิดขึ้นในคริสตจักร ได้นำความทุกข์ใจและความเจ็บปวดมากมายมาสู่หัวใจของอัครทูตเปาโล ดังนั้นความโศกเศร้าของผู้เชื่อเหล่านั้นซึ่งเกิดขึ้นเพราะจดหมายฉบับก่อนหน้าของเขา การกลับใจใหม่ของพวกเขาจากบาปเหล่านั้นซึ่งมีอยู่เต็มคริสตจักร และความเต็มใจของพวกเขาที่จะแก้ไขสถานการณ์ที่เลวร้ายนั้นจึงให้เปาโลมีเหตุที่จะชื่นชมยินดี

“...ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า...”-นั่นคือ “ความกระตือรือร้นของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า”

คำกรีกที่แปลเป็น “จตจ่อ” เป็นคำที่มีพลัง โดยบอกเป็นนัยถึงความรู้สึกใดที่อบอุ่นและมีพลังซึ่งมีต่อคน ๆ หนึ่ง ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้แสดงให้เห็นความรักและความกระตือรือร้นของพวกเขาที่มีต่ออัครทูตท่านนี้ผ่านทางการปรารถนาของพวกเขาที่จะปฏิบัติตามความประสงค์ของเขาและจัดการกับเรื่องนั้นในคริสตจักร

“...จนข้าพเจ้าได้ปีติยินดีมากขึ้นไปอีก” เปาโลปีติยินดีด้วยความชื่นบานมหาศาลเมื่อเขาได้เรียนรู้ว่าผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นมีความสนอกสนใจอันอบอุ่นในตัวเขาและความรู้สึกอันแรงกล้าแห่งความรักและความซาบซึ้งเกี่ยวกับว่าเขามีความหมายต่อพวกเขาอย่างไร

ข้อ 8: เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กลับใจ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้กลับใจ เพราะข้าพเจ้าดูออกว่า จดหมายฉบับนั้นเองได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ถึงแม้ว่าความเสียใจนั้นเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น

ในจดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาตักเตือนพวกเขาอย่างเฉียบขาดเพราะการเห็นต่างของพวกเขาและความไม่เป็นระเบียบอื่น ๆ ที่พวกเขายอมให้เกิดขึ้นในคริสตจักร ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “...ข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจด้วยจดหมายฉบับนั้น” จดหมายฉบับนั้นถูกเขียนเพื่อก่อให้เกิดความเจ็บปวดในพวกเขา-เหมือนกับที่คำตักเตือนที่รุนแรงและยุติธรรมจากผู้รับการเจิมของพระเจ้าก่อให้เกิดความเจ็บปวดเสมอ พระวาระของพระเจ้านั้น “มีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ” (ฮบ. 4:12) พระวาระของพระเจ้าเป็นเหมือนค้อนและเหมือนกองไฟ (ยรม. 23:29) มันคือดาบเล่มนั้นที่ลิ้นแฉกคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า-และเมื่อคนของพระเจ้ากล่าวข่าวสารของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังก็จะถูกตักเตือนและถูกตำหนิในใจของตน

“...ข้าพเจ้าก็ไม่กลับใจ” นั่นคือ เปาโลเห็นผลลัพธ์ที่เป็นสุขเช่นนั้นซึ่งถูกก่อให้เกิดโดยจดหมายฝากฉบับแรกของเขา ข่าวสารนั้นซึ่งบรรจุเป้าหมายอันสมบูรณ์ตามที่ได้อ้างไว้ตอนที่มันถูกเขียนและถูกส่งไปถึงพวกเขา และพวกเขาก็รับมันไว้ด้วยใจกรุณาจนเปาโลไม่รู้สึกเสียใจเลยที่ได้เขียนและส่งมันไป

“...ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้กลับใจ” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “กลับใจ” ไม่ได้ถูกใช้ตรงนี้เพื่อสื่อถึงการกลับใจใหม่ในความหมายที่คำนั้นถูกเข้าใจกันโดยทั่วไป ราวกับว่ามีการทำผิดอะไรไป เปาโลไม่ได้กำลังกลับใจใหม่ในฐานะผู้ที่ทำผิด มันไม่ได้หมายความว่าใจของเขาเต็มไปด้วยความเศร้าโศก แต่ว่าเขาได้มีความกระวนกระวายใจเพราะจดหมายฉบับแรกนั้นที่เขาได้ส่งไป ในที่นี้คำว่า “กลับใจ” อาจหมายถึงแค่ความไม่สบายใจหรือความกระวนกระวายใจที่เปาโลรู้สึก ไม่ใช่จากการมีสติรู้ตัวว่าได้ทำบาปหรือได้กระทำสิ่งที่ผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่จากความน่มนวลเพื่อเห็นแก่ความรู้สึกของผู้อื่น

ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วควรมีความน่มนวลเพื่อเห็นแก่ความรู้สึกของผู้อื่นอยู่เสมอ คนที่มีใจฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณควรกลัวอยู่เสมอเกรงว่า ถึงแม้ถูกกระตุ้นโดยหน้าที่ เขาอาจกล่าวอะไรบางอย่างที่แรงเกินไปและก่อให้เกิดความรู้สึกที่ผิดหรือก่อให้เกิดผลกระทบที่ผิดต่อผู้อื่น เราไม่มีสิทธิ์ทำผิดต่อลูก ๆ ของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพวกเขาได้กระทำผิดก็ตาม คนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ เมื่อพวกเขาเห็นอะไรบางอย่างที่ผิดในชีวิตของพี่น้องคนหนึ่ง ควรระมัดระวังที่จะไม่ตำหนิเขาอย่างรุนแรงเกินไปและผลักไสเขาให้ออกห่างไปจากพระเจ้ามากกว่าเดิม (อ่าน กาลาเทีย 6:1)

“...เพราะข้าพเจ้าดูออกว่า จดหมายฉบับนั้นเองได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ถึงแม้ว่าความเสียใจนั้นเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น” เปาโลกำลังกล่าวตรงหน้าว่า “ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่คืนซึ่งเกิดขึ้นเพราะจดหมายฝากฉบับนั้น เพราะถึงแม้ว่ามันได้ทำให้พวกท่านเต็มไปด้วยความเสียใจชั่วระยะหนึ่ง มันก็ก่อให้เกิดความเสียใจซึ่งข้าพเจ้าได้ปรารถนาให้พวกท่านประสบ ความเสียใจนั้นได้คงอยู่เพียงชั่วประเดี๋ยวเดียว แต่สิ่งคืนซึ่งได้เกิดขึ้นจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ผลกระทบที่ดีเหล่านั้นจะคงอยู่เรื่อยไป ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมีโอกาสอันดีเยี่ยมที่จะเปี่ยมล้นด้วยความชื่นบานซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจแสดงออกเป็นคำพูดได้ ที่ข้าพเจ้าได้ส่งจดหมายฉบับแรกนั้นไปถึงพวกท่าน มันได้นำมาซึ่งการกลับใจใหม่และได้บรรลุซึ่งทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ปรารถนาให้มันบรรลุ”

เราหมายเหตุไปแล้วว่าเปาโลส่งจดหมายฝากฉบับแรกของเขาไปถึงคริสตจักรชาวโครินธ์ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้อยคำในจดหมายฉบับนั้นได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่เปาโล เขาบันทึกถ้อยคำเหล่านั้นลงไป และเขาส่งจดหมายฉบับนั้นไปตามที่พระวิญญาณทรงนำเขา อย่างไรก็ตาม เปาโลก็เป็นเหมือนมนุษย์เหมือนอย่างเรา ๆ และหลังจากที่จดหมายฝากฉบับนั้นถูกส่งไปถึงคริสตจักรนั้น เขาก็สงสัยว่าเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ ว่าเขาได้สร้างความเจ็บปวดโดยไม่จำเป็นแก่คริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นหรือไม่ จิตใจของเขาเป็นทุกข์เกี่ยวกับเรื่องนี้จนกระทั่งที่ตีพิมพ์และให้การรับรองว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่ในเรื่องราวทั้งหมดนี้อย่างแน่นอน

การได้ถามตัวเองและการสำรวจตัวเองเกิดขึ้นอยู่ตลอดในจิตใจของคนของพระเจ้าทุกคนที่อุทิศตัวและพึงใจวินิจฉัยผิดและชอบของตน แม้กระทั่งในยามที่เขากระทำการอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุดโดยตลอดภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ตาม เนื่องจากเขาเป็นมนุษย์ หลายครั้งเขาจึงสงสัยว่าเขาได้เลือกเดินเส้นทางที่ถูกต้องหรือไม่

ข้อ 9: บัดนี้ข้าพเจ้าปีติยินดี มิใช่เพราะพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจ แต่เพราะพวกท่านได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะไม่ได้รับความเสียหายจากพวกเราในสิ่งใดเลย

สังเกต: เปาโลกล่าวชัดเจนในพระคำข้อนี้ว่าเขาไม่ได้ชื่นชมยินดีเพียงเพราะว่าคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้น “ได้ถูกทำให้เสียใจ” ในที่นี้เรามีอีกตัวอย่างหนึ่งของการพิจารณาอันนุ่มนวลของอัครทูตเปาโล เขาปฏิเสธที่จะเสี่ยงการถูกคิดเอาเอง แม้เพียงชั่วขณะเดียว ว่ามีความเพิลิตเพลินในความเจ็บปวดของผู้อื่น ไม่มีผู้รับใช้ที่แท้จริงคนใดของพระเจ้ามีความเพิลิตเพลินในความเจ็บปวดของคนเหล่านั้นที่ถูกพองใจอย่างลึกซึ้งและเต็มไปด้วยความเสียใจเพราะบาปต่าง ๆ ของพวกเขาที่ทำความผิดต่อพระเจ้า

“...แต่เพราะพวกท่านได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีความเพิลิตเพลินในการสร้างความเจ็บปวดหรือการได้เห็นความทุกข์ใจของผู้ใดอันเป็นผลมาจากการประกาศข่าวประเสริฐ แต่เมื่อมันนำความเสียใจแบบพระเจ้ามาให้และนำไปสู่การกลับใจใหม่ จันข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดีเพราะข้าพเจ้ารู้ว่ามันเป็นไปเพื่อผลดีของคน ๆ นั้น” นี่เป็นจริงในวันนี้เช่นกัน ข่าวประเสริฐนำความเจ็บปวดและความเสียใจมาสู่หัวใจของคนบาป แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่มีความเพิลิตเพลินในเรื่องนี้แต่เพียงเท่านั้น เขาชื่นชมยินดีก็ต่อเมื่อความเสียใจเช่นนั้นนำไปสู่การกลับใจใหม่จากบาปและไปสู่ความรอดจากการพิพากษา

ลงโทษชั่ววินัยนักร

คำว่า “การกลับใจใหม่” หมายถึง “การเปลี่ยนความคิดหรือจุดประสงค์” ความเสียใจอาจมาพร้อมกับมันหรือไม่ก็ได้ ในกรณีส่วนใหญ่แล้ว เช่นในกรณีนี้ ความเสียใจย่อมมาพร้อมกับการกลับใจใหม่และถูกแสดงออกโดยคน ๆ นั้น แต่แก่นแท้ของการกลับใจใหม่แห่งข่าวประเสริฐไม่ใช่ความเสียใจนั้นที่มันก่อให้เกิดขึ้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงนั้นที่มันก่อให้เกิดขึ้นในใจนั้นและด้วยเหตุนี้การเปลี่ยนแปลงในชีวิตทั้งหมดของคน ๆ นั้นที่กลับใจใหม่อย่างจริงจัง มีหลายคนในทัณฑสถานวันนี้ที่เต็มไปด้วยความเสียใจ-ไม่ใช่ความเสียใจที่ว่าพวกเขาได้ทำบาปต่อพระเจ้า แต่พวกเขาถูกจับได้ในการทำผิดของพวกเขา ดังนั้นเราจึงต้องระวังเกี่ยวกับการเชื่อมโยงความเสียใจกับการกลับใจใหม่อยู่เสมอ อาจมีผลลัพธ์แบบจอมปลอมก็ได้เมื่อการกลับใจใหม่นั้นไม่ใช่ของจริง

โปรดหมายเหตุว่าคำที่ใช้สำหรับการกลับใจใหม่ในพระคำข้อนี้แตกต่างจากคำที่ถูกใช้ในข้อ 8- (“ข้าพเจ้าได้กลับใจ”) ชาวโครินธ์เหล่านั้นกลับใจใหม่อย่างแท้จริงทีเดียว มันเป็นการเสียใจสำหรับบาปของตนที่นำพวกเขาให้หันจากบาปทั้งหลายของพวกเขาและสลัดทิ้งความชั่วร้ายที่เคยมีอยู่ในคริสตจักรที่นั่น มันคือข้อเท็จจริงนี้ และไม่ใช่แค่พวกเขาได้ถูกทำให้เสียใจ ที่ได้นำอัครทูตเปาโลให้ชื่นชมยินดีด้วยความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี

“...เพราะว่าพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า...” “ตามอย่างทางของพระเจ้า” หมายถึง “ตามแบบพระเจ้า”-นั่นคือ ในลักษณะที่พระองค์ได้ทรงบัญชาหรือจะทรงเห็นชอบ

“...เพื่อพวกท่านจะไม่ได้รับความเสียหายจากพวกเราในสิ่งใดเลย” “ได้รับความเสียหาย” หมายถึง “ทนทุกข์การบาดเจ็บ หรือได้รับความสูญเสียหรือผลเสีย” เปาโลหมายความตรงนี้ว่าไม่มีการทำให้บาดเจ็บจริง ๆ ถูกกระทำต่อผู้เชื่อเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์โดยสิ่งที่เขาได้เขียนในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงพวกเขาเลย ถึงแม้ว่ามันเป็นความจริงที่ว่าพวกเขาถูกทำให้เจ็บปวดและเป็นทุกข์เพราะคำตักเตือนของเขาก็ตาม เขากำลังกล่าวในที่นี้ว่า “พวกท่านได้เสียใจเพราะบางสิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้กล่าว แต่มันก็ดีต่อพวกท่าน มันไม่ได้สร้างการบาดเจ็บใด ๆ ต่อพวกท่าน มันไม่ได้ทำร้ายพวกท่านหรือพรากสิ่งใดที่มีค่าไปจากพวกท่านเลย มันส่งผลดีต่อพวกท่านแล้ว ถ้าพวกท่านไม่เปลี่ยนแปลง ถ้าพวกท่านถูกทำให้เจ็บปวดโดยไม่สลัดทิ้งบาปนั้นที่ทำให้พวกท่านถูกตักเตือนและถูกตำหนิ นั้นมันก็คงเป็นความทุกข์ใจและความเสียใจที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือผลอันใดเลย ทั้งนี้พวกท่านก็คงกล่าวหาข้าพเจ้าได้ว่าพรากความสุขของพวกท่านไปบ้างและนำความทุกข์ใจอย่างหนักมาสู่พวกท่านเพราะการลงวินัยที่รุนแรงนั้น บัดนี้พวกท่านก็ดีกว่าเดิมแล้ว พวกท่านได้รับความสุขเป็นกำไรแล้วและความเสียใจนั้นซึ่งพวกท่านได้สู้ทนเพียงชั่วคราวก็หมดสิ้นไปแล้ว”

หากมองแบบผิวเผิน ดูเหมือนว่าคนบางคนสูญเสียเมื่อพวกเขาหันจากมารและบาปและหันมาสู่ความชอบธรรม แต่ในความหมายที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดทนทุกข์ความสูญเสียเลยเมื่อเขากลับใจใหม่และหันมาสู่ความชอบธรรม อาจเป็นไปได้ว่าเขาจะตกงาน เลิกทำงานที่มีอยู่ หรือทิ้งธุรกิจที่ชั่วร้ายของตน แต่เขาไม่ได้สูญเสียอย่างแท้จริงเลย เขาได้กำไรต่างหาก!

ข้อ 10: เพราะความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความ

รอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนใจเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย

“ความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอด...” ภาษากรีกอ่านว่า “ด้วยว่าความเสียใจซึ่งเป็นตามแบบพระเจ้า (ตามอย่างพระเจ้า) กระทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ” มันคือความเสียใจเช่นนั้นซึ่งจะสอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้ตอบสนองต่อพระองค์ ความแตกต่างระหว่างการกลับใจที่แท้จริงและความเสียใจแบบจอมปลอมถูกให้ภาพประกอบชัดเจนโดยกรณีของดาวิดและกษัตริย์ซาอูลในภาคพันธสัญญาเดิม และของเปโตรและยูดาส อิสคาริโอทในภาคพันธสัญญาใหม่ ดาวิดกลับใจใหม่ในความจริงใจ ซาอูลกลับใจอย่างคนหน้าซื่อใจคด เปโตรร้องไห้พร้อมกับน้ำตาอันขมขื่นและตามพระเยซูไป เขาประทับใจคำพยานของเขาด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา เป็นมรณะสักขีเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ ยูดาส อิสคาริโอทเสียใจที่ตนได้ทรยศ “โลหิตที่ไม่มีความผิด” เขากลับไปและขว้างเงินนั้นไปที่เท้าของพวกปุโรหิตที่เขาได้ขายองค์พระผู้เป็นเจ้าให้แก่คนเหล่านั้น แต่จากนั้นเขาก็ออกไปและผูกคอตาย ดาวิดและเปโตรกลับใจใหม่อย่างแท้จริงจากหัวใจ ซาอูลและยูดาสเสียใจ แต่การกลับใจของพวกเขาไม่มีความจริงใจ

“...ที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนใจเลย”-หรือ “ที่ไม่ต้องมานึกเสียใจภายหลังเลย” คุณจะไม่ต้องนึกเสียใจภายหลังเลยกับความเสียใจนั้นซึ่งได้นำไปสู่การกลับใจใหม่และคุณจะไม่นึกเสียใจด้วยที่ได้รับ ความรอด คุณจะซาบซึ้งในความรอดนั้นและทะนุถนอมมันจนถึงวันนั้นที่คุณได้เห็นพระเยซู ความมั่งคั่งตรงนี้ก็คือนำตาม สัตว์ส่วนที่การกลับใจใหม่นั้นเพิ่มพูนขึ้น ความทุกข์ใจนั้นก็ลดน้อยลง เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกท่านถูกทำให้ทุกใจชั่วคราว ชั่วระยะหนึ่ง แต่พวกท่านได้กลับใจแล้ว พวกท่านได้รับความรอดแล้ว-และนั่นจะคงอยู่ไปตลอดชั่วนิรันดร์”

“ความเสียใจแห่งโลกนี้” คือความเสียใจซึ่งผุดขึ้นจากสาเหตุต่าง ๆ แบบโลกและไม่นำไปสู่การกลับใจใหม่มาถึงพระเจ้า ผู้คนเต็มไปด้วยความเสียใจ แต่ไม่ใช่เพราะว่าพระวิญญานของพระเจ้าได้ฟ้องใจพวกเขา มันเป็นการทุกข์ใจแบบจอมปลอม ความเสียใจของมนุษย์ธรรมดานั้นตรงข้ามกับความเสียใจซึ่งเป็นตามอย่างพระเจ้า เปาโลบอกชาวโครินธ์เหล่านั้นในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญานของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาน” (1 คร. 2:14)

“...กระทำให้เกิดความตาย”-บางครั้งก็เป็นความตายที่มาสู่ร่างกายเพราะความสิ้นหวังที่นำไปสู่การฆ่าตัวตายหรือที่นำโรคร้ายที่ทำให้ตายได้มาสู่ร่างกายนั้นและทำลายมัน แต่ความเสียใจที่ไม่ใช่ผลลัพธ์ของการฟ้องใจของพระวิญญานของพระเจ้า ความเสียใจที่ไม่ใช่การกลับใจใหม่ที่แท้จริง นำมาความตายมาสู่จิตวิญญาน-ความตายชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้น ความเสียใจ “กระทำให้เกิดความตาย” เมื่อมันไม่ทำให้ใจละลายและทำให้คน ๆ หนึ่งหันมาสู่พระเจ้าจากบาป แต่กลับนำไปสู่สภาวะแห่งความต้อร้อนด้วยใจกบฏ ไปสู่ความแข็งกระด้างของใจและการดูหมิ่นพระวาทะและคำบัญชาต่าง ๆ ของพระเจ้า และสุดท้ายไปสู่การตีตัวออกห่างจากพระเจ้าแบบสิ้นเชิง

ข้อ 11: ด้วยว่าจงดูสิ่งเดียวกันนี้เถิด ที่พวกท่านได้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า มันกระทำให้เกิด

ความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ไข่แล้ว กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด ไข่แล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด ไข่แล้ว ความกลัวเพียงใด ไข่แล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด ไข่แล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด ไข่แล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด ในสิ่งสารพัดพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านเองก็หมดจดในการนี้แล้ว

“จงดูสิ่งเดียวกันนี้เถิด...” นั่นคือ “จงหยุดและดูในกรณีของพวกท่านเองเถิดว่าความเสียใจตามแบบพระเจ้าก่อให้เกิดสิ่งใดบ้าง จงดูผลกระทบเหล่านั้นของความเสียใจตามแบบพระเจ้า พวกท่านเคยเต็มไปด้วยความเสียใจ แต่ความเสียใจนั้นได้ก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ อันเป็นสุขแล้ว” จุดมุ่งหมายของเปาโลในที่นี้คือ เพื่อให้ภาพประกอบผลกระทบเหล่านั้นของความเสียใจตามแบบพระเจ้าเพราะบาป ซึ่งเขาได้กล่าวถึงในพระคำข้อที่แล้ว เขาบอกชาวโครินธ์เหล่านั้นให้ดูกรณีของพวกเขาก่อนและเตือนความจำพวกเขาว่าความเสียใจตามแบบพระเจ้าได้ถูกให้ภาพประกอบอย่างงดงามแล้วในที่ประชุมของพวกเขาก่อนเลย เขากำลังบอกพวกเขาว่าสิ่งนั้นที่พวกเขา “ได้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า” (ตามแบบพระเจ้า) ได้ก่อให้เกิด “ความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ไข่แล้ว กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด”

“ความระมัดระวังเพียงใด...” คำกรีกนี้บ่งบอกถึง “ความเร่งรีบ, ความกระตือรือร้น, ความขยันขันแข็ง; ดังนั้นจึงหมายถึงความระมัดระวังอันจริงจัง” (Vine) พวกเขาได้กลับใจใหม่ในความจริงจัง ในความขยันขันแข็ง ในความจริงจัง และพวกเขาทำเช่นนั้นในความรีบเร่ง “ความระมัดระวัง” ในที่นี้บ่งบอกอย่างชัดเจนถึงความขมิ้มและความร้อนใจซึ่งพวกเขาสำแดงให้ประจักษ์ในการรีบเร่งขจัดความชั่วร้ายเหล่านั้นซึ่งเคยมีอยู่ในที่ประชุมชาวโครินธ์ พวกเขาไม่ได้ผัดวันประกันพรุ่งหลังจากได้รับจดหมายอันเข้มงวดของเปาโล พวกเขาไม่ได้แค่นั่งลงเฉย ๆ และร้องไห้เพราะเรื่องนี้ และพวกเขาไม่ได้รอคอยให้พระเจ้าจัดคน ๆ นั้นผู้ได้นำความอับอายและคำตำหนิมาสู่คริสตจักร พวกเขาใช้มาตรการต่าง ๆ พันทีเพื่อขจัดคน ๆ นั้นออกไปจากท่ามกลางพวกเขา

เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายเชื่อมั่นอย่างถึถ้วว่ามีบาปในคริสตจักร พวกเขาต้องทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับมัน-และทำมันด้วยความขมิ้มมัน บาปในคริสตจักรเป็นคำติเตียนที่มาสู่คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และมันควรถูกจัดการและถูกขจัดออกไปเสียหากฝ่ายที่มีความผิดเหล่านั้นไม่ยอมกลับใจ ถ้าบาปซึ่งทราบกันไม่ถูกขจัดออกไปจากที่ประชุมท้องถิ่นเท่าที่จะทำได้ คริสตจักรนั้นก็จะเป็นเครื่องกีดขวางแทนที่จะเป็นทรัพย์สินต่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าคริสตจักรใดที่ไม่เป็นอย่างที่มันควรจะเป็น ก็จะเป็นเหตุให้คนบาปทั้งหลายไปเสียจากพระเจ้า ไม่ใช่มาหาพระองค์

“...กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด...” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “การแก้ตัว” มีความหมายว่า “คำขอโทษ, คำแก้ฟ้อง, หรือการแก้ต่างต่อผู้กล่าวหา” ในพระคำข้อนี้ มันหมายถึงคำขอโทษสำหรับสิ่งเลวร้ายนั้นที่เกิดขึ้นในคริสตจักรชาวโครินธ์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันหมายถึงความพยายามซึ่งคงจะถูกกระทำโดยผู้เชื่อแท้เหล่านั้นในคริสตจักรเพื่อแก้ตัวจากความผิดที่ตกอยู่กับพวกเขา โปรดหมายเหตุว่า นี่ไม่ได้หมายความว่าคนที่มีความผิดผู้นั้น เมื่อถูกฟ้องใจเรื่องบาปแล้ว ก็จะพยายามแก้ตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าเองหรือขอโทษต่อพระเจ้าเองสำหรับสิ่งที่เขาทำลงไป ความหมายตรงนี้ก็คือน่าที่ประชุมในที่เมืองโครินธ์ชวนชวย

ที่จะทำให้ที่ตีตราไปถึงสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นของกรณีที่กำลังกล่าวถึง ผู้คนเหล่านั้นแสดงให้เห็นความปรารถนาอันลึกซึ้งที่จะทำให้ตัวเองพ้นผิด เท่าที่จะทำได้ในแง่ของมนุษย์ สำหรับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น พวกเขาอ่อนใจที่จะแสดงให้เห็นว่าตนไม่ได้เห็นชอบกับความชั่วนั้นในคริสตจักรเลย พวกเขาอยากให้ที่ตีตรา เพื่อที่เขาจะส่งต่อข่าวสารนั้นให้แก่เปาโล ว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นนั้นไม่อาจถูกป้องกันได้โดยที่ประชุมนั้น เพราะวามารทำงานในวิธีต่าง ๆ ที่แยบยลมาก ถึงแม้วามารเป็นเหมือนสิงโตคำราม มันก็ปรากฏตัวในฐานะ “ทูตแห่งความสว่าง” เช่นกัน คำขอโทษนั้นมาจากคริสตจักรนั้นทั้งหมด เพราะว่าทั้งคริสตจักรรู้สึกไม่สบายใจและสะเทือนใจ โดยรู้สึกวาศิสตจักรต้องทำให้ตัวเองพ้นผิดจากสิ่งเลวร้ายนี้และขจัดความชั่วร้ายทั้งปวงออกไปจากท่ามกลางที่ประชุมนั้น

“...ใช่แล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด”-ความโกรธเคืองต่อบาปที่เลวร้ายนั้นที่ได้ถูกระงับในคริสตจักร และไม่ต้องสงสัยเลยวาศความโกรธเคืองต่อคนเหล่านั้นที่ได้นำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรและเป็นเหตุให้ต้องมีการคว่ำบาตรและการลงวินัยตามที่เปาโลเรียกร้อง ผลอย่างหนึ่งของการกลับใจใหม่ที่แท้จริงคือ ความเกลียดชังบาป การกลับใจใหม่ที่แท้จริงไม่ใช่แค่ความสำนึกผิดหรือความเสียใจ มันเกี่ยวข้องกับความเกลียดชังบาปอย่างลึกซึ้งเช่นกัน มีความโกรธเคืองต่อบาปในใจของผู้เชื่อแท้ เพราะว่าบาปนำความทุกข์ ความตาย และการพิพากษาปรับโทษเป็นนิรันดร์มาสู่คนไม่เชื่อ

“...ใช่แล้ว ความกลัวเพียงใด”-ความกลัวเกรงวาศบาปอันเลวร้ายนี้จะไม่ถูกขจัดออกไปเสียทั้งหมดและถูกจัดการในแบบที่มันจะไม่ถูกทำซ้ำอีกโดยคนอื่นในคริสตจักรนั้น จากนั้นพวกเขาก็มีความกลัววาศเปาโลจะไม่พอใจและสิ่งที่เขาอาจกระทำถ้าพวกเขาไม่ได้จัดการกับเรื่องนี้อย่างเต็มที่และขจัดมันออกไปจากที่ประชุมท้องถิ่นนั้นทั้งหมด ความกลัวนี้น่าจะหมายถึงจิตใจที่กระวนกระวายของผู้เชื่อเหล่านั้น เพื่อที่ความชั่วร้ายนั้นจะถูกแก้ไขทั้งหมด ถูกจัดการและถูกขจัดออกไปจากคริสตจักรนั้นทั้งหมด พวกเขาไม่ยอมให้เหลือร่องรอยของเหตุการณ์อันน่าเกลียดนี้ในคริสตจักรเลย

“...ใช่แล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด...” นี่อาจหมายความว่าพวกเขามีความปรารถนาอันร้อนใจที่จะเห็นเปาโล หรือมันอาจหมายความว่าพวกเขามีความปรารถนาที่จะขจัดเหตุแห่งการร้องทุกข์นั้นในคริสตจักร ผมเห็นว่าในที่นี้เปาโลหมายถึงความปรารถนาอันร้อนใจของพวกเขาที่จะขจัดบาปที่น่าเกลียดนั้นออกไปเสียจากคริสตจักร เนื่องจากนี่เป็นหัวข้อหลักภายใต้การพิจารณาตรงนี้ ความเห็นของเขาในพระคำข้อนี้ไม่ได้พูดถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อเขา มากเท่ากับความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อบาปนั้นที่ได้ถูกระงับในคริสตจักรและความทุกข์ใจของพวกเขาเพราะวาศบาปนั้นได้ถูกยอมให้กระทำในท่ามกลางพวกเขาและไม่ถูกจัดการเร็วกว่านี้

“...ใช่แล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด...” นั่นคือ ความกระตือรือร้นที่จะขจัดความอธรรมนั้น ที่จะขจัดบาปที่เลวร้ายนั้น และแสดงให้เห็นวาศครทูตเปาโลเห็นว่าพวกเขารักพระเยซูจริง ๆ และเชื่อในเปาโลในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าและอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ พวกเขาเริ่มหาทางขจัดบาปนั้นออกไปทันที และพวกเขาทำเช่นนั้นด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาในความจริงจังมากมาย

“...ใช่แล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด” คำว่า “การแก้แค้น” ถูกใช้เพื่อหมายถึงการลงโทษซึ่งถูกระงับ

ผ่านกระบวนการตัดสินใจ ความหมายในที่นี้ก็คือว่า ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์เริ่มการลงโทษ ผู้ที่มีความผิดทันที คำนี้ถูกใช้อีกในข้อ 6 ของบทที่ 10 ที่เปาโลพูดถึง “และมีความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง...”

“ในสิ่งสารพัดพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านเองก็หมกมุ่นในการนี้แล้ว” นั่นคือ “พวกท่านได้ทำให้ตัวเองพันผิดแล้วเกี่ยวกับสิ่งเลวร้ายนั้นที่ได้เกิดขึ้นในคริสตจักร” เปาโลไม่ได้หมายความว่าพวกเขาบางคนไม่ได้เห็นดีเห็นงามกับการทำบาปนั้นต่อไป และเขาไม่ได้หมายความว่าคริสตจักรนั้นพันผิดอย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาหมายความว่าความกระตือรือร้นและความฉับไวของพวกเขาในการขจัดเหตุแห่งการร้องเรียนที่นำมาสู่คริสตจักรได้ทำให้พวกเขาไม่ถูกตำหนิอีกต่อไปแล้ว พวกเขาได้จัดการกับเรื่องนี้ในแบบที่เขาให้ความเห็นชอบแล้วและได้ทำให้ตัวพวกเขาเองไม่ถูกตำหนิอีกต่อไปแล้วเกี่ยวกับบาปที่เลวร้ายนี้ พวกเขาจะไม่ถูกถือว่ามีความผิดแล้วโดยเปาโลหรือโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเมื่อคริสตจักรนั้นรับจดหมายฝากฉบับแรกของเปาโลที่เตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับบาปนั้นที่มีอยู่ในคริสตจักร พวกเขาก็รู้สึกสะอิดสะเอียนตัวเองที่ได้ “ผยองขึ้น” และไม่เป็นที่พอใจที่คนที่ทำผิด เช่นนี้ไม่ได้ถูกนำตัวออกไปจากท่ามกลางพวกเขา (1 คร. 5:2) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเกรงกลัวพระพิโรธของพระเจ้าจริง ๆ เพราะว่าพวกเขาไม่ได้จัดการกับเรื่องนี้เร็วกว่านี้

ข้อ 12: เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น แต่เพื่อที่ความหวังของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน

เปาโลแจ้งให้ทราบในที่นี้ว่าทำไมเขาถึงได้เขียนไปถึงคริสตจักรชาวโครีนธ์เกี่ยวกับหัวข้อเรื่องบาปที่มีอยู่ที่นี่ เขากล่าวก่อนอื่นเลยว่า “ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด...” นั่นคือ เปาโลไม่ได้เขียนไปเพราะชายคนนั้นที่เห็นแก่ตัว คิดถึงแต่ตัวเอง และล่วงประเวณีในครอบครัว ผู้ซึ่งได้เอากรรยาของบิดามา คือแม่เลี้ยงของตน (1 คร. 5:1) เปาโลไม่ได้เขียนเพราะคน ๆ นี้เป็นหลัก

“...หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น...” เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าเขาไม่ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อที่การกระทำผิดนั้นจะถูกแก้ไขและคืนสิทธิ์เหล่านั้นให้แก่คน ๆ นั้นที่ได้ทนทุกข์ต่อการผิดนั้น นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก การผิดนั้นได้ถูกกระทำต่อบิดาของชายหนุ่มนั้น เนื่องจากชายหนุ่มผู้นั้นได้เอากรรยาของบิดาตนมาเป็นของตัวเองและกำลังอยู่กับนาง ดังนั้นผู้เป็นบิดานั้นจึงถูกทำร้าย ผมเชื่อจากพระคำตอนนี้ว่าบิดาผู้นั้นกำลังมีชีวิตอยู่ ณ เวลานั้นแน่นอน ไม่มีสิ่งใดที่บ่งชี้เลยว่าเขาเสียชีวิตแล้ว ถ้าเขาเสียชีวิตแล้ว มันก็คงไม่เป็นบาปที่ผู้เป็นลูกจะรับแม่เลี้ยงของตนมาและแต่งงานกับนาง ดังนั้นชายหนุ่มผู้นั้นจึงได้ทำบาปอันร้ายแรงต่อพระเจ้า ต่อคริสตจักร และต่อบิดาของเขาเอง แต่เปาโลไม่ได้เขียนเพียงเพราะว่าผู้เป็นบิดานั้นได้ทนทุกข์การผิดนี้

“...แต่เพื่อที่ความหวังของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน” เปาโลเตือนความจำชาวโครีนธ์เหล่านั้นว่าเขาเขียนถึงพวกเขาหลัก ๆ แล้วเพื่อที่พวกเขาจะทราบความสนใจอันลึกซึ้งของเขาในพวกเขาและความรักของเขามีต่อพวกเขา ไม่ใช่แค่ต่อบางคน แต่ต่อคริสตจักรนั้น

ทั้งหมด คริสเตียนเหล่านั้นที่นั่นเป็นผู้ที่กลับใจเชื่อผ่านทางเขาเป็นหลัก เป็นลูกทั้งหลายของเขาในความเชื่อ นั้น-และยิ่งกว่านั้นคือ พวกเขาเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า มันเป็นคริสตจักรของพระเจ้า และเปาโลไม่อยากจะ คริสตจักรนั้นทนทุกข์คำติเตียนและความอับอายเพราะความอธรรมของชายคนเดียวในคริสตจักร เขาอยากให้ พวกเขาทราบว่าเขาร้อนใจที่บาปนั้นจะถูกขจัดออกไปเสียเพื่อที่พระพรทั้งหลายของพระเจ้าจะถูกประทานให้ แก่ที่ประชุมนั้น เขาเขียนไปเพราะว่าเขาเป็นห่วงสวัสดิภาพของที่ประชุมนั้นทั้งหมด การลงวินัยต้องถูกปฏิบัติ

ข้อ 13: เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้รับการปลอบประโลมใจในการปลอบประโลมของพวกท่าน ใช่แล้ว และพวกเรามีความปีติยินดีมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะความปีติยินดีของทิตัส เพราะว่าจิตวิญญาณของเขาได้รับความสดชื่นโดยพวกท่านทุกคน

“การปลอบประโลมของพวกท่าน” ในที่นี้ดูเหมือนจะหมายถึงความสุขนั้นซึ่งชาวโครินธ์เหล่านั้น ประสบเมื่อพวกเขาเชื่อฟังข้อปฏิบัติเหล่านั้นของเปาโลและขจัดความชั่วนั้นออกไปจากที่ประชุมของพวกเขา บุคคลใดหรือคริสตจักรใดที่ยอมเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าก็จะมีความสุข คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระวจนะ ของพระองค์ก็ไม่สามารถรู้จักความสุขอันบริบูรณ์ได้ สิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อคือ “ความชื่นบาน เหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8) และการดำเนินชีวิตที่บริบูรณ์ พระเยซูตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์มากขึ้น” (ยอห์น 10:10)

แน่นอนว่าข้อเท็จจริงที่ว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นได้รับการปลอบประโลมใจก็ให้ความชื่นบานเพิ่มเติมแก่ เปาโล เขารู้ว่าถ้าพวกเขาไม่ได้ขจัดเหตุแห่งบาปนั้นในคริสตจักรออกไปเสีย พระเจ้าก็คงจัดการกับพวกเขาไป แล้ว ความไม่พอพระทัยของพระเจาก็คงตกมาสู่พวกเขาแล้ว แทนที่จะเป็นความพอพระทัยของพระองค์ ถ้า พวกเขาได้กบฏต่อคำสั่งสอนของเปาโลในจดหมายฉบับแรกนั้น ถ้าพวกเขาไม่ยอมกลับใจและขจัดความชั่วร้าย นั้นที่มีอยู่ท่ามกลางพวกเขา ผลลัพธ์ทั้งหลายนั้นก็คงจะเป็นความทุกข์ใจอย่างหนัก แต่พวกเขาได้เชื่อฟังแล้ว พวกเขาทำสิ่งซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงบัญชาพวกเขาผ่านทางงานเขียนของเปาโล

“...ใช่แล้ว และพวกเรามีความปีติยินดีมากยิ่งขึ้นไปอีกเพราะความปีติยินดีของทิตัส เพราะว่าจิต วิญญาณของเขาได้รับความสดชื่นโดยพวกท่านทุกคน” ทิตัสได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นโดยผู้เชื่อชาวโครินธ์ เหล่านั้นและได้รับการปฏิบัติด้วยความกรุณาและความรัก และนี่ให้เหตุผลอีกประการหนึ่งแก่เปาโลที่จะ เป็นสุขยิ่งนัก

ข้อ 14: ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าได้อวดสิ่งใด ๆ แก่เขาเกี่ยวกับพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายใจเลย แต่พวก เราได้กล่าวสิ่งสารพัดแก่พวกท่านในความจริงฉันใด การโอ้อวดของพวกเรา ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำต่อหน้าทิตัส ก็ ถูกพบว่าเป็นความจริงฉันนั้น

“ถ้าข้าพเจ้าได้อวดสิ่งใด ๆ แก่เขาเกี่ยวกับพวกท่าน...” ดูเหมือนว่าเปาโลได้พูดชมไว้เยอะแก่ทิตัส เกี่ยวกับคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ก่อนที่เขาส่งทิตัสไปเยี่ยมเยียนพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลรู้สึกทิตัส ชายหนุ่มคนหนึ่งที่ถูกติดตามต่อพระเจ้า อาจหุนหันและถูกใช้การโดยพระเจ้าได้เพื่อช่วยเหลือพวกเขา เปาโล น่าจะแสดงความเชื่อของตนในพวกเขา ว่าพวกเขาจะต้อนรับทิตัสด้วยใจกรุณาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าว ประเสริฐ และว่าพวกเขาจะฟังทิตัสและจะปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้นที่ถูกส่งไปถึงพวกเขาโดยเปาโล

“...ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายใจเลย” นั่นคือ “สิ่งที่ข้าพเจ้าได้บอกที่ตัสเกี่ยวกับพวกท่านก็ถูกพิสูจน์ว่าเป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่ต้องขอโทษสำหรับสิ่งใดเลยที่ข้าพเจ้าได้บอกที่ตัส และข้าพเจ้าไม่ละอายใจในสิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้บอกเขาด้วย ความคาดหวังทั้งหมดของข้าพเจ้าและมากไปกว่านั้นได้กลายเป็นจริงแล้วในการปฏิบัติของพวกท่านต่อที่ตัสและการตอบสนองของพวกท่านต่อข่าวสารนั้นที่เขาส่งมอบแก่พวกท่าน พวกท่านได้มีใจกรุณาและต้อนรับเขาเป็นอย่างดี เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าได้บอกเขาแล้วว่าพวกท่านจะเป็นเช่นนั้น”

“...พวกเราได้กล่าวถึงสารพัดแก่พวกท่านในความจริงฉันใด...” อีกครั้งที่อัครทูตท่านนี้รับประกันข่าวโครินธ์เหล่านั้นว่าทุกสิ่งที่เขากล่าวแก่พวกท่านนั้นเป็นความจริง ได้รับการตลใจจากพระเจ้า และเขาแค่บันทึกมันลงไป คำสัญญาทั้งหมดนั้นที่เขาให้ไว้แก่พวกเขาก็เป็นบรรดาพระสัญญาของพระเจ้า คำบัญชาทั้งหมดนั้นที่เขาให้ไว้แก่พวกเขาเป็นบรรดาพระบัญชาของพระเจ้า และทั้งหมดที่เขาคาดหวังจากพวกเขาก็สมเหตุสมผล เขามีความจริงใจในทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวหรือกระทำเกี่ยวกับพวกเขา เขาไม่ได้ใช้การอำพรางเลย และทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวนั้นก็ถูกพบว่าเป็นความจริง

“...การโอ้อวดของพวกเรา ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำต่อหน้าที่ตัส ก็ถูกพบว่าเป็นความจริงฉันนั้น” เปาโลกำลังพูดตรงนี้ถึงการโอ้อวดของเขาเกี่ยวกับอุปนิสัยและความพร้อมของชาวโครินธ์เหล่านั้นที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องเมื่อได้รับการสั่งสอนในจิตวิญญาณที่ถูกต้องและอากัปกิริยาอันถูกต้อง เปาโลประกาศเรื่องนี้แก่ที่ตัสแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย และมันกลับกลายเป็นอย่างที่ว่าเปาโลได้กล่าวไว้จริง ๆ

ข้อ 15: และความรักภายในของเขาก็มีมากยิ่งขึ้นต่อพวกท่าน ขณะที่เขาระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทุกคน ว่าพวกท่านได้ต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นอย่างไร

“ความรักภายใน” หมายถึงความรักที่แท้จริงหรือความผูกพันอันลึกซึ้ง สิ่งที่ว่าเปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ก็คือว่า ที่ตัสเริ่มมีความผูกพันอย่างลึกซึ้งต่อคริสตจักรในเมืองโครินธ์แล้ว ความรักของเขามีต่อพวกเขา ความนับถือของเขามีให้แก่พวกเขา ได้ถูกเพิ่มพูนขึ้นอย่างมหาศาลเพราะการไปเยือนของเขา เขาได้เห็นกับตาว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อที่อุทิศตนอย่างแท้จริง

“...ว่าพวกท่านได้ต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นอย่างไร” พวกเขาได้ต้อนรับที่ตัสด้วยความกลัวว่าจะทำให้เขาไม่พอใจและด้วยความหวาดหวั่นเกี่ยวกับผลที่ตามมาเหล่านั้นของการปล่อยให้เขาไปนั้นคงอยู่ต่อไปในคริสตจักร ที่ตัสได้เห็นกับตาถึงความกลัวในใจของพวกเขและหลักฐานที่ว่าพวกเขาปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง

ข้อ 16: เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีที่ข้าพเจ้ามีความไว้นือเชื่อใจในพวกท่านในสิ่งสารพัด

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพวกท่านเพราะข้าพเจ้ามีข้อพิสูจน์ว่าพวกท่านมีใจปรารถนาที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ที่จะเชื่อฟังพระเจ้า และที่จะขจัดทุกสิ่งที่ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าและสิ่งซึ่งจะนำคำติเตียนมาสู่คริสตจักรและสู่พระนามของพระเยซู” ในที่นี้เปาโลไม่เพียงชมเชยพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ แต่เขาแสดงให้เห็นอีกครั้งด้วยถึงความรักอันล้ำลึกของเขาและความเคารพที่มีต่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม ผมเชื่อในลักษณะที่พิเศษมาก ๆ ที่เปาโลกำลังเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับสิ่งที่เขาจะกล่าวในบทถัดไปซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียไรซึ่งเขาจะรับจากพวกเขาสำหรับพวกวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม

เหมือนอย่างที่เขาได้อวดเรื่องของพวกเขาแก่ที่ตัสและแสดงออกถึงความมั่นใจของตนว่าพวกเขาจะปฏิบัติตาม คำชี้แนะของเขาตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้ ดังนั้นเขาจึงได้อวดเรื่องของพวกเขาแก่คริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนียและได้แสดงออกถึงความมั่นใจอันไม่สั่นคลอนในพวกเขาว่าพวกเขาจะมีใจโอ้อวม อารีในการเรียไรของพวกเขาสำหรับคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์เพราะการขาดสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต จึงสังเกตถ้อยคำของเขาในบทที่ 9 ข้อ 1 และ 2:

“ด้วยว่าเรื่องการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่าน เพราะข้าพเจ้า รู้จักความกระตือรือร้นแห่งใจของพวกท่านอยู่แล้ว ด้วยว่าข้าพเจ้าอวดเรื่องพวกท่านกับคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียว่า พวกอากาศยาได้พร้อมตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก”

จากบทนี้เราได้เรียนรู้ถึงคุณค่าของคำอธิบายทั้งหลาย ของการทำให้เรื่องหนึ่งชัดเจน ถ้าเปาโลปล่อยเรื่องนี้ไว้โดยไม่ได้ข้อยุติ ก็ไม่มีทางที่จะมีความเข้าใจที่ชัดเจนระหว่างตัวเขาเองกับผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ เมื่อใดก็ตามที่มีความเข้าใจผิดระหว่างพี่น้องคริสเตียน ทางแก้ที่แท้จริงคือ การขอคำอธิบายที่ตรงไปตรงมา และเปิดเผย พระเยซูทรงสอนเรื่องนี้ในคำเทศนาบนภูเขาที่พระองค์ได้ประทานแบบแผนหรือโครงร่างที่ชัดเจนและเข้าใจได้สำหรับระเบียบวินัยในคริสตจักร:

“ยิ่งกว่านั้น ถ้าพี่น้องของท่านคนหนึ่งจะทำการละเมิดต่อท่าน จงไปและแจ้งข้อผิดพลาดของเขานั้น สองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาจะฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟังท่าน แล้วจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปพร้อมกับท่าน เพื่อในปากของพยานสองคนหรือสามคน ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ และถ้าเขาจะละเลยที่จะฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความนั้นต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขาละเลยที่จะฟังคริสตจักร จงถือเสียว่า สำหรับท่าน เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี” (มธ. 18:15-17)

- 8:1 ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราใคร่ให้พวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า ที่ได้โปรดประทานแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย
- 8:2 ว่าในการถูกทดลองอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก ความอดมสมบูรณ์แห่งความปิตุยิตีของพวกเขา และความยากจนอันแสนเข็ญของพวกเขา ได้อุดมไปสู่ความมั่งมีแห่งความมีใจกว้างของพวกเขา
- 8:3 เพราะโดยสุดความสามารถของพวกเขา ข้าพเจ้าเป็นพยานได้ ไซ้แล้ว และโดยเกินความสามารถของพวกเขาเสียอีก พวกเขาได้เต็มใจในพวกเขาเอง
- 8:4 โดยขอร้องพวกเราด้วยการอ้อนวอนอย่างมากมายว่า พวกเราจะยอมรับของถวายนั้น และให้พวกเรามีส่วนในการรับใช้พวกวิสุทธิชน
- 8:5 และสิ่งนี้พวกเขาได้กระทำ ไม่เหมือนที่พวกเราได้หวังไว้ แต่ได้ถวายตัวพวกเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก่อน และได้มอบตัวให้พวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า
- 8:6 จนกระทั่งพวกเราได้อ้อนวอนทิตส์ว่า เขาได้เริ่มต้นแล้วฉันใด เขาก็ควรกระทำให้พระคุณอันเดียวกันนั้นสำเร็จในพวกท่านด้วยฉันนั้น
- 8:7 เหตุฉะนั้น พวกท่านบริบูรณ์ในทุกสิ่ง ในความเชื่อ และคำพูด และความรู้ และในความขยันขันแข็งทั้งปวง และในความรักของพวกท่านต่อพวกเราฉันใด พวกท่านจงบริบูรณ์ในพระคุณนี้ด้วยฉันนั้น
- 8:8 ข้าพเจ้ามิได้กล่าวโดยคำบัญชา แต่โดยถือโอกาสในความกระตือรือร้นของคนอื่น ๆ และเพื่อพิสูจน์ความจริงใจแห่งความรักของพวกท่าน
- 8:9 เพราะพวกท่านรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้ว่าพระองค์เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวกท่านโดยความยากจนของพระองค์จะได้เป็นคนมั่งมี
- 8:10 และในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้คำแนะนำของข้าพเจ้า เพราะสิ่งนี้เป็นประโยชน์สำหรับพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ตั้งต้นเมื่อก่อนแล้ว มีใจที่จะกระทำเท่านั้น แต่ที่จะมีน้ำใจกระทำด้วยเมื่อปีก่อนนั้น
- 8:11 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงกระทำสิ่งนั้นเถิด ด้วยว่ามีความพร้อมที่จะกระทำอยู่แล้วฉันใด ก็ขอให้มีการกระทำโดยสิ่งซึ่งพวกท่านมีอยู่แล้วฉันนั้น
- 8:12 เพราะว่าถ้ามีใจพร้อมอยู่เป็นอันดับแรกแล้ว สิ่งนั้นก็ถูกยอมรับตามที่คน ๆ หนึ่งมีอยู่แล้ว และมีใช้ตามที่เขาไม่มี
- 8:13 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้คนอื่นได้รับความบรรเทา และให้พวกท่านรับภาระ
- 8:14 แต่โดยความเท่าเทียมกัน เพื่อที่ว่าบัดนี้ในคราวนี้ความบริบูรณ์ของพวกท่านจะได้เป็นการจัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกเขา ความบริบูรณ์ของพวกเขาก็จะได้เป็นการจัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกท่านเช่นกัน เพื่อจะได้มีความเท่าเทียมกัน
- 8:15 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’
- 8:16 แต่ขอพระคุณพระเจ้า ผู้ได้ทรงใส่ความห่วงใยอันจริงจังแบบเดียวกันไว้ในใจของทิตส์เพื่อพวกท่าน
- 8:17 ด้วยว่าแท้จริงแล้ว เขาได้ยอมรับคำเตือนสตินั้น แต่เพราะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น โดยความตั้งใจของ

เขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกท่าน

8:18 และพวกเราได้ส่งพี่น้องผู้นั้นไปพร้อมกับเขา ผู้ซึ่งการยกย่องของพี่น้องผู้นั้นอยู่ในข่าวประเสริฐทั่วคริสตจักรทั้งปวง

8:19 และมีใช้สิ่งนั้นเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกเลือกไว้จากคริสตจักรทั้งหลายเพื่อให้เดินทางกับพวกเราพร้อมกับพระคุณนี้ด้วย ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเราเพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และเป็นที่แสดงใจพร้อมของพวกท่าน

8:20 โดยหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ นั่นคือ ที่จะไม่มีผู้ใดตำหนิพวกเราได้ ในเรื่องความบริบูรณ์นี้ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเรา

8:21 โดยจัดหาสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์ มิใช่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย

8:22 และพวกเราได้ส่งไปพร้อมกับเขาทั้งสอง คือพี่น้องของพวกเราอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราได้พิสูจน์บ่อย ๆ ว่าขยันขันแข็งในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้ก็ขยันขันแข็งมากยิ่งขึ้น เพราะความไว้น้ำใจเชื่อใจมากยิ่งขึ้นซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพวกท่าน

8:23 ไม่ว่ามีใครใดถามถึงทิตัส เขาก็เป็นหุ้นส่วนของข้าพเจ้า และเป็นผู้ร่วมงานเกี่ยวกับพวกท่าน หรือไม่ว่ามีใครใดถามถึงพี่น้องของพวกเรานั้น เขาทั้งสองก็เป็นพวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์

8:24 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงแสดงให้พวกเขาเห็น และต่อหน้าคริสตจักรทั้งหลาย ถึงหลักฐานแห่งความรักของพวกท่าน และแห่งการรอดของพวกเราเพราะเหตุพวกท่านเกิด

ในบทที่ 7 เปาโลแสดงออกถึงความมั่นใจของเขาในความพร้อมใจเชื่อฟังของผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น ในสิ่งสารพัด ที่เปาโลมั่นใจเช่นนี้ก็เพราะความฉับไวที่พวกเขาจัดการกับบาปในคริสตจักร และเพราะความเคารพนับถือที่พวกเขาได้แสดงแก่ทิตัส ผู้ซึ่งเปาโลได้ส่งไปหาพวกเขา ทุกสิ่งที่เปาโลเคยกล่าวชมพวกเขาไว้ได้กลายเป็นจริงแล้ว เขาไม่ได้พูดเกินจริงเลยเมื่อเขาชมเชยพวกเขาให้ทิตัสฟัง ทุกสิ่งที่เขาเคยขอพวกเขาไว้พวกเขาได้กระทำแล้ว ถ้อยคำสุดท้ายในบทที่ 7 เป็นถ้อยคำแห่งการสรรเสริญ และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระวิญญูณบริสุทธิทรงนำในเรื่องนี้เพื่อกระตุ้นพวกเขาให้มีใจชวนขวยที่จะรับเงินถวายสำหรับผู้เชื่อที่ยากจนและเดือดร้อนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

บทนี้และบทที่ 9 พูดถึงหัวข้อเรื่องการถวาย เรามีคำสั่งต่าง ๆ ตามที่พระวิญญูณบริสุทธิได้ประทานพวกมันแก่เปาโลสำหรับการเรียไรรด้วยใจกว้างขวางในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลาย ถ้าคริสเตียนทุกคนจะปฏิบัติตามคำสั่งที่ให้ไว้ในสองบทนี้ ก็คงไม่มีความต้องการด้านการเงินในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้

เปาโลให้ข้อปฏิบัติโดยตรงแล้วสำหรับการรับเงินถวายในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา:

“บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรรเมื่อข้าพเจ้ามา และเมื่อ

คริสตจักรเหล่านั้นจะได้มีความมั่นใจทั้งหมดว่าเงินถวายนั้นจะถูกแจกจ่ายอย่างเหมาะสมและไม่ถูกจัดการอย่างผิด ๆ เขาไม่มีความปรารถนาที่จะให้เงินถวายนี้อีกฝากไว้ให้เขาดูแล ดังนั้นเขาจึงฝากเงินนี้ไว้ในมือของทิตัสและพี่น้องเหล่านั้น เปาโลอยากปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ไม่เพียงในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาอยากได้หลักฐานแห่งความซื่อสัตย์ของเขาต่อหน้าผู้คนเช่นกัน (ข้อ 16-21)

ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 16,18 และ 22 ดูเหมือนจะมีชายสามคน-ทิตัสและอีกสองคน-ผู้ซึ่งไปรับเงินถวายนั้นและนำมาส่งมอบให้แก่วิสุทธิชนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลชมเชยทั้งสามคนนี้อย่างมากว่าเป็นชายที่สัตย์ซื่อ ซื่อสัตย์ เป็นผู้ซึ่งคริสตจักรไว้วางใจได้ และเป็นผู้ที่คริสตจักรมีความมั่นใจในตัวพวกเขาได้อย่างมากที่สุด (ข้อ 22-24)

การเรียไรเพื่อคนยากจน:

แบบอย่างของคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย

ข้อ 1 และ 2: ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราใคร่ให้พวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า ที่ได้โปรดประทานแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย ว่าในการถูกลดลงอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก ความอุดมสมบูรณ์แห่งความปีติยินดีของพวกเขา และความยากจนอันแสนเข็ญของพวกเขา ได้อุดมไปสู่ความมั่งมีแห่งความมีใจกว้างของพวกเขา

“พวกเราใคร่ให้พวกท่านทราบ” -หรือ “พวกเราทำให้พวกท่านทราบ พวกเราแจ้งพวกท่านให้ทราบ” วลีนี้มีความหมายว่า “พวกเราเป็นเหตุให้พวกท่านทราบ”

“...ถึงพระคุณของพระเจ้า ที่ได้โปรดประทานแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย” นั่นคือ “พวกเราประสงค์จะให้พวกท่านทราบถึงความโปรดปรานอันไม่คู่ควรที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย” ในพระคัมภีร์ “พระคุณ” บางครั้งถูกใช้ในความหมายของคำว่าของขวัญ วลี “ของประทานของพระเจ้า” หมายถึง “ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” พระเจ้าได้ประทานของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว “ของพระเจ้า” บ่งบอกถึงของขวัญชิ้นหนึ่งที่ยิ่งใหญ่และยอดเยี่ยม และเหนือกว่าสิ่งใดที่มนุษย์จะให้ได้ ในที่นี้ “พระคุณของพระเจ้า” มีความหมายว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระคุณแก่พวกเขาอย่างบริบูรณ์-ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

“คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย” หมายถึงคริสตจักรเหล่านั้นที่เมืองเธสะโลนิกา เมืองฟีลิปปี และน่าจะเมืองเบโรอา มันเป็นเรื่องน่าชื่นใจที่จะหมายเหตุตรงนี้ว่าคำสรรเสริญชนิดที่ถูกต้องก็เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการต่าง ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน เราจะต้องไม่แสวงหาคำสรรเสริญของมนุษย์ และเราจะต้องไม่กลายเป็นคนเย่อหยิ่ง แต่เราอาจไม่รังเกียจแบบอย่างของพวกเขา เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ข้าพเจ้าอยากให้พวกท่านทราบว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งดีมากมายขนาดไหนในพวกเขา” เขาอยากให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นทราบว่าเพราะความใจกว้างของคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย พระเจ้าจึงได้ช่วยพวกเขาและคนเหล่านั้นที่พวกเขาได้ให้เงินถวาย

มีคนกล่าวหลายครั้งแล้ว แต่มันก็สมควรถูกกล่าวซ้ำอีกหลายครั้ง: คริสเตียนบางคนไม่รับมากขึ้นจาก

ความเชื่อแบบคริสเตียนของตนเพราะว่าพวกเขาไม่ใช่เข้าไปมากขึ้น! พวกเขาดำเนินชีวิตอยู่บนชายขอบ พวกเขาอยากได้แค่พระคุณเพียงพอที่จะรอดพ้นจากนรก แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนทั้งหมดแด่พระเจ้า มีคริสเตียนชี้เหนียวอยู่มากมายเกินไปจริง ๆ มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อแท้ทั้งหลายเมื่อพวกเขาตระหนักว่าพวกเขาให้มากกว่าที่พระเจ้าประทานไม่ได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้ให้เพื่อที่จะได้รับการตอบแทน เราไม่ได้ให้เพื่อที่จะรับ เราให้เพราะว่าเรารักพระเยซู โดยไม่คาดหวังสิ่งใดเป็นการตอบแทน-แต่พระเยซูไม่ทรงมองข้ามแม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยที่ถูกใช้ในพระนามของพระองค์

ไม่มีผู้ใดจะเคยให้ด้วยใจกว้างขวางจนกว่าเขายอมให้พระเจ้าทำงานในใจของเขาและประทานพระคุณแห่งการให้ไว้ภายในเขา การให้คือพระคุณอย่างหนึ่งอย่างแน่นอน คือความโปรดปรานอันโดดเด่นที่พระเจ้าทรงโปรดประทาน การให้เป็นหนึ่งในหลักฐานที่แสดงถึงความรักของพระเจ้า ถ้าเราถือครองความรักของพระเจ้า เราก็จะให้โดยอัตโนมัติ และเมื่อเราให้สิ่งที่เราให้ได้ในจิตใจที่ถูกต้อง พระเจ้าก็ประทานความสามารถแก่เราที่จะให้มากกว่าเดิม สิ่งนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วมาตลอดหลายปีแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน คนเป็นอันมากให้การรับรองว่าพวกเขาเคยเป็นยาจกจนกระทั่งพวกเขายอมจำนนต่อพระเยซูและถูกสอนเรื่องพระคุณแห่งการให้-ก่อนอื่นคือให้ตัวพวกเขาเอง จากนั้นจึงให้ทั้งหมดที่พวกเขา มีในฝ่ายร่างกาย ฝ่ายวิญญาณ และฝ่ายวัตถุ ตามความสามารถของพวกเขา หลังจากให้ทั้งหมดที่พวกเขาจะให้ได้แล้ว พระเจ้าก็ทรงช่วยให้พวกเขาสามารถให้ได้มากยิ่งขึ้น มากกว่าเดิมเรื่อย ๆ

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปาโลหมายความว่าตามที่เขากล่าวในที่นี้จริง ๆ เขาไม่ได้กล่าวด้วยใจกล้าว่าคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนียได้ร่วมบริจาคด้วยใจกว้างขวางสำหรับวิสุทธิชนที่ยากจนกว่าเหล่านั้น แต่เขาพูดถึงมันว่าเป็นความโปรดปรานที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่พวกเขา ว่าพวกเขาสามารถให้ด้วยใจกว้างขวางได้จริง ๆ

ในกิจการ 16:9 เราพบบันทึกเรื่องราวที่เปาโลได้เห็นนิมิตของชายผู้หนึ่งที่ร้องเรียกว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด” และแน่นอนว่าเขาได้ไป ต่อมาเมื่อเขียนถึงชาวโรมเหล่านั้น เปาโลกล่าวว่า: “แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน เพราะว่าพวกศิษย์แห่งแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์บางส่วนให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” (รม. 15:25,26)

ในคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนีย ดูเหมือนว่าคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีมีความโดดเด่นมากที่สุดในเรื่องความใจกว้าง เมื่อเขียนถึงคริสตจักรนั้น เปาโลกล่าวว่า:

“แต่ข้าพเจ้าได้ปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง ว่าบัดนี้ในที่สุดการระลึกถึงข้าพเจ้าของพวกท่านก็ได้เจริญขึ้นอีก ในเรื่องนี้พวกท่านได้คิดถึงจริง ๆ แต่พวกท่านก็ขาดโอกาส...บัดนี้ พวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วด้วยว่า ในเวลาเริ่มแรกแห่งข่าวประเสริฐนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับการถวายทรัพย์และการรับถวายทรัพย์เลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น เพราะแม้แต่ในเมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ส่งมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า... แต่ข้าพเจ้ามีสิ่งของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิมอยู่โดยได้รับบรรดาสิ่งของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำ

มาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่โปรด เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า” (ฟป. 4:10,15,16,18)

“...ว่าในการถูกทดลองอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก...” คำกรีกที่แปลเป็น “การถูกทดลอง” ถูกใช้ในความหมายของการถูกทดสอบและผ่านการทดสอบนั้นได้ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยากอบ 1:12 ที่เราอ่านว่า: “ผู้ที่สู้ทนการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์” ความหมายตรงนี้ในหนังสือโครินธ์ก็คือว่า ความทุกข์ลำบากที่พวกเขากำลังเผชิญนั้นได้นำคุณสมบัติต่าง ๆ แบบคริสเตียนที่แท้จริงของมาในคริสตจักรชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้น เปาโลพูดตรงนี้ถึงการข่มเหงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ร่วมสู้ทนกับเขาซึ่ง หากไม่ได้ถูกสู้ทนในจิตใจที่ถูกต้อง ก็คงทำให้พวกเขามัวแต่เศร้าโศกเสียใจไปแล้ว แทนที่จะทำให้พวกเขาชวนขวยที่จะบรรเทาความเสียใจและความขัดสนเหล่านั้นของผู้อื่น การทดสอบเหล่านั้นบางอย่างถูกกล่าวถึงในข้อพระคำต่อไปนี้:

“และพวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของพวกเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยได้รับถ้อยคำนั้นในความเจ็บปวดรวดร้าวเป็นอันมาก ...” (1 ธส. 1:6)

“พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างคริสตจักรเหล่านั้นของพระเจ้าในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่าพวกท่านได้ทนทุกข์ความลำบากต่าง ๆ แบบเดียวกันจากพลเมืองของพวกท่านเอง...” (1 ธส. 2:14)

“...พวกเราเองจึงอวดในพวกท่านในบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าเนื่องด้วยความเพียรของพวกท่าน และความเชื่อในบรรดาการถูกข่มเหงของพวกท่านและบรรดาการยากลำบากที่พวกท่านสู้ทนอยู่นั้น” (2 ธส. 1:4)

(นอกจากนี้ อ่านกิจการ 17:1-9)

“...ความอุดมสมบูรณ์แห่งความปีติยินดีของพวกเขา และความยากจนอันแสนเชี้ยของพวกเขา...” ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเผชิญความลำบาก (ความทุกข์ลำบากอันเลวร้ายและการทดลองต่าง ๆ ที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่) พวกเขาก็แสดงออกถึงความชื่นบานยิ่งใหญ่ และทั้ง ๆ ที่พวกเขา “ยากจนแสนเชี้ย” พวกเขาก็แสดงออกถึงความมีใจกว้างมากมายต่อผู้อื่น เหล่านี้เป็นผลแห่งการอยู่ฝ่ายวิญญาณ การแปลแบบตรงตัวของคำกรีกที่แปลเป็น “อันแสนเชี้ย” (“ลิก”) คือ “ลงไปสู่ก้นบึ้ง หรือตามความลิก” ดังนั้นชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นจึงได้ประสบกับความยากจนซึ่งได้กัดกินพวกเขาไปจนถึงก้นบึ้ง

ความมีใจกว้างในการให้ไม่จำเป็นต้องถูกวัดขนาดโดยปริมาณที่ให้ แต่โดยใจซึ่งให้ เราพบเรื่องนี้ถูกให้ภาพประกอบในลูกา 21:1-4:

“และพระองค์ (พระเยซู) เงยพระพักตร์ และทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายโยนเงินถวายของตนเข้าไปในตู้เก็บเงินถวาย และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งโยนเหรียญทองแดงสองอันไว้ในนั้นด้วย และพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ได้โยนไว้ข้างในมากกว่าบรรดาคนเหล่านี้ เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนได้โยนเงินจากทรัพย์เหลือเฟือของตนเข้าไปในบรรดาของถวายของพระเจ้า แต่นางจากความขัดสนของนางได้โยนสิ่งเลี้ยซึ่งทั้งหมดที่นางมีอยู่ไว้ในนั้น”

“...ได้อุดมไปสู่ความมั่งมีแห่งความมีใจกว้างของพวกเขา” คำว่า “ความมีใจกว้าง” ตรงนี้บ่งบอกถึง

“ความจริงใจ ความเรียบง่าย ความไม่ถือตัว” วลี “ความมั่งมีแห่งความมีใจกว้าง” มีความหมายว่าความมีใจกว้างอันมั่งมีหรือบริบูรณ์ ความมีใจกว้างของคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนียก็มหาศาลยิ่งกว่าที่จะคาดหวังได้จากผู้คนที่ยากจนขนาดนั้น และเป้าหมายของเปาโลในที่นี้ก็คือ เพื่อให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นถูกกระตุ้นที่จะให้ด้วยใจกว้างโดยแบบอย่างของพวกเขา พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาสิ่งที่พวกเขาไม่อาจคู่ควรได้- พระคุณ ดังนั้นเนื่องจากพวกเขาได้รับการอวยพรในสิ่งของที่เป็นวัตถุ พวกเขาจึงควรมีใจกว้างในสิ่งเหล่านั้นที่เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็มต้องการ พวกเขาควรมีใจกว้างในทรัพย์สิ่งของฝ่ายโลกเหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงมีพระทัยกว้างขวางต่อพวกเขาแล้วในบรรดาสิ่งฝ่ายสวรรค์-นั่นคือ พระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์

พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มต้นแห่งการให้ พระเจ้าได้ประทานให้ก่อน และพระเจ้ามิได้ประทานให้แก่คนเหล่านั้นที่รักและได้ซาบซึ่งพระคุณพระองค์ และไม่ได้ประทานให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ถวายสิ่งใดแต่พระองค์ด้วย เมื่อพระเจ้าทรงกำหนดล่วงหน้าให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น มันก็ถูกลิขิตล่วงหน้าและถูกแต่งตั้งไว้แล้วก่อนการวางรากฐานของโลก (1 ปต. 1:18-20) พระเจ้าได้ประทานพระเยซูให้แก่หมู่ชนหนึ่งที่ไม่ได้รักและซาบซึ่งพระคุณพระเจ้าเลย ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีบาปและความน่าสังเวช พระเจ้าก็ทรงให้พระบุตรของพระองค์เป็นผู้สลับล้างพระอาชญาเพราะบาป (รม. 3:24,25; 5:6-8)

ผลอย่างหนึ่งของพระคุณของพระเจ้าคือ การให้ และคนที่ไม่ให้ก็ออกผลน้อยมากที่แสดงว่าเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว เราไม่ได้รับความรอดโดยการให้ แต่เราให้ด้วยใจยินดีและสมัครใจเพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว และเมื่อเราเห็นผู้ใดที่ประสบความทุกข์ยากมากกว่าเรา เราก็จะช่วยเหลือคน ๆ นั้นถ้าเรารู้จักพระคุณของพระเจ้า เราอาจไม่สามารถทำทุกอย่างที่เราอยากจะทำหรือทุกอย่างที่คน ๆ นั้นต้องการให้กระทำ แต่เราจะทำสิ่งที่เราทำได้ และนั่นคือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากเรา เมื่อหญิงม่ายคนนั้นโยนเงินสองสตางค์ของตนไว้ข้างใน พระเยซูก็ตรัสว่านางได้ให้มากกว่าคนทั้งปวง นางให้ทั้งหมดที่นางมี นางให้เงินถวายจำนวนเล็กน้อย แต่นางทำสุดความสามารถของตนแล้ว (มาระโก 12:41-44) เมื่อมารีย์ทำกล่องใส่น้ำมันหอมอันมีค่า นั้นแตกและขลิบพระกายของพระเยซู พระองค์ก็ตรัสว่า “เธอได้กระทำการที่เธอสามารถทำได้” (มาระโก 14:3-9)

ข้อ 3 และ 4: เพราะโดยสุดความสามารถของพวกเขา ข้าพเจ้าเป็นพยานได้ ใช่แล้ว และโดยเกินความสามารถของพวกเขาเสียอีก พวกเขาได้เต็มใจในพวกเขาเอง โดยขอร้องพวกเราด้วยการอ่อนน้อมอย่างมากมายว่า พวกเราจะยอมรับของถวายนั้น และให้พวกเรามีส่วนในการรับใช้พวกวิสุทธิชน

“เพราะโดยสุดความสามารถของพวกเขา ข้าพเจ้าเป็นพยานได้...” พวกเขาให้จนสุดความสามารถของตน เปาโลถูกใช้การโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเพื่อก่อตั้งคริสตจักรเหล่านั้น และเขาใช้เวลามากมายกับผู้คนที่นั่น เขาจึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นพยานในเรื่องของสภาพของคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย

“...ใช่แล้ว และโดยเกินความสามารถของพวกเขาเสียอีก...” นั่นคือ เกินสิ่งที่จะถูกคาดหวังหรือคิดได้ในสภาพของพวกเขา ความหมายในที่นี้ก็คือว่า คริสเตียนเหล่านี้เต็มใจที่จะให้มากกว่าที่พวกเขาสามารถที่จะให้ได้ พวกเขาเสียสละ พวกเขาเอาจากความขัดสนของตัวเองและให้อย่างเต็มใจเพื่อตอบสนองความต้องการ

ของผู้อื่น

“...พวกเขาได้เต็มใจในพวกเขาเอง” เมื่อกระทำการโดยตัดสินใจเลือกเอง โดยไม่คำนึงถึงตัวเอง ด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง ซึ่งถูกนำโดยความปรารถนาที่ไม่เห็นแก่ตัวของพวกเขาเอง พวกเขาจึงให้ด้วยใจกว้างขวาง พวกเขาไม่ได้ออให้คนมาเคยั้นคยอและอ้อนวอน แต่ให้ด้วยความสมัครใจของตัวพวกเขาเอง “พระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง” (2 คร. 9:7) และความซึนบานของพวกเขาถูกเผยให้ประจักษ์ในการให้แก่คนเหล่านั้นที่ประสบความทุกข์ยากมากกว่าตน จากบันทึกทั้งหมดที่เรามีเกี่ยวกับคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย พวกเขาโดดเด่นในเรื่องการให้ด้วยใจกว้างขวางและด้วยใจยินดีของตน

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดตัวตนของพวกเขาและเต็มใจที่จะถูกนำโดยพระวิญญาน โดยยอมจำนนไม่เพียงตัวพวกเขาเองแต่ทั้งหมดที่พวกเขามีเช่นกัน พระเจ้าทรงต้องการหัวใจ มนุษย์นั้นที่อยู่ภายใน พระองค์ทรงต้องการร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อวัยวะของเราให้เป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม และพระองค์ทรงต้องการเงินทองของเรา มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าในการแจกจ่ายนี้ที่จะใช้เงินทองของเราไม่เพียงเพื่อเลี้ยงดูและดูแลคนยากจน แต่เพื่อเผยแพร่ข่าวประเสริฐเช่นกัน พระเจ้าทรงสามารถให้ขนาดที่เหมือนฝนลงมาจากสวรรค์และเลี้ยงดูคนยากจนได้ พระองค์เองทรงสามารถตอบสนองความต้องการเหล่านั้นของคริสตจักรท้องถิ่นได้ แต่พระองค์ได้ประทานสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่แก่เราในการร่วมแบ่งปันสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงอวยพรเราแล้ว

“...โดยขอร้องพวกเราด้วยการอ้อนวอนอย่างมากมายว่า พวกเราจะยอมรับของถวายนั้น...” เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนียได้อ้อนวอนเขาอย่างจริงจังให้รับเงินถวายนั้นที่พวกเขาได้มอบให้และนำส่งมันให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนและทุกข์ยากเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

“...และให้พวกเรามีส่วนในการรับใช้พวกวิสุทธิชน” - หรือ “ให้พวกเรายอมรับของถวายนั้นและการร่วมสามัคคีธรรมนั้นแห่งการปรนนิบัติวิสุทธิชนเหล่านั้น”

ผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนียได้ขอร้องเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาที่จะมีส่วนในการงานแห่งการนำส่งเงินที่ถวายให้แก่วิสุทธิชนเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม สาเหตุแห่งความทุกข์ยากซึ่งทำให้การเรียไ้รนี้เป็นเหตุจำเป็นน่าจะเป็นการกัณดารอาหารรุนแรงในแผ่นดินนั้น ซึ่งถูกพยากรณ์ไว้โดยอากาบัสและซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของคลาวดิอัส ซีซาร์ (ดู กิจการ 11:27-30)

ข้อ 5: และสิ่งนี้พวกเขาได้กระทำ ไม่เหมือนที่พวกเราได้หวังไว้ แต่ได้ถวายตัวพวกเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน และได้มอบตัวให้พวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า

พวกเขาไม่ได้ให้สิ่งที่เปาโลคาดหมายไว้เท่านั้น เขาทราบถึงความยากจนของคริสตจักรชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้น และเขาคาดหวังเงินถวายเล็กน้อยจากพวกเขา

“...แต่ได้ถวายตัวพวกเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้เชื่อเหล่านั้นยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน มอบถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่หวังสิ่งใดไว้เลย พวกเขาารู้สึกว่าทั้งหมดที่พวกเขามีอยู่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเมื่อผู้คนที่มุ่งอย่างซื่อสัตย์และหมดทั้งตัวแด่พระองค์ พวกเขาก็ไม่ประสบความยุ่งยากเลยในการมีเงินทองที่จะบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นที่ประสบความ

ทุกข์ยากมากกว่า โดยความยินยอมพร้อมใจแห่งการเสนอตัวที่จะรับใช้ของพวกเขา ไม่ว่าจะการเสนอตัวเหล่านั้น จะต่ำต้อยสักเพียงใดก็ตาม และโดยความทุ่มเทของพวกเขาคือพระเจ้า ผู้เชื่อชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นจึง ทำเกินความคาดหมายของเปาโลเกี่ยวกับพวกเขา พวกเขาถวายตัวพวกเขาเองก่อนอื่น “และได้มอบตัวให้เรา เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

นั่นคือ “และจากนั้นจึงแก่พวกเราในฐานะเหล่าผู้รับใช้และเหล่าตัวแทนของพระเจ้า”-หรือ “พวกเขา ได้ถวายตัวแก่พวกเราเพื่อที่จะถูกซื้อทางในเรื่องของการเรียไรที่จะกระทำนั้น” สิ่งที่พวกเขาได้กระทำ พวกเขา ก็กระทำ “โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า” นั่นคือ มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่พวกเขาควรมีอำนาจที่จะกระทำ เช่นนั้นหากพวกเขาเต็มใจที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตของพวกเขา

ในฐานะผู้เชื่อ เราควรเต็มใจที่จะทำแบบเดียวกัน เราที่บังเกิดใหม่แล้วควรมีใจขอบพระคุณอยู่ตลอดเวลา ภายใต้อุปสรรคการณ์ ถึงแม้กำลังประสบกับความทุกข์ลำบากหรือความยากจนก็ตาม: “ในทุกกรณีจึง ขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน” (1 ธส. 5:18)

ข้อ 6: จนกระทั่งพวกเราได้อ่านวนทิตส์ว่า เขาได้เริ่มต้นแล้วฉันใด เขาก็ควรกระทำให้พระคุณอัน เดียวกันนั้นสำเร็จในพวกท่านด้วยฉันนั้น

ทิตส์ (ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนโดยคำกล่าวที่ว่า “เขาได้เริ่มต้นแล้วฉันใด”) ได้ไปเยือนเมืองโครินธ์เป็น ครั้งที่สองแล้วก่อนที่เปาโลไปถึงที่นั่นอีกครั้ง การไปเยือนครั้งแรกของทิตส์ได้เริ่มต้นการถวายนั้นแล้ว การไป เยือนครั้งที่สองของเขาได้เสร็จสิ้นการเรียไรเพื่อวิสุทธิชนเหล่านั้น คำว่า “อ้วนอวน” อาจถูกแปลให้ดีขึ้นได้ ว่า “กระตุน” หรือ “คยั่นคยอย” เปาโลคยั่นคยอยทิตส์ให้กลับไปและทำสิ่งที่เขาเริ่มต้นแล้วนั้นให้เสร็จสิ้น

“...พระคุณอันเดียวกันนั้น” ในที่นี้เปาโลพูดถึงของประทานนั้น การเรียไรนั้น เงินถวายนั้น ซึ่งได้ถูก รวบรวมเพื่อวิสุทธิชนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม (ดูความเห็นเกี่ยวกับข้อ 1 ของบทนี้) อันที่จริงเปาโลกำลังกล่าว ว่า “เมื่อทราบถึงความยากจนและความขัดสนยิ่งนักในท่ามกลางคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงประหลาดใจกับเงินถวายด้วยใจกว้างนั้นที่พวกเขาได้ถวายเพื่อวิสุทธิชนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าได้รับการหนุนใจอย่างมากเพราะความมีใจกว้างแบบไม่คาดคิดของพวกเขา ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ขอร้อง ทิตส์ให้ไปหาพวกท่านและสำเร็จการเรียไรนั้นซึ่งพวกท่านได้เริ่มต้นแล้วและปรารถนาที่จะถวายเพื่ออุดมการณ์ อันคู่ควรนี้ เกรงว่าพวกท่านจะถูกทำให้อับอายเพราะความมีใจกว้างของผู้เชื่อชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้น ข้าพเจ้าร้อนใจอยากให้พวกท่านถวายด้วยใจกว้างขวาง และข้าพเจ้าจึงจะส่งทิตส์ไปเพื่อที่เขาจะได้สำเร็จการ เรียไรเงินนั้นเพื่อคริสเตียนที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม”

คำเตือนสติ

ข้อ 7: เหตุฉะนั้น พวกท่านบริบูรณ์ในทุกสิ่ง ในความเชื่อ และคำพูด และความรู้ และในความขยันขัน แข็งทั้งปวง และในความรักของพวกท่านต่อพวกเราฉันใด พวกท่านจงบริบูรณ์ในพระคุณนี้ด้วยฉันนั้น

อัครทูตเปาโลชมเชยผู้เชื่อทั้งหลายเสมอ ที่ได้ทำตามที่ได้ ทำด้วยความจริงใจและความจริง ในที่นี้เขา บอกชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าพวกเขา “บริบูรณ์ในทุกสิ่ง” และจากนั้นเขาเอ่ยชื่อหน้าที่และพระคุณบางประการ ของคริสเตียนซึ่งในนั้นพวกเขาบริบูรณ์:

“...ในความเชื่อ...” ความเชื่อเป็นรากเหง้าแห่งพระคุณทั้งปวงของคริสเตียน มีคนเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโคโรินธ์ซึ่งเป็นผู้มีความเชื่อเข้มแข็ง ของประธานแห่งความเชื่อ

“...และคำพูด และความรู้ และในความขยันขันแข็งทั้งปวง...” บางคนมีของประธานในการสอนและการอบรมสั่งสอนผู้อื่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาอธิษฐานและวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจของพวกเขา และพวกเขาได้ทำเช่นนั้นด้วยความขยันขันแข็ง

“...และในความรักของพวกเขาต่อพวกเรา...” พวกเขารักเปาโลและทิทัส พวกเขารักพวกพี่น้อง และพวกเขาแสดงความรักนี้ออกมา (นี่ไม่ได้หมายถึงทุกคน แต่หมายถึงคริสตจักรนั้นโดยรวม)

“...พวกท่านจงบริบูรณ์ในพระคุณนี้ด้วยฉันทัน” เปาโลกำลังกล่าวว่า “เนื่องจากพวกท่านได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ข้าพเจ้าจึงอยากให้พวกท่านก้าวไปข้างหน้าอีกก้าวและบริบูรณ์ในการให้เช่นกัน จงให้เหมือนอย่างที่พวกท่านแสดงความขยันขันแข็งในทุกสิ่งที่พวกท่านกระทำ จงให้ด้วยใจกว้างขวาง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เนื่องจากพวกเขาบริบูรณ์ในลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริงแล้ว บัดนี้เปาโลจึงอยากให้พวกเขาบริบูรณ์ในพระคุณแห่งการให้ ดังนั้นเขาจึงเตือนสติพวกเขาให้สำแดงจิตใจที่เป็นอิสระและมีใจกว้างขวางในเงินถวายนั้นสำหรับเหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม

ในความเชื่อแบบคริสเตียนและในข่าวประเสริฐ มันเป็นพันธะหน้าที่ของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วที่จะรักพี่น้องของตนและช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน เราทราบว่ามันคงเป็นไปได้ที่คริสตจักรหนึ่งในชุมชนหนึ่งจะช่วยเหลือผู้คนทั้งโลกได้ แต่เราควรช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ทนทุกข์ที่ใดก็ตามที่ทำได้ และเมื่อเราทำสิ่งที่เราทำได้และทำสิ่งนั้นในความรัก นั่นก็เป็นทั้งหมดที่พระเจ้าทรงคาดหวัง พระองค์ไม่ได้คาดหวังให้เราเอาสิ่งของเราจำเป็นต่อการเลี้ยงชีพของเรามีอยู่น้อยนิดไปยกให้ผู้อื่น แต่พระองค์ทรงคาดหวังให้เราแบ่งปันเมื่อเรามีสิ่งซึ่งเราแบ่งปันได้

ข้อ 8: ข้าพเจ้ามิได้กล่าวโดยคำบัญชา แต่โดยถือโอกาสในความกระตือรือร้นของคนอื่น ๆ และเพื่อพิสูจน์ความจริงใจแห่งความรักของพวกเขา

ในพระคำข้อนี้เปาโลรับประกันชาวโคโรินธ์เหล่านั้นว่าเขาไม่ได้กำลังบัญชาหรือสั่งพวกเขาให้ทำเช่นนั้น เพราะว่าเขาไม่มีสิทธิอำนาจเหนือทรัพย์สินของพวกเขา และเขาอยากให้พวกเขาทราบว่าเขาไม่ได้กำลังพยายามทำตัวเป็น “เจ้านายอยู่เหนือทาสทั้งหลายของพระเจ้า” หรือเป็นจอมเผด็จการฝ่ายวิญญาณ สิ่งที่พวกเขาให้ต้องถูกให้ในความรัก จากใจจริงและด้วยความเต็มใจ มันต้องเป็นงานหนึ่งที่เต็มใจในส่วนของพวกเขา ไม่ใช่เพราะว่าเขาบังคับพวกเขาหรือบัญชาพวกเขา

“...แต่โดยถือโอกาสในความกระตือรือร้นของคนอื่น ๆ” มีความหมายว่า “ข้าพเจ้าเตือนความจำพวกท่านเรื่องคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนียและอยากให้พวกท่านระลึกถึงการถวายด้วยใจกว้างของพวกเขา นี่ควรเป็นเหตุให้พวกท่านให้ด้วยใจกว้าง เพราะว่าคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนียไม่สามารถให้ได้มากเท่ากับที่พวกท่านสามารถที่จะให้ได้” เปาโลอยากให้พวกเขาเห็นว่าเขาไม่ได้กำลังบัญชาพวกเขาว่าต้องให้ตามปริมาณที่กำหนดไว้ หรือต้องให้อะไรบางอย่างเลย เขาแค่กำลังพยายามชักชวนพวกเขาที่จะให้ด้วยใจกว้าง ไม่ใช่โดยคำบัญชาแต่โดยการแสดงให้พวกเขาเห็นสิ่งที่คนอื่นได้ให้แล้ว เขายกแบบอย่างของคริสตจักรอื่น ๆ ซึ่ง

ตามมาด้วย (ในข้อ 9) แบบอย่างที่ดีเด่นที่สุดยอด นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า-พระองค์ผู้ทรงมีแต่ได้ทรงสละ
ทิ้งทุกสิ่ง เพื่อที่โดยความยากจนของพระองค์ เราจะถูกทำให้เป็นผู้มั่งมี

เปาโลมีสิทธิอันสมบูรณ์ที่พระเจ้าประทานให้ที่จะสอนและเทศนาเรื่องการให้ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรง
วางแบบอย่างนั้นแล้วเมื่อพระองค์ได้ประทานพระเยซู พระเยซูได้ประทานชีวิตของพระองค์-และผู้รับใช้ที่ไม่
เทศนาเรื่องการให้ก็ไม่ได้เทศนาพระวาทะทั้งหมด ข้าพระเสริฐเป็นของเราเพราะของประทานนั้นที่ยิ่งใหญ่
ที่สุด ของขวัญของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพระเสริฐคือการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

“...และเพื่อพิสูจน์ความจริงใจแห่งความรักของพวกท่าน” ในที่นี้เปาโลไม่ได้ระบุเจาะจงว่าเขากำลัง
พูดถึงความรักอะไร-ความรักที่มีต่อพระเจ้า หรือต่อเปาโล หรือต่อคริสตจักร เขาอาจใช้คำนี้ตรงนี้ในความ
หมายโดยทั่วไป โดยปรารถนาให้พวกเขาพิสูจน์ความรักของพวกเขาคือพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรง
กระทำ ต่อพระคริสต์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ และต่อเปาโลเพราะการที่เขาได้สัตย์ซื่อในการประกาศ
ข้าพระเสริฐแก่พวกเขา โดยนำพวกเขาเข้าสู่ชีวิตอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ในวันนี้และชั่วโมงนี้ เหมือนอย่างในตอนนั้น ความมีใจกว้างในการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังทน
ทุกข์เพราะขาดอาหาร ที่พักพิง และเสื้อผ้าเป็นหลักฐานที่แน่นอนอย่างหนึ่งของความรักอันจริงใจต่อพระเจ้า
ต่อพระคริสต์ และต่อสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ ความเชื่อแบบคริสเตียนคือความรัก พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1
ยอห์น 4:8)- และถ้าเราไม่รักพี่น้องของเราผู้ซึ่งเรามองเห็นแล้ว เราจะรักพระเจ้าผู้ซึ่งเรายังไม่เคยเห็นได้
อย่างไร? (1 ยอห์น 4:20) ยากอบเตือนสติว่า “ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเบี่ยงเปล่า และขาดแคลนอาหาร
ประจำวัน และคนหนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่าน
จงอบอุ่นและอิ่มเถิด” อยากรู้ก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็น
ประโยชน์อะไรเล่า” (ยากอบ 2:15,16) ถ้าเราปล่อยให้พี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ทนทุกข์ในเมื่อเรามีสิ่งซึ่งเรา
สามารถบรรเทาความทุกข์ของพวกเขาคือและขจัดความเจ็บปวดของพวกเขาคือออกไปได้บ้าง เราจะกล่าวได้
อย่างไรว่าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในเรา? (1 ยอห์น 3:17)

ข้อ 9: เพราะพวกท่านรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้ว่า
พระองค์เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวกท่านโดยความ
ยากจนของพระองค์ จะได้เป็นผู้มั่งมี

เปาโลยกภาพประกอบคำสอนของตนเสมอโดยอ้างอิงถึงชีวิตและการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระเยซู
คริสต์เจ้า ในที่นี้เขาแสดงให้เห็นหน้าที่ของการให้ด้วยใจกว้างเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อคนเหล่านี
นั้นที่ขัดสนจากข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะกลายเป็นผู้ยากจนเพื่อที่พระองค์จะ
ประทานความรอดแก่ผู้อื่น ภาษากรีกอ่านตรงตัวว่า “ได้ทรงทำให้ตัวพระองค์เองเป็นขอทานคนหนึ่ง” นั่นคือ
เมื่อพระเยซูได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ถือกรรมสิทธิ์ เจ้าของ และผู้เนรมิตสร้างสิ่ง
สารพัด พระองค์ทรงครอบครองสิ่งสารพัด-กระนั้นพระองค์ก็ทรงเต็มพระทัยที่จะสละตำแหน่งอันทรงเกียรติ

ของพระองค์ในพระทรงของพระบิดา ที่จะทิ้งสง่าราศีแห่งสวรรค์และความมั่งคั่งทั้งหมดแห่งพระนิเวศของพระบิดา เพื่อที่พระองค์จะทรงแทนที่เราและโดยทางความยากจนและความมรณาของพระองค์ทรงทำให้เราเป็นผู้มั่งมีด้วยความมั่งมีของพระเจ้า เนื่องจากพระเยซูทรงทำเช่นนี้เพื่อเราแล้ว ถ้าเราประกาศตัวว่ารู้จักพระองค์ เราก็ควรเต็มใจที่จะให้ทรัพย์สินของฝ่ายโลกของเราเพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เราคงไม่มีทางให้สิ่งที่พระองค์ได้ประทาน แต่เราสามารถให้ได้อย่างแน่นอน-ก่อนอื่นคือตัวเราเอง และจากนั้นก็เงินทองของเรา เพื่อเผยแพร่ว่างพระเสริฐและช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน

คำสอนของเปาโลพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นเครื่องอ้างอิงของสิ่งสารพัด เปาโลอ้างอิงทุกคำถามที่ต้องการคำตอบไปยังชีวิตและจิตวิญญาณของพระคริสต์-คำถามในเชิงปฏิบัติ คำถามในเชิงคาคเดา สถานที่แห่งเดียวที่จะหาคำตอบสำหรับสิ่งฝ่ายวิญญาณทั้งหลายคือในพระคริสต์ ในพระองค์ความเต็มบริบูรณ์ทั้งสิ้นของตรีเอกานุภาพดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และในพระองค์ผู้เชื่อทั้งหลายก็ครบบริบูรณ์ (คส. 2:9,10) ดังนั้นเปาโลจึงเชื่อและเทศนาว่าพระคริสต์ทรงเป็นคำตอบสำหรับทุกคำถาม

พระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงสิ้นสุดการเป็นผู้มั่งมีเมื่อพระองค์ทรงทำให้ตัวเองยากจน นั่นคือ พระองค์ไม่ได้สิ้นสุดการเป็นพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า ในฐานะพระเจ้าพระองค์ยังทรงมั่งมี แต่ในฐานะมนุษย์พระองค์ก็ทรงยากจน พระองค์ไม่มีที่ ๆ จะวางศีรษะของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “บรรดาสุขนิจจึงจกมีไพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (มธ. 8:20) พระองค์ไม่มีอาหารที่จะเลี้ยงแขกหรือของพระองค์บนไหล่เขานั้น และพระองค์ทรงขอมือเทียงของเด็กชายตัวน้อยที่เป็นขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวและใช้มือเทียงนั้นเพื่อเลี้ยงผู้คนห้าพันคนที่หิวโหย ยากจน ไข้แล้วครบ-แต่ก็ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นพระองค์จึงทรงมั่งมีในฟิลิปปี 2:5-8 เราพบถ้อยคำเหล่านี้:

“จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น”

สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องเพื่อจ่ายหนี้บาปนั้น พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงจัดหาให้ได้ และเพื่อทำการจัดหาให้นี้ พระองค์ได้ทรงคลุมพระองค์เองในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเราและได้เสด็จลงมาสู่ระดับของเรา อย่าเข้าใจผิดนะครับ-พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าเหมือนเดิม กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์-ยากจนและขัดสน ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของพระองค์ ไม่มีที่ที่จะเรียกว่าบ้าน พระองค์ทรงมีทรัพย์สินของโลกนี้น้อยมาก กระนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น! วิธีเดียวที่มนุษย์จะพบพระเจ้าได้ก็คือพระเจ้าต้องนำพระองค์เองลงมาสู่เรา เราไม่มีทางขึ้นไปถึงพระองค์ได้ โปรดศึกษาค้นคว้าข้อพระคำต่อไปนี้ซึ่งถูกเขียนภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์:

ยอห์น 1:1-5,9-14,18,29: “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า

และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาจากสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย และความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างนั้นไม่...

“ความสว่างนั้นเป็นความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก พระองค์ทรงอยู่ในโลก และโลกได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระองค์ และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่ พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า และพระวาทาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง...

“ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว...

“ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาหาท่าน และกล่าวว่า “จงดูพระเมฆโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย”

ยอห์น 12:45: “และผู้ที่จะเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

ยอห์น 14:9: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเรา หรือ ฟิลิปเปอ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว...”

โคโลสี 1:15-19: “พระองค์ (พระคริสต์) ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นศีรษะแห่งกายคือคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อในสรรพสิ่งทั้งปวงพระองค์จะได้ทรงเป็นเอก ด้วยว่าเป็นที่ชอบพระทัยพระบิดาที่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ในพระองค์”

ฮีบรู 1:1-3: “พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลด้วย ผู้ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเรา

โดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน”

พระเยซูได้ทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า พระองค์ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดาในสิ่งสารพัด พระองค์ได้เสด็จมาจากพระทรวงของพระบิดาและทรงรับกายเนื้อหนัง โดยทรงให้พระองค์เองมีความเท่าเทียมกับมนุษย์ แต่ไม่มีบาป พระองค์ทรงมีร่างกายหนึ่งเหมือนของเรายกเว้นว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป ดังนั้น เมื่อทรงให้พระองค์เองมีความเท่าเทียมกับเราแล้ว พระองค์ก็ทรงทำให้เรามั่งมีบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นที่มีอยู่ในพระองค์ (อ่านเอเฟซัส 1:7,8; 2:5-7; 3:16-19; โคลอสสี 2:2,3)

ข้อ 10: และในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้คำแนะนำของข้าพเจ้า เพราะสิ่งนี้เป็นประโยชน์สำหรับพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ตั้งต้นเมื่อก่อนแล้ว มิใช่ที่จะกระทำเท่านั้น แต่ที่จะมีน้ำใจกระทำด้วยเมื่อปีก่อนนั้น

“ในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้คำแนะนำของข้าพเจ้า” ในข้อ 8 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิได้กล่าวโดยคำบัญชา” เขาไม่ได้พยายามที่จะบัญชาและเขาไม่ได้กำหนดปริมาณที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นควรให้ เขารู้ว่าคำแนะนำไปได้ไกลมากยิ่งขึ้นกว่าคำบัญชาในเรื่องของการให้ ถ้าผู้คนให้ภายใต้คำบัญชา มันก็ไม่ใช่การให้เลยสักนิด มันคือการเชื่อฟังคำบัญชาหนึ่ง พระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจจริง และคนเหล่านั้นที่ให้ด้วยความร่าเริงใจจากหัวใจแห่งความรักก็จะได้รับบำเหน็จตามนั้น คนเหล่านั้นที่ให้ด้วยความจำเป็นก็จะไม่ได้รับบำเหน็จใด ๆ ทั้งนั้น

“...เพราะสิ่งนี้เป็นประโยชน์สำหรับพวกท่าน...” เปาโลหมายความว่านี่จะเป็นข้อได้เปรียบแก่พวกเขา มันจะเป็นประโยชน์แก่พวกเขาในระยะยาว ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้ให้เพื่อที่จะได้รับการตอบแทน แต่เมื่อพวกเขาให้ในจิตใจที่ถูกต้อง พระเจ้าก็ทรงตอบแทนอย่างบริบูรณ์ เราต้องจำให้ขึ้นใจเช่นกันว่าเงินถวายนี้ได้ถูกเริ่มต้นเมื่อก่อน และถ้าผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้ทำให้เสร็จสิ้น พวกเขาก็คงไม่ทำตามที่ได้วางแผนไว้ ดังนั้นมันจึงเป็นข้อได้เปรียบของพวกเขาและชื่อเสียงดีของพวกเขาที่พวกเขาจะเสร็จสิ้นสิ่งซึ่งถูกเริ่มต้นแล้วเมื่อก่อน

“...ผู้ซึ่งได้ตั้งต้นเมื่อก่อนแล้ว...” นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ได้เริ่มต้นเมื่อก่อนที่จะรับเงินถวายนี้ มันถูกเริ่มต้นแล้วด้วยความเป็นไปได้มากทีเดียวที่จะสำเร็จ แต่ก็ถูกขัดจังหวะ อาจเพราะความไม่ลงรอยกันที่ได้เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

“...มิใช่ที่จะกระทำเท่านั้น แต่ที่จะมีน้ำใจกระทำด้วยเมื่อปีก่อนนั้น” พวกเขาจะต้องไม่ทำให้มันสำเร็จเพียงเพราะถูกบังคับ แต่ทำให้มันสำเร็จเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มันถูกเริ่มต้นแล้ว มันควรถูกทำให้เสร็จสิ้นจิตใจที่ได้นำในตอนแรกของเงินถวายมิชชันนารีนี้ควรถูกยอมให้นำต่อไปจนกว่าเงินถวายนั้นครบจำนวน คำกรีกที่แปลเป็น “มีน้ำใจ” มีความหมายว่า เต็มใจ นี่เป็นเงินถวายด้วยความสมัครใจมาตั้งแต่ต้น มันถูกเริ่มต้นแล้วด้วยความกระตือรือร้นมากมาย บัดนี้ชาวโครินธ์เหล่านั้นจะต้องมีความกระตือรือร้นในการทำให้เรื่องนี้สำเร็จพอ ๆ กับที่พวกเขาเคยกระตือรือร้นในการเริ่มต้นมัน การคงไว้ซึ่งคำพยานของพวกเขาเรียกร้องให้พวกเขาทำสิ่งที่ตนได้เริ่มต้นแล้วนั้นให้สำเร็จ หลักการที่พวกเขาใช้ในการปฏิบัติก็เป็นจริงในตอนนี้อยู่ ๆ กับที่มันเป็นจริงเมื่อก่อน

ข้อ 11: เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงกระทำสิ่งนั้นเถิด ด้วยว่ามีความพร้อมที่จะกระทำอยู่แล้วฉันใด ก็ขอให้มีการกระทำโดยสิ่งซึ่งพวกท่านมีอยู่แล้วฉันนั้น

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ควรทำสิ่งที่พวกเขาได้เริ่มต้นแล้วให้เสร็จ บรรลุ สิ่งซึ่งพวกเขาได้ตั้งใจแล้วในใจของตน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “อย่าคิดเอาเองว่าความตั้งใจก็เพียงพอแล้ว อย่าคิดเอาเองว่าพวกท่านพ้นจากพันธะหน้าที่ของตนแล้ว พวกท่านไม่พ้นเลย พวกท่านต้องทำสิ่งที่พระวิญญาณได้ทรงนำพวกท่านให้เริ่มต้นแล้วให้เสร็จ” เป็นความจริงที่ว่าหนึ่งปีเต็มได้ผ่านพ้นไปแล้ว แต่ความขัดสนของวิสุทธิชนเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็มก็มากมาในตอนนี้พอ ๆ กับที่มันมากมาเมื่อหนึ่งปีก่อนหน้า

ความรู้สึกในที่นี้ก็คือ: ถ้าเรารู้สึกว่ามันเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้แก่คนเหล่านั้นที่ขัดสน และถ้าเราได้เริ่มต้นเงินถวายนั้นแล้วและถูกขัดจังหวะเพราะบางสิ่งที่เราป้องกันไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ทำให้เราพ้นจากพันธะหน้าที่ของเรา ถึงแม้เราอาจถูกขัดจังหวะและเราทำสิ่งที่เราได้เริ่มต้นแล้วไม่เสร็จ ณ เวลานั้นโดยเฉพาะ เมื่อถึงเวลาอันเหมาะสมครั้งแรก เราก็ควรทำสิ่งที่เราได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำให้สำเร็จ เราต้องไม่ปล่อยให้สิ่งใดค้างคาซึ่งในสิ่งนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำเราในตอนแรกนั้น

“...ก็ขอให้มีการกระทำโดยสิ่งซึ่งพวกท่านมีอยู่แล้ว” นั่นคือ “จงให้ตามความสามารถของพวกท่านที่จะให้ได้” พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องเราว่าต้องให้มากกว่าที่เราจะสามารถให้ได้ พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่า จะตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของเรา และสิ่งใดที่เกินความต้องการต่าง ๆ ของเรา เราก็ให้ได้ พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องเราว่าต้องให้สิ่งเลี้ยงชีพของเราขณะที่ตัวเราเองทนทุกข์เพราะขัดสนสิ่งจำเป็นเหล่านั้นของชีวิต (ถึงแม้ว่าการให้แบบเสียสละก็ได้รับพรจากพระองค์เช่นกัน) พระองค์ทรงอยากให้เราแบ่งปัน แต่พระองค์ไม่ยอมให้เราให้ทุกอย่างที่เรามีและจากนั้นก็ตกอยู่ในความทุกข์ยากแบบเดียวกับคน ๆ นั้นที่เราให้แก่เขา เราควรให้ตามสัดส่วนแห่งความสามารถของเรา

ข้อ 12: เพราะว่าถ้ามีใจพร้อมอยู่เป็นอันดับแรกแล้ว สิ่งนั้นก็ถูกยอมรับตามที่คน ๆ หนึ่งมีอยู่แล้ว และมีใช้ตามที่เขาไม่มี

“ถ้ามีใจพร้อมอยู่เป็นอันดับแรกแล้ว” ตรงตัวคือ “ถ้ามีความเต็มใจหรือความพร้อมอยู่แล้ว” คำกรีกเดียวกันที่แปลเป็น “ใจพร้อม” ถูกแปลเป็น “ความพร้อม” ในข้อ 11 และ “ใจพร้อม” ในข้อ 19 ของบทนี้ มันหมายความว่าความเต็มใจหรือความพร้อมที่จะให้นั้นก็มียู่แล้ว เราต้องเรียนรู้บทเรียนที่ถูกนำเสนอตรงนี้ ถ้าใจนั้นอยู่ในของถวายนั้น ของถวายนั้นก็จะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าไม่ว่าของถวายนั้นจะเล็กน้อยขนาดไหนก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงมองดูที่ขนาดหรือปริมาณของของถวายนั้น พระองค์ทรงมองดูที่ใจ เงินถวายก้อนโตสร้างความประทับใจแก่มนุษย์ แต่มันไม่จำเป็นต้องทำให้พระเจ้าประทับใจ หลายครั้ง “เงินสดางค์ของหญิงม่าย” ก็ทำให้พระองค์ประทับใจมากกว่าเงินถวายหลายพันของเศรษฐีเงินล้าน ใจของคน ๆ นั้นต้องถูกต้อง ขอให้ผมเน้นย้ำ: ของถวายเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าตามความเต็มใจและความมีใจกว้างขวางของผู้ให้ ไม่ใช่เพราะความใหญ่โตของของถวายนั้น

“...สิ่งนั้นก็ถูกยอมรับตามที่คน ๆ หนึ่งมีอยู่แล้ว และมีใช้ตามที่เขาไม่มี” ผมมีใจขอบพระคุณจริง ๆ ที่พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าที่ยุติธรรมและทรงเรียกร้องการรับใช้ตามความสามารถของเราจริง ๆ และบำเหน็จของเราถูกวัดขนาดโดยความสามารถนั้นและโดยจิตใจที่มีอยู่ในใจนั้น พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องมากกว่าที่เราสามารถให้ได้ พันธะหน้าที่ทั้งหลายของเราในทุกกรณีและสิ่งสารพัดถูกจำกัดโดยความสามารถต่าง ๆ

ของเรา พระเจ้าทรงทราบความสามารถของเรา พระองค์ทรงรู้ว่าเราทำอะไรได้และทำอะไรไม่ได้ และพระองค์ทรงมองดูเราในความชอบธรรม แม้แต่ความรักของเราที่มีต่อพระองค์ก็จะต้องมีส่วนเท่ากับความสามารถของเราที่จะรัก และจะต้องไม่ถูกวัดขนาดโดยความสามารถเหล่าชาวสวรรค์หรือคนอื่น ๆ พระเยซูตรัสว่า: “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน” (มาระโก 12:30) คุณเห็นแล้วว่า คนหนึ่งอาจมีความสามารถที่จะรักมากกว่าอีกคน พระเจ้าทรงคาดหวังให้เรารักพระองค์ด้วยทั้งหมดที่เราจะสามารถรักได้ และผมเชื่อว่าเมื่อเรารักพระองค์ เมื่อเราศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์และเติบโตในพระคุณ เราก็มีความสามารถมากขึ้นที่จะรัก แต่พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องมากขึ้นในการรักพระองค์เกินกว่าที่ความสามารถของเราจะให้ได้

ข้อ 13: ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้คนอื่นได้รับความบรรเทา และให้พวกท่านรับภาระ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ตั้งใจที่จะให้พวกพี่น้องในกรุงเยรูซาเล็มถูกแบ่งเบาในเรื่องภาระและความยากจนของพวกเขา และให้พวกท่านนำภาระแห่งความยากจนมาแบกไว้เองโดยการให้สิ่งที่พวกท่านไม่มีจะให้ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าพวกท่านต้องให้จนถึงขนาดที่พวกท่านทำให้ภาระของวิสุทธิชนคนอื่น ๆ นั้นเบาลงและโดยการทำเช่นนั้น พวกท่านก็นำภาระและความทุกข์ใจมาสู่ตัวเอง” มันเป็นเรื่องความจริงที่ว่าชาวโครินธ์สามารถให้มากกว่าคริสตจักรบางแห่ง (เปรียบเทียบข้อ 2) เปาโลจึงวางอย่างหนักลงบนใจของพวกเขา หน้าที่ของการให้ตามความสามารถของพวกเขาที่จะให้ได้ อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ตั้งใจเลยสักนิดที่จะให้พวกเขาแบกรับภาระทั้งหมดของความขัดสนของพี่น้องที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าพวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ พระเจ้าก็ทรงเรียกร้องเท่านั้นจากพวกเขา และพระองค์จะทรงอวยพรพวกเขา สำหรับความมีใจกว้างของพวกเขา

ข้อ 14: แต่โดยความเท่าเทียมกัน เพื่อที่ว่าบัดนี้ในคราวนี้ความบริบูรณ์ของพวกท่านจะได้เป็นการจัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกเขา ความบริบูรณ์ของพวกเขาก็จะได้เป็นการจัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกท่านเช่นกัน เพื่อจะได้มีความเท่าเทียมกัน

พระวิญญูณบริสุทธิผ่านทางเปาโลในที่นี้กำลังสอนผู้เชื่อทั้งหลายว่าพวกเขาจะต้องให้บนหลักการทั้งหลายที่ยุติธรรมและเท่าเทียมกัน พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องให้หญิงม่ายคนนั้นที่มีรายรับน้อยนิดมาก ๆ ว่าต้องให้ถึงร้อยละห้าสิบของรายรับนั้น ขณะที่เศรษฐีเงินล้านที่ให้เงินหลายพันจากเงินดอลลาร์อันมหาศาลของเขาอาจให้แค่ร้อยละสองของรายรับของเขา พระเจ้าทรงคาดหวังให้หญิงม่ายคนนั้นให้ตามความสามารถของนาง และพระองค์ทรงคาดหวังให้คนมั่งมีคนนั้นให้ตามความสามารถของเขา

ณ เวลานั้นโดยเฉพาะชาวโครินธ์เหล่านั้นมีความสามารถที่จะให้ได้ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่า “ในคราวนี้ความบริบูรณ์ของพวกท่านจะได้เป็นการจัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกเขา” จากนั้นเมื่อถึงเวลาในอนาคต ถ้ามีโอกาส ความบริบูรณ์ของพวกเขาก็อาจถูกใช้เพื่อตอบสนองความขัดสนของพวกท่าน พวกท่านมีเหลือเพื่อตอนนี้ แต่วันนั้นจะมาเมื่อพวกท่านจะมีความขัดสน และอาจเป็นไปได้ว่าวิสุทธิชนเหล่านั้นที่พวกท่านกำลังช่วยเหลืออยู่ตอนนี้จะอยู่ในตำแหน่งที่จะช่วยเหลือพวกท่านในตอนนั้น”

พระเจ้าทรงกระทำกิจทั้งหลายออกมาถูกต้องเสมอเพราะว่าพระองค์ทรงทราบอนาคต พระองค์ทรงเห็นในที่ ๆ มนุษย์ไม่อาจมองเห็นได้-และขณะที่คริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์สามารถให้ได้ด้วยใจกว้าง คริสตจักรอื่น ๆ อีกหลายแห่งก็ไม่สามารถให้ได้มากขนาดนั้น บางพื้นที่มีความยากจน บางพื้นที่เผชิญกับการข่มเหงและความทุกข์เชิงอยู่อย่างหนัก แต่ในอนาคตสถานการณ์นั้นอาจกลับกัน และชาวโครินธ์เหล่านั้นอาจถูกกดขี่และกลายเป็นผู้ขูดสนอย่างยิ่งก็ได้ ในกรณีเช่นนั้น วิสุทธิชนเหล่านั้นที่อยู่นอกเมืองโครินธ์ก็จะมาให้ความช่วยเหลือได้

“...เพื่อจะได้มีความเท่าเทียมกัน”-นั่นคือ เพื่อที่ทุกสิ่งจะยุติธรรมและเท่าเทียมกันในคริสตจักรนั้น และในชุมชนนั้น และเพื่อที่จะไม่มีสมาชิกคนใดหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของครอบครัวของพระเจ้าต้องแบกรับภาระอันไม่ยุติธรรม ผู้เชื่อทุกคนเป็นพี่น้องคนหนึ่งต่อผู้เชื่อคนอื่นทุกคน และเราควรร่วมแบ่งปันกับพี่น้องของเราในภาระต่าง ๆ ของพวกเขาและในความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา

โปรดศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ บทที่ 12 ทั้งบท ในบทนั้นเราเรียนรู้ว่าคริสตจักรเป็นกายเดียว และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 12,13) ร่างกายมนุษย์มีอวัยวะหลายส่วนในกายเดียวนั้น นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคริสตจักร พระกายของพระคริสต์ ดังนั้นเมื่ออวัยวะใดทนต์ทุกข์ อวัยวะทุกส่วนก็ทนต์ทุกข์ และเมื่ออวัยวะใดทนต์ทุกข์ อวัยวะทุกส่วนก็ควรช่วยแบกภาระของคน ๆ นั้น เพราะว่าเราเป็นพี่น้องกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า (ผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรยุคต้นในกรุงเยรูซาเล็มร่วมแบ่งปันกันจริง ๆ ในวันแรก ๆ นั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน โปรดศึกษาค้นคว้ากิจการ 2:41-47; 4:32-37)

ข้อ 15: ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’

เปาโลกำลังยกคำพูดตรงนี้มาจากอพยพ 16:18 ที่เราอ่านว่า: “และเมื่อพวกเขาใช้โอเมอรัตวงอาหารนั้น คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ พวกเขาทุกคนเก็บได้ตามการกินของตน” นี้กล่าวถึงมานาซึ่งตกมาจากสวรรค์ ถูกประทานให้โดยพระเจ้า มันตกมาในค่ายของชนชาติอิสราเอล และพวกเขาเก็บมานานั้นทุกเช้าตรงที่ ๆ มันได้ตกลงมาตอนกลางคืน มานานั้นถูกเก็บและถูกแจกจ่ายตามสัดส่วนของคนเหล่านั้น แต่ละคนได้รับปริมาณเท่ากัน คือหนึ่งโอเมอร์ (น้อยกว่าเจ็ดพินท์เล็กน้อย ตามที่สโกฟีลด์กล่าว) บางคนเหล่านั้นอาจกระฉับกระเฉงและประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่น ๆ ซึ่งเพราะความอ่อนกำลังอาจเก็บได้น้อยมาก ๆ แต่คนเหล่านั้นที่เก็บได้เยอะกว่าหนึ่งโอเมอร์ก็แบ่งให้แก่คนเหล่านั้นที่ไม่ได้เก็บมามากพอ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนเหล่านั้นที่เก็บได้มากกว่าที่ตนต้องการก็ให้แก่คนเหล่านั้นที่มีน้อยกว่าที่พวกเขาต้องการ พระเจ้าทรงกำหนดวิธีการนี้ในการเลี้ยงดูประชากรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดารนั้น ดังนั้นพวกเขาทุกคนจึงอืมหน้า พวกเขาทุกคนมีปริมาณเพียงพอสำหรับความต้องการของตน ไม่มีการขาดแคลน และไม่มีการเก็บไว้มากเกินไป ความจำเป็นเพื่อตอบสนองความต้องการของคนทั้งกลุ่มนั้น

อัครทูตเปาโลยกข้อพระคำตอนนี้ในจิตวิญญาณที่มันถูกบันทึกตอนแรกนั้นโดยโมเสส เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้แก่ชาวโครินธ์ที่รำรวยว่าพวกเขาควรให้แก่พี่น้องที่ยากจนด้วยใจกว้างขวาง พวกเขาได้เก็บสะสมความมั่งคั่งของตนผ่านทางความสามารถที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงควรจดจำไว้ว่า

เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานที่ดีและสมบูรณ์แบบทุกประการ (ยากอบ 1:17) พวกเขาจึงควรให้แก่นคนเหล่านั้นที่ประสบความสำเร็จน้อยกว่าตน

ความมั่งคั่ง เช่นเดียวกับมานา เป็นของประทานของพระเจ้าอย่างแน่นอน บางคนสามารถเก็บสะสมความมั่งคั่งได้มากกว่าคนอื่น ๆ เพราะทักษะของพวกเขา สุขภาพของพวกเขา หรือความสามารถทางสมองของพวกเขา เราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าได้ประทานให้แก่เราทุกสิ่งที่มี เราเป็นหนี้ทุกสิ่งต่อพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงคาดหวังให้เราทำสิ่งที่เราทำได้เพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน

เราอาจหมายเหตุน่ากลัวว่าถ้ามาจากสวรรค์นั้นถูกเก็บไว้นานเกินไป มันก็บูดเสียและกลายเป็นของเน่าและน่ารังเกียจ นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับความมั่งคั่ง ความมั่งคั่งอันบริบูรณ์ ความมั่งคั่งที่กักตุนไว้ ในเมื่อมันควรถูกแจกจ่ายเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์อยู่ ก็จะไม่เสียและเป็นที่น่ารังเกียจในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์:

“บัดนี้ พวกท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้และโอดครวญเพราะเหตุบรรดาความทุกข์ระทมของพวกท่านซึ่งจะมายังพวกท่าน ทรัพย์สมบัติของพวกท่านก็ผุพัง และบรรดาเสื้อผ้าของพวกท่านถูกตัวมอดกัดกิน ทองคำและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม และสนิมของพวกมันจะเป็นพยานหลักฐานต่อพวกท่าน และจะกินเนื้อของพวกท่านดูจืด พวกท่านได้สำสมทรัพย์สมบัติไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย ดูเถิด ค่าจ้างของบรรดาคนงานผู้ที่ได้เกี่ยวข้าวในทุ่งนาทั้งหลายของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้เก็บไว้โดยการโกงนั้น ก็ร้องขึ้น และเสียงร้องของคนเหล่านั้นที่ได้เกี่ยวข้าวได้เข้าถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาแล้ว” (ยากอบ 5:1-4)

คน ๆ หนึ่งจะได้ประโยชน์อะไรถ้าเขาได้ทั้งโลก และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตัวเองไป? (มธ. 16:26) และคริสเตียนคนหนึ่งจะได้ประโยชน์อะไรถ้าเขาเก็บสะสมไว้เยอะและให้ออกไปน้อย? ความมั่งคั่งของคริสเตียน เช่นเดียวกับมานา ควรถูกใช้ในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้นำสารเหล่านั้น

ข้อ 16: แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ผู้ได้ทรงใส่ความห่วงใยอันจริงจังแบบเดียวกันไว้ในใจของทิตัสเพื่อพวกท่าน

จากพระคำข้อนี้ไปจนจบตอนนี้ เปาโลแสดงให้เห็นความสำคัญของการจัดการเงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างระมัดระวัง เงินที่ถูกฝากไว้กับคริสตจักร ผมเชื่อว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าหลายคนที่มีเจตนาดีล้มเหลวอย่างหนักในเรื่องพวกนี้ ผมเกรงว่าเงินมากมายของพระเจ้าถูกใช้ไปอย่างสูญเปล่า หลายครั้งเงินมหาศาลที่ถูกเก็บรวบรวมมาเพื่อเผยแพร่ข่าวประเสริฐไม่ได้ถูกใช้เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ แต่ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์อื่น ๆ การใช้เงินถวายเป็นอย่างผิด ๆ ไม่ควรถูกยอมให้ปฏิบัติในคริสตจักรเลย เงินขององค์พระผู้เป็นเจ้าควรถูกจัดการในแบบที่ไว้วางใจตรวจสอบได้และถูกตรวจสอบซ้ำได้โดยคนเหล่านั้นที่มีสิทธิอำนาจ เพราะว่าเราต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับวิธีที่เราใช้เงินของพระองค์

อัครทูตเปาโลถือว่าความรู้สึกที่ถูกต้องทุกอย่าง ความปรารถนาที่บริสุทธิ์ทุกอย่าง ความต้องการทุกอย่างที่จะรับใช้พระเจ้าหรือให้แก่เพื่อนมนุษย์ที่ขัดสน ว่าเป็นของประทานของพระเจ้า พระเจ้าประทานแก่เราซึ่งอภิสิทธิ์แห่งการรับใช้ต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ของเรา เปาโลจึงถวายเป็นคำสรรเสริญแด่พระเจ้าที่ทิตัสมี

ใจพร้อมที่จะสนใจในสวัสดิภาพของชาวโครินธ์เหล่านั้น

“ความหวังอันจริงจัง” อ้างอิงถึงความหวังที่ทิตัสแสดงออกเกี่ยวกับเงินถวายนั้นที่ชาวโครินธ์ได้เริ่มต้นเมื่อปีก่อนแต่ยังไม่สำเร็จ เขาอยากให้เงินถวายนั้นสำเร็จครบถ้วนและถูกส่งมอบให้แก่ผู้คนที่เหล่านั้นที่ เป็นผู้รับ เปาโลมีใจขอบพระคุณต่อพระเจ้าสำหรับจิตใจของทิตัสในเรื่องนี้

“เพื่อพวกท่าน” หมายถึงเพื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น เปาโลแสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้ถูกกระทำเพื่อพวกเขา เพื่อสวัสดิภาพของพวกเขา วิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มจะได้รับประโยชน์โดยตรงจากเงินถวายนั้น แต่มันเป็นอภิสิทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้สำหรับผู้เชื่อชาวโครินธ์ที่จะให้เพื่อตอบสนองความต้องการของพี่น้องที่ยากจนเหล่านั้นในแคว้นยูเดีย

ข้อ 17: ด้วยว่าแท้จริงแล้ว เขาได้ยอมรับคำเตือนสตินั้น แต่เพราะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น โดยความตั้งใจของเขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกท่าน

ทิตัสปฏิบัติตามคำเตือนสติที่เปาโลให้แก่เขาด้วยความยินดีในการไปเยี่ยมคริสตจักรชาวโครินธ์และนำพวกเขาในการทำการดีนั้นที่พวกเขาได้เริ่มต้นแล้วให้สำเร็จ

“...แต่เพราะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น”-นั่นคือ ทิตัสมีความพร้อมที่จะทำสิ่งนี้มากกว่าที่เปาโลคิดไว้เกี่ยวกับเขา เขาพร้อม เต็มใจ และชวนขวยที่จะกลับไปยังคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เพื่อทำการรับเงินถวายที่นั่นให้เสร็จสิ้น

“...โดยความตั้งใจของเขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกท่าน” ทิตัสไปโดยที่เปาโลไม่ต้องคะยั้นคะยอหรือรบเร้าเขา การขอบพระคุณพระเจ้าของเปาโลในที่นี้ดูเหมือนจะเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าทิตัสมีความร้อนใจ เต็มใจ และพร้อมใจที่จะไปยังเมืองโครินธ์ บางทีเปาโลอาจคาดหมายว่าจะมีความยุ่งยากอยู่บ้างในการรับเงินถวายในเมืองโครินธ์ ณ เวลานั้น เนื่องจากมีความไม่เป็นระเบียบมากมายในคริสตจักรนั้นและในท่ามกลางพี่น้องชาวโครินธ์เหล่านั้น และเขาอาจกลัวว่าทิตัสจะมีความลังเลใจที่จะกลับไปยังเมืองโครินธ์และทำการรับเงินถวายนั้นให้เสร็จสิ้น เขาจึงมีใจขอบพระคุณที่ทิตัสตกลงอย่างเบิกบานใจและเต็มใจขนาดนั้นที่จะเดินทางไปยังเมืองโครินธ์อีกรอบเพื่อทำการเรียไรนั้นให้สำเร็จ

ข้อ 18 และ 19: และพวกเราได้ส่งพี่น้องผู้นั้นไปพร้อมกับเขา ผู้ซึ่งการยกย่องของพี่น้องผู้นั้นอยู่ในข่าวประเสริฐทั่วคริสตจักรทั้งปวง และมีใช้สิ่งนั้นเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกเลือกไว้จากคริสตจักรทั้งหลายเพื่อให้เดินทางกับพวกเราพร้อมกับพระคุณนี้ด้วย ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเราเพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และเป็นที่ยกย่องใจพร้อมของพวกท่าน

“พวกเราได้ส่งพี่น้องผู้นั้นไปพร้อมกับเขา...” มันเป็นไปได้เลยที่จะประกาศแบบเป็นหลักข้อเชื่อที่ว่าพี่น้องท่านนี้เป็นใคร มันเป็นที่สันนิษฐานกันโดยทั่วไปว่าพี่น้องท่านนี้คือลูกา อย่างไรก็ตาม บางคนสันนิษฐานว่าผู้นี้คือมาระโก ขณะที่คนอื่น ๆ ก็เชื่อว่าผู้นี้คือสิลาสหรือบาร์นาบัส แต่เนื่องจากพระคัมภีร์ไม่ได้บ่งชี้ชัดเจนว่าผู้นี้เป็นใครกันแน่ เราจึงบอกชื่อเขาด้วยความมั่นใจไม่ได้

สภาพการณ์แวดล้อมเดียวที่ให้ความกระจ่างแก่คำถามนี้คือ: ลูกา ผู้เขียนหนังสือกิจการ เป็นเพื่อนร่วมเดินทางและเพื่อนสนิทและเป็นที่ยกย่องของอัครทูตเปาโล และลูกาก็เดินทางร่วมไปกับเปาโลหลายครั้ง ใน

กิจการ 16:10-15 ลูกาใช้คำสรรพนามพหูพจน์ว่า “พวกเรา” บ่อยครั้งมากพอที่จะบ่งชี้ว่าเขาและเปาโลเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนียด้วยกัน จากนั้นในกิจการ 17:1 ลูกาเปลี่ยนคำสรรพนามเป็น “พวกเขา” โดยบอกเป็นนัยว่าเขาไม่ได้เดินทางไปกับเปาโลและสิลาสแล้วเมื่อคนทั้งสองเข้าไปในเมืองเธสะโลนิกา แต่เห็นได้ชัดว่าเขาอยู่ต่อในเมืองฟิลิปปี

ลูกาไม่ได้รวมวงกับเปาโลและสิลาสอีกจนกระทั่งพวกเขาไปยังเมืองโตรัสขณะมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ตามที่กล่าวไว้ในกิจการ 20:5,6: “คนเหล่านี้ได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรัสก่อน และพวกเราได้แล่นเรือออกจากเมืองฟิลิปปี หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว และมายังพวกเขาที่เมืองโตรัสในห้าวัน...” ลูกาใช้เวลาระหว่างนั้นอย่างไรบ้าง เราไม่ทราบ พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเรา

ถึงแม้เราจะบุแนชัดไม่ได้ว่าบุคคลผู้นี้เป็นใคร ซึ่งเปาโลกล่าวถึงเขาตรงนั้นว่า “ผู้ซึ่งการยกย่องของพี่น้องผู้นั้นอยู่ในชาวประเสริฐทั่วคริสตจักรทั้งปวง” เราก็นับนิษฐานได้ว่าพี่น้องท่านนี้เป็นที่รู้จักดีและได้รับความนับถือและมีเกียรติอย่างมากในท่ามกลางคริสตจักรเหล่านั้น ชื่อของเขาไม่มีความสำคัญหรือส่งผลตามมาอะไรเลย มันน่าสังเกตตรงที่ว่าถึงแม้เปาโลกล่าวถึงเขาอีกครั้งในข้อ 18 ของบทที่ 12 เขาก็ทำเช่นนั้นในลักษณะเดิมโดยไม่เอ่ยชื่อเขา: “ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขาข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย...”

“อยู่ในชาวประเสริฐ” มีความหมายว่าพี่น้องท่านนั้นบันทึกชาวประเสริฐลงไปหรือไม่เขาก็ประกาศชาวประเสริฐ วลีนี้จะมีการตีความได้สองแบบ ในแง่หนึ่งเขามีชื่อเสียงในการทำให้ผู้คนรู้จักชาวดีแห่งความรอดของชาวประเสริฐแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า

“...และมีใช้สิ่งนั้นเท่านั้น...” บุคคลท่านนี้ไม่เพียงได้รับความนับถือเพราะการรับใช้เหล่านั้นที่เขาได้กระทำโดยการประกาศหรือบันทึกชาวประเสริฐตามที่ชาวสารนั้นถูกประทานให้แก่เขาโดยพระเจ้าเท่านั้น แต่เขาได้รับความไว้วางใจมากขึ้นจากคริสตจักรเหล่านั้นเพราะว่าเขาได้รับการแต่งตั้งให้นำส่งเงินถวายนั้นแก่พวกวิสุทธิชนแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เขา “ได้ถูกเลือกไว้จากคริสตจักรทั้งหลาย” ให้เดินทางไปกับเปาโลและทิตัส คริสตจักรเหล่านั้นเต็มใจที่จะไว้วางใจเขาที่จะนำส่งเงินนั้นที่พวกเขาระดมมาได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (เปาโลในตอนแรกไม่เต็มใจที่จะรับหน้าที่รับผิดชอบนี้และจัดการเงินถวายนี้เพียงลำพัง นี่เป็นสติปัญญาในส่วนของเขา ซึ่งแน่นอนว่าพระวิญญูณบรสิทุธิ์ประทานให้ มันเป็นความรับผิดชอบที่ไม่ยุติธรรมที่คริสตจักรใดจะบังคับคน ๆ เดียวให้นำเงินถวายหรือจัดการเงินนั้น หน้าที่นี้ควรถูกกระทำโดยคนมากกว่าหนึ่งคนเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความคลาดเคลื่อน ความผิดพลาด หรือข้อกล่าวหาต่าง ๆ ต่อบุคคลที่จัดการเงินนั้น)

“พร้อมกับพระคุณนี้” หมายถึงของประทานนี้ในที่นี้ หรือเงินถวาย ซึ่งถูกเก็บรวบรวมมาเพื่อนำส่งให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม

“...ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเรา...” -นั่นคือ “ซึ่งถูกรับผิดชอบโดยพวกเรา” เปาโลได้เป็นเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อระดมเงินทุนเหล่านั้น

“...เพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน...” “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน” หมายถึง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทุกคน ไม่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์หนึ่งสำหรับคนกลุ่มหนึ่งและองค์พระผู้เป็นเจ้าอีกองค์หนึ่งสำหรับคนอีกกลุ่ม พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว

เปาโลอยากให้พระเยซูได้รับเกียรติทั้งสิ้นสำหรับเงินถวายนี้นี้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระคุณทั้งปวง ผู้ประทานของประทานที่ดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่าง สิ่งดี ๆ ทั้งหมดล้วนมาจากพระเจ้า มารไม่มีอะไรดีและ ยั่งยืนที่จะให้เลย มันแจกจ่ายแต่ความทุกข์ระทมและการพิพากษาปรับโทษเป็นนิตย์

“...และเป็นทีที่แสดงใจพร้อมของพวกท่าน”-ซึ่งหมายความว่า “เพื่อให้พวกท่านมีโอกาสที่จะแสดง ความมีใจพร้อมของพวกท่านในการให้และทำสิ่งดี ๆ แก่ผู้อื่นซึ่งประสบความสำเร็จมากกว่าพวกท่าน”

ข้อ 20 และ 21: โดยหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ นั่นคือ ที่จะไม่มีผู้ใดตำหนิพวกเราได้ ในเรื่องความบริบูรณ์นี้ซึ่ง ถูกปรนนิบัติโดยพวกเราโดยจัดหาสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์ มิใช่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน แต่ ในสายตาของมนุษย์ด้วย

“โดยหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ นั่นคือ ที่จะไม่มีผู้ใดตำหนิพวกเราได้...” เปาโลตั้งใจที่จะทำทุกสิ่งในอำนาจของตนเพื่อป้องกันไม่ให้ใครมาตำหนิเขาได้ในเรื่องการจัดการเงินนั้นที่ถูกเรียกรวมเพื่อพวกวิสุทธิชนที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาตั้งใจที่จะทำให้น้ำใจว่าไม่มีใครจะขึ้นนิ้วกล่าวหาเขาได้หากเกิดเรื่องผิดพลาดขึ้นมา เขาตั้งใจไว้ว่าจะไม่มีใครกล่าวได้ว่าเขาได้ใช้ของประทานนี้ขัดแย้งกับความประสงค์ของผู้บริจาคเหล่านั้น

เปาโลทราบว่ามันเป็นเรื่องอันตรายขนาดไหนที่ผู้รับใช้คนหนึ่งมีสิ่งที่จะต้องจัดการเยอะเก็นไปในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ในคริสตจักร และอันตรายเดียวกันนี้ก็ยังมียูวันนี่ ศิษยาภิบาลควรอยู่ห่าง ๆ เรื่องนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และปล่อยให้พวกเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรจัดการเรื่องเงิน อันที่จริง เมื่อคนของพระเจ้าศึกษาค้นคว้าและเทศนาพระวจนะของพระเจ้าอย่างที่เขาควรทำ เขาก็มีเวลาเหลือน้อยมากที่จะนับเงิน ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐต้องรักษาชื่อเสียงและอุปนิสัยของตนให้พ้นมลทินจากเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ -เพราะว่ามันช่างง่ายตายจริง ๆ ที่เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐจะหาช่องจับผิดคนของพระเจ้าในเรื่องนี้!

เปาโลไม่เต็มใจที่จะนำส่งเงินถวายนี้นี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มนอกเสียจากว่าคริสตจักรนั้นอยากให้เขาทำเรื่องนี้โดยเฉพาะ และเขายืนยันว่าต้องมีคนอื่นไปกับเขาด้วยเพื่อนำส่งเงินนี้ให้แก่วิสุทธิชนเหล่านั้น อันเป็นการปฏิเสธที่จะให้การจัดการเงินทุนนี้ทั้งหมดถูกส่งมาให้เขา เปาโลอยากมีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่แจ่มชัดและประวัติอันขาวสะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่เขาอยากมีประวัติที่ขาวสะอาดต่อหน้ามนุษย์เช่นกัน ด้วยเหตุนี้เขาจึงยืนยันกรานว่าใครสักคนต้องเดินทางไปกับเขาเพื่อนำส่งเงินนั้น เพื่อที่จะไม่มีใครกล่าวหาเขาได้ว่าได้ใช้บางส่วนของเงินนั้นไปแล้ว

เปาโลมีสติปัญญาในการพาใครสักคนไปกับตนด้วยซึ่งเป็นผู้ที่คริสตจักรเหล่านั้นให้ความเชื่อมั่น ใครสักคนที่ถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรเหล่านั้นให้ทำงานนี้จนสำเร็จ และจึงเป็นการปกป้องตัวเองให้พ้นจากข้อกล่าวหาเทียมเท็จใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้น ในจดหมายฉบับแรกของเขาที่ส่งถึงชาวโครินธ์ เขากล่าวไว้ว่า:

“บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียไว้้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำเริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว ผู้ใดก็ตามที่พวกท่านจะเห็นชอบโดยจดหมายทั้งหลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะส่งคนเหล่านั้นไปเพื่อนำของถวายของพวกท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไป

พร้อมกับข้าพเจ้า” (1 คร. 16:1-4)

“...ในเรื่องความบริบูรณ์นี้ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเรา” เราไม่ทราบว่าจะมีมูลค่าเท่ากับกี่ดอลลาร์และกี่เซ็นต์วันนี้ แต่จากการอ้างอิงของเปาโลในที่นี้เราทราบว่ามันเป็นเงินถวายก้อนโต (บริบูรณ์) ในสมัยนั้น มันถูกให้โดยคริสตจักรเหล่านั้นและจะต้องถูกแจกจ่ายตามที่พวกเขาแจ้งมาและตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ (ควรมีการจดบันทึกและจัดเก็บเอกสารเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ไว้ให้ดีในคริสตจักรใด ๆ ผมเชื่อว่าการรักเงินกลายเป็นความลุ่มจมของผู้รับใช้หลายคนมากกว่าบาปที่รุนแรงใด ๆ)

“โดยจัดหาสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์...” หรือตรงตัวคือ “จัดการล่วงหน้า” ความคิดแบบเดียวกันปรากฏในโรม 12:17 ซึ่งอ่านว่า: “อย่าทำความชั่วร้ายตอบแทนความชั่วร้ายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’” เปาโลกำลังกล่าวว่า “มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเราที่จะไม่เปิดโอกาสให้เหล่าศัตรูของเราได้หวาดระแวงหรือกล่าวหาเราได้เลย” เปาโลมีสติปัญญาที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา-สติปัญญาไม่เพียงในฐานะนักธุรกิจที่เก่งเท่านั้น แต่ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้าเช่นกัน ขณะที่ตัวเขาเองดำเนินชีวิตที่อุทิศตน เปาโลก็ทราบว่าตนมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยที่หมกมุ่นในกาม เขาทราบว่าเขาเป็นเหมือนนครหนึ่งที่ตั้งอยู่บนเนินเขา แสงสว่างบนเชิงเทียน ทุกคนกำลังจับจ้องเขาอยู่ และเหล่าศัตรูของเขาก็จะคอยเฝ้าหาสิ่งใดที่เขากระทำที่พวกเขาจะใช้เพื่อกล่าวร้ายเขาได้

“...มิใช่ในสายตาพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย” เปาโลไม่เพียงอยากให้เห็นเงินถวายนี้ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้าเท่านั้น เขาอยากให้อุทธรณณ์นี้ทั้งหมดถูกมองว่าสวยงาม ถูกต้อง และพันกันขาในสายตาของมนุษย์เช่นกัน เขาทราบว่าความสำเร็จของเขาในงานรับใช้ขึ้นอยู่กับคำพยานที่จะไม่ถูกตั้งคำถาม เขาต้องสะอาดหมดจดและอุปนิสัยของเขาต้องผ่านการทดสอบใด ๆ ได้ เขาไม่กล้าทำสิ่งใดที่จะทำให้คนตั้งคำถามเกี่ยวกับอุปนิสัยของเขาได้

ความจริงที่เราต้องเรียนรู้ในที่นี้ก็คือว่า เราควรแน่ใจล่วงหน้าว่าการประพฤติของเรานั้นซื้อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้าและในสายตาตามมนุษย์ เราจะต้องคิดคำนวณและวางแผนให้ดีกว่าที่เราพยายามจะหาสิ่งใดในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะต้องแน่ใจล่วงหน้า ตั้งเป้าประสงค์ไว้ให้ชัดเจน ว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำนั้นยุติธรรม มีเกียรติ และถูกต้อง “ในสายตาพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “ในสายตาของมนุษย์ด้วย” ในสุภาพิต 3:3,4 เราถูกบอกว่า:

“อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกพวกมันไว้รอบคอของเจ้า จงเขียนพวกมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรของพระเจ้าและในสายตาของมนุษย์”

มันไม่เพียงพอที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะมีใจวินิจฉัยผิดและชอบที่แจ่มชัดต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาต้องไม่ให้โอกาสแก่มนุษย์คนใดเช่นกันที่จะกล่าวได้ว่าใจวินิจฉัยผิดและชอบของเขาไม่แจ่มชัด พระเยซูตรัสว่า: “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนเนินเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้ และมนุษย์ก็ไม่จืดเหี่ยว และวางเทียนนั้นไว้ได้ถึ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน และเทียนนั้นก็ให้ความสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน

และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:14-16)

ข้อ 22: และพวกเราได้ส่งไปพร้อมกับเขาทั้งสอง คือพี่น้องของพวกเราอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราได้พิสูจน์บ่อย ๆ ว่าขยันขันแข็งในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้ก็ขยันขันแข็งมากยิ่งขึ้น เพราะความไว้น้ำใจเชื่อใจมากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ามีอยู่ในพวกท่าน

“พี่น้อง” คนที่สามนี้เป็นใครนั้น เราไม่ทราบเลย ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่านี่คืออโปลโล ท่านอื่น ๆ ก็เชื่อว่านี่คือทิโมธี และท่านหนึ่งเชื่ออย่างหนักแน่นว่านี่คือเคลเมนท์ ซึ่งถูกกล่าวถึงโดยเปาโลในฟิลิปปี 4:3 ว่าเป็น “เพื่อนร่วมงาน” คนหนึ่งของเขา

เราทราบจริง ๆ ว่าพี่น้องท่านนี้เป็นใครสักคนที่เปาโลมีความเชื่อมั่นอย่างมาก เป็นผู้ที่ “พวกเรา” ได้พิสูจน์บ่อย ๆ ว่าขยันขันแข็งในหลายสิ่ง...” ความหมายตรงนี้ก็คือน่าจะว่าเปาโลได้พิสูจน์เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่า พี่น้องท่านนี้เป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าเขาเคยเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมเดินทางของอัครทูตผู้นี้มากกว่าหนึ่งหน

“...และเดี๋ยวนี้ก็ขยันขันแข็งมากยิ่งขึ้น...”-นั่นคือ “พี่น้องท่านนี้จะพิสูจน์ตัวตอนนี้ว่าขยันขันแข็งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม”

“...เพราะความไว้น้ำใจเชื่อใจมากยิ่งขึ้นข้าพเจ้ามีอยู่ในพวกท่าน” พี่น้องท่านนี้น่าจะเคยอยู่ในเมืองโครีนธ์และไปเยี่ยมเยียนในคริสตจักรที่นั่น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเชื่อว่าแม้ประสบการณ์ต่าง ๆ สุดท้ายแล้วคริสตจักรนั้นจะขึ้นไปถึงความคาดหวังที่สูงที่สุดของเปาโล

ข้อ 23 และ 24: ไม่ว่าจะใครก็ตามถึงทิตัส เขาก็เป็นหุ้นส่วนของข้าพเจ้า และเป็นผู้ร่วมงานเกี่ยวกับพวกท่าน หรือไม่ว่าใครก็ตามถึงพี่น้องของพวกเรานั้น เขาทั้งสองก็เป็นพวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลาย และเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงแสดงให้พวกเขาเห็น และต่อหน้าคริสตจักรทั้งหลาย ถึงหลักฐานแห่งความรักของพวกท่าน และแห่งการรอดของพวกเราเพราะเหตุพวกท่านเกิด

ในที่นี้เปาโลให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับทิตัส เขากำลึงกล่าวว่า “ถ้าผู้ใดอยากทราบว่าเขาเป็นใครหรืออยากทราบสิ่งใดเกี่ยวกับตัวเขา ก็จงบอกคน ๆ นั้นแค่ว่าเขาเป็นหุ้นส่วนของข้าพเจ้า” คำกรีกที่แปลเป็น “หุ้นส่วน” มีความหมายตรงตัวว่า “ผู้ร่วมแบ่งปัน” นั่นคือ เปาโลนับว่าทิตัสเป็นเพื่อนร่วมทางของเขา หุ้นส่วนของเขา ผู้ร่วมแบ่งปันของเขาในการทำงานหนักและความหวังใญ่ต่าง ๆ อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลคิดว่าศัตรูเหล่านั้นในคริสตจักร-และคนเหล่านั้นอยู่ที่นั่น-ไม่ได้ถูกถอนรากถอนโคนออกไปหมด และคนเหล่านั้นคงจะไต่สวนเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของทิตัส เปาโลได้กล่าวไปเยอะแล้วในการชมเชยชายเหล่านั้นที่อยู่กับทิตัส มันจึงดูเหมือนเหมาะสมอย่างแน่นอนที่จะกล่าวอะไรบางอย่างในทางที่ดีเกี่ยวกับผู้เชื่อหนุ่มคนนี้ ความหมายตรงนี้ก็คือน่าจะว่า “ถ้าผู้ใดถามอะไรเกี่ยวกับทิตัส หรือมันถึงคราวจำเป็นที่จะต้องชมเชยเขาด้วยเหตุผลอันใด ก็แค่บอกพวกเขาไปว่าเขาเป็นหุ้นส่วนของข้าพเจ้า เขาได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ การก่อตั้งคริสตจักรทั้งหลาย การจัดระเบียบคริสตจักรทั้งหลาย และสิ่งใดก็ตามที่ต้องกระทำ เขาทำงานของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งอย่างแท้จริง”

ในจดหมายของเขาถึงทิตัส เปาโลกล่าวว่า: “ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อ

เดียวกัน... เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ละท่านไว้ที่เกาะครีต เพื่อท่านจะได้จัดระเบียบสิ่งต่าง ๆ ที่ยังบกพร่องอยู่ และตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในนครทุกแห่งตามที่ข้าพเจ้าได้มอบหมายไว้แก่ท่านแล้ว” (ทิตัส 1:4,5)

“...หรือไม่ว่ามีคนใดถามถึงพี่น้องของพวกเรานั้น...” นี่กล่าวถึงพี่น้องคนอื่น ๆ ที่เหลือซึ่งจะไปด้วยกันกับทิตัส เปาโลสั่งว่า “ถ้ามีใครถามอะไรเกี่ยวกับอุปนิสัยของพวกเรา หรือถ้ามันจำเป็นต้องอธิบายอะไรเกี่ยวกับพวกเรา ก็แค่กล่าวว่าชายเหล่านี้เป็นเหล่าผู้นำชาวของคริสตจักรเหล่านี้ และพวกเขาได้รับความไว้วางใจจากคริสตจักรเหล่านี้ที่ส่งพวกเขา มา พวกเขาถูกคัดเลือกและถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรเหล่านี้เพื่อทำงานนี้ และภาระงานแห่งความรักนี้ให้สำเร็จลุล่วง” ในฟิลิปปี 2:25 เปาโลพูดถึง “เอปาโฟรดิทัส... ซึ่งเขาเป็นน้องชายของข้าพเจ้าและเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหาร แต่เป็นผู้นำชาวของพวกท่าน...”

คำที่แปลตรงนี้ว่า “พวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลาย” ในภาษากรีกเดิมอ่านว่า “เหล่าอัครทูตของคริสตจักรเหล่านั้น” คำว่าอัครทูตในที่นี้ถูกใช้ในความหมายที่เหมาะสมเพื่อสื่อถึงคน ๆ หนึ่งที่ถูกส่งไปทำธุรกรรมของคริสตจักรเพื่อผู้เชื่อคนอื่น ๆ หรือคน ๆ หนึ่งที่เป็นตัวแทน คำเดียวกันนี้ถูกใช้กับอโปลโลและบารนาบัส ผู้ซึ่งไม่ได้เป็นอัครทูตในความหมายแบบที่ว่าสิบสองคนแรกนั้นเป็นอัครทูต คำว่า “ผู้สื่อสาร” มีความหมายคำว่า “คน ๆ หนึ่งที่ถูกส่งไป”

ชายเหล่านี้ที่เดินทางไปกับทิตัสเป็นที่รู้จักดีและได้รับความนับถืออย่างมาก พวกเขามีอุปนิสัยที่ไร้ตำหนิ พวกเขามีชื่อเสียงมั่นคงในคริสตจักรเหล่านั้น พวกเขาเป็นคริสเตียนที่โดดเด่น และพวกเขาถวายเกียรติแด่พระนามของพระคริสต์และคริสตจักรเหล่านั้นที่พวกเขาใช้

แน่นอนว่ามันเป็นเกียรติสำหรับใครก็ตามที่ได้อยู่ในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเช่นนั้นในคริสตจักร แต่มันเป็นความรับผิดชอบที่จริงจังและหนักอึ้งเช่นกัน ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรดำเนินชีวิตในแบบที่โลกไม่สามารถจับผิดอุปนิสัยของผู้นั้นหรือชีวิตของเขาในแง่ใดอย่างสัตย์จริงได้เลย เรารู้ว่าโลกจะวิจารณ์คริสเตียนทั้งหลายอยู่เสมอ แต่สิ่งที่น่าเศร้าก็คือว่าบ่อยครั้งโลกบอกความจริงเกี่ยวกับชีวิตที่เหลวไหลของคริสเตียนบางคน

เปาโลกล่าวถึงชายเหล่านี้ว่า “เขาทั้งสองเป็นพวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลาย” แต่นั่นก็ไม่ใช่ทั้งหมด มีกล่าวไว้ด้วยว่า “และเป็นสง่าราศีของพระคริสต์” มันเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่จริง ๆ สำหรับคน ๆ หนึ่งที่ได้รับการกล่าวถึงว่า “เขาเป็นสง่าราศีของพระคริสต์” นั่นคือ เขาดำเนินชีวิตที่อุทิศตน เปี่ยมล้นด้วยพระวิญญาณจนถึงขนาดที่พระคริสต์ทรงถูกมองเห็นได้ในทุกสิ่งที่เขาทำ คนใดที่ได้รับคำชมเชยอย่างแท้จริงว่าเป็น “สง่าราศีของพระคริสต์” ก็จะได้รับเกียรติยอมรับให้อยู่ในความไว้วางใจของผู้เชื่อคนอื่น ๆ

“เหตุฉะนั้นพวกท่านจงแสดงให้พวกเขาเห็น...” -โดยการเรียไรเงินถวายด้วยใจกว้างสำหรับพี่น้องที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นการทำให้เกิดความสำเร็จอย่างมหาศาลของการที่ทิตัสและคนอื่น ๆ นั้นกำลังมายังเมืองโครีนธ์

“...และต่อหน้าคริสตจักรทั้งหลาย ถึงหลักฐานแห่งความรักของพวกท่าน...” -ความรักของพวกเราที่มีต่อเปาโล ต่อพระเจ้า และต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ มันเป็นการปรารถนาของเปาโลที่จะมีเงินถวายด้วยใจกว้างไปนำเสนอต่อพวกพี่น้องในกรุงเยรูซาเล็ม และถ้าชาวโครีนธ์เหล่านั้นรักเขาอย่างที่เราควรรัก พวก

เขาก็จะให้ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน และจากนั้นเพื่อที่จะไม่สร้างความผิดหวังแก่เปาโล ผู้ซึ่งได้นำข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งของประทานของพระเจ้ามาให้พวกเขาก่อน

“...และแห่งการรอดของพวกเราเพราะเหตุพวกท่าน” เปาโลได้อ้อวดอย่างเปิดเผยว่าชาวโครินธ์จะมีใจกว้างในการให้ของพวกเขา และเขากำลังไว้ใจพวกเขาว่าจะทำเช่นนั้นจริง ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขากำลังกล่าวแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่า “จงพิศุจน์สิ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวเกี่ยวกับพวกท่านแล้ว ว่าการอ้อวดของข้าพเจ้าเกี่ยวกับพวกท่านนั้นเชื่อถือได้จริง ๆ ว่าข้าพเจ้าเข้าใจอุปนิสัยของพวกท่านจริง ๆ และความพร้อมใจของพวกท่านที่จะให้เพื่ออุดมการณ์แห่งความเชื่อแบบคริสเตียน”

ในบทที่ 7 ข้อ 14 เปาโลกล่าวถึงการอ้อวดของเขาเกี่ยวกับผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น:

“ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าได้อวดสิ่งใด ๆ แก่เขาเกี่ยวกับพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายใจเลย แต่พวกเราได้กล่าวสิ่งสารพัดแก่พวกท่านในความจริงฉันใด การอ้อวดของพวกเรา ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำต่อหน้าทีตัส ก็ถูกพบว่าเป็นความจริงฉันนั้น”

เปาโลมีใจขอบพระคุณสำหรับลูก ๆ ของเขาในความเชื่อนั้น และในทุกคราวที่เขามีโอกาสที่จะทำเช่นนั้นได้อย่างสัตย์จริง เขาก็พูดถึงพวกเขาในทางที่ดี เขาอ้อวดเกี่ยวกับพวกเขา-และเขาคาดหวังให้พวกเขาดำเนินชีวิตถึงระดับที่เขาได้กล่าวเกี่ยวกับพวกเขา เขากำลังเตือนความจำผู้เชื่อชาวโครินธ์ตรงนี้ว่าเขากำลังไว้ใจพวกเขา และถ้าพวกเขาล้มเหลว พวกเขาก็จะไม่เพียงทำให้พระเจ้าผิดหวังเท่านั้น พวกเขาจะทำให้เขาผิดหวังเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงแจ้งให้พวกเขาทราบถึงข้อเท็จจริงเรื่องความมั่นใจของเขาและการอ้อวดในพวกเขา และความคาดหวังของเขาเรื่องเงินถวายแห่งความรักด้วยใจกว้างเพื่อคนยากจนในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

สมมติว่าคุณกับผมถามคำถามนี้กับตัวเอง จะมีคนกล่าวถึงผมได้ไหมว่า “เขาเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ เขาเป็นเกียรติยศแก่อุดมการณ์ของพระคริสต์”? ขอพระเจ้าทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเถิด

- 9:1 ด้วยว่าเรื่องการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่าน
- 9:2 เพราะข้าพเจ้ารู้จักความกระตือรือร้นแห่งใจของพวกท่านอยู่แล้ว ด้วยว่าข้าพเจ้าอวดเรื่องพวกท่านกับคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้พร้อมตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก
- 9:3 แต่ข้าพเจ้าได้ส่งพวกพี่น้องเหล่านั้นไป เกรงว่าการอวดของพวกเราเรื่องพวกท่านจะเสียเปล่าในสิ่งนี้ เพื่อที่ว่า ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว พวกท่านจะได้พร้อม
- 9:4 เกรงว่าบางที ถ้าคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียมาพร้อมกับข้าพเจ้า และพบว่าพวกท่านไม่ได้เตรียมตัวไว้ พวกเรา (เพื่อพวกเราจะไม่กล่าวว่าพวกท่าน) จะต้องละอายเป็นการอวดอย่างมั่นใจแบบเดียวกันนี้
- 9:5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า จำเป็นที่จะต้องเตือนสติพวกพี่น้องเหล่านั้น ให้พวกเขาไปหาพวกท่านก่อน และให้จัดเตรียมสิ่งของบริบูรณ์ของพวกท่านไว้ล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว เพื่อของถวายอันเดียวกันนั้นจะมีอยู่พร้อม ในฐานะเป็นสิ่งของบริบูรณ์ และมีใช้เป็นความโลภ
- 9:6 แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้ว่า คนซึ่งหว่านอย่างเสียตาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียตายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน
- 9:7 ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน จงให้เขาให้ตามนั้น มิใช่ออย่างฝืนใจ หรือให้เพราะความจำเป็น เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง
- 9:8 และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง
- 9:9 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เขาได้แจกจ่ายไปทั่ว เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์’)
- 9:10 บัดนี้ ขอให้พระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน ทั้งประทานขนมปังสำหรับเป็นอาหารของพวกท่าน และทรงทวีคูณเมล็ดพืชของพวกท่านที่หว่านนั้น และทรงเพิ่มพูนผลทั้งหลายแห่งความชอบธรรมของพวกท่าน)
- 9:11 โดยที่พวกท่านถูกทำให้มีงมขึ้นในทุกอย่างอันนำไปสู่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้น ซึ่งโดยพวกเราทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า
- 9:12 เพราะว่าการรับใช้แห่งการปรนนิบัตินี้ไม่ได้จัดทำให้ความขัดสนของพวกวิสุทธิชนท่านนั้น แต่ยังคงอุดมสมบูรณ์โดยการขอบพระคุณเป็นอันมากแต่พระเจ้าด้วย
- 9:13 ขณะที่โดยบทพิสูจน์แห่งการรับใช้นี้ พวกเขาจึงถวายสง่าราศีแก่พระเจ้า เพราะเหตุคำกล่าวยอมรับของพวกท่านเรื่องการยอมอยู่ใต้บังคับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุการณ์แจกจ่ายด้วยใจกว้างขวางของพวกท่านแก่พวกเขาและแก่คนทั้งปวง
- 9:14 และโดยการอธิษฐานของพวกเขาเพื่อพวกท่าน ผู้ซึ่งปรารถนาให้พวกท่านได้รับพระคุณอย่างเหลือล้นของพระเจ้าในพวกท่าน
- 9:15 ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์

บทที่ 9 เป็นเนื้อหาต่อเนื่องของหัวข้อที่ถูกอภิปรายในบทที่ 8 ซึ่งกล่าวถึงเงินถวายนั้นซึ่งเปาโลได้

สัญญาว่าจะเรียไรเพื่อวิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดีย ความกระวนกระวายใจของเขาเกี่ยวกับความมีใจกว้างของเงินถวายนั้นไม่ใช่แค่เพื่อที่คนยากจนเหล่านั้นจะมีเงินมากขึ้น แต่เพื่อพิสูจน์เช่นกันว่าคริสตจักรชาวโครินธ์เป็นอย่างที่เขาได้กล่าวไว้จริง ๆ เขาอยากให้เงินถวายนั้นเป็นการแสดงออกของความรักที่นุ่มนวลจากพวกเขาถึงพี่น้องที่ประสบความทุกข์ยากมากกว่า และเนื่องจากพวกเขาเป็นผู้กลับใจเชื่อต่างชาติที่ให้แก่พวกยิว มันจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษที่เงินถวายนี่เป็นของกำนัลด้วยใจกว้าง

ก่อนการแจกจ่ายแห่งพระคุณ พวกคนต่างชาติเคยถูกมองอย่างเหยียดหยามและถูกรังเกียจโดยพวกยิว พวกเขาเคยเป็นคนต่างด้าวจากประโยชน์สุขร่วมกันแห่งอิสราเอล เป็นคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาเหล่านั้น ปราศจากพระเจ้าและไม่มีหวัง บัดนี้พระเยซูทรงจัดเครื่องกั้นกลางระหว่างยิวกับคนต่างชาติออกไปแล้ว โดยทำให้ทั้งสองฝ่ายเท่าเทียมกันต่อพระพักตร์พระเจ้าในแผนการแห่งความรอด (อ่านเอเฟซัส 2:11-18) ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้รับการอวยพรด้วยสิ่งของฝ่ายโลก แต่ชาวยิวที่ยากจนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดียขัดสนยิ่งนัก ดังนั้นเปาโลจึงอยากให้คริสตจักรที่เมืองโครินธ์แสดงให้เห็นความรักและความไม่เห็นแก่ตัวแบบคริสเตียนที่แท้จริงโดยการให้ของพวกเขา พวกเขาจะพิสูจน์ให้เห็นว่าคริสตจักรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไม่ว่าจะเป็นยิว ต่างชาติ รวย จน ทาส หรือไท ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

บทที่ 9 มีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการระบุเหตุผลหลายประการสำหรับการให้ นอกเหนือจากเหตุผลเหล่านั้นซึ่งเราศึกษาไปแล้ว

ในพระคำข้อต้น ๆ ของบทนี้ เปาโลพูดต่อไปถึงการอ้อวอดของเขาเกี่ยวกับชาวโครินธ์เหล่านั้น โดยเสริมว่าเขาได้ส่ง “พวกพี่น้อง” ไปยังเมืองโครินธ์เพื่อที่จะไม่เกิดความล้มเหลวเลยในเงินถวายนี่ (ข้อ 1-5) ถึงแม้เขาจะมีใจกว้างในพวกเขา เขาก็รู้ว่ามารเหลี่ยมจัดและอาจขัดขวางการให้ของพวกเขาได้นอกเสียจากว่าเขาส่งผู้สื่อสารหลายคนไปกระตุ้นพวกเขาในการให้ ชายทั้งหลายที่ไว้วางใจได้เพื่อนำส่งเงินถวายน้อยอย่างครบถ้วนไม่ตกหล่นเลย

ในข้อ 6 และ 7 เปาโลเปิดเผยหลักการอันยิ่งใหญ่ที่ว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จตามสัดส่วนแห่งความมีใจกว้างของพวกเขาบนแผ่นดินโลกนี้ พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจกว้างและด้วยใจยินดี พระเจ้าทรงจัดบันทึกลงไว้เอง และพระองค์ไม่เคยมองข้ามของกำนัลที่ให้ในพระนามของพระองค์ เปาโลรับประกันชาวโครินธ์เหล่านั้นถึงข้อเท็จจริงนี้ โดยระมัดระวังที่จะย้ำเตือนพวกเขาว่าพวกเขาจะได้รับบำเหน็จตามการให้ของพวกเขา เขาไม่ได้หมายความว่าทุกคนควรให้เท่ากันหมด เพราะว่าพี่น้องบางคนไม่ได้มีให้เยอะเหมือนอย่างที่ดีคนอื่นมี แต่เมื่อผู้ใดให้สิ่งที่ตนสามารถให้ได้ เขาก็จะได้รับบำเหน็จครบถ้วน พระเจ้าไม่เพียงมองมายังสิ่งที่เราให้เท่านั้น แต่มองมายังสิ่งที่เราเหลืออยู่หลังจากที่เราให้ด้วย

เปาโลทำชวนชาวโครินธ์เหล่านั้นเพิ่มเติมในเรื่องการให้ด้วยใจกว้างขวาง โดยรับประกันพวกเขาว่าพระเจ้าจะประทานความสามารถให้พวกเขาทำสิ่งที่ดีในภายหลังตามสัดส่วนที่พวกเขามีใจพร้อมที่จะทำสิ่งที่ดีตอนนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ถ้าเราไม่ทำสิ่งที่เราทำได้ตอนนี้ ถ้าเราไม่ให้สิ่งที่เราสามารถให้ได้ตอนนี้ เราก็ไม่ต้องคาดหวังให้พระเจ้าขยายโอกาสแห่งการรับใช้ของเราเลย นี่เป็นจริงเช่นกันในทุกแง่มุมของชีวิตผู้เชื่อ ถ้าเรา

เต็มใจที่จะทำสิ่งเล็กน้อยเหล่านั้น ถ้าเราเต็มใจที่จะทำเต็มที่ในสิ่งใดก็ตามที่เราพบว่าต้องทำ พระเจ้าก็จะทรงเปิดประตูหลายบานที่เราจะมีโอกาสทำสิ่งทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม มันคือความจริงนี้ที่เปาโลกำลังนำเสนอในข้อ 8 ถึง 11

สุดท้ายแล้ว เปาโลชี้ให้เห็นว่าของกำนัลของพวกเขาไม่เพียงจะทำสิ่งที่ดีเท่านั้น แต่โดยการให้เงินถวายด้วยใจกว้าง พวกเขา ก็จะแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ เพราะโดยวิธีนี้พวกเขาจะแสดงให้เห็นความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริงซึ่งมีต่อผู้เชื่อชาวอียิวเหล่านั้น ดังนั้นพวกเขาก็จะร่วมถวายมากในการส่งเสริมสง่าราศีของพระเจ้าและการทำให้คริสตจักรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โดยทำให้มันเป็นคริสตจักรเดี่ยวเหมือนอย่างที่เราเจ้าทรงประสงค์ พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “และข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้ (พวกสาวก) พวกเดี่ยว แต่เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งจะเชื่อบนข้าพระองค์โดยทางถ้อยคำของพวกเขาด้วย เพื่อพวกเขาทุกคนจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราองค์คือพระบิดาทรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในเราทั้งสอง...เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างที่เราทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น” (ยอห์น 17:20-22) เปาโลปรารถนาที่จะเห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นจริงระหว่างพวกอียิวกับพวกคนต่างชาติในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ดังนั้นถ้าจากใจแห่งความรักชาวโครินธ์เหล่านั้นให้เงินถวายด้วยใจกว้างขวาง เหล่าผู้เชื่อชาวอียิวก็จะเห็นว่าฤทธิ์เดชแห่งข่าวประเสริฐได้ส่งผลกระทบแบบเดียวกันต่อพวกคนต่างชาติเหมือนอย่างที่มีมันส่งผลต่อพวกเขาและว่าพวกเขาทุกคนเป็นสมาชิกของครอบครัวใหญ่หนึ่งเดียวที่แห่งสวรรค์-พวกอียิวและพวกคนต่างชาติ รวยและจน ทาสและไทซึ่งเดินไปด้วยกันในความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแบบคริสเตียน โดยแบกรับภาระของกันและกัน ช่วยเหลือกันและกันเมื่อมีคนต้องการความช่วยเหลือ (ข้อ 12-14)

ในข้อ 15 ของบทนี้ อัครทูตท่านนี้ปิดท้ายการอธิบายเรื่องการให้โดยการถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าสำหรับ “ของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้” ของพระองค์ ไม่ว่าเปาโลอธิบายหัวข้อใด เขาก็สับสนเสมอที่จะยกชูพระเยซูคริสต์เจ้า ของประทานของพระเจ้าแก่มนุษยชาติที่หลงหาย

ข้อ 1: ด้วยว่าเรื่องการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่าน

“ด้วยว่า” เป็นคำเชื่อม ดังนั้น จึงไม่มีการเกริ่นนำเข้าสู่หัวข้อใหม่ตรงนี้ มันเป็นเรื่องต่อเนื่องของหัวข้อเดิมที่ถูกพูดถึงในบทที่ 8 กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่านให้ต้อนรับพี่น้องเหล่านั้นที่ข้าพเจ้ากำลังส่งไปหาพวกท่านพร้อมกับความสุภาพแบบคริสเตียนเพราะว่าเกี่ยวกับหน้าที่ของการปรนนิบัติวิสุทธิชนเหล่านั้น มันก็ไม่จำเป็นเลยที่ข้าพเจ้าต้องเขียนมาถึงพวกท่านผู้ซึ่งห่วงใยขนาดนั้นและพร้อมใจขนาดนั้นในเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว”

คุณจะได้เห็นว่าเงินถวายด้วยความรักนี้ถูกอธิบายอย่างครบถ้วนในบทที่ 8 แล้ว เปาโลกล่าวถึงมันเช่นกันในจดหมายฉบับแรกของเขาถึงผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น (1 คร. 16:1,2) และในจดหมายของเขาถึงผู้เชื่อในกรุงโรม (รม. 15:26)

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “มันไม่จำเป็นเลยที่ข้าพเจ้าต้องคะยั้นคะยอพวกท่านในเรื่องของการให้ด้วยใจกว้างขวางเพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณเหล่านั้นตระหนักถึงพันธะหน้าที่ในการให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นใน

กรุงเยรูซาเล็มและทั่วแคว้นยูเดีย เนื่องจากพวกท่านตัดสินใจแล้วว่าที่จะทำเช่นนั้นและเริ่มต้นไปแล้ว ข้าพเจ้ามั่นใจว่าพวกท่านจะสำเร็จการถวายนั้นและพวกท่านจะทำการถวายนั้นด้วยใจกว้างขวาง ดังนั้นมันจึงไม่จำเป็นเลยที่ข้าพเจ้าต้องนำเสนอข้อสนับสนุนต่าง ๆ ว่าทำไมพวกท่านถึงควรให้ แน่ทีเดียว ในเรื่องของการปรนนิบัติวิสุทธิชนเหล่านั้น มันไม่จำเป็นจริง ๆ ที่ข้าพเจ้าต้องเขียนมาถึงพวกท่าน”

ข้อ 2: เพราะข้าพเจ้ารู้จักความกระตือรือร้นแห่งใจของพวกท่านอยู่แล้ว ด้วยว่าข้าพเจ้าอวดเรื่องพวกท่านกับคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้พร้อมตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก

“ข้าพเจ้ารู้จักความกระตือรือร้นแห่งใจของพวกท่าน...” เปาโลตั้งใจแน่วแน่ที่จะรับประกันผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่าเขามีความมั่นใจสุดขีดว่าพวกเขาจะทำการที่พวกเขาได้เริ่มต้นเมื่อปีก่อน ในบทที่แล้ว เขากล่าวว่า “และในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้คำแนะนำของข้าพเจ้า เพราะสิ่งนี้เป็นประโยชน์สำหรับพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ตั้งต้นเมื่อก่อนแล้ว มิใช่ที่จะกระทำเท่านั้น แต่ที่จะมีน้ำใจกระทำด้วยเมื่อปีก่อนนั้น เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงกระทำสิ่งนั้นเถิด ด้วยว่ามีความพร้อมที่จะกระทำอยู่แล้วฉันใด ก็ขอให้มีการกระทำโดยสิ่งซึ่งพวกท่านมีอยู่แล้วฉันนั้น” (2 คร. 8:10,11)

เปาโลน่าจะหมายความว่าเขาได้มีโอกาสก่อนหน้านั้นที่ได้เห็นความพร้อมใจของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่จะทำดี และเขาได้ทราบอย่างแน่นอนจากทิตัสโดยเฉพาะว่าพวกเขาได้วางแผนที่จะช่วยเหลือผู้เชื่อชาวยิวเหล่านั้น

“...ด้วยว่าข้าพเจ้าอวดเรื่องพวกท่านกับคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย” -ซึ่งหมายถึงคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลแน่ใจเหลือเกินว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์จะมอบเงินถวายนั้นให้แก่พวกวิสุทธิชนที่ยากจนในแคว้นยูเดียจนเขาได้อวดเรื่องความใจกว้างของพวกเขากับคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นมาซิโดเนียราวกับว่าชาวโครินธ์ได้มอบเงินถวายนั้นแล้ว บัดนี้เขาใช้ข้อสนับสนุนนี้เพื่อเป็นเหตุให้พวกเขามีความพยายามเป็นพิเศษที่จะทำการที่พวกเขาเริ่มต้นแล้วให้เสร็จสิ้น

“...ว่า พวกอาคาญาได้พร้อมตั้งแต่ปีที่แล้ว” แคว้นอาคาญาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศกรีซซึ่งเมืองโครินธ์เป็นเมืองหลวงของแคว้นนั้น โดยเป็นที่ตั้งของการปกครองส่วนหัว (อ่าน กิจการ 18:1-12) เป็นไปได้ว่ามีผู้เชื่อหลายคนในหลายส่วนของแคว้นอาคาญานอกเหนือจากเมืองโครินธ์ เราทราบว่ามิคริสตจักรหนึ่งในเมืองเคนเครีย ซึ่งเป็นหนึ่งในเมืองท่าของเมืองโครินธ์ตามที่กล่าวไว้ในโรม 16:1 ถึงแม้ส่วนใหญ่ของเงินถวายด้วยความรักนั้นจะมาจากคริสตจักรในเมืองโครินธ์ มันก็เป็นไปได้ว่าคริสตจักรอื่น ๆ ในส่วนอื่นของแถบชนบทน่าจะมีส่วนในเงินถวายนี้อีกเช่นกัน

วลี “ได้พร้อม” มีความหมายว่าพวกเขาได้เตรียมตัวสำหรับเงินถวายนี้อแล้ว และเปาโลได้กล่าวไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัยว่าเงินเรียไรนั้นถูกเตรียมไว้แล้วและรออยู่ เนื่องจากมันถูกเริ่มต้นแล้วหนึ่งปีก่อนเวลานี้โดยเฉพาะ ตามที่ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้อแล้ว เปาโลได้สั่งพวกเขาให้เรียไรเงินถวายนั้นในวันต้นสัปดาห์และเก็บสะสมไว้ตามที่พระเจ้าทรงให้พวกเขาจำเริญขึ้น (1 คร. 16:1,2) เปาโลคงรู้สึกในใจของตนว่าพวกเขากำลังปฏิบัติตามคำสั่งของตนอยู่ และดังนั้นพวกเขาจึงน่าจะเรียไรเงินได้เยอะแล้วหลังจากผ่านไปหนึ่งปี

“...และความกระตือรือร้นของพวกท่าน”-ใจที่กระตือรือร้นของพวกท่าน ความพร้อมใจของพวกท่าน ที่จะปฏิบัติตามคำขอนั้นและรับเงินถวายด้วยความรักนั้นเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของพี่น้องของพวกท่านใน ความเชื่อนั้น- “ก็เร้าใจคนเป็นอันมาก”-นั่นคือ ได้ปลุกเร้าและเป็นเหตุให้คนอื่น ๆ ที่จะให้ เราคิดถึง

“provoked” (ยั่ว) ว่าทำให้ใครสักคนขัดเคืองใจ แต่ในที่นี้มันหมายถึงกระตุ้น หรือปลุกเร้าใครสักคน ความ กระตือรือร้นนั้นและความพร้อมใจของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ไม่เพียงจะกระตุ้นคนอื่น ๆ แต่เพราะว่า เมืองโครินธ์เป็นเมืองใหญ่ แบบอย่างของพวกเขาก็จะถูกผู้เชื่อทั้งหลายมองดูจากที่ไกลและใกล้

ข้อ 3: แต่ข้าพเจ้าได้ส่งพวกพี่น้องเหล่านั้นไป เกรงว่าการรอดของพวกเราเรื่องพวกท่านจะเสียเปล่าใน สิ่งนี้ เพื่อที่ว่า ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว พวกท่านจะได้พร้อม

ถึงแม้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่ให้ทำการเรียโรนั้นเป็นสิ่งไม่จำเป็น เนื่องจากมันได้ถูกเริ่มต้นแล้ว เปาโลจึง รู้สึกในใจของตนว่ามันจำเป็นสำหรับเขาที่จะส่ง “พวกพี่น้อง” เหล่านั้นไปยังเมืองโครินธ์ คนเหล่านี้เป็นพี่น้อง พวกเดิมที่ถูกกล่าวถึงในบทที่ 8 ข้อ 18,22 และ 23

“...เกรงว่าการรอดของพวกเราเรื่องพวกท่านจะเสียเปล่าในสิ่งนี้”-หรือ “ในแง่” นั่นคือ “ข้าพเจ้าไม่ อยากรอดของข้าพเจ้าในเรื่องความมีใจกว้างของพวกท่านเพื่อบรรเทาความทุกข์ยากของผู้อื่นนั้นกลายเป็นว่าไม่จริงเพราะความสะเพร่าของพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ยอมให้สิ่งใดเกิดขึ้นจนขัดขวางการทำการเรียโรนี้ จนเสร็จ หรือที่อาจเป็นเหตุให้เงินถวายนั้นไม่เยอะอย่างที่คุณข้าพเจ้ารู้สึกว่ามันควรจะเยอะ” ไม่ใช่ว่าเปาโลไม่คาดหวังผลลัพธ์ใด ๆ เลยจากการเรียโรนี้ แต่เขากลัวว่ามันอาจไม่ได้สัดส่วนตามที่การแสดงออกของเขาถึงความมั่นใจในคริสตจักรชาวโครินธ์จะนำคริสตจักรอื่น ๆ ให้คาดหวัง

“...เพื่อที่ว่า ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว พวกท่านจะได้พร้อม” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้อง เหล่านี้ไปเพื่อที่พวกเขาจะกำกับดูแลเรื่องนี้และเตือนความจำพวกท่าน ช่วยเหลือพวกท่าน สั่งสอนพวกท่าน และรับเงินถวายนั้นไปเมื่อมันเสร็จสิ้น”

ข้อ 4: เกรงว่าบางที ถ้าคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียมาพร้อมกับข้าพเจ้า และพบว่าพวกท่านไม่ได้ เตรียมตัวไว้ พวกเรา (เพื่อพวกเราจะไม่กล่าวว่าพวกท่าน) จะต้องละอายในการรอดอย่างมั่นใจแบบเดียวกันนี้

“เกรงว่าบางที ถ้าคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียมาพร้อมกับข้าพเจ้า...” มันมีสิทธิ์เป็นไปได้ที่ชาว แคว้นมาซิโดเนียบางคนอาจเดินทางไปกับเปาโลด้วยเมื่อเขาไปเยือนคริสตจักรในเมืองโครินธ์เพราะว่ามันเป็น ธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับเหล่าสมาชิกของคริสตจักรหลายแห่งจะเดินทางไปกับเขาจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเมื่อ เขาไปเยือนคริสตจักรเหล่านั้นตลอดทั่วแถบชนบทนั้น ดังนั้นเปาโลจึงมีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าชาวแคว้นมาซิ โดเนียบางคนอาจเดินทางไปกับตนด้วยเมื่อเขาไปเยือนเมืองโครินธ์

“...และพบว่าพวกท่านไม่ได้เตรียมตัวไว้...” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถ้าเผื่อว่าชาวแคว้นมาซิโดเนียบาง คนเกิดไปกับข้าพเจ้าด้วยตอนที่ข้าพเจ้าไปเยือนเมืองโครินธ์ และพวกเขาจะพบว่าพวกท่านไม่ได้ระดมเงินถวายนั้นที่ข้าพเจ้าได้พูดถึงเยอะเหลือเกินในชุมชนของพวกเขา นั่นก็จะไม่เพียงทำให้ข้าพเจ้าเสียใจเท่านั้นแต่มันจะ ส่งผลเสียต่ออุดมการณ์ของพระคริสต์มาก ๆ” และแม้หากว่าไม่มีชาวแคว้นมาซิโดเนียเดินทางร่วมไปกับเขา เลยก็ตาม เปาโลก็ทราบว่าเขาจะทราบไม่ช้าก็เร็วว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้ให้เงินถวายนั้นตามที่สัญญาไว้

หากคนเหล่านั้นล้มเหลวในเรื่องนี้

ถ้าชาวแคว้นมาซิโดเนียบางคนเหล่านั้นเกิดมากับเขา และพบว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ล้มเหลวในการระดมเงินถวายนั้น เปาโลก็กล่าวว่า “พวกเรา (เพื่อพวกเราจะไม่กล่าวว่าคุณ) จะต้องละอายในการอวดอย่างมั่นใจแบบเดียวกันนี้” คำว่า “พวกเรา” มีการเน้นหนักมากตรงนี้ เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคงละอายในความมั่นใจของข้าพเจ้าในตัวพวกท่าน และขอข้าพเจ้าเสริมว่า พวกท่านก็จะละอายเช่นกันที่ข้าพเจ้าได้แสดงออกถึงความมั่นใจขนาดนั้นในพวกท่าน”

ในชุมชนชาวแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลได้อวดด้วยความมั่นใจทั้งสิ้นว่าผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์คงจะพร้อมด้วยเงินถวายแห่งความรักของพวกเขาเมื่อเขาไปถึง เมื่อใช้คำพยานนี้เกี่ยวกับความมีใจกว้างของชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาจึงได้ปลุกเร้าและกระตุ้นผู้เชื่อทั้งหลายในแคว้นมาซิโดเนียที่จะให้ด้วยใจกว้างจากทรัพย์สินของพวกเขา (บทที่ 8:1-4) ฉะนั้น ถ้าเมื่อเขาไปถึงในเมืองโครินธ์ มันกลับกลายเป็นว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้ให้ด้วยใจกว้าง เปาโลก็คงจะเสียหน้า ความจริงใจและวิจารณญาณของเขาคงจะถูกตั้งคำถาม และเขาก็คงถูกกล่าวหาว่าใช้กลยุทธ์และการฉ้อโกงเพื่อชักนำชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นที่จะให้เงินของพวกเขา-และแม้หากว่าพวกเขาไม่ได้กล่าวหาเขาว่าไม่ซื่อสัตย์และฉ้อโกง เปาโลก็คงรู้สึกต่ำต้อยและถึงกับจ้อยเพราะเขาได้ประกาศว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นเป็นคนใจกว้างและว่าพวกเขาจะให้เงินถวายก่อนโตเพื่อช่วยเหลือวิสุทธิชนชาวแคว้นยูเดียเหล่านั้น

ชาวโครินธ์เหล่านั้นควรทราบว่าจะไม่ใช่แค่เปาโลที่จะทนทุกข์ ไม่ใช่แค่คุณธรรมของพระคริสต์จะรับความเสียหาย แต่พวกเขาเองก็จะทนทุกข์เช่นกัน พวกเขาเองก็จะเสียหน้าอย่างแน่นอน เพราะว่าพวกเขาได้ประกาศไปเมื่อปีก่อนว่าจะทำการเรียมนั้นและเงินถวายนั้นจะถูกมอบให้

ข้อ 5: เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า จำเป็นที่จะต้องเตือนสติพวกพี่น้องเหล่านั้น ให้พวกเขาไปหาพวกท่านก่อน และให้จัดเตรียมสิ่งของบริบูรณ์ของพวกท่านไว้ล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว เพื่อของถวายอันเดียวกันนั้นจะมีอยู่พร้อม ในฐานะเป็นสิ่งของบริบูรณ์ และมีใช่เป็นความโลก

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้แก่ชาวโครินธ์ว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า (ซึ่งหมายความว่าเพราะสิ่งที่เขาได้กล่าวแล้วในข้อ 4) จึงคิดว่าเป็นการฉลาด คือจำเป็นด้วยซ้ำ ที่จะเตือนสติพวกพี่น้องเหล่านั้น (นั่นคือ ทิตัสและพี่น้องอีกสองคนนั้น) ให้พวกเขาไปหาพวกท่านก่อน (หมายความว่าก่อนเปาโลไปเยี่ยมพวกเขา) และให้จัดเตรียมสิ่งของบริบูรณ์ของพวกท่านไว้ล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว (นั่นคือ จัดเตรียมเงินถวายด้วยความรักของพวกท่านซึ่งประกาศไฉนแล้ว)” ความหมายของคำกรีก สิ่งของบริบูรณ์ คือ “พระพรหรือคำสรรเสริญที่ใช้กับพระเจ้า” (*Vine's New Testament Dictionary*) ในพระคำข้อนี้ของเรา มันหมายถึงเงินถวายนั้นที่กำลังถูกเรียโรยโดยคริสตจักรในเมืองโครินธ์เพื่อที่พวกพี่น้องที่ขจัดสนในแคว้นยูเดียจะได้รับพระพร

“...เพื่อของถวายอันเดียวกันนั้นจะมีอยู่พร้อม ในฐานะเป็นสิ่งของบริบูรณ์ (พระพร)...” -ซึ่งหมายความว่าเพื่อที่เงินถวายนั้นจะเป็นเงินถวายด้วยใจกว้างที่ถูกนำไปมอบให้เป็นการแสดงออกถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

“...และมีใช่เป็นความโลก” ความคิดตรงนี้ก็คือน่าที่เปาโลอยากให้พวกเขาให้ด้วยใจที่กว้างขวาง ใจที่เปี่ยมล้นด้วยความรัก-ความรักต่อพระเจ้าเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงความรักต่อพวกพี่น้องของพวกเขา-และ

ไม่ใช่เป็นการกระทำแห่งความโลภในส่วนของเขา นั่นคือ ไม่ใช่ว่าเขาโลภอยากได้เงินถวายเยอะ ๆ และบังคับพวกเขาว่าต้องให้ ถ้าพวกเขาให้จากเจตจำนงเสรีของพวกเขาเอง มันก็จะเป็นเงินถวายที่พระเจ้าจะทรงชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์และอวยพรได้

คำหนุนใจเพื่อการให้

ข้อ 6: แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้ว่า คนซึ่งหว่านอย่างเสียดาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียดายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน

พระคัมภีร์ถูกเขียนในภาษาที่คนธรรมดาและสามัญชนทั่วไปเข้าใจได้ ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสถึงการให้ว่าเป็นเหมือนการหว่าน เพื่อที่เราจะเรียนรู้จากภาพเปรียบเทียบของการเก็บเกี่ยว

“คนซึ่งหว่านอย่างเสียดาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียดายด้วย...” นั่นคือ ถ้าเราหว่านแค่ไม่กี่เมล็ด เราก็เกี่ยวเกี่ยวได้เล็กน้อย ในทางกลับกัน “คนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน” ถ้าเราหว่านเมล็ดพืชด้วยใจกว้าง เราก็เกี่ยวเกี่ยวได้มากมาย

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อหนุนใจพวกท่านในการให้ด้วยใจกว้าง อย่าคิดว่าเพราะเงินถวายของพวกท่านเป็นแบบสมัครใจ พวกท่านจึงไม่ควรให้ด้วยใจกว้าง หรือว่าพวกท่านสามารถให้แบบเสียดายได้”

ถ้าเราให้ด้วยใจกว้าง พระเจ้าก็จะประทานกลับคืนมาให้เราอย่างเปี่ยมพระกรุณาและอย่างบริบูรณ์ ผมรู้ว่านี่เป็นความจริง หลังจากหลายปีแห่งการรับใช้ของผมในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมได้พิสูจน์มันแล้วในชีวิตของผมและผมได้เห็นมันถูกพิสูจน์ในชีวิตของผู้เชื่อคนอื่นอีกมากมาย ใครสักคนเคยกล่าวว่าเราไม่อาจให้เกินหน้าพระเจ้าได้ จำไว้ว่า พระองค์ประทานอากาศให้เราหายใจ พละกำลังให้เราทำงาน-และ “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง” มาจากพระเจ้า (ยากอบ 1:17) ดังนั้นถ้าเราให้อย่างใจกว้าง พระเจ้า-ผู้ทรงฤทธิ์สามารถประทานมากกว่าที่เราจะคิดให้ได้-ก็จะประทานบำเหน็จแก่เราอย่างบริบูรณ์แน่นอน อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรให้โดยมีจุดประสงค์เพื่อที่จะได้รับบำเหน็จ เพราะถ้าเราทำแบบนี้ เราก็ไม่ได้กำลังให้ในจิตใจที่ถูกต้อง

จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้เกี่ยวกับการให้ด้วยใจกว้าง:

เพลงสดุดี 41:1-3: “ผู้ที่เอาใจใส่คนยากจนจะได้รับพร พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในยามแห่งความยากลำบาก พระเยโฮวาห์จะทรงพิทักษ์รักษาเขาไว้และทรงรักษาเขาไว้ให้มีชีวิต และเขาจะได้รับพระพรบนแผ่นดินโลก และพระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้ให้แก่ความปรารถนาแห่งบรรดาศัตรูของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้นบนที่นอนแห่งความอ่อนแรง ในความเจ็บป่วยของเขาพระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมดบนที่นอนของเขา”

สุภาษิต 11:24,25: “มีบางคนที่ยกจ่าย และยังทวีขึ้น และมีบางคนที่ยกตุนไว้มากกว่าที่ควร แต่การกระทำนั้นนำไปถึงความขัดสน คนที่มีใจกว้างขวางจะถูกทำให้มีหน้า และคนที่รดน้ำ ตัวเขาเองจะได้รับการรดน้ำเช่นกัน”

สุภาษิต 22:9: “คนที่มีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คน

ยากจน”

ดังนั้นพระวณะของพระเจ้าจึงสอนว่า มันเกิดขึ้นในการให้เหมือนกับที่เป็นในการหว่านเมล็ดพืช ถ้าชาวนาหว่านที่ดินแปลงเล็กมาก ๆ เขาก็คาดหวังที่จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย ถ้าเขาหว่านหลายเอเคอร์ เขาก็คาดหวังที่จะเก็บเกี่ยวได้มากกว่า นั่นคือชาวนาเก็บเกี่ยวพืชผลตามสัดส่วนสิ่งที่เขาหว่าน มันเป็นแบบนี้เช่นกันในการถวายเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเราถวายเงินของเราในจิตใจที่ถูกต้องตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราให้ถวาย ถึงแม้เราไม่ได้ถวายโดยมีจุดประสงค์ที่จะเก็บเกี่ยว เราก็คาดหวังได้ว่าจะเก็บเกี่ยว

ผมกลัวว่าในทุกคริสตจักรสมาชิกจำนวนเยอะพอสมควรไม่ได้เรียนรู้พระคุณของการถวาย พวกเขาไม่ตระหนักว่ามันเป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีจริง ๆ ที่จะถวาย คนมากมายมองการถวายว่าเป็นการเสียเงินไปเปล่า ๆ ทำไมต้องถวายให้งานมิชชั่นต่างแดนเล่า? ทำไมต้องให้แก่พวกคนยากจน? กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “ฉันหาเงินของฉันมาได้ผ่านทางกำลังเรี่ยวแรงและความสามารถของตนเอง ให้คนนั้นไปทำงานทำสิ หรือให้คนนอกศาสนาเหล่านั้นทำเต็มทีสิ พวกเขาไม่ใช่ความรับผิดชอบของฉันสักหน่อย” แน่ทีเดียวพวกเขาเป็นความรับผิดชอบของเรา และถึงแม้บางคนอาจไม่ควรค่าแก่การให้ของเรา เราก็ยังต้องรับผิดชอบต่อคนเหล่านั้นที่ประสบความสำเร็จทุกข้อมากกว่าเรา

เหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากได้เล็กน้อยเหลือเกินจากความเชื่อแบบคริสเตียนก็คือ เพราะว่าพวกเขาให้เล็กน้อยเหลือเกินแก่ความเชื่อแบบคริสเตียน นี่ไม่เพียงใช้กับเรื่องเงินเท่านั้น แต่ใช้กับเวลาและพรสวรรค์ต่าง ๆ เช่นกัน ยิ่งเรารับใช้มากเท่าไร เราก็ยิ่งได้รับพรมากเท่านั้น ยิ่งเราให้จากตัวเราเอง เป็นอันดับแรกและก่อนอื่น และจากนั้นก็ให้จากเวลาของเรา ความสามารถของเรา เงินของเรา และทุกสิ่งที่เรามีมากเท่าไร เราก็จะยิ่งได้รับการอวยพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่านั้น พระวณะของพระองค์สัญญาว่า: “จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำทั้งหลาย เพราะเจ้าจะพบมันอีกหลังจากผ่านไปหลายวัน” (ปฐจ. 11:1) พระเจ้าไม่ทรงมองข้ามแม้แต่หยดน้ำเย็นสักหยดที่ถูกให้ในพระนามของพระองค์ (พระเจ้าไม่ทรงวัดขนาดโดยปริมาณ-แต่ถ้าเราสามารถให้ปริมาณเยอะได้และเราให้แค่ปริมาณเล็กน้อย พระเจ้าก็ไม่ทรงมองข้ามความตระหนี่ของเราที่มีต่องานของพระองค์)

พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าประทานบำเหน็จตามสัดส่วนของสิ่งที่เราให้หรือสิ่งที่เราทำ ถ้าเรามีโอกาสที่จะให้และเราไม่ให้ ถ้าเรามีโอกาสที่จะรับใช้และเราไม่รับใช้ เราก็สูญเสียบำเหน็จของเราไป แต่ถ้าเราทำสิ่งที่เราทำได้และทำมันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราก็รับบำเหน็จบริบูรณ์ บำเหน็จต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับไม่เพียงสิ่งที่เราจะรับในสวรรค์เท่านั้น แต่ในชีวิตนี้เช่นกันก่อนที่เราไปถึงบ้านในสวรรค์ ผมทราบเช่นนี้โดยประสบการณ์ส่วนตัว โดยได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อมาหลายต่อหลายปีแล้ว ลองไปถามคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดก็ได้ที่ให้อภัยใจกว้างมาตลอดชีวิตคริสเตียนของเขา และเขาจะเป็นพยานรับรองทันทีว่าเขาได้กำไรโดยการให้ ผู้เชื่อไม่สูญเสียหรือกลายเป็นคนยากจนโดยการให้ เมื่อผู้เชื่อคนใดให้ในจิตใจที่ถูกต้องจากหัวใจและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เขาก็เก็บเกี่ยวความสุขเสมอ พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะมีชีวิตและมีชีวิตนั้นอย่างครบบริบูรณ์ และคริสเตียนจำนวนมากไม่เชื่อมั่นกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน-ชีวิตอันบริบูรณ์-เพราะพวกเขาไม่ถวายแด่พระเจ้าสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขามอบถวายแด่พระองค์

ข้อ 7: ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน จงให้เขาให้ตามนั้น มิใช่อย่างฝืนใจ หรือให้เพราะความจำเป็น เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง

พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยทางอัครทูตเปาโลในที่นี้ทรงผ่านจากปริมาณของเงินถวายนั้นไปสู่เหตุจูงใจและตรัสชัดเจนถึงสภาพศีลธรรมภายในซึ่งหากไม่มีมันมนุษย์ก็ไม่ต้องคาดหวังว่าจะได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าเลย การให้ที่พระเจ้าประทานเกียรติและบำเหน็จต้องมาจากหัวใจ

“ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน...” คำกรีกสำหรับ “คิดหมายไว้” บ่งบอกถึงการตัดสินใจเลือกแบบจงใจ โดยไม่ถูกกดดัน โดยไม่ถูกคนอื่นโน้มน้าวจนเกินพอดี โดยไม่สนใจว่าผู้คนที่คิดอย่างไร มันคือการถูกนำจากมนุษย์ภายใน, ใจนั้น-การให้โดยตัดสินใจเลือกเองโดยไม่ถูกบังคับในทางใดเลย เป็นอิสระจากแรงกระตุ้นแห่งตัณหาของมนุษย์ เปาโลกล่าวว่า “จงให้เขาให้ตามนั้น”

“...มิใช่อย่างฝืนใจ”-หรือ “ไม่ใช่จากความเสียดใจหรือจากความเศร้าใจ” นั่นคือ การให้ของเราไม่ควรออกมาจากใจที่เสียดใจหรือไม่เต็มใจ-ไม่ใช่ราวกับว่าเราเสียดใจที่จะต้องลาจากเงินของเรา ไม่ใช่ราวกับว่าเราถูกบังคับให้ทำสิ่งหนึ่งที่เป็นเรื่องแสนเจ็บปวดสำหรับเรา

“...หรือให้เพราะความจำเป็น” หากมันเป็นเพราะความจำเป็น-นั่นคือ ถ้าผู้ใดไม่สามารถคิดหาหนทางใดที่จะขัดขวางการให้นั้น-พระเจ้าย่อมไม่สามารถและจะไม่ประทานบำเหน็จให้คนแบบนั้น

การให้ของเราควรผุดออกมาจากใจที่เต็มใจและปรารถนาที่จะให้เพราะความรักที่มีต่อพระเจ้าและสิ่งทีพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ถ้าเราให้ออกมาจากจิตใจที่รู้สึกเศร้าใจเพราะเรากำลังลาจากเงินทองของเราหรือทรัพย์สินของของเรา ถ้าเราให้เพราะถูกบังคับโดยเราคิดว่าเราต้องให้ ถ้าเราให้เพราะใครบางคนโน้มน้าวเราหนักเหลือเกินว่าต้องให้และลึกลับ ๆ ในใจของเรา เราไม่ได้อยากที่จะให้-เราก็ควรเก็บเงินถวายนั้นไว้ดีกว่า เพราะว่าพระเจ้าไม่สามารถให้เกียรติและชำระแยกตั้งสิ่งนั้นให้บริสุทธิ์สำหรับการใช้งานของพระองค์ได้

“...เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง” พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสกับเราตรงนี้ผ่านทางปากกาของผู้รับการเจิมของพระเจ้า คืออัครทูตเปาโล ว่าการให้นั้นควรเป็นการกระทำที่ร่าเริงและสมัครใจ มันไม่ควรเป็นเพราะความจำเป็นแต่ควรมาจากหัวใจ พระเจ้าประทานข้อปฏิบัติที่คล้าย ๆ กันแก่ชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิม:

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “จงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลให้พวกเขา นำของมาถวายแก่เรา จากทุกคนที่ถวายด้วยความเต็มใจของเขา พวกเขาจงรับของถวายของเรานั้น” (อพย. 25:1,2)

ถ้าใจของเราไม่ได้อยู่ในการให้นั้น ถ้าลึกลับ ๆ ในใจของเรา เราเสียดใจที่เราได้ให้ไป การอวยพรของพระเจ้าก็จะไม่อยู่บนของถวายนั้น ไม่ว่าของถวายนั้นจะมีค่ามากขนาดไหนหรือใหญ่โตสักเพียงใด ถ้ามันถูกบังคับ ถูกฝืนใจ หรือถูกให้แบบไม่เต็มใจและไม่ถวายเกียรติแต่พระเจ้า ก็เห็นได้ชัดว่าใจนั้นไม่ได้อยู่ในของถวายนั้น พระเจ้าทรงปรารถนาหัวใจในทุกสิ่งที่เราทำ: “และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำ จงกระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ โดยรู้แล้วว่าพวกท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่” (คส. 3:23,24)

พระเจ้าทรงรักของถวายหรือการรับใช้ที่ออกมาจากหัวใจเพราะว่ามันแสดงให้เห็นหัวใจที่เป็นเหมือนกับพระทัยของพระองค์เอง คือ หัวใจที่ให้อย่างร่าเริงเสมอ ไม่ใช่เพื่อที่จะได้รับผลตอบแทน แต่เพียงเพราะความรัก-ด้วยว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) และถ้าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในใจของเราและทรงควบคุมใจของเรา เราก็คงรัก-และคนที่รักก็จะรับใช้และให้ด้วยใจยินดี

เราแต่ละคนควรสำรวจแรงจูงใจต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องหลังการให้ของเรา เราควรสำรวจใจของเราและถามว่าทำไมเราถึงทำสิ่งที่เราทำในการรับใช้ คำบัญชาที่ว่า “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำให้สิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)-และถ้าเราไม่ทำสิ่งที่เราทำและให้สิ่งที่เราให้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า การรับใช้ของเราก็ไม่เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้า

ข้อ 8: และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระองค์ท่านทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง

นี่เป็นข้อพระคำที่น่าทึ่งจริง ๆ แต่ละคำเต็มเปี่ยมด้วยความจริง ก่อนอื่นเราหมายเหตุว่า “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ...” ผมขอบใจจริง ๆ! เปาโลบอกเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเอเฟซัสว่าพระเจ้า “ทรงฤทธิ์สามารถกระทำอย่างบริบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกเราจะทูลขอหรือคิดได้” (อฟ. 3:20) ในที่นี้เขาบอกชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระองค์ท่านทั้งสิ้น (พระพรทุกชนิด) บริบูรณ์แก่พวกท่าน...” นั่นคือพระเจ้าประทานทุกสิ่งแก่ผู้เชื่อ นั่น พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา พระองค์ทรงเป็นทุกอย่างที่เราต้องการ ตลอดเวลา ภายใต้ทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม พระองค์ทรงเพียงพอสำหรับวาระนั้น ๆ

“...เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ...” คำที่แปลเป็น “ความพอเพียง” ตรงนี้ถูกแปลเป็น “ความอิมใจ” ใน 1 ทิโมธี 6:6: “แต่ทางของพระเจ้าพร้อมกับความอิมใจก็เป็นกำไรมาก” คำคุณศัพท์ที่ตรงกันนี้ถูกแปลเป็น “พอใจ” ในฟิลิปปี 4:11: “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็พอใจอยู่อย่างนั้น” แต่ 1 ทิโมธี 6:8 อธิบายจริง ๆ ถึงความหมายของคำ ๆ นี้ ในข้อนั้นเปาโลกล่าวว่า: “และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอิมใจด้วยของเหล่านั้นเถิด” มันหมายความว่าให้ผู้เชื่อดำเนินชีวิตในสภาพจิตใจที่ว่าเมื่อเรามีสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต ก็ให้เราถือว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมด พระพรอื่น ๆ ทั้งหมด เป็นเหมือนของแถม ที่เราจะต้องลาจากเมื่อใดก็ตามที่เราเห็นผู้อื่นขัดสน

คำว่า “ความพอเพียง” เป็นคำที่ทรงพลังมาก มันหมายความว่าจริง ๆ ว่าผู้เชื่อดำเนินชีวิตในความมีสติรับรู้ว่าตนถือครองสิ่งสารพัดที่ตนต้องการ นั่นคือ ถ้าความต้องการใดปรากฏขึ้นมา พระเจ้าของเราก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตอบสนองความต้องการนั้นได้ ผู้เชื่อคนที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่เช่นนั้นต่อพระเจ้าจนเขารู้ว่าพระเจ้าจะตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเขา คือบุคคลผู้เดียวบนแผ่นดินโลกนี้ที่ไม่ต้องพึ่งพาสิ่งที่ไม่แน่นอนเหล่านั้นของชีวิตนี้ ผมสงสัยจริง ๆ ว่าคุณกับผมเชื่อในใจของเราไหมว่าสิ่งใดก็ตามที่เราต้องการ พระเจ้าของเราก็ทรงฤทธิ์สามารถ-และไม่เพียงทรงฤทธิ์สามารถ แต่ทรงเต็มพระทัย-ที่จะจัดหาให้ ผู้คนที่เป่แบบนั้นยอมให้ด้วยใจกว้าง-และการถือครองความรู้สึกแห่งความพอเพียงในพระคริสต์ก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับ

การให้ด้วยใจกว้างและใจร่าเริง

“...จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” ความหมายตรงนี้ก็คือนี่: พระเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงรักเรามาก เสียจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์แทนที่เรา ทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้ของประทานทุกอย่าง แห่งความรักกรุณาของพระองค์บริบูรณ์แก่เราเพื่อที่เรา ซึ่งถูกทำให้มั่งมีโดยทางความมั่งมีอันบริบูรณ์ของ พระองค์แล้ว จะส่งต่อพระพรทั้งหลายสู่ผู้อื่น ยิ่งเราใช้สิ่งที่พระเจ้าทรงอวยพรเราเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ มากเท่าไร พระองค์ก็จะยิ่งอวยพรเราด้วยสิ่งนั้นมากเท่านั้นเพื่อที่จะอวยพรผู้อื่น ช่างเป็นเรื่องแสนวิเศษจริง ๆ ที่ได้มีโอกาสให้เพื่อเผยแพร่ข่าวประเสริฐ ที่ได้แบ่งบาปภาระของผู้เชื่อทั้งหลายที่ถูกโถมทับด้วยภาระหนัก หรือ ที่ได้ให้อาหารและเสื้อผ้าแก่คนเหล่านั้นที่ยากจนและที่ไม่มีสิ่งของจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต

ในภาษากรีก รากคำสำหรับคำว่า “ทุกอย่าง” ปรากฏห้าครั้งในข้อพระคำตอนเดียวนี้: “พระคุณทั้งสิ้น...มีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” พระเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดซึ่ง จำเป็นและดีแก่ลูกของพระองค์ไหม? คำตอบในข้อพระคำตอนนี้ของเราคือ ใช่-ใช่ห้าครั้ง-ซึ่งสมควรกล่าวซ้ำ: “พระคุณทั้งสิ้น...มีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” บัดนี้จึงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้:

“พระองค์ผู้มิได้ทรงหวังพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อะไร” (รม. 8:32)

“...สิ่งสารพัดเป็นของพวกท่าน ไม่ว่าจะเปาโล หรืออปอลโล หรือเคฟาส หรือโลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกท่าน และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 3:21-23)

“...ตามที่ฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราที่เกี่ยวกับชีวิตและทางของพระเจ้า...” (2 ปต. 1:3)

“ผู้ใดที่มีชัยชนะ จะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” (วว. 21:7)

“สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้โปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่พวกเราทุก ๆ ประการในสวรรคสถานในพระคริสต์” (อฟ. 1:3)

“โดยถวายคำขอบพระคุณสำหรับสิ่งสารพัดเสมอแด่พระเจ้าและพระบิดา ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” (อฟ. 5:20)

“เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในพระองค์ก็เป็น ใช่ และในพระองค์เป็น เอเมน...” (2 คร. 1:20)

“และสิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า ผู้ได้ทรงให้พวกเราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซูคริสต์...” (2 คร. 5:18)

“และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความเชื่อ พวกท่านจะได้รับ” (มธ.

21:22)

“พระเยซูตรัส...ว่า “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ” (มาระโก 9:23)

“ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:13)

“และพวกเราทราบว่ ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28)

“แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และ...สอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง...” (1 ยอห์น 2:27)

ข้อ 9: (ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เขาได้แจกจ่ายไปทั่ว เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์’

ถ้อยคำที่เปาโลยกมาตรงนี้ถูกพบในเพลงสดุดี 112:9: “เขาได้แจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติยศ” ผู้แต่งเพลงสดุดีกำลังพรรณนาถึงอุปนิสัยของคนที่ดีปฏิบัติตามแบบพระเจ้าและชอบธรรม หนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวของเขาก็คือว่าเขาได้ “แจกจ่ายไปทั่ว”-หรือหว่านกระจายออกไป-โดยให้ภาพของผู้หว่านคนหนึ่งซึ่งมีเมล็ดข้าวอยู่เต็มมือ และไม่มีความคิดกระวนกระวายเลยว่าเมล็ดข้าวเหล่านั้นตกไปทางไหน เขา “ได้ให้แก่คนยากจน” ด้วยใจกว้างขวาง

“...ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” นั่นคือ การกระทำต่าง ๆ ของเขาที่เป็นการแบ่งปัน การให้ด้วยใจกว้างแก่คนยากจนและเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์; ผลเหล่านั้น, ผลที่ตามมาเหล่านั้น, ผลกระทบเหล่านั้นที่มีต่อผู้อื่น; และพระพรเหล่านั้นที่ตัวเขาเองจะได้รับจะคงอยู่ตลอดไป บำเหน็จของเขาคงอยู่ชั่ววันรันดร์

ข้อ 10: บัดนี้ ขอให้พระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน ทั้งประทานขนมปังสำหรับเป็นอาหารของพวกท่าน และทรงทวีคูณเมล็ดพืชของพวกท่านที่หว่านนั้น และทรงเพิ่มพูนผลทั้งหลายแห่งความชอบธรรมของพวกท่าน)

ความหมายของพระคำข้อนี้ที่ชัดเจน “พระองค์ผู้ประทานพืช” คือพระเจ้า และเราเป็นคนเหล่านั้นที่หว่านพืชนั้น พระเจ้าทรงจัดหาทุกสิ่ง ซึ่งรวมถึงโอกาสเหล่านั้นที่จะทำดีและความสามารถที่จะกระทำสิ่งดี ๆ เหล่านี้ พระเจ้าทรงจัดหาทุกสิ่งที่เป็นสำหรับผู้เชื่อเพื่อจิตวิญญาณของเขาเองและเพื่อความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายโลกของเขา พระองค์จะทรงจัดหาพืชให้ผู้เชื่อ (ผู้หว่าน) ต่อไป และพระองค์เองจะทรงทวีคูณพืชนั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเราหว่านมากเท่าไร พระองค์ก็จะยิ่งประทานเมล็ดพืชให้เรามากขึ้นเท่านั้นเพื่อให้เราหว่าน ยิ่งเราใช้โอกาสที่มีอยู่มากเท่าไร พระองค์ก็จะยิ่งประทานโอกาสให้แก่เรามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเราให้มากเท่าไร พระองค์ก็ยิ่งประทานให้มากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเราทำมากเท่าไร พระองค์ก็ยิ่งช่วยเราให้ทำได้มากขึ้นเท่านั้น

คำว่า “ประทาน” (ministereth-ปรนนิบัติ) มีความหมายเดิมว่า “นำการร้องรับ” และด้วยเหตุนี้มันจึงกลายมามีความหมายว่า “ช่วยออกค่าใช้จ่าย” ของการร้องรับ นี่เป็นเพราะว่าในสมัยของเปาโลและคริสตจักรชาวโครินธ์เมื่อคนมั่งมีคนหนึ่งถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งที่สำคัญในนครหนึ่ง เขาก็เป็นผู้ที่ปกติแล้วจัดการการแสดงรื่นเริงต่าง ๆ สำหรับพลเมืองในโอกาสพิเศษนั้น ดังนั้นคำ ๆ นี้จึงกลายมามีความหมายทั่วไปว่า “จัดให้

หรือจัดหา” เหมือนตรงนี้ในข้อพระคำนี้ของเรา

คำกล่าวที่ว่า “ทั้งประทาน...ทวีคูณ...เพิ่มพูน” มีความหมายว่า “จะทรงจัดหา, จะทรงทวีคูณ, จะทรงเพิ่มพูน” ผมกล่าวอีกครั้งว่า ยิ่งเราให้มากเท่าไร พระเจ้าก็ยิ่งประทานให้เรามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งเรารับใช้มากเท่าไร พระองค์ก็ยิ่งประทานโอกาสต่าง ๆ ให้เรารับใช้มากขึ้นเท่านั้น ถ้าเราไม่ก้าวเข้าไปในประตูที่เปิดอยู่ที่พระเจ้าทรงนำเสนอสู่เรา พระองค์ก็จะไม่เปิดประตูที่ใหญ่กว่าเดิม แต่ถ้าเราเต็มใจทำสิ่งเล็กน้อยเหล่านั้น พระองค์ก็จะทรงจัดหาโอกาสต่าง ๆ ให้เราได้ทำสิ่งที่ใหญ่โตมากขึ้น คน ๆ หนึ่งอาจรู้สึกอย่างจริงจังว่าตนมีให้น้อยเหลือเกินจนมันไม่ควรค่าที่จะให้ แต่ถ้าเขายินดีให้ของถวายขนาดเล็กนั้น ถ้านั้นคือทั้งหมดที่เขามีให้ได้ พระเจ้าก็จะทรงทำให้เขาสามารถให้ของถวายขนาดใหญ่กว่าเดิมได้

“...ทั้งประทานขนมปังสำหรับเป็นอาหารของพวกท่าน...” นั่นคือ พระเจ้าจะทรงจัดหาเสบียงมากมายสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของคุณให้แก่คุณ เปาโลบอกเหล่าผู้เชื่อชาวฟิลิปปีว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเต็มเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19) พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถจัดหาให้ได้ เพราะว่าของประทานอันดีทุกอย่างและของประทานที่สมบูรณ์แบบทุกอย่างมาจากพระเจ้า

“...และทรงทวีคูณเมล็ดพืชของพวกท่านที่หว่านนั้น...” พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทวีคูณได้ เพราะว่าถ้าพระองค์ทรงระงับฝนในฤดูที่ครบกำหนด เมล็ดพืชของขวานานั้นก็จะไม่งอกเงยและเติบโต และถ้าพระองค์ทรงระงับพระพรจากเราขณะที่เราให้-ถ้าเราให้อย่างเสียตาย อย่างฝืนใจ หรือให้เพราะความจำเป็น และพระองค์ทรงระงับพระพรนั้นไว้-ก็ไม่อาจมีการทวีคูณ “เมล็ดพืช” นั้นได้เลย

ในอิสยาห์ 55:10,11 เราอ่านว่า: “เพราะว่าฝนลงมาและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปนั้น แต่รดน้ำแผ่นดินโลก และทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ เพื่อมันจะอำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา คำนั้นจะไม่กลับมาสู่เราอย่างไรประโยชน์ แต่คำนั้นจะทำการซึ่งเรามุ่งหมายไว้ให้สำเร็จ และคำนั้นจะจำเริญในสิ่งซึ่งเราได้ส่งคำนั้นให้กระทำฉันนั้น”

“...และทรงเพิ่มพูนผลทั้งหลายแห่งความชอบธรรมของพวกท่าน” ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า: “ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ดังนั้น คนที่ปลูกไม่สำคัญอะไร และคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้โปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ” (1 คร. 3:6,7)

ภาพเปรียบเทียบที่ถูกใช้ในที่นี่ถูกเอามาจากกระบวนการตามธรรมชาติของการเติบโตที่ถูกพูดถึงไปแล้ว พระเจ้าทรงจัดหาเมล็ดพืชแห่งการงานทั้งหลายที่เป็นความเมตตา ความรัก และความกรุณา พระองค์ทรงทวีคูณเมล็ดพืชนั้น และการงานที่ดีทั้งหลายเป็นผลเกี่ยวเกี่ยว เปาโลกำลังกล่าวว่าพระเจ้าผู้ทรงสามารถและทรงอวยพรการให้ที่มาจากใจที่รัก จะทรงอวยพรในกรณีของผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น-และในกรณีของคุณและของผม พระเจ้าผู้ซึ่งในดินแดนฝ่ายธรรมชาติทรงจัดหาเมล็ดพืชให้แก่ขวานาเพื่อหว่านและประทานขนมปังให้เป็นผลของเมล็ดพืชนั้นสำหรับการบำรุงเลี้ยงชีวิตฝ่ายธรรมชาติ จะประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านั้นที่พรวนดินและหว่านเมล็ดพืชแห่งความรักจากหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าในดินแดนฝ่ายวิญญาณเช่นกัน

(ภาพเปรียบเทียบนี้ถูกใช้เช่นกันในโฮเซยา 10:12: “จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับพวกเจ้าเอง จงเกี่ยว

ผลในความเมตตา จงไถ่คืนที่ร้างอยู่ของพวกเจ้า เพราะเป็นเวลาที่แสงหาพระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะเสด็จมาและโปรดปรานความชอบธรรมลงบนพวกเจ้า”))

ข้อ 11: โดยที่พวกท่านถูกทำให้มั่งมีขึ้นในทุกสิ่งอันนำไปสู่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้น ซึ่งโดยพวกเราทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า

เปาโลกำลังชี้ให้ชาวโครินธ์เห็นในทันทีถึงเหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมความมั่งมีถึงถูกประทานให้แก่พวกเขาว่าทำไมพวกเขาถึง “ถูกทำให้มั่งมีขึ้นในทุกสิ่ง” แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่เพื่อจุดประสงค์ในการใช้ชีวิตแบบหรูหราและสนองตัณหาของตัวเอง ไม่ใช่เพื่อโอ้อวดหรือทำให้คนอื่นเห็น ไม่ใช่เพื่อใช้สุรุ่ยสุร่ายไปกับความเห็นแก่ตัวและความเพลิดเพลินในกามารมณ์ของพวกเขา

“...อันนำไปสู่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้น...” คำนี้มีความหมายว่า “ความเรียบง่ายหรือความมีใจกว้าง” เมื่อพูดถึงคริสตจักรชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นใน 2 โครินธ์ 8:2 เปาโลกล่าวไว้แล้วว่า “...ในการถูกทดลองอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก ความอดทนสมบูรณ์แห่งความปีติยินดีของพวกเขา และความยากจนอันแสนเชื่องของพวกเรา ได้อุดมไปสู่ความมั่งมีแห่งความมีใจกว้างของพวกเขา” ในข้อพระคำตอนนี้ของเราคำ ๆ นี้มีความหมายชัดเจนว่า “ความมีใจกว้าง” และความหมายตรงนี้ก็คือว่าพระเจ้าประทานเงินหรือทรัพย์สินแก่ลูก ๆ ของพระองค์เพื่อจุดประสงค์ในการใช้มันเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์

“...ซึ่งโดยพวกเราทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า” เปาโลปรารถนาให้ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นมั่นใจว่าสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาให้-และเขาปรารถนาของถวายที่มาจากใจที่กว้างขวาง-จะถูกแจกจ่ายแก่คนเหล่านั้นที่เป็นผู้รับของถวายนั้น และนั่นจะเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้า กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผลลัพธ์แห่งของถวายด้วยใจกว้างของพวกเขาจะเป็นไปเพื่อที่โดยทางของถวายของพวกเขา จะมีการถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาและผู้ประทานความมั่งคั่งทั้งปวง สิ่งที่ดีทุกอย่าง

เมื่อในฐานะลูก ๆ ของพระเจ้าเราให้-ไม่ว่าจะเพื่อนงานประกาศในประเทศ งานประกาศในต่างแดน คริสตจักรท้องถิ่น หรือแก่คนเหล่านั้นที่ขัดสน-เราควรให้ในแบบที่ว่าและใจของเราควรอยู่ในสภาวะที่ว่าคน ๆ นั้น หรือคนกลุ่มนั้นที่รับของถวายนั้นจะขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเรื่องมีอนั้น (การให้โดยแต่ละคนนั้น) แต่โดยหลักแล้วจะมีการถวายคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าเพราะว่าพระองค์ทรงทำให้ผู้เชื่อนั้นสามารถที่จะให้ได้

ข้อ 12: เพราะว่าการรับใช้แห่งการปรนนิบัตินี้ไม่ได้จัดทำให้ความขัดสนของพวกวิสุทธิชนเท่านั้น แต่ยังอุดมสมบูรณ์โดยการขอบพระคุณเป็นอันมากแด่พระเจ้าด้วย

เปาโลอยากให้ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นตระหนักถึงนัยสำคัญฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งของเงินถวายนั้นที่พวกเขากำลังเปิดรับเพื่อเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในแคว้นยูเดีย การบรรเทาความขัดสนฝ่ายร่างกาย (ความหิวโหยและการขาดแคลนเสื้อผ้า) ของวิสุทธิชนยากจนเหล่านั้นแห่งแคว้นยูเดีย ไม่ว่าจะดีเยี่ยมสักเพียงใด ก็ไม่ใช่คุณค่าหลักของเงินถวายนั้น ผลลัพธ์ฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นต่างหากที่สำคัญที่สุดในความคิดของอัครทูตเปาโล

“...แต่ยังอุดมสมบูรณ์โดยการขอบพระคุณเป็นอันมากแด่พระเจ้าด้วย”-หรือ “จะบริบูรณ์ต่อพระเจ้าในการก่อให้เกิดการขอบพระคุณ” สิ่งที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นให้จะไม่เพียงให้อาหารและเสื้อผ้าแก่คนยากจน แต่

ผลลัพธ์ก็คือ มันจะก่อให้เกิดการขอบพระคุณอันบริบูรณ์ต่อพระเจ้าในใจของคริสเตียนชาวแคว้นยูเดียเหล่านั้น

ข้อ 13: ขณะที่ยอห์นผู้รับบัพติศมาแห่งการรับใช้นี้ พวกเขาจึงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพราะเหตุคํากล่าวยอมรับของพวกเขาที่เรื่องการยอมอยู่ใต้บังคับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุการณ์แจ่มแจ้งด้วยใจกว้างขวางของพวกเขาแก่พวกเขาและแก่คนทั้งปวง

เพราะการเรียกรับด้วยใจกว้างนี้ เปาโลจึงบอกชาวโครินธ์ว่าพี่น้องชาวยิวของพวกเขาจะ “ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพราะเหตุคํากล่าวยอมรับของพวกเขาที่เรื่องการยอมอยู่ใต้บังคับข่าวประเสริฐของพระคริสต์...” ภาษกรีกอ่านตรงตัวว่า “ซึ่งสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความเชื่อฟังของพวกเขาในการรับรู้ข่าวประเสริฐของพระคริสต์” ในใจของผู้เชื่อส่วนใหญ่ในเมืองโครินธ์ มีการอุทิศตนที่แท้จริงอย่างแนบแน่นต่อความเชื่อฟังพระวิญญูณบพิสุทธิ มีการนบถเชื่อฟังของจริงและแท้จริงต่อข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งอัศจรรย์ เปาโลประกาศแก่พวกเขา นี้ถูกเผยให้ประจักษ์โดยของถวายด้วยใจกว้างของพวกเขาเพื่อตอบสนองความต้องการของพี่น้องของพวกเขาในแคว้นยูเดีย (ผมตระหนักว่าการให้ไม่ใช่ข้อพิสูจน์อันโดดเด่นของความรอดที่แท้จริง แต่แน่นอนว่าการให้ด้วยใจกว้างและความเต็มใจที่จะให้เพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อบรรเทาผู้ที่เดือดร้อนเป็นผลอย่างหนึ่งของความรอดอย่างแนบแน่น)

“...และเพราะเหตุการณ์แจ่มแจ้งด้วยใจกว้างขวางของพวกเขาแก่พวกเขาและแก่คนทั้งปวง” นี้รวมถึงไม่เพียงพี่น้องที่ยากจนในแคว้นยูเดีย แต่ใคร ๆ และทุกคนที่ในอนาคตจะมีความขัดสนและเป็นผู้ซึ่งชาวโครินธ์จะมีโอกาสที่จะช่วยเหลือด้วย

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นในที่นี้ว่า “โดยทางเงินถวายนี้อันผู้เชื่อเหล่านั้นในแคว้นยูเดียจะมีข้อพิสูจน์อันมากพอเกี่ยวกับความใจกว้างของพวกเขาที่มีต่อข่าวประเสริฐและความอดสาหะแบบคริสเตียน พวกเขาจะทราบว่าเป็นผู้ที่กระทำกิจในใจของพวกเขาอันเป็นเหตุให้เกิดการถวายด้วยใจกว้างเช่นนั้นจากเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติถึงพี่น้องชาวยิว ของถวายนี้อันผู้เชื่อเหล่านั้น แม้จะเป็นคนต่างชาติ แต่ก็มีประสบการณ์ที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าและพวกเขาเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์อย่างแท้จริง เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็มจะถวายเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาจะถวายคำขอบพระคุณและคำสรรเสริญแด่พระเจ้า ไม่เพียงเพราะของถวายนั้นแต่เพราะพวกเขาด้วย”

ข้อ 14: และโดยการอธิษฐานของพวกเขาเพื่อพวกเขา ผู้ซึ่งปรารถนาให้พวกเขาได้รับพระคุณอย่างเหลือล้นของพระเจ้าในพวกเขา

ผมเชื่อว่าพระคำข้อนี้จะต้องถูกตีความโดยข้อ 12 เมื่อตีความเช่นนั้น เราก็พบสิ่งนี้: “บัพติศมาแห่งการรับใช้นี้” ซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 12 จะก่อให้เกิดคำขอบพระคุณแด่พระเจ้า (ข้อ 12,13) และจะก่อให้เกิดผลกระทบอีกประการเช่นกัน- “การอธิษฐานของพวกเขาเพื่อพวกเขา” นั่นคือ มันมีแนวโน้มที่จะทำให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็มอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทั้งหลายในเมืองโครินธ์ อันเป็นการนำพระพรทั้งหลายจากพระเจ้ามาสู่คนเหล่านั้นที่ได้ให้จากใจแห่งความรักเพื่อช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ขัดสน เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า วิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียจะอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นที่เปี่ยมมกรุณาเหลือเกินที่ให้ทรัพย์สินของของตนเพื่อช่วยเหลือพวกเขาในยามขัดสน และเพราะคำอธิษฐานของวิสุทธิชนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้เชื่อ

ทั้งหลายในเมืองโครินธ์ก็จะได้รับประโยชน์ในฝ่ายวิญญาณ

คำกล่าวที่ว่า “ผู้ซึ่งปรารถนาให้พวกท่าน” หมายถึงคนเหล่านั้นที่ปรารถนาอย่างจริงจังที่จะเห็นพวกท่าน ที่จะรู้จักพวกท่านมากขึ้นและที่จะร่วมสามัคคีธรรมกับพวกท่าน ที่จะปรารถนาอย่างจริงใจให้พวกท่านได้รับความผาสุกและจะถูกนำให้อธิษฐานเพื่อพวกท่าน

“...ได้รับพระคุณอย่างเหลือล้นของพระเจ้าในพวกท่าน” -ซึ่งหมายความว่าเพราะความมีใจกว้างของพวกเขาในการช่วยเหลือผู้เชื่อชาวฮิวไนยามขัดสน พวกเขาได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นผู้ถือครองพระคุณของพระเจ้า อัครทูตเปาโลสันนิษฐานว่าพระคุณเท่านั้นสามารถเป็นเหตุให้พวกเขามีใจกรุณาและเอาใจใส่เช่นนั้นต่อคนเหล่านั้นที่พวกเขาที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ทั้งหมดนี้เป็นเพราะ “พระคุณอย่างเหลือล้นของพระเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานพระคุณทั้งปวง พระองค์เพียงผู้เดียวสามารถตอบสนองความต้องการทุกอย่างของเราได้ สิ่งดี ๆ ทั้งหมดล้วนมาจากพระองค์ อัครทูตเปาโลเชื่อเช่นนั้น มีประสบการณ์กับมัน และเทศนามันทุกที่ที่เขาไป

ข้อ 15: ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ที่เหลือจะพรรณนาได้” มีความหมายว่า “สิ่งซึ่งไม่สามารถบอกเล่าได้ สิ่งซึ่งไม่อาจเอื้อนเอ่ยได้” คำกรีกนี้โดยเฉพาะไม่ปรากฏที่อื่นอีกเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด นั่นเป็นเรื่องสุดแสนมหัศจรรย์สำหรับผมเลย! ของประทานนี้ของเจ้ามีเพียงหนึ่งเดียว ของประทานนี้ของเจ้าตั้งอยู่เพียงลำพัง ของประทานนี้ของเจ้าแตกต่างเหลือเกิน สูงส่งเหลือเกิน และมีค่ามากมายเหลือเกินยิ่งกว่าของประทานอื่นใดซึ่งเคยถูกประทานให้แล้วหรือที่จะสามารถถูกประทานให้ได้จนมันตั้งอยู่เพียงลำพัง มันเป็นไปได้เลยที่จะแสดงออกในถ้อยคำของมนุษย์ถึงความยิ่งใหญ่แห่งของประทานของพระเจ้า เพราะว่ามันสูงส่งกว่าและยิ่งใหญ่กว่าที่ความคิดของมนุษย์จะนึกคิดได้ ของประทานของเจ้านี้สูงส่งกว่า ยิ่งใหญ่กว่า มีค่ามากกว่า และประเสริฐกว่าทุกภาษาในโลกจะแสดงออกได้ ผมขอกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์”

แน่นอนว่าของประทานนั้น หาใช้อื่นใดไม่นอกจากพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ไม่มีของประทานอื่นใดแล้วสามารถตรงกับคำว่า “ที่เหลือจะพรรณนาได้” พระองค์ทรงเป็นของประทานของพระเจ้าแก่มนุษย์อย่างแท้จริง และในฐานะเช่นนั้นพระองค์ทรงถูกนำเสนอในข้อพระคำต่อไปนี้:

ยอห์น 3:16: “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

กาลาเทีย 1:4: “ผู้ได้ทรงสละพระองค์เองเพราะบรรดาบาปของเราทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้...”

กาลาเทีย 2:20: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า”

เอเฟซัส 1:22: “และได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ประทานพระองค์ให้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดต่อคริสตจักร”

1 ทิโมธี 2:6: “ผู้ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม”

ทิตัส 2:14: “ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย”

มนุษย์ไม่มีสิทธิ์อ้างอะไรจากพระเจ้าเลย พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์เอง ทรงระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในรูจมูกของเขา และมนุษย์ได้กลายเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ พระเจ้าทรงวางเขาในบ้านสวนอันงดงาม จากนั้นพระเจ้ายิ่งประทานภรรยาคนหนึ่งให้แก่เขา-ที่สวยงาม และไร้เดียงสา และไม่มีบาป จากเจตจำนงเสรีของเขาเอง มนุษย์ได้ทำบาปต่อพระเจ้า และจากเจตจำนงเสรีของเขาเอง เขาได้แสวงหาที่จะแก้ไขบาปของตน เขาไม่ได้เรียกหาพระเจ้า แต่แทนที่จะทำแบบนั้นเขากลับทำเครื่องปกปิดด้วยมือของตัวเองเพื่อปกปิดความน่าละอายของตน แต่พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องปกปิดนั้นและทรงขับไล่อาดัมและเอวาออกไปจากสวนเอเดนนั้น อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พระองค์ทรงขับไล่พวกเขาออกไป พระองค์เองทรงจัดเตรียมเสื้อคลุมทำด้วยหนังสัตว์เพื่อห่มกายที่เปลือยเปล่าของพวกเขา

เนื่องจากมนุษย์ได้ตั้งใจและด้วยเจตจำนงเสรีของตนได้ไปจากพระเจ้า เขาจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะอ้างอะไรกับพระเจ้าได้เลย มนุษย์ไม่สามารถบังคับพระเจ้าให้จัดหาแผนการแห่งความรอดให้ได้ ดังนั้นการจัดหาความรอดตั้งแต่ต้นจนจบจึงเป็นมาจากพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงดำรงมั่น พระเจ้าได้ทรงทำให้มันเกิดขึ้นจริง พระเจ้าได้ทรงนำมันมาให้ “พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง...” (2 คร. 5:19) พระพรทั้งหมดที่มาจากพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เป็นผลมาจากพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ใช่ของมนุษย์ พระพรทุกอย่างที่ถูกรับเอาจากพระเจ้าเป็นมาโดยพระคุณ-ที่ไม่ได้เกิดจากคุณความดี ที่ไม่เกิดจากการลงแรงทำ ที่ไม่สมควรได้รับ เป็นของประทานของพระเจ้าทั้งหมดโดยแท้

ตอนเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม เปาโลกล่าวชัดเจนว่ามนุษย์ได้นำความเสียใจ ความตาย และความพินาศมาสู่ตัวเอง แต่พระเจ้าในพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมผู้หนึ่งไว้เพื่อแทนที่มนุษย์:

“แต่ไม่เหมือนความผิดนั้นฉันใด ของประทานอันไม่คิดค่านั้นก็เป็นฉันนั้นด้วย เพราะว่าถ้าโดยทางความผิดของคน ๆ เดียวนั้น คนเป็นอันมากต้องตาย มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณ ซึ่งเป็นโดยผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมากแล้ว และไม่เหมือนโดยคน ๆ เดียวที่ได้ทำบาปฉันใด ของประทานนั้นก็เป็นฉันนั้น เพราะว่าการพิพากษาที่เป็นโดยคน ๆ เดียวซึ่งนำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานอันไม่คิดค่านั้นเป็นมาเนื่องด้วยความผิดมากมายซึ่งนำไปสู่การนั้นว่าชอบธรรม เพราะว่าถ้าโดยความผิดของคนนั้นคนเดียว ความตายจึงได้ครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะครอบครองในชีวิตโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) เหตุฉะนั้น โดยความผิดของคน ๆ เดียว การพิพากษาซึ่งนำไปสู่การลงโทษ

ได้มาถึงมนุษย์ทุกคนฉันใด โดยความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียว ของประธานอันไม่คิดค่าได้มาถึงมนุษย์ทุกคนซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบธรรมแห่งชีวิตฉันนั้น เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันนั้น” (รม. 5:15-19)

พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่อาดัมว่าวันนั้นที่เขากินผลไม้ต้องห้ามนั้นเขาก็จะตาย ค่าจ้างของบาปคือความตายเสมอมาและจะเป็นเช่นนั้นเสมอไป แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมของประธานนั้นไว้เพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะสามารถมีชีวิตอยู่ได้: “ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประธานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 6:23)

ของประธานที่เหลือจะพรณนาได้ของพระเจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ทำให้พวกเราที่เคยไร้กำลัง ไม่มีพระเจ้า เคยตายไปในการละเมิดทั้งหลายและบาป และปราศจากความหวัง สามารถที่จะกลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าได้:

“เพราะว่าเมื่อพวกเรายังปราศจากกำลัง ในเวลาอันเหมาะสมพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม ด้วยว่าไม่มีใครจะมีคนตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีเพื่อคนดีอาจมีบางคนกล้าที่จะตายด้วยซ้ำ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา แล้วยิ่งกว่านั้น บัดนี้เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ พวกเราจะรอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ และไม่ใช่ออย่างนี้เท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังปิตินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วย ซึ่งโดยทางพระองค์นั้นบัดนี้พวกเราจึงได้รับการไถ่โทษ” (รม. 5:6-11)

โดยทางของประธานที่เหลือจะพรณนาได้ของพระเจ้าที่มาสู่เรา-พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และทรงเป็นขึ้นแล้ว-เราจึงเป็นผู้มีส่วนในมรดกนั้นของพวกวิสุทธิชน นี่เป็นไปได้โดยทางการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเท่านั้น มนุษย์ไม่มีทางจัดหาของขวัญที่พระเจ้าจะทรงยอมรับเพื่อบาปของเรา ไม่มีของขวัญใดเลยที่มนุษย์จะทำให้เกิดขึ้นได้หรือถวายแด่พระเจ้าได้ที่จะลบมลทินบาปของเราที่ทำผิดต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่ทรงสร้างเรา:

“โดยถวายค่าขอบพระคุณแด่พระบิดา ผู้ซึ่งทรงทำให้เราทั้งหลายสมควรที่จะเป็นผู้มีส่วนแห่งมรดกของบรรดาวิสุทธิชนในความสว่าง พระองค์ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจแห่งความมืด และได้ทรงย้ายพวกเราเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้น พวกเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือการโปรดยกบาปทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่ง

ทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นศิระษแห่งกายคือคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงเป็นที่เริ่มต้นเป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อในสรรพสิ่งทั้งปวงพระองค์จะได้ทรงเป็นเอก ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ในพระองค์” (คส. 1:12-19)

ไม่มีสิ่งใดสามารถถูกเพิ่มเข้ากับของประทานที่เหลือจะพรรณานานันได้ที่พระเจ้าได้ทรงจัดหาให้เพื่อเรา เพราะว่าของประทานนั้น, พระเยซูคริสต์เจ้า, ทรงเป็นความสมบูรณ์ครบถ้วน นั่นคือ พระองค์ทรงจัดหาและทรงเป็นทุกอย่างที่พระเจ้าทรงเรียกร้องหรือต้องการในกาลเวลา ในความมรณา ในช่วงนรีนตร์กาล: “ด้วยว่าในพระองค์ ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศิระษแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ” (คส. 2:9,10)

เจ็ดร้อยปีก่อนการประสูติของพระเยซู อิชยาห์ได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะมาเกิด: “ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้พวกเรา และการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานรีนตร์ องค์สันติราช” (อิสยาห์ 9:6) หมายเหตุ: “นามของท่าน”-ไม่ใช่นามทั้งหลายของท่าน (พหูพจน์) แต่นามของท่าน (เอกพจน์) คือ “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานรีนตร์ องค์สันติราช” พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของทุกส่วนของทั้งห้าส่วนนั้นแห่งพระนามของพระองค์ขณะยังอยู่บนโลกนี้ก่อนที่พระองค์ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต

พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ทรงเป็นผู้ที่มีหัตถ์จรรย ในตอนนั้นและตอนนี้ พระองค์ทรงมหิทธิฤทธิ์ในความสมบูรณ์แบบแห่งชีวิตที่บริสุทธิ์ของพระองค์: “ด้วยว่ามหาบุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” (ฮบ. 7:26) ทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำนั้นมหิทธิฤทธิ์ แม้แต่เหล่าศัตรูของพระองค์ก็ประกาศว่าไม่มีมนุษย์คนใดเคยพูดเหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงพูด (ยอห์น 7:46) และในอีกคราวหนึ่งพวกเขา กล่าวว่า “แล้วพวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภา และกล่าวว่า “ชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคนจะเชื่อบนเขา...” (ยอห์น 11:47,48)

พระเยซูทรงเป็นที่ปรึกษาในถ้อยคำที่ให้ชีวิตแห่งความรักของพระองค์: “จิตวิญญาณคือสิ่งที่ทำให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่ก่อเกิดประโยชน์อันใด บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63) พระเยซูทรงเป็นที่ปรึกษาแก่ทุกคนที่ยอมฟังพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยความรักของพระเจ้า และพระองค์ทรงเปิดเผยแล้วแก่ทุกคนที่ยอมฟังพระองค์ ทุกคนที่ยอมเปิดใจของตนและฟังถ้อยคำมหิทธิฤทธิ์แห่งชีวิตของพระองค์ แม้แต่หญิงบาปหนาผู้นำสงสารคนหนึ่งที่เคยมีสามีมาห้าคนแล้วในที่สุดก็เชื่อบนพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราที่พูดกับเจ้าเป็นพระเมสสิยาห์” ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ความสว่างนั้นได้ส่องเข้ามาในจิตวิญญาณของนาง และนางได้กลายเป็นมิชชันนารีประจำเมืองและชนะคนมากมายมาถึงพระเยซู (ยอห์น บทที่ 4)

พระเยซูทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” พระองค์ทรงพิสูจน์เรื่องนี้แล้วในการกระทำการอัศจรรย์

ต่าง ๆ อันแสนมหัศจรรย์ของพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยทำการอัศจรรย์แบบที่พระเยซูได้ทรงกระทำ เราอ่านในกิจการ 10:38 ว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์” นิโคเดมัส ผู้เป็น “อาจารย์” คนหนึ่งในอิสราเอล สารภาพต่อพระเยซูว่าไม่มีมนุษย์คนใด ไม่มีคนปกติธรรมดาคนใด สามารถทำสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ได้นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงอยู่กับผู้นั้น นิโคเดมัสคู่ออกว่าพระเยซูทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง (ยอห์น บทที่ 3)

พระเยซูทรงเป็น “พระบิดาในรันดร์” พระองค์ตรัสว่า: “ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะได้รู้จักพระบิดาของเราด้วย...ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว...” (ยอห์น 14:7,9) มีอยู่คราวหนึ่งพระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) เหล่าศัตรูของพระองค์พยายามจะเอาหินขว้างพระองค์เพราะพวกเขาเห็นว่าถ้ามนุษย์คนใดอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า คนนั้นก็พุดหมิ่นประมาทแล้ว แต่พระเยซูไม่ได้พุดหมิ่นประมาทเลย ถ้าพวกเขาเพียงฟังถ้อยคำของพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์ก็คงจะเปิดความคิดที่ถูกต้องของพวกเขาและพวกเขาก็คงรับพระองค์ไปแล้วแทนที่จะพยายามเอาหินขว้างพระองค์

พระเยซูทรงเป็น “องค์สันติราช” อย่างแท้จริงในสันตีสุนัขนั้นที่พระองค์ทรงทำให้เกิดขึ้นโดยทางความมรณาอันน่ากลัวนั้นที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น โดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ (คส. 1:20) พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราชในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอยู่ตอนนี้ และพระองค์จะทรงเป็นองค์สันติราชเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้ เพราะว่าเมื่อถึงตอนนั้น และจนกว่าจะถึงตอนนั้นเมื่อพระองค์ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จะกล่าวได้ว่า “เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด...” (อิสยาห์ 9:7)

ใช่แล้วครับ พระเยซู พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ทรงเป็น “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ องค์สันติราช” พระองค์ทรงเป็นของประทานอันเหลือที่จะพรรณนาได้ของพระเจ้าที่มาสู่มนุษย์ผู้หลงหาย ไม่มีภาษาใดที่สามารถพรรณนาของประทานอย่างพระเยซูได้

คุณรู้จักพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณไหม? ถ้าคุณไม่รู้จัก คุณก็รู้จักพระองค์ได้ คุณมีพระองค์เป็นของคุณได้ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสถิตอยู่ในใจของคุณและที่จะตรัสยอมรับคุณต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง และพวกของพระองค์เองนั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:11-13)

- 10:1 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโลเอง ขอวิงวอนพวกท่าน โดยความอ่อนสุภาพและความอ่อนโยนของพระคริสต์ ผู้ซึ่ง
เมื่ออยู่กับพวกท่านเป็นคนถ่อมตนในท่ามกลางพวกท่าน แต่เมื่อไม่อยู่ก็มีใจกล้าต่อพวกท่าน
- 10:2 แต่ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่แสดงใจกล้าเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านด้วยความไว้
เนื้อเชื่อใจนั้น ซึ่งโดยความไว้เนื้อเชื่อใจนั้นข้าพเจ้าคิดว่าจะสำแดงใจกล้าต่อบางคน ซึ่งนี่ถึงพวกเราเราว่า
พวกเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น
- 10:3 เพราะถึงแม้ว่าพวกเรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนัง พวกเราก็ไม่ได้ทำสงครามตามฝ่ายเนื้อหนัง
- 10:4 (เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจโดยทาง
พระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้)
- 10:5 โดยรี้อทำลายการใช้เหตุผลทั้งหลาย และสิ่งที่สูงทุกอย่างที่ยกตัวเองขึ้นต่อต้านความรู้ของพระเจ้า และ
นำความคิดทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลยสู่ความเชื่อฟังแห่งพระคริสต์
- 10:6 และมีความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง เมื่อความเชื่อฟังของพวกท่านถึงที่สำเร็จ
- 10:7 พวกท่านแลดูสิ่งทั้งหลายตามการปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นของพระ
คริสต์ จงให้ผู้้นั้นคำนึงถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับตนเองอีกว่า เขาเป็นของพระคริสต์ฉันใด พวกเราก็เป็นของพระคริสต์
ฉันนั้น
- 10:8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากขึ้นอีกสักหน่อยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพวกเรา ซึ่งองค์พระผู้เป็น
เจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะ
ไม่ละอาย
- 10:9 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ดูเหมือนกับว่าข้าพเจ้าอยากทำให้พวกท่านหวาดกลัวโดยจดหมายต่าง ๆ
- 10:10 “เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขา กล่าวว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดู
อ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม”
- 10:11 จงให้คนเช่นนั้นคำนึงถึงสิ่งนี้ว่า พวกเราเป็นอย่างไรในคำพูดโดยจดหมายต่าง ๆ เมื่อพวกเราไม่อยู่ พวก
เราก็จะเป็นอย่างนั้นในการกระทำเช่นกันเมื่อพวกเราอยู่ด้วย
- 10:12 เพราะพวกเราไม่กล้าจัดอันดับตัวเราเอง หรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่พวก
เขาที่เอาตัวเองวัดขนาดกันเอง และเปรียบเทียบกันเองในท่ามกลางพวกเขา ก็ไร้ปัญญา
- 10:13 แต่พวกเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งทั้งหลายที่อยู่เกินขอบเขตของเรา แต่ตามขอบเขตของกฎนั้นซึ่งพระเจ้า
ทรงจัดไว้ให้แก่พวกเรา คือขอบเขตที่จะมาถึงแม้แต่พวกท่าน
- 10:14 เพราะพวกเราไม่ได้ล่วงขอบเขตของพวกเรา เหมือนกันว่าพวกเราไม่ได้มาถึงพวกท่าน เพราะพวกเราได้
มาจนถึงพวกท่านเช่นกันในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์
- 10:15 โดยไม่ได้โอ้อวดถึงสิ่งทั้งหลายที่เกินขอบเขตของพวกเรา นั่นคือถึงงานหนักต่าง ๆ ของคนอื่น แต่โดยมี
ความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นแล้ว พวกเราจะถูกขยายขอบเขตนั้นโดยพวกท่านตามกฎหมาย
ของพวกเราอย่างบริบูรณ์
- 10:16 เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐในบรรดาแว่นแคว้นที่อยู่นอกห้องถิ่นของพวกท่าน และไม่โอ้อวดใน

ขอบเขตของสิ่งต่าง ๆ ของอีกคนหนึ่งซึ่งถูกเตรียมไว้ให้พร้อมมาสู่มือของเรา

10:17 แต่ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด

10:18 เพราะไม่ใช่คนที่ยกย่องตัวเองจะได้รับการรับรอง แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหาก

เรามีเนื้อหาส่วนที่ปฏิบัติได้จริงแห่งพระวาทะของพระเจ้าในบทที่ 10 ที่ความประสงค์โดยทั่วไปของ เปาโลคือ เพื่อปกป้องสิทธิอำนาจแห่งความเป็นอัครทูตของตน เราควรมีใจขอบพระคุณยิ่งนักสำหรับบทเรียน ฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่เราเรียนรู้จากทัศนคติของเปาโลเกี่ยวกับประสบการณ์ที่ไม่น่าอภิมรณของเขา กับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ใคร ๆ ก็สามารถสรรเสริญพระเจ้าและมีความสุขและกล่าวได้ว่า “เอเมน” เมื่อสิ่งต่าง ๆ กำลังไปได้สวยและผู้คนกำลังกล่าวสิ่งดี ๆ และนำของกำนัลมาให้ แต่เมื่อพวกศัตรูโจมตีและใส่ร้าย เมื่อนั้นคุณสมบัติต่าง ๆ และพระคุณแบบคริสเตียนก็ปรากฏ ถ้าผู้ใดอยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง เขาก็จะเป็นคริสเตียนแม้ในยามที่สิ่งต่าง ๆ ไม่น่าอภิมรณ เขาจะพิสูจน์ว่าพระคุณของพระเจ้าเพียงพอสำหรับการทดสอบ

ก่อนหน้านั้นเปาโลรับใช้มานานแล้ว ดังที่เราได้เห็นแล้ว ในเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงของกรีกขนานสิบแปดเดือนเขาได้ทำงาน อธิษฐาน และทำงานหนักด้วยมือของตนเพื่อเลี้ยงดูตัวเอง เปาโลเป็นช่างทำเต็นท์ และเขาเลี้ยงดูไม่เพียงตัวเองแต่คนเหล่านั้นที่อยู่กับเขาขณะที่เขาเทศนาในที่สาธารณะและที่ส่วนตัวตามบ้านเรือน โดยพยายามเข้าถึงคนบาปที่หลงหายที่นำสารทุกคนเท่าที่เขาจะเข้าถึงได้และชี้พวกเขาไปถึงพระคริสต์ เขาทำงานหนักต่อไปกับพวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้รับความรอดแล้วเพื่อที่ผู้เชื่อแต่ละคนจะเติบโตในพระคุณและมีบาปหนึ่งครบถ้วน

เปาโลได้เห็นงานนั้นเจริญเติบโต ขยายออกและพัฒนาขึ้นในแบบที่อัศจรรย์ แต่ดูเหมือนว่าผู้คนที่มีความสามารถที่จะเสริมสร้างคริสตจักรได้เข้ามาในท่ามกลางชาวโครินธ์เหล่านั้น จากนั้นเปาโลได้จากพวกเขาไปและย้ายไปทำงานในพื้นที่อื่น ๆ เพื่อที่เขาจะหว่านเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

ในระหว่างที่เขาไม่อยู่ที่คริสตจักรในเมืองโครินธ์ เปาโลได้ทราบมาว่ามีความเคลื่อนไหวแบบคลื่นใต้น้ำก่อตัวขึ้นในท่ามกลางเหล่าศัตรูของเขา เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เพื่อที่จะชักชวนเหล่าผู้เชื่อของเปาโลเองให้หันไปจากเขาและเป็นเหตุให้คนเหล่านั้นสูญเสียความเชื่อมั่นและความเคารพในตัวเปาโลในฐานะเป็นอัครทูตที่ได้รับการดูแลและได้รับสิทธิอำนาจอันเหมาะสม ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เปาโลทราบว่านี่จะบั่นทอนความเชื่อของผู้เชื่อเหล่านั้น คือเหล่าผู้เชื่อแท้ในคริสตจักรนั้น และจะเป็นเหตุให้พวกเขาถูกจำกัดในการประกาศข่าวสารแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าซึ่งเขาได้ประกาศแก่พวกเขาแล้ว ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่อาจเป็นเหล่าพยานที่สัมฤทธิ์ผลได้หากพวกเขาฟังศัตรูเหล่านี้ของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ณ จุดนี้อัครทูตเปาโลต้องยื่นกรานหนักแน่นบนสิทธิอำนาจที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ประทานให้แก่เขา เขาต้องปกป้องตำแหน่งอัครทูตของตนเพราะเขาทราบว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเขาเป็นอัครทูตคนหนึ่ง เขาเป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ และในฐานะนี้เขาจึงยกย่องตำแหน่งของตน และถึงแม้มันเป็นสิ่งสุดท้ายเลยที่

เปาโลจะพอใจ เขาก็ต้องกล่าวถึงงานนั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านทางเขาว่าเป็นหลักฐานที่พิสูจน์ว่าเขาถูกส่งมาโดยพระเจ้า แน่แน่นอนว่า ในสายตาของบางคน นี่ดูเหมือนจะเป็นการโอ้อวดไร้สาระ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ในกรณีของอัครทูตเปาโล เขาจำเป็นต้องประกาศว่าเขาไม่ใช่คนหลอกลวง ว่าเขาไม่ได้ถูกส่งมาโดยมนุษย์ ว่าเขาไม่สนใจเกี่ยวกับการสร้างชื่อเสียงให้ตัวเอง แต่ว่าเขาถูกส่งมาโดยพระเจ้าและว่าเขาสนใจแต่เรื่องการเสริมสร้างคริสตจักรที่แท้จริงนั้น

ผู้คนในเมืองโครินธ์ได้ยินเปาโล ซึ่งเป็นชายธรรมดาคนหนึ่งทำงานหนัก (ช่างทำเต็นท์) ประกาศว่าเขาถูกส่งมาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เหล่าศัตรูของเขาใช้เรื่องนี้มาต่อสู้อาพาทูตพรอก ชายธรรมดาคนหนึ่งที่ทำตัวต่ำต้อยในการดำเนินชีวิตแบบนั้น เป็นคนธรรมดาสามัญขนาดนั้น ไม่มีทางเป็นอัครทูตที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ส่งมาพรอก”

การกล่าวปกป้องตำแหน่งอัครทูตของเปาโลถูกกระทำในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าเขามีสิทธิ์ที่จะถือว่าตัวเองเป็นอัครทูตคนหนึ่งเพราะว่าเขาได้รับพระบัญชาโดยตรงจากพระเจ้า การกล่าวปกป้องตำแหน่งอัครทูตของเขานี้มีต่อไปจนจบบทที่ 11 และ 12 ตรงนี้ในบทที่ 10 ความตึงเครียดของการโต้แย้งก็คือว่าเปาโลไม่เคยฟังหา “อาวุธฝ่ายเนื้อหนัง” ใด ๆ (ข้อ 4) เขาไม่ได้ฟังหาสิ่งใดซึ่งชมเชยตัวมันเองโดยลักษณะที่ปรากฏภายนอก เปาโลเต็มใจที่จะยอมรับทุกสิ่งที่เหล่าศัตรูของเขาจะกล่าวถึงเขาได้ในเรื่องความอ่อนสุภาพและการพูดไม่เก่งของเขา และที่จะฟังหาข้อพิสูจน์อื่น ๆ ว่าเขาถูกส่งมาอย่างแท้จริงจากพระเจ้าและรับมอบพันธกิจจากพระเจ้า

(ในบทที่ 11 เปาโล พูดถึงหัวข้อนี้ต่อไป โดยแสดงให้เห็นโดยการเปรียบเทียบตัวเขาเองกับคนอื่น ๆ ว่าเขามีสิทธิ์มากพอ ๆ กับคนเหล่านั้นที่จะถือว่าตัวเองถูกส่งมาโดยพระเจ้า ในบทที่ 12 เปาโลยกข้อสนับสนุนอีกประการหนึ่ง ซึ่งไม่มีสักคนในพวกคนที่กล่าวหาเขาสามารถที่จะยกได้ นั่นคือ ที่เขาได้รับอนุญาตให้ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและสง่าราศีเหล่านั้นแห่งโลกสวรรค์และดังนั้นเขาจึงได้รับความโปรดปรานในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดรู้จัก เขาประกาศในข้อ 4 ของบทนี้ว่า “เขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร และได้ยินบรรดาถ้อยคำที่ไม่สามารถบรรยายได้ ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้”)

เห็นได้ชัดว่าในท่ามกลางชาวโครินธ์เหล่านั้นในคริสตจักร มีพวกครูสอนเท็จที่ตั้งคำถามสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของเปาโลในการเป็นอัครทูต ครูสอนเท็จเหล่านี้เป็นยิวแต่กำเนิด (2 คร. 11:13-22) และพวกเขาโอ้อวดมากมายเกี่ยวกับคุณสมบัติแห่งความเป็นยิวของตน นอกจากจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว มันเป็นไปได้เลยที่เราจะทราบแน่นอนเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวของข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำเปาโล ดูเหมือนว่าหนึ่งในข้อโต้แย้งหลักก็คือว่า เขากล้าแค่ในจดหมายต่าง ๆ และถึงแม้เขาพูดว่าจะใช้การลงวินัย เขาก็คงไม่กล้าทำจริง ๆ พรอก พวกเขากล่าวหาเขาว่าเป็น (ตอนที่เขาอยู่ด้วยกับพวกเขา) คนอ่อนแอ อ่อนโยน ขลาดกลัว กลับลอก ขาดความกล้าหาญด้านศีลธรรมที่จะใช้การลงวินัยซึ่งเขาพูดไว้ในจดหมายหลายฉบับของเขา เปาโลตอบกลับข้อกล่าวหานี้ในบทปัจจุบันของเรา

ในข้อ 1 และ 2 เปาโลยกเรื่องความอ่อนสุภาพ ความถ่อมใจ และความอ่อนโยนของพระเยซูคริสต์เจ้าอันเป็นการใช้วิธีอ้อม ๆ และระมัดระวังมาก ๆ ในการปกป้องความถ่อมใจและความอ่อนโยนของตัวเอง

เขาอ่อนวอนชาวโครินธ์เหล่านั้นที่เขาจะไม่ต้องแสดงให้เห็นว่าเขาสามารถเป็นคนใจกล้าและเฉียบขาดได้ขนาดไหน เพราะว่าเขาไม่มีความปรารถนาที่จะมีใจกล้าและเฉียบขาดเลยในการใช้การลงวินัย

เปาโลรับประกันพวกเขาว่าอาวุธเหล่านั้นแห่งการสงครามฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่เป็นฝ่ายวิญญาณ เขาฟังพละพละของพระเจ้า ชาวประเสริฐ ฤทธิ์เดชแห่งชาวประเสริฐ อย่างไรก็ตาม เขาสามารถและจะทำการลงวินัยและลงโทษความไม่เชื่อฟังทุกอย่างโดยมาตรการขั้นเด็ดขาดหากมันเริ่มจำเป็น (ข้อ 3-6)

ในข้อ 7 เปาโลประกาศว่าเหล่าศัตรูของเขามองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก โดยรู้สึกอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเป็นคนของพระคริสต์ในลักษณะที่พิเศษบางอย่างที่เปาโลไม่ได้เป็น เขาปฏิเสธเรื่องนี้ด้วยการยืนยันว่าเขาเป็นคนของพระคริสต์มากพอ ๆ กับที่ใคร ๆ เป็น

เปาโลกล่าวต่อไปโดยรับประกันชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าถ้าเขามีโอกาสที่จะใช้อำนาจที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา เขาก็จะใช้ และเขาจะไม่ละอายเลยที่จะใช้อำนาจนั้น (ข้อ 8)

เหล่าศัตรูของเปาโล พวกครูสอนเท็จในคริสตจักรนั้น กล่าวว่าเปาโลมีใจกล้าแค่ในจดหมายต่าง ๆ ของเขาและคงไม่กล้าทำตามที่เขาพูดไว้ว่าจะทำ เปาโลตอบกลับเรื่องนี้โดยเตือนว่าเขาจะพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นอย่างไรที่เขาได้แสดงตัวว่าเป็นในจดหมายหลายฉบับของเขาอย่างแน่นอน เขาจะทำทุกสิ่งที่เขาพูดไว้ว่าจะทำและเขาจะเป็นทุกอย่างที่เขาพูดไว้ว่าจะทำ (ข้อ 9-11)

ในข้อ 12 ถึง 16 เปาโลประชดเสียดสีแบบรุนแรงเป็นชุดต่อไปโดยเปรียบเทียบตัวเองกับเหล่าศัตรูของเขา คนเหล่านั้นโอ้อวดเยอะเยาะ แต่มันก็เป็นแค่โดยการเปรียบเทียบกันเองในระหว่างพวกเขา เปาโลพร้อมใจยอมรับว่าเขาไม่มีความกล้าที่จะทำเรื่องแบบนั้นเลย (ข้อ 12) เขาคงไม่อวดในสิ่งต่าง ๆ ที่เกินความสามารถของเขาที่จะทำให้สำเร็จจริง แต่เหล่าศัตรูของเขากลับอวดในสิ่งต่าง ๆ ที่เกินความสามารถของพวกเขาที่จะทำให้สำเร็จจริงได้ (ข้อ 13,14)

อีกสิ่งหนึ่งที่เปาโลชี้ให้เห็น: เขาไม่ได้อวดเรื่องการเข้าไปในการงานหนักของผู้อื่น เขาไม่กล้าอวดในความสำเร็จใด ๆ ราวกับว่ามันเป็นการงานหนักแห่งมือของเขาเอง ถ้าในความเป็นจริงแล้ว เขาใช้ประโยชน์จากสิ่งต่าง ๆ ที่ “ถูกทำให้พร้อม” โดยผู้อื่น ดังนั้นเขาจึงบอกเป็นนัยว่านี่คือสิ่งที่พวกศัตรูของเขาได้กระทำ เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองโครินธ์และได้ก่อตั้งคริสตจักรนั้นในเมืองนั้น แต่บัดนี้ศัตรูเหล่านี้ได้เข้ามาและ แทนที่จะทำงานหนักอย่างเจียว ๆ ที่นั่นหรือไปทำงานต่อในพื้นที่อื่น ๆ กลับตั้งคำถามสิทธิอำนาจของอัครทูตเปาโล ผู้ซึ่งได้ก่อตั้งคริสตจักรนั้น ก่อนหน้านั้นเปาโลไม่ได้อยู่ต่อในเมืองโครินธ์แต่ได้ไปต่อยังพื้นที่อื่น ๆ เพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ยังไม่เคยได้ยิน อย่างไรก็ตาม เหล่าศัตรูของเขากลับนั่งลงอย่างสบายใจเพื่อวิจารณ์เขาและสิ่งที่เขาได้เริ่มไว้ (ข้อ 15,16)

เปาโลปิดท้ายบทที่ 10 ด้วยคำเตือนสติที่จริงจังมาก ๆ เขาฝากคำประชดเสียดสีไว้เป็นชุดและเริ่มจริงจังเอามาก ๆ เขาประกาศอย่างชัดเจนและในถ้อยคำที่เข้าใจง่ายว่าถ้าผู้ใดพร้อมที่จะอวด ผู้นั้นก็ควรอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น โดยจำให้ขึ้นใจว่าการชมเชยขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่างหากที่รับรองคน ๆ หนึ่ง ไม่ใช่การชมเชยตัวเองของเขาเอง (ข้อ 17,18)

การปกป้องความเป็นอัครทูตของเปาโล

ข้อ 1: บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโลเอง ขอวิงวอนพวกท่าน โดยความอ่อนสุภาพและความอ่อนโยนของพระคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่ออยู่กับพวกท่านเป็นคนถ่อมตนในท่ามกลางพวกท่าน แต่เมื่อไม่อยู่กับพวกท่านก็มิมีใจกล้าต่อพวกท่าน

จนถึงตอนนี้เปาโลพูดถึงตัวเองเป็นหลักกับเหล่าสมาชิกของคริสตจักรนั้นซึ่งเป็นผู้มีใจฝึกฝฝ่ายวิญญาน แต่จากจุดนี้เป็นต้นไปเขาพูดถึงตัวเองกับคนเหล่านั้นที่หาช่องที่จะลดทอนศักดิ์ศรีของเขาและบ่อนทำลายสิทธิอำนาจของเขาโดยประกาศว่าเขาเป็นคนอ่อนแอ โดยไม่มีอิทธิพลส่วนตัวเลย พวกเขาประกาศด้วยว่าเขาอ่อนแอในฝ่ายร่างกายและไม่มั่นคงในความประสงค์ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงก็คือว่า เขามีความกล้าหาญมากและเต็มเปี่ยมด้วยการรับรองตัวเองในจดหมายหลายฉบับของเขา บัดนี้เขาพูดกับคนกลุ่มนี้แทนที่จะพูดกับเหล่าผู้เชื่อแท้ที่เชื่อในตัวเขาและเต็มใจที่จะสนับสนุนเขา

“บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโลเอง...” นี่เป็นสำนวนที่เน้นหนักมาก ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “ข้าพเจ้า ชายคนนั้นเอง...”

“...ขอวิงวอนพวกท่าน...” คำว่า “วิงวอน” หมายถึง “เตือนสติหรืออ้อนวอนอย่างจริงจัง” เราพบถ้อยคำเดียวกันนี้ในโรม 12:1 เปาโลซึ่งพูดกับผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรม กล่าวว่า: “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน”

“...โดย (หรือ ทำตามอย่าง) ความอ่อนสุภาพและความอ่อนโยนของพระคริสต์...” ตามที่ Webster’s Dictionary กล่าว คำว่า *gentle* พรรณนาถึง “สภาพอารมณ์ปกติธรรมดา” ขณะที่ *meek* พรรณนาถึง “จิตใจซึ่งถูกฝึกฝนสู่ความอ่อนโยนโดยการลงวินัยหรือการทนทุกข์” แน่แน่นอนว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า ทรงอ่อนสุภาพ อ่อนโยน และถ่อมใจ พระองค์เสด็จมาจากสง่าราศีเหล่านั้นแห่งสวรรค์และทรงรับตำแหน่งอันต่ำต้อยต่ำบนแผ่นดินโลกนี้ เพื่อที่พระองค์จะทรงยกชูเราขึ้นสู่สวรรค์สถานเหล่านั้น เปาโลซึ่งทุกคนให้ไปหาพระเยซู โดยใช้เป็นแบบอย่างของตัวเอง ความอ่อนสุภาพและความอ่อนโยนของชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยนั้นผู้ทรงถูกเลี้ยงดูในบ้านอันต่ำต้อยในของช่างไม้คนหนึ่ง

“...ผู้ซึ่งเมื่ออยู่กับพวกท่านเป็นคนถ่อมตนในท่ามกลางพวกท่าน...” “เมื่ออยู่กับพวกท่าน” แน่แน่นอนว่าหมายถึง ยามอยู่ต่อหน้าพวกท่าน คำว่า “base” (ต่ำทราม) ไม่ได้มีความหมายอย่างที่เราคิดวันนี้ สมัยนี้มันถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงสิ่งซึ่งต่ำทรามหรือไร้ค่า แต่มันไม่ถูกใช้ในความหมายนั้นตรงนี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันบ่งบอกถึง “เหนียมอาย, สุภาพเรียบร้อย ตรงข้ามกับความมีใจกล้า”

“...แต่เมื่อไม่อยู่กับพวกท่าน” นั่นคือ เหล่าศัตรูของเปาโลกล่าวหาเขาว่าเป็นคนเหนียมอายและอ่อนแอตอนอยู่ต่อหน้าพวกเขา โดยแสดงให้เห็นความมีใจกล้าแค่ในจดหมายต่าง ๆ ของเขา

ความมุ่งหมายของอัครทูตเปาโลก็คือ การเป็นคนอ่อนสุภาพ อ่อนโยน และเห็นอกเห็นใจเหมือนอย่างพระเยซูคริสต์เจ้า และเขาปรารถนาให้ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครีนธ์เป็นเหมือนกัน เห็นได้ชัดในจดหมายฝากฉบับนี้ว่าเปาโลไม่ได้ประสงค์ที่จะมีโอกาสได้ใช้การลงวินัยอันรุนแรงเลย เขาปรารถนาอยู่ทุกเวลาที่จะมาในสันติสุข พระพรและความชื่นบาน เขาโหยหาที่จะแสดงออกถึงความรู้สึกที่อ่อนโยน กรุณา เห็นอกเห็นใจต่อผู้คนเหล่านั้นที่เขาปรารถนาจะรับใช้

สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้ก็คือว่า “ข้าพเจ้า ชายคนหนึ่งที่พอไม่อยู่ก็ถูกหาว่ามีใจกล้า แต่อ่อนแอและซื่อสัตย์อยู่ต่อหน้า แสดงให้เห็นความสม่ำเสมอของข้าพเจ้าโดยขอเลือกความอ่อนสุภาพแม้กระทั่งในจดหมายหลายฉบับของข้าพเจ้าถึงพวกท่าน ในฐานะผู้ติดตามคนหนึ่งของพระคริสต์ ข้าพเจ้าอ่อนสุภาพเพราะข้าพเจ้าควรอ่อนสุภาพ ไม่ใช่เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว แต่ถ้าความอ่อนสุภาพใช้ไม่ได้ผล ข้าพเจ้าก็ต้องใช้-และจะใช้-ความเยียบขาด”

คุณจะได้สังเกตเห็นในข้อ 2, 9 และ 10 ของบทนี้ของเราว่าบางคนได้กล่าวหาเปาโลว่าดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนังจริง ๆ พวกเขาถือว่าจดหมายหลายฉบับของเขานั้นมีน้ำหนักรวมและเปี่ยมด้วยอำนาจ แต่การอยู่ต่อหน้าของเขานั้นอ่อนแอและคำพูดของเขาก็ที่น่าดูหมิ่น เราต้องจำให้ขึ้นใจอยู่เสมอว่าเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งของการเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็คือ เพื่อที่ความเสมอดันเสมอปลายของอัครทูตเปาโลจะถูกกล่าวป้องกัน

ข้อ 2: แต่ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่แสดงใจกล้าเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านด้วยความไวเนื้อเชื่อใจนั้น ซึ่งโดยความไวเนื้อเชื่อใจนั้นข้าพเจ้าคิดว่าจะสำแดงใจกล้าต่อบางคน ซึ่งนี่ถึงพวกเรา ราวกับว่าพวกเราต่างดำเนินตามเนื้อหนังนั้น

“ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่แสดงใจกล้า...” นั่นคือ “เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่ต้องจำใจแสดงความมีใจกล้าในการลงวินัยต่อพวกท่านเพราะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของพวกท่านในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

“...ต่อบางคน ซึ่งนี่ถึงพวกเรา...” โดยคำว่า “พวกเรา” เปาโลหมายถึงตัวเอง แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขากำลังพูดแทนคนเหล่านั้นที่ทำงานร่วมกับเขา เหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาเช่นกัน

“...ราวกับว่าพวกเราต่างดำเนิน (หรือราวกับว่าเราใช้ชีวิตหรือทำตัว) ตามเนื้อหนังนั้น” คำว่า “ดำเนิน ” ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งถูกใช้เพื่อบ่งบอกถึงเส้นทางหรือลักษณะของชีวิตคน ๆ หนึ่ง การที่คน ๆ หนึ่งจะดำเนิน “ตามเนื้อหนัง” หมายถึงการถูกควบคุมโดยหลักการที่อ่อนแอและเสื่อมโทรมเหล่านั้นแห่งสันดานมนุษย์

บางคนในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์คิดเอาเองว่าเปาโลสนใจแต่ในเรื่องทางโลกเท่านั้น คำกล่าวหานี้จะเป็นว่าเขาไม่ได้ถูกนำพาโดยหลักการต่าง ๆ ที่สูงส่งและบริสุทธิ์ แต่ว่าเขา กำลังคิดถึงแต่ตัวเองเท่านั้น พวกเขาถือว่ารักความเป็นที่นิยมชมชอบและยศถาบรรดาศักดิ์ โดยแสวงหาผลประโยชน์ของตัวเองและไม่ใช่สวัสดิภาพของโลก

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นในพระคำข้อนี้ว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน ข้าพเจ้าขออ้อนวอนพวกท่าน ให้ประพฤติตัวในแบบที่ข้าพเจ้าจะไม่ต้องจำใจใช้การลงวินัยที่รุนแรง ซึ่งข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจำต้องใช้ นอกเสียจากว่าพวกท่านเปลี่ยนทัศนคติของตน พวกท่านกล่าวหาข้าพเจ้าว่าถูกควบคุมโดยแรงจูงใจแบบโลกและนโยบายแบบโลก นี่ไม่เป็นความจริงเลย และหากพวกท่านไม่เปลี่ยนความคิดและกลับใจใหม่ ข้าพเจ้าก็จะต้องจำใจใช้มาตรการต่าง ๆ อันเด็ดขาดเพราะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของพวกท่าน”

พระคำข้อนี้บอกเป็นนัยอย่างแน่นอนว่าอาจมีบางครั้งที่ผู้เชื่อทั้งหลาย-โดยเฉพาะอย่างยิ่งศิษยาภิบาล

และเหล่าผู้นำในคริสตจักร-จะต้องวางความอ่อนสุภาพและความถ่อมใจซึ่งพระคริสต์ทรงสำแดงเป็นปกติไว้ก่อน และยื่นกรานและดำเนินการด้วยสิทธิอำนาจและความเด็ดขาด มีบางครั้งที่พระเยซู ชาวนาซาเรธผู้ถ่อมใจ พระเมษโปดกผู้อ่อนสุภาพของพระเจ้า ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ ดังที่ถูกระบุให้เห็นโดยบันทึกในยอห์น 2:13-16: “และเทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และในพระวิหารทรงพบคนเหล่านั้นที่ขายบรรดาวัวตัวผู้ และพวกแกะ และนกเขาทั้งหลาย และบรรดาคนรับแลกเงินกำลังนั่งอยู่ และเมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกเส้นเล็กหลายเส้นทำเป็นแส้ พระองค์ก็ทรงไล่บรรดาคนเหล่านั้นออกไปจากพระวิหาร และพวกแกะ และบรรดาวัวตัวผู้ และทรงเทเงินของบรรดาคนรับแลกเงินออก และคว้าโต๊ะเหล่านั้น และตรัสแก่บรรดาคนที่ขายนกเขาทั้งหลายว่า “จงเอาสิ่งของเหล่านี้ไปเสียจากที่นี่ อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย”

อย่างไรก็ตาม แบบอย่างของเปาโลก็สอนเราให้ทำสิ่งนี้พร้อมกับการซึ่งใจ เหมือนอย่างที่เขาได้กระทำและเฉพาะหลังจากที่ความพยายามทุกอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายและการลงวินัยใช้ไม่ได้ผลแล้วเท่านั้น เราจะต้องทำทุกสิ่งที่เราทำได้ในความรัก ในความนุ่มนวล ในความอ่อนสุภาพ และในความถ่อมใจ จากนั้นถ้าใช้ไม่ได้ผล เราก็จะต้องใช้การลงวินัย-และถ้าจำเป็น ก็ต้องใช้การลงวินัยที่เสียหาย

ข้อ 3: เพราะถึงแม้ว่าพวกเรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนัง พวกเราก็ไม่ได้ทำสงครามตามฝ่ายเนื้อหนัง

“ถึงแม้ว่าพวกเรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนัง...” นั่นคือ “เราอยู่ในร่างกายที่ตายได้ ซึ่งไม่ได้เป็นอิสระจากความอ่อนแอแบบมนุษย์” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าเปาโลไม่ได้อ้างตัวว่าเป็นยอดมนุษย์ เขาไม่ได้เป็นอิสระจากความต้องการของมนุษย์ปกติธรรมดา

เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกส่งไปโดยพระเจ้าเพื่อประกาศพระวจนะของพระองค์และปฏิบัติตามคำบัญชาต่าง ๆ ของพระองค์ ยังเป็นมนุษย์ที่ตายได้เหมือนอย่างคนอื่น ๆ และถึงแม้ว่าเหล่าผู้รับใช้ พวกมิชชันนารี พวกนักประกาศข่าวประเสริฐ และพวกคนงานคริสเตียนที่ทำงานรับใช้เต็มเวลาดำรงตำแหน่งที่โดดเด่นในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พวกเขาก็ยังเป็นแค่คนธรรมดาและมนุษย์แท้จริงอยู่ดี เราทุกคนอาศัยอยู่ในกายเนื้อหนัง และดังนั้นมันจึงจำเป็นที่จะทุ่มเทเวลาและการเอาใจใส่ให้แก่ความต้องการฝ่ายโลกทั้งหลายของเรา และเนื่องจากเราอยู่ “ในเนื้อหนัง” เราจึงตระหนักถึงความไม่สมบูรณ์แบบของเนื้อหนัง ความอ่อนแอต่าง ๆ ของเนื้อหนัง และเราต้องเผชิญหน้าความไม่สมบูรณ์แบบและความอ่อนแอเหล่านี้ขณะที่เราดำเนินชีวิตวันต่อวัน คนเหล่านั้นที่ดำเนินตามแบบพระเจ้ามากที่สุด อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด ล้วนมีความอ่อนแอเหล่านี้เช่นกัน และแม้แต่คนที่ดีที่สุดก็ทำผิดพลาดหลายอย่าง

“...พวกเราก็ไม่ได้ทำสงครามตามฝ่ายเนื้อหนัง”-หรือใช้วิธีการต่าง ๆ ที่เป็นแบบโลก เปาโลกำลังสู้สงครามหนึ่ง ไม่ใช่ต่อสู้เนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้บาป การนับถือรูปเคารพ และความชั่วร้ายทุกรูปแบบ เขาไม่ได้กำลังต่อสู้สงครามนั้นโดยทัศนคติต่าง ๆ หรือนโยบายต่าง ๆ แบบโลก หรือวิธีเหล่านั้นของโลก เขากำลังต่อสู้ในพระนามของพระเยซูตามที่พระวิญญาณทรงนำเขา จงสังเกตสิ่งที่เขากล่าวแก่ทิโมธีผู้รับใช้หนุ่มนั้น: “ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบาก เหมือนอย่างทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ ไม่มีมนุษย์คนใด เมื่อเข้าประจำการแล้วจะไปยุ่งเกี่ยวอยู่กับกิจการต่าง ๆ แห่งชีวิตนี้ เพื่อเขาจะเป็นที่ชอบใจของผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้น” (2

ทธ. 2:3,4)

ไม่เพียงเหล่าผู้รับใช้ แต่ผู้เชื่อทุกคนเข้าร่วมในการสงคราม และผู้เชื่อทั้งหลายไม่สู้ศึกต่าง ๆ ของตน “ตามฝ่ายเนื้อหนัง” โดยอาศัยหลักการเหล่านั้นซึ่งควบคุมมนุษย์ของโลกนี้ การสงครามของผู้เชื่อเกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ เราไม่ได้กำลังสู้รบกับเนื้อหนังและเลือด แต่สู้รบกับเหล่าผู้ครอบครองและเหล่าผู้มีอำนาจ การสงครามของเราต่อสู้กับความฉ้อฉล ความมั่งมากในกาม ความเสื่อมทรามของมนุษย์ เหล่าผู้มีอำนาจแห่งความมืด เหล่าวิญญาณผู้เปี่ยมด้วยฤทธิ์แห่งความชั่วร้ายที่เสาะหาที่จะทำลายเรา:

“สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจของพระองค์ จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดายุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรกับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง

“เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมั่นได้ เหตุฉะนั้นจงยืนมั่น โดยคาดเอวของพวกท่านไว้รอบด้วยความจริง และโดยสวมใส่ทับทรวงป้องกันอกแห่งความชอบธรรม และเท้าของพวกท่านถูกคาดด้วยการเตรียมของข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข เหนือสิ่งทั้งหมดนี้ โดยการเอาโล่แห่งความเชื่อ ซึ่งด้วยโล่นั้นพวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของผู้ชั่วนั้นเสีย และจงเอาหมวกเหล็กแห่งความรอด และพระแสงของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า” (อฟ. 6:10-17)

ผู้เชื่อคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วเป็นทหารนายหนึ่งในกองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าหรือมนุษย์เคยรู้จัก-กองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้า! เขาเป็นทหารนายหนึ่งภายใต้ธงชัยของพระคริสต์พระผู้ไถ่ และในฐานะทหารของพระองค์ ผู้เชื่อจะต้องต่อต้านและขัดขืนบาปและความชั่วร้ายทุกรูปแบบ ไม่ว่าความชั่วร้ายเช่นนั้นจะถูกพบที่ไหนก็ตาม แต่ผู้เชื่อตั้งตาคอยการพิชิตของตนโดยอำนาจแห่งความจริง (พระวจนะของพระเจ้า) เท่านั้น และฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ ผู้ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน (รม. 8:9,14,16)

ข้อ 4: (เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจภาพโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้)

ภาพเปรียบเทียบของการสงครามตามที่ใช้กับผู้เชื่อคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในโลกนี้ก็เป็นเรื่องที่เราคุ้นเคยในงานเขียนเหล่านั้นของอัครทูตเปาโล (ดู 1 โครินธ์ 9:26, 1 เธสะโลนิกา 5:8, 1 ทิโมธี 1:18, 1 ทิโมธี 6:12, และ 2 ทิโมธี 4:7) อย่างไรก็ตาม เราพบว่าปกติแล้วมันถูกใช้บ่อยเพื่อพูดถึงการต่อสู้ภายในของจิตวิญญาณของผู้เชื่อมากกว่าใช้กับการสู้รบภายนอกที่ต่อสู้กับความชั่วร้ายรอบตัวเราในโลกที่ชั่วร้ายนี้

การสงครามของผู้เชื่อก็เป็นการสู้รบกับความปรารถนาต่าง ๆ ที่เสื่อมทรามและมั่งมากในกาม และศักยภาพต่าง ๆ ของใจมนุษย์ที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่-ด้วยว่า “ใจนั้นเต็มไปด้วยการหลอกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และช่วยอย่างร้ายกาจ...” (ยรม. 17:9) และตามที่หมายเหตุไปแล้ว ผู้เชื่อทำสงครามกับความฉ้อฉลและความ

อธรรมภายนอก พร้อมกับบาปและความมักมากในกามทุกรูปแบบ เราทำสงครามต่อสู้ผู้มีอำนาจเหล่านั้นแห่งความมืด วิญญาณที่มีอำนาจมากเหล่านั้นแห่งความชั่วร้ายที่หาช่องที่จะทำลายเรา และการสู้รบนี้จะดำเนินต่อไปจนกว่าเราอยู่บ้านปลอดภัยกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

แต่ “ศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง...” นั่นคือ อาวุธเหล่านั้นที่ถูกใช้ในการสงครามนี้ไม่ได้เป็นของโลกนี้ เราไม่ได้กำลังต่อสู้ด้วยมือของเราหรือด้วยความสำเร็จต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนัง

“...แต่มีอำนาจโดยทางพระเจ้า...” นั่นคือ อาวุธต่าง ๆ ของเราเป็นฝ่ายวิญญาณ และพวกมันมีอำนาจมากเมื่อเทียบกับความอ่อนแอของเนื้อหนัง ในบทที่ 4 ข้อ 7 เปาโลบอกเราว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกเครื่องมือต่าง ๆ ที่อ่อนแออย่างที่เราเป็น เขากล่าวว่า “แต่พวกเราที่มีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในภวณดิน เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธานุภาพนั้นจะเป็นของพระเจ้า และไม่ใช้ของพวกเรา” พระเจ้าประทานฤทธิ์เดชแก่ผู้เชื่อเสมอ ใช่แล้วครับ “ความเกินขีดแห่งฤทธิ์เดช” ซึ่งอยู่เหนือการต่อต้านขัดขวางทั้งปวงที่นรกจะพาใส่เขาได้

“...ที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้” นี้แสดงให้เห็นความสัมฤทธิ์ผล ความเพียงพอ และความสมบูรณ์ครบถ้วนแห่งอาวุธเหล่านั้นในมือของเปาโลเป็นหลัก แต่ในมือของผู้เชื่อทุกคนเช่นกัน เมื่อผมกล่าวว่ามือของผู้เชื่อทั้งหลาย ผมก็หมายถึงมือแห่งความเชื่อ ซึ่งรับเอาฤทธิ์เดชของพระเจ้าไว้เป็นของตัวเอง โดยทางความเชื่อ ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและดำเนินตามแบบพระเจ้าสามารถเข้มแข็งและเปี่ยมชัยชนะอย่างเท่าเทียมกันในศึกฝ่ายวิญญาณนี้ พระเจ้าทรงไม่มีคนโปรดในกองทัพของพระองค์ พระองค์ไม่ทรงเลือกที่รักมักที่ชัง พระองค์ประทานให้แก่ทุกคนที่ยอมวางใจและมีความเชื่อในพระองค์ ฤทธิ์เดชแบบเดียวกันและชัยชนะแบบเดียวกัน คุณเชื่อใจได้เลยว่าเราจะเผชิญกับที่มันเข้มแข็ง เครื่องกีดขวาง หลุมพราง และอุปสรรคอื่น ๆ ที่ไม่สามารถวางขวางทางเราได้-แต่เรากำลังสู้ในการต่อสู้นี้โดยอาศัยความเชื่อและการอธิษฐาน และเราจะชนะ: “ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเขาเอง” (1 ยอห์น 5:4)

ข้อ 5: โดยรื้อทำลายการใช้เหตุผลทั้งหลาย และสิ่งที่สูงทุกอย่างที่ยกตัวเองขึ้นต่อต้านความรู้ของพระเจ้า และนำความคิดทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลยสู่ความเชื่อฟังแห่งพระคริสต์

“โดยรื้อทำลาย (พูดถึงพวกอัครทูต ไม่ใช่อาวุธเหล่านั้น) การใช้เหตุผลทั้งหลาย...” ในที่นี้เปาโลพูดถึงความพยายามต่าง ๆ ของเหตุผลแบบมนุษย์ที่จะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเกินความเข้าใจของมัน และทางแก้ที่ดีที่สุดของมัน-ในตอนนี้อย่างเดียว-คือพระวจนะของพระเจ้า เขาประกาศใน 1 โครินธ์ 2:14 ว่ามนุษย์ธรรมดาไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณได้: “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” หนทางเดียวที่จะรับมือกับผู้คน que คิดว่าตัวเองสามารถดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณภายในตัวพวกเขาเองและสู้การสงครามฝ่ายวิญญาณโดยอาศัยฤทธิ์เดช สติปัญญาและความสามารถของตัวเอง คือด้วยข่าวสารอันเรียบง่ายแห่งพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า

“...และสิ่งที่สูงทุกอย่างที่ยกตัวเองขึ้น”-ในฐานะเป็นเครื่องกีดขวางหรือกำแพง- “ต่อต้านความรู้ของ

พระเจ้า”-หรือความรู้ซึ่งทำให้เรารู้จักพระเจ้า นั่นคือ ข้าวประเสริฐนั้น นี่เป็นหนทางเดียวที่ใคร ๆ จะสามารถรู้จักพระเจ้าได้

จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้ ซึ่งในข้อพระคำเหล่านี้เราพบวลี “ความรู้ของพระเจ้า”:

สุภาพิต 2:5: “แล้วเจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า”

โฮเซยา 6:6: “เพราะเราได้ประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา และความรู้ของพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชาทั้งหลาย”

1 โครินธ์ 15:34: “จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำบาปเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้ของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย”

โคโลสี 1:10: “เพื่อพวกท่านจะได้ดำเนินอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ โดยให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ของพระเจ้า”

“...และนำความคิด (หรือความสามารถทางสมอง) ทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลย (อีกภาพเปรียบหนึ่งทางทหาร) สู่ความเชื่อฟังแห่งพระคริสต์” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกพระเจ้าเรียกให้ยอมจำนนตัวเขาเอง-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย แต่ทุกความคิดต้องถูกยอมจำนนต่อพระคริสต์เช่นกัน ชัยชนะของพระองค์เหนือเราต้องครอบคลุมทั้งหมดและครบถ้วนสมบูรณ์ จิตใจ วิญญาณ ร่างกาย อารมณ์ ความคิด ทุกสิ่งที่เราเป็น ทุกสิ่งเกี่ยวกับเรา ทุกความสามารถภายในเรา ต้องก้มกราบลงต่อพระคริสต์และยอมจำนนที่พระบาทของพระองค์ เราไม่สามารถคาดหวังให้พระองค์จัดหาสำหรับทุกความต้องการฝ่ายวิญญาณของเราได้-พละกำลัง ความชื่นบาน ชีวิตที่บริบูรณ์-หากเราไม่สูญเสียตัวเราเองในพระคริสต์ ทุกความคิดที่เฉื่อยชาภายในเราต้องถูกนำลงในผงคลีดิน เราต้องจับจ้องที่พระองค์อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ นบนอบในจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย และสิ่งใดก็ตามที่เราทำ-การกิน การดื่ม หรือสิ่งใดก็ตามที่เราทำ-จงทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

เปาโลกำลังสอนตรงนี้ในข้อ 5 ว่าโดยอาศัยความเชื่อ ผู้เชื่อทำลายการยกเหตุผลที่ไร้สาระทั้งหมดและทุกสิ่งที่สูงซึ่งยกตัวขึ้นเป็นเครื่องกีดขวางต่อสู่ความรู้ของพระเจ้า โดยนำทุกความคิด-ทุกความสามารถในการคิด-เข้าสู่การเป็นเชลยต่อความเชื่อฟังพระเยซูคริสต์เจ้า ดังนั้น การยกเหตุผลที่ชั่วร้ายทั้งหลายจึงถูกทำลายในใจของผู้เชื่อนั้น และความคิด ซึ่งถูกเอาชนะและถูกจับเป็นเชลยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็วางสิทธิอำนาจทุกอย่างของมันลงและยอมจำนนต่อการทรงนำของพระวิญญาณ นี่เกิดขึ้นโดยความเชื่อเท่านั้น

ข้อ 6: และมีความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง เมื่อความเชื่อฟังของพวกท่านถึงที่สำเร็จ

ในพระคำข้อนี้ เราเห็นเปาโลยืนยันอำนาจของตนที่จะลงโทษผู้กระทำผิดทั้งหลาย นี่เท่ากับเขากล่าวแบบตรงตัวว่า “เมื่ออยู่ในความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกประการ...” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะลงโทษความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ไม่ว่าพวกท่านจะได้ยินอะไรมากก็ตาม อาจมีคนมาบอกพวกท่านว่าข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจของอัครทูต แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกข้าพเจ้า ทรงแต่งตั้งข้าพเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามา และทรงคลุมตัวข้าพเจ้าด้วยอำนาจของอัครทูต โดยพระคุณของพระเจ้าข้าพเจ้าจะสู้ศึกนี้เพื่อพระคริสต์เพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์-และอาวุธเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าจะใช้ก็ไม่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

แต่อยู่ฝ่ายวิญญาณ”

เปาโลถูกกล่าวหาว่าเป็นคนสุภาพและเหนียมอายยามอยู่ต่อหน้า และมีใจกล้าตอนที่ไม้อยู่ต่อหน้า แต่เขาบอกชาวโครินธ์เหล่านั้นตรงกันว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะใช้มาตรการใดที่เฉียบขาดที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เพื่อปฏิบัติตามหน้าที่ของข้าพเจ้าและตำแหน่งอัครทูต-ไม่เพียงโดยการคว่ำบาตรฝ่ายวิญญาณผ่านทางจดหมายต่าง ๆ ของข้าพเจ้าที่เป็นคำเตือนสติและคำตำหนิ แต่ภายหลังโดยการลงโทษต่าง ๆ อันแสนอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทรงจัดหาให้โดยทางฤทธิ์เดชของพระองค์”

“...เมื่อความเชื่อฟังของพวกท่านถึงที่สำเร็จ” นั่นคือ “เมื่อพวกท่านซึ่งเป็นผู้เชื่อที่แท้จริงและบังเกิดใหม่แล้วพิสูจน์ความเชื่อฟังของตน จนข้าพเจ้าไม่ต้องเสี่ยงอีกต่อไปที่จะลงโทษคนที่ไม่มี ความผิดพร้อมกับผู้มีความผิด เมื่อนั้นข้าพเจ้าก็จะมา และการลงวินัยแบบรุนแรงจะถูกตวงออก”

บ่อยครั้งเปาโลใช้การพิชิตทางทหารเป็นภาพเปรียบของชีวิตฝ่ายวิญญาณ ในความคิดของเขาชีวิตไม่ใช่แค่การดำเนิน แต่เป็นการสงครามอันขมขื่น อย่างไรก็ตาม เปาโลก็กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักผู้ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อแล้ว ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้จะจัดหาสำหรับทุกความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าสามารถทำทุกสิ่งได้โดยทางพระองค์”

เปาโลมีอาวุธเหน็บคมอยู่เพียบพร้อม และโดยอาศัยอาวุธเหล่านี้เขาจึงทราบว่าเขาสามารถรื้อทำลายสิ่งใดก็ตามที่มนุษย์อาจยกขึ้นมาขัดขวางเขาไม่ให้ป่าวประกาศข่าวประเสริฐแก่แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า ความจริงของพระเจ้าที่นำทุกความคิดเข้าสู่การอยู่ใต้บังคับต่อพระเจ้าและทำให้มนุษย์เป็นสิ่งที่พวกเขาควรเป็นเพื่อพระเจ้า เปาโลอยากพิสูจน์ให้เหล่าศัตรูของเขาเห็นว่าพวกเขาคิดผิดเมื่อพวกเขา มองเขาว่าประพืดตัวแค่นี้หนึ่งพร้อมกับแรงจูงใจต่าง ๆ แบบมนุษย์และโดยอาศัยอำนาจต่าง ๆ ฝ่ายร่างกาย เขาอยากพิสูจน์ให้คนเหล่านั้นเห็นว่าเขามีอำนาจของอัครทูตอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ไม่อวดในเรื่องนี้ และเขาขอร้องเหล่าปฏิบัติกรของเขาที่จะไม่บังคับเขาให้ต้องการลงวินัยรุนแรง เพราะว่าเขาอยากทำตามอย่างพระเยซูเจ้าของเขาในความอ่อนสุภาพและความถ่อมใจมากกว่า มันไม่ใช่ความปรารถนาของเขาที่จะตำหนิและลงโทษพวกเขา แต่เขาไม่มีทางเลือกหากพวกเขายังกบฏต่อข่าวประเสริฐและขัดขวางการวิงวอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ต่อไป

ดังนั้นเปาโลจึงเริ่มต้นการแก้ต่างให้ตัวเองในบทนี้โดยขอร้องเหล่าปฏิบัติกรของเขาที่จะไม่บังคับเขาให้มีใจกล้าและเฉียบขาดและเช่นนั้นจึงพิสูจน์อำนาจของเขา ชัยชนะเหล่านั้นซึ่งเขาได้มาแล้วพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขาและฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา และถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นศัตรูที่ขมขื่นของเขา ถ้าพวกเขาจำได้ว่าสิ่งใดถูกทำสำเร็จแล้วโดยทางเปาโล พวกเขาก็คงต้องจำใจรับสารภาพว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ได้นอกเสียจากว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขา โดยประทานฤทธิ์เดชให้แก่เขา

คำเตือนถึงคนเหล่านั้นที่ตัดสินใจโดยสิ่งที่ปรากฏภายนอก

ข้อ 7: พวกท่านแลดูสิ่งทั้งหลายตามการปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นของพระคริสต์ จงให้ผู้นั้นคำนึงถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับตนเองอีกว่า เขาเป็นของพระคริสต์ฉันใด พวกเราก็เป็นของพระคริสต์ฉันนั้น

เปาโลถามตามตัวอักษรว่า “พวกท่านมองที่การปรากฏภายนอกของสิ่งทั้งหลายหรือ?” ในที่นี้เขาอ้างอิงถึงคำกล่าวอ้างเหล่านั้นที่ถูกยกขึ้นมาโดยพวกครูสอนเท็จ ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเขาตีค่าตัวเองโดยอาศัยข้อได้เปรียบภายนอกของตน โดยอ้างว่ามีเกียรติแบบพิเศษเฉพาะในงานรับใช้นี้เพราะว่าพวกเขาเหนือกว่าในรูปลักษณ์ภายนอก ในยศถาบรรดาศักดิ์ ในอาภักภักิริยา และในการพูดเก่ง พวกเขามองเปาโลว่าเป็นคนธรรมดาตามาก ๆ-เราอาจกล่าวว่าเขาเป็นคนที่ “หยาบกระด้าง”-ขณะที่พวกเขาเป็นคนที่ผ่านการขัดเกลามาแล้ว เปาโลตำหนิพวกเขาว่าตัดสินคน ๆ หนึ่งจากสิ่งที่ปรากฏภายนอก เขาประกาศว่านี่ไม่ใช่หลักเกณฑ์ตัดสินอันเหมาะสมเลยที่จะชี้ขาดคุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้รับใช้คนหนึ่งหรือของผู้ใดที่อาจดำรงตำแหน่งหนึ่งในคริสตจักร ในท่ามกลางพวกกรีกสิ่งเหล่านั้นถูกให้คุณค่าอย่างสูงมาก ๆ และความพยายามของอัครทูตเปาโลในที่นี้ก็คือ ที่จะแสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ให้หลักฐานเลยว่าคนเหล่านั้นที่ถือครองสิ่งเหล่านี้เป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ถูกส่งมาจากพระเจ้า

จำไว้ว่า-มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองดูที่ใจ สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่าคุณแสดงตัวว่าเป็นคนเคร่งศาสนาแบบไหน หรือว่าคุณดูทำทางน่าเลื่อมใสขนาดไหน แต่คุณถือครองสิ่งใดอยู่ในใจของคุณ? พระเจ้าทรงกระทำกิจกับใจ ใจที่ถูกต้องกับพระเจ้าจะก่อเกิดการงานที่ดี การงานที่ชอบธรรม-แต่หลายครั้งพวกคนหน้าซื่อใจคดสามารถก่อเกิดการงานที่ดีผืน ๆ แล้วดูดีแต่ซึ่งออกมาจากใจที่ไม่ถูกต้องกับพระเจ้า

“ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นของพระคริสต์...” คำกล่าวตรงนี้อ้างอิงถึงพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น ไม่ว่าจะครูเหล่านี้จะเป็นใครก็ตาม พวกเขาอ้างตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์เพราะความโดดเด่นและสถานะทางศาสนา และอ้างว่าพวกเขาถูกแต่งตั้งโดยพระองค์ พวกเขาอวดเรื่องพรสวรรค์ ความสามารถในการพูดของตน และไม่ต้องสงสัยเลยว่า พวกเขาเคยเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจริง ๆ พวกเขาพึ่งพาคุณความดีพิเศษบางอย่างของตัวเอง ข้อได้เปรียบพิเศษบางประการที่พวกเขา มี พวกเขากำลังมองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก

จิตวิญญาณแบบเดียวกันที่ผู้สอนเหล่านี้แสดงออกไม่ใช่เรื่องผิดปกติธรรมดาสำหรับผู้คนวันนี้เลย พวกเขามีความมั่นใจในความสามารถต่าง ๆ ของตัวเอง ในของประทานต่าง ๆ ของตัวเอง-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาและพลังแห่งการพูดคล่องของตน

“...จงให้ผู้นั้นคำนึงถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับตนเองอีก...” นั่นคือ “เนื่องจากเขาไว้วางใจตัวเอง เนื่องจากเขามีความมั่นใจในความสามารถของตัวเอง พละกำลังและอำนาจของตัวเอง ก็ให้ผู้นั้นมองดูอีกทีที่หลักฐานที่ว่าข้าพเจ้าก็เป็นของพระคริสต์เช่นกัน”

“...ว่า เขาเป็นของพระคริสต์ฉันใด พวกเราก็เป็นของพระคริสต์ฉันนั้น” เปาโลได้แสดงออกแล้วถึงหลักฐานมากมาย-แม้จะเป็นชนิดที่แตกต่าง-ว่าเขารับมอบพันธกิจจากพระคริสต์ มันไม่ได้อยู่ในสำนวนโวหารตำแหน่ง หรือยศถาบรรดาศักดิ์ในชนชาติยิว ซึ่งพวกเขาบางคนมี แต่ถ้าชาวโครินธ์เหล่านั้นมองเหล่าผู้สอนของตนจากมุมมองแบบเนื้อหนังเพียงอย่างเดียว เปาโลก็ไม่ต้องกลัวการเปรียบเทียบกับผู้นั้นเลย เขาได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าบนถนนไปเมืองดามัสกัส เหมือน “คนหนึ่งทีคลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:8) เปาโลกำลังกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถแสดงข้อพิสูจน์ว่าตนได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า และถูกส่งมาโดย

พระเจ้า มากกว่าที่ข้าพเจ้าสามารถแสดงได้”

ตรงนี้เป็นข้อ 7 เปาโลถามชาวโครินธ์เหล่านั้น-และผมเชื่อว่าเขาถามในความประหลาดใจ-ว่ามันคือด้านนอกของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาให้ความสนใจเป็นหลัก หรือว่ามันลึกลงไปมากกว่านั้น จากนั้นเปาโลสอนพวกเขาว่าอย่ามองดูที่ภายนอก ส่วนที่อยู่ด้านนอก แต่ให้คิดถึงส่วนที่อยู่ภายในแทน เขาทำชวนคนเหล่านั้นให้ “คิดอีกที” ให้ทำการคิดคำนวณอีกครั้งจากความโดดเด่นแห่งใจของพวกเขาเอง มนุษย์ภายในของพวกเขา

คำแนะนำเช่นนี้มีความสำคัญวันนี้ เพราะว่าเราทุกคนควรหยุดและมองที่ตัวเราเอง โดยยอมให้พระวิญญาณของพระเจ้าแสดงให้เราเห็นมนุษย์ภายใน นั่นคือ ใจนั้น บ่อยครั้งเหลือเกินเราติดอยู่กับสิ่งที่อยู่ภายนอก-พยายามทำหลายสิ่งเหลือเกินในเวลาเดียวกัน และพยายามทำสิ่งเหล่านั้นในแบบที่พวกมันจะเป็นการรอดและเป็นเหตุให้ผู้คนสังเกตเห็น เรามัวแต่ยุ่งอยู่กับสิ่งเหล่านั้นจนเราลืมที่จะมองที่ใจของเรา มนุษย์ภายใน และมอบตัวเราเองไว้กับพระเจ้าสำหรับการตรวจค้นจิตวิญญาณแบบครบถ้วน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ทำสิ่งนี้ด้วยเถิด

ข้อ 8: เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากขึ้นอีกสักหน่อยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพวกเรา ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย

เปาโลเต็มใจที่จะเผชิญหน้าคริสตจักรชาวโครินธ์ด้วยทุกคำกล่าวอ้างที่เขาได้กล่าวแล้วเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขา ในที่นี้เขาพูดถึงการโอ้อวดเกี่ยวกับ “สิทธิอำนาจ” ของเขา-ซึ่งหมายถึงสิทธิอำนาจของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง- “ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น (หรือการก่อสร้าง) และมีใช้เพื่อการทำลายของพวกท่าน...” พระเจ้าได้ประทานแก่เปาโลซึ่งการทรงเรียก การมอบพันธกิจ และอำนาจเพื่อการเสริมสร้าง ไม่ใช่เพื่อการทำลาย อำนาจนี้ถูกมอบให้แก่เขาเป็นหลักเพื่อเสริมสร้างผู้คนในความเชื่อนั้น เพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากการทำลายที่พวกครูสอนเท็จจะนำมาสู่พวกเขา-ไม่ใช่การทำลายจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว แต่เป็นการทำลายคำพยานของพวกเขา ความสามารถของพวกเขา การทำหน้าที่คนต้นเรือนของพวกเขา เปาโลเป็นห่วงไม่ใช่แค่เกี่ยวกับความรอดของจิตวิญญาณ เขาเป็นห่วงเกี่ยวกับการทำทุกสิ่งเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเช่นกัน โดยรับบำเหน็จครบถ้วน

คำกล่าวสุดท้ายในพระคำข้อนี้- “ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย”-อ่านตรงตัวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ถูกทำให้ละอาย” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะต้องกล่าวอ้างแบบสูงส่งมากกว่านี้ โดยประกาศว่าพระเจ้าได้ประทานการมอบพันธกิจแบบพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าจะต้องประกาศว่าข้าพเจ้าสามารถแสดงหลักฐานที่ยิ่งใหญ่มากกว่านี้และหลักฐานที่แข็งแกร่งมากกว่าที่ข้าพเจ้าได้แสดงแล้วว่าข้าพเจ้าถูกส่งมาโดยพระเยซูเจ้า ว่าข้าพเจ้ามีสิทธิอำนาจของอัครทูตคนหนึ่ง ว่าข้าพเจ้ามีสิทธิอำนาจที่จะทำการลงวินัยในคริสตจักรและที่จะกำกับกิจการต่าง ๆ ของคริสตจักร ข้าพเจ้าก็จะไม่ถูกทำให้ละอายเลย ข้าพเจ้าจะไม่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนมุสาหรือคนโอ้อวดไร้สาระ เพราะข้าพเจ้ารู้จักผู้ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อแล้วและข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ได้ทรงมอบพันธกิจแก่ข้าพเจ้า ส่งข้าพเจ้ามา และประทานอำนาจนั้นแก่ข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้ากล่าวอ้าง”

ข้อ 9 และ 10: เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ดูเหมือนกับว่าข้าพเจ้าอยากทำให้พวกท่านหวาดกลัวโดยจดหมาย

ต่าง ๆ “เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขาบอกว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม”

จดหมายต่าง ๆ ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ จดหมายเหล่านั้นที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรชาวโครินธ์ นั่นคือหนึ่งโครินธ์ และ สองโครินธ์ เปาโลถูกกล่าวหาว่าสร้างความหวาดกลัวในจดหมายต่าง ๆ ของเขา แต่ตรงนี้ในข้อ 9 เขาประกาศว่ามันไม่ใช่เจตนาของเขาหรือแผนการของเขาเลยที่จะ “ทำให้พวกท่านหวาดกลัวโดยจดหมายต่าง ๆ” แน่แน่นอนว่าเขาไม่ประสงค์ที่จะทำให้คนเหล่านั้นที่เชื่อฟังต้องตกใจกลัว

“...เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น” พวกเขาบอกว่า...” ภาษากรีกอ่านว่า “เขากล่าว” ดูเหมือนว่ามีคนเดียวโดยเฉพาะในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ที่เอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ในพระคำข้อนี้ อาจเป็นผู้นำคนหนึ่งของคณะที่แยกตัวออกไปซึ่งต่อต้านอัครทูตผู้นี้ คือหัวใจของพวกศัตรูของเปาโล

“...มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง...” คำกรีกที่แปลเป็น “มีน้ำหนักและมีอำนาจ” อ่านตรงตัวว่า “หนักและแข็งแรง” ความหมายก็คือว่าจดหมายเหล่านั้นของเปาโลมีพลังและอำนาจมาก เต็มไปด้วยข้อโต้แย้งและข้อสนับสนุนต่าง ๆ ที่แข็งแรง พร้อมกับคำตำหนิอันน่าประทับใจ คำกล่าวเหล่านั้นที่ “มีน้ำหนักและแข็งแรง” ซึ่งถูกกล่าวถึงตรงนี้โดยเฉพาะเป็นคำกล่าวทั้งหลายซึ่งในนั้นเขาประณามการผิดศีลธรรมต่าง ๆ ของคนต่างชาติซึ่งถูกปฏิบัติและอนุญาตให้กระทำในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ แม้แต่ศัตรูที่เลวร้ายที่สุดของเขาก็ต้องจำใจยอมรับว่าเขามีความสามารถในการเขียนจดหมายต่าง ๆ ที่มีพลังมาก ๆ

จดหมายเหล่านั้น (หรือจดหมายฝาก) ของเปาโล ซึ่งถูกประทานให้แก่เขาโดยพระเจ้าผ่านทางพระวิญญูณบรุษุทธิ์ รวมกันเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ของภาคพันธสัญญาใหม่และเป็นส่วนสำคัญของข่าวสารถึงคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ หลักคำสอนบางอย่างที่สำคัญมากที่สุดที่ในภาคพันธสัญญาใหม่ถูกพบในจดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโล พระเจ้าประทานจดหมายฝากสิบสี่ฉบับให้แก่เขา ซึ่งถูกเขียนถึงคริสตจักรทั้งหลายและบุคคลต่าง ๆ ในหลายอาระ และมีเนื้อหาเกี่ยวกับหลากหลายเรื่องและหัวข้อ

จดหมายต่าง ๆ ของเปาโลในไม่ช้าก็ขึ้นสู่ชื่อเสียงที่สูงมาก ๆ ในท่ามกลางแม้แต่เหล่าผู้รับใช้ที่ได้รับการดลใจของภาคพันธสัญญาใหม่ ยกตัวอย่างเช่น เปโตรกล่าวว่า: “และจงถือว่า การอดกลั้นพระทัยไว้นานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นเป็นการช่วยให้รอด เหมือนที่เปาโลน้องที่รักของพวกเรา ตามสติปัญญาซึ่งได้โปรดประทานแก่ท่านนั้น ได้เขียนถึงพวกท่านด้วย เหมือนในจดหมายทุกฉบับของท่านด้วย โดยกล่าวในจดหมายเหล่านั้นถึงสิ่งเหล่านี้ ในจดหมายเหล่านั้นมีบางสิ่งที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่มั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนที่พวกเขาได้กระทำต่อข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วย อันนำไปสู่ความพินาศของพวกเขาเอง” (2 ปต. 3:15,16)

ส่วนหนึ่งของภาษาที่แข็งแรงมากที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่ถูกพบในจดหมายฝากเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่เปาโล จดหมายหลายฉบับของเขามีข้อสนับสนุนที่แข็งแรงมาก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจดหมายถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม และจดหมายฮีบรู งานเขียนเหล่านั้นของชายผู้นี้มีความโดดเด่นในเรื่องความมีใจกล้าและพลังแห่งลีลาที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เพียงผู้เดียวสามารถประทานให้ได้ พวกเขามีพลังมากในหลาย ๆ ด้าน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีพลังในการตักเตือน และพวกมันมีคำกล่าวต่าง ๆ ที่แสดงถึงความมีใจกล้าอย่างมากใน

การตีเตียน การประชดที่ทำให้หงอ และการเสียดสีแบบประณิต

อย่างไรก็ตาม ชายผู้นี้ที่สามารถ “ร้องเสียงดังและไม่ต้องเก็บไว้” ก็เป็นชายที่มีความนุ่มนวลมากมาย เช่นกัน ดังที่จดหมายฝากหลายฉบับของเขาแสดงให้เห็น ไม่มีทีใดในพระคัมภีร์ที่เราสามารถพบคำพูดที่ออกมาจากใจที่นุ่มนวลและเต็มเปี่ยมด้วยความรักมากไปกว่าหัวใจของอัครทูตเปาโล เขารักผู้คน-โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูก ๆ ของเขาในความเชื่อแน่นและคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งตามที่พระเจ้าทรงนำเขา เขาหวงแหนลูก ๆ ของเขาในความเชื่อแน่น และถูกต้องแล้วที่เขาทำแบบนั้น เขาไม่ยอมให้ “พวกสุนัขป่า” เข้ามาในฝูงแกะ

จดหมายฝากเหล่านั้นของเปาโลเต็มเปี่ยมด้วยการอ้างอิงถึงพระเยซูคริสต์เจ้า พระเมษโปดกของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย เปาโลโดยภาพประกอบทุกสิ่งโดยแบบอย่างของพระคริสต์-ชีวิตของพระองค์ ความมรณา การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

“...แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง...” คำกรีกที่ถูกใช้บ่อย ๆ เพื่อชี้ให้เห็นความอ่อนกำลังของร่างกายถูกใช้ตรงนี้ มันพูดถึงความอ่อนกำลัง ความเจ็บป่วย โรคภัย (โปรตศึกษาค้นคว้ามัทธิ 25:39,43,44, ลูกา 10:9, กิจการ 4:9, และ 1 โครินธ์ 11:30) ตรงนี้ในข้อ 10 เราต้องจำไว้ว่าเปาโลกำลังยกคำพูดของเหล่าศัตรูของเขาอยู่ และเราต้องสังเกตว่านี่เป็นเพียงคำกล่าวหาปรักปรำเขาเท่านั้น เราไม่สามารถประกาศเป็นข้อเชื่อได้ว่านี่เป็นความจริง ถึงแม้การสันนิษฐานก็คือว่า มีมูลเหตุบางอย่างสำหรับข้อกล่าวหาเช่นนั้นก็ตาม (เปาโลพูดถึง “ความอ่อนกำลังหลายอย่าง” ของตนใน 2 โครินธ์ 11:30; 12:5-10; และกาลาเทีย 4:13)

“...และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” มนุษย์ธรรมดา ซึ่งคิดถึงแต่ในแง่ของเนื้อหนังเพราะมารควบคุมมนุษย์ภายในอยู่ ก็คงคิดว่าคำพูดของเปาโลนั้นน่าเหยียดหยาม น่าดูหมิ่น ไร้สาระและไร้ประโยชน์ ข้อกล่าวหาที่ว่าคำพูดของเขานั้นน่าเหยียดหยามก็ถูกกล่าวโดยเหล่าศัตรูของเขา เหล่าปฏิปักษ์ของเขา และไม่ใช่โดยคนทั้งหลายที่รักพระเยซูคริสต์เจ้า หากถูกตัดสินโดยมาตรฐานต่าง ๆ ของเหล่านักปาฐกถาชาวกรีก เปาโลก็อาจใช้ไม่ได้ในเรื่องของเสียงหรือท่าทางของนักปาฐกถาฝีมือดี แต่เมื่อเราตัดสินโดยฤทธิ์เดชของเขาและการกล่าวป้องกันความจริงด้วยใจกล้าของเขา เขาก็ต้องถูกจัดอันดับให้อยู่ในท่ามกลางเหล่านักปาฐกถาชั้นเยี่ยม

แน่นอนว่าไม่มีใครที่อ่านคำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าอากริปปาและเฟลิกส์และไม่เชื่อว่าในฐานะนักปาฐกถาคนหนึ่งเขาสมควรถูกจัดอันดับให้อยู่ในท่ามกลางเหล่าผู้ที่โดดเด่นที่สุดตลอดกาล (ดู กิจการ บทที่ 24 และ 26) และมีบางสิ่งเกี่ยวกับตัวเขาที่ทำให้ชาวเมืองลิสตราเรียกเขาว่า เมอร์คิวเรียม เทพเจ้าแห่งการพูดของชาวโรม: “และเมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำนั้น พวกเขาก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา โดยกล่าวในภาษาของคนลิกาโอเนียว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์” และพวกเขา...เรียกเปาโลว่า เมอร์คิวเรียม เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด” (กิจการ 14:11,12)

ข้อ 11: จงให้คนเช่นนั้นคำนึงถึงสิ่งนี้ว่า พวกเราเป็นอย่างไรในคำพูดโดยจดหมายต่าง ๆ เมื่อพวกเขาไม่อยู่ พวกเราก็จะเป็นอย่างนั้นในการกระทำเช่นกันเมื่อพวกเขาอยู่ด้วย

เปาโลกล่าวว่า “จงให้คนเช่นนั้น” -นั่นคือ คนที่ได้กล่าวหาเปาโล- “คำนึงถึงสิ่งนี้” -หรือแน่ใจได้เลยว่า- “พวกเราเป็นอย่างไรในคำพูดโดยจดหมายต่าง ๆ เมื่อพวกเขาไม่อยู่ พวกเราก็จะเป็นอย่างนั้นในการกระทำเช่นกันเมื่อพวกเขาอยู่ด้วย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชาวโครินธ์เหล่านั้นจะได้เห็นกับตาเมื่อเขาไปถึงว่าเขาสามารถปฏิบัติ

ตามคำสั่งเหล่านั้นของผู้บัญชาการกองทัพของเขา พระเยซูคริสต์เจ้า

เห็นได้ชัดว่าเหล่าผู้ขัดขวางของเปาโลไม่ได้เบามือเลยในการที่พวกเขาต่อต้านเขา-เพราะว่าพวกเขาไม่เพียงไม่ยอมรับสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของเขา (1 คร. 9:1-6) พวกเขาไม่เพียงดูหมิ่นเขาเพราะรูปลักษณะของเขา แต่พวกเขาถึงขนาดกล่าวหาเขาว่าเป็นคนขี้ขลาดด้วย ตามที่เราหมายเหตุในข้อ 10 ผมเชื่อจริง ๆ ว่าไม่มีสิ่งใดน่าเหยียดหยามมากไปกว่าการที่คน ๆ หนึ่งจะตะโกนคำขู่เสียงดังเมื่ออยู่แต่ไกล และเงิบเสียงและสงบเสียงแบบคนขี้ขลาดยามเผชิญหน้ากับศัตรูด้วยตัวเอง แต่เปาโลไม่ใช่คนขี้ขลาด ไม่ใช่เลยสักนิดเดียว! และตรงนี้ในข้อพระคัมภีร์ของเรา เขาเตือนคนเหล่านั้นที่พูดต่อต้านเขาแบบออกนอกหน้า โดยกล่าวหาเขาว่าเป็นคนขี้ขลาด ว่าเมื่อเขาไปถึงที่เมืองโครินธ์ เขาจะกระทำอย่างที่ดีตลึงใจแล้วเหมือนอย่างที่เขาได้เขียนไว้ จุดมุ่งหมายของเขาไม่ใช่เพื่อทำให้ผู้ที่เชื่อฟังตกใจกลัว แต่เพื่อให้เหล่าปฏิปักษ์ของเขาเข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้เขียนสิ่งใดในจดหมายต่าง ๆ ของเขาที่เขาไม่สามารถปฏิบัติจริงยามอยู่ต่อหน้าได้

ข้อ 12: เพราะพวกเราไม่กล้าจัดอันดับตัวเราเอง หรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่พวกเราที่เอาตัวเองวัดขนาดกันเอง และเปรียบเทียบกันเองในท่ามกลางพวกเรา ก็ไร้ปัญญา

เปาโลใช้การเสียดสีแบบรุนแรงในพระคำข้อนี้ เขากล่าวว่า “พวกเราไม่กล้า (หรือพวกเราไม่บังอาจ) จัดอันดับตัวเราเองกับพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “ข้าพเจ้าขอสารภาพว่าข้าพเจ้าไม่กล้าพอที่จะทำสิ่งที่พวกเราได้กระทำ”

“...หรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง” เปาโลไม่กล้าพอที่จะเอาตัวเองไปอยู่ข้างหน้าเหมือนอย่างที่เราบางคนได้กระทำ เพื่ออวดเรื่องของประทานและความเหนือกว่าและความสำเร็จที่พวกเราได้กระทำ การที่คน ๆ หนึ่งจะทำเช่นนี้ได้ เปาโลกล่าวว่า คน ๆ นั้นต้องอาศัยความกล้ามากกว่าที่เขามี และในประเด็นนี้โดยเฉพาะเขาพร้อมใจยอมรับว่าคนเหล่านั้นมีความกล้ามากกว่าเขาเยอะ คำพูดเหน็บแนมตรงนี้มีลักษณะละเอียดอ่อนมาก ๆ แต่ก็รุนแรงมาก ๆ เช่นกัน และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพวกเราเข้าใจว่าเปาโลกำลังพูดอะไรอยู่

“...แต่พวกเราที่เอาตัวเองวัดขนาดกันเอง และเปรียบเทียบกันเองในท่ามกลางพวกเรา...” ศัตรูเหล่านี้ของข้าพเจ้าประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้ามองไปที่การบรรลุและความสำเร็จต่าง ๆ ของตัวเองอยู่เสมอ และพวกเราไม่เคยเห็นความยอดเยี่ยมหรือคุณความดีของผู้อื่นเลย พวกเขาสรางมาตรฐานของตัวเองขึ้นมาและคิดว่าตัวเองเลิศเลอสูงส่ง อันที่จริง พวกเขทำให้ตัวเองเป็นมาตรฐานแห่งความดีเลิศ พวกเขพอใจกับสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาบรรลุ

มีคนมากมายวันนี้ที่มาตรฐานแห่งความเป็นเลิศของพวกเขาคือชีวิตและความสำเร็จต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาดั้งมาตรฐานต่าง ๆ รูปแบบวิธีต่าง ๆ ของการนมัสการ ลักษณะอันเหมาะสมของการทุ่มเท พวกเขาดัดสินชี้ขาดว่านิสัยใดบ้างที่คริสเตียนทั้งหลายควรมีหรือไม่ควรมี ธรรมเนียมใดบ้างที่พวกเขาควรถือปฏิบัติหรือไม่ถือปฏิบัติ และสิ่งที่พวกเขาประกาศว่าถูกต้องก็เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และทุกคนที่ไม่เห็นพ้องกับพวกเขาก็ผิด ทางของพวกเขาคือทางที่สมบูรณ์แบบ ตามมาตรฐานต่าง ๆ ของพวกเขา และอุปนิสัยต่าง ๆ ของพวกเขาเองคือแบบอย่างของความเป็นเลิศ พวกเขาแทบไม่เห็นข้อดีในผู้ใดเลยที่กล้าเห็นต่างไปจากพวกเขาในเรื่อง

ใด ๆ พวกเขาเองว่าเป็นมาตรวัดที่แท้จริงแห่งหลักข้อเชื่อเดิม ความกระตือรือร้น และความถ่อมใจ และพวกเขาประณามทุกคนที่เห็นต่างไปจากพวกเขา

ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสในถ้อยคำที่ถูกให้แก่เปาโลในพระคำข้อนี้ ผู้คนที่เห็นแบบนี้ “ก็ไร้ปัญญา”! พวกเขาจึงเฝ้า โง่เขลา ปราศจากความเข้าใจ และเต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งและความหน้าซื่อใจคด พวกเขาถูกบังตาโดยพระแห่งยุคนี้ คือมารร้าย พวกเขาไม่เข้าใจอุปนิสัยของตัวเอง และพวกเขาไม่ยอมรับสภาพความด้อยกว่าของตัวเอง

ข้อ 13: แต่พวกเราจะไม่อึดอัดในสิ่งทั้งหลายที่อยู่เกินขอบเขตของเรา แต่ตามขอบเขตของกฎนั้นซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้ให้แก่พวกเรา คือขอบเขตที่จะมาถึงแม้แต่พวกท่าน

เปาโลรับประกันชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกเราจะไม่อึดอัดในสิ่งทั้งหลายที่อยู่เกินขอบเขตของเรา...” นั่นคือ เขาจะไม่ทำเหมือนพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น ที่เหยียดตัวอย่างอึดอัดออกไปเกินการทรงเรียกที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา พันธกิจนั้นที่พระเจ้าได้ทรงวางไว้บนตัวเขา

“...แต่ตามขอบเขตของกฎนั้นซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้ให้แก่พวกเรา...” ในที่นี้เปาโลประกาศว่าเขาจะดำเนินตามขนาดแห่งการทรงจัดเตรียมซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดไว้ให้เขาในฐานะอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ จากนั้นเขาเสริมว่า “คือขอบเขตที่จะมาถึงแม้แต่พวกท่าน” โดยพูดถึงพวกคนต่างชาติในคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์

พวกครูสอนเท็จไม่ได้กลัวที่จะก้าวไปเกินขอบเขตของพระเจ้าเลย ที่จะไปที่ไหนก็ได้ ที่จะประกาศอะไรก็ได้ หรือที่จะอ้างสิทธิ์อะไรก็ได้ เปาโลปฏิเสธที่จะทำแบบนั้น เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะอยู่ภายในการทรงจัดเตรียมของเขาเอง ที่จะทำสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกเขา ทรงมอบพันธกิจให้เขา และทรงแต่งตั้งเขาให้กระทำ ในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง พันธกิจของเขา คือ การประกาศข่าวประเสริฐทุกหนแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ และเขาไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่ในที่ใดที่หนึ่ง ในเมืองใดเมืองหนึ่ง แม้กระนั้นเขาก็ถือปฏิบัติตามการทรงนำต่าง ๆ ของพระวิญญาณของพระเจ้าว่าเขาจะต้องไปเทศนา ทำงาน และรับใช้ที่ไหน

พระเจ้าทรงมีบางสิ่งให้ผู้เชื่อทุกคนกระทำ และพระองค์ประทานให้แก่ละคนซึ่งงานของเขาเอง การรับใช้ของเขาเอง เหมือนกับที่พระเจ้าทรงแบ่งสรรให้อัครทูตแต่ละคนซึ่งงานของตนและขนาด (หรือขอบเขต) ของงานนั้นของอัครทูตคนนั้น พระเจ้าก็ประทานแก่ผู้รับใช้ทุกคนซึ่งงานรับใช้หนึ่งที่จะต้องกระทำ และเมื่อผู้รับใช้คนใดออกไปนอกขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้สำหรับเขา ผู้รับใช้คนนั้นก็ล้มเหลว เขาจะไม่มีความสุขถ้าผู้รับใช้ นักประกาศข่าวประเสริฐ มิชชันนารี หรือครูสอนพระคัมภีร์คนใดจะยอมให้อำนาจพระเจ้าเป็นเจ้า พระเจ้าทรงจัดวางเส้นทางที่เขาจะต้องเดินตามและทรงนำเขาว่าจะต้องไปที่ไหนและไปเมื่อไร เขาก็จะประสบความสำเร็จ ถ้าเขาไม่ทำตามนั้น เขาก็จะล้มเหลว

ข้อ 14: เพราะพวกเราไม่ได้ล่วงขอบเขตของพวกเรา เหมือนกันว่าพวกเราไม่ได้มาถึงพวกท่าน เพราะพวกเราได้มาจนถึงพวกท่านเช่นกันในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าเขาไม่ได้เหยียดตัวออกไปเกิน (หรือก้าวข้าม) ขีดจำกัดอันควรของตนในการอ้างสิทธิ์ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเป็นความรับผิดชอบของเขา เพราะว่ามันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธได้

ว่าเขาได้มาไกลถึงเมืองโครินธ์ โดยประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า แน่ทีเดียว เขาเป็นผู้แรกที่ได้นำข่าวดีนี้มาถึงพวกเขา

ในตอนนั้น เมืองโครินธ์เป็นจุดที่ไกลสุดที่เปาโลเคยเทศนา และเขาได้มาถึงเมืองนั้นโดยกระบวนการปกติแบบค่อยเป็นค่อยไป โดยได้แวะหลายแห่งตลอดทาง โดยประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ขณะที่เขาเดินทางไป เขาแวะที่เมืองโครินธ์และประกาศข่าวประเสริฐหลังจากที่เขาผ่านจากเมืองทีลิปปีไปทางทิศใต้ตามลำดับผ่านเข้าไปในเมืองอัมฟีบุรี เมืองอปอลโลเนีย เมืองเธสะโลนิกา เมืองเบโรอา และกรุงเอเธนส์ (ดู กิจการ บทที่ 16 ถึง 18)

ข้อ 15: โดยไม่ได้โอ้อวดถึงสิ่งทั้งหลายที่เกินขอบเขตของพวกเรา นั่นคือถึงงานหนักต่าง ๆ ของคนอื่น แต่โดยมีความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นแล้ว พวกเราจะถูกขยายขอบเขตนั้นโดยพวกท่าน ตามกฎของพวกเราอย่างบริบูรณ์

เปาโลทวนซ้ำตรงนี้สิ่งที่เขากล่าวในข้อ 13: “โดยไม่ได้โอ้อวดถึงสิ่งทั้งหลายที่เกินขอบเขตของพวกเรา...” อย่างไรก็ตาม เขาเล็งคำพูดของเขาไปยังพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นโดยเสริมว่า “นั่นคือถึงงานหนักต่าง ๆ ของคนอื่น” พวกครูสอนเท็จเหล่านั้นเข้ามาในเมืองโครินธ์ที่หลังเปาโล และได้เข้าสู่การงานหนักของเขา เปาโลได้สู้ทนความลำบากและการข่มเหงหลายอย่างเพื่อที่จะไปถึงเมืองโครินธ์ เขาได้ก่อตั้งคริสตจักรนั้นที่นั่น และบัดนี้พวกครูสอนเท็จเหล่านั้นได้เข้ามาแล้ว โดยอ้างสิทธิ์ฟุ้งวานั้นว่าเป็นของตัวเอง

“...แต่โดยมีความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นแล้ว...” เปาโลมีความหวังอันลึกซึ้งภายในใจของเขาว่าความเชื่อของชาวโครินธ์เหล่านั้นได้เพิ่มพูนขึ้นจนถึงจุดที่พวกเขาสามารถปล่อยเขาไปและอนุญาตให้เขาได้ไปไกลกว่าเดิมพร้อมกับข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีนี้แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า

น่าจะมีเหตุผลสองประการว่าทำไมเปาโลถึงกล่าวคำพูดนี้ ประการแรก เปาโลไม่สามารถไปจัดการดูแลงานอื่นใดได้ขณะที่คริสตจักรชาวโครินธ์นั้นยังอยู่ในสภาพที่พวกเขาอยู่ต่อนั้น ผู้คนเหล่านั้นไม่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พวกเขาไม่อยู่ฝ่ายวิญญูณ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พวกเขากลับแตกแยกและอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง จากนั้นในประการที่สอง การประพடுத்தที่คงเส้นคงวาของชุมชนคริสเตียนหนึ่งคงจะมีส่วนช่วยเหลืออย่างมากต่อมิชชันนารีพวกแรกแห่งข่าวประเสริฐในการก่อตั้งชุมชนอื่น ๆ ที่เป็นแบบนั้น เปาโลเน้นย้ำความสำคัญของความคงเส้นคงวาเช่นนั้นในทิตัส 2:7,8:

“ในสิ่งสารพัดจงสำแดงตัวท่านเองให้เป็นแบบอย่างของการงานที่ดีทั้งหลาย ในหลักคำสอนโดยแสดงความสุจริต ความจริงใจ ความจริงใจ คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่สามารถถูกประณามได้ เพื่อคนที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามจะได้ละอาย โดยไม่มีสิ่งชั่วร้ายใด ๆ ที่จะกล่าวถึงท่านทั้งหลายได้”

“...พวกเราจะถูกขยายขอบเขตนั้นโดยพวกท่าน”-นั่นคือ เมื่อความเชื่อของชาวโครินธ์เหล่านั้นเพิ่มพูนขึ้นจนถึงจุดที่เขาสามารถไปทำงานรับใช้ในพื้นที่อื่น ๆ ต่อได้แล้ว เปาโลมองว่าตัวเขาเองกับงานของเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสมอ เขาเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรเหล่านั้นที่เขาได้ก่อตั้งอย่างแน่นอน เขาระบุตัวเขาเองว่าเป็นพวกเดียวกับคริสตจักรชาวโครินธ์นั้นก่อนหน้าแล้ว ตามที่เราหมายเหตุในบทที่ 3 ข้อ 2 และในบทที่ 7 ข้อ 3 เมื่อเป็นความจริงเช่นนี้ เปาโล จึงถูก “ขยายขอบเขต” เมื่อคริสตจักรนั้นถูกขยายผ่านทางงานรับใช้ของ

เขา

“...ตามกฎของพวกเรา” นั่นคือ กฎของเปาโลที่จะไม่ไปเกินเส้นที่ถูกตั้งไว้สำหรับเขา ที่จะอยู่ภายใน น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตและงานรับใช้ของเขาเอง- “อย่างบริบูรณ์” การถูก “ขยายขอบเขตโดยพวกท่านอย่างบริบูรณ์” หมายความว่า “โดยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะสามารถไปได้ไกลกว่า เดิมอีกพร้อมกับชาวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนี้”

ข้อ 16: เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐในบรรดาแว่นแคว้นที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน และไม่ไ้อวดในขอบเขตของสิ่งต่าง ๆ ของอีกคนหนึ่งซึ่งถูกเตรียมไว้ให้พร้อมมาสู่มือของพวกเรา

ในที่นี้เปาโลเปิดเผยความปรารถนาของเขา “ที่จะประกาศข่าวประเสริฐในบรรดาแว่นแคว้นที่อยู่ นอก” เมืองโครินธ์ แว่นแคว้นเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือ แว่นแคว้นที่อยู่ทางทิศตะวันตกและทิศใต้ซึ่งข่าวประเสริฐยังไม่ได้ถูกประกาศ ณ เวลานั้น (เปรียบเทียบกับโรม 15:19-28)

“...และไม่ไ้อวดในขอบเขตของสิ่งต่าง ๆ ของอีกคนหนึ่งซึ่งถูกเตรียมไว้ให้พร้อมมาสู่มือของพวกเรา” เปาโลปฏิเสธที่จะรับความดีความชอบสำหรับงานรับใช้ของอีกคนหนึ่ง งานของอีกคนหนึ่ง เขาเดินทางไปยัง ชุมชนใหม่ ๆ และพื้นที่ใหม่ ๆ มากมายตลอดช่วงแรก ๆ ของยุคคริสตจักร และเขาปรนนิบัติ ทุกคราวที่ทำได้ แก่ผู้คนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เขาปฏิเสธที่จะเป็นเหมือนอย่างที่เรา ศัตรูของเขาเป็น-เข้าไปในเขตแดนทั้งหลายที่คนอื่นได้ทำงานหนักอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และรับความดีความชอบสำหรับงานนั้นที่คนอื่นเหล่านั้นได้กระทำ

อัครทูตเปาโลยกความดีความชอบในที่ ๆ สมควรได้รับความดีความชอบเสมอ และตรงนี้ในข้อ 15 และ 16 เขายกความดีความชอบของความก้าวหน้าไกลกว่าเดิมในข่าวประเสริฐ ว่าไม่ได้เกิดจากความสามารถของเขาเองหรือพลังกำลังของเขาเอง แต่เกิดจากความเชื่อของคนเหล่านั้นที่กำลังเขียนไปถึง ดังนั้นเราจึงมีอีกตัวอย่างหนึ่งของการที่เปาโลระบุดัวตัวเองกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ ความปรารถนาอันลึกซึ้งของอัครทูตเปาโล เกี่ยวกับผู้เชื่อชาวโครินธ์ก็คือ ที่ความเชื่อของพวกเขาจะเพิ่มพูนขึ้นเพื่อที่ว่า โดยความเชื่อ ความมีใจกว้างและความสามารถของพวกเขา เขาจะไต่ไปยังพื้นที่รับใช้ใหม่ ๆ ต่อไป-สถานที่ต่าง ๆ ที่ผู้คนที่ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าและความรอดแสนมหัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงจัดทำให้แล้ว

ข้อ 17: แต่ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด

เปาโลไม่ได้ปรารถนาเกียรติยศสง่าราศี เขาอยากให้เกิดเกียรติทั้งสิ้นถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคู่ควร สักเกตคำพูดของเขาใน 1 โครินธ์ 1:26-31:

“ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูงน้อยคน ที่ถูกเรียก แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไข แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้

เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’”

ข้อ 17 จริง ๆ แล้วเป็นการถอดความของถ้อยคำที่พระเจ้าประทานให้แก่เยเรมีย์หลายร้อยปีก่อนที่พระเยซูประสูติ: “แต่ให้ผู้ที่อวดอวดในสิ่งนี้ คือที่เขาเข้าใจและรู้จักเรา ว่าเราคือพระเยซูฮาวาห์ ผู้ซึ่งทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรม ในแผ่นดินโลก เพราะว่าเรายินดีในสิ่งเหล่านี้ พระเยซูฮาวาห์ตรัส” (ยรม. 9:24)

เรามีแบบอย่างอันคู่ควรของการอวดชนิดนี้ใน 1 โครินธ์ 15:10 ที่เปาโลกล่าวว่า “แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ยังคงเป็นอยู่ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า”

สังเกตถ้อยคำของเขาใน 2 โครินธ์ 12:10 เช่นกัน: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น”

ผมกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้ว่าถึงแม้พระเจ้าประทานพันธกิจแก่เปาโลในฐานะอัครทูตคนหนึ่งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐทุกหนแห่ง เขาก็มองไปถึงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเพื่อนำพาเขาโดยพระวิญญูญาณของพระองค์ และเขาไปในที่ ๆ พระวิญญูญาณทรงนำเขา ดังนั้นเขาจึงมายังเมืองโครินธ์โดยการทรงนำของพระเจ้า และที่นั่นเขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและคนจำนวนมากได้กลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน ในการอวดเกี่ยวกับพวกเขาว่าเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเขา เปาโลไม่ได้อวดเกี่ยวกับการงานหนักของผู้อื่นเลย เขาไม่ได้กำลังก่อขึ้นบนรากฐานของอีกคนหนึ่ง บัดนี้ความหวังของเขาก็คือที่ความเชื่อของพวกเขาถูกเพิ่มพูนขึ้นเพื่อที่คนอื่นแม้กระทั่งในพื้นที่ห่างไกลกว่าแห่งแคว้นอากายาจะเปิดรับข่าวประเสริฐและรับความรอดเช่นกัน

คำกล่าวหาที่ไม่เป็นธรรมเหล่านั้นของพวกศัตรูของเขาทำให้เปาโลต้องแก้ต่างให้ตัวเอง และวิธีผิด ๆ ที่พวกเขาใช้ก็ให้เขามีโอกาสอันดีที่จะกล่าวถึงกฎที่ดีกว่าซึ่งเขาได้ปฏิบัติตาม แต่เขาก็กลัวการอวดหรือการเอาคำสรรเสริญเข้าตัว ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

ในฐานะผู้เชื่อ ถ้าเราปฏิบัติตามกฎต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดการประทุติและการดำเนินชีวิตที่อุทิศตนแบบคริสเตียนที่ดีและขาวสะอาด เราก็ควรถวายคำสรรเสริญแต่พระเจ้า ของประทานที่ดีทุกอย่างและของประทานที่สมบูรณ์แบบทุกอย่างมาจากพระเจ้า ทุกคนที่อวดควรอวดในพระเจ้าและในพระเยซูเจ้า พระผู้ไถ่ของเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ทรงรักษาเราไว้ พระองค์ผู้ทรงตอบสนองทุกความต้องการของเรา และผู้ประทานสิ่งสารพัดที่ดี ถ้าผู้ใดไม่อวดในองค์พระผู้เป็นเจ้า การอวดของเขาก็เป็นการอวดที่สูญเปล่า ในการป้อยอทั้งหมด การป้อยอตัวเองก็แย่มากที่สุด อย่างดีที่สุด การชมเชยตัวเองก็ไม่ใช่การสรรเสริญเลย และบ่อยครั้งมันก็โง่เขลาและไร้สาระพอ ๆ กับที่มันเย่อหยิ่ง

ดังนั้น แทนที่ผู้เชื่อจะสรรเสริญหรือชมเชยตัวเอง เขาควรมุ่งที่จะถวายความดีความชอบแต่พระเจ้า

สำหรับสิ่งสารพัด ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเล็กน้อยหรือไม่สำคัญขนาดไหนหรือพวกมันจะยิ่งใหญ่ขนาดไหน เราควรจดจำไว้ว่าสิ่งดี ๆ ทุกอย่างล้วนออกมาจากพระเจ้า และทุกสิ่งที่เรามีและทุกสิ่งที่เราทำสำเร็จก็เป็นมาจากพระองค์: “มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า” (2 คร. 3:5)

ข้อ 18: เพราะไม่ใช่คนที่ยกย่องตัวเองจะได้รับการรับรอง แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหาก

การยกย่องตัวเองของเปาโลถูกดึงออกมาจากเขาเพราะสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลาย-สภาพการณ์แวดล้อมที่มาเพราะเหล่าศัตรูของเขาและคำกล่าวหาเทียมเท็จที่พวกเขานำมาปรักปรำเขา เขาต้องจำใจแก้ต่างให้ตัวเองว่าใช้สิทธิอำนาจที่เฉพาะอัครทูตคนหนึ่งเท่านั้นที่มี ตามที่เราได้หมายเหตุในข้อ 7 พวกครูสอนเท็จในเมืองโครินธ์ตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยรูปลักษณะภายนอก ในที่นี้เปาโลปฏิบัติตามคำแนะนำที่ว่า “จงตอบคนโง่งตามความโง่งเขลาของเขา” (สภษ. 26:5) และแสดงให้เห็นว่าแม้กระทั่งจากมุมมองนั้น (รูปลักษณะภายนอก) พวกครูเหล่านั้นก็ไม่อาจอ้างสิทธิ์ใด ๆ ในความเหนือกว่าเขาได้ เขาเป็นอัครทูตที่แท้จริงคนหนึ่งของพระเจ้า ถูกแต่งตั้งและรับมอบพันธกิจจากพระองค์

“เพราะไม่ใช่คนที่ยกย่องตัวเองจะได้รับการรับรอง...” ไม่ใช่คนที่อวดตัวเอง-อวดพรสวรรค์และความสามารถต่าง ๆ ของตัวเอง-ที่ได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า “แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหาก” นี่แหละคือคนที่พระเจ้าทรงเห็นชอบ ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็คือนั่นก็คือว่าคนทั้งหลายจะได้รับความเห็นชอบหรือถูกปฏิเสธโดยพระเจ้า มันแทบไม่สำคัญเลยว่ามนุษย์คิดอะไรเกี่ยวกับเรา แต่มันสำคัญอย่างมหาศาลว่าพระเจ้าทรงทราบอะไรเกี่ยวกับใจของเรา ชีวิตลับ ๆ ที่ซุกซ่อนอยู่ของเรา พระเจ้าจะตรัสคำพิพากษาต่อมนุษย์และคำพิพากษานั้นจะสอดคล้องกับความชอบธรรมของพระเจ้า (กิจการ 17:31) พระองค์ทรงพิพากษาแบบผิด ๆ ไม่ได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นองค์ผู้ชอบธรรมนั้นและพระองค์จะพิพากษาเราในความชอบธรรม เมื่อมนุษย์พิพากษามนุษย์ บ่อยครั้งมีความยุติธรรม มนุษย์แสดงความลำเอียง พระเจ้าไม่ทรงลำเอียง

ถ้าพระเจ้าทรงเห็นชอบเรา เราก็ถูกยอมรับโดยพระองค์-และหนทางเดียวที่พระเจ้าสามารถหรือจะเห็นชอบผู้ใดได้ก็โดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า เมื่อเรายอมรับพระเยซูด้วยความเชื่อ เราก็รับการบังเกิดใหม่ เรากลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวของพระเจ้า อวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ เราครบบริบูรณ์อยู่ในพระองค์ และเมื่อพระเจ้าทรงเห็นเรา พระองค์ก็ทรงเห็นพระบุตรนั้น เพราะว่าเราอยู่ในพระบุตรนั้น ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า เรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยมีความชอบธรรม และบริสุทธิ์ พอ ๆ กับพระบุตรนั้น เพราะว่าเราเป็นของพระองค์ เราดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา

มันไม่สำคัญว่าคน ๆ หนึ่งจะวิเศษวิโสขนาดไหน มันไม่สำคัญว่าเขาจะมีหรือไวยหารดีขนาดไหน นี่จะไม่เป็นประโยชน์เลยสักอย่างเดียวเมื่อเขายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า สิ่งเดียวที่จะสำคัญในตอนนั้นก็คือว่าเขาได้วางใจพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขาหรือไม่ ไม่มีสักสิ่งเดียว ไม่มีสักคนเดียว ที่สามารถช่วยเราให้รอดจากการพิพากษาปรับโทษได้ นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า

ในฐานะผู้เชื่อเราควรมองฟังที่พระเยซู ทำทุกสิ่งที่เราทำเพื่อถวายเกียรติพระองค์ และยอมให้พระองค์ นำพาเราทุกอย่างก้าวของเส้นทางนั้น เราควรรักพระองค์อย่างสูงที่สุดและรับใช้พระองค์โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ด้วยสิ้นสุดกำลังของเราและด้วยทุกสิ่งที่เรามี

“และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านกระทำ จงกระทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ โดยรู้แล้วว่าพวกท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จ เพราะพวกท่านรับใช้พระคริสต์เจ้าอยู่” (คส. 3:23, 24)

11:1 ขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านอดทนกับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่งในความเขลาของข้าพเจ้า และแท้จริงจงอดทนกับข้าพเจ้าเถิด

11:2 เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนพวกท่านด้วยความหวังแทนตามทางของพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าได้หามันพวกท่านไว้กับสามิผู้เดียว เพื่อข้าพเจ้าจะถวายเป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแต่พระคริสต์

11:3 แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด งูนั้นได้หลอกลวงนางเอวาโดยทางอุบายของมันฉันใด จิตใจทั้งหลายของพวกท่านก็จะถูกทำให้เสื่อมทรามไปจากความจริงใจซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ฉันนั้น

11:4 ด้วยว่าถ้าคนใดที่มานั้นประกาศพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ประกาศ หรือถ้าพวกท่านรับอีกวิญญาณหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้รับไว้แล้ว หรืออีกข่าวประเสริฐหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้ยอมรับไว้แล้ว พวกท่านก็อดทนกับคนนั้นดีเสียจริง

11:5 เพราะข้าพเจ้าคาดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย

11:6 แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชำนาญในคำพูด แต่ก็ไม่ใช่ในความรู้ แต่พวกเราได้เป็นที่ปรากฏออกมาอย่างชัดแจ้งในท่ามกลางพวกท่านแล้วในสิ่งสารพัด

11:7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลงเพื่อพวกท่านจะได้รับการยกขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่า

11:8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ โดยเอาค่าจ้างจากพวกเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน

11:9 และเมื่อข้าพเจ้าเคยอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนฉันนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่าสิ่งซึ่งขาดแคลนต่อข้าพเจ้านั้น พวกพี่น้องซึ่งมาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดหาให้ และในสิ่งสารพัดข้าพเจ้าได้ระวังตัวเองไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวังตัวเองอย่างนั้นต่อไป

11:10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าฉันใด ไม่มีผู้ใดจะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้รอดสิ่งนี้ในเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นอากายาฉันนั้น

11:11 เพราะเหตุใดนะหรือ เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบแล้ว

11:12 แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งนั้นต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสจากคนเหล่านั้นที่ปรารถนาโอกาส เพื่อว่าในสิ่งที่พวกเขาโอ้อวดฉันนั้น พวกเขาจะถูกพบว่าเหมือนกับพวกเรา

11:13 เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์

11:14 และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังคงแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง

11:15 เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา

11:16 ข้าพเจ้าขอกล่าวอีกว่า อย่าให้ผู้ใดคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา หากคิดว่าเป็น ถึงอย่างนั้นก็ขอต้อนรับข้าพเจ้าไว้เหมือนอย่างคนเขลาคนหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง

11:17 สิ่งซึ่งข้าพเจ้าพูดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เหมือนพูดอย่างโง่เขลา ในความไว้เนื้อเชื่อใจนี้แห่งการรอด

11:18 โดยเห็นว่าหลายคนอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดเช่นกัน

11:19 เพราะว่าพวกท่านทนเหล่าคนเขลาด้วยความยินดี โดยเห็นว่าพวกท่านเองมีปัญญา

11:20 เพราะพวกท่านทนเอา ถ้าผู้ใดนำพวกท่านเข้าสู่การเป็นทาส ถ้าผู้ใดล้างผลาญพวกท่าน ถ้าผู้ใดมายึดของของพวกท่านไป ถ้าผู้ใดยกย่องตัวเอง ถ้าผู้ใดตบหน้าพวกท่าน

11:21 ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับเรื่องการเหยียดหยาม ราวกับว่าพวกเราเคยอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม ในแห่งหนใดก็ตามที่ผู้ใดมีใจกล้า (ข้าพเจ้าพูดอย่างโง่เขลา) ข้าพเจ้าก็มีใจกล้าเช่นกัน

11:22 พวกเขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นคนอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน

11:23 พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า ในบรรดารอยเข็ญก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า ในการหวัดตายก็บ่อย ๆ

11:24 จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเข็ญห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่

11:25 ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คืบหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล

11:26 ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องเทียมเท็จ

11:27 ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า

11:28 นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง

11:29 ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน

11:30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดเรื่องสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวกับบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

11:31 พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งทรงได้รับการถวายสักการเป็นนิത്യ ทรงทราบว่ ข้าพเจ้าไม่มูสา

11:32 ในเมืองดามัสกัสผู้ว่าราชการเมืองได้อำนาจของกษัตริย์อาเรทัส ได้เฝ้าเมืองดามัสกัสไว้ด้วยกองทหารรักษาการณ์ โดยปรารถนาที่จะจับตัวข้าพเจ้า

11:33 และข้าพเจ้าถูกหย่อนลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่ออกมาทางหน้าต่าง และได้พ้นจากมือของเขา

บทนี้เชื่อมโยงกับรูปแบบโดยรวมของบทที่ 10 เป้าหมายของเปาโล (ซึ่งเริ่มต้นในบทที่ 10) คือ เพื่อแก้ต่างให้ตัวเองจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำเขาโดยพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น เหล่าศัตรูของเขา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อปกป้องคำกล่าวอ้างของเขาในเรื่องตำแหน่งอัครทูตซึ่งเขาได้รับการแต่งตั้งให้รับ

ตำแหน่งนั้นโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ บทที่ 11 มีลักษณะเสียดสีในลักษณะเฉพาะตัวของมัน และค่อนข้างรุนแรงต่อพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นในเมืองโครินธ์

จุดประสงค์หลักของบทนี้คือ เพื่อแฉคาค่ากล่าวอ้างของเปาโลในเรื่องตำแหน่งอัครทูต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อแสดงให้เห็นว่าเมื่อเขากล่าวถึงคาค่ากล่าวอ้างเหล่านั้นหรืออวดเรื่องการทำงานหนักของเขา เขาก็มีเหตุผลในการทำเช่นนั้นและทำแบบนั้นเพียงเพราะคาค่ากล่าวหาเหล่านั้นของพวกเขาที่ปรักปรำเขา

ดูเหมือนว่าเหล่าศัตรูของเขาได้กล่าวหาเขาว่าโง่เง่าในการอวดตามที่เขาได้อวดเกี่ยวกับตำแหน่งและการทำงานหนักของเขา ดังนั้นในข้อ 1 เขาจึงถามชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าพวกเขาจะอดทนกับเขาต่อไปอีกสักหน่อยได้ไหมในความโง่เง่าของเขา ข้อ 1 บรรจขอบเขตของทั้งบทนี้ และส่วนที่เหลือของบทนี้เป็นบันทึกเกี่ยวกับสาเหตุเหล่านั้นซึ่งเขามีสำหรับการอวด ถึงแม้ว่าเหตุผลแต่ละประการที่ถูกให้ไว้น่าจะถูกปรับให้เข้ากับคาค่ากล่าวหาบางรูปแบบที่เหล่าศัตรูของเขาได้นำมาปรักปรำเขา

ในข้อ 2 ถึง 4 เปาโลแฉลงว่าทำไมเขาถึงปรารถนาที่จะอภิปรายเรื่องนี้ต่อไปอีก มันไม่ใช่เพราะว่าเขาพร้อมที่จะกล่าวคำสรรเสริญตัวเองหรือยกย่องนามของตัวเอง แต่เขาทำเช่นนั้นเพราะความรักของเขามุ่งต่อชาวโครินธ์เหล่านั้น โดยทางการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า เขาได้ “หมั่น” พวกเขาไว้กับ “สามผู้เดียว” (พระคริสต์) เพื่อที่เขาจะได้ถวายพวกเขาเป็น “เหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์” แต่พระองค์ และเขากลัวว่าความรักของพวกเขาอาจถูกทำให้เหินห่างไปจากพระผู้ไถ่ของพวกเขา เขาเตือนความจำพวกเขาถึงลักษณะที่แยบยลซึ่งมารได้ทดลองเอวาในสวนเอเดนนั้น และเขาเตือนพวกเขาว่ามารตนเดิมนั้นซึ่งเจ้าเล่ห์และเหลี่ยมจัด อาจขโมยความรักของพวกเขาที่มีให้แก่ข่าวประเสริฐแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนไปเสียหากทำได้ เขาพูดถึง “พระเยซูองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ประกาศ...อีกวิญญาณหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้รับไว้แล้ว...อีกข่าวประเสริฐหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้ยอมรับไว้แล้ว”

จากนั้นเปาโลลงลึกในรายละเอียดมากกว่าเดิมทันทีในการตอบข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำเขาโดยเหล่าศัตรูของเขาและในการให้เหตุผลต่าง ๆ สำหรับการอวดของเขา โดยประกาศก่อนอื่นเลยถึงความเท่าเทียมกันของเขากับอัครทูตคนอื่น ๆ (ข้อ 5)

เหล่าปฏิปักษ์ของเปาโลได้กล่าวหาเขาว่า “ไม่ชำนาญในคำพูด” และเขาไม่ปฏิเสธข้อกล่าวหานี้ แต่พวกเขาก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเขามีคุณสมบัติในประเด็นหลักนั้น- “ความรู้” เขาเป็นคนที่มีความรู้มาก และแม้แต่เหล่าศัตรูของเขาก็ต้องจำใจยอมรับข้อนี้ (ข้อ 6)

เนื่องจากเปาโลไม่ได้รับคำตอบแทนจากชาวโครินธ์เหล่านั้น เหล่าศัตรูของเขาจึงกล่าวหาอย่างชัดเจนว่านี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่อัครทูตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งจริง ๆ และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่มีสิทธิ์อ้างเกียรติต่าง ๆ ของอัครทูตคนหนึ่ง มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐแก่คริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์โดยไม่คิดค่า แต่เขาก็ประกาศว่าเขารับการสนับสนุนโดย “ปล้น” คริสตจักรอื่น ๆ เพื่อที่เขาจะได้ไม่เป็นภาระต่อชาวโครินธ์เหล่านั้น (ข้อ 7-9)

ในข้อ 10 ถึง 12 เปาโลประกาศจุดประสงค์ที่หนักแน่นของตน นั่นคือ ไม่มีใครสามารถขัดขวางเขาไม่ให้อวดในลักษณะที่เขาได้อวดไปแล้วได้ เขาทำแบบนั้นเพราะว่าเขารักชาวโครินธ์เหล่านั้นและเขาอยากช่วย

พวกเขาให้รอดพ้นจากบ่วงแร้วของคนเหล่านั้นที่อยากประกาศ “พระคริสต์อีกองค์หนึ่ง อีกข่าวประเสริฐหนึ่ง วิญญาณอีกตนหนึ่ง” แก่พวกเขา และทำลายพวกเขาโดยการประกาศเช่นนั้น

ดังนั้นเปาโลจึงระบุลักษณะเฉพาะตัวที่แท้จริงของคนเหล่านั้นที่พยายามหลอกลวงชาวโครินธ์เหล่านั้น โดยปราศจากคำขอภัยใด ๆ ปราศจากการลั้งเลใจใด ๆ ในภาษาที่ชัดเจนและเข้าใจได้ เขาประกาศว่าคนเหล่านั้นเป็นผู้รับใช้ของมาร ถึงแม้พวกเขาดูเหมือนเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรมก็ตาม ซาตานเองก็ปรากฏเป็นเหมือน “ทูตแห่งความสว่าง” แต่มันคือผู้หลอกลวงและฆาตกร (ข้อ 13-15)

จากนั้นเปาโลกล่าวว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ยอมให้เหล่าศัตรูของเขาอวด และพวกเขาควรอนุญาตให้เขาได้อวดเช่นกัน เนื่องจากพวกเขาได้อนุญาตให้มนุษย์อวด ซึ่งคนเหล่านั้นก็ดักกินพวกเขา ทูตดีพวกเขา และยึดเอาทรัพย์สินของพวกเขาไป มันจึงดูเหมือนยุติธรรมแล้วที่เขาควรได้รับอนุญาตให้อวดสักเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเป็นและสิ่งที่เขาได้ทำสำเร็จแล้ว (ข้อ 16-20)

ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงพรรณนาต่อไปแบบนุ่มนวลมากขึ้นเกี่ยวกับความทุกข์ยากที่เขาได้สู้ทนและคำกล่าวอ้างต่าง ๆ ของเขาเพื่อประโยชน์ของพวกเขา เขาเตือนความจำพวกเขาว่าเขาเป็นคนฮีบรูคนหนึ่งแห่งเชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้คนหนึ่งของพระคริสต์ ซึ่งถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เขาประกาศว่าเขาได้สู้ทนความทุกข์ยากและความเจ็บปวดมากกว่า และเขาได้ทำงานหนักมากกว่าเหล่าศัตรูของเขา และเพื่อที่จะนำเสนอเรื่องนี้แก่คนเหล่านั้น เขาจึงสาธยายการลงใจ ความทุกข์ลำบาก การทนทุกข์เหล่านั้นซึ่งเขาได้เผชิญ และการงานหนักทั้งหลายซึ่งเขาได้ทำอยู่ตลอด (ข้อ 21-29)

เนื่องจากเขาได้ทนทุกข์มากมายขนาดนั้นและเผชิญกับการลงใจมากมายขนาดนั้น เปาโลจึงรู้สึกว่าคุณสมบัติที่จะให้การเป็นพยานและพูดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และเขารู้สึกว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นควรฟังเขาบ้าง สิ่งเหล่านั้นที่เขาได้สู้ทนก็ถือว่าเป็นคำกล่าวอ้างที่สูงส่งกว่าซึ่งสมควรได้รับความไว้วางใจจากผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์มากยิ่งขึ้นกว่าคำกล่าวอ้างของคนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูของเขา พระคำข้อท้าย ๆ ของบทนี้เล่าเกี่ยวกับว่าชีวิตของเปาโลตกอยู่ในภยันตรายอย่างไรขณะที่เขาอยู่ในเมืองตามัสกัสและเขาแทบหนีเอาชีวิตรอดโดยการถูกหย่อนข้ามกำแพงเมืองในกระบุงใหญ่ใบหนึ่ง (ข้อ 30-33)

เปาโลไม่ได้ปฏิเสธว่าตนอ่อนแอและว่าเขาตกอยู่ใต้ความอ่อนกำลังหลายอย่าง เขาไม่ได้อ้างว่าเขาเป็นนักพูดโวหารดี แต่ถ้าชีวิตแห่งการปฏิเสธตนเอง การตรากตรำทำงาน และการทุ่มเทแบบจริงจังเพื่ออุดมการณ์แห่งความจริง แม้ในยามที่ชีวิตของเขาตกอยู่ในภยันตราย เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นอัครทูตคนหนึ่ง หลักฐานที่เขานำเสนอก็ไม่อาจถูกปฏิเสธได้

เปาโลแก้ต่างให้ตัวเองต่อไปต่อพวกคนที่กล่าวหาเขา

ข้อ 1: ขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านอดทนกับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่งในความเขลาของข้าพเจ้า และแท้จริงจงอดทนกับข้าพเจ้าเถิด

เปาโลเริ่มต้นโดยขอภัยที่ยกย่องตัวเอง เขากล่าวว่า “ขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านอดทนกับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง...” นั่นคือ “ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านอดทนกับข้าพเจ้า”-และในการเข้าหาพวกเขาในลักษณะนี้ เขาก็ปูทางให้กับสิ่งที่อาจทำให้พวกเขาไม่พอใจได้

“...ในความเขลาของข้าพเจ้า”-นั่นคือ “การยกย่องตัวเองของข้าพเจ้า ซึ่งในสายตาหลายคนอาจดูเหมือนเป็นความโง่เขลา-และคงจะเป็นความโง่เขลาจริง ๆ หากมันไม่จำเป็นจริง ๆ ณ เวลานี้เพราะข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ถูกนำมาปรักปรำข้าพเจ้า”

เปาโลพร้อมใจยอมรับความโง่เขลาของการพูดเกี่ยวกับตัวเอง อย่างไรก็ตาม เขาอ้างการหักห้ามใจโดยเหตุผลของเขาก็คือว่าเขาไม่ทำเช่นนั้นเพราะเขาอยากทำแต่เพราะมันจำเป็น แน่ใจว่าการที่คน ๆ หนึ่งจะอวดเกี่ยวกับตัวเองปกติแล้วก็ยังเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งของความเชื่อแบบคริสเตียนที่ไม่ปกติและบางทีก็เป็นเครื่องหมายของความคิดที่ไม่ปกติด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม ในเรื่อง “ความเขลา” ของการอวดนี้ เปาโลจะขอยอมรับผิดตอนนี้ แต่ถ้อยคำของเขาตรงนี้ (และในข้อ 16) แน่ใจว่าย่อมเปิดโปงคน ๆ หนึ่งที่ไม่เคยชินกับการคุยโตหรืออ้ออวดเกี่ยวกับตัวเอง เพราะว่าเขาไม่สามารถทำเช่นนั้นได้อย่างง่ายดาย ถึงแม้เขาจะมั่นใจว่าเขากำลังทำเช่นนี้เพื่อรับใช้พระเจ้า เขาก็ไม่สามารถอวดได้โดยไม่ขอภัย (เปรียบเทียบบทที่ 12 ข้อ 1 ถึง 11 เช่นกัน)

“...และแท้จริงจงอดทนกับข้าพเจ้าเถิด” พร้อมกับถ้อยคำเหล่านี้เปาโลอ่อนวอนขอความอดทนของชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาอ่อนวอนพวกเขาให้ออดทนกับเขาต่อไปอีกสักหน่อยในการอวดของเขา เราทราบว่ามันเป็นเรื่องที่ยากจริง ๆ ที่คนที่เยอหยิ่งและยโสโอหังจะยอมรับข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตน และในทำนองเดียวกันมันก็ยากจริง ๆ ที่คนที่ถ่อมใจจะร้องเพลงสรรเสริญตัวเอง แต่ถึงแม้ว่ามันไม่ใช่ความเพเลิดเพลินเลยที่คนดี ๆ สักคนจะพูดอย่างอ้ออวดเกี่ยวกับตัวเองหรือสิ่งที่เขาได้ทำสำเร็จ ในบางกรณีมันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องและอนุญาตให้กระทำได้-โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่มันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือเพื่อพิสูจน์ว่าตนเป็นฝ่ายถูก เช่นในกรณีของเปาโล เขาปรารถนาที่จะถ่อมรักษาศรีศักดิ์ของชาวโครินธ์ไม่ให้ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยคำพูดเป็นเชิงทั้งหลายของเหล่าศัตรูของเขา พวกอัครทูตปลอมเหล่านั้น เขากลัวว่าความเชื่อของพวกเขาจะถูกทำให้อ่อนแอลงโดยการฟังคำเสนอแนะทั้งหลายที่จะเป็นเหตุให้พวกเขามีความเคารพน้อยลงต่อเขาและงานรับใช้ของเขาถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นเพราะงานรับใช้ของเขาที่พวกเขาได้กลับใจเชื่อและถูกนำมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียนและคริสตจักรนั้นได้ถือกำเนิดขึ้น

ข้อ 2: เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านด้วยความหวงแหนตามทางของพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั่นพวกท่านไว้กับสามผู้เดียว เพื่อข้าพเจ้าจะถวายพวกท่านให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแด่พระคริสต์

“เพราะว่า...” พร้อมกับคำเชื่อมนี้ เปาโลเกริ่นนำสาเหตุของความเขลาของเขา ซึ่งถูกแถลงในพระคำข้อนี้และข้อต่อไป

“...ข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านด้วยความหวงแหนตามทางของพระเจ้า” ความหวงแหนตามแบบพระเจ้าในใจของอัครทูตเปาโลคือการผสมผสานกันของความรักอันบริสุทธิ์และความเกรงกลัวแบบพระเจ้า-และเขามีเหตุผลอันดีที่จะหวงแหนชาวโครินธ์เหล่านี้ ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาถึงพวกเขา เขากล่าวว่า:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศแก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่ โดยข่าวประเสริฐนั้นพวก

ท่านได้รับความรอดด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ (สิ่งใดที่พวกเขารับไว้-หรือสิ่งใดที่คุณและผมอาจรับวันนี้-นอกเหนือจากสิ่งที่เปาโลเทศนาแล้ว ก็ว่างเปล่า สุธูเปล่า โงเซลา และเป็นมาจากมาร)

“ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับแรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ด้วย ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้นโดยสิบสองคนนั้น หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกพี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่เคยคลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:1-8)

เปาโลได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติเหล่านี้ ผู้ซึ่งจมอยู่ในบาปและในก้นบึ้งแห่งความชั่วช้า เขาได้ประกาศการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” นี่แหละคือข่าวประเสริฐ และสิ่งใดที่เป็นอื่นก็ไร้ประโยชน์ เหตุใดผู้เชื่อเหล่านี้ในเมืองโครินธ์จึงควรฟังผู้สอนหลายคนที่กำลังพยายามหันพวกเขาไปจากข่าวสารนั้นที่ได้เปลี่ยนแปลงใจและชีวิตของพวกเขาแล้ว? เหตุใดพวกเขาถึงอยากฟังผู้ใดที่อยากเทศนาสิ่งใดนอกเหนือจากสิ่งที่พวกเขารับไว้แล้ว-ข่าวสารนั้นที่ถูกประกาศโดยเปาโล ซึ่งได้เปลี่ยนแปลงพวกเขาอย่างสิ้นเชิงแล้ว?

“...เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มมัน (ทำให้ผู้ถูกพันเป็นหนึ่งเดียว) พวกท่านไว้กับสามิผู้เดียว (พระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะถวายพวกท่านให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแต่พระคริสต์” (นั่นคือ เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกที) ในเอเฟซัส 5:25-27 เปาโลพูดถึงพระคริสต์ว่าทรงนำเสนอคริสตจักรต่อพระองค์เองด้วยพระองค์เอง:

“สามิทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างซึ่งพระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริวรอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย แต่เพื่อคริสตจักรนั้นจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ”

เปาโลเชื่อในและเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ การรับขึ้นไป การปรากฏอันเปี่ยมสง่าราศีของพระเยซูในฟ้าอากาศเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ ถ้อยคำของเขาคือเราคุ้นเคยมากที่สุดบางตอนถูกพบใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18:

“แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาพร้อมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่ และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้วก็หาไม่”

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และ

ด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พอบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

พระเยซูยังไม่เสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์ แต่พระองค์จะเสด็จมา พระองค์จะเสด็จมาแน่นอน-และมันอาจเป็นเร็ว ๆ นี้! เมื่อทราบเช่นนี้ เราจึงควรฟังคำเตือนสติของยอห์นผู้เป็นพี่รัก: “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:28)

ข้อ 3: แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด งูนั้นได้หลอกลวงนางเอวาโดยทางอุบายของมันฉันใด จิตใจทั้งหลายของพวกท่านก็จะถูกทำให้เสื่อมทรามไปจากความจริงใจซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ฉันนั้น

“แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด...” เปาโลกลัวแทนชาวโครินธ์เหล่านั้น เพราะเขารู้ว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นซึ่งได้รับพลังจากมารจะใช้สิ่งใดและทุกสิ่งทีพวกเขาจะใช้ได้เพื่อล่อลวงชาวโครินธ์เหล่านั้นให้เตลิดไปจากความเชื่ออันเรียบง่ายและการไว้วางใจเต็มที่ในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า คนเหล่านั้นจะใช้ศิลปวิทยาการ หลักปรัชญาต่าง ๆ และสิ่งอื่นใดที่พวกเขาจะใช้ได้ เพื่อทำให้คริสตจักรชาวโครินธ์เสียไป ดังนั้นเปาโลจึงกำลังเตือนผู้เชื่อเหล่านั้นให้เฝ้าระวังอยู่ทุกเวลา

“...งูนั้นได้หลอกลวงนางเอวา..” เปาโลเพิ่งเปรียบเทียบคริสตจักรกับ “หญิงพรหมจารีบริสุทธิ์” ซึ่งไม่ช้าจะถูกถวายเป็นเจ้าสาวคนหนึ่งแด่พระผู้ไถ่ นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า เจ้าบ่าวผู้นั้น การกล่าวถึงเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนี้ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยแก่เปาโลถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเอวา ผู้หญิงคนแรกนั้น ถูกหลอกลวงและถูกนำไปหลงเงินไปโดยผู้ทดลองนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้แต่พวกคนที่ตามแบบพระเจ้ามากที่สุดก็ตกอยู่ในภยันตรายของการถูกนำไปหลงเงินไปโดยการทดลอง เอวาเป็นผู้ที่ไร้เดียงสา เธอเป็นของพระเจ้าโดยการทรงสร้าง แต่ซาตาน (งูนั้น) ก็ไม่ลังเลที่จะทดสอบนาง (ปฐมกาล บทที่ 3)

“...โดยทางอุบายของมัน”-หรือ “โดยทางกลลวง ศิลปะ และเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ ของมัน” คำ ๆ นี้บ่งบอกถึงความเฉลียวฉลาด ความเหลี่ยมจัด ความเจ้าเล่ห์-และมารใช้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อทำให้คน ๆ หนึ่งล้มลง มูลเหตุสำหรับความกลัวในส่วนของอัครทูตเปาโลก็คือว่า พวกครูสอนเท็จเหล่านั้นได้พยายามมากเป็นพิเศษเพื่อล่อลวงผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้นให้หลงไปจากความเชื่อนั้น เหมือนอย่างที่ว่างูนั้นได้ล่อลวงเอวา มีการเสแสร้งและรูปลักษณ์จอมปลอมโดยพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ และเปาโลทราบว่าเขาจะใช้สิ่งเหล่านั้นเพื่อทำให้เหล่าผู้เชื่อแท้เห็นห่างไปจากเขาและข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์นั้นที่เขาได้ประกาศแก่พวกเขาแล้ว

เปาโลไม่ได้ไม่ทราบเกี่ยวกับศิลปะในการโน้มน้าวของครูสอนเท็จเหล่านี้ ผู้ซึ่งได้รับพลังจากมาร เขารู้จักพลังของปรัชญา และเขาทราบว่าถนนที่ง่ายแห่งศาสนานั้นน่าดึงดูดและเสื่อมทรามขนาดไหน เขารู้ว่ามารจะไม่ยอมหยุดเลยที่จะล่อลวงผู้เชื่อทั้งหลายให้หลงไปจากพระผู้ไถ่ นั่นอันเป็นการนำความอับอายและความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซูและทำให้พวกเขาสูญเสียบำเหน็จของตน

ความกังวลของเปาโลไม่ใช่เกี่ยวกับว่าผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่แล้วจะสูญเสียความรอดของตน แต่เหมือน

อย่างที่เขาเป็นห่วงตัวเองว่าเขาจะกลายเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้” (1 คร. 9:27) เขาก็เป็นห่วงว่าวิสุทธิชนที่แท้จริงบางคนในเมืองโครีนธ์จะถูกนำให้หลงไปโดยครูสอนเท็จเหล่านี้

เมื่อเราสนับสนุนเหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ เราก็คงต้องเก็บเกี่ยวผลอันน่าเศร้าที่จะตามมา เราจะต้องไม่ “ร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมิด” (อพ. 5:11) เราจะต้องไม่ปลอบประโลมใจ ปลอบโยน หรือสนับสนุนพวกครูสอนเท็จ เหล่าศัตรูของข่าวประเสริฐ ในแง่ใดทั้งนั้น:

“เพราะว่าผู้ล่องวงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่องวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” (2 ยอห์น 7-11)

มารที่ได้ปรากฏแก่เอวาในรูปร่างของงูตัวหนึ่งและล่อลวงนางคือ มารตนเดิมที่ปฏิบัติงานอยู่วันนี้ คอยเดินขึ้นและลง “โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8) มันสามารถปรากฏเป็นสิงโตคำรามตัวหนึ่งและทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ ดังที่เราจะเห็นต่อไปในบทนี้ จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้เกี่ยวกับมาร:

ยอห์น 8:44: “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม มันเป็นชาติกรตั้งแต่แรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา”

1 ยอห์น 3:8: “ผู้ที่กระทำบาปก็เป็นของพญามาร เพราะว่าพญามารกระทำบาปมาตั้งแต่เริ่มแรก เพราะเหตุนี้พระบุตรของพระเจ้าจึงได้มาปรากฏ เพื่อพระองค์จะทรงทำลายกิจการทั้งหลายของพญามารเสีย”

วิวรณ์ 12:9: “และพญานาคใหญ่ได้ถูกผลักทิ้งออกไป สู่อุโมงค์นั้น ที่ถูกเรียกว่า พญามารและซาตาน ผู้ซึ่งล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคได้ถูกผลักทิ้งออกไปเข้ามาในแผ่นดินโลก และพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งออกไปพร้อมกับมัน”

วิวรณ์ 20:2: “และท่านได้จับพญานาค สู่อุโมงค์นั้น ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และมัดมันไว้เป็นเวลาหนึ่งพันปี”

ซาตานปรบการโจมตีของมันที่กระทำต่อคนทั้งหลายให้เข้ากับลักษณะเฉพาะตัวและสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ของผู้นั้นที่มันกำลังทดลอง อย่างไรก็ตาม มีเพียงสามช่องทางเท่านั้นที่มันสามารถใช้ทดลองเราได้: ตัณหาของเรา, ตัณหาของเนื้อหนัง และความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต (1 ยอห์น 2:16) มันใช้ทั้งสามช่องทางนี้เมื่อเราทดลองพระเยซู ซึ่งบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้อยู่ในมัทธิว 4:1-11 แต่พระเยซูทรงพิชิตมารแล้ว และ “พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา” และทรงเผชิญหน้าและพิชิตมารแล้วเพื่อเรา ทั้งหมดที่เราต้องการ เราก็มียแล้ว เมื่อเรามีพระเยซู

“...จิตใจทั้งหลายของพวกท่านก็จะถูกทำให้เสื่อมทรามไป”-นั่นคือ ความคิดทั้งหลายซึ่งถูกบิดเบือนใจที่ถูกทำให้เหินห่าง ไปจากความรักบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์และข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า จิตใจของคน ๆ หนึ่งถูกทำให้เสื่อมทรามเมื่อใจที่ฝึกฝนถูกทำให้เหินห่างไปจากเป้าหมายที่เหมาะสมหรือเมื่อจิตวิญญาณเต็มไปด้วยความคิด แผนการ ความปรารถนา และจุดประสงค์ต่าง ๆ ที่ไม่บริสุทธิ์มารกำลังทำงานกับจิตใจของผู้คนวันนี้อย่างที่ไม่เคยมาก่อน

“...ไปจากความจริงใจ (หรือความมีใจจดจ่อหนึ่งเดียว) ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์” ผู้คนมักเชื่อมโยงคำว่า “simple” (เรียบง่าย) กับสิ่งซึ่งเด็กคนหนึ่งหรือคนที่ไม่มีการศึกษาสามารถเข้าใจได้ มันหมายความว่าความแบบนั้น เช่นกัน แต่ความหมายที่เหมาะสมในที่นี้คือ “ที่ไม่ถูกผสม” หรือ “ที่ไม่ถูกเจือปน”-ซึ่งหมายถึงความทุ่มเทแบบมีใจจดจ่อหนึ่งเดียวต่อพระคริสต์ เปาโลกล่าวว่าโดยทางอุปมาทั้งหลายของมาร ชาวโครินธ์บางคนจะละลายตาไปจากพระเยซู จิตใจของพวกเขาจะออกไปจากพระคุณบริสุทธิ์ของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระเจ้า และถูกหันไปจากความเชื่อของพวกเขาในความจริงอันเรียบง่ายเหล่านั้นซึ่งเปาโลได้เทศนาแล้วและซึ่งทำให้พวกเขาได้รับความรอดแล้ว

ถ้ามาร ซึ่งโดยทางครูสอนเท็จเหล่านั้นผู้ได้มายังเมืองโครินธ์ สามารถทำให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นหันไปจากข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้าได้ พวกเขาก็จะหันไปจากเปาโลเช่นกัน-เพราะว่าเขาไม่ได้เทศนาสิ่งใดเลยนอกจากพระคุณล้วน ๆ หลักคำสอนตามพระคัมภีร์ล้วน ๆ โดยไม่เจือปนด้วยศาสนาที่มนุษย์สร้างขึ้น ประเพณี หรือหลักคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้นเลย เขาไม่ได้บัญญัติ หรือความคิดเห็นของมนุษย์ เข้ากับข่าวสารของเขา ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่าจิตใจของพวกเขาอาจถูกหันไปจากความจริงอันเรียบง่ายเหล่านั้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสอนแล้วและซึ่งเขาได้สอนแล้วตามที่พระเยซูเจ้าได้ทรงบัญชาเขา

คริสเตียนน้อยคนนักตระหนักถึงอำนาจของมาร มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของเราเมื่อเรา เช่นเดียวกับมีคาเอล กล่าวแก่มารว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงว่ากล่าวเจ้าเถิด” (ยูดาส 9) ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นคู่ปรับสำหรับมาร และผมเชื่อว่าอัครทูตเปาโลทราบเรื่องนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วนพอ ๆ กับบุคคลใดที่เคยมีชีวิตอยู่

ข้อ 4: ด้วยว่าถ้าคนใดที่มานั้นประกาศพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ประกาศ หรือถ้าพวกท่านรับอีกวิญญาณหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้รับไว้แล้ว หรืออีกข่าวประเสริฐหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้ยอมรับไว้แล้ว พวกท่านก็อดทนกับคนนั้นดีเสียจริง

เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำซึ่งถูกบันทึกไว้ในพระคำข้อนี้ อย่างไรก็ตาม ในสายตาของผมมันชัดเจนว่าเปาโลกำลังพูดอย่างจริงจัง และว่าฉบับแปลของเราได้แสดงออกถึงนัยสำคัญที่แท้จริงของสิ่งที่เปาโลตั้งใจจะกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้น

“คนใดที่มานั้น” แสดงให้เห็นว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นไม่ใช่ชาวโครินธ์โดยกำเนิด พวกเขามาจากที่อื่นและนำความเสื่อมทรามของตนติดตัวมาด้วย (โปรดศึกษาในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ กิจการ 15:1-24 และกาลาเทีย 2:4-12)

“ถ้าคนใดที่มานั้นประกาศพระเยซูอีกองค์หนึ่ง...” นั่นคือ “ถ้าครูเหล่านั้นที่เข้ามาจากที่อื่นสามารถประกาศพระเยซูองค์หนึ่งซึ่งควรค่าแก่ความรักและการทุ่มเทของพวกท่านมากกว่า มีฤทธิ์มากกว่าที่จะช่วยพวก

ท่านให้รอดได้ ควรค่าแก่ความไว้วางใจและความเชื่อของพวกท่านมากกว่า จั๊นข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพวกท่านทำดีแล้วที่ฟังพวกเขา” แต่แน่นอนว่าเปาโลบอกเป็นนัยว่าเรื่องนี้เป็นไปได้เลย ถึงแม้เขาไม่ได้ระบุอย่างเฉพาะเจาะจงว่า “เรื่องนี้เป็นไปได้เลย” ข่าวสารของเขาถึงชาวโครินธ์เหล่านั้นก็คือว่า ไม่มีใครเหนือกว่าพระเยซู และไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเยซูที่ช่วยให้รอดได้ เหมือนกับที่เปโตรกล่าวไว้ว่า “และไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12)

“...หรือถ้าพวกท่านรับอีกวิญญาณหนึ่ง...” นั่นคือ “ถ้าพวกเขาสามารถประกาศผู้ทรงชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่ง ถ้าพวกเขาสามารถนำเสนอผู้ปลอบประโลมใจอีกองค์หนึ่งแก่พวกท่าน ถ้าภายใต้การรับใช้ของพวกเขาวงศ์ท่านได้รับข้อพิสูจน์ที่สูงส่งกว่าแห่งฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการสร้างใหม่และการชำระใจให้บริสุทธิ์ ถ้าพวกท่านสามารถรับจากพวกเขาพระวิญญาณองค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าและทรงฤทธิ์มากกว่าที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว จั๊นก็จงฟังพวกเขาเถิด” แต่เปาโลกำลังกล่าวอีกครั้งว่า “ไม่มีพระวิญญาณองค์อื่นเลย” มีพระเยซูแท้จริงองค์เดียว และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์แท้จริงองค์เดียว วิญญาณอื่นทั้งปวงเป็นเหล่าวิญญาณชั่ว

“...หรืออีกข่าวประเสริฐหนึ่ง...” นั่นคือ “ถ้าพวกเขาสามารถประกาศแก่พวกท่านข่าวสารหนึ่งที่ทรงฤทธิ์มากกว่า ข่าวสารหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีมากกว่า ข่าวสารหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณในแบบที่ยิ่งใหญ่กว่า ข่าวสารหนึ่งที่มาพร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ ที่บริบูรณ์มากกว่า ข่าวสารหนึ่งที่นำเสนอแผนการแห่งความรอดที่ดีกว่าและเรียบง่ายกว่าที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่พวกท่านแล้ว จั๊นพวกท่านก็จงฟังพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นเถิด” เปาโลกำลังกล่าวว่าไม่มีข่าวประเสริฐอื่นเลย เขามีอะไรจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่ผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทีย: “ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายได้ถอยไปโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาในพระคุณของพระคริสต์ ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่มีบางคนที่รบกวณจิตใจท่านทั้งหลาย และหมายจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (กท. 1:6,7)

“...พวกท่านก็อดทนกับคนนั้นดีเสียจริง” เปาโลกำลังนำเสนอความจริงอันลึกซึ้งแก่ชาวโครินธ์ตรงนี้ อย่างอดทนและอย่างเรียบง่าย นั่นคือ “ถ้าเรื่องนี้เป็นไปได้จริง ก็อาจมีข้อแก้ตัวสำหรับทางประพฤติของพวกท่าน อาจมีเหตุผลบางประการที่ว่าทำไมพวกท่านถึงควรต้อนรับพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ แต่ถ้าไม่มีทางเป็นความจริงได้เลย ถ้าไม่มีอาจถูกทำให้สำเร็จจริงได้เลย-ถ้าพวกเขาไม่สามารถประกาศพระผู้ช่วยให้รอดอีกองค์หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศ ถ้าพวกเขาไม่สามารถประกาศและนำเสนอพระวิญญาณองค์หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้นำเสนอและประกาศแล้ว ถ้าพวกเขาไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐหนึ่งที่ทรงฤทธิ์มากกว่าและเปี่ยมสง่าราศีมากกว่าซึ่งนำเสนอความรอดที่เรียบง่ายมากกว่าและมหัศจรรย์มากกว่าที่ข้าพเจ้าได้ประกาศแล้ว-จันทำไมต้องฟังพวกเขาเล่า? ทำไมต้องสนับสนุนพวกเขาเล่า? ทำไมต้องละทิ้งข่าวประเสริฐนั้นซึ่งพวกท่านได้รับไว้แล้วและซึ่งเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกท่านแล้วเล่า? ทำไมต้องปฏิเสธพระคริสต์ผู้ได้ทรงเปลี่ยนแปลงพวกท่านและทำให้พวกท่านเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วเล่า? ทำไมต้องปฏิเสธพระวิญญาณนั้นผู้ทรงชำระแยกตั้งพวกท่านให้บริสุทธิ์และทรงนำพวกท่านเข้าสู่วิถีทาง

แห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องในเมื่อก่อนหน้านี้พวกท่านเคยดำเนินในทางแห่งความอธรรมเล่า?”

เมื่อทราบถึงอำนาจนั้น ความแสบยลนั้น และวิธีเจ้าเล่ห์เหล่านั้นของมารและความอ่อนแอของมนุษย์ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกลัวในใจของตนเกี่ยวกับชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาารู้สึกว่ามีอันตรายร้ายแรงว่าพวกเขาจะถูกทำให้เสื่อมทราม และเขากำลังกลัวว่าถ้าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นสามารถนำชาวประเสริฐที่ดีกว่าและประกาศพระผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์แบบมากกว่า ก็คงไม่มีอันตรายเลยในการยอมรับคนเหล่านั้น แต่พวกเขาทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นไปได้ ดังนั้นถ้าพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใด ปาฐประกาศพระผู้ช่วยให้รอดองค์อื่นใด มันก็คงเป็นข่าวประเสริฐหนึ่งที่มีรูปแบบที่แตกต่าง ซึ่งขัดแย้งกับข่าวประเสริฐที่ชาวโครินธ์ได้รับจากเขาแล้ว

พระผู้ช่วยให้รอดที่เปาโลได้ประกาศ-พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า-ทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดได้ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะจัดหาสำหรับทุกความต้องการได้ พระองค์ทรงพอเพียงสำหรับทุกอย่าง พระวิญญูณนั้นซึ่งเขาได้ประกาศก็ทรงสมบูรณ์แบบและทรงฤทธิ์สามารถที่จะชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์และประทับตราผู้เชื่อและช่วยผู้เชื่อให้รอดพ้นปลอดภัยถึงพระเจ้าได้ ข่าวประเสริฐซึ่งเขาได้ประกาศแล้วนั้นสมบูรณ์แบบ ไม่มีข่าวประเสริฐอื่น ไม่มีหวังอื่น เขาได้ประกาศความจริง พระเยซูตรัสว่า “เราเป็น...ความจริงนั้น” (ยอห์น 14:6) พระองค์ตรัสอีกครั้งว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวามจริงของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) เปาโลประกาศพระวามจริงนั้น เขาประกาศความจริง เขาประกาศพระคริสต์ (1 คร. 1:23) ข่าวประเสริฐที่เขาประกาศไม่อาจถูกปรับปรุงให้ดีกว่านั้นได้ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงใดโดยพวกครูสอนเท็จก็จะมีแต่จะทำให้แย่ลง และถ้าชาวโครินธ์ฟังคนเหล่านั้น จิตใจของพวกเขาก็จะถูกทำให้เสื่อมทรามไปจากความเรียบง่ายที่อยู่ในพระคริสต์

ข้อ 5: เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย

เปาโลไม่ได้กำลังเปรียบเทียบตัวเองกับพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นอย่างจริงจังจริงนี้ แทนที่จะทำแบบนั้น ดูเหมือนว่าเขากำลังพูดด้วยความเดือดดาลที่เพิ่มขึ้นแห่งจุดยืนที่ถูกมองว่าเป็นความอ่อนแอและความด้อยกว่า ซึ่งพวกเขาได้พยายามที่จะยึดเยียดให้เขา โดยประกาศว่าพวกเขาเป็นฝ่ายเหนือกว่า และเขาดีด้อยกว่า

มีการเสนอแนะด้วยว่าเปาโลอาจหมายความว่าไม่มีอัครทูตที่ไหนเลย-แม้แต่ “อัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้น”-ที่สามารถอ้างตัวได้ว่าเหนือกว่าเขา จงสังเกตถ้อยคำของเขาในกาลาเทีย 2:6-9:

“แต่ในพวกคนเหล่านี้ที่ดูเหมือนว่าเป็นคนสำคัญ (ไม่ว่าพวกเขาเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม) ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) ด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ดูเหมือนว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย แต่ตรงกันข้าม เมื่อพวกเขาเห็นแล้วว่า ข่าวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัดได้ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับข่าวประเสริฐแห่งคนที่ถือการเข้าสู่หนัดได้ถูกมอบไว้แก่เปโตร (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรให้เป็นอัครทูตของพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด พระองค์ผู้นั้นเองได้ทรงมีฤทธิ์มากในตัวข้าพเจ้าต่อคนต่างชาติ) และเมื่อยกอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นเสาหลัก ได้รับรู้พระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว พวกเขาได้ให้การจับมือขวาแห่งสามัคคีธรรมแก่ข้าพเจ้าและบารนาบัส เพื่อเราทั้งสองควรไปหาพวกคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวก

ที่ถือการเข้าสู่หนัด”

(มีคนเหล่านั้นที่ได้กล่าวหาเปาโลว่าแสดงออกถึงความหลงตัวเอง ความมยโส และความเย่อหยิ่ง แต่ไม่ใช่ความจริงเลยแม้แต่นิดเดียว ความสุภาพเรียบร้อยแบบคริสเตียนที่แท้จริงไม่ได้อยู่ในการไม่รู้ว่าเป็นอะไร และไม่ได้อยู่ในการเสแสร้งว่าไม่รู้ แทนที่จะเป็นแบบนั้น มันอยู่ในการมีมาตรฐานที่สูงขนาดนั้นซึ่งถูกวางไว้ตรงหน้าเราที่เราารู้สึกว่าเราหล่นมาไกลขนาดไหนจากการบรรลุไปถึงมาตรฐานนั้น)

เปาโลได้ให้หลักฐานที่ดีและเพียงพอว่าพระเจ้าได้ทรงมอบพันธกิจแก่เขาและว่าเขาก็เป็นใหญ่พอ ๆ กับคนที่โดดเด่นที่สุดในพวกอัครทูต การอัศจรรย์เหล่านั้นที่เขาได้กระทำ ความบริบูรณ์แห่งการงานหนักของเขา ความสำเร็จแห่งการงานหนักของเขา ไม่ได้บกพร่องจากสิ่งใดที่พวกเขาได้ทำสำเร็จแล้วเลย เมื่อเป็นจริงเช่นนี้ เปาโลจึงเตือนความจำชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเขาควรได้รับการปฏิบัติในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง และพวกเขาไม่ควรปล่อยให้เหล่าศัตรูของเขา พวกครูสอนเท็จเหล่านั้น มาแทนที่เขาในใจของพวกเขาเลย

ข้อ 6: แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชำนาญในคำพูด แต่ก็ไม่ใช่ในความรู้อะไร แต่พวกเราได้เป็นที่ปรากฏออกมาอย่างชัดเจนในท่ามกลางพวกท่านแล้วในสิ่งสารพัด

“ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชำนาญในคำพูด...” นั่นคือ “ถ้าข้าพเจ้าพูดในวิธีที่เรียบง่ายและไม่ปรุงแต่ง ถ้าข้าพเจ้าพูดเหมือนคนที่ไม่ได้ร่ำเรียนมา คนที่ไม่ได้รับการสั่งสอนอย่างเฉพาะเจาะจงในศิลปะแขนงหนึ่ง มันก็ไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าไม่สามารถพูดในแบบที่แตกต่างออกไปได้ มันไม่ได้หมายความว่าข้าพเจ้าไม่สามารถมีโวหารดีในการพูดของข้าพเจ้าได้” (ดู 1 โครินธ์ บทที่ 14 ที่เปาโลเน้นความสำคัญของการใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่าย)

“...แต่ก็ไม่ใช่ในความรู้อะไร” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลเป็นหนึ่งในพวกคนที่มีการศึกษาดีกว่าใคร ๆ ในสมัยของเขา โดยไม่ขาดแคลนในความรู้เลย ก่อนอื่นเลยก็คือ เขาเกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งซึ่งโดดเด่นในเรื่องวัฒนธรรมกรีก ปรัชญากรีก และวรรณกรรมกรีก นอกจากนี้แล้ว เขา “ได้เติบโตขึ้น...ที่เท้าของกามาลิเอล และได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่งพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ” (กิจการ 22:3) (กามาลิเอลเป็นฟาริสีที่โดดเด่นคนหนึ่ง-ผู้เชี่ยวชาญพระราชบัญญัติ สมาชิกของสภาซานเฮดริน ได้รับการนับหน้าถือตาอย่างสูงที่สุดในท่ามกลางพวกยิว ดู กิจการ 5:34) แต่ “ความรู้” ของเปาโลครอบคลุมมากกว่าการฝึกอบรมแบบทางการของเขา เขาได้รับการอบรมสั่งสอนจากพระเจ้า

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธว่าข้าพเจ้าพูดภาษาของสามัญชน ภาษาของคน ๆ หนึ่งที่เรียบง่ายและไม่ได้ร่ำเรียนมา แต่ข้าพเจ้าขอกล่าวอ้างความรู้เกี่ยวกับหลักคำสอนเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เพราะว่าพระเจ้าได้ประทานพระวจนะของพระองค์ ความจริงของพระองค์ หลักคำสอนของพระองค์แก่ข้าพเจ้าด้วยพระองค์เอง หลักคำสอนที่ข้าพเจ้าประกาศ ข้าพเจ้าไม่ได้เรียนรู้ในโรงเรียนของมนุษย์ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้มันในโรงเรียนของพระเจ้า ข้าพเจ้าถูกสอนโดยพระเจ้าเอง”

ในส่วนความรู้ของเปาโล จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้:

กาลาเทีย 1:10-17: “เพราะบัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังชักชวนมนุษย์หรือ หรือพระเจ้า หรือข้าพเจ้าเสาะหาที่จะเอาใจมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังเอาใจมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ควรเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ พี่น้องทั้ง

หลาย แต่ข้าพเจ้าขอรับรองแก่พวกท่านว่า ข้าพเจ้าประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์

“เพราะท่านทั้งหลายก็ได้ยินถึงวิถีชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าในศาสนาของพวกยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าจนเกินขนาด และได้รังควานคริสตจักร และได้ก้าวหน้าในศาสนาของพวกยิวเกินกว่าเพื่อนหลายคนของข้าพเจ้าที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าพวกเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาคนทั้งหลายที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในประเทศอาระเบีย และกลับมายังเมืองตามัสกัสอีก”

เอเฟซัส 3:1-12: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์เพื่อพวกท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินถึงการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้ามายังท่านทั้งหลายแล้ว ว่าโดยการเปิดเผยพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าทราบข้อลึกลับนั้น (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วในไม่กี่คำ ซึ่งโดยคำเหล่านั้น เมื่อพวกท่านอ่านแล้ว พวกท่านก็จะเข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องข้อลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยอื่น ๆ ไม่ได้โปรดแจ้งให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทราบ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ใช้แห่งข่าวประเสริฐนั้น ตามของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้า ซึ่งโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้แห่งฤทธิ์เดชของพระองค์

“แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด โปรดประทานพระคุณนี้เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศท่ามกลางคนต่างชาติถึงบรรดาความมั่งคั่งที่ไม่อาจสืบค้นได้ของพระคริสต์ และเพื่อทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือการสามัคคีธรรมแห่งข้อลึกลับนี้ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ได้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อทรงประสงค์จะให้บรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันอนันต์ของพระเจ้าโดยคริสตจักร ณ บัดนี้ ตามพระประสงค์อันนิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น พวกเราจึงมีใจกล้า และมีสิทธิ์ที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความไว้นี้เชื่อใจโดยความเชื่อในพระองค์”

“...แต่พวกเราได้เป็นที่ปรากฏออกมาอย่างชัดแจ้งในท่ามกลางพวกท่านแล้วในสารพัด” เปาโล กำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกท่านทราบทุกอย่างเกี่ยวกับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านมาตลอด ข้าพเจ้าไม่ได้ชุกซ่อนสิ่งใดจากพวกท่านเลย พวกท่านมีโอกาสแล้วที่จะทำความรู้จักกับข้าพเจ้าอย่างถ่องแท้ พร้อมกับสารพัดที่ข้าพเจ้าเป็นและสารพัดที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ต้องอธิบายแก่พวกท่านเลย ข้าพเจ้าไม่ต้องสาธยายเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ข้าพเจ้าไม่ต้องเน้นย้ำความจริงเกี่ยวกับการพูดของ

ข้าพเจ้าหรือความรู้ของข้าพเจ้าเลย พวกท่านคุ้นเคยดีกับวิธีที่ข้าพเจ้าพูดและสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เปิดเผยแก่พวกท่านแล้ว มันเป็นเรื่องพิสูจน์ที่เพียงพอว่าข้าพเจ้าเป็นอัครทูตคนหนึ่งเพราะว่าข้าพเจ้าได้เปิดเผยแก่พวกท่านถึงทางแห่งความรอดแล้ว พวกท่านรับมันไว้แล้ว และความรอดได้ทำให้เกิดผู้ถูกสร้างใหม่จากทุกคนที่ได้รับเอาข่าวสารแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์”

ข้อ 7: ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลงเพื่อพวกท่านจะได้รับการยกขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่า

“ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลง...” นั่นคือ “ข้าพเจ้าได้ทำบาปหรือในการทำงานหาเลี้ยงชีพ ทรากตราด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ในเมื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่สบาย ๆ ก็ได้โดยให้คริสต์จักรเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้?”

ตรงนี้เรามีการเปลี่ยนผ่านแบบฉับพลันจากพระคำข้อที่แล้ว เปาโลกำลังกล่าวในถ้อยคำที่เข้าใจได้ว่า “ข้าพเจ้าขอรับสารภาพความด้อยกว่าของข้าพเจ้าในเรื่องคำพูดของข้าพเจ้า แต่ไม่ได้แทรกแซงกับความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องหลักคำสอนเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้าเทศนาเลย และมันไม่แทรกแซงกับหลักฐานอื่นซึ่งข้าพเจ้าได้จัดทำให้แล้วว่า ไม่มีข้อสงสัยเลย ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพระเจ้า-รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกส่งมาถึงพวกท่านโดยพระเจ้า ถ้านี่เป็นความจริง จักรวรรดิเป็นมูลเหตุของการสะดุดเล่า? ข้าพเจ้าได้ทำอะไรเล่า? ข้าพเจ้าได้ทำผิดตรงไหน? ข้าพเจ้าได้ทำบาปตรงไหนเล่า? ข้าพเจ้าได้แสดงออกตรงไหนเล่าว่าข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติในการเป็นอัครทูต? มันเป็นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้เลือกที่จะอ้างสิทธิ์รับการเลี้ยงดูจากพวกท่าน แต่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าอย่างนั้นหรือ?”

ดูเหมือนว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นได้กล่าวหาเปาโลว่าไม่ใช่อัครทูตเพราะว่าเขาไม่ได้ยอมรับค่าจ้างสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ (ดู 1 โครินธ์ 9:1-18) ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ยื่นข่าวประเสริฐแล้ว พวกเขาจับอาหารแข็ง ขนมปัง และน้ำมันแห่งพระวจนะแล้วขณะที่คนอื่น ๆ ออกเงินให้ และบัดนี้ดูเหมือนว่าพวกศัตรูของเขากำลังใช้เรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของคำกล่าวหาของพวกเขาเพื่อประณามเปาโล

เราต้องยอมรับว่าพระคำตอนนี้มีลักษณะเสียดสีเล็กน้อย ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ยอมให้เปาโลทำงานหนักด้วยมือของเขาเองและรับของถวายจากคริสตจักรอื่น ๆ เพื่อที่เขาจะไม่เป็นภาระแก่พวกเขา บัดนี้เขาถามว่าความกระวนกระวายใจเช่นนั้นเกี่ยวกับสวัสดิภาพของพวกเขาเองเป็นบาปหรือไม่ เขาได้ทำบาปไหม? จงสังเกตสิ่งที่เขากล่าวในบทที่ 12 ข้อ 12 และ 13:

“แท้จริงหมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้ถูกกระทำในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดาความอดทน ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการมหัสจรรย์ต่าง ๆ และบรรดาकिการอันทรงฤทธิ์ เพราะว่าพวกท่านด้อยกว่าคริสตจักรอื่น ๆ ในข้อใดเล่า วันไว้ที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน ขอให้ภัยความผิดนี้แก่ข้าพเจ้าเถิด”

“...เพื่อพวกท่านจะได้รับการยกขึ้น...” เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงการยกขึ้นแบบไม่จริงจังในที่นี้ เพราะว่าการที่เขาจะมาหาพวกเขาไม่ได้ก่อให้เกิดความแตกต่างในเรื่องนั้นเลย เขากำลังพูดถึงความรอดและพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลายซึ่งพวกเขาถือครองโดยทางการประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา พวกเขาได้ถูกยกขึ้นจาก

สภาพอันต่ำต้อยผู้ที่นั่งในสวรรค์กับพระเยซูคริสต์แล้ว ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า:

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ได้ทรงรักพวกเรานั้น คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:4-7)

“เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

“...เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่า” ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เปาโลกล่าวไว้แล้วว่า “แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า จริง ๆ แล้ว เมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่ได้คิดค่า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช้อำนาจของข้าพเจ้าอย่างผิด ๆ ในข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9: 18) เขาได้ทำงานหนักด้วยมือของตัวเอง และโดยการทำเช่นนั้นก็หวังว่าจะหุบปากพวกชอบวิจารณ์และพวกชอบโต้แย้ง บัดนี้เปาโลกำลังถามว่า “ข้าพเจ้าได้ทำผิดหรือในการทำเช่นนี้ ที่ข้าพเจ้าได้แสวงหาสวัสดิภาพของพวกท่าน และในการทำเช่นนั้น-ดำเนินชีวิตที่ปฏิเสธตนเองอย่างมากและเผชิญความยากลำบากมากมาย-ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อพวกท่านหรือ?”

ข้อ 8: ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ โดยเอาค่าจ้างจากพวกเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน

เปาโลเตือนความจำชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเขาได้รับของถวายของผู้อื่น เพื่อที่เขาจะได้ปรนนิบัติชาวโครินธ์เหล่านั้นโดยไม่เป็นภาระแก่พวกเขา เมื่อเขาไปที่เมืองโครินธ์ เขาก็ไม่ได้เรียกร้องเงินเลี้ยงชีพ แต่เขาประกาศข่าวประเสริฐโดยไม่ได้คิดค่า

“ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ...” แน่แน่นอนว่าเรามีคำพูดเกินจริงตรงนี้-และกระนั้น มันก็เป็นความจริงอยู่บ้าง ชาวโครินธ์เหล่านั้นต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงดูอัครทูตเปาโลขณะที่เขาอยู่ในชุมชนของพวกเขาเหมือนอย่างคริสตจักรอื่น ๆ ขณะที่เขาอยู่ในชุมชนของพวกเขา แต่เมื่อเปาโลประกาศในเมืองโครินธ์ เขาก็ได้รับความช่วยเหลือจากคริสตจักรอื่น ๆ ดังนั้นเขาจึงกำลังยอมรับจากผู้อื่นสิ่งที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นเองควรที่จะจัดหาให้ เปาโลอธิบายในข้อ 12 ว่าเหตุใดเขาจึงทำเช่นนี้: “แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งนั้นต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสจากคนเหล่านั้นที่ปรารถนาโอกาส เพื่อว่าในสิ่งที่พวกเขาโอ้อวดนั้น พวกเขาจะถูกพบว่าเหมือนกับพวกเรา”

คำว่า “ปล้น” ตามที่ถูกต้องใช้ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าเปาโลได้รับเงินโดยการทำสิ่งที่รุนแรงและผิดกฎหมาย มันถูกให้แก่เขาด้วยความสมัครใจ คำ ๆ นี้มีความหมายในภาษากรีกว่า “ริบ ปล้นสะดม ปล้น” แต่ความหมายตรงนี้ก็ถือว่าเปาโลในความหมายหนึ่งได้ปล้นคริสตจักรเหล่านี้ เพราะว่าเขาไม่ได้ทำการรับใช้แก่พวกเขาเพื่อตอบแทนการให้ของพวกเขา พวกเขาให้สำหรับการทำงานหนักของเขาในเมืองโครินธ์ ขณะที่เขาไม่ได้ให้การรับใช้ที่เท่าเทียมกันแก่คริสตจักรอื่นเหล่านั้นสำหรับสิ่งที่เขาได้รับไว้เลย ในความหมายนี้เท่านั้น เปาโลจึงกล่าวได้ว่าตนได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ

หลักการทั่วไปของเปาโลก็คือว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา 10:7) (โพรตศึกษา 1 โครินธ์ 9:7-14) แต่เปาโลไม่ได้ถือปฏิบัติกฎนี้ในกรณีของชาวโครินธ์เหล่านั้น

“...โดยเอาค่าจ้างจากพวกเขา”-นั่นคือ จากคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี ตามที่เราเรียนรู้จากฟิลิปปี 4:15,16: “บัดนี้ พวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วด้วยว่า ในเวลาเริ่มแรกแห่งข่าวประเสริฐนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับการถวายทรัพย์และรับการถวายทรัพย์เลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น เพราะแม้แต่ในเมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ส่งมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า” ผมแน่ใจว่ามีคริสตจักรอื่น ๆ ในแคว้นมาซิโดเนียที่เคยช่วยเหลือเปาโลเป็นครั้งคราว แต่ดูเหมือนว่าคริสตจักรนั้นที่เมืองฟิลิปปีทำมากกว่าคริสตจักรอื่นใดเหล่านั้น

ข้อ 9: และเมื่อข้าพเจ้าเคยอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั่น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่สิ่งซึ่งขาดแคลนต่อข้าพเจ้านั้น พวกพี่น้องซึ่งมาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดทำให้ และในสิ่งสารพัด ข้าพเจ้าได้ระวางตัวเองไม่ให้ เป็นภาระแก่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวางตัวเองอย่างนั้นต่อไป

ในที่นี้เปาโลเตือนความจำชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าขณะที่เขากำลังทำงานหนักเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรนั้นในเมืองโครินธ์ เขาก็ได้รับความช่วยเหลือจากชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นแทนที่จะรับจากคนเหล่านั้นผู้ซึ่งเขาปรนนิบัติอยู่ เขาประกาศว่าเขา “มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด” เขาไม่ได้เป็นภาระแก่พวกเขาเลย คำกรีกที่แปลเป็น “เป็นภาระ” ไม่ถูกพบที่อื่นในภาคพันธสัญญาใหม่ มันหมายถึง “กลายเป็นคนเกียจคร้าน หรือไม่ทำการทำงาน” ดังนั้นจึงมีความหมายว่า “เป็นภาระหนัก” ความหมายในกรณีของเปาโลตรงนี้ก็คือว่าเขาไม่ได้ใช้ชีวิตที่เกียจคร้าน ไม่ทำการทำงานโดยให้คนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ โดยมีมือของเขาเอง (กิจการ 18:3; 1 คร. 4:12) และโดยการสนับสนุนซึ่งเขาได้รับจากต่างแคว้น เปาโลจึงได้รับการสนับสนุนโดยไม่รับเงินจากชาวโครินธ์เหล่านั้น (การมาถึงของ “พวกพี่น้อง...จากแคว้นมาซิโดเนีย” ขณะที่เปาโลกำลังอาศัยอยู่ในเมืองโครินธ์ถูกบันทึกไว้ในกิจการ 18:1-5)

“...และในสิ่งสารพัดข้าพเจ้าได้ระวางตัวเองไม่ให้ เป็นภาระแก่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวางตัวเองอย่างนั้นต่อไป” เปาโลปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตโดยให้คนอื่นช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ขณะที่ตัวเขาเองไม่ทำอะไรเลย และมันเป็นความตั้งใจของเขาที่จะระมัดระวังมาก ๆ ต่อไปที่จะรักษาตัวไม่ให้ เป็นภาระต่อคริสตจักรนั้น

ข้อ 10: ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าฉันใด ไม่มีผู้ใดจะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้หิวอดสิ่งนี้ในเขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นอากายาฉันนั้น

เปาโลประกาศอย่างจริงจังตรงนี้ว่า “ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้า...” ดังนั้นเนื่องจากความจริงของพระคริสต์อยู่ในเขา และเขาจะดำเนินตามความจริง เขาจะติดตามพระคริสต์

เปาโลให้การรับรองว่าพระทัยของพระคริสต์อยู่ในตัวเขา: “เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่าได้รู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อผู้นั้นจะสอนพระองค์ได้’ แต่พวกเราก็มีพระทัยของพระคริสต์” (1 คร. 2:16)

เขาให้การรับรองว่าพระทัยของพระคริสต์ตั้งอยู่ภายในทรวงอกของเขา: “เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าปรารถนาพวกท่านทุกคนมากเพียงไรในพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:8)

“...ไม่มีผู้ใดจะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้รอดสิ่งนี้...” เปาโลรับประกันชาวโครินธ์ว่าไม่ว่าคนเหล่านั้นจะกล่าวหรือบอกอะไรเกี่ยวกับเขา การรอดของเขาก็จะไม่ถูกหยุด เหตุผลก็คือ- “ข้าพเจ้าไม่เจตนาที่จะรับสิ่งใดจากพวกท่านเลย ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับของฝากทั้งหลายของพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบสนองทุกความต้องการของข้าพเจ้า” เปาโลเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงตอบสนองความต้องการทั้งหลายของเขา เหมือนอย่างที่เขารับประกันผู้เชื่อชาวฟิลิปปีเหล่านั้น: “แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเต็มเต็มความต้องการทุกอย่างของท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:19)

ข้อ 11: เพราะเหตุใดนะหรือ เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบแล้ว

เปาโลไม่โกรธชาวโครินธ์เหล่านั้น มันไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่รักพวกเขา และมันไม่ใช่เพราะความเย่อหยิ่งที่เขาไม่เต็มใจรับของฝากทั้งหลายจากพวกเขา ตรงกันข้ามเขามีความผูกพันอันนุ่มนวลและลึกล้ากับพวกเขา- ลึกล้าจนถึงขนาดที่เขาไม่ยอมให้สิ่งใดขัดขวางเขาจากการส่งเสริมข่าวประเสริฐในเมืองใหญ่ของคนต่างชาตินี้ ไร้พระเจ้านั้น บางทีชาวโครินธ์บางคนเหล่านั้นอาจคิดว่าเปาโลคงไม่ยอมรับของฝากจากพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นคนต่างชาติและเขาไม่รักพวกเขาอย่างที่เขารักพวกพี่น้องชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็มและสถานที่แห่งอื่น แต่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ความจริง และเปาโลก็ระมัดระวังที่จะไม่ยอมรับเรื่องนี้

ข้อ 12: แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งนั้นต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสจากคนเหล่านั้นที่ปรารถนาโอกาส เพื่อว่าในสิ่งที่พวกเขาอึดวอดนั้น พวกเขาจะถูกพบว่าเหมือนกับพวกเรา

เปาโลอยากให้เป็นที่ยอมรับที่เข้าใจชัดเจนว่าวิถีแห่งชีวิตที่เขาได้ดำเนินตาม เขาก็จะดำเนินตามนั้นต่อไป- “สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งนั้นต่อไป” เขาจะเทศนาอย่างที่เขาได้เทศนามาตลอดต่อไป เขาไม่ได้ร้องขอการสนับสนุนในเมืองโครินธ์-และเขาจะไม่ขอ เขาจะทำงานหนักด้วยมือของเขาเอง (เขาเป็นช่างทำเต็นท์) ถ้าจำเป็น เขาจะเทศนาต่อไปโดยไม่เรียกร้องเงินเลี้ยงชีพสำหรับตนเป็นการตอบแทน

“...เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสจากคนเหล่านั้นที่ปรารถนาโอกาส...” นั่นคือ เปาโลประกาศว่าเขาจะทำแบบนี้เพื่อที่เหล่าศัตรูของเขาจะไม่มีมูลเหตุกล่าวหาเขาได้ว่าเทศนาเพื่อผลกำไร ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเหล่าศัตรูของเปาโลเสาะหาทุกช่องทางที่จะพบอะไรบางอย่างที่พวกเขาสามารถใช้ได้เพื่อกล่าวหาและปรับโทษเขา

“...เพื่อว่าในสิ่งที่พวกเขาอึดวอดนั้น พวกเขาจะถูกพบว่าเหมือนกับพวกเรา” เห็นได้ชัดว่าเหล่าศัตรูของเปาโลรอดว่าตนไม่ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด แต่การรอดของพวกเขานั้นไร้ประโยชน์ อยากรู้ก็ตาม ในกรณีของอัครทูตเปาโล มันไม่ใช่การรอดที่ว่างเปล่า เขาไม่ได้เป็นภาระแก่ผู้ใดเลย คนเหล่านั้นที่ปรารถนาจะตำหนิและประณามเปาโล โดยประกาศว่าเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นอัครทูต ก็รอดสิ่งซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้ ตรงกันข้าม เปาโลพิสูจน์สิ่งที่เขาอวดได้ เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐอย่างซื่อสัตย์โดยไม่คิดค่า และเขาตั้งใจที่จะทำแบบนี้ต่อไป ดังนั้นพวกศัตรูของเขาจึงไม่สามารถกล่าวหาเขาได้ว่าเทศนาเพื่อเงินและโดยการทำเช่นนั้นก็พิสูจน์ได้ว่าพวกเขาทำถูก

เปาโลหมายความว่าตรงนี้ว่า “ข้าพเจ้าจะประพฤติตัวในแบบที่ว่าถ้าคนเหล่านี้ปฏิบัติตามแบบอย่างของข้าพเจ้า พวกเขาจักจะมีชีวิตที่ซื่อตรง พวกเขาจะดำเนินชีวิตที่ปราศจากการติเตียน งานรับใช้ของพวกเขาจะปราศจากเล่ห์กลหรือการค้ากำไร และพวกเขาจะไม่ทำสิ่งใดแบบลับ ๆ ล่อ ๆ หรือหลอกลวงเลย เท่าที่แบบ

อย่างของข้าพเจ้าจะสามารถป้องกันมันได้”

คำเตือนอันจริงจังให้ระวังพวกครูสอนเท็จ

ในข้อ 13,14, และ 15 เราเรียนรู้ว่าพญามารมีเหล่าผู้รับใช้ที่แน่นอนนพอ ๆ กับที่พระเจ้าทรงมีเหล่าผู้รับใช้ สำหรับทุกสิ่งที่เป็นของพระเจ้า ทุกสิ่งที่ดีและชอบธรรม พญามารก็มีของลอกเลียนแบบราคาถูกที่ไม่ดีและไม่ชอบธรรม พญามารมีคริสตจักรปลอมทั้งหลาย ผมเชื่อว่ามีคริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่งบนโลกวันนี้ซึ่งไม่มีสักคนที่ได้รับการรอดเลยในคริสตจักรเหล่านั้น ผู้รับใช้ พวกเจ้าหน้าที่ และสมาชิกทุกคนเหล่านั้นปฏิเสธที่จะเชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบลมทินโดยพระโลหิต การตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์-และผู้ใดที่ไม่เชื่อความจริงที่สำคัญเหล่านี้ก็ไม่ได้รับความรอด!

พญามารมีเหล่าผู้รับใช้-ซึ่งได้รับการแต่งตั้งและการฝึกอบรมในโรงเรียนศาสนศาสตร์ประจำนิกายทั้งหลาย พวกเขามารับใช้เหมือนเป็นอาชีพหนึ่ง บางคนเข้าสู่การรับใช้เพราะพวกเขาคิดว่ามันเป็นงานง่าย เป็นวิธีง่าย ๆ ที่จะหาเลี้ยงชีพ พวกเขาชอบการแสดงใหญ่โต ชอบคำเยินยอที่พวกเขาได้รับจากมนุษย์ ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าเรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์ทั้งหลายที่ได้รับการสนับสนุนโดยศาสนาและนิกายต่าง ๆ พวกเขาได้รับปริญญาสาขาศาสนา และพวกเขาได้คริสตจักรใหญ่โต พวกเขาเทศนา “ข่าวประเสริฐ” ที่มีแนวคิดเสรีนิยม พวกเขาไม่เคยเทศนาต่อต้านบาป พวกเขาไม่เคยเทศนาเรื่องนรกที่เป็นไฟลุกไหม้จริง ๆ และพวกเขาไม่เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ผู้รับใช้เหล่านั้นมีแต่สมิสรเพื่อการสังสรรค์ซึ่งเรียกว่าคริสตจักรหนึ่ง-ห้องโถงเพื่อการสังสรรค์ซึ่งมียอดหลังคาสูงอยู่บนมัน! ผมไม่ได้กำลังตัดสินนะครับ ในถ้อยคำของพระเยซู “โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” (มธ. 7:20)

ข้อ 13: เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคณงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์

ในส่วนของเหล่าศัตรูของเขาในคริสตจักรที่เมืองโครีนธ์ เปาโลกล่าวว่า “คนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ” พวกเขาเป็น “บรรดาคณงานที่หลอกลวง” จนถึงจุดนี้ เปาโลไม่ได้เรียกคนเหล่านี้ว่าเป็นคนหลอกลวง แต่ในที่นี้เขาเรียกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าเป็นพวกคนหลอกลวง พวกคนลวงโลก และพวกศัตรูของพระเยซูคริสต์เจ้า ตามที่ข้อ 22 ในบทนี้กล่าว ดูเหมือนจะเป็นที่แน่นอนว่าคนเหล่านี้เป็นพวกยิว แต่ทำไมพวกเขาถึงมีส่วนเกี่ยวข้องในการเทศนา “อีกข่าวประเสริฐหนึ่ง” และอ้างตัวว่าเป็นเหล่าผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐของพระเยซู นั่น ผมไม่ทราบ เหตุผลประการเดียวที่ผมให้ได้ก็คือว่า พวกเขาทำแบบนั้นเพื่อเงิน อภิสัทย์ และการตกเป็นเป้าสายตาของสาธารณชน ชายและหญิงจำนวนมากถึงกับยอมขายจิตวิญญาณของตนเพื่อชื่อเสียงและโชค ลาภ!

คนพวกนี้มีเล่ห์เหลี่ยม พวกเขาเป็นคนมุสา และพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด-เหมือนกับพ่อของพวกเขา นั่นคือพญามาร พวกเขาเป็น “คณงานที่หลอกลวง” อย่างแท้จริงและพวกเขาใช้การหลอกลวงแสนเจ้าเล่ห์เพื่อทำให้สำเร็จตามความประสงค์ของตน พวกเขาเสแสร้งว่าเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์

ลองคิดดูสิครับ-พวกยิวที่ หากพวกเขาไม่กลับใจมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน, เกลียดซึ่งพระคริสต์ และเกลียดซึ่งทางพระเยซู และกระนั้นพวกเขาก็เป็นคนหน้าซื่อใจคดและเต็มไปด้วยการหลอกลวงจนพวกเขา

เต็มใจที่จะเสแสร้งว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์ เพื่อจะมีโอกาสเข้าไปในคริสตจักรและตักดวงสิงโต ก็ตามที่พวกเขาจะตักดวงได้เพื่อตัวเองโดยการเสแสร้งว่าเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรของพระเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาเกลียดชัง

ขอให้ผมได้กล่าวตรงนี้ว่าพญามารไม่สนว่าคน ๆ หนึ่งจะมีศาสนามากขนาดไหน และไม่สนว่าเขาจะร่วมประชุมกับคริสตจักรอย่างสัตย์ซื่อขนาดไหน มันไม่สนว่าคน ๆ หนึ่งจะถวายเงินมากขนาดไหนให้แก่คริสตจักรหรือแก่การกุศล トラバไตที่คน ๆ นั้นมาไม่ถึงการเชื่อวางใจในพระโลหิตที่ไหลรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้าเพื่อการยกโทษบาป พญามารอยากให้อัจฉริยะญาณใครก็ได้ตกนรก-ไม่ว่าจะเป็นนักเทศน์หรือผู้เชื่อธรรมดา-ผู้ไม่ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้น

“...ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์” คนทั้งหลายที่เป็นเหมือนศัตรูเหล่านี้ของอัครทูตเปาโลคือ พวกศัตรูของเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงทุกคนวันนี้ พวกเขา “แปลงร่าง”: จงสังเกต-พวกเขาไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า แต่พวกเขาทำให้ตัวเองเป็นเหล่าผู้รับใช้และคนงานทางศาสนาอื่น ๆ อีกหลายแบบ เพื่อทวนซ้ำคำกล่าวหาของเปาโล พวกเขา “แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์” นั่นคือ พวกเขาดูเฝิน ๆ เหมือนเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระคริสต์ เพราะพวกเขามีใบปริญญาจากสถาบันทางศาสนาบางแห่ง พวกเขาแต่งกายด้วยชุดทางศาสนาที่นิกายนั้น ๆ สนับสนุนสำหรับผู้รับใช้นั้น พวกเขาประกอบพิธีตามที่ระบบสมณะในนิกายนั้นวางแผนไว้ พวกเขายืนอยู่หลังธรรมาสัน พวกเขายึดพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง (แต่ตามกฎแล้ว ต้องเป็นฉบับแปลที่มีแนวคิดเสรีนิยมมาก ๆ) และดังนั้นพวกเขาจึงมีเครื่องหมายภายนอกทั้งหมดที่แสดงถึงการเป็นคนของพระเจ้า แต่ในใจของพวกเขา พวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคด พวกเขาเป็นของปลอม และพวกเขาชั่วร้าย

ข้อ 14: และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยังคงแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง

เมื่อเขากล่าวว่า “และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย” เปาโลก็บ่งบอกว่าไม่มีเหตุให้ต้องอัศจรรย์ใจหรือประหลาดใจเลยกับข้อกล่าวหาที่เขากำลังกล่าวไป (ในข้อ 13) จากนั้นเขาให้เหตุผลสำหรับคำกล่าวหาของเขา:

“...เพราะซาตานเอง...” ซาตานเคยเป็น “ลูซิเฟอร์ โอรสแห่งรุ่งอรุณ” ผู้ส่องแสงนั้น ผู้เจิดจ้า นั้น “เครูบผู้พิทักษ์ที่ได้รับการเจิมตั้งไว้” (อสย. 14:12-15; อสค. 28:12-15) เปาโลประกาศว่าเดี๋ยวนั้นซาตานเป็น “เจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ” พระของยุคนี้:

“แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้ มันก็ถูกซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศ ซึ่งในพวกเขา พระของโลก (ยุค) นี้ได้บังจิตใจทั้งหลายของพวกเขาซึ่งไม่เชื่อ เกรงว่าความสว่างของข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า จะส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3,4)

“และพระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งเคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป ครั้งเมื่อก่อนพวกท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ ตามเจ้าแห่งอำนาจของย่านอากาศ คือวิญญาณนั้นซึ่งบัดนี้กระทำกิจอยู่ในลูกทั้งหลายแห่งความไม่เชื่อฟัง” (อฟ. 2:1,2)

เปโตรบอกว่าพญามารปรากฏเป็นเหมือนสิงโตคำรามเช่นกัน: “จงมีสติสัมปชัญญะ จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าปฏิปักษ์ของพวกท่าน คือพญามาร ดุจสิงโตที่คำราม เดินไปรอบ ๆ โดยเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 ปต. 5:8)

ถ้าพญามารมาหาเอวาในสวนเอเดนในรูปแบบที่แท้จริงของมัน เธอก็คงกรีดร้องและหนีไปด้วยความกลัวเป็นแน่ แต่มันมาหาเธอในรูปของงูตัวหนึ่ง-ณ เวลานั้นเป็นสัตว์ที่แยบยลที่สุด เจ้าเล่ห์ที่สุดในพวกสัตว์แห่งท้องทุ่ง (ศึกษาปฐมกาล บทที่ 3)

นอกจากนี้ เมื่อพญามารมาหาพระเยซูหลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ (มธ. 4:1-11) มันก็ปรากฏตัวเป็นผู้หนึ่งที่มีความเคารพต่อพระเจ้า มันถึงขนาดยกข้อพระคัมภีร์ด้วยซ้ำ ถึงแม้มันไม่ได้ยกมาอย่างถูกต้องก็ตาม

“...ก็ยังคงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” ความสว่างเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์และความดีงามในพระคัมภีร์ ดังนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวว่าคุณตาที่ใช้รูปลักษณ์ภายนอกของบุคคลหนึ่งที่บริสุทธิ์และดีงาม-แต่ภายในนั้นมันคือผู้หลอกลวงและผู้ที่ทำลายมหากาฬ โดยการใช้อุปนิสัยของความบริสุทธิ์และความดีงาม มันจึงนำผู้คนให้หลงเงินไปอย่างง่ายดาย

เราควรเรียนรู้จากเรื่องนี้ว่าพญามารเป็นผู้มีฤทธิ์มาก สามารถใช้หลากหลายรูปแบบตามที่มันประสงค์ มันสามารถปรากฏเป็น “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” หรือเป็น “สิงโตคำราม” ผู้ทำลายก็ได้ ผู้หลอกลวงที่ชั่วนี้ทำการหลอกลวงมาหกพันปีแล้ว และมันเป็นเจ้าในเรื่องนี้ ข้อเท็จจริงนี้ควรเตือนความจำเราว่าไม่ใช่ทุกคนที่ดูเหมือนบริสุทธิ์เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ใช่ทุกคนที่ดูเฉิน ๆ เป็นคนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรม

เราไม่ควรคาดหวังว่าคุณตาจะปรากฏตัวในรูปแบบที่แท้จริงของมัน มันไม่เคยแสดงตัวแบบเปิดเผยว่าเป็นผู้ชั่วร้ายนั้น ผู้นำสะอิดสะเอียนที่มีอุปนิสัยดำมืด เต็มเปี่ยมด้วยความชั่วร้าย ฆาตกรรมและคำมูสา ถ้ามันปรากฏตัวในรูปแบบนี้ มันก็คงทำลายสิ่งที่มีนัยกำลังพยายามทำอยู่ นั่นคือ ทำให้จิตวิญญาณทุกดวงที่เกิดมาตกนรกให้หมด นี่คือเหตุผลที่บางคนไม่เชื่อว่ามีบุคคลที่ชั่วร้ายอย่างพญามาร ถึงแม้ว่าคนเหล่านี้-ซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลของพญามารอย่างต่อเนื่อง-ถูกจับไป “เป็นเชลยโดยมันตามความประสงค์ของมัน” (2 ทธ. 2:26)

ข้อ 15: เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาก็จะไปตามบรรดาการงานของพวกเขา

“เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไร...” ในข้อ 14 เปาโลกล่าวว่า “และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย...” นั่นคือ “อย่าประหลาดใจไปเลย อย่าอัศจรรย์ใจ” คำกล่าวของเขาตรงนี้มีความหมายเดียวกัน

“...ถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม...” เปาโลดูเหมือนจะบ่งบอกตรงนี้ว่าเหล่าศัตรูของเขา กำลังจงใจหลอกลวงผู้เชื่อชาวโครินธ์ถึงแม้จะประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามและเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์เจ้าก็ตาม พวกเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักร แต่จริง ๆ แล้วพวกเขาเป็นคนเลว ซึ่งกระทำการภายใต้การชี้นำของพญามารและทำตามความประสงค์ต่าง ๆ ของมัน

ถ้าซาตาน พญามาร เจ้าแห่งความชั่ว สามารถปรากฏตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง-ผู้ชอบธรรม, ผู้บริสุทธิ์-เราก็ไม่ต้องประหลาดใจเลยวันนี้ถ้าชายที่มีใจดำมืดที่สุดในชุมชนอาจดูเหมือนเป็นคนน่าเลื่อมใสและ

บริสุทธิ์ เขาอาจถึงกับกลายเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งและยืนอยู่บนธรรมาสน์โดยป่าวประกาศว่าเขาเป็นผู้รับใช้แห่ง
ข่าวประเสริฐ ในเมื่อแท้จริงแล้วเขามีใจที่ซื่อและหลอกลวง จำไว้ว่า-เราทำได้แต่มองที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่
พระเจ้าทรงเห็นจิตใจ เราควรระวังตัวอยู่เสมอ โดยระวังมาก ๆ ที่จะไม่ฟังมนุษย์คนใดหรืออ่านวรรณกรรมใดที่
ไม่ยอมรับส่วนใดของหลักพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น

ปกติแล้วเมื่อเราคิดถึงพญามารและที่ ๆ มันกำลังทำงานอยู่ เราก็คิดถึงบาร์ บ่อนพนัน โรงเหล้าและ
สถานที่อื่น ๆ แห่งความบาปเป็นหลัก แต่เราต้องไม่ลืมว่าพญามาร (ในตัวของเขาผู้รับใช้ของมัน) ก็อยู่บน
ธรรมาสน์ ในโรงเรียนคริสเตียน ในองค์การคริสเตียนตามที่ถูกเชื่อกันเช่นกัน ซาตานเป็นเจ้าของผู้หลอกลวง
ทุกคน และมันรู้ว่ามันสามารถสร้างความเสียหายต่อภายในของคริสตจักรหนึ่งได้มากกว่าที่มันสามารถกระทำ
ได้ต่อภายนอก

“...ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” มีผู้หลอกลวงและพวกผู้
พยากรณ์เท็จหลายคนอยู่บนธรรมาสน์ ผู้ซึ่งเข้าเรียนโรงเรียนศาสนศาสตร์แห่งเดียวกับเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริง
พวกเขาเทศนาพระคัมภีร์มากพอที่จะนำผู้คนให้เชื่อว่าพวกเขาเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริง และจากนั้นพวกเขาก็
ปลุกฝังหลักคำสอนผิดให้แก่ผู้คนและนำผู้คนให้หลงเงินไป พวกเขาแต่งตัวเหมือนเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริง พวกเขาพูดเหมือนเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริง พวกเขาทำตัวเหมือนเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริง แต่พระเจ้าทรงทราบใจของพวกเขา และปลายทางสุดท้ายของพวกเขาในโลกเหล่านี้จะเป็นการพิพากษาปรับโทษชั่ววันรันดร์ในบึงไฟนั้นกับพญามาร พ่อของพวกเขาคะตกรรมของพวกเขาในนิรันดร์กาลจะไม่ใช้ตามคำประกาศตัวทางศาสนาที่เสแสร้งของพวกเขา แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพวกเขาจะถูกเผาในความมืดมิดตลอดไปกับเหล่าคนชั่วทุกคน เพราะอุปนิสัยที่แท้จริงของพวกเขาและการงานของพวกเขา

วันพิพากษานั้นจะเป็นวันใหญ่ในหลายด้าน จะมีการเปิดเผยหลายอย่างในตอนนั้นที่ไม่สามารถถูกเปิดเผยได้จนกว่าจะถึงวันนั้น ในวันใหญ่นั้นผู้ลวงโลกทุกคน ครูสอนเท็จทุกคน นักศาสนาเทียมเท็จทุกคนจะถูกฉีกหน้ากาก คนหน้าซื่อใจคดและผู้หลอกลวงทุกคนจะถูกเห็นในอุปนิสัยที่แท้จริงของพวกเขา

ต้องมีวันพิพากษา ถ้ามีสวรรค์และนรก ถ้ามีพระเจ้าองค์หนึ่งและมารร้ายตนหนึ่ง ก็ต้องมีวันพิพากษาหนึ่ง มีสวรรค์และนรก มีพระเจ้าและพญามาร-และมีวันพิพากษารออยู่ข้างหน้า ไม่ว่าคุณจะเป็นใครหรืออะไร คุณจะได้รับบำเหน็จที่ยุติธรรมและถูกต้องของคุณ เพราะว่าพระเจ้าจะทรงพิพากษาในความชอบธรรม-และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถพิพากษาในความชอบธรรมได้เพราะว่าพระองค์ทรงชอบธรรม เมื่อคุณยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในวันนั้น คุณจะรับการพิพากษาที่ชอบธรรม สิ่งใดก็ตามที่คุณได้รับ ที่ไหนก็ตามที่คุณไป อยู่ชั่ววันรันดร์ จะถูกต้องแล้วเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา

ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงทิ้งลูซีเฟอร์ออกมาจากสวรรค์ มีผู้หลอกลวงและพวกผู้พยากรณ์เท็จมาตลอด-และจะมีพวกเขาเสมอไป ในคำเทศนาบนภูเขานั้น พระเยซูทรงเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จ และพระองค์ประทานวิธีต่าง ๆ ที่เราทราบได้ว่าพวกเขาเป็นของปลอม เมื่อเราทดสอบคนเหล่านั้นตามวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกำหนดไว้ เราก็บอกได้ว่าพวกเขาเป็นคนดีหรือคนเลว จริงหรือเท็จ จงสังเกตถ้อยคำของพระองค์ในมัทธิว 7:15-23:

ตนเอง ขณะที่พวกเขากินเลี้ยงร่วมกับพวกท่าน โดยมีตาเต็มไปด้วยการเล่นซู้ และที่หยุดจากบาปไม่ได้เลย โดย ล่อลวงบรรดาจิตใจที่ไม่มั่นคง พวกเขามีใจที่ประพฤติในทางโลก เป็นลูกที่ถูกสาปแช่ง ซึ่งได้สละทิ้งทางที่ถูก ต้องเสีย และหลงไปในทางผิด โดยดำเนินตามทางของบalaอัมบุตรชายของโบโซร์ ผู้ซึ่งรักค่าจ้างแห่งการ อธรรม แต่ได้ถูกว่ากล่าวเพราะความชั่วช้าของเขา ลาไปตัวนั้นพูดด้วยเสียงของมนุษย์ ได้ห้ามอาการคลุ้มคลั่ง ของผู้พยากรณ์คนนั้น คนเหล่านี้เป็นบ่อน้ำที่ปราศจากน้ำ เป็นหมูเมฆที่ถูกพายุพัดไป ซึ่งหมอกแห่งความมืดทึบ ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขาแล้วเป็นนิตย์” (2 ปต. 2:1-17)

ในจดหมายรักของพระเจ้าถึงลูกเล็กทั้งหลายของพระองค์ซึ่งถูกเขียนโดยยอห์นผู้ที่เป็นที่รัก เรามีคำ เตือนอันหลังนี้:

“พวกท่านที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทุก ๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมา จากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลกแล้ว

“โดยการนี้แหละพวกท่านก็รู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้ เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง ก็เป็นของพระเจ้า และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับ สภาพของเนื้อหนัง ก็ไม่ได้เป็นของพระเจ้า และนี่คือวิญญาณนั้นแห่งปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งวิญญาณนั้นพวก ท่านได้ยินแล้วว่ามันจะมา และกระทั้งบัดนี้มันก็อยู่ในโลกแล้ว

“พวกท่านเป็นของพระเจ้า ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ที่สถิตอยู่ใน พวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก เขาเหล่านั้นเป็นของโลก เหตุฉะนั้นพวกเขาจึงพูดถึงโลก และโลกก็ฟัง พวกเขา พวกเราเป็นของพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจาก็ฟังพวกเรา ผู้ที่ไม่ได้เป็นของพระเจาก็ไม่ฟังพวกเรา โดยการ นี้แหละพวกเราจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ” (1 ยอห์น 4:1-6)

บางคนอาจกล่าวว่า “ฉันจะแยกแยะผู้พยากรณ์เท็จจากผู้พยากรณ์แท้ได้อย่างไร?” ผมชี้ให้เห็นไปแล้ว ว่าหลายครั้งพวกครูสอนเท็จเหล่านี้ดูเหมือน, ทำตัวเหมือน, และพูดเหมือนเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงแห่งข้าว ประเสริฐ พวกเขาเข้าเรียนในโรงเรียนศาสนศาสตร์แห่งเดียวกันและรับปริญญาจากโรงเรียนเหล่านี้ พวกเขาได้ รับมอบอำนาจและถูกส่งออกไปโดยนิกายของพวกเขา แต่ภายในนั้นพวกเขาเป็น “สุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” แต่ถึงแม้มันอาจจะยากในบางกรณีที่จะแยกแยะระหว่างของจริงกับของปลอม ขอให้ผมได้กล่าวโดยไม่ลังเล และไม่เก็บงำไว้เลย: หลังจากฟังชายคนหนึ่งเทศนาหรือสั่งสอนหลายครั้งพอสมควรแล้ว ถ้าคุณบอกไม่ได้ว่าเขา เป็นผู้พยากรณ์เท็จหรือผู้พยากรณ์แท้ จังคังมีอะไรบางอย่างที่ผิดปกติในใจของคุณเอง

ถ้าคุณเป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว คุณก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และผมรับประกันคุณได้ว่า ถ้าคนของพระเจ้าอยู่บนธรรมาสน์เทศนาพระวจนะของพระเจ้า ถูกนำโดยพระวิญญาณ วิญญาณของเขาก็จะ เป็นพยานร่วมกับวิญญาณของคุณว่าเขาเป็นคนของพระเจ้า และถ้าไม่มีพยานเลยระหว่างคุณกับชายคนนั้นบน ธรรมาสน์ ผมก็ขอกกล่าวโดยไม่ลังเลหรือเกรงกลัวว่า ชายคนนั้นเป็นผู้พยากรณ์เท็จ! จำไว้ว่า-พระวิญญาณของ พระเจ้าทรงนำลูกของพระเจ้าเข้าในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง พระองค์ทรงเปิดเผยความจริงแก่ เรา และพระองค์จะทรงเตือนเราเกี่ยวกับคำสอนผิด

ถ้าคุณแยกแยะไม่ออกว่าใครเป็นผู้รับใช้ปลอม ใครเป็นผู้รับใช้แท้ ผมก็ขอแนะนำให้คุณให้ใช้เวลาตาม

ลำพังกับพระเจ้าและว่าคุณตกเป็นเหยื่อของผู้รับใช้ปลอมคนหนึ่งหรือไม่ ผู้ซึ่งเทศนาข่าวประเสริฐแบบเสรีนิยม และคุณมีศาสนาแทนที่จะมีการไถ่ ลองคิดดูให้ได้อย่างจริงจัง เพราะว่าคุณจะไม่ตกนรกแค่เพียงคนเดียว ถ้าคุณไปที่นั่น มันจะเป็นเวลานานชั่ววันรันดร์ ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดในโลกทั้งหมดก็คือ ที่คุณและผมจะต้องทราบแน่นอนว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว

คนที่ละทิ้งความจริง ครูสอนเท็จ จะไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เหมือน ๆ กัน อย่างไรก็ตาม เขาอาจทำเช่นนี้ในแบบที่แยบยลมาก ๆ ดังนั้นเราจึงต้องระวังให้ดี:

“ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย เวลานี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่พวกท่านได้ยินแล้วว่า ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์จะมา แม้แต่ตอนนี้ก็มีปฏิบัติต่อพระคริสต์อยู่หลายคนแล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราจึงทราบว่าเวลานี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว...

“แต่พวกท่านได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็ทราบทุกสิ่ง ข้าพเจ้ามิได้เขียนมายังพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะว่าพวกท่านรู้ความจริงแล้ว และรู้ว่าไม่มีคำมูสาใด ๆ ที่มาจากความจริง ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมูสา นอกจากผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์องค์นั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้ที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตร ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นเองก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ที่ยอมรับพระบุตร ก็มีพระบิดาด้วย...

“ข้าพเจ้าได้เขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่อลวงพวกท่าน แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่การเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” (1 ยอห์น 2:18-28)

ก่อนไปจากเนื้อหาส่วนนี้ที่เตือนเราเกี่ยวกับพวกผู้รับใช้ของพญามาร ขอให้ผมถามคุณ: คุณเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งที่เป็นของพระเจ้าหรือของพญามาร? คุณกำลังสนับสนุนศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่ถูกส่งมาโดยพระเจ้า หรือคนหนึ่งที่ได้รับพลังจากพญามาร? คุณกำลังถวายเงินของคุณเพื่อจ่ายเงินเดือนของชายคนหนึ่งที่เทศนาความจริง หรือคนหนึ่งที่เทศนาคาโวก? คุณกำลังสนับสนุนความชอบธรรมหรือความอธรรม? ถ้าคุณไม่ทราบ คุณก็ควรหาคำตอบให้ได้-เพราะว่าถ้าคุณบังเกิดใหม่แล้วและอยู่ในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่เป็นแบบเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม คุณก็จะสูญเสียบาเหน็จของคุณ คุณกำลังสนับสนุนศัตรูของข่าวประเสริฐแท้ของพระเยซูคริสต์เจ้า

ดังนั้นจงทดสอบศาสนาของคุณ ประการแรก จงแน่ใจว่าคุณบังเกิดใหม่แล้ว-และคุณสามารถแน่ใจได้ว่าคุณสามารถทราบได้ว่าคุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่คุณทราบได้ว่าคุณกำลังหายใจอยู่ และถ้าคุณไม่ทราบอย่างแน่นอนเช่นนั้นเลยว่าคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ผมก็เกลียดแทบตายกับยี่ห้อแห่งศาสนาของคุณอย่างแน่นอน! คุณบังเกิดใหม่แล้วใช่ไหม? ถ้าใช่ ก็จงถามคำถามนี้กับตัวคุณเอง: คริสตจักรของฉันเป็นคริสตจักรตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงไหม ซึ่งสนับสนุนนักเทศน์ตามพระคัมภีร์ที่แท้จริง

สนับสนุนแผนการแห่งการเผยแพร่ข่าวประเสริฐตามภาคพันธสัญญาใหม่? ถ้าคุณไม่อยู่ในคริสตจักรที่เป็นแบบนั้น จงทูลขอพระเจ้าให้นำพาคุณไปสู่คริสตจักรหนึ่งที่เป็นคริสตจักรท้องถิ่นที่แท้จริง เทศนาพระคัมภีร์และถวายเกียรติพระเจ้า ตามที่ผมชี้ให้เห็นไปแล้ว มันเป็นเรื่องอันตรายที่จะสนับสนุนผู้รับใช้คนหนึ่งเทศนาคำสอนผิด คนหนึ่งที่ไม่เทศนาหลักคำสอนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงกำหนดไว้แล้ว- “เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” (อ่าน 2 ยอห์น 7-11)

การรอดซึ่งถูกเสริมกำลังของเปาโล

ข้อ 16: ข้าพเจ้าขอกว่าอีกว่า อย่าให้ผู้ใดคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา หากคิดว่าเป็น ถึงอย่างนั้นก็ขอต้อนรับข้าพเจ้าไว้เหมือนอย่างคนเขลาคนหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง

“ข้าพเจ้าขอกว่าอีก...” นั่นคือ “ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องนี้ไปแล้ว ข้าพเจ้าจะกล่าวมันซ้ำอีกเพื่อเป็นการเน้นย้ำ”

“อย่าให้ผู้ใดคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา...” เห็นได้ชัดว่าเปาโลตระหนักดีถึงความไม่อาจเข้ากันได้ของการรอดเช่นนั้นกับอุปนิสัยแบบคริสเตียน และเขาเป็นกังวลมาก ๆ เกรงว่าผู้ใดจะคิดว่าเขารอดโดยไม่จำเป็นจริง ๆ มันเป็นเหตุจำเป็นสำหรับเขา

“...หากคิดว่าเป็น ถึงอย่างนั้นก็ขอต้อนรับข้าพเจ้าไว้เหมือนอย่างคนเขลาคนหนึ่งเถิด...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดจริง ๆ ว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่ ก็ขออดทนกับความโง่ของข้าพเจ้าเถิด จงอดทนกับข้าพเจ้าต่อไปอีกสักนิดเถิดและพวกท่านจะเข้าใจ”

นี่ถือว่าเป็นครั้งที่สี่แล้วที่เปาโลพยายามที่จะเริ่มต้นการรอดของตน (ดู บทที่ 10 ข้อ 7 และ 8) ตอนแรกเขาถูกขัดจังหวะโดยการระลึกถึงการรอดอันว่างเปล่าของพวกครูสอนเท็จในเมืองโครินธ์ (บทที่ 10 ข้อ 9) เขาถูกขัดจังหวะอีกครั้งด้วยความยุ่งยากของการต้องรอดต่อคนทั้งหลายที่ถูกบิดเบือนเช่นนั้นโดยอิทธิพลของพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น (บทที่ 11 ข้อ 2) การรอดของเขาถูกขัดจังหวะอีกครั้งเมื่อเขาหยุดเพื่อตอบข้อกล่าวหาที่เกิดขึ้นเพราะการที่เขาปฏิเสธที่จะรับเงินจากชาวโครินธ์ (บทที่ 11 ข้อ 7) บัดนี้เขากลับมายังประเด็นนี้และเป็นครั้งแรกเลยที่เขาเสร็จสิ้นสิ่งที่เขาพยายามที่จะกล่าวมาโดยตลอด

เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้ากำลังพูดซ้ำ ข้าพเจ้าทราบดี ข้าพเจ้าพูดไปเยอะแล้วเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ซึ่งในสายตาของพวกท่านอาจดูเหมือนโง่เขลามาก ๆ มันอาจดูเหมือนเป็นการรอดที่ไร้สาระ ข้าพเจ้าพร้อมใจยอมรับว่าการรอดในลักษณะนี้เกี่ยวกับตัวเองปกติแล้วย่อมถูกมองว่าเป็นความโง่เขลา แต่ในกรณีของข้าพเจ้ามันเป็นเหตุจำเป็นจริง ๆ เพราะว่าข้าพเจ้ากำลังถูกโจมตีโดยพวกศัตรูที่ประกาศว่าข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตของพระเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องพูดปกป้องตัวเอง ข้าพเจ้าต้องปกป้องอุปนิสัยของข้าพเจ้าและการทรงเรียกของข้าพเจ้า ถ้าพวกท่านคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่ ก็จงรับข้าพเจ้าดูจนจนโง่คนหนึ่งเถิด ขอเพียงอดทนกับข้าพเจ้าอย่างที่ท่านได้กระทำแล้วในอดีต อย่าปฏิเสธข้าพเจ้าเลย อย่ารังเกียจข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ารู้สึกจำใจต้องพูดในลักษณะนี้”

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง” ดูเหมือนจะมีการประชดในคำว่า “บ้าง” (คือ “สักเล็กน้อย”) นัยสำคัญก็คือว่าเนื่องจากคนอื่นได้รับอนุญาตให้รอดได้เยาะเย้ย แน่แน่นอนว่าพวกเขาควรจะอนุญาตให้เปาโล

อวดได้ “สักเล็กน้อย”

ข้อ 17: สิ่งซึ่งข้าพเจ้าพูดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เหมือนพูดอย่างโง่เขลาในความไว้เนื้อเชื่อใจนี้แห่งการอวด

เปาโลกล่าวว่า “สิ่งซึ่งข้าพเจ้าพูดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า...” วลี “ไม่ได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า” อาจหมายความว่า “ไม่ได้รับการตลใจจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ดู 1 คร. 7:12) หรือมันอาจหมายความว่า “ไม่ใช่เป็นแบบอย่างหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ดู 1 โครินธ์ 15:32 และ 2 โครินธ์ 1:17) ไม่ว่าจะด้วยการตีความแบบใด ดูเหมือนเปาโลกำลังกล่าวว่า “การอวดของข้าพเจ้า ซึ่งพิจารณาเพียงลำพัง ไม่ใช่ตามแบบองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่มันกลายเป็นเช่นนั้นโดยเจตนาของข้าพเจ้า เพราะว่ามันถูกทำลงไปเพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้าและเพื่อเห็นแก่ชาวประเสริฐ”

“...แต่เหมือนพูดอย่างโง่เขลา ในความไว้เนื้อเชื่อใจนี้แห่งการอวด” มีคนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่ยกคำคัดค้านหลายประการเกี่ยวกับวิธีการรับใช้ของเปาโล อย่างไรก็ตาม เปาโลยกมูลเหตุของพวกเขาเองขึ้นมาโจมตีและแสดงให้เห็นว่ามูลเหตุเหล่านั้นต่ำช้าและไม่ควรค่า พวกเขาไม่มีมูลเหตุอันเพียงพอสำหรับการประพฤติแบบไม่เป็นคริสเตียนของพวกเขาที่กระทำต่อเขา เปาโลตั้งใจแน่วแน่ที่จะประกาศข่าวประเสริฐและ “โดยทุกวิถีทาง” ที่จะช่วยบางคนให้รอด ตามที่เขากล่าวใน 1 โครินธ์ 9:22: “ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด”

เราต้องกระทำกิจกับมนุษยชาติตามอย่างที่พวกเขาเป็น พร้อมกับความหวังที่ว่าในวิธีนี้เราอาจนำพวกเขาให้กลายเป็นสิ่งที่ตอนนี้พวกเขาไม่ได้เป็น มนุษย์ธรรมดาไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณ เขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เขาไม่เป็นคนชอบธรรม เขาเป็นคนอธรรม เขาไม่เป็นผู้ใหญ่ เขายังเป็นเด็กอยู่ ดังนั้นเราจึงต้องกระทำกิจกับเขาในฐานะคนที่เสื่อมทรามอย่างที่สุด โดยให้ข่าวประเสริฐแก่เขา ใ่วางใจว่าดวงตาแห่งความเข้าใจของเขาจะถูกเปิดผ่านทางกรกระทำกิจของพระวิญญาณและความสว่างแห่งพระวามะ เราไม่สามารถยอมขอมกับมนุษย์เพื่อจะชนะพวกเขาได้ ถ้าเราชนะผู้คนมาเพื่อพระคริสต์และถ้าเราทำให้อุดมการณ์ของพระคริสต์รุดหน้าไปอย่างที่เราควร เราก็ต้องมีจุดยืนที่หนักแน่นไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร เราจะต้องดำเนิน “ตามองค์พระผู้เป็นเจ้า” เราจะต้อง “ตามรอยพระบาทของพระองค์” และเมื่อเรามอบทางของเราไว้กับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงนำวิถีทางทั้งหลายของเรา

ข้อ 18: โดยเห็นว่าหลายคนอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดเช่นกัน

การ “อวดตามเนื้อหนัง” คือการอวดในสิ่งที่อยู่ภายนอกทั้งหลาย-การไขว่คว้า การเสาะหา และการเชี่ยวชาญในสิ่งที่อยู่ภายนอกทั้งหลาย พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนถึงข้อแก้ตัวที่ถูกบอกเป็นนัยตอนแรกนั้น

“...ข้าพเจ้าก็จะอวดเช่นกัน” มันเป็นเพราะว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นอวด “ตามเนื้อหนัง” เปาโลจึงรู้สึกว่ามันจำเป็นต้องอวดเช่นกัน การเน้นในที่นี้อยู่ตรงที่เหตุผลสำหรับการอวดของเขา คำว่า “ตามเนื้อหนัง” แสดงให้เห็นว่าการอวดเช่นนั้นไม่มีทางเป็น “ตามน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ ดังนั้นเปาโลจึงรู้สึกว่าตนต้องกล่าวขอภัยบ้างสำหรับการหันไปพึ่งการอวดและการยกย่องตัวเอง ผมไม่อาจเน้นย้ำอย่างหนักแน่น

เกินไปว่าการรอดนี้เป็นสิ่งจำเป็นในกรณีของอัครทูตเปาโล ถึงแม้เขาไม่ชอบรอดเลยก็ตาม

คำกล่าวในพระคำข้อนี้มีไว้เพื่อเตรียมเหล่าผู้อ่านของเปาโลในเมืองโครินธ์ให้พร้อมสำหรับการรอด “ฝ่ายเนื้อหนัง” ซึ่งเขากำลังจะกระทำฝ่ายเนื้อหนังเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขาอดเป็นสิ่งภายนอกและเกี่ยวข้องกับสภาพการณ์แวดล้อม เช่น การมีเชื้อสายคนฮีบรู, การงานหนัก, และการทนทุกข์ต่าง ๆ (ดู ข้อ 22 และ 23 ของบทนี้)

ข้อ 19: เพราะว่าพวกท่านทนเหล่าคนเขลาด้วยความยินดี โดยเห็นว่าพวกท่านเองมีปัญหา

ในพระคำข้อนี้ เรามีถ้อยคำที่ประชดประชันมากที่สุดที่เคยถูกเขียนโดยอัครทูตเปาโล เขากำลังกล่าวว่า “พวกท่านยอมทนและสู้ทนคนเหล่านั้นที่เป็นคนโง่จริง ๆ พวกท่านประกาศตัวว่ามีสติปัญญายิ่งใหญ่ แต่แล้วพวกท่านที่เป็นคนมีปัญหาขนาดนั้นก็มิอัสระและสุขใจยอมทนพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นที่โง่เขลาเหลือเกินในการรอดของพวกเขา โดยป่าวประกาศคุณความดีและความสำเร็จของตน บัดนี้เนื่องจากพวกท่านอนุญาตพวกเขามากขนาดนั้น จงอนุญาตให้ข้าพเจ้ารอดได้สักเล็กน้อยเถิด”

เมื่อกล่าวปกป้องการรอดของเขาเองด้วยความขมขื่นและการประชดประชัน เปาโลก็สนับสนุนทันทีในพระคำข้อถัดไป

ข้อ 20: เพราะพวกท่านทนเอา ถ้าผู้ใดนำพวกท่านเข้าสู่การเป็นทาส ถ้าผู้ใดล้างผลาญพวกท่าน ถ้าผู้ใดมายึดของของพวกท่านไป ถ้าผู้ใดยกย่องตัวเอง ถ้าผู้ใดตบหน้าพวกท่าน

“เพราะพวกท่านทนเอา (หรือสู้ทน) ถ้าผู้ใดนำพวกท่านเข้าสู่การเป็นทาส...” นั่นคือ “พวกท่านอดทนกับคนทั้งหลายที่เอาเปรียบพวกท่านในทุกทาง-ถ้าผู้ใดทำให้พวกท่านเป็นทาส ถ้าเขาอดเบ่งเหนือพวกท่านในแบบและลักษณะที่ตามใจชอบที่สุด” มันน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ ที่ได้เห็นว่าพวกผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้สามารถทำให้เหล่าสาวกของตนตกต่ำจนกลายเป็นทาสได้ แนวคิดนี้น่าจะเป็นว่าพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นจัดตั้งความเป็นเจ้านายเหนือชาวโครินธ์เหล่านั้นจนคนเหล่านั้นทำลายอิสรภาพในความคิดเห็นของพวกเขาและทำให้พวกเขาตกเป็นทาสต่อความประสงค์ต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นเอง

“...ถ้าผู้ใดล้างผลาญพวกท่าน”-นั่นคือ โดยข้อเรียกร้องต่าง ๆ ที่ไม่สมเหตุสมผลของคนผู้นั้น โดยเอาเงินจากพวกเขาขณะที่อดว่าตนไม่ได้เป็นภาระแก่พวกเขา

“...ถ้าผู้ใดมายึดของของพวกท่านไป”- “ถ้าผู้นั้นมาพรากไปจากพวกท่านแล้วซ้ำอีกโดยการใช้ความรุนแรงแบบเปิดเผย”- “ถ้าผู้ใดยกย่องตัวเอง”-นั่นคือ ยกชูตัวเองโดยการชมเชยตัวเองแบบไม่สมเหตุสมผลที่สุด

“...ถ้าผู้ใดตบหน้าพวกท่าน” เปาโลกำลังกล่าวว่า “แม้หากว่าผู้นั้นตบหน้าพวกท่านภายใต้การเสแสร้งว่ามีความกระตือรือร้นแบบพระเจ้า พวกท่านก็ทนการตบนั้น พวกท่านรับการตบนั้น พวกท่านไม่อ้าปากพูดเลย” นี่อาจหมายถึงพฤติกรรมที่โหดร้ายและดูถูก หรือมันอาจหมายถึงการตบหน้าจริง ๆ ก็ได้ ในความคิดของเรา การตบหน้าคนจริง ๆ ก็เป็นสิ่งที่เกินธรรมดาและเกินจะคิดได้อย่างสิ้นเชิง แต่เราต้องตระหนักว่าความเชื่อแบบคริสเตียนได้เปลี่ยนแปลงนิสัยมากมายในศาสนาไปแล้ว ความเชื่อแบบคริสเตียนได้เริ่มต้นกับพระคริสต์ ชาวฮีบรูที่ต่ำต้อย ถ่อมใจ และอดกลั้นพระทัย ก่อนสมัยของพระองค์ หลายศาสนามีความโหดร้ายทารุณ

มาก ๆ ในการนมัสการของพวกเขา (ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ โปรดศึกษาค้นคว้า 1 พงศ์กษัตริย์ 22:24; มัทธิว 5:39; ลูกา 22:64; กิจการ 23:2; 1 ทิโมธี 3:3; และทิตัส 1:7)

ชาวโครินธ์เหล่านั้นไม่ได้แสดงสติปัญญาเลยโดยความทุ่มเทแบบสิ้นสุดใจและความเคารพที่มีต่อพวกครูสอนเท็จเหล่านั้น ซึ่งพวกเขาได้สู้ทนการปฏิบัติอันหยาบช้ำจากคนเหล่านั้น พวกเขาได้อนุญาตให้ครูเหล่านั้นมาทำให้พวกเขาสับสน ให้ก่อกินทรัพย์สิ่งของของพวกเขา และปฏิบัติกับพวกเขาด้วยความเหยียดหยามและการดูหมิ่น เมื่อเห็นว่าชาวโครินธ์เหล่านั้น-หรือบางคนในท่ามกลางพวกเขาเป็นอย่างไร-สามารถอดทนได้อย่างสบาย ๆ มากขนาดนั้นจากครูสอนเท็จเหล่านี้และเหล่าศัตรูของอัครทูตเปาโล มันจึงดูเหมือนสมเหตุสมผลสำหรับเปาโลที่จะปรารถนาและคาดหวังว่าพวกเขาควรอดทนกับเขาสักเล็กน้อย

ข้อ 21: ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับเรื่องการเหยียดหยาม รวากับว่าพวกเราเคยอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม ในแห่งไหนใดก็ตามที่ผู้ใดมีใจกล้า (ข้าพเจ้าพูดอย่างโง่เขลา) ข้าพเจ้าก็มีใจกล้าเช่นกัน

“ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับเรื่องการเหยียดหยาม รวากับว่าพวกเราเคยอ่อนแอ”-นั่นคือ “รวากับว่าข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์กล่าวอ้างอะไรเลยที่จะเสนอเกี่ยวกับตำแหน่งอัครทูตของข้าพเจ้า รวากับว่าข้าพเจ้าไม่มีเหตุอันสมควรที่จะอวด แต่กลับต้องยอมจำนนต่อคำเหยียดหยามนี้ที่เหล่าศัตรูของข้าพเจ้าโยนเข้าใส่ข้าพเจ้า” เหล่าศัตรูของเปาโลได้กล่าวว่าเขาแข็งแกร่งและมีฤทธิ์มากในจดหมายหลายฉบับของเขา แต่อ่อนแอยามอยู่ต่อหน้า (บทที่ 10 ข้อ 10) ในที่นี้เปาโลขอรับรองชาวโครินธ์เหล่านั้นให้อดทนกับเขาแม้กระทั่งในเรื่องการถูกมองว่าอ่อนแอซึ่งเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นจริง

“รวากับว่า” บอกเป็นนัยว่าเปาโลไม่ยอมรับความยุติธรรมของคำกล่าวหาเหล่านั้นเลย เขาปล่อยมันผ่านไปและแสดงให้เห็นต่อไปว่าเขาเองก็สามารถแสดงความกล้าเมื่อถึงคราวจำเป็นได้เช่นกัน เปาโลวางทุกสิ่งบนแท่นบูชาแล้ว-ทั้งชีวิตของเขา ตัวตนของเขา และทั้งหมดที่เขาจะมี-และโดยการทำสิ่งทั้งหลายที่พระคริสต์ได้ทรงเรียกเขาให้กระทำ ไปที่ ๆ พระองค์ทรงเรียกเขาให้ไป เขาได้กลายเป็นผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ โดยพึ่งพาพระคริสต์อย่างสิ้นสุดใจ ถ้อยคำเหล่านี้อยู่ตรงนี้เพื่อทำให้การเปรียบเทียบความตรงข้ามกันซึ่งจะตามมาปรากฏเด่นชัด (โปรดหมายเหตุถ้อยคำของเปาโลในฟิลิปปี 3:8: “ใช่แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”)

“อย่างไรก็ตาม ในแห่งไหนใดก็ตามที่ผู้ใดมีใจกล้า...” เหล่าคู่ปรับของเปาโลมีความกล้าสุดขีด แต่เปาโลประกาศว่า “ข้าพเจ้าก็มีใจกล้าเช่นกัน” และนี่ช่วยให้เราเห็น (เหมือนในข้อ 16 และ 18) การเปรียบเทียบกันระหว่างเปาโลกับเหล่าศัตรูของเขา ในลักษณะใดก็ตามที่พวกเขากระทำการอย่างไร้ความกลัว โดยไม่สนใจผลที่ตามมาทั้งหลาย เปาโลก็ไม่กลัวและมีใจกล้าพอ ๆ กัน-ถึงแม้เขาพร้อมมาก ๆ ที่จะรับรู้ความอ่อนแอของตัวเอง เหล่าศัตรูของเขาไม่กลัวที่จะใช้อำนาจบาตรใหญ่เหนือคริสตจักรของพระคริสต์ และเปาโลก็ไม่กลัวที่จะลงโทษพวกเขาที่ทำแบบนั้น

แนวคิดของเปาโลในที่นี้ดูเหมือนจะเป็นเช่นนี้:

“ข้าพเจ้าพูดถึงความอภัยศ หรือการเหยียดหยาม รวาก็ว่าข้าพเจ้าอ่อนแอ รวาก็ว่าข้าพเจ้าพร้อมที่จะยอมรับว่าทุกสิ่งที่พวกศัตรูของข้าพเจ้าได้พูดเกี่ยวกับข้าพเจ้านั้นเป็นความจริง เกี่ยวกับทุกสิ่งที่พวกเขาได้กล่าวนั้นซึ่งเป็นการด่าว่าหรือน้ออภัยศอดสู ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับการที่ข้าพเจ้าขาดคุณสมบัติสำหรับตำแหน่งอัครทูต ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับการที่ข้าพเจ้าไม่มีอุปนิสัย การพูดไม่เก่งของข้าพเจ้า การขาดยศถาบรรดาศักดิ์อันสูงส่งเท่าที่เกี่ยวข้อกับชนชาติอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยืนยันสิทธิ์ของข้าพเจ้าอย่างที่ว่าข้าพเจ้าจะทำก็ได้ แต่ข้าพเจ้าได้ใช้เหตุผลกับพวกท่านราวกับว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นความจริง-ราวกับว่าทุกสิ่งที่มีเกียรติในเรื่องราวชาติกำเนิดและในยศถาบรรดาศักดิ์เป็นของเหล่าศัตรูของข้าพเจ้า และราวกับว่าทุกสิ่งที่ต่ำทรามและไม่คู่ควรเป็นของข้าพเจ้า แต่มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย! คำกล่าวหาเหล่านั้นของพวกเราไม่เป็นความจริงเลย ข้าพเจ้ากล่าวได้อย่างสัตย์จริงว่าสิ่งใดก็ตามที่พวกเรามี ข้าพเจ้าก็มี สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาสามารถรอดได้ ข้าพเจ้าก็รอดได้ในแบบที่ยิ่งใหญ่กว่าและในระดับที่มากกว่า ข้อได้เปรียบใดก็ตามที่มีอยู่ในชาติกำเนิดของพวกเขา ชาติกำเนิดของข้าพเจ้าก็มีข้อได้เปรียบที่มากกว่า และข้าพเจ้าพิสูจน์ได้ว่าข้าพเจ้าได้ประสบความสำเร็จในการทำงานเหนือยาก ความลำบากและการทนทุกข์หลายอย่างในตำแหน่งอัครทูตซึ่งมากเกินกว่าสิ่งใดที่พวกเขาเคยรู้จัก”

“(ข้าพเจ้าพูดอย่างโง่เขลา)” เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “บัดนี้จงจำไว้ว่าข้าพเจ้ากำลังพูดในฐานะคนโง่ เพราะว่าข้าพเจ้าถูกกล่าวหาว่าเป็นคนโง่ ดังนั้นจงจำเรื่องนี้ให้ขึ้นใจขณะที่ข้าพเจ้าพูดต่อไป จงจำให้ขึ้นใจว่าตามที่พวกศัตรูของข้าพเจ้ากล่าว ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ์อ้างเกียรติยศในหมู่ผู้คนเลย ข้าพเจ้าไม่อาจรอดอ้างตำแหน่งอัครทูตได้ และข้าพเจ้ากำลังรอดในเรื่องเกียรติยศที่ไม่ได้เป็นของข้าพเจ้าเลย และเมื่อพวกท่านจดจำเรื่องนี้ไว้ ก็ขอให้ข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวของข้าพเจ้าเถิด”

พระคำตอนนี้มีลักษณะเสียดสีในระดับสูงที่สุด นัยสำคัญตรงนี้ก็คือน่า- “มันเป็นเรื่องไร้สาระและโง่เขลาอย่างไม่ต้องสงสัยที่ผู้ใดจะรอด ผู้ซึ่งมีแค่คุณสมบัติเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้ามี แต่พวกท่านกล่าวว่ามีสติปัญญามากมายจริง ๆ ในการรอดของพวกเขา ผู้ซึ่งมีของประทานอันสูงส่งมากมายยิ่งกว่าสำหรับตำแหน่งอัครทูต”

บัดนี้เปาโลเริ่มกล่าวต่อไปอย่างเต็มที่เกี่ยวกับข้อได้เปรียบแห่งชาติกำเนิดของตนและเกี่ยวกับการงานหนักของตนในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยปฏิบัติตามพันธกิจที่ให้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่ทุกคนในทุกหนแห่ง

ข้อ 22: พวกเขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นคนอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน

“พวกเขาเป็นชาติฮีบรูหรือ” คำว่า “ชาติฮีบรู” ถูกใช้เป็นพิเศษกับพวกยิวที่ยังจำได้และยังพูดภาษาฮีบรูสมัยโบราณของตนอยู่เหมือนเดิม มียิวบางคนที่กระจัดกระจายไปทั่วโลกที่ลืมภาษาแม่ของตนไปแล้วและพูดภาษากรีก

คำกล่าวตรงนี้พิสูจน์ว่าคุณเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ที่กำลังก่อความยุ่งยากเป็นชนชาติฮีบรู อาจเป็นได้ว่าพวกเขาเกิดและศึกษาเรียนรู้ในประเทศกรีซ และเชี่ยวชาญในหลักปรัชญาและศิลปะการพูดแบบชาวกรีก มันเห็นได้ชัดเช่นกันว่าพวกเขามีความภาคภูมิใจยิ่งนักในการเป็นยิว โดยมีความเชื่อมโยงกับผู้คนและแผ่นดินที่

เป็นที่มาของศาสนานั้นซึ่งคริสตจักรชาวโครินธ์ประกาศตัวว่านับถืออยู่ตอนนี้ มีการบ่งบอกในภาคพันธสัญญาใหม่ว่าทั่วทุกหนแห่งเหล่าคริสเตียนชาวอีวัรารู้สึกว่าตนมีความเหนือกว่าพวกคนต่างชาติหรือคนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อมาจากท่ามกลางพวกนอกศาสนา การอวดของพวกเขาน่าจะเป็นว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของเหล่าอัครบิดรในแผ่นดินของพวกผู้พยากรณ์ นอกจากนี้ พวกเขาพูดภาษาซึ่งพระดำรัสของพระเจ้าถูกประทานให้

แต่คำตอบของเปาโลสำหรับเรื่องนี้ก็คือว่า “ข้าพเจ้าก็เป็น (ชาติฮีบรู เหมือนกัน” ในฟิลิปี 3:5 เปาโลกล่าวว่าเขา “ได้เข้าสู่หน้ตในวันที่แปด เป็นเชื้อสายของคนอิสราเอล เป็นเผ่าเบนยามิน เป็นชนชาติฮีบรู เกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี” สิ่งซึ่งเปาโลหมายความอย่างชัดเจนก็คือว่าพ่อแม่ของเขาเป็นพวกยิวแห่งดินแดนปาเลสไตน์ เราทราบว่าเขาเกิดในเมืองทาร์ซัส แต่ไม่ได้ยกเลิกคำกล่าวอ้างของเขาในเรื่องการถือสัญชาติอิสราเอลหรือภาษาฮีบรูแต่อย่างใด เปาโลจึงมีข้อได้เปรียบเหนือเหล่าศัตรูของเขาในด้านนี้

“พวกเขาเป็นคนอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน” เปาโลมีข้อได้เปรียบของพวกเขาในเรื่องชาติกำเนิด เขาเป็นคนอิสราเอลแห่งเผ่าเบนยามิน เป็นฟาริสี เข้าสู่หน้ตตามเวลาที่กำหนดตามบทบัญญัติของชนชาติอิสราเอล ศึกษาเล่าเรียนที่เท้าของกามาลิเอล ในคำแก้ต่างของเขาต่อหน้าฝูงชนในกรุงเยรูซาเล็ม เขากล่าวว่า “แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคนหนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ที่เท้าของกามาลิเอล และได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่งพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ และได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้” (กิจการ 22:3) เขาเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นในกรุงโรมว่า “...ข้าพเจ้าเองก็เป็นคนอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน” (รม. 11:1)

“พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ” -นั่นคือ “พวกศัตรูของข้าพเจ้าอวดว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ?” สำหรับยิวทุกคน นี้ถูกถือว่าเป็นเกียรติอันโดดเด่นและสูงส่ง ในยอห์น 8:39 เราอ่านว่า: “เขาทั้งหลายจึงตอบและทูลพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบรรดาบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะทำการงานเหล่านั้นของอับราฮัม” และยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวแก่ผู้นำยิวบางคนเหล่านั้นว่า “อย่าคิดที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้” (มธ. 3:9)

เห็นได้ชัดว่าพวกครูสอนเท็จในเมืองโครินธ์อวดว่าพวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งทำให้พวกเขามีคุณสมบัติในการเป็นอัครทูต เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน”

ข้อ 23: พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า ในบรรดารอยเข็ญก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า ในการหวัดตายก็บ่อย ๆ

ในพระคำข้อนี้เปาโลประกาศอีกครั้งว่า “ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่” ภาษากรีกมีความหมายตรงตัวว่า “เหมือนคนบ้า” คำที่แปลเป็น “คนโง่” ตรงนี้มีความรุนแรงมากกว่าคำที่ถูกใช้ในข้อ 16 และ 19 เปาโลไม่ได้

กำลังคิดตรงนี้มากขนาดนั้นว่าคำกล่าวทั้งหลายของเขาจะทำให้ชาวโครินธ์ประทับใจอย่างไร แทนที่จะทำแบบนั้น เขาคิดถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ การรอดทั้งสิ้นก็ถูกตัดออกไป: “แล้วการไถ่รอดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ” (รม. 3:27)

จงเปรียบเทียบถ้อยคำเหล่านี้กับลูกา 17:10: “ดังนั้นเช่นกันพวกท่าน เมื่อพวกท่านจะได้กระทำสิ่งสารพัดเหล่านั้นซึ่งทรงบัญชาไว้แก่พวกท่านนั้น ก็จงกล่าวว่ ‘พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีผลประโยชน์ต่อ นาย พวกข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งเป็นหน้าที่ของพวกข้าพเจ้าที่จะกระทำ’”

มันเป็นเรื่องที่โง่เขลาและบ้าลืมนิดที่ใครจะไถ่รอดถึงสิ่งใดเพื่อเป็นเหตุให้เขาทวงบำเหน็จจากพระเจ้าได้ เราไม่ทวงบำเหน็จจากพระเจ้า เรารับบำเหน็จทั้งหลายเพราะพระคุณและความดีงามของพระเจ้า เราไม่เรียกร้องให้พระเจ้าลุกขึ้นมาสั่งและสั่งเกิดสิ่งที่เราได้กระทำ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอภิสิทธิ์ในการทำสิ่งนั้น ๆ ดังนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า การรอดทั้งปวงจึงถูกตัดออกไป

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็ยังเป็นข้อเท็จจริง-และในที่นี้เปาโลยกข้อเท็จจริงเหล่านั้น ไม่ใช่เพื่อที่จะยกย่องตัวเขาเอง แต่เพื่อหักล้างคำกล่าวอ้างทั้งหลายซึ่งไม่ควรถูกยกขึ้นมาเลย ให้เราดูถ้อยคำของเขาในข้อ 11 ของบทที่ 12: “ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการรอด พวกท่านได้บังคับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าควรได้รับการยกย่องจากพวกท่านแล้ว เหตุว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลยก็ตาม”

เมื่อนำเสนอความน่าเชื่อถือต่าง ๆ ของเขาในฐานะอัครทูตแล้ว-และความน่าเชื่อถือต่าง ๆ ของเขาคือ รอยแผลเป็นของเขา-เปาโลจึงถาม (ตรงนี้ในข้อ 23 ของการศึกษานี้ของเรา) ว่า “พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ” จากนั้นเขาก็ตอบว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า”-ในทุกทาง

“...ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า...” เปาโลบอกชาวโครินธ์ในจดหมายฝากฉบับแรกของตนว่า “แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่ และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรงอยู่กับข้าพเจ้า” (1 คร. 15:10) บัดนี้เขาเริ่มให้ข้อพิสูจน์แห่งคำกล่าวอ้างของเขาที่ว่าเขาทำงานหนักมากกว่าคนใดในพวกเขา และข้อพิสูจน์ของเขาก็ปรากฏมิใช่ในคำพูดแต่ในการกระทำ เขายกสิ่งที่อรรถาธิบายเล่มหนึ่งพรรณนาว่าเป็น “ชีวิตหนึ่งซึ่งจนถึงบัดนี้ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของโลก” (คำพรรณนานี้ แน่นนอนว่าไม่รวมถึงชีวิตของพระเยซูคริสต์เจ้า ซึ่งไม่มีผู้ใดเปรียบได้) โลกไม่เคยพบเห็นในมนุษย์ธรรมดา ความทุ่มเทหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับเสียสละหลายอย่างแบบที่เปาโลพรรณนาในข้อพระคำตอนที่เรากำลังศึกษากันอยู่ การเสียสละเหล่านี้ครอบคลุมช่วงเวลาอย่างน้อยสิบสี่ปี และเป็นภาระเสียสละเพื่อประโยชน์สุขของมนุษยชาติโดยรวมล้วน ๆ โดยไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์อันเห็นแก่ตัวเลย และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้ซึ่งเขารับใช้

“...ในบรรดารอยเขี้ยวก็เกินขนาด...” นั่นคือ “ข้าพเจ้าถูกเขี้ยวบ่อยครั้งมากกว่าคนใดในพวกเขา”

“...ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า...” เปาโลเคยติดคุกหลายครั้งมากกว่าที่ถูกบันทึกไว้ มีการจำคุกเพียงครั้ง

เดียวที่ถูกกล่าวถึงเรื่อยมาจนถึงเวลานี้ในบันทึกที่ถูกเขียนโดยลูกาในหนังสือกิจการ ก่อนที่จดหมายฝากฉบับนี้ถึงชาวโครินธ์ถูกเขียนขึ้น การจำคุกครั้งนั้นคือที่เมืองฟิลิปปีกับสึลาส (กิจการ 16:23-40) แต่เราต้องจำไว้ว่าหลายเหตุการณ์ถูกละไว้โดยลูกาอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะว่าเขาไม่ได้พยายามที่จะให้บันทึกอันครบถ้วนของการงานหนักและการทนทุกข์ทั้งหมดของเปาโล

“...ในการหวัดตายก็บ่อย ๆ” ในบทที่ 1 ของจดหมายฉบับนี้ เปาโลกล่าวว่า “แต่พวกเราไม่มีคำตัดสินแห่งความตายในพวกเราเองแล้ว เพื่อพวกเราจะไม่วางใจในตนเอง แต่ในพระเจ้าผู้ซึ่งทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมา ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวงแล้ว และกำลังทรงช่วยให้พ้น ในพระองค์นั้นพวกเราวางใจว่า พระองค์จะยังทรงช่วยพวกเราให้พ้นอีก” (2 คร. 1:9,10)

เราอ่านอีกว่า “เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซูเพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา” (2 คร. 4:11) และใน 1 โครินธ์ 15:31 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความปีติยินดีของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน”

ข้อ 24: จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเขียนห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่

เปาโลถูกพวกยิวเขียนห้าครั้ง และแต่ละครั้งเขาโดนเขียนสามสิบเก้าที่ เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเขียนเหล่านี้เลยในหนังสือกิจการ มันน่าจะเกิดขึ้นในระหว่างช่วงแรกแห่งงานของเขาในแคว้นซีลีเซีย

การเขียนสี่สิบที่คือจำนวนสูงสุดที่บัญญัติของพวกยิวอนุญาต ตามกฎหมายซึ่งถูกกำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติ 25:2,3: “และต่อมาถ้าคนช้วนั้นสมควรถูกโบย ผู้พิพากษาต้องสั่งให้เขานอนลง และกำหนดให้ถูกโบยต่อหน้าผู้พิพากษา ตามความผิดของผู้นั้น โดยจำนวนที่กำหนดไว้ ผู้พิพากษาสามารถโบยเขาถึงสี่สิบที่ก็ได้ และอย่าให้เกินนั้น เกรงว่าถ้าผู้พิพากษาทำเกินนั้น และโบยเขาเกินสี่สิบที่ แล้วพี่น้องของท่านจะดูเหมือนเป็นคนต่ำช้าแก่ท่าน” การลงโทษนี้ใช้สำหรับอันหนึ่งซึ่งมีเชือกสามเส้นผูกติดกัน

บางครั้งเปาโลก็ใช้อิทธิฤทธิ์ของตนในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม (ดู กิจการ 22:24-29) แต่จากพวกยิวเขาทนทุกข์สิ่งสารพัด มันน่าสนใจเป็นที่สุดที่ได้สังเกตเห็นตรงนี้ว่าแม้กระทั่งในการปฏิบัติอันโหดร้ายทารุณของพวกเขาที่กระทำต่อผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้า พวกยิวก็เป็นพวกยึดมั่นในพระราชบัญญัติ โดยระมัดระวังเป็นพิเศษที่จะเชื่อฟังรายละเอียดที่ไม่สำคัญอย่างการไม่โบยเกินสี่สิบที่ จึงสังเกตคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 23:23: “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายเป็นสิบบาทหนึ่ง ของสระแห่น้ำ และยี่ห้าและขมั้น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว และไม่ควรถวายสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย”

ข้อ 25: ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คืบหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล

ในที่นี้เปาโลระบุว่าเขา “ถูกทุบตีด้วยไม้เรียว” สามครั้ง บันทึกเดียวที่เรามีเกี่ยวกับการทุบตีเช่นนั้นอยู่ในกิจการ 16 ที่เราถูกบอกว่าเปาโลและสิลาสถูกทุบตีในเมืองฟิลิปปี จากนั้นพวกเขาถูกจับใส่ขื่อแน่นในห้องขัง

ชั้นในของคุณนั้น แผ่นหลังของพวกเขามีเลือดออกและฉีกขาดเพราะการถูกทุบตีอันทารุณที่พวกเขาได้รับ การทุบตีแสนโหดเหี้ยมนี้ปกปิดแล้วถูกระงับโดยพวกโรมต่อคนเหล่านั้นที่ไม่ใช่พลเมืองสัญชาติโรม (ดู กิจการ 22:25) กล่าวกันว่า การลงโทษแบบนี้โดยเฉพาะมักทำให้เหยื่อเสียชีวิต

“...ข้าพเจ้าถูกเอาก่อนหินขว้างครั้งหนึ่ง...” การเอาหินขว้างเป็นวิธีลงโทษปกติในท่ามกลางพวกยิว เหตุการณ์ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือที่เมืองลิสตรา (กิจการ 14:19)

“...ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง...” ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับทั้งสามเหตุการณ์นี้ ภัยเรือแตกที่ถูกเล่าใน กิจการ 27 ไม่ใช่หนึ่งในสามเหตุการณ์นั้นที่เปาโลกล่าวถึงตรงนี้ เพราะว่ามันเกิดขึ้นในช่วงเวลาต่อมา หลังจากการเขียนจดหมายฝากทั้งสองฉบับนี้ถึงชาวโครินธ์ เขา “ลอยอยู่ในทะเล...คืนหนึ่งกับวันหนึ่ง” โดยน่าจะลอยอยู่บนชิ้นส่วนของเรือลำหนึ่งที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ แล้วหลังจากเรือล่ม “คืนหนึ่งกับวันหนึ่งในทะเล” กล่าวถึงประสบการณ์อันเลวร้ายและน่ากลัวที่เกิดขึ้นน่าจะตอนที่เผชิญกับพายุรุนแรงลูกหนึ่งในทะเล เห็นได้ชัดว่าเรือลำนั้นแตกและจม และชีวิตของเปาโลก็เกือบจบลงแล้วเป็นเวลาหนึ่งวันกับหนึ่งคืนเต็ม ๆ แต่พระเจ้าทรงรับประกันว่าเขาไปถึงฝั่ง

เปาโลไม่ได้ลงลึกรายละเอียดโดยอธิบายเหตุการณ์เหล่านี้ในชีวิตของตน เขาแค่กล่าวถึงพวกมันเพื่อพิสูจน์ว่าเขาได้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เมื่อเขากลับใจรับเชื่อ พระเยซูทรงประกาศว่า “เราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่นามของเรา” (กิจการ 9:16)-และผมสงสัยอย่างจริงจังใจว่าจะมีผู้ใดนอกจากพระเยซูเองเคยทนทุกข์มากเท่ากับเปาโล

ข้อ 26: ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องเทียมเท็จ

เมื่อเราอ่านรายการทั้งหมดที่เปาโลได้ทนทุกข์ สิ่งหนึ่งก็โดดเด่น-และนั่นคือเราทราบเกี่ยวกับชายผู้นี้ น้อยจริง ๆ เราค้นพบว่าเปาโลเป็นชายที่ยิ่งใหญ่มากกว่าที่เราเคยคิดเสียอีก เพราะว่าบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือกิจการแค่ให้ดูผ่าน ๆ สิ่งที่เขาได้กระทำและสิ่งที่เขาได้ทนทุกข์

ตรงนี้ในพระคำข้อนี้เขากล่าวว่าเขาอยู่ “ในการเดินทางบ่อย ๆ”-และเขาทนทุกข์ความเหนื่อยล้า ความเหนื่อยยากและอันตรายซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตแบบนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลานั้น พวกเขาไม่มีความสบายของโรงแรม และไม่มีการคมนาคมและทางหลวงซึ่งถูกปรับปรุงอย่างมหาศาลแบบที่เรามีวันนี้

“...ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย...” เปาโลตกอยู่ในอันตรายของการเสียชีวิตของตนที่ทะเลหรือโดยน้ำท่วมหรือโดยการข้ามแม่น้ำทั้งหลาย อีกครั้งที่พวกเขาไม่ได้มีเรือแบบที่เรามีวันนี้ พวกเขาไม่ได้มีสะพานหรือเรือข้ามฟากที่จะพาพวกเขาข้ามแม่น้ำทั้งหลายที่ไม่มีสะพาน หลายครั้งชีวิตของเปาโลตกอยู่ในอันตรายร้ายแรงขณะที่เขาเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งและจากชุมชนหนึ่งไปอีกชุมชนหนึ่ง

“...ในการเผชิญภัยของพวกโจร...” พื้นที่หลายแห่งเหล่านี้ที่เปาโลเดินทางไปมีโจรอยู่ชุกชุม มันเป็นไปได้จริง ๆ ที่เขาถูกโจมตีและชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตรายหลายครั้งหลายหน เขาไม่ได้ให้บันทึกเกี่ยวกับการโจมตีทุกครั้งเพราะว่าสำหรับเขาแล้วมันไม่ใช่เรื่องสำคัญขนาดนั้น เขาเพียงกล่าวไปว่าเขาเผชิญภัยกับพวกโจร และ

นั่นก็เพียงพอแล้ว มันยังไม่ปลอดภัยเหมือนเดิมที่จะเดินทางในสถานที่หลายแห่งที่เปาโลเคยเดินทางไป เราเรียนรู้ในพระคัมภีร์ว่าถนนไปเมืองเยรีโคเป็นถนนเส้นที่มีโจรชุกชุม (ดู ลูกา 10:30-37)

“...ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง”-นั่นคือ พี่น้องของเปาโลเอง, พวกยิวเหล่านั้น พวกเขาเกลียดชังเขา โดยมองเขาว่าเป็นผู้ละทิ้งความจริง และเขาตกอยู่ในภยันตรายอยู่เสมอของการถูกฆ่าตายโดยชนชาติของเขาเอง พวกเขาเย้ยขำเขาบ่อย ๆ พวกเขาตั้งกลุ่มคอยเขาและพยายามที่จะฆ่าเขา

“...ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ”-นั่นคือ คนเหล่านั้นที่เป็นคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระคริสต์ เหตุการณ์หลายตอนที่เป็นภยันตรายจากพวกคนต่างชาติถูกกล่าวถึงในหนังสือกิจการ

“...ในการเผชิญภัยในนคร”-ในนครต่าง ๆ อย่างเมืองลิสตรา ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาถูกหินขว้างและถูกทิ้งไว้นอกเมืองเพราะคิดว่าตายเสียแล้ว นอกจากนี้ในเมืองเดอร์บี เมืองฟีลิปปี กรุงเยรูซาเล็ม เมืองเอเฟซัส และเมืองอื่น ๆ อีกหลายเมือง เมื่อเขาเข้าไปในเมืองใด เขาก็ตกอยู่ในอันตรายของการถูกฆ่าตาย

“...ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร”-นั่นคือ ในสถานที่ที่รกร้างทั้งหลายที่เขาอาจเจอกับพวกตั้งกลุ่มโจรมืด ผงสัตว์ป่า ความหิว ความกระหาย และความขาดแคลน แนวคิดที่ถูกลำเสนอตรงนี้ก็คือนั่นคือว่าเปาโลเผชิญหน้าภยันตรายอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะอยู่ในนคร ในชนบท บนทางหลวง ในทะเล หรือในความเปลี่ยวเปลี่ยวและความโดดเดี่ยวอ้างว้างแห่งทะเลทราย

“...ในการเผชิญภัยในทะเล...” นี่ไม่ใช่แค่การทวนซ้ำข้อ 25 ผมแน่ใจว่ามีภัยหลายอย่างแห่งท้องทะเลนอกจากภัยเรือแตก

“...ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องเทียมเท็จ” นี่คือนครายหลักที่เปาโลต้องเจอ คนเราสามารถเผชิญหน้ากับภยันตรายต่าง ๆ ทางบก ทางทะเล โดยพวกโจร และในทะเลทรายได้ดีกว่าที่เขาสามารถเผชิญภยันตรายจากคนเหล่านั้นที่อยากทำลายอุปนิสัยของเขาและเป็นเหตุให้ผู้คนหมดความนับถือในตัวเขา โดยบ่อนทำลายความมั่นใจของพวกเขาในตัวเขา บางทีเปาโลอาจกำลังคิดถึงภยันตรายนั้นที่เขาเผชิญจากพวกครูสอนเท็จเหล่านั้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ แต่คำกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดเฉพาะคนเหล่านั้น

ข้อ 27: ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลี่ยวเปล่า

เมื่อนึกย้อนกลับไปยังวันวานและปีเหล่านั้นตั้งแต่เขาถูกพาตกลงบนถนนไปเมืองตามัสกัส เปาโลก็ระลึกถึง “ความเหน็ดเหนื่อย” ของตน-ซึ่งเป็นผลมาจากการเดินทางไกลของเขา จากการเผชิญภัยต่าง ๆ จากการทำงานหนัก และจากความขาดแคลนบ่อย ๆ- “และความแสนเจ็บปวด” คำนี้บอกเป็นนัยถึงความอดทนอันแสนเจ็บปวด การทำงานหนักซึ่งก่อให้เกิดความเสียใจ คำกรีกเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “การตรากตรำทำงาน” ใน 1 เธสะโลนิกา 2:9 และ 2 เธสะโลนิกา 3:8

“...ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ...” เปาโลอดหลับอดนอนบ่อย ๆ เพราะการทำงานหนักของเขาและเพราะภยันตราย เขารู้ว่าการเฝ้าระวังและการอธิษฐานนั้นเป็นอย่างไร ในบทที่ 6 ของจดหมายฝากฉบับนี้ เขากล่าวว่า: “แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลาย

ครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย” (2 คร. 6:4,5)

“...ในความหิวและความกระหาย...” เปาโลไม่ได้หมายถึงการสมัครใจอดอาหารในวาระพิเศษทั้งหลาย แห่งการทรมาน แต่หมายถึงความหิวจริง ๆ เพราะขาดอาหาร และเขากำลังพูดถึงความกระหายจริง ๆ เช่นกัน โดยกล่าวถึงวาระเหล่านั้นที่เขาเดินทางในทะเลทราย ในถิ่นทุรกันดาร และที่ทะเลซึ่งไม่มีน้ำจืด หรืออาจเป็น ตอนที่เขาเรือแตกและไม่สามารถหาน้ำจืดได้

“...ในการอดอาหารบ่อย ๆ...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึงวาระทั้งหลายเมื่อเปาโลเลือกที่จะไม่กิน เพื่อที่จะใช้เวลาในการทำงานหนักของเขาเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เห็นได้ชัดว่าเขาแยกแยะการอดอาหารจากความหิวและความกระหายแบบปกติ

“...ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า” ในจดหมายฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ เปาโล กล่าวว่า: “เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่พวกทูตสวรรค์ และแก่มนุษย์ทั้งหลาย พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่พวกท่านมีสติปัญญาในพระคริสต์ พวกเราอ่อนกำลัง แต่พวกท่านเข้มแข็ง พวกท่านมีเกียรติยศ แต่พวกเราถูกเหยียดหยาม คือจนถึงเวลานี้พวกเราทั้งหิว และกระหาย และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน และทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง พวกเราก็ก่อนเอากการข่มเหงนั้น เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ้อนวอน พวกเราถูกทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้” (1 คร. 4:9-13)

ตามข้อพระคัมภีร์นี้ เปาโลไม่มีบ้านเป็นหลักแหล่ง และเขาขาดแคลนเครื่องนุ่งห่มที่เพียงพอ สิ่งเหล่านี้ และสิ่งอื่น ๆ นั้นที่เขาทนทุกข์ได้ส่งผลเสียต่อร่างกายของเขา แต่พวกมันไม่ได้ทำให้เขาหมดกำลังใจหรือลดทอนความร้อนรนของเขาเลย ทั้ง ๆ ที่สวมใส่เสื้อผ้าเก่า ๆ ขาด ๆ เขาก็สามารถยืนแบบไม่ละอายอยู่ต่อหน้าบรรดากษัตริย์และผู้ว่าราชการ เพราะเขาเป็นราชทูตคนหนึ่งที่ถูกส่งมาโดยพระองค์ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าผู้ใดในคนเหล่านั้นที่เขาปรากฏตัวต่อหน้า

ข้อ 28: นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง

เปาโลไม่เพียงทนทุกข์ความยากลำบากและความทุกข์ระทมภายนอกเท่านั้น- “สิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก” เขายังมีการทนทุกข์ต่าง ๆ ภายในเช่นกัน การลองใจทั้งหลาย และความปวดร้าว อันเป็นผลมาจาก “ความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง” ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้เขาไปก่อตั้ง เขารักคริสตจักรเหล่านั้นเหมือนอย่างที่เขารักชีวิตของตัวเอง เขารักผู้กลับใจเชื่อเหล่านั้นดุจลูก ๆ ที่เกิดจากตัวเขาเอง และเขาห่วงหาพันพวกเขาด้วยความห่วงหาพันตามแบบพระเจ้า เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “นอกจากสิ่งทั้งหลายที่อยู่ภายนอกแล้ว ข้าพเจ้ามีภาระอันล้าลึกมากกว่าซึ่งเกิดขึ้นจากความรับผิดชอบของข้าพเจ้าในการดูแลคริสตจักรเหล่านั้น โดยกีดกัน ‘พวกสุนัขป่า’ และคนเหล่านั้นที่อยากกัดกินลูกแกะไม่ให้เข้ามา

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ทรงใช้เปาโลในการก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง ซึ่งต้องการการกำกับดูแลของเขาย่างต่อเนื่อง หลังจากคริสตจักรหนึ่งถูกก่อตั้ง เปาโลก็ไม่ได้ทิ้งมันให้สู้ศึกของมันเองและทำสุดความสามารถของมัน คริสตจักรเหล่านั้นยังอายุน้อย บางแห่งก็อ่อนกำลัง บางแห่งก็ประกอบไปด้วยผู้คนที่ไม่ได้ตั้งมันคงเต็มทีในพระคุณของพระเจ้า

ภายในคริสตจักรเหล่านั้นมีพวกยิวและพวกคนต่างชาติปะปนกันพร้อมกับบอคติและนิกายทางศาสนาหลายอย่างของพวกเขาที่ขัดแย้งกัน หลายคำถามเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย อาหาร ระเบียบวินัย และเรื่องอื่น ๆ ที่เป็นข้อพิพาท ซึ่งเป็นธรรมดาที่ถูกส่งมาให้เปาโลเพื่อขอการตัดสินใจ นอกจากนี้แล้ว ผู้คนในคริสตจักรเหล่านั้นก็มีความยากลำบากหลายอย่างให้ต้องเผชิญ พวกเขาถูกข่มเหง พวกเขาถูกเมินเฉย และในหลายกรณีพวกเขาถูกตัดขาดโดยครอบครัวและเพื่อนฝูง พวกเขาทนทุกข์-และเปาโลรับรู้การทนทุกข์ของพวกเขาย่างล้าลึก คุณคงนึกภาพออกกว่านี่เป็นภาระหนักบนอัครทูตท่านนี้มากขนาดไหน นอกเหนือจากการทนทุกข์ฝ่ายร่างกายและความกระวนกระวายใจทั้งหมดนั้นที่เขาสู้ทน

ข้อ 29: ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน

ในพระคำข้อนี้เปาโลอธิบายต่อไปว่าความห่วงพะวงต่อคริสตจักรเหล่านั้นประกอบด้วยอะไรบ้าง นอกจากความห่วงใยของเขาที่มีต่อคริสตจักรแต่ละแห่งแล้ว เขายังรับความกระวนกระวายใจหลายอย่างของทุกคนในคริสตจักรเหล่านั้นมาแบกเองด้วย เขารู้สึกว่าเขาต้องเป็นผู้กำกับดูแลของพวกเขามากเหมือนคนเลี้ยงแกะคนหนึ่งคอยเฝ้าดูแกะของตน เขาถามว่า “ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง” นั่นคือ เปาโลรู้สึกถึงความอ่อนแอของคริสเตียนที่อ่อนแอทุกคน

“ผู้ใดถูกทำให้สะดุด”-คำนี้หมายถึง “เป็นเหตุให้สะดุดหรือล้ม”- “และข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน” แนวคิดตรงนี้ดูเหมือนจะเป็น “ผู้ใดมีโอกาสถูกทำให้หลงเงินไป หรือผู้ใดมีการทดลองต่าง ๆ และความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ที่อาจนำไปสู่ความบาปหรือเป็นเหตุให้เขาล้ม และข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์ร้อนพร้อมกับความปรารถนาที่จะทำให้เขากลับยืนขึ้นใหม่?”

เรามีแบบอย่างหลายตอนที่ถูกบันทึกไว้เกี่ยวกับความกระวนกระวายใจนี้และผลกระทบที่มันมีต่อเปาโล คนที่อ่อนแอในความเชื่อและในชีวิตคริสเตียนมีที่ว่างอันอบอุ่นในหัวใจของอัครทูตเปาโล และเขาไม่ยอมให้ผู้ใดมาทำให้บุคคลเช่นนั้นสะดุดเลย จึงสังเกตถ้อยคำของเขาใน 1 โครินธ์ 8 ข้อ 9 และ 13: “แต่จงระวังให้ดี เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด เสรีภาพนี้ของพวกท่านจะกลายเป็นหินสะดุดแก่คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ...เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป”

เปาโลมีความเห็นอกเห็นใจให้คนทั้งปวง เขารู้สึกแทนคนทั้งปวง ความเสียใจของพวกเขาคือความเสียใจของเขา ความทุกข์ใจของพวกเขาคือความทุกข์ใจของเขา เขาสามารถกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ว่า “เมื่อน้องคนใดของข้าพเจ้าอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็อ่อนแอ ข้าพเจ้าร่วมแบ่งปันความรู้สึกต่าง ๆ ของเขา ข้าพเจ้าเห็นอกเห็นใจเขา เมื่อเขาทนทุกข์ ข้าพเจ้าก็ทนทุกข์” เปาโลหมายความว่าในกรณีของคนเหล่านั้นที่

อ่อนแอในความเชื่อนั้น เขาก็ปรับตัวให้รับรู้ความอ่อนแอทั้งหลายของพวกเขาและดังนั้นจึงกลายเป็น “คนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง” (1 คร. 9:22)

ข้อ 30: ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดเรื่องสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวกับบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “มันไม่น่าอภิมรณสำหรับข้าพเจ้าที่จะอวด ข้าพเจ้าไม่ชอบมันเลย อย่างไรก็ตาม สภาพการณ์แวดล้อมหลายอย่างได้บังคับข้าพเจ้าให้ต้องอวดเพื่อกล่าวป้องกันการทรนงเรียกและตำแหน่ง อัครทูตของข้าพเจ้า-และเนื่องจากข้าพเจ้าต้องจำใจอวดแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่อวดเรื่องยศถาบรรดาศักดิ์ของข้าพเจ้า ความรู้ของข้าพเจ้า หรือพรสวรรค์ต่าง ๆ ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะอวดเกี่ยวกับสิ่งซึ่งถูกบางคนมองว่าเป็นความอ่อนแออย่างหนึ่ง”

“บรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า” หมายถึง “สิ่งเหล่านั้นแห่งความอ่อนแอของข้าพเจ้า” คำที่ถูกใช้ตรงนี้มาจากคำกรีกเดียวกันที่แปลเป็น “อ่อนแอ” ในข้อ 29 เปาโลตั้งใจที่จะอ้างอิงตรงนี้ถึงสิ่งที่มาก่อนหน้านั้น-นั่นคือ การที่เขาให้รายการของความทุกข์ลำบากมากมายเหล่านั้นซึ่งเขาได้สู้ทน เปาโลอวดว่าตนได้ทนทุกข์มากมายขนาดนั้น เพราะว่าเขาได้ทนทุกข์ในพระนามของพระเยซูเจ้า ผู้ได้ทรงทนทุกข์แบบที่ไม่มีมนุษยธรรมตาคนใดสามารถสู้ทนได้ เปาโลได้พูดถึงความรู้สึกอันนุ่มนวลซึ่งกระตุ้นเขาให้เห็นอกเห็นใจคนอื่นที่ทนทุกข์เช่นกัน เขาอวดในการที่เขาสามารถรู้สึกถึงความเสียใจและความทุกข์ลำบากของผู้อื่น และร่วมแบ่งปันกับพวกเขาในความเสียใจและความทุกข์ลำบากของพวกเขา แนวคิดปฏิเสศการมีอยู่จริงของพระเจ้าและแนวคิดชอบตั้งคำถามการมีอยู่จริงของพระเจ้านั้นเย็นชา ไร้ชีวิตชีวา และไม่เห็นอกเห็นใจ และอาจสอนคนเราให้มองดูโลกที่ทนทุกข์โดยปราศจากความห่วงใย แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนนั้นแตกต่าง ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ พระคริสต์-และพระคริสต์ทรงเห็นอกเห็นใจ ออกถ้อยพระทัย และกรุณา

ข้อ 31: พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งทรงได้รับการถวายสารฤทธานุภาพเป็นนิรันดร์ ทรงทราบ ว่า ข้าพเจ้าไม่มูสา

อัครทูตเปาโลมักอ้างพระเจ้าสำหรับความจริงของสิ่งที่เขากล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสิ่งที่เขากล่าวนั้นอาจถูกตั้งคำถามโดยเหล่าศัตรูของเขา จงสังเกตข้อ 10 ของบทนี้ นอกจากนี้ในโรม 9:1,2 เขาก็ขอให้พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองความจริงของสิ่งที่เขากำลังกล่าว: “ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจวิญญูณย์ผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญูณย์บริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ”

การที่เปาโลอ้างพระเจ้าในที่นี้ในจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์มีขึ้นเพราะสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวไปเกี่ยวกับการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเขา และสิ่งที่เขากำลังจะกล่าว แน่แน่นอนว่าเหตุผลก็คือว่าเหตุการณ์เหล่านั้นที่เขาพูดถึงเป็นที่ทราบโดยคนไม่กี่คนเท่านั้น และบางทีคนเหล่านั้นก็ไม่ใช่เพื่อนแท้ของเขา ความทุกข์ยาก ความลำบาก ความปวดร้าวใจ และความผิดหวังของเขามีมากมายและไม่ธรรมดาเหลือเกินจนเหล่าศัตรูของเขาน่าจะกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงผลของการพูดเกินจริงของเปาโลเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระสติปัญญาทุกอย่างและทรงฤทธิ์ทุกประการ “พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ผู้ซึ่งเขารักและเขา

อวดในพระองค์

ข้อพระคำที่เรามีตรงนี้พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าการอ้างพระเจ้าโดยตรงในวาระที่สำคัญจริง ๆ ก็เป็นการกระทำที่เหมาะสม มันพิสูจน์ด้วยการอ้างเช่นนั้นควรถูกกระทำด้วยความถ่อมใจและในความเคารพยำเกรง เปาโลกำลังกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า “พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าแห่งนรินทร์กาลทุกอย่าง พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของพวกศาสนายาครัน ทรงทราบว่าข้าพเจ้าพูดความจริงแล้ว ข้าพเจ้ามิได้โกหก”

ข้อ 32, 33: ในเมืองดามัสกัสผู้ว่าราชการเมืองได้อำนาจของกษัตริย์อาเรทัส ได้เฝ้าเมืองดามัสกัสไว้ด้วยกองทหารรักษาการณ์ โดยปรารถนาที่จะจับตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าถูกหย่อนลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่ออกมาทางหน้าต่าง และได้พ้นจากมือของเขา

เหตุการณ์นี้ซึ่งเกิดขึ้น “ในเมืองดามัสกัส” เป็นการลงใจเพิ่มเติมที่อัครทูตเปาโลเผชิญมา อันที่จริงมันเป็นภัยอันตรายและความยุ่งยากใหญ่ครั้งแรกแห่งชีวิตคริสเตียนของเขา เห็นได้ชัดว่าเขาล้มเหลวเรื่องนี้ไปในการร้ายยาวแบบเร็ว ๆ เกี่ยวกับภัยอันตรายเหล่านั้นที่เขาให้ไว้ในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น เขาเล่าย้อนเรื่องนี้ตรงนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาตกอยู่ในอันตรายใดในคราวนั้น และเขาเกือบเอาชีวิตไม่รอดจริง ๆ-พระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากความตายจริง ๆ เราพบบันทึกเรื่องการพยายามเอาชีวิตเปาโลครั้งนี้ในกิจการ 9:23-25:

“และหลังจากหลายวันผ่านไปแล้ว พวกยิวก็ปรึกษากันว่าจะฆ่าท่านเสีย แต่การปองร้ายของพวกเขาได้ถูกเปิดเผยแก่เขาโล และเขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะฆ่าท่าน แล้วพวกสาวกได้พาท่านไปในเวลากลางคืน และหย่อนท่านลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่”

เราเรียนรู้ในบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ในหนังสือกิจการว่าพวกยิวเหล่านั้น “ปรึกษากัน” ต่อสู้อัครทูตเปาโลและตัดสินใจที่จะฆ่าเขา พวกเขาเฝ้าประตูเมืองนั้นทั้งวันทั้งคืน โดยปรารถนาที่จะจับกุมเขาและประหารชีวิตเขาเพราะพวกเขามองว่าเขาเป็นอาชญากร ผู้ละทิ้งความจริง และเชื่อว่าเขาอยู่ที่นั่นเพื่อโค่นล้มศาสนาของพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบอกเจ้าหน้าที่ทางการว่าชายผู้นี้ได้มายังเมืองดามัสกัสพร้อมกับจดหมายหลายฉบับ (เราคงเรียกจดหมายเหล่านั้นว่าหมายจับ) เพื่อดำเนินการจับกุมคนเหล่านั้นที่ถือ “ทางพระเยซู นั้น” แต่เขากลับไม่ปฏิบัติตามนั้น (กิจการ 9:1,2) แทนที่จะทำเช่นนั้น เขากลับกลายเป็นมิตรคนหนึ่งของคนเหล่านั้นที่เขาพาเพื่อจะทำลาย ดังนั้นพวกยิวเหล่านั้นจึงน่าจะบอกเหล่าผู้มีอำนาจประจำเมืองดามัสกัสว่า เปาโลควรถูกจับกุมและถูกส่งตัวกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการไต่สวน ปกติแล้วมันคงไม่ใช่เรื่องยากมาก ๆ เลยที่พวกเขาจะได้รับความร่วมมือของผู้ว่าราชการและเหล่าผู้มีอำนาจฝ่ายพลเรือนในเมืองดามัสกัส

ดังนั้นเราจึงอ่านเจอตรงนี้ในการศึกษาค้นคว้าหนังสือโครีนธ์ของเราว่า “ผู้ว่าราชการเมืองได้อำนาจของกษัตริย์อาเรทัส” (กษัตริย์แห่งประเทศอาระเบียและประเทศซีเรีย ซึ่งมีเมืองดามัสกัสเป็นเมืองเอก) โดยเต็มใจที่จะเอาใจพวกยิวเหล่านั้น “ได้เฝ้าเมืองดามัสกัส” โดยวางพวกยามให้ประจำที่ประตูเมืองทุกบานทั้งวันทั้งคืน พวกยามเหล่านั้นเฝ้าอยู่ที่ทุกประตูในกำแพงใหญ่โตนั้นที่ล้อมรอบเมืองดามัสกัส พวกเขานึกไม่ถึงเลยที่ว่า เปาโลจะพยายามหลบหนีโดยข้ามกำแพง แต่พระเจ้าทรงมีทางหนึ่งเสมอที่จะดูแลคนของพระองค์เอง พญามารไม่สามารถทำลายผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าได้จนกว่าเขาทำงานรับใช้ของตนเสร็จสิ้นแล้วและพระเจ้าทรงอนุญาตให้ผู้รับใช้คนนั้นถูกตัดออกเสีย

ในบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือกิจการ ชื่อของกษัตริย์องค์นี้ไม่ถูกกล่าวถึง รวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ว่าราชการได้เฝ้าเมืองนั้นด้วย “กองทหารรักษาการณ์” ผู้ว่าราชการเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งของประชาชน เป็นคนสำคัญ และชื่อของเขาไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไม่ว่าชายผู้นี้เป็นใครก็ตาม เขาก็ได้รับอิทธิพลจากพวกยิวเหล่านั้น พวกเขาคะยั้นคะยอเขาให้เอายามเฝ้าเมืองนั้นอย่างใกล้ชิด และหากเป็นไปได้ ให้จับกุมอัครทูตเปาโลในฐานะอาชญากรคนหนึ่ง

“และข้าพเจ้าถูกหย่อนลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่ออกมาทางหน้าต่าง...” ในกิจการ 9:25 เราถูกบอกแล้วว่าพวกสาวกหย่อนเปาโลลง “ข้างกำแพง” โดยไม่ได้พูดถึงหน้าต่าง ไม้มีความคลาดเคลื่อนตรงนี้เลย พวกเขาจะให้เปาโลลอดผ่านช่องเปิดในกำแพงก่อน ซึ่งคงอยู่ใกล้ส่วนบนสุดของกำแพง เพราะช่องเปิดนั้นไม่น่าจะอยู่ใกล้ส่วนล่างสุดของกำแพง จากนั้นพวกเขาก็ค่อย ๆ หย่อนเขาลงทางด้านข้างของกำแพงนั้น ลูกาไม่ได้กล่าวว่าเป็นการข้ามส่วนบนสุด แต่ว่าเปาโลลงมา “ข้างกำแพง”

คำตรึงที่แปลเป็น “กระบุงใหญ่” หมายถึงภาชนะใดก็ได้ซึ่งถูกถักหรือบิดเกลียว มันอาจหมายถึงตะกร้าใบใหญ่ซึ่งทำจากเชือกหลายเส้น หรือตะกร้าหวาย มันอาจเป็นอันที่ถูกใช้สำหรับจับปลา หรือมันอาจเป็นตะกร้าซึ่งถูกทำขึ้นสำหรับวาระนั้นโดยเฉพาะ

“...และได้พ้นจากมือของเขา” เปาโลไปที่ไหนทันทีหลังจากเขาถูกหย่อนลงทางข้างกำแพงและหลบหนีพวกศัตรูของเขาไปนั้น พระวาระของพระเจ้าไม่เห็นสมควรที่จะบอกเรา จากกาลาเทีย 1:17 ดูเหมือนว่าเขาเข้าไปในประเทศอาระเบียซึ่งเขาใช้เวลาอยู่ที่นั่นสักพัก และจากนั้นเขาก็กลับไปเมืองดามัสกัส จากนั้นหลังจากผ่านไปสามปี เขาก็เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มันคงจะไม่ปลอดภัยสำหรับเขาที่จะเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มทันทีหลังจากหลบหนีไปจากเมืองดามัสกัส ดังนั้นเขาจึงรอให้ความโกรธของพวกยิวเหล่านั้นซาลงก่อนที่จะเสี่ยงเปิดเผยตัวแก่พวกเขาอีกครั้ง

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าชายผู้นี้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่พิเศษคนหนึ่งของพระเจ้า-ผู้รับการทรงเรียกและถูกเจิมตั้งเพื่อจุดประสงค์ที่พิเศษ นั่นคือ เพื่อนำข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าไปสู่พวกคนต่างชาติและถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก-ตกอยู่ในอันตรายอยู่เสมอ ไม่ว่าเขาไปที่ใด เขาก็เจอกับภัย

การข่มเหงเหล่านั้นและการทนทุกข์ซึ่งเปาโลประสบทุกแห่งหนนั้นสะท้อนให้เห็นความโง่เขลาและความชั่วของมนุษยชาติทั้งปวง เมื่อเปรียบเทียบกับความขยันขันแข็งและการรับใช้ของเขา แม้แต่ที่ดีที่สุดของเราก็ดูเหมือนไม่ควรค่าเกินกว่าจะกล่าวถึง

ผมแน่ใจว่าพวกเราบางคนควรถามอย่างจริงจังว่า ฉันเป็นผู้ติดตามของพระเยซูคริสต์เจ้าจริง ๆ หรือ? พวกเราส่วนใหญ่ต้องศึกษาค้นคว้าความอดทน ความกล้าหาญ และความเชื่อที่หนักแน่นในพระเจ้าอย่างตั้งใจ และด้วยใจอธิษฐาน โดยการทำเช่นนั้นเราก็จะเริ่มคิดถึงตัวเราเองน้อยลง และคิดถึงมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความสำคัญของความเป็นแบบพระเจ้า โดยพิจารณาว่าความทุกข์ลำบากทั้งหมดของเราไม่สำคัญเลยเมื่อเราสู้ทนพวกมันเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

บทที่ 12

12:1 แน่ใจว่าไม่เป็นประโยชน์อันใดสำหรับข้าพเจ้าเลยที่จะต้องอวด ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงบรรดานิมิตและการ

เปิดเผยต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

12:2 ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์เมื่อว่าสิบสี่ปีมาแล้ว (ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่าในอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) คนเช่นนั้นได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม

12:3 และข้าพเจ้าได้รู้จักชายเช่นนั้น (ไม่ว่าในร่างกายหรือในอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ)

12:4 ว่าเขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร และได้ยินบรรดาถ้อยคำที่ไม่สามารถบรรยายได้ ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้

12:5 เกี่ยวกับคนเช่นนั้นข้าพเจ้าจะอวด แต่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย แต่ในบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

12:6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่เป็นคนเขลา เพราะข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าระงับไว้ เกรงว่าผู้ใดจะคิดเกี่ยวกับข้าพเจ้าเกินกว่าซึ่งเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น หรือที่เขาได้ยินเกี่ยวกับข้าพเจ้า

12:7 และเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาดโดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับหนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง เป็นทูตของซาตานเพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด

12:8 เพราะสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจึงได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันไปเสียจากข้าพเจ้า

12:9 และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “พระคุณของเรามีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า

12:10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปีติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น

12:11 ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการอวด พวกท่านได้บังคับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าควรได้รับการยกย่องจากพวกท่านแล้ว เหตุว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลยก็ตาม

12:12 แท้จริงหมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้ถูกกระทำในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดาความอดทน ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการมหัศจรรย์ต่าง ๆ และบรรดากิจการอันทรงฤทธิ์

12:13 เพราะว่าพวกท่านด้อยกว่าคริสตจักรอื่น ๆ ในข้อใดเล่า เว้นไว้ที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน ขอให้ภัยความผิดนี้แก่ข้าพเจ้าเถิด

12:14 ดูเถิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะมาหาพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของพวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน เพราะว่าลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ๆ

12:15 และข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่จะเสียและสละแรงจันทมเพื่อพวกท่าน ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังรักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยังได้รับความรักน้อยลงเท่านั้น

12:16 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่อย่างไรก็ตาม โดยเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าได้ดักจับพวกท่านโดยใช้อุบาย

12:17 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านโดยคนหนึ่งคนใดในพวกเขาที่ข้าพเจ้าได้ส่งไปยังพวกท่านหรือ

12:18 ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขาข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งหลายมิได้ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ เราทั้งหลายมิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

12:19 อีกครั้ง พวกท่านยังคิดว่าพวกเรากำลังแก้ตัวต่อพวกท่านหรือ พวกเราพูดต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระคริสต์ แต่พวกเรากระทำสิ่งสารพัด พวกที่รักอย่างยิ่งเอ๋ย เพื่อการเสริมสร้างพวกท่านให้จำเริญขึ้น

12:20 เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าจะไม่พบพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากพบ และข้าพเจ้าจะถูกรบกวนแก่พวกท่านเหมือนอย่างที่พวกท่านไม่อยากจะพบ เกรงว่าจะมีบรรดาการโต้แย้งกัน การริษยากัน การโกรธกัน การวิวาทกัน การนิทล้าหลังกัน การชุบชิบกัน การพองตัวกัน การรุ่มรวยกัน

12:21 และเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีกครั้ง พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าจะเศร้าใจเรื่องหลายคนซึ่งได้ทำบาปมาแล้ว และมีได้กลับใจจากการโสโครก และการผิดประเวณี และการลามก ซึ่งพวกเขาได้กระทำนั้น

บทที่ 12 เป็นเนื้อหาต่อเนื่องของหัวข้อเดียวกันที่ถูกอภิปรายในบทที่ 10 และ 11 เป้าหมายของเปาโลคือ เพื่อปกป้องตัวเองในเรื่องข้อกล่าวหาหลายประการที่ถูกนำมาปรักปรำเขาโดยเหล่าศัตรูของเขาในเมืองโครีนธ์-โดยเฉพาะข้อกล่าวหาที่ว่าเขาไม่มีสิทธิ์อ้างตำแหน่งอัครทูต ในบทที่ 10 และ 11 เปาโลเผชิญหน้าข้อกล่าวหาเหล่านี้ โดยแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความผิดทุกประการและเหตุอันควรที่จะมีใจกล้า และเขาให้หลักฐานผ่านทางหน้าที่คนต้นเรือนของเขา ความสำเร็จหลายอย่างและการทนทุกข์ต่าง ๆ ของเขาว่าเขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าอย่างแท้จริงมาสู่งานนี้และตำแหน่งอัครทูต

ในบทปัจจุบันของเรา เปาโลให้หลักฐานอื่นว่าเขาได้รับการทรงเรียกและมีคุณสมบัติที่จะเป็นอัครทูต-หลักฐานซึ่งเหล่าศัตรูของเขาไม่อาจทำทลายได้ นั่นคือ ที่เขาถูกรับขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษม เข้าไปในโลกแห่งสง่าราศี เขากล่าวว่าเนื่องจากพวกเขาบังคับเขาให้ต้องอวด บัดนี้เขาจึงจะกล่าวถึงการเปิดเผยนั้นซึ่งเขาได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเขาจึงเล่าถึงประสบการณ์อันโดดเด่นนั้นที่เขาเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่เขาถูกรับขึ้นไป “ยังสวรรค์ชั้นที่สาม” และได้รับอนุญาตให้เห็นสิ่งมหัศจรรย์เหล่านั้นแห่งเมืองบรมสุขเกษม (ข้อ 1-4)

อย่างไรก็ตาม เขากล่าวว่า เกรงว่าการสำแดงให้ประจักษ์ที่เหนือธรรมชาติเช่นนั้นจะทำให้เขายกตัวเกินขนาด เขาจึงได้รับการลงใจบางอย่าง, “หนามในเนื้อ”, ซึ่งเขาอธิษฐานอย่างจริงจังขอให้ตนได้รับการช่วยให้พ้นจากมัน-แต่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะช่วยเขาให้พ้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าประทานพระคุณอันเพียงพอให้แก่เขาเพื่อช่วยเขาให้พ้นจากการลงใจนี้ได้ (ข้อ 5-9)

เมื่อเห็นเช่นนี้ เปาโลกล่าวว่าเขามีความยินดีในความอ่อนกำลังและการทนทุกข์ทั้งหลายเพื่อเห็นแก่

พระคริสต์ การเผยแพร่ว่าชาวประเสริฐ ซึ่งเปิดเผยทางแห่งความรอด (ข้อ 10)

ในข้อ 11 และ 12 เปาโลสรุปย่อสิ่งที่เขากล่าวไปแล้ว เขาให้ข้อสรุปว่าเขาได้ให้หมายสำคัญที่ต้องการทุกอย่าง หลักฐานทั้งหมดว่าเขาเป็นอัครทูตที่แท้จริงคนหนึ่ง ในทุกสิ่งเกี่ยวข้องกับภาระงานหนัก ความอดทน และการอัครธรรมทั้งหลาย เขาได้แสดงให้เห็นว่าเขาได้รับมอบพันธกิจจากพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างแท้จริงและอย่างแน่นอน แต่ในความถ่อมใจและความอ่อนสุภาพอันจริงใจ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เป็นคนสำคัญ”

ในข้อ 13 ถึง 15 เปาโลแสดงออกถึงความปรารถนาและแผนการต่าง ๆ ของตนที่จะไปเยี่ยมชาวโครินธ์อีกครั้ง และความตั้งใจของเขาคือจะไม่เป็นภาระแก่พวกเขาในทางใดเลย เขาเต็มใจที่จะทำงานหนักและใช้แรงทั้งหมดของตนในการรับใช้เพื่อส่งเสริมสวัสดิภาพของพวกเขาโดยไม่รับการสนับสนุนด้านการเงินจากพวกเขา

ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ เปาโลตอบข้อกล่าวหาอีกประการซึ่งเหล่าศัตรูของเขานำมาปรักปรำเขา มีบางคนที่ยกข้อกล่าวหาว่า “ซาอูลลาต” โดยกล่าวว่าถึงแม้เขาไม่ได้เป็นภาระแก่พวกเขา แต่เขาก็ทราบดีว่าจะต้องจัดการอย่างไรเพื่อที่จะได้สิ่งที่เขาต้องการโดยไม่เป็นภาระแก่พวกเขาหรือดูเหมือนว่ารับสิ่งใดจากพวกเขา (ข้อ 16)

ต่อข้อกล่าวหานี้ เปาโลตอบโดยอ้างข้อเท็จจริง เขาอ้างเรื่องแนวทางประพฤติของที่ดีต่อกับพวกเขาในข้อพิสูจนอันเต็มเปี่ยมว่าเขาไม่มีความปรารถนาหรือแผนการเช่นนั้นเลย (ข้อ 17-19)

ในข้อพระคำปิดท้ายเหล่านั้นของบทนี้ เปาโลแสดงออกถึงความกลัวของเขาว่าเมื่อเขาจะมาถึงชาวโครินธ์เหล่านั้น เขาจะพบหลายสิ่งที่จะถ่อมเขาลงและให้โอกาสเขาสำหรับการวินัยแบบเฉียบขาด (ข้อ 20 และ 21) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกล่าวคำประกาศนี้เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะตรวจสอบตัวเองและขจัดบาปใดที่อาจมีอยู่ในชีวิตของพวกเขา

ในบทก่อน ๆ เราได้หมายเหตุประสพการณ์บางอย่างที่เปาโลเผชิญมาขณะที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าและการทนทุกข์ที่เขาได้สู้ทนขณะทำแบบนั้น โดยการดลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลเขียนถึงบุตรชายของตนในงานรับใช้นั้น คือทิโมธีคนหนุ่ม ว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) มันเป็นเรื่องจริงในสมัยของเปาโลและมันเป็นจริงวันนี้ คน ๆ หนึ่งอาจดำเนินชีวิตที่ดีงามและน่านับถือ แต่ถ้าเขาไม่รู้จักบางสิ่งเกี่ยวกับการถูกข่มเหงจากโลกที่เกลียดชังพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์และได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าที่กางเขนอันทารุณนั้น คน ๆ นั้นก็ยังไม่ได้ให้พระเจ้าอยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุดในใจของเขา!

อัครทูตเปาโลถือว่าตัวเองเป็นพวกเดียวกับกางเขนของพระคริสต์ทันทีที่เขาได้รับการบังเกิดใหม่ และเขาเขียนถึงผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียว่า “แต่ขอพระเจ้าอวยอมนำให้ข้าพเจ้าอวดเลย นอกจากในกางเขนของพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์นั้นโลกถูกตรึงไว้แล้วแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้แล้วแก่โลก” (กท. 6:14) มันเป็นเรื่องธรรมดาที่โลกจะเกลียดชังข่าวสารแห่งกางเขนนั่น, ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า, เพราะว่าข่าวประเสริฐปรับโทษโลก ข่าวประเสริฐเป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด” แก่ทุกคนที่ยอมเชื่อ (รม. 1:16) แต่ข่าวประเสริฐกล่าวว่าการปรับโทษแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมเชื่อ ดังนั้น

โลกจึงเกลียดชังมนุษย์คนใดที่ยกชูองค์ที่เปื้อนพระโลหิตและประกาศว่าหนทางเดียวแห่งความรอดคือทางพระโลหิตนั้น ซึ่งถูกซื้อโดยพระเยซูบนกางเขนนั่น

เปาโลมีชีวิต รับผิดชอบ ทำงานหนักเหนื่อย และทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระผู้ช่วยให้รอดของเขา, พระเยซูคริสต์เจ้า; แต่มันไม่ใช่การทนทุกข์ทั้งหมดสำหรับเขา มีวาระแห่งความชื่นบานในชีวิตของเขาเช่นกัน และตรงนี้ในข้อพระคำต้น ๆ ของบทที่ 12 เขาเปิดเผยวาระชื่นบานหนึ่ง ประสบการณ์หนึ่งที่มหัศจรรย์และโดดเด่นเป็นพิเศษ

การรอดต่อไปของเปาโล บรรดานิमितและการเปิดเผยของเขา

ข้อ 1: แน่แน่นอนว่าไม่เป็นประโยชน์อันใดสำหรับข้าพเจ้าเลยที่จะต้องรอด ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงบรรดานิमितและการเปิดเผยต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

“แน่แน่นอนว่าไม่เป็นประโยชน์อันใดสำหรับข้าพเจ้าเลยที่จะต้องรอด” เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “มันไม่ดี มันไม่เหมาะสมสำหรับข้าพเจ้าในฐานะอัครทูตคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์ ที่จะรอดในลักษณะนั้นที่ข้าพเจ้าได้รอด แต่ข้าพเจ้าต้องจำใจรอด” (อ่านบทที่ 10 ข้อ 8 ถึง 18 และบทที่ 11 ข้อ 10 อีกครั้ง) หนึ่งในข้อกล่าวหาที่พวกศัตรูของเปาโลได้นำมาปรักปรำเขาก็คือว่า เขาขอรอดเมื่อเขาไม่มีเหตุผลใด ๆ เลยที่จะรอดอย่างไรก็ตาม ในบทที่แล้วเปาโลเอ่ยถึงสิ่งที่เขาได้กระทำ การที่เขาได้ทนทุกข์-และเขาไม่ได้กล่าวเกินจริงเลยแม้แต่นิดเดียว เขาให้บันทึกอันสัตย์จริงเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขาและการทนทุกข์หลายสิ่งเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ตามที่พวกศัตรูของเขากล่าว คนแบบเปาโลไม่มีอะไรให้อวดเลย

“ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงบรรดานิमितและการเปิดเผยต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลกำลังกล่าวแก่พวกศัตรูของเขาว่า “เนื่องจากมันไม่เหมาะสมสำหรับคนแบบข้าพเจ้าเลยที่จะรอด ข้าพเจ้าจะบอกพวกท่านเกี่ยวกับบรรดานิमितและการเปิดเผยที่ข้าพเจ้าได้รับและประสบมาแล้ว” “บรรดานิमित” คือ การเห็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งปกติแล้วเกินความเข้าใจแบบมนุษย์ คำนี้ถูกใช้ในพระวจนะของพระเจ้าหลายครั้งเพื่อปกป้องถึงลักษณะที่พระเจ้าทรงสื่อสารกับมนุษย์ สิ่งนี้ถูกกระทำในความฝันต่าง ๆ หรือโดยการทำให้ภาพเหตุการณ์บางอย่าง (เช่น ภาพภูมิประเทศ) ปรากฏขึ้นต่อหน้าความคิดของคน ๆ หนึ่ง เพื่อให้เขาได้เห็นภาพแทนของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นจริงในอนาคตในสถานที่ที่เฉพาะเจาะจงแห่งหนึ่ง นิमितมักเกี่ยวข้องกับคำพยากรณ์ และการสื่อสารลักษณะนี้มักถูกใช้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

ในกิจการ บทที่ 9 เปาโลมีประสบการณ์อันยิ่งใหญ่เมื่อแสงจ้าฟาดเขาลงถึงดินและพระเยซูตรัสกับเขาและสั่งเขาว่าจะต้องทำอะไร จากนั้นในข้อ 10 ของบทนั้น พระเจ้าก็ประทานนิमितหนึ่งแก่อานาเนีย- “และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิमितว่า “อานาเนียเอ๋ย” และอานาเนียทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระองค์เจ้าข้า” และตามที่ข้อ 12 กล่าว เปาโลก็ได้รับนิमितหนึ่งเช่นกัน ซึ่งในนิमितนั้นเขาเห็น “ชายคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย กำลังเข้ามา และวางมือของเขาบนเขา เพื่อเขาจะได้รับการมองเห็นของเขา”

นิमितนั้นที่เปาโลพูดถึงตรงนี้ในจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์กล่าวถึงเมืองบรมสุขเกษม และเราจะศึกษา

เรื่องนี้ยิ่งยั่งเติมที่มากขึ้นเมื่อเราไปถึงข้อ 4

“การเปิดเผยต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือการเปิดเผยต่าง ๆ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดเผยหรือประทานให้แก่เปาโล คำกรีกที่แปลเป็น “การเปิดเผยต่าง ๆ” มีความหมายตรงตัวว่า “การเอาสิ่งที่ปกปิดออก” ซึ่งหมายถึง “การเอาผ้าคลุมออกไปจากบางสิ่ง” ในกรณีนี้ กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ มันบ่งบอกถึงการเอาผ้าคลุมแห่งความไม่รู้ ผ้าคลุมแห่งความมืดออกไป เพื่อที่จะได้เห็นความจริงนั้นอย่างชัดเจน ดังนั้นคำนี้จึงใช้กับความจริงที่ถูกเปิดเผย ความคลุมเครือถูกขจัดออกไปอย่างสิ้นเชิง และความจริงที่เรียบง่ายและเข้าใจได้เริ่มประจักษ์แจ้ง

ผู้รู้และผู้อธิบายพระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าเปาโลกำลังพูดแบบเสียดสีในพระคำข้อนี้และกำลังกล่าวว่า: “คนอย่างข้าพเจ้าไม่ควรรอดอย่างแน่นอน เพราะพวกท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะรอดเลย พวกท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรเลย ข้าพเจ้าไม่ได้ทนทุกข์อะไรเลย ข้าพเจ้าเอาแต่เกียจคร้าน ใช้ชีวิตอย่างสบาย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่ควรรอดอย่างแน่นอน และเนื่องจากมีความไม่เหมาะสมอย่างชัดเจนขนาดนั้นในการรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะหันไปพูดเรื่องอื่น และข้าพเจ้าจะดูว่าพวกท่านจะกล่าวเหมือนเดิมได้หรือไม่เกี่ยวกับบรรดานิรมิตและการเปิดเผยซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า”

ข้อ 2: ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์เมื่อกว่าสิบปีมาแล้ว (ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) คนเช่นนั้นได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม

“ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลกำลังพูดถึงตัวเอง ช่างเป็นเรื่องวิเศษจริง ๆ ที่สามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์” เปาโลอยู่ “ในพระคริสต์” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อคนนั้น (ดู โคโลสี 1:27 และ 3:3) เมื่อเขียนถึงชาวโรม โดยพูดถึงพี่น้องร่วมชาติของเขาเอง เปาโลใช้สำนวนว่า “ผู้ที่ได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย” (รม. 16:7)

ผู้คนไม่อยู่ในพระคริสต์โดยการถือกำเนิดตามธรรมชาติ เราอยู่ในพระคริสต์ผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ นิโคเดมัส นักศาสนาที่โดดเด่นคนหนึ่ง อาจารย์คนหนึ่ง ในอิสราเอล ถูกพระเยซูแจ้งให้ทราบว่า เขาต้องบังเกิดใหม่-บังเกิดจากเบื้องบน บังเกิดจากพระวิญญาณ-หากเขาอยากเห็นอาณาจักรของพระเจ้า:

“มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว ชายคนเดียวกันนี้ได้มาหาพระเยซู ในเวลากลางคืน และทูลพระองค์ว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำนั้นได้ ยกเว้นพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย”

“พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่เขาว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดจะบังเกิดใหม่ได้อย่างไร เมื่อเขาเป็นคนชราแล้ว ผู้นั้นจะเข้าไปในครรภ์มารดาของตนครั้งที่สองและบังเกิดได้หรือ” พระเยซูตรัสตอบว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิต

วิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:1-7)

หากคุณยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ รับความรอดโดยพระคุณ บังเกิดจากพระวิญญาณ คุณก็ไม่อยู่ “ในพระคริสต์” มันไม่สำคัญว่าเนื้อหนังคุณจะตีขนาดไหน นวดตีขนาดไหนหรือมีสติปัญญาขนาดไหน มันยังเป็นเนื้อหนังเหมือนเดิม เพราะว่า “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง” (ยอห์น 3:6) แต่ “สิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” และถ้าคุณยังไม่ได้บังเกิดจากพระวิญญาณ คุณก็เป็นผู้หลงหาย

“...เมื่อกลับปีมาแล้ว...” นี่เป็นคำกล่าวที่น่าสนใจมากที่สุด “ชาย” ผู้นี้มีประสบการณ์อันน่าทึ่ง และเท่าที่พระวณะของพระเจ้าเปิดเผยแก่เรา เขาได้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับระหว่างตัวเองกับพระเจ้ามากกว่าสิบปีแล้ว

“...ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่านอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้...” “ไม่ว่าชายผู้นี้อยู่ในร่างกายของเขาหรือออกจากร่างกายของเขา” เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าอธิบายไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร แต่ข้าพเจ้าทราบว่ามันเกิดขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าทราบข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ครั้งนั้น แต่มันเกิดขึ้นอย่างไรนั้นข้าพเจ้าอธิบายไม่ได้ ร่างกายนั้นถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ มันเป็นแค่จิตวิญญาณที่ถูกรับขึ้นไปหรือไม่ ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ จิตและวิญญาณถูกแยกออกจากร่างกายนั้นหรือไม่ ข้าพเจ้าอธิบายไม่ได้” สิ่งเดียวที่เปาโลทราบแน่นอนเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ก็คือว่า เขาหมดสติรับรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเขาบนแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างช่วงเวลานั้นและเขาเห็นแต่สิ่งเหล่านั้นในเมืองบรมสุขเกษม

ทำไมผู้ใดจึงควรสงสัยว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจที่จะย้ายร่างกายไปสู่สวรรค์และทิ้งมันไว้ที่นั่นชั่วคราวเวลาหนึ่งหากพระองค์ทรงปรารถนาเช่นนั้น? ทำไมเราจึงควรสงสัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะแยกวิญญาณออกจากร่างกาย, พาวิญญาณนั้นไปสวรรค์, และจากนั้นก็คืนวิญญาณนั้นแก่ร่างกาย? นั่นไม่ควรเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ใดที่จะเชื่อเลยหากเขาเชื่อในพระเจ้า เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้กับพระเจ้า!

“...พระเจ้าทรงทราบ” เปาโลรับสารภาพว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้าอธิบายไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงทราบ พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น วิธีการที่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ผู้เดียวทรงอธิบายได้ ดังนั้นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้จึงเป็นทั้งหมดที่ข้าพเจ้าประกาศได้” ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับ “พวกทำการอัศจรรย์” บางคนแห่งสมัยปัจจุบันของเรา พวกเขาก็คงใช้เวลาหลายชั่วโมงคาดเดาว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เปาโลพอใจแล้วกับข้อเท็จจริงที่ว่าเขารู้ว่ามันเกิดขึ้นจริง พระเจ้าทรงทราบว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และนั่นคือทั้งหมดที่เขาสนใจ

“...คนเช่นนั้น...” มันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาที่คน ๆ หนึ่งจะพูดถึงตัวเองโดยใช้คำสรรพนามบุรุษที่สาม ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักนั้น พูดถึงตัวเองในลักษณะเดียวกันกับที่เปาโลพูดตรงนี้ (ดู ยอห์น 13:23-25 และ 21:20)

“...ได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม” “ถูกรับขึ้นไป” หมายถึง “ถูกคว่ำไปหรือฉวยไป” ดังฝูงสุนัขป่าคว่ำพวกลูกแกะไปจากคอกแกะ คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 10:12: “แต่ผู้ที่เป็นผู้รับจ้าง และไม่ได้เป็นผู้เลี้ยงแกะนั้น ผู้ซึ่งแกะทั้งหลายไม่เป็นของเขาเอง พอเห็นสุนัขป่ากำลังมา และละทิ้งแกะทั้งหลายและหนีไป และ

สุนัขป่าก็จับแกะเหล่านั้น และทำให้แกะทั้งหลายกระจัดกระจายไป” ตามที่กล่าวไว้ใน *Vine's Dictionary* “คำกริยานี้สื่อถึงแนวคิดเรื่องการใช้แรงแบบฉับพลัน” มันแสดงออกถึงความฉับพลัน ความรวดเร็ว เช่นใน 1 เรสะโลนิกา 4:13-17 ที่เปาโลให้บันทึกอันน่าตื่นตะลึงเกี่ยวกับคริสเตียนเหล่านั้นที่ถูกคว่ำตัวขึ้นไปในการรับขึ้นไปนั้น เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่าชายผู้นี้ซึ่งถูกคว่ำตัวขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษมนั้นถูกหิ้วไปจากแผ่นดินโลก โดยแรงหนึ่งซึ่งเหนือกว่าแรงของมนุษย์

เปาโลไม่รังเกียจการบอกเล่าเกี่ยวกับความยากลำบากและการทนทุกข์เหล่านั้นที่เขาได้เผชิญมาเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ แต่ประสบการณ์แสนวิเศษอย่างการถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ชั้นที่สามเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม เขาได้เก็บไว้กับตัวเองจนถึงเวลาที่เหมาะสม และนี่เป็นเวลาที่เหมาะสมแล้วที่จะเปิดเผยเรื่องนี้ ถ้าคนอื่น ๆ กำลังอวดเกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขา เขาก็จะเล่าประสบการณ์ที่ไม่อาจพรรณนาได้ของตนบ้าง

ถ้าคุณจะศึกษาชีวิตของเปาโลอย่างตั้งใจมาก ๆ คุณจะเรียนรู้ว่าเวลากว่าสิบสี่ปีก่อนที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ถึงชาวโครินธ์ เขากำลังรับใช้อยู่ในแคว้นกาลาเทียและไปเยือนเมืองอีโคเนียม เมืองเดออร์บี และเมืองลิสตรา (กิจการ 14) ผู้คนในพื้นที่นั้นประทับใจมากกับการเทศนาของเขาเรื่องพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า จนมีอยู่คราวหนึ่งพวกเขาอยากนมัสการเขาในฐานะพระองค์หนึ่งเลย อย่างไรก็ตาม ต่อมาพวกเขาก็หันมาเล่นงานเขาและหาช่องที่จะเอาหินขว้างเขาให้ตายจริง ๆ ร่างกายที่บอบช้ำ เป็นแผล และเลือดออกของเขาร่วงลงสู่พื้นดิน และเท่าที่พวกเขาจะบอกได้ เขาตายไปแล้ว พวกเขาลากตัวเขาออกไปนอกเมืองและโยนร่างของเขาทิ้งข้างทางเหมือนขยะที่ไม่มีชีวิตและไร้ค่า นั่นคือจุดจบของอัครทูตเปาโล เท่าที่พวกเขาทราบ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกคนที่ข่มเหงเขากลับเข้ามาเมืองไปแล้ว สาวกกลุ่มเล็กของเขา เหล่าสาวกที่แท้จริงเหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ได้มารวมตัวกันรอบกายของเขา ขณะที่พวกเขายืนอยู่ตรงนั้น ในทันใดนั้นเปาโลก็ลุกขึ้น และใจของพวกเขาย่อมล้นด้วยความชื่นชมยินดีอย่างแน่นอน

ไม่มีทางที่จะทราบแน่นอนได้ แต่ผมเชื่อมั่นเป็นขณะที่เขาดูเหมือนตายไปแล้วที่เมืองลิสตราที่เปาโลได้รับประสบการณ์อันยิ่งใหญ่ซึ่งเขาเขียนถึงชาวโครินธ์ในที่นี้ เป็นไปได้ไหมว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “เปาโลเอ๋ย เราจะให้การหยุดพักสักเล็กน้อยแก่เจ้า จงขึ้นมาบนนี้และมองไปรอบ ๆ บ้านนิรันดร์ของเจ้าเถิด”? ถึงอย่างไรแล้ว เขาได้ “ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม” และเขาบอกเรา (ในข้อ 4) ว่าเขาได้ยินหลายสิ่งที่จะพูดถึงบนแผ่นดินโลกนี้ก็ได้

พระวาระของพระเจ้ากล่าวถึงสวรรค์สามชั้น ชั้นแรกคือฟ้าที่อยู่เหนือเรา-หมู่เมฆ ชั้นบรรยากาศสวรรค์ชั้นที่สองคือ สวรรค์ชั้นที่มีดวงดาว สวรรค์ชั้นที่มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว และดาวเคราะห์ทั้งหลาย สวรรค์ชั้นที่สามคือ พระนิเวศของพระเจ้า หรือเมืองบรมสุขเกษม ซึ่งอยู่พ้นดวงดาวเหล่านั้นไปไกล เมื่อพระคัมภีร์พูดถึงฟ้าสวรรค์ที่ “ล่องไปเสียด้วยเสียงดังสนั่น” (2 ปด. 3:10) มันก็กำลังพูดถึงสวรรค์ชั้นแรกและชั้นที่สอง-สวรรค์ชั้นบรรยากาศและชั้นดวงดาว พระนิเวศของพระเจ้า, สวรรค์ชั้นที่สาม, จะไม่มีวันคลอนแคลนหรือถูกทำลายเลย มันอยู่พ้นสวรรค์ชั้นแรกและชั้นที่สองไปไกล นี่คือนิเวศที่ที่พระคริสต์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา และเป็นที่ ๆ วิญญาณของเหล่าผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วกำลังพักผ่อนอยู่ตอนนี้

เมื่อสเทเฟน มรณะสักขีคริสเตียนคนแรก ถูกหินขว้างตาย พระเจ้าก็ทรงมีวันกลับฟ้าสวรรค์ชั้นแรก

และชั้นที่สองและทรงอนุญาตให้สเทเฟนมองตรงเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม บันทึกเหตุการณ์นี้อยู่ในกิจการ 7:54-56: “เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็รู้สึกแสบใจ และพวกเขาได้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขา เข้าใส่สเทเฟน แต่ท่านซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าทั้งหลายแหวก ออกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน พระองค์ก็เสด็จลงไปในใจกลางของแผ่นดินโลกและประกาศ ความมรณาของพระองค์ จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นอีก พระองค์ก็ทรงนำวิสุทธิชนเหล่านั้นออกมาจาก ใจกลางแผ่นดินโลกและหอบพวกเขาขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง (ซึ่งหมายถึงสวรรค์ชั้นแรกและชั้นที่สอง) เข้าสู่สวรรค์ชั้นที่สาม ตามที่เราอ่านในเอเฟซัส 4:8-10: “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้น สู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของ แผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปในั้น ก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง ด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสารพัด)

ข้อ 3 และ 4: และข้าพเจ้าได้รู้จักชายเช่นนั้น (ไม่ว่าในร่างกายหรือนอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถ บอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) ว่าเขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร และได้ยินบรรดาถ้อยคำที่ไม่ สามารถบรรยายได้ ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้

ในข้อ 3 เปาโลทวนซ้ำคำกล่าวที่เขาว่าในข้อ 2 เขาเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเขาค้นเคย-และรู้จักอย่าง ใกล้ชิด-กับ “ชายเช่นนั้น” และว่าเขาไม่ทราบว่าชายผู้นี้คือ “ในร่างกายหรือนอกร่างกาย” พระเจ้าเพียงผู้เดียว ทรงทราบเรื่องนั้น

“...ว่าเขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร...” คำว่า “เมืองบรมสุขเกษม” ปรากฏแค่สาม ครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด เราพบคำนี้ครั้งแรกในลูกา 23:43 ที่พระเยซูขณะถูกตรึงอยู่บนกางเขนตรัส แก่โจรคนหนึ่งที่ทูลขอให้พระองค์ระลึกถึงเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรม สุขเกษม” แห่งที่สองที่เราพบคำนี้คือตรงนี้ใน 2 โครินธ์ 12:4 และแห่งที่สามอยู่ในวิวรณ์ 2:7 ในข้อนี้ ซึ่งอยู่ใน ข่าวสารถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เราอ่านว่า “ผู้ใดที่มีหู ก็ให้ผู้นั้นฟังสิ่งซึ่งพระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักร ทั้งหลาย ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินจากต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า” คำเดียวกันนี้ (ในภาษาฮีบรู) ถูกพบบ่อยในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และหลายครั้งมันถูกแปลเป็น “สวน” เช่นในปฐมกาลบทที่ 2 และ 3 ซึ่งกล่าวถึงสวนเอเดน ความหมายของคำนี้คือ “อุทยานแห่งความเพลิดเพลิน”

ทุกคนที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าในระหว่างยุคปัจจุบันนี้ก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษมทันทีเพื่อพักผ่อน โดยรอคอยการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ในวิวรณ์ 14:13 เราอ่านว่า: “และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจาก สวรรค์ ซึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้สืบไปคนทั้งหลายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับ พร” “ใช่แล้ว” พระวิญญาณตรัสว่า “เพื่อพวกเขาจะได้หยุดพักจากบรรดาการทำงานหนักของพวกเขา และ การงานทั้งหลายของพวกเขาที่ติดตามพวกเขาไปแน่นอน”

“...และได้ยืนบรรดาถ้อยคำที่ไม่สามารถบรรยายได้...” “ที่ไม่สามารถบรรยายได้” อาจหมายความว่า ถ้อยคำเหล่านั้นไม่สามารถถูกเอ่ยได้หรือว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้ถูกพูดออกมา-ซึ่งอาจเป็นความหมายในที่นี้จริง ๆ แน่แน่นอนว่าถ้าเปาโล “ออกไปนอกร่างกาย” อย่างที่ตัวเขาเองบอกเราว่ามันอาจเป็นเช่นนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นก็ไม่อาจถูกพูดได้ในความหมายแห่งคำของเรา ในทางกลับกัน เปาโลได้ยืนถ้อยคำที่เป็นคำสรรเสริญและได้เห็นสง่าราศีต่าง ๆ แห่งสวรรค์ที่คงเป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์ธรรมดาจะเอ่ย

“...ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้” ผมเชื่อว่าความหมายในที่นี้ก็คือว่า มันไม่เหมาะสมสำหรับเปาโลที่จะเอ่ยสิ่งที่เขาเห็นและได้ยิน มันคงไม่ถูกต้องที่จะพยายามเอ่ยมัน ผมแน่ใจว่ามันคงเป็นไปไม่ได้เลยสำหรับภาษาของมนุษย์ที่จะสื่อถึงสง่าราศีอันเต็มเปี่ยมและความงดงามของเมืองบรมสุขเกษม สิ่งเหล่านั้นที่เปาโลเห็นและได้ยิน สง่าราศีของพระเจ้าที่เป็นของพระเยซู ไม่อาจถูกอธิบายได้หรือถูกประกาศอย่างเต็มที่ ได้โดยมนุษย์ธรรมดา มีแต่ภาษาแบบสวรรค์เท่านั้นที่สามารถพรรณนาถึงสง่าราศีของสถานที่แห่งนั้นที่เปาโลเห็นได้

ประสบการณ์ที่ถูกพรรณนาตรงนี้น่าโดดเด่นมากที่สุด นี่เป็นที่เดียวในพระวจนะของพระเจ้าที่เรามีบันทึกเกี่ยวกับผู้ใดที่ไปเยือนเมืองบรมสุขเกษมและกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับมัน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่ก็ในนิมิตหนึ่ง เอโนคและเอลียาห์ถูกพาไปสวรรค์โดยที่ไม่ตาย แต่พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาและพูดคุยกับมนุษย์บนแผ่นดินโลกเกี่ยวกับการที่พวกเขาไปเยือนสวรรค์ เอลียาห์และโมเสสปรากฏตัวกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น แต่พวกเขาพูดคุยกับพระเยซูเกี่ยวกับ “การมรณาของพระองค์”, ความมรณาที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น (ลูกา 9:31) ไม่ใช่เกี่ยวกับสง่าราศีเหล่านั้นแห่งสวรรค์

พระเยซูทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตาย (ยอห์น 11) แต่ไม่มีบันทึกเลยว่าเขากล่าวอะไรเกี่ยวกับเมืองบรมสุขเกษมหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของเขา วิสุทธิชนหลายคนได้เป็นขึ้นตอนที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย (มธ. 27:52) แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าวิสุทธิชนเหล่านี้สื่อสารกับคนเป็นเกี่ยวกับเมืองบรมสุขเกษมที่พวกเขาไปอยู่มาขณะที่รอคอยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู และในหลายล้านคนที่จากชีวิตนี้ไปแล้วและตอนนี้อยู่กับพระเยซู ไม่มีสักคนเดียวที่ได้รับอนุญาตให้กลับมาและให้คำพยานเกี่ยวกับสง่าราศีแห่งสวรรค์ พระเจ้าได้ประทานให้แก่เราในพระวจนะของพระองค์ทุกอย่างที่เราต้องรู้เกี่ยวกับสวรรค์และสง่าราศีเหล่านั้นแห่งเมืองสวรรค์นั้น

ดังนั้นเปาโลจึงให้ในที่นี้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองของชายคนหนึ่งที่ถูกรับขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษมและกลับมายังแผ่นดินโลก-แต่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้บอกเล่าสิ่งที่เขาได้เห็นหรือสิ่งที่เขาได้ยิน

ข้อ 5: เกี่ยวกับคนเช่นนั้นข้าพเจ้าจะอวด แต่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย แต่ในบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

เปาโลกล่าวคำพยานของตนต่อไปเกี่ยวกับ “ชายผู้นี้” และประสบการณ์ของเขาในเมืองบรมสุขเกษม เขากำลึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะอวดเกี่ยวกับชายผู้นี้ซึ่งได้รับเกียรติมากเป็นพิเศษจากองค์พระผู้เป็นเจ้า” ชายเช่นนั้นต้องเป็นคนชอบธรรม ดำเนินตามแบบพระเจ้า ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เกียรติอย่างสูงมาก ดังนั้นการอวด

เกี่ยวกับคนเช่นนั้นคงจะเป็นการถูก จงสังเกตว่าอัครทูตท่านนี้กล่าวต่อไปโดยใช้คำสรรพนามบุรุษที่สาม โดยเลือกที่จะให้ตัวเองอยู่ในฉากหลังต่อไป (ถึงแม้เราทราบว่าเขากำลังพูดถึงตัวเองก็ตาม) แทนที่จะกล่าวโดยตรงว่าเขาคือผู้หนึ่งที่ไปยังเมืองบรมสุขเกษม เขากลับกล่าวว่า “คนเช่นนั้น” เป็นผู้ที่เหล่าผู้อ่านของเขาคงจะยอมรับว่าเหมาะสมที่สุดที่จะรอดได้

“...แต่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่รอดเลย...” นั่นคือ “มันไม่สมควร มันไม่ถูกต้อง มันไม่เหมาะสมเลยที่ข้าพเจ้าจะรอดเกี่ยวกับตัวเอง” เห็นได้ชัดว่าเปาโลประสงค์ที่จะไม่ให้ความสำคัญต่อข้อเท็จจริงที่ว่าเขากำลังพูดถึงตัวเอง (ดู ข้อ 6) เขาถูกบังคับโดยความโง่เขลาของเหล่าศัตรูของชาวประเสริฐในท่ามกลางชาวโครินธ์เหล่านั้นที่ทำให้เขาต้องกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นแห่งการทรงเรียกจากพระเจ้าของเขาให้เป็นอัครทูตคนหนึ่ง (บทที่ 10 และ 11) แต่เขาแค่ขำเลียงไปที่ประสบการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนี้ (ตรงนี้ในบทที่ 12) และมองผ่านมันไป อันที่จริง ดูเหมือนว่าเขาจะแยกแยะระหว่างตัวเองกับ “ชาย” ผู้คนที่ได้รับเกียรติอย่างสูงขนาดนั้นจากพระเจ้า โดยตอนนี้วกกลับมาสู่ลักษณะของการรอดที่เข้ากันกับแนวคิดเรื่องความเหมาะสมของตัวเองมากกว่า

“...แต่ในบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า” นั่นคือ “ข้าพเจ้าทราบว่ามันไม่เหมาะสมสำหรับข้าพเจ้าที่จะรอดเรื่องประสบการณ์เช่นนั้นอย่างการถูกรับขึ้นไปในเมืองบรมสุขเกษมและได้ยินและได้เห็นสิ่งที่อยู่ที่นั่น แต่ข้าพเจ้าจะรอดในบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า-ความอ่อนแอต่าง ๆ ของข้าพเจ้า, การลองใจต่าง ๆ ของข้าพเจ้า, การทนทุกข์หลายอย่างของข้าพเจ้า, ความเจ็บปวดทั้งหลายของข้าพเจ้า”

ข้อ 6: เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะรอด ข้าพเจ้าก็จะเป็นคนเขลา เพราะข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าระงับไว้ เกรงว่าผู้ใดจะคิดเกี่ยวกับข้าพเจ้าเกินกว่าซึ่งเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น หรือที่เขาได้ยินเกี่ยวกับข้าพเจ้า

เปาโลกำลังกล่าวว่าถ้าเขามี “ความปรารถนาที่จะรอด” อย่างที่คนอื่น ๆ ได้รอดในตัวพวกเขาเอง ถ้าเขาเลือกที่จะคอยเฝ้าระวังเกี่ยวกับภาระงานหนัก ประสบการณ์ และอภิสิทธิ์ทั้งหลายของตนในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง เขาก็มีเยอะพ้ออย่างแน่นอนที่เขาจะกล่าวถึงได้-และมันคงไม่ใช่การรอดที่ว่างเปล่าและไร้สาระและไร้มูลเหตุ เขามีหลายเรื่องที่จะกล่าวเกี่ยวกับความสำเร็จและภาระงานหนักของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่งและหลักฐานของเขาเรื่องการถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า อย่างที่จะถูกประกาศได้โดยผู้ใดที่มีชีวิตอยู่-และมากยิ่งขึ้นเสียอีก! เปาโลกำลังกล่าวในถ้อยคำมากมายขนาดนั้นว่า “ข้าพเจ้าเล่าต่อไปได้มากกว่าที่ข้าพเจ้ามีอยู่ เพราะข้าพเจ้ามีประสบการณ์มากมายและข้าพเจ้าได้ทำสำเร็จหลายสิ่งในงานรับใช้ของข้าพเจ้าในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับมันข้าพเจ้าเล่าได้-และสิ่งเหล่านั้นสามารถถูกพิสูจน์ได้”

“...ข้าพเจ้าก็จะเป็นคนเขลา”-หมายความว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เป็นคนเขลาเลย แม้หากว่าข้าพเจ้ารอดจริง ๆ ก็ตาม”- “เพราะข้าพเจ้าจะพูดความจริง” (หรือ “ข้าพเจ้ากำลังจะกล่าวความจริง”)

“...แต่บัดนี้ข้าพเจ้าระงับไว้ (หรือ งดเว้นการรอด) เกรงว่าผู้ใดจะคิดเกี่ยวกับข้าพเจ้าเกินกว่าซึ่งเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น หรือที่เขาได้ยินเกี่ยวกับข้าพเจ้า” เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ข้าพเจ้าปรารถนา และข้าพเจ้าคาดหวังว่าจะถูกตัดสินโดยทางประพจน์ของข้าพเจ้า ภาระงานหนักของข้าพเจ้า และข่าวสารที่ข้าพเจ้า

ประกาศ ข้าพเจ้าอยากให้ชื่อเสียงของข้าพเจ้าตั้งอยู่บนสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำสำเร็จผ่านทาง การประกาศข่าว ประเสริฐ-ไม่ใช่ตั้งอยู่บนนิमितและการเปิดเผยทั้งหลาย”

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้สำหรับผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็คือว่า ไม่ว่าพระเจ้าอาจประทาน ความโปรดปรานมากมายขนาดไหนแก่เราหรือเรามีประสบการณ์อันยิ่งใหญ่มากมายขนาดไหนกับองค์พระผู้ เป็นเจ้า สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ควรเป็นรากฐานแห่งความคิดเห็นของผู้คนเกี่ยวกับเราในฐานะผู้เชื่อ การงานหนักของ เรา หน้าที่คนต้นเรือนของเรา การดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ควรเป็นคำพยานของเราต่อหน้ามนุษย์

อัครทูตเปาโลได้เก็บประสบการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนี้ไว้เป็นความลับนานถึงสิบสี่ปี ช่างเป็นแบบอย่าง สำหรับคุณและผมจริง ๆ! ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามเราที่จะไม่ป่าวร้องออกมาตลอดถึงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงกระทำ เพื่อเราในที่ลับอย่างเปี่ยมสง่าราศี แน่แน่นอนว่าเมื่อเราสามารถถวายเกียรติพระเจ้าได้ใน การให้คำพยาน เราก็ไม่ควรเว้นเสียจากการทำเช่นนั้น แต่ข่าวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำความรอดมาให้ ไม่ใช่ ประสบการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านั้นที่เรา มีกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องยกชูพระเยซู ไม่ใช่ประสบการณ์ต่าง ๆ ของเรา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลสามารถเล่าได้เกี่ยวกับนิमितและประสบการณ์หลายอย่างที่มีมหัศจรรย์มากกว่า นี้ที่เขามีกับพระเจ้า แต่เขาก็ไม่เล่า เขาปล่อยให้ชีวิตของเขาและการเทศนาของเขาบอกผู้คนที่เขาเป็นใคร และผู้ใดได้ส่งเขามา และเพื่อจุดประสงค์อะไร

ข้อ 7: และเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาดโดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับ หนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง เป็นทูตของซาตานเพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด

เปาโลตระหนักดีถึงภัยอันตรายของการเริ่ม “ถูกยกชูจนเกินขนาด”-เยอหียิงในฝ่ายวิญญาณ มั่นใจใน ตัวเอง และผยอง โดยคิดว่าตนเป็นคนโปรดพิเศษของพระเจ้า- “โดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น...” ถ้อยคำเหล่านี้บ่งบอกว่าการเปิดเผยหลายอย่าง พระเจ้าได้ทรงกระทำหลายสิ่งเพื่อเปาโล ซึ่งเขาสามารถรอด เกี่ยวกับมันได้อย่างสัตย์จริง

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไม่ได้อยากให้เขากลายเป็นคนเยอหียิงและมั่นใจตัวเอง ดังนั้นเปาโลจึง กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าก็ได้รับหนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง...” บัดนี้ถ้าเปาโลตกอยู่ในอันตรายของความเยอหียิงและ ความมั่นใจตัวเอง เราจะยิ่งตกอยู่ในอันตรายมากกว่าสักเพียงใด ดังนั้นเราจึงควรอธิษฐานอยู่เสมอเพื่อที่ พระเจ้าจะทรงทำให้เราถ่อมใจต่อไปในวิธีของพระองค์เอง-และพระองค์เพียงผู้เดียวทรงทราบว่า จะทำให้ลูก ๆ ของพระองค์ถ่อมใจต่อไปโดยวิธีใด

ผมไม่คิดว่ามีบาปใดที่เจ้าเล่ห์ แสบยล และหลอกลวงมากกว่าความเยอหียิง มั่นป่วนเปี่ยมอยู่รอบใจ ของผู้เชื่ออยู่เสมอ และเมื่อผู้เชื่อคนใดเริ่มเยอหียิง เขาก็กลายเป็นคนไร้ประโยชน์ พระเจ้าไม่สามารถใช้การ ผู้รับใช้ที่เยอหียิง “พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง” (ยากอบ 4:6) ไม่มีลูกของพระเจ้าคนใดรอดพ้นจากการทดลองของความเยอหียิงได้ และบาปนี้โจมตีคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิต ใกล้ชิดกับพระเจ้ามากกว่าคนเหล่านั้นที่ไม่ มันเป็นอันตรายพิเศษต่อผู้เชื่อที่ย่อมจำนนต่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และอย่างสิ้นสุดใจ

เปาโลประกาศว่า “หนามในเนื้อ” นี้ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม ถูกประทานให้แก่เขาโดยพระเจ้า โดยบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงโปรดปรานเขาแล้ว จงสังเกตว่า เขาไม่ได้บ่นเกี่ยวกับหนามนั้น เขาไม่ได้กล่าวว่า มันเป็นความทารุณในส่วนของพระเจ้า เขาไม่ได้พูดถึงมันว่าเป็นความเจ็บปวดหนึ่งด้วยซ้ำ เขาพูดถึงมันว่าเป็นของประทานหนึ่ง เปาโลทราบผลลัพธ์เหล่านั้นของหนามนั้นในชีวิตของเขาและด้วยเหตุนี้จึงถือว่ามันเป็นความโปรดปรานอย่างหนึ่ง

คำว่า “หนาม” บ่งบอกถึง “สิ่งใดที่ทิ่มแทงหรือแหลมคม” คำเดียวกันนี้ (ในภาษาฮีบรู) ถูกพบในภาคพันธสัญญาเดิม ในโฮเซยา 2:6 เราอ่านว่า: “เราจะกั้นทางของเจ้าไว้ด้วยหนามทั้งหลาย...” มันถูกพบเช่นกันในเอเสเคียล 28:24: “และจะไม่มีหนามย่อยที่ทิ่มแทงแกว่งควานแห่งอิสราเอลอีกต่อไป หรือหนามที่ทำให้ทุกจิตใจ ไต ๆ แห่งบรรดาคนที่อยู่รอบพวกเขา ที่ได้เหยียดหยามพวกเขา และพวกเขาจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า” และในกัณฑ์การวิถึ 33:55 เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมขับไล่ชาวเมืองทั้งหลาย แห่งแผ่นดินนั้นออกไปเสียจากต่อหน้าพวกเจ้า แล้วจะเป็นไปอย่างนี้คือ คนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้าปล่อยให้ อยู่ของพวกเขานั้นจะเป็นประดักทั้งหลายที่มตาของพวกเจ้า และเป็นหนามทั้งหลายในซี่ข้างของพวกเจ้า...”

ในกรณีของ “หนามในเนื้อ” ของเปาโล ไม่ว่ามันจะหมายถึงความอ่อนกำลังหรือความเจ็บปวดบางอย่างในร่างกายของเขา มันก็เป็นคำถามหนึ่งซึ่งเราตอบอย่างฟันธงแน่ชัดไม่ได้ หลายคนได้เสนอแนะเรื่อง ความเจ็บป่วยบางอย่างฝ่ายร่างกาย อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรใช้เวลามากเกินไปนักในการพยายามที่จะทราบได้ว่าหนามนั้นคืออะไร แต่เราควรศึกษาค้นคว้าสิ่งที่มันทำให้เกิดขึ้นและข้อดีที่เกิดจากมัน ทั้งหมดที่เราทราบแน่นอนได้อย่างหมดข้อสงสัย ก็คือว่าหนามนั้นได้ถูกประทานให้แก่เปาโลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเย่อหยิ่งฝ่ายวิญญาณ เขาบอกผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นว่า “พวกท่านทราบว่าเป็นอย่างไร โดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านในตอนแรก” (กท. 4:13) ดังนั้นเราจึงเห็นว่ามันอาจเป็นบางสิ่งซึ่งคนอื่นมองเห็นได้ และเพราะเหตุนี้ เมื่อเปาโลปรากฏตัวในที่สาธารณะ เขาจึงถูกทำให้ถ่อมใจ

“...ทูตของซาตาน...” ในที่นี้เปาโลกล่าวว่าซาตานได้รับอนุญาตให้นำภัยพิบัตินี้มาสู่เขา แต่จงเปรียบเทียบกับโยบ 1:6 จนถึง 2:7 ซึ่งจากเรื่องนั้นเราเรียนรู้ว่าพญามารไม่สามารถทำสิ่งต่อผู้เชื่อได้โดยที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงอนุญาต นอกจากนี้ ในโยบ 2:10 เราอ่านว่าโยบกล่าวว่า “พวกเราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และพวกเราจะไม่รับสิ่งชั่วร้ายบ้างหรือ” ดังนั้นโยบจึงถือว่าทุกสิ่งที่มาสู่เขาเป็นมาจากพระเจ้า และเปาโลก็คิดอย่างนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งกล่าวว่าหนามนี้ได้ถูกประทานให้แก่เขาเกรงว่าเขาจะถูกยกเกินขนาด เปาโลเชื้อโรม 8:28: “และพวกเราทราบว่าเป็นอย่างไรด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”-และเขาบอกเราตรงนี้ในจดหมายฝากถึงชาวโครินธ์ว่าซาตานได้รับอนุญาตให้นำหนามนี้มาสู่เขา

“...เพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า” คำว่า “ทุบตี” หมายถึง “ฟาดด้วยมือ, ปฏิบัติหยาบช้าในทางใด” ความจริงโดยทั่วไปที่ถูกนำเสนอในพระคำข้อนี้ก็คือว่าพระเจ้าจะทรงดูแลเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์จะไม่ยกตัวเกินควรเพราะประสบการณ์ การสำแดงให้ประจักษ์ นิमित และพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลายซึ่งพระองค์ประทานแก่พวกเขา พระเจ้าจะทรงใช้มาตรการหลายอย่างเพื่อทำให้ลูกของพระองค์ถ่อมใจ

เราต้องยอมรับว่าพระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจกับผู้เชื่อทุกคนในลักษณะเดียวกัน พระเจ้าทรงทราบดีที่สุด และพระองค์ทรงใช้วิธีการที่ดีที่สุดเกี่ยวกับคน ๆ นั้นที่พระองค์กำลังกระทำกิจด้วย พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงสัมผัสปัญญาและพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งดีทั้งนั้น เราไม่มีสิทธิ์ตั้งคำถามพระเจ้า เราไม่มีสิทธิ์ถามว่าทำไมสิ่ง ๆ หนึ่งถึงเกิดขึ้นกับเรา ถ้าพระเจ้าทรงอนุญาตให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น มันก็เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์และเพื่อประโยชน์สุขของเรา และเมื่อเราคิดถึงหนามจริง ๆ ที่พระคริสต์ทรงสวมเป็นมงกุฎ ซึ่งพระองค์ได้ยอมทนเพื่อเราเมื่อพระองค์ถูกตรึงบนกางเขน เมื่อนั้น “หนามในเนื้อ” ทั้งปวงที่อาจมาสู่เราและซึ่งอาจทำให้เราได้รับความเจ็บปวด ก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์และถูกทำให้ห่างขึ้นที่จะแบก เนื่องจากพระคริสต์ทรงทนทุกข์ โดยถูกทดลอง “พระองค์จึงทรงสามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้” (ฮบ. 2:18) พระองค์ทรง “ถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา” เพราะว่าพระองค์ “ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป” (ฮบ. 4:15)

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าประทานหนามนั้นแก่เปาโลเพื่อผลดีของเขาเอง พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือมันทั้งหมดและทำให้มันทำงานไม่เพียงเพื่อให้เกิดผลดีแก่เปาโลแต่เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าเช่นกัน ผู้เชื่อแท้ไม่ควรรู้สึกว่ตนถูกรังแกเมื่อการทดลอง การลองใจ ความยากลำบาก ความปวดร้าวใจ ความใจสลาย และความผิดหวังเข้ามา ผู้เชื่อที่มีปัญญาและอุทิศตนจะขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งใดก็ตามที่เข้ามา ไม่ว่าจะมันแสนเจ็บปวดขนาดไหนก็ตาม-เพราะเรารู้ว่าทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงอนุญาตล้วนเป็นไปเพื่อให้เกิดผลดีแก่เราและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ข้อ 8: เพราะสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจึงได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันไปเสียจากข้าพเจ้า

กล่าวในฝ่ายวิญญาณ การอธิษฐานเป็นยาทาสำหรับทุกบาดแผล ทางเยียวยาสำหรับทุกความเจ็บป่วย และในที่นี้เราเห็นว่าเปาโลอธิษฐาน-เขา “ได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง” เกี่ยวกับหนามในเนื้อหนึ่งของเขา “เพื่อขอให้มันไปเสีย” จากเขา ถ้าเราถูกรบกวนด้วยหนามในเนื้อหนึ่ง เราก็ควรอุทิศตัวให้แก่การอธิษฐานเช่นกัน บางครั้งแม้แต่ผู้เชื่อที่อุทิศตนมากที่สุดก็ถูกทดลอง และหลายครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้นเพื่อสอนพวกเขาให้อธิษฐาน

ความเจ็บปวดอาจเป็นพระพรฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่ง เพราะผ่านทางความเจ็บปวดหลายครั้งผู้เชื่อก็เติบโตในฝ่ายวิญญาณมากขึ้น กลายเป็นผู้ที่อุทิศตัวมากขึ้น อย่างไรก็ตาม มันไม่ผิดที่จะอธิษฐานขอให้พระเจ้าเอาความเจ็บปวดทั้งหลายไปเสีย แต่เราควรปรารถนาให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จจริงในสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นกับเรา จำไว้ว่าไม่มีสักสิ่งเดียวเกิดขึ้นกับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาต ดังนั้นไม่ว่าสิ่งใดจะมาสู่เราหรือเกิดอะไรขึ้นกับเราก็ตาม เราจึงควรอธิษฐานขอให้ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จจริงในสิ่งนั้น เพราะว่าสุดท้ายแล้วสิ่งนั้นจะถวายเกียรติพระเจ้าและเป็นประโยชน์แก่เรา

จงสังเกตอีกครั้งว่าเปาโลอธิษฐานอย่างจริงจังสามครั้งขอให้พระเจ้าเอาหนามนั้นออกไปเสีย นี่ควรสอนเราให้พากเพียรในการอธิษฐาน-อธิษฐานต่อไปจนกว่าพระเจ้าจะตอบ ถึงแม้ว่าคำตอบของพระองค์อาจไม่ใช่สิ่งที่เราคาดหวังหรือประสงค์ก็ตาม

ข้อ 9: และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของ

เราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า

เปาโลอธิษฐานสามครั้งขอให้หนามนั้นถูกเอาออกไปเสีย และครั้งที่สามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบ-แต่ไม่ใช่ตามที่เปาโลทูลขอ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบตามสติปัญญาแบบพระเจ้าของพระองค์ โดยทรงทราบสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับลูกของพระองค์ พระองค์ตรัสแก่เปาโลว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้า” นี้เกิดขึ้นทันทีที่เขาอธิษฐานครั้งที่สามหรือไม่นั้น เปาโลไม่ได้บอกเรา และมันเป็นไปไม่ได้ที่จะชี้ขาดวิธีที่พระเจ้าทรงแจ้งให้เปาโลทราบว่าพระคุณของพระองค์นั้นเพียงพอ-ไม่ว่าผ่านเสียงที่ได้ยิน นิมิต หรือการเปิดเผย-แต่นั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงตอบแล้วคือสิ่งที่สำคัญ มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเอาหนามนั้นออกไปเสีย แต่พระองค์ทรงทำบางสิ่งที่มหัศจรรย์พอ ๆ กัน หากไม่มหัศจรรย์มากกว่า พระองค์ประทานการรับประกันอันเปี่ยมสุขแก่เปาโลเรื่องพระคุณที่เพียงพอเพื่อจะทนหนามของเขาทุกชั่วขณะของทุกชั่วโมงของทุกวัน

เรามีบทเรียนอันยิ่งใหญ่ตรงนี้ในการอธิษฐาน และเราควรศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้และเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้เราทราบจากมัน บทเรียนก็คือนี้: ถึงแม้เราอาจอยู่ฝ่ายวิญญานและตามแบบพระเจ้ามาก ๆ และถึงแม้เราอาจอธิษฐานอย่างร้อนรนในความเชื่อ โดยเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำบางสิ่งเพื่อเราได้ พระองค์อาจไม่เห็นว่าเป็นเหมาะสมที่จะตอบตามที่เราคิดว่าพระองค์ควรตอบ แต่เราต้องจดจำไว้เสมอว่าพระเจ้าทรงรู้ดีที่สุด แน่แน่นอนว่าเราควรเสนอคำทูลขอต่าง ๆ ของเราต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน แต่เราควรอธิษฐานในการนบถต่อหน้าพระทัยของพระบิดาเสมอ พระเยซูเองทรงอธิษฐานว่า “อย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้พระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด” (ลูกา 22:42)

บางคนอ่านถ้อยคำเหล่านี้ อาจอธิษฐานอย่างจริงจังมานานแล้วสำหรับภาระหรือคำทูลขอบางอย่าง และคำขอนั้นยังไม่ได้รับคำตอบ ขอให้ผมเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งสารพัดดี- “และพวกเราทราบว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) ถ้าคุณหรือผมมีสิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “หนามในเนื้อ” (ถึงแม้อาจเทียบไม่ได้กับหนามของเปาโล) และเราได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าเอามันออกไปเสียแต่พระองค์ยังไม่เอามันออกไป เราก็แน่ใจได้ว่าพระองค์จะประทานพระคุณแก่เราเพื่อจะทนหนามนั้นได้ นี่จะพิสูจน์ว่าเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าเยอะหากเทียบกับการที่พระเจ้าทรงขจัดสิ่งใดก็ตามที่เราารู้สึกว่าเป็นหนามในเนื้อของเรา นี่เป็นกรณีของเปาโล และไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นกรณีของคริสเตียนจำนวนมากวันนี้เช่นกัน

เราควรเต็มใจที่จะดำเนินโดยความเชื่อ มีชีวิตโดยความเชื่อ และอธิษฐานในความเชื่อ จากนั้นถ้าพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานของเราตามที่เราคิดว่าพระองค์ควรตอบ พระองค์ก็อาจมีบางสิ่งที่ดีกว่าสำหรับเรา หากเพียงเรามีความเชื่อที่จะรอคอยพระองค์ ผมไม่รู้ว่ามีสิ่งใดดีที่สุดในชีวิตสำหรับผม แต่พระเจ้าทรงทราบว่าพระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งของวันพรุ่งนี้เหล่านั้น

“...เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ”-ซึ่งหมายความว่าพละกำลังที่พระเยซูทรงถ่ายทอดให้ นั้นถูกเผยให้ประจักษ์อย่างสมบูรณ์มากขึ้นเมื่อผู้เชื่อรู้สึกอย่างจริงใจว่าตนอ่อนแอ ถ้า

เรารู้สึกว่าเราแข็งแกร่งพอที่จะสู้ศึกนั้นและได้รับชัยชนะ เราก็ไม่ได้พึ่งพาพระเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงช่วยเหลือเรา แต่ถ้าเรารู้สึกในใจของเราว่าปราศจากพระองค์เราก็สู้ศึกนั้นไม่ได้ เรามีชัยชนะไม่ได้ และปราศจากพระคุณของพระองค์เราเอาชนะไม่ได้ พระองค์ก็จะประทานพละกำลังและพระคุณที่เราต้องการสำหรับทุกชั่วขณะของทุกวัน

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า...” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถือว่ามันเป็นสิทธิพิเศษที่ได้รับความเจ็บปวด หากการลองใจทั้งหลายของข้าพเจ้าจะเป็นช่องทางที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีขึ้นของพระเจ้า” ถ้อยคำเช่นนี้สามารถออกมาจากริมฝีปากของผู้เชื่อคนหนึ่งที่ถูกตีตัวอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าเท่านั้น เปาโลถือว่าการได้รับความเจ็บปวดนั้น, การมีหนามอันหนึ่ง, เป็นสิทธิพิเศษจริง ๆ หากเขาสามารถถวายเกียรติพระคริสต์ได้มากขึ้นในความอ่อนแอของตน เขาก็มีความสุขที่ได้รับความเจ็บปวดเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ผมเชื่อว่าเปาโลเต็มใจที่จะทำอะไรก็ได้ ไปที่ไหนก็ได้ และทนทุกข์สิ่งใดก็ได้เพื่อพระเยซูคริสต์

“...เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า” ฤทธิ์เดชของพระคริสต์หมายถึงพละกำลังนั้น ซึ่งพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถ่ายทอดให้แก่ผู้เชื่อที่ยอมวางใจและเชื่อฟัง โดยทางฤทธิ์เดชนี้เท่านั้นเราจึงสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนและเอาชนะการทดลองและการลองใจทั้งหลายของชีวิตนี้ได้ เปาโลเต็มใจที่จะทนทุกข์สิ่งใดก็ได้เพื่อที่ฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะสถิตอยู่บนเขา

คำว่า “สถิตอยู่บน” ในที่นี้ถูกใช้ในความหมายของ “การคงอยู่บน” หรือ “การอยู่ต่อไปกับ” อันที่จริงในภาษกรีกคำเหล่านี้มีความหมายจริง ๆ ว่า “ปกคลุมข้าพเจ้าหมดทั้งตัวเหมือนเตินท์หลังหนึ่ง” นี่เป็นความจริงที่แสนวิเศษ! ฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ที่ถูกเผยให้ประจักษ์แก่ผู้เชื่อทั้งหลายสถิตอยู่บนพวกเขาและประทับอยู่กับพวกเขาจริง ๆ ในการลองใจ ความทุกข์ลำบาก ความยุ่งยาก ความผิดหวัง ความปวดร้าวใจ และความใจสลายของพวกเขา ดังนั้นเปาโลจึงกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในความเจ็บปวดของข้าพเจ้าเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้เข้าส่วนในฤทธิ์เดชและการปลอบโยนนั้นที่พระเยซูเพียงผู้เดียวสามารถถ่ายทอดให้แก่ข้าพเจ้าได้” ถ้อยคำของเขาในฟิลิปปี 3:7-10 แสดงออกถึงความคิดเดียวกัน:

“แต่สิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านั้นข้าพเจ้าก็ถือว่าไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ไขได้แล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัย และข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดก็ไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์...”

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “...พวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์ (พระคริสต์) พวกเราก็จะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่

สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:17,18)

เมื่อเขียนถึงทิโมธี บุตรชายของเขาในความเชื่อฉันนั้นและในการรับใช้ฉันนั้น เปาโลกล่าวว่า: “จงระลึกว่า พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายของดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ตามข่าวประเสริฐของ ข้าพเจ้านั้น เพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนความทุกข์ยาก เหมือนอย่างผู้กระทำความชั่วร้าย จนกระทั่งถูกล่ามโซ่ แต่พระวอนของพระเจ้านั้นไม่ถูกล่ามโซ่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสู้ทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ฉันนั้น เพื่อพวกเขาจะได้รับพรอวดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมกับสง่าราศีนิรันดร์ นี่เป็นถ้อยคำสัตย์ซื่อ ด้วยว่าถ้าพวกเราตายกับพระองค์ พวกเราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย...” (2 ทธ. 2:8-12)

พระเจ้ากำลังตรัสแก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน ไม่ว่าผู้เชื่อคนนั้นอาจกำลังทนทุกข์หรือเผชิญกับสิ่งใดอยู่ก็ตามว่า “จงวางใจเรา จงมอบทุกสิ่งไว้กับเรา จงวางใจเราไปจนสุดทาง เราจะไม่ละเจ้าหรือทอดทิ้งเจ้าเลย เราจะไม่ทำให้เจ้าผิดหวังเลย เราสัญญา แม้แต่สิ่งซึ่งเจ้าทนทุกข์อยู่และอาจรู้สึกว่าเป็นเครื่องกีดขวางก็จะถูกเปลี่ยนเป็นแหล่งที่มาแห่งพระพร พลละกำลัง และบำเหน็จ” นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงตอบเปาโล และคำเตือนสติของพระองค์มาถึงผู้เชื่อคนใดก็ตามที่บังเกิดใหม่แล้วที่ยอมวางใจพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ

ข้อ 10: เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ...” เหมือนในข้อ 9 ตรงนี้ “บรรดาความอ่อนแอ” กล่าวถึง ความอ่อนแอทั้งหลาย ในบทที่ 11 ข้อ 30 เปาโลกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดเรื่องสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวกับบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีที่ข้าพเจ้าได้รับอภิสิทธิ์ในการทนทุกข์ มันเป็นความเพลิดเพลินยิ่งนัก เป็นความชื่นบานใหญ่ยิ่งสำหรับข้าพเจ้า”

คริสเตียนบางคนที่มีความสุขมากที่สุดที่ผมเคยรู้จักในระหว่างการรับใช้ทั้งหมดของผมคือ ผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้รับความเจ็บปวดอย่างมหาศาล (ในอดีตและบางคนก็ตอนนี้) ความชื่นบานที่บริสุทธิ์ที่สุดที่ผมเคยเห็นอยู่ในชีวิตของผู้คนที่ทนทุกข์มากที่สุด หลายครั้งผมได้ไปเยี่ยมคนที่ออกไปนอกบ้านไม่ได้เพื่อพยายามนำแสงแดดสักเล็กน้อยเข้าไปสู่ชีวิตของพวกเขา แต่ก่อนที่ผมได้จากมา พวกเขาได้นำแสงแดดและความชื่นบานมาให้แก่ผมมากกว่าที่ผมได้นำมาให้แก่พวกเขา พระคุณของพระเจ้าช่วยให้ผู้เชื่อไม่เพียงสามารถทนความทุกข์ยากเท่านั้น แต่สามารถชื่นบานและยินดีเหลือล้นในการทนทุกข์ด้วย

หลักปรัชญาไม่สามารถนำความชื่นบานมาสู่คน ๆ หนึ่งที่อยู่นบนเตียงโรงพยาบาลหรือเป็นอัมพาตอยู่ในรถเข็นได้ ความไม่เชื่อไม่มีอะไรจะเสนอให้แก่คน ๆ หนึ่งที่ร่างกายบิดเบี้ยวเพราะโรคไขข้ออักเสบหรือเป็นอัมพาตในลักษณะหนึ่ง ความสนุกสนานของโลกนี้ไม่สามารถนำความชื่นบานที่แท้จริงมาให้ได้ในยามถูกข่มเหง ความมั่งคั่ง-ถึงแม้คน ๆ หนึ่งอาจเป็นเศรษฐีเงินล้าน-ก็ไม่มีอำนาจที่จะสนับสนุนและหนุนใจคน ๆ หนึ่งในความทุกข์ใจ ความทุกข์ระทม และการทนทุกข์ได้ แต่ความเชื่อแบบคริสเตียน-พระคริสต์ในตัวคุณ-ให้ความชื่นบานที่

ไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศีในการลงใจ ในความทุกข์ลำบาก ในความเจ็บป่วย ในความเสียใจ และในภัยพิบัติ มีแต่ลูกของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้ว ที่ถูกล้างชำระโดยพระโลหิต และที่อุทิศตัวสามารถยิ้มได้ทั้งน้ำตาในความทุกข์ใจและความปวดร้าว

“...ในการถูกตำว่าทั้งหลาย...” นี่กล่าวถึงการเหยียดหยาม การเยาะเย้ย การดูถูกซึ่งเปาโลได้ประสบ ในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตัวของข้าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลประกาศพระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว และจะเสด็จมาอีกที่ เขาเทศนาความรอดโดยพระคุณ ไม่รวมการประพฤติ เขาถูกเยาะเย้ย เขาถูกเหยียดหยาม เขาถูกใส่ร้าย เพราะเขายกชูพระคริสต์ในฐานะเป็นทางเดียวแห่งความรอด ในบทที่ 11 เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับเรื่องการเหยียดหยาม ราวกับว่าพวกเราเคยอ่อนแอ...” (2 คร. 11:21) และเขาเขียนถึงทิโมธีว่า “ด้วยเหตุนี้เองพวกเราจึงทำงานหนักและทนคำตำหนิ เพราะพวกเราวางใจในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของคนเหล่านั้นที่เชื่อ” (1 ทธ. 4:10)

“...ในบรรดาความขัดสน...” เปาโลไม่ได้ทุกข์ร้อนและวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิต เขาชื่นชมยินดีเพราะเขามั่นใจว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยเขาให้รอดโดยพระคุณของพระองค์จะทรงจัดหาสำหรับทุกความจำเป็นที่เขาจะมี (ฟป. 4:19)

“...ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ...” ก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เปาโลได้ข่มเหงคริสตจักรอย่างรุนแรง บัดนี้ตัวเขาเองถูกข่มเหง แต่เขามีความยินดีในการถูกข่มเหงทั้งหลายของตน

“...ในบรรดาความกังวลใจ...” “ความกังวลใจ” ในที่นี้หมายถึงความยุ่งยากทั้งหลายที่เปาโลต้องพบเจอเพราะการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ในบทที่ 6 ของจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลกล่าวว่า: “โดยไม่ให้มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อการรับใช้นี้จะไม่ถูกตำหนิได้ แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ยอมรับ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเฉีบน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยความกรุณา โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ โดยความรักที่ไร้มารยา โดยพระวณะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรมที่อยู่ด้านมือขวาและมือซ้าย โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยังสัตย์จริง เหมือนเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยอมรับเหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตีสอนและไม่ถูกฆ่า เหมือนเคราะห์ร้าย แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่” (2 คร. 6:3-10)

“...เพราะเห็นแก่พระคริสต์” เปาโลสามารถยินดีอย่างแท้จริงได้ในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพราะเขาสู้ทนพวกมันเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูเองตรัสว่า “ท่านทั้งหลายย่อมได้รับพรเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านทั้งหลายให้ออกจากพวกเขา และจะตำหนิพวกท่าน และว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปิติยินดี และเต้นโลดด้วย

ความชื่นบาน เพราะคุณเกิด บำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง...” (ลูกา 6:22,23) และเปโตรกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็เป็นสุข...” (1 ปต. 4:14)

“...เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” เมื่อผู้เชื่อรู้สึกว่าคุณแข็งแรง เขาก็อ่อนแอ แต่เมื่อเราเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าเราอ่อนแอแค่ไหนและเราต้องพึ่งพาพระคริสต์อย่างสิ้นสุดใจขนาดไหน พลังกำลังของพระองค์ก็ถูกถ่ายทอดมาสู่เรา ยิ่งการลงโทษหนักหน่วงมากเท่าไรและยิ่งเรารู้สึกว่าต้องการฤทธิ์เดชและพระคุณของพระเจ้ามากเท่าไร เราก็จะได้รับพระคุณจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามากเท่านั้นและเราจะวางใจในพระคุณและพลังกำลังของพระองค์แทนความสามารถของเราเองมากเท่านั้น

ผู้เชื่ออยู่บนแดนอันตรายเมื่อตนรู้สึกว่าตนสามารถสู้ศึกนั้นในพลังกำลังของตัวเอง ว่าตนแข็งแรงพอที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนได้ เราไม่แข็งแรงพอ เราต้องพึ่งพาพลังกำลังของพระเยซูเจ้า เราต้องวางใจในฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราต้องดำเนินโดยความเชื่อ

ข้อ 11: ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการรอด พวกท่านได้บังคับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าควรได้รับการยกย่องจากพวกท่านแล้ว เหตุว่าข้าพเจ้าไม่ต้องยกย่องอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลยก็ตาม

“ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการรอด...” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลายเป็นคนโง่ในสายตาของชาวโครินธ์บางคนไปแล้วหรือเพราะการรอดของข้าพเจ้า?” เขาระมัดระวังมาก ๆ ที่จะให้พวกเขารู้ว่าเขาถือว่าการรอดอย่างที่เขาได้กระทำนั้นเป็นการโง่เขลาและไร้สาระ-ลักษณะเฉพาะตัวของคนโง่

“...พวกท่านได้บังคับข้าพเจ้า” คำว่า “พวกท่าน” มีการเน้นหนักมาก ๆ มันไม่ใช่ความปรารถนาของอัครทูตเปาโล แต่เป็นทางประพฤติของชาวโครินธ์ที่นำเขาให้อวดในการปกป้องตำแหน่งอัครทูตของเขา เปาโลไม่ยอหวอด แต่พวกเขาบังคับเขาให้อวดเพื่อเป็นการป้องกันตัวเอง เขาคงไม่อวดเลยหากสภาพการณ์แวดล้อมของกรณีนี้ไม่ได้เรียกร้องเขาให้อวดเพื่อปกป้องอุปนิสัยของเขา พันธกิจของเขา และตำแหน่งของเขา ถ้าผู้เชื่อคนใดรู้สึกว่าตนต้องอวด ก็จงให้เขาแน่ใจว่าจะทำเช่นนั้นก็ต่อเมื่อสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ เป็นเหมือนกับกรณีของอัครทูตเปาโลตรงนี้ เมื่อเกียรติของเขาในฐานะอัครทูตและอุปนิสัยของเขากำลังตกเป็นเดิมพันอย่างแน่นอน

“...เพราะว่าข้าพเจ้าควรได้รับการยกย่องจากพวกท่านแล้ว” นี่เป็นคำตักเตือนเบา ๆ ในส่วนของเปาโล ชาวโครินธ์เหล่านั้นควรยกย่องเขา และเมื่อนั้นการรอดทั้งหมดของเขาก็คงไม่จำเป็นเลย เพราะพวกเขาล้มเหลวในการยกย่องเขา โดยรู้ว่าเขาได้ทำสิ่งใดสำเร็จไปแล้ว พวกเขาจึงบังคับเขาให้ต้องกล่าวปกป้องงานรับใช้และอุปนิสัยของเขาโดยการที่เขาต้องจำใจอวด

“...เหตุว่าข้าพเจ้าไม่ต้องยกย่องอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย...” เปาโลกล่าวคำพูดคล้าย ๆ กันในบทที่ 11 ข้อ 5 ที่เขากล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเท่าเทียมกับอัครทูตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางคนเหล่านั้น แต่เขาเสริมในที่นี้ว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลยก็ตาม (นั่นคือ โดยตัวข้าพเจ้าเอง)” นี่เป็นคำกล่าวที่แสดงถึงความถ่อมใจแบบจริงจัง ในจดหมายฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวก

อัครทูต ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้...” (1 คร. 15:9,10) เปาโลเผยให้ประจักษ์ถึงจิตใจที่ถ่อมใจนี้เช่นกันใน 1 โครินธ์ 3:5-8 และในเอเฟซัส 3:8 เขาพูดถึงตัวเองว่าเป็น “คนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด”

เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาลคือชายทั้งหลายที่รู้สึกอย่างลึกซึ้งที่สุดถึงความไร้ค่าและความไม่ควรค่าของตน เมื่อเราเห็นพระเยซูและระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสู้ทนเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตที่นิรันดร์และบริบูรณ์ เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าทรงรักเรามากขนาดไหนเมื่อพระองค์ทรงยอมให้พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เมื่อเราพิจารณาว่าทุกสิ่งที่เราเป็น ทุกอย่างที่เราเป็น และทั้งหมดที่เราเคยหวังว่าจะเป็นหรือมีในกาลเวลาหรือนิรันดร์กาลนั้นเป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า เราก็จะกล่าวร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนสำคัญเลย” ขอให้ผมกล่าวด้วยความจริงใจทั้งสิ้นว่าพระคริสต์ทรงเป็นทุกอย่าง และผมไม่ใช่คนสำคัญเลย สิ่งที่ผมเป็น ผมก็เป็นเพราะความรักและพระคุณของพระเจ้า

ข้อ 12: แท้จริงหมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้ถูกกระทำในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดาความอดทน ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการมหัศจรรย์ต่าง ๆ และบรรดากิจการอันทรงฤทธิ์

“แท้จริงหมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูต (หรือ ของอัครทูตผู้นั้น)...”-นั่นคือ ของชายผู้นั้นที่เป็นอัครทูตคนหนึ่ง ถูกเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า หมายสำคัญเหล่านี้มีสองชนิด: ชนิดแรกคือ หมายสำคัญภายใน อันประกอบด้วยการสู้ทนเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ นั่นคือ การทนทุกข์ การล่องใจ ความทุกข์ลำบากทั้งหลาย ชนิดที่สองคือ หมายสำคัญภายนอก การอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่มีแต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเท่านั้นสามารถกระทำได้ ถึงแม้ว่าเครื่องมือที่เป็นมนุษย์อย่างอัครทูตเปาโลถูกใช้การก็ตาม หมายสำคัญเหล่านี้เป็นหลักฐานที่แสดงว่าพวกอัครทูตได้รับการทรงเรียกและได้รับมอบพันธกิจจากพระเจ้า

เมื่อพระเยซูประทานพันธกิจสุดท้ายแก่พวกอัครทูต (ก่อนที่พระองค์เสด็จกลับไปสู่สวรรค์) พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า: “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อคือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีไม้ที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” (มาระโก 16:15-18) พวกอัครทูตเป็นกลุ่มคนพิเศษ ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ได้รับมอบพันธกิจจากพระเจ้า ได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเพื่อกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในระหว่างช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น (จากพระบัญญัติไปสู่พระคุณ)

เปาโลมีฤทธิ์เดชที่จะทำให้คนตายเป็นขึ้นอย่างแน่นอน กิจการ 20:7-12 บันทึกการอัศจรรย์เช่นนั้นไว้:

“และในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมารวมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา โดยพร้อมที่จะจากไปในวันรุ่งขึ้น และทำการกล่าวของท่านต่อไปจนถึงเที่ยงคืน และมีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาประชุมกันนั้น

“และชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ในหน้าต่างชื่อ ยูทิกัส ซึ่งหลับสนิท และขณะที่เปาโลกำลังเทศนาเป็น

เวลานานอยู่ เขาก็ผล็อยหลับ และร่วงลงมาจากชั้นที่สาม และเมื่อถูกนำตัวขึ้นก็ตายเสียแล้ว และเปาโลได้ลงไป และทรุดลงบนตัวเขา และเมื่อกอดเขาแล้วก็กล่าวว่า “พวกท่านอย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตของเขายังอยู่ในตัวเขา” ... และคนทั้งหลายได้พาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่มา และได้รับการปลอบประโลมใจไม่น้อย”

ในอีกคราวหนึ่ง เปาโลถูกงูพิษตัวหนึ่งกัด และพวกชาวป่าที่เห็นเหตุการณ์นั้นคิดว่าเขาจะล้มลงตายทันที แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้นเขาสะบัดงูนั้นตกในกองไฟและไม่รู้สึกอันตรายใด ๆ เลย บนเกาะเดียวกันนั้นของพวกชาวป่าที่เขาถูกงูพิษตัวนั้นกัด เปาโลวางมือบนคนป่วยและพวกเขาก็หายป่วยในทันที (อ่านกิจการ 28:1-9) เปาโลเป็นอัครทูตที่พระเจ้าทรงเรียก ที่พระเจ้าประทานฤทธิ์เดช ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง และเขามีหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมด-ซึ่งรวมถึงการทำการอัศจรรย์ทั้งหลาย-เพื่อพิสูจน์มัน

“...ได้ถูกระงับในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดาความอดทน...” การงานทุกอย่างของเขาถูกระงับในความอดทน แม้เขาต้องเผชิญการต่อต้านและการข่มเหงอย่างรุนแรงก็ตาม เขากำลังกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอดทนพากเพียรในสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึงการได้รับมอบพันธกิจจากพระเจ้าของข้าพเจ้า”

“...ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการมหัศจรรย์ต่าง ๆ และบรรดากิจการอันทรงฤทธิ์” โดยทางเปาโลพระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์มากมาย แต่การอัศจรรย์เหล่านี้ที่เมืองโครินธ์คืออะไรบ้างนั้น เราไม่ทราบ

ข้อ 13: เพราะว่าพวกท่านด้อยกว่าคริสตจักรอื่น ๆ ในข้อใดเล่า เว้นไว้ที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน ขอให้ภัยความผิดนี้แก่ข้าพเจ้าเถิด

เรามีการเสียดสีตรงนี้ในแบบที่อ่อนโยนที่สุด สิ่งที่เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์ก็คือ: “ข้าพเจ้าได้ให้ข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดในท่ามกลางพวกท่านแล้ว-ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ และกิจการอันทรงฤทธิ์-ว่าข้าพเจ้าเป็นอัครทูตคนหนึ่ง ซึ่งได้รับมอบพันธกิจจากพระเจ้า และข้าพเจ้าได้แสดงความโปรดปรานสูงสุดแห่งตำแหน่งอัครทูตแก่พวกท่านแล้ว ในด้านเดียวเท่านั้นที่จะกล่าวได้ว่าพวกท่านด้อยกว่าคริสตจักรอื่น ๆ ด้านเดียวนั้นก็คือว่าพวกท่านไม่ได้รับแบกภาระในเรื่องการช่วยเหลือข้าพเจ้า-และเหล่าปฏิบัติของข้าพเจ้า ก็มองว่าการช่วยเหลือเช่นนั้นเป็นหนึ่งในหมายสำคัญของตำแหน่งอัครทูต ถ้าพวกท่านได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า พวกท่านก็คงไม่ด้อยกว่าคริสตจักรอื่นเลยบนแผ่นดินโลก แต่นี่เป็นความผิดของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ทำงานหนักด้วยมือของข้าพเจ้าและข้าพเจ้าได้ยอมให้คริสตจักรอื่น ๆ ช่วยเหลือข้าพเจ้า ดังนั้นมันจึงเป็นความผิดของข้าพเจ้า ไม่ใช่ของพวกท่าน และข้าพเจ้าขอรับรองที่พวกท่านจะยกโทษให้ข้าพเจ้าสำหรับเรื่องนี้”

ผมอยากทราบว่า คุณเคยคิดจริง ๆ หรือไม่เกี่ยวกับว่า มันช่างเป็นอภิสิทธิ์ยิ่งใหญ่จริง ๆ ที่ได้ถวายเพื่อสนับสนุนการประกาศข่าวประเสริฐ พระเจ้าสามารถทำให้ข่าวประเสริฐแพร่ไปทั่วโลกได้โดยไม่ต้องพึ่งเงินของคุณหรือเงินของผม ไม่ต้องพึ่งพลังงานของคุณ ไม่ต้องพึ่งพลังงานของผม พระองค์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าก็ได้-แต่พระองค์ได้ทรงเลือกเหล่าผู้รับใช้ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ พวกมิชชันนารี เพื่อทำงานรับใช้นี้ และพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ผู้รับใช้ได้รับสิ่งเลี้ยงชีพของตนจากคนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ (1 คร. 9:14) อย่างไรก็ตาม มันเป็นหน้าที่ของศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และมิชชันนารีที่จะสอนและฝึกฝนผู้คนในเรื่องหน้าที่คนต้นเรือนและในการถวายเงินของพวกเขา คริสเตียนทั้ง

หลายที่ไม่ถวายเป็นกำลังพลาดพระพรที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาไม่เพียงกำลังพลาดพระพรหนึ่งบนโลกนี้ แต่พวกเขาจะสูญเสียบำเหน็จบางส่วนของตนในนิรันดรกาล ถ้าเราถวายในพระนามของพระเยซู เราก็จะได้รับบำเหน็จในนิรันดรกาลสำหรับการถวาย แต่ถ้าเราถวายเพียงเพื่อจะให้มนุษย์เห็น เราก็ได้รับบำเหน็จของเราตอนนี้แล้ว ถ้าเราให้เงินของเรา พลังงานของเรา เวลาของเราและทุกสิ่งที่มีเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและเพื่อนำผู้คนมาถึงพระคริสต์ เราก็จะได้รับบำเหน็จ-แม้กระทั่งสำหรับน้ำเย็นถ้วยหนึ่งที่ให้ในพระนามของพระเยซู (มธ. 10:42)

ความหวังโยของเปาโลสำหรับชาวโครินธ์

ข้อ 14: คุณเกิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะมาหาพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของพวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน เพราะว่าลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ๆ

เปาโลเตือนความจำชาวโครินธ์ตรงหน้าว่าเป็น “ครั้งที่สาม” แล้วที่เขาได้ตั้งใจจะมาเยี่ยมพวกเขาและได้ทำการจัดเตรียมต่าง ๆ สำหรับการไปเยือนนั้น เขาไม่ได้หมายความว่าเขาได้อยู่กับพวกเขาทั้งสองครั้งแล้วก่อนหน้านี้และกำลังจะมาเป็นครั้งที่สาม แต่เขาได้วางแผนไว้สองครั้งแล้วก่อนหน้านี้ว่าจะไปยังเมืองโครินธ์และถูกขัดขวาง (ดู 1 โครินธ์ 16:5 และ 2 โครินธ์ 1:15,16) เจตนาของเปาโลก็คือ การไปเยี่ยมพวกเขาในการเดินทางของเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนียและอีกครั้งตอนขากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย แต่ทั้งสองครั้งนั้นแผนการของเขาได้ล้มเหลว บัดนี้เขาตั้งใจแน่วแน่เป็นครั้งที่สามว่าจะไปยังเมืองโครินธ์และเยี่ยมเยียนพวกเขา

“...และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน” นั่นคือ “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านคิดว่าข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านเพื่อรับของฝากและของถวายและเงินช่วยเหลือ ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่านก่อนหน้านี้ และข้าพเจ้าไม่ได้กำลังคาดหวังว่าจะรับการชดเชยใด ๆ เมื่อข้าพเจ้ามาอีก”

ผมรักคำกล่าวถัดไปในพระคำข้อนี้- “ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของพวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน” ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เปาโลเตือนความจำชาวโครินธ์ว่าเขาไม่ได้เทศนาเพราะเห็นแก่ “ทรัพย์โสโครก” เขาสนใจในพวกเขา ในจิตวิญญาณของพวกเขา กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขากำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านมิใช่เพื่อรับจากพวกท่าน ข้าพเจ้าจะไม่มาเพื่อเอาสิ่งที่มีที่พวกท่านมี แต่เพื่อส่งมอบข่าวสารแห่งความรอดแก่พวกท่าน เพื่อหนุนใจท่านทั้งหลายที่รับความรอดแล้ว และโดยพระคุณของพระเจ้าที่จะพยายามแสดงให้พวกท่านเห็นว่าข้าพเจ้ารักพวกท่านและข้าพเจ้าไม่ได้สนใจเกี่ยวกับสิ่งที่มีในรูปของทรัพย์สินหรือเงินทอง”

“...เพราะว่าลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ๆ” มีความอ่อนโยนที่สังเกตเห็นได้ชัดเจนมาก ๆ ในคำกล่าวนี้ เปาโลกำลังกล่าวว่า “มันไม่ใช่สิ่งปกติเลยสำหรับลูก ๆ ที่จะทำการจัดเตรียมไว้สำหรับพ่อแม่ของตน เหตุการณ์และหน้าที่ตามปกติก็คือ พ่อแม่ต้องสะสมไว้สำหรับลูก ๆ ของตน ดังนั้น เนื่องจากข้าพเจ้าเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของพวกท่านและพวกท่านเป็นลูก ๆ ของข้าพเจ้าในความเชื่อผ่านทางข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะปฏิบัติในลักษณะเดียวกัน ข้าพเจ้าจะทำการจัดเตรียมไว้สำหรับความต้องการฝ่ายวิญญาณของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะทำงานหนักและตรากตรำอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อพวกท่านในฐานะพ่อฝ่ายวิญญาณของพวกท่าน ข้าพเจ้าเป็นห่วงเกี่ยวกับสวัสดิภาพฝ่ายวิญญาณของพวกท่าน และข้าพเจ้ามีความสุขและเต็มใจมาก ๆ ที่จะทำการเสียสละหรือปฏิเสธตนเองเพื่อพวก

ท่าน โดยไม่คาดหวังสิ่งใดเป็นการตอบแทน ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังขอร้องพวกท่านให้จัดเตรียมเพื่อข้าพเจ้า เหมือนกับที่พ่อฝ่ายโลกล้อมไม่คาดหวังลูก ๆ ของเขาให้จัดเตรียมเพื่อเขา ข้าพเจ้าเต็มใจมาก ๆ ที่จะทำงานหนักด้วยมือของข้าพเจ้า-และสุขใจในการทำเช่นนั้น-หากเพียงข้าพเจ้าสามารถเสริมสร้างพวกท่านในความเชื่อ นั้นและชนะคนหลงหายมาถึงพระคริสต์”

ขอให้ผมกล่าวตรงนี้ว่าคำพูดที่ว่า “ลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่” ถูกใช้ในความหมายเชิงเปรียบเทียบ เปาโลไม่ได้กำลังกล่าวตรงนี้ว่าลูกคนหนึ่งไม่ควรจัดหาสิ่งใดสำหรับพ่อแม่ของตนเลย เพราะว่ามันไม่ใช่ความจริง อาจมีหลายคราวเมื่อลูก ๆ ควรจัดหาสำหรับและดูแลพ่อแม่ของตน-และนี่คงจะต้องอย่างแน่นอน เมื่อพ่อแม่ล้มป่วย ยากจน แก่ชรา หรือออกไปนอกบ้านไม่ได้ ลูก ๆ ก็ควรทำทุกสิ่งทีตนทำได้เพื่อพ่อแม่ของตน มันเป็นพันธะหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ แต่ในพระคำข้อนี้เปาโลกำลังเปรียบเทียบตัวเอง (พ่อฝ่ายวิญญาณ) กับพ่อแม่ฝ่ายโลก-และภายใต้สภาพการณ์ธรรมดา เมื่อสิ่งต่าง ๆ ปกติดี ลูก ๆ ก็ไม่จัดหาสำหรับพ่อแม่ พ่อแม่ย่อมจัดหาสำหรับลูก ๆ

ข้อ 15: และข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่จะเสียและสละแรงจันทมเพื่อพวกท่าน ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังรักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยิ่งได้รับความรักน้อยลงเท่านั้น

พร้อมกับถ้อยคำแห่งความรักอันจริงใจสำหรับชาวโครินธ์ เปาโลนำการอวดแบบจำใจของตนมาสู่บทสรุป เขาบอกพวกเขาตรงนี้ว่า “ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่จะเสียและสละแรงจันทมเพื่อพวกท่าน” คำกรีกที่แปลเป็น “สละแรงจันทม” มีความหมายว่า “ถูกใช้จนหมดเกลี้ยง หมดสิ้นเร็วแรง”

เปาโลถือว่าตัวเองเป็นเพียงของประทานอย่างหนึ่งแห่งความรักของพระคริสต์ ในการที่เขาได้ถูกทำให้เป็นช่องทางแห่งพระคุณของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นเพียงช่องทางหนึ่งซึ่งพระคริสต์กำลังทำให้ชาวโครินธ์มั่งมีผ่านทางตัวเอง เขาเต็มใจที่จะไม่เพียงใช้จ่ายตัวเอง แต่ที่จะถูกใช้จ่ายโดยผู้อื่น-เหมือนอย่างเงินถูกใช้จ่าย ซึ่งไร้ค่าในตัวมันเองและมีค่าเฉพาะสำหรับสิ่งที่มันช่วยให้คน ๆ หนึ่งสามารถที่จะได้มา เขาเต็มใจที่จะเป็นเหมือนเทียนเล่มหนึ่ง ซึ่งเผาไหม้ตัวมันเองจนหมดเพื่อที่จะให้ความสว่างแก่ผู้อื่น

นี่เป็นจริงเช่นกันในชีวิตของผู้รับใช้ที่แท้จริงคนใดของพระเจ้า เขาถือว่าเป็นความชื่นบานที่ได้ทำงานหนักเพื่อผู้คนที่เขารับใช้ และเขาไม่เสียดายเวลาที่พวกเขาเรียกร้อง

“...ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายังรักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยิ่งได้รับความรักน้อยลงเท่านั้น” ในที่นี้เปาโลกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ว่า แม้เขามีความหิวหาอาหารและความผูกพันกับชาวโครินธ์เหล่านั้น พวกเขาก็ไม่ได้แสดงออกถึงความรักเป็นการตอบแทน พระคำตอนนี้แสดงให้เห็นว่าเปาโลผู้เป็นมนุษย์ให้คุณค่าและปรารถนาความรัก ถึงแม้เปาโลผู้เป็นอัครทูตทราบว่าการทำหน้าที่ของตนเป็นสิ่งที่ถูกต้อง โดยไม่คาดหวังสิ่งตอบแทนใด ๆ เลย

เหล่าศิษยาภิบาลของพระเจ้า ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ พวกมิชชันนารีและผู้เชื่อทั่วไปควรพร้อมและเต็มใจเสมอที่จะทำงานหนัก ที่จะใช้จ่ายและถูกใช้จ่ายเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น โดยไม่คาดหวังสิ่งใดเป็นการตอบแทน นั่นคือสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา และเราควรเต็มใจที่จะดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์-ไม่ใช่เพื่อรับคำสรรเสริญหรือคำขอบคุณ แต่เพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแต่

พระนามของพระองค์

เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้ว่า “ถึงแม้ข้าพเจ้ารักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร พวกท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลงเท่านั้น นี่จะไม่เปลี่ยนแปลงความรู้สึกของข้าพเจ้าที่มีต่อพวกท่านเลย ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะวางตัวข้าพเจ้าเองแทบเท้าของพวกท่านในฐานะผู้รับใช้ของพวกท่านและรับใช้พวกท่าน โดยทำทุกสิ่งทีข้าพเจ้าทำได้เพื่อช่วยเหลือพวกท่าน”

ข้อ 16: ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่อย่างไรก็ตาม โดยเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าได้ดักจับพวกท่านโดยใช้อุบาย

เปาโลกำลังกล่าวในที่นี้หรือไม่ว่า ถึงแม้เขาไม่ได้เป็นภาระแก่พวกเขา เขาก็จับพวกเขาด้วยการหลอกลวงและการฉ้อโกง? ไม่ใช่เลยครับ เปาโลไม่อาจกล่าวอย่างสัตย์จริงได้ว่าเขาทำแบบนี้ อันที่จริง เขาปฏิเสธการตีความเช่นนั้นในข้อพระคำถัดไป เห็นได้ชัดว่าเขากำลังยกคำพูดของชาวโครินธ์บางคนเหล่านั้นที่พูดถึงเขา เพราะว่า “เป็นผู้ชาญฉลาด...ได้ดักจับพวกท่านโดยใช้อุบาย” จะต้องถูกถือว่าเป็นภาษาของคนเหล่านั้นที่ต่อต้านเขาอย่างแน่นอน เมื่อเราทราบเช่นนั้น ความหมายก็คงจะเป็น: “พวกเราชาวโครินธ์ขอสารภาพว่าท่านไม่ได้ปรนนิบัติเราโดยไม่ได้เป็นภาระหนักแก่เรา พวกเราขอสารภาพว่าท่านไม่ได้รับเงินจากเราสำหรับการรับใช้ต่าง ๆ ของท่านในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง แต่นี้เป็นเพียงลูกเล่นของท่าน ท่านทำให้สิ่งนี้สำเร็จแบบเดียวกันโดยใช้วิธีอื่น ท่านประกาศตัวว่าตอนที่ท่านอยู่กับพวกเรา ท่านไม่ได้แสวงหาทรัพย์สินของของเราหรือเงินทองของเรา แต่จิตวิญญาณของเรา แต่ในหลาย ๆ ด้านท่านได้ใช้กลโกงและอุบายเพื่อที่จะได้เงินของเราและหากำไรเข้าตัวเอง ท่านได้ทำให้คนอื่นเป็นตัวแทนในการทำสิ่งนี้ ท่านได้ส่งคนอื่น ๆ มาหาพวกเราภายใต้ฉากหน้าหลายแบบเพื่อที่จะได้เงินจากพวกเรา”

ข้อ 17: ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านโดยคนหนึ่งคนใดในพวกเขาที่ข้าพเจ้าได้ส่งไปยังพวกท่านหรือ

เราได้เรียนรู้ไปก่อนหน้านี้ในการศึกษาคัมภีร์ของเรา (บทที่ 8) ว่าเปาโลส่งทิตัสไปหาชาวโครินธ์เพื่อรับเงินเรียไรสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนในแคว้นยูเดีย เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าชาวโครินธ์บางคนนั้นกล่าวหาเปาโลว่าใช้วิธีนี้บังหน้าเพื่อที่จะได้เงินไว้สำหรับตัวเอง

ในการปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ใส่ร้ายนี้ เปาโลอ้างข้อเท็จจริงเหล่านั้น เขากำลังกล่าวในที่นี้ว่า “ข้าพเจ้าได้ผลกำไรจากพวกท่านโดยทิตัสหรือผู้ส่งสารคนอื่นใดหรือ? พวกท่านยอมทราบว่ามันไม่เป็นความจริง” เปาโลคาดหมายล่วงหน้าแล้วเรื่องข้อโต้แย้งทุกประการที่ว่าเขากำลังใช้ประโยชน์จากเงินนี้ที่ถูกเรียไรจากพวกเขาเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ ของตัวเอง โดยจัดแจงให้เงินนั้นถูกส่งไปยังกรุงเยรูซาเล็มภายใต้การดูแลของพวกพี่น้องที่ถูกคัดเลือกโดยคริสตจักรชาวโครินธ์เอง (ในการเชื่อมโยงนี้ อ่านทวน 1 โครินธ์ 16:3 และ 2 โครินธ์ 8:18-21) เราจึงต้องเข้าใจพระคำข้อนี้ว่าเป็นการปฏิเสธข้อกล่าวหาซึ่งเปาโลคิดว่าอาจถูกหยิบยกขึ้นมา นั่นคือ ที่ว่าเขาได้ใช้วิธีการหลอกลวงเพื่อที่จะได้เงินจากเมืองโครินธ์ผ่านทางทิตัสและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขา

ข้อ 18: ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขาข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งหลายมิได้ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ เราทั้งหลายมิได้เดินตาม

รอยเดียวกันหรือ

เช่นในข้อ 6 ของบทที่ 8 เปาโลกล่าวอีกครั้งว่าเขา “ได้ส่งทิตัสไป” ซึ่งเป็นผู้ที่เขาได้ส่งไปเพื่อทำให้การถวายทรัพย์นั้นสำเร็จครบถ้วนซึ่งชาวโครินธ์ได้เริ่มต้นแล้วเมื่อปีก่อน จากนั้นเขาเตือนความจำพวกเขาว่า “และพร้อมกับเขาข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย” ถึงแม้ว่า “พี่น้อง” คนนี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อเหมือนเดิมก็ตาม (ดู บทที่ 8 ข้อ 18)

มันไม่เป็นการดีเลยภายใต้สภาพการณ์แวดล้อมใด ๆ ที่จะให้หน้าที่รับผิดชอบเรื่องเงินในคริสตจักรตกอยู่กับบุคคลเพียงผู้เดียว มันไม่ยุติธรรมแก่คนเหล่านั้นที่ถวาย และมันไม่ยุติธรรมแก่คนเหล่านั้นที่จัดการเงินนั้น กับการที่บุคคลเพียงคนเดียวที่จะอยู่ตามลำพังกับเงินนั้น นี่ไม่ใช่การกล่าวหาคริสเตียนทั้งหลายว่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ มันแค่เป็นการใช้ความระมัดระวังเท่านั้น

“ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ” เปาโลถามตรง ๆ ว่า “ทิตัสเรียกเก็บเงินจากท่านหรือ สำหรับการรับใช้ต่าง ๆ ของเขา? เขาได้รับเงินจากพวกท่านบ้างไหม?” ชาวโครินธ์เหล่านั้นได้ต้อนรับทิตัสอย่างกรุณา ปฏิบัติกับเขาด้วยความรักและส่งเขาไปพร้อมด้วยข้อพิสูจน์ทุกประการแห่งความมั่นใจและความเคารพแบบคริสเตียนที่มีต่อเขา (ดู บทที่ 7 ข้อ 7) เนื่องจากนี่เป็นความจริง บัดนี้พวกเขาจะกล่าวหาเขาได้อย่างไรว่าขโมยเงินของพวกเขาไปภายใต้ฉากบังหน้าหลายอย่างและเอาเงินนั้นมาให้เปาโล?

“เราทั้งหลายมิได้ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ” นั่นคือ “การกระทำเหล่านั้นของทิตัสไม่ได้เหมือนกับกรกระทำต่าง ๆ ของข้าพเจ้าเองหรือ? มีสัญญาณบอกเหตุหรือข้อพิสูจน์ใดบ้างหรือเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์?” ทั้งทิตัสและเปาโลได้ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และดังนั้นจึงได้กระทำการในจิตใจแบบเดียวกัน ในความคิดแบบเดียวกัน ในฐานะเหล่าผู้ติดตามของพระคริสต์ พวกเขาได้ “เดินตามรอยเดียวกัน”

ข้อ 19: อีกครั้ง พวกท่านยังคิดว่าพวกเรากำลังแก้ตัวต่อพวกท่านหรือ พวกเราพูดต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระคริสต์ แต่พวกเรากระทำสิ่งสารพัด พวกที่รักอย่างยิ่งเอ๋ย เพื่อการเสริมสร้างพวกท่านให้จำริญขึ้น

เปาโลถามตรงนี้ว่า “พวกท่านยังคิดว่าพวกเรากำลังแก้ตัว (หรือ แก้ต่าง) ต่อพวกท่านหรือ?” เขาอยากให้พวกเขาทราบแน่นอนว่าเขาไม่ได้กำลังทำเช่นนี้เพื่อได้รับความโปรดปรานของพวกเขา เขาได้ดำเนินชีวิตแบบไร้คำติเตียนต่อหน้าพวกเขา และก่อนหน้านั้นในจดหมายฝากฉบับนี้เขาได้ปกป้องอุปนิสัยของตน โดยพิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าเขาเป็นอัครทูตคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเจิมตั้งและพระเจ้าทรงแต่งตั้ง เขาประกาศตรงนี้ว่าความปรารถนาของเขาไม่ใช่แค่การพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าทางประพฤติของเขานั้นถูกต้อง แต่เขากำลังพูดเพราะเห็นแก่พวกเขาและจากความปรารถนาในใจของเขาที่จะถวายเกียรติพระคริสต์ และพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว

“พวกเราพูดต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระคริสต์” ผมชี้ให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้นี้ว่ามากกว่าหนึ่งครั้งเปาโลร้องทูลพระเจ้าให้ทรงเป็นพยานเพื่อเขาเกี่ยวกับอุปนิสัยและความสุจริตของเขา ในที่นี้เขากำลังกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพูดต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระคริสต์ ข้าพเจ้าพูดความจริงที่เรียบง่าย ไม่ถูกเจือปน ไม่ปิดอำพราง ตั้งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีความปรารถนาใด ๆ เลยที่จะอำพรางสิ่งใดหรือปกปิดสิ่งใดโดยมีจุด

ประสงค์เพื่อปกป้องตัวเอง ข้าพเจ้าอ้างพระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ทุกคนสำหรับความจริงอันแน่นซัดของทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวและกระทำ”

วลี “ต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระคริสต์” หมายความว่า “ข้าพเจ้าพูดสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และในฐานะผู้ติดตามคนหนึ่งของพระคริสต์-ผู้เชื่อคนหนึ่ง ผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเพื่อส่งมอบข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า”

จากนั้นเปาโลแถลงชัดเจนว่าทำไมเขาถึงกำลังพูดเช่นนี้กับชาวโครินธ์ เขากล่าวว่า “แต่พวกเรากระทำสิ่งสารพัด พวกที่รักอย่างยิ่งเอ๋ย เพื่อการเสริมสร้างพวกท่านให้จำเริญขึ้น” ทั้งหมดที่เปาโลได้กล่าวและกระทำนั้นก็เพื่อการเสริมสร้างของพวกเขา เพื่อประโยชน์สุขของพวกเขา เพื่อสวัสดิภาพของพวกเขา แม้กระทั่งการปกป้องอุปนิสัยของเขาและการทรงเรียกของเขาให้รับตำแหน่งอัครทูตก็ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เขาแต่ผู้เดียว แต่เพื่อที่พวกเขาจะมีความมั่นใจและความเชื่ออันไม่สั่นคลอนในข่าวประเสริฐที่เขาประกาศและเพื่อที่พวกเขาจะถูกก่อกำขึ้นในความเชื่อนั้น ถูกเสริมสร้างในมนุษย์ภายใน นี่คือจุดประสงค์ของการรับใช้ของเปาโล จุดประสงค์ของทุกสิ่งที่เขาได้กล่าวและกระทำต่อหน้าพวกเขา (โพรตศึกษาโรม 14:19, 1 โครินธ์ 8:1, และ 1 โครินธ์ 10:23)

ข้อ 20: เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าจะไม่พบพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากพบ และข้าพเจ้าจะถูกพบแก่พวกท่านเหมือนอย่างที่คุณท่านไม่ยอมพบ เกรงว่าจะมีบรรดาการโต้แย้งกัน การริษยากัน การโกรธกัน การวิวาทกัน การนิทาหลังกัน การชุบชิบกัน การพองตัวกัน การวุ่นวายกัน

การเชื่อมโยงของความคิดตรงนี้ก็คือ: “ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้เพื่อการเสริมสร้างของคุณท่าน ซึ่งมีความต้องการในเรื่องนี้มากจริง ๆ เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าจะไม่พบพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่คุณท่านอยากพบ...” เปาโลกลัวว่าพวกครูสอนเท็จและพวกนักเทศน์เทียมจะนำชาวโครินธ์เหล่านี้ให้หลงเงินไปจากความจริงอันบริสุทธิ์นั้น ข่าวประเสริฐบริสุทธิ์นั้น เขากลัวว่าความไม่เป็นระเบียบต่าง ๆ ในคริสตจักรนั้นจะไม่ถูกขจัดออกไปเมื่อเขาไปถึงในเมืองของพวกเขา เขากลัวว่าพวกเขาจะยังไม่แก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้นซึ่งเป็นเหตุให้เขาตำหนิพวกเขา เปาโลอยากให้ความไม่เป็นระเบียบทั้งหมดนั้นถูกขจัดออกไปก่อนเขาไปถึง เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องใช้มาตรการต่าง ๆ ที่รุนแรงเมื่อเขาไปเยี่ยมพวกเขา

“...และข้าพเจ้าจะถูกพบแก่พวกท่านเหมือนอย่างที่คุณท่านไม่ยอมพบ”-หมายความว่า “เกรงว่าข้าพเจ้าจะต้องจำใจใช้การลงวินัยอันเข้มงวดและการไปเยือนของข้าพเจ้าจะไม่น่าอภิมรย์และน่าชื่นบานแก่พวกท่าน อย่่างที่การไปเยือนนั้นควรจะเป็น” เปาโลอยากปกครองโดยความรักแทนที่จะโดยความกลัว หากเป็นไปได้ แต่หากเขาทำแบบนั้นไม่ได้ เขาก็ต้องใช้สิทธิอำนาจแบบอัครทูตของตนเป็นที่พึ่งสุดท้ายและทำการลงวินัยแบบเข้มงวด ดังนั้นเขาจึงปรารถนาให้ความไม่เป็นระเบียบทุกอย่างถูกแก้ไขและการทำผิดทุกอย่างถูกขจัดออกไป เพื่อที่ทุกสิ่งจะน่าอภิมรย์เมื่อเขาไปถึง (โพรตสังเกต 1 โครินธ์ 4:21)

“...เกรงว่าจะมีบรรดาการโต้แย้งกัน...” คำตรงนี้ที่แปลเป็น “บรรดาการโต้แย้งกัน” มีความหมายที่แรงกว่าคำของเราวันนี้ มันหมายถึง “การวิวาท การแก่งแย่งชิงดี และเป็นสำนวนที่แสดงถึงความเป็นศัตรู” (Vine’s New Testament Greek Dictionary) เปาโลอยากให้การโต้แย้งทางศาสนาทุกอย่างสิ้นสุดลงก่อน

เขาไปถึง เขาได้ประณามการวิวาทและการแก่งแย่งซึ่งดีของพวกเขาในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เขากล่าวว่า “คนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล’ และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นของอโปลโล’” (1 คร. 3:3,4) เปาโลอยากให้สิ่งนี้ยุติ เขาอยากให้พวกเขารักกันและร่วมสามัคคีธรรมกันอย่างที่พี่น้องคริสเตียนควรกระทำ

“...การริษยากัน การโกรธกัน การวิวาทกัน การนินทาหลังหลังกัน การชุบชิบกัน...” เปาโลไม่ขอให้พวกเขาอิจฉากันและกัน เขาไม่ขอให้เกิดโทสะหรือการวิวาทใดระหว่างเหล่าสมาชิกของคริสตจักรนั้น- เพราะทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นของกายเดียวกันนั้น (ดู 1 โครินธ์ 12:12-27) ดังนั้นการอิจฉาทุกอย่าง โทสะ การวิวาท การนินทาหลังหลัง และการชุบชิบกันทุกอย่างจึงควรถูกขจัดออกไปจากที่ประชุมนั้นก่อนเปาโลไปถึง

“การพองตัวกัน” หมายถึงความเย่อหยิ่งหรือความโอหัง การยกตัวอันไม่เหมาะสม การผยองขึ้น จิตใจที่เกิดจากความมั่นใจตัวเองแบบไร้สาระ

“การวุ่นวายกัน” หมายถึงความไม่เป็นระเบียบและความสับสนที่เกิดขึ้นเพราะการมีอยู่ของหลายก๊กหลายเหล่าในคริสตจักรนั้น

ข้อ 21: และเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีกครั้ง พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าจะเศร้าใจเรื่องหลายคนซึ่งได้ทำบาปมาแล้ว และมีได้กลับใจจากการโสโครก และการผิดประเวณี และการลามก ซึ่งพวกเขาได้กระทำนั้น

เปาโลอยากให้คริสตจักรนั้นจัดการให้เรียบร้อย และขจัดบาปและความคดโกงทุกอย่างออกไปจากท่ามกลางสมาชิกเหล่านั้น เมื่อเขา “มาอีกครั้ง” เขาก็ไม่ยากพบว่าจำเป็นต้องใช้การลงวินัยอันรุนแรงต่อคนเหล่านั้นที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแล้วและเป็นผู้ที่ควรกลับใจเชื่อแล้วภายใต้งานรับใช้ของเขา เขาได้ปิดียินดีในพวกเขาในฐานะลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงของพระเจ้า โดยถือว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อผ่านทาง การประกาศข่าวประเสริฐ บัดนี้เมื่อเขาไปถึง ถ้าเขาต้องจำใจใช้วิธีการที่รุนแรงต่อพวกเขา มันก็จะทำให้เขาต่ำต้อยยิ่งนัก

“...และข้าพเจ้าจะเศร้าใจเรื่องหลายคนซึ่งได้ทำบาปมาแล้ว...” เห็นได้ชัดจากคำว่า “หลายคน” ว่าความไม่เป็นระเบียบเหล่านั้นในคริสตจักรขยายออกไปไกลมาก ๆ คำกล่าวที่ว่า “ได้ทำบาปมาแล้ว” หมายถึงคนทั้งหลายในคริสตจักรนั้นที่ได้ทำบาปก่อนหน้านี้แล้ว ซึ่งหมายความว่าพวกเขาเป็นผู้กระทำผิดคนเก่า

“...และมีได้กลับใจจากการโสโครก และการผิดประเวณี และการลามก ซึ่งพวกเขาได้กระทำนั้น” พวกเขาได้ทำบาปมาเป็นเวลานานแล้ว และพวกเขาไม่ได้กลับใจเลยสักนิดจากบาปเหล่านี้ซึ่งพวกเขามีความผิด (อ่าน 1 โครินธ์ 5:1 และ 6:18 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้) หากพวกเขาจะเพียงกลับใจใหม่ เปาโลก็จะชื่นชมยินดีได้อยู่เมื่อเขาไปถึงในชุมชนนั้น แต่ถ้าพวกเขายังทำบาปต่อไปจนกระทั่งเขาไปถึง เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากลงวินัยพวกเขาอย่างเข้มงวด และนั่นจะทำให้เขาใจสลาย

เมืองโครินธ์ขึ้นชื่อในท่ามกลางเมืองใหญ่อื่น ๆ ในเรื่องความเสื่อมทรามของมัน-หลัก ๆ แล้วคือการล่วงประเวณี ความมกมากในกาม ฯลฯ ดังนั้นเราจึงเห็นว่าคริสตจักรนั้นอยู่ใน “เมืองแห่งบาป” อย่างแท้จริง

และชาวเมืองนั้นก็เฝ้ากับการทดลองทุกรูปแบบ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกลัวแทนผู้คนเหล่านั้น เพราะเขาทราบถึงพลังของการทดลอง นอกจากนี้ เขาทราบว่าผู้เชื่อหลายคนเหล่านั้นได้ทำบาปแล้ว และเขากำลังวิงวอนพวกเขาให้กลับใจใหม่ก่อนเขาไปถึงเพื่อลงวินัยพวกเขา

ในบทนี้เราได้เห็นความล้มเหลวของเปาโลที่จะพูดเกี่ยวกับตัวเอง การนบนอบแบบถ่อมใจของเขาต่อพระเจ้าในท่ามกลางการลงใจและการทนทุกข์ต่าง ๆ และความหวังใยของเขามีต่อผู้เชื่อชาวโครินธ์ เราได้เห็นการตำหนิบาปในคริสตจักรนั้นโดยไม่เกรงกลัวของเขาเช่นกัน ขณะเดียวกันเขาก็ขอร้องให้มีการกลับใจใหม่และเป็นทุกขใจเพราะคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ ขอให้เราทั้งหลายที่รักพระเจ้าวันนี้ถูกทำชวนให้ดำเนินตามแบบอย่างที่ถูกวางไว้ให้เราตรงนี้โดยอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้

บทที่ 13

13:1 นี่เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน 'ในปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้'

13:2 ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแต่ก่อนแล้ว และข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านล่วงหน้า ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ด้วยเป็นครั้งที่สอง และบัดนี้โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำบาปมาจนถึง

บัดนี้ และถึงคนอื่นทุกคนว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นเลย

13:3 เพราะว่าพวกท่านแสวงหาข้อพิสูจน์ของพระคริสต์ที่ตรัสในข้าพเจ้า ซึ่งต่อพวกท่านไม่ทรงอ่อนกำลัง แต่ทรงฤทธิ์มากในพวกท่าน

13:4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงโดยความอ่อนกำลัง ถึงอย่างนั้นพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราเช่นกันก็อ่อนกำลังในพระองค์ แต่พวกเราจะมีชีวิตเป็นอยู่อยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อพวกท่าน

13:5 จงตรวจสอบพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่ จงพิสูจน์พวกท่านเองเถิด พวกท่านไม่รู้จักรักตัวพวกท่านเองหรือ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน ยกเว้นพวกท่านเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

13:6 แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าพวกท่านจะทราบ ว่า พวกเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

13:7 บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พวกท่านจะไม่กระทำความชั่วร้ายใด ๆ เลย มิใช่ว่าพวกเราจะได้ปรากฏว่าเป็นที่ขอบพระทัย แต่เพื่อพวกท่านจะได้กระทำความดีที่ซื่อสัตย์ ถึงแม้ว่าพวกเราดูเหมือนเป็นผู้ถูกทอดทิ้งก็ตาม

13:8 เพราะว่าพวกเราจะกระทำความดีขัดแย้งกับความจริงไม่ได้ แต่กระทำเพื่อความจริง

13:9 เพราะว่าพวกเราก็น่าดี เมื่อพวกเราอ่อนแอ และพวกท่านเข้มแข็ง และพวกเราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย นั่นคือความบริบูรณ์ของพวกท่าน

13:10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนสิ่งเหล่านี้โดยที่ไม่ได้อยู่ด้วย เกรงว่าเมื่ออยู่ด้วยแล้ว ข้าพเจ้าจะใช้ความเยียบขาด ตามอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานให้ข้าพเจ้า เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายลง

13:11 สดุดีนี้ ฟีน้องทั้งหลายเอ๋ย ขอลาก่อน จงเป็นผู้ที่ดีพร้อม จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่อย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน

13:12 จงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจับอัมบรสิฤทธิ์

13:13 วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

13:14 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรักของพระเจ้า และความสนิทสนมของพระวิญญูญาณบรสิฤทธิ์ จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

ในบทปิดท้ายนี้ของ 2 โครินธ์ เปาโลรับประกันชาวโครินธ์เหล่านั้นว่าเขาจะไปเยี่ยมพวกเขาและพวกเขาเชื่อใจได้เลยว่า การลงวินัยอันเข้มงวดจะถูกกระทำต่อคนเหล่านั้นที่สมควรโดนลงวินัย เขาจะไม่ละเว้นโทษผู้ใดเลยที่มีความผิดในบาปที่ไม่ถูกสารภาพ และเนื่องจากพวกเขาอยากได้ข้อพิสูจน์ว่าเขาเป็นอัครทูตคนหนึ่ง ของพระเยซูคริสต์จริง ๆ พวกเขาก็จะได้เห็นข้อพิสูจน์นั้นในการลงวินัยที่เขาจะกระทำเมื่อเขาไปถึง จากนั้น เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าแม้พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนเพราะความอ่อนแอ แต่พระองค์ก็ทรงมีชีวิตอยู่วันนี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพร้อมกับฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ และเปาโล แม้อ่อนแอ ก็จะมีชีวิตเป็นอยู่ กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” เขาจะปฏิบัติตามหน้าที่ของตนในฐานะผู้แทนของพระเจ้า (ข้อ 1-4)

เปาโลเตือนสติชาวโครินธ์เหล่านั้นเพิ่มเติมให้ตรวจสอบตัวพวกเขาเองและดูว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้ว

อย่างแท้จริงหรือไม่ ว่าพวกเขาอยู่ “ในความเชื่อนั้น” หรือไม่ จากนั้นเขาแสดงออกถึงความหวังอันจริงใจว่า หลังจากพวกเขาตรวจสอบตัวเองแล้ว มันจะปรากฏว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้ถูกทอดทิ้ง และเขาก็ไม่ใช่ผู้ถูกทอดทิ้ง (ข้อ 5,6)

ในข้อ 7 และ 8 เปาโลกล่าวว่าเขาอธิษฐานอย่างจริงใจต่อพระเจ้าที่ชาวโครินธ์เหล่านั้นจะไม่ทำความชั่ว เพื่อที่พวกเขาจะถูกพบว่ามีชื่อตรงและบริสุทธิ์ ไม่ว่าจะพวกเขาจะคิดเกี่ยวกับเขาอย่างไรก็ตาม ถ้าพวกเขาจะเพียงกลับใจใหม่ มันก็จะช่วยเขาให้ไม่ต้องใช้อำนาจแบบอัครทูตของตนในการลงโทษพวกเขา-อำนาจซึ่งเขาไม่อาจใช้ได้ยกเว้นเพื่อปกป้องความจริงนั้น

ในข้อ 9 และ 10 เขาประกาศว่าเขาปรารถนาอย่างจริงใจให้พวกเขามีความบริบูรณ์ในพระคริสต์ นั่นคือ ที่พวกเขาจะเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณและหยุดทำตัวเหมือนเหล่าทารกในพระคริสต์ และถึงแม้ว่าจดหมายหลายฉบับของเขาดูเหมือนรุนแรง พวกมันก็ถูกเขียนเพื่อประโยชน์สุขของพวกเขา เพื่อการเสริมสร้างพวกเขาให้เจริญขึ้น

จากนั้นในการปิดท้าย เปาโลอำลาชาวโครินธ์เหล่านั้นด้วยความรักและความนุ่มนวล และปิดท้ายด้วยคำค้ำประกันและการอวยพรตามปกติของเขา (ข้อ 11-14)

เจตนาของเปาโลเมื่อเขาไปถึงในเมืองโครินธ์

ข้อ 1: นี่เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน ‘ในปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้’

ตามที่เราได้หมายเหตุในข้อ 14 ของบทที่ 12 เปาโลเคยไปที่เมืองโครินธ์แค่ครั้งเดียวก่อนการไปเยือนที่ตั้งใจไว้คราวนี้ สองครั้งก่อนหน้านี้เขาได้ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไป แต่ถูกขัดขวางและถูกทำให้ผิดหวัง บัดนี้ นี่เป็น “ครั้งที่สามแล้ว” ที่เขาวางแผนว่าจะไปที่เมืองโครินธ์

“ในปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้” นี่คือน้ำพระทัยของโสมเสส บัญชา เปาโลยกคำพูดตรงนี้มาจากพระราชบัญญัติ 19:15 ที่เราอ่านว่า: “พยานคนเดียวต้องไม่ลุกขึ้นกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ในเรื่องความชั่วช้าใด ๆ หรือในเรื่องบาปใด ๆ ที่เขากระทำบาปนั้น ในปากของพยานสองคนหรือในปากของพยานสามคน เรื่องนั้นจึงจะถูกเชื่อว่าเป็นจริง”

ความหมายตรงนี้ดูเหมือนจะเป็นว่า เมื่อเปาโลไปถึง จะต้องมีการลงวินัยที่จำเป็นอย่างชอบธรรม นั่นคือ เมื่อมีหลักฐานอันเพียงพอจากพยานสองหรือสามคน ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่านี่เป็นการบอกเป็นนัยที่ชัดเจนถึงเจตนาของเปาโลที่จะเริ่มทำการไต่สวนสภาพของคริสตจักรชาวโครินธ์อย่างเต็มที่ หากเขาจำเป็นต้องใช้ขั้นตอนดังกล่าวเพราะทางประเพณีของพวกเขา เขาจะไม่สันนิษฐานสิ่งใด และเขาจะไม่คิดเองเออเองด้วยกับสิ่งที่เขาได้ยินมา เขาจะทำการไต่สวนของเขาโดยอาศัยหลักการเหล่านั้นที่ถูกกำหนดโดยโสมเสส (นอกจากนี้ดู มัทธิว 18:16)

ข้อ 2: ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแต่ก่อนแล้ว และข้าพเจ้าชอบบอกพวกท่านล่วงหน้า ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ด้วย เป็นครั้งที่สอง และบัดนี้โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำบาปมาจนถึงบัดนี้ และถึงคนอื่นทุกคนว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นเลย

เปาโลได้เตือนคริสตจักรนั้นแล้วว่าถ้าคนที่ทำผิดเหล่านั้นไม่กลับใจ เขาก็จะต้องใช้การลงวินัยนั้นและพวกเขาก็จะถูกกลโฆษา เขาพูดถึงเรื่องนี้อย่างชัดเจนแล้วในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา: “พวกท่านจะเอาอะไร จะให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่านด้วยไม้เรียว หรือในความรัก และในจิตตวิญญานแห่งความอ่อนสุภาพ” (1 คร. 4:21)

ในที่นี้เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแต่ก่อนแล้ว และข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านล่วงหน้า ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ด้วย เป็นครั้งที่สอง...” ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลกล่าวว่า “ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ด้วย เป็นครั้งที่สอง” พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยว่าเขาเคยอยู่กับพวกเขามาก่อนเพียงครั้งเดียว เขาอยากจะไปและตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะไป แต่เขาถูกขัดขวาง

เวลานั้นที่เปาโลอยู่กับชาวโครินธ์เหล่านั้นถูกบันทึกไว้ในกิจการ 18:1-11:

“และหลังจากสิ่งเหล่านี้ เปาโลได้ออกจากกรุงเอเธนส์ และมายังเมืองโครินธ์ และได้พบยิวคนหนึ่งชื่อ อากวิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มาจากประเทศอิตาลี พร้อมกับภรรยาของเขาชื่อ ปริสซิลลา (เพราะว่าคลาวดีอัสได้รับสั่งให้พวกยิวทุกคนออกไปจากกรุงโรม) และได้มาหาคนทั้งสองนั้น และเพราะว่าท่านมีอาชีพอย่างเดียวกันกับเขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขาทั้งสอง และทำงาน เพราะโดยอาชีพของพวกเขา พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน และท่านได้ให้เหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และได้โน้มน้าวทั้งพวกยิวและพวกกรีก...และคริสตัส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลาได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับทั้งครวัเรียนของท่าน และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อและรับบัพติศมา

“แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” และท่านอยู่ที่นั่นต่อไปเป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา”

“...และบัดนี้โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำบาปมาจนถึงบัดนี้ และถึงคนอื่นทุกคนว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นเลย” เปาโลพูดตรงนี้ถึงผู้กระทำผิดทุกคนในคริสตจักรชาวโครินธ์ เหล่าศัตรูของเขาได้ตำหนิเขาและวิจารณ์เขา พวกเขาได้ประกาศว่าเขามีใจกล้าตอนไม่อยู่ต่อหน้าแต่เหนียวอายเมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขา เป็นไปได้อย่างมากว่าพวกเขาเริ่มมีใจกล้ามากขึ้นแล้วในการกล่าวหาว่า เนื่องจากสองครั้งก่อนหน้านั้นเปาโลได้ประกาศว่าเขาจะมาเยี่ยมพวกเขาแต่ก็ไม่ได้มา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาคิดเอาเองว่าเขาคงจะไม่มาหาพวกเขาอีก เพราะในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เขากล่าวว่า “บัดนี้บางคนผยองขึ้น ราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่าน” (1 คร. 4:18) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนในพวกเขาคิดว่าเขากลัวที่จะมา และว่าถ้าเขามา เขาก็คงไม่กล้าทำการลงวินัยตามที่เขากล่าวว่าจะทำ คำตอบกลับของเปาโลต่อเรื่องนี้ก็คือว่าเขาตั้งใจแล้วว่าจะมา และพวกเขาเชื่อใจได้เลยว่าการทำผิดทุกกรณีจะถูกจัดการอย่างเหมาะสม เขาจะไม่ละเว้นเลยสักคน

ข้อ 3: เพราะว่าพวกท่านแสวงหาข้อพิสูจน์ของพระคริสต์ที่ตรัสในข้าพเจ้า ซึ่งต่อพวกท่านไม่ทรงอ่อนกำลัง แต่ทรงฤทธิ์มากในพวกท่าน

ตามที่เราได้หมายเหตุไปก่อนหน้านี้แล้ว พวกศัตรูของอัครทูตเปาโลได้ตั้งคำถามสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของเขา พวกเขาบอกว่าเขาเป็นคนลวงโลกและไม่ใช่อัครทูตคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงมอบพันธกิจ และพวกเขาเรียกร้องหลักฐานแห่งการทรงเรียกและการมอบพันธกิจจากพระเจ้าของเขา เปาโลกล่าวตรงหน้าว่า “เพราะว่าพวกท่านแสวงหาข้อพิสูจน์ของพระคริสต์ที่ตรัสในข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าจะให้หลักฐานนั้น” เขาจะทำการลงโทษอันยุติธรรมและชอบธรรมต่อผู้กระทำผิดทุกคนในคริสตจักรชาวโครินธ์ และพวกเขาจะมีข้อพิสูจน์อันบริบูรณ์ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงพูดในเขาและผ่านทางเขา

“...ซึ่ง”-แปลได้ดีขึ้นว่า “ผู้ซึ่ง” เพราะว่ามันพูดถึงพระคริสต์- “ต่อพวกท่านไม่ทรงอ่อนกำลัง แต่ทรงฤทธิ์มากในพวกท่าน” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “พระคริสต์ไม่ทรงอ่อนแอ พระองค์ได้ทรงเผยให้ประจักษ์ถึงฤทธิ์เดชของพระองค์ในวิธีที่แสนอัศจรรย์ต่อพวกท่านแล้ว พวกท่านได้เห็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าตามที่ข้าพเจ้าได้พูดในพระนามของพระคริสต์ ปรณินิบัติในพระนามของพระองค์และกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างในพระนามของพระองค์ พวกท่านเห็นมันแล้วด้วยตาของพวกท่านเอง พวกท่านได้ยินมันแล้วด้วยหูของพวกท่านเอง” ชาวโครินธ์เหล่านั้นมีการสำแดงให้ประจักษ์อันเพียงพอแล้วเช่นกันแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะทำการลงโทษ และถ้าพวกเขาไม่กลับใจ พวกเขาก็จะมีโอกาสได้เห็นพระเจ้าสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์อีกครั้งเมื่อเปาโลกลับมา

ข้อ 4: เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงด้วยความอ่อนกำลัง ถึงอย่างนั้นพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราเช่นกันก็อ่อนกำลังในพระองค์ แต่พวกเราจะมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อพวกท่าน

“พระองค์ได้ทรงถูกตรึงด้วยความอ่อนกำลัง” นั่นคือ พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน เพราะความอ่อนแอแบบมนุษย์ ความอ่อนแอแห่งร่างกายนั้นที่พระองค์ได้ทรงรับอนุญาตพระองค์ให้สิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง และพระเจ้าทรงตายไม่ได้ ดังนั้นมันจึงจำเป็น-เป็นความจำเป็นของพระเจ้า-ที่พระคริสต์ต้องรับร่างกายหนึ่งที่ต่ำต้อย ร่างกายหนึ่งที่มีธรรมชาติแบบมนุษย์ เพื่อที่พระองค์จะตายได้ ข้อเท็จจริงนี้ถูกประกาศในข้อพระคำต่อไปนี้:

ฟิลิปปี 2:7,8: “(พระคริสต์) ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น”

1 เปโตร 3:18: “ด้วยว่า พระคริสต์ก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานครั้งเดียวเพื่อบาปทั้งหลายเช่นกัน ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำพวกเราไปถึงพระเจ้า โดยทรงถูกทำให้ถึงแก่ความตายในเนื้อหนัง แต่ทรงถูกทำให้มีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ”

ฮีบรู 2:9,16,17: “แต่พวกเราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน...ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์ แต่พระองค์ได้ทรงรับสภาพแห่งเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตา

และความสัจย์ข้อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน”

พระเยซูได้เสด็จมาเป็นทารกน้อยในรางหญ้า ชาวนาซาเร็ธผู้ต่ำต้อยคนนั้น พระองค์ได้เสด็จมาเป็นเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง (อสย. 53:7) มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์เป็นครั้งคราว แต่กฎทั่วไปของการสัจย์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกก็เป็นเหมือนลูกแกะตัวหนึ่ง-อ่อนสุภาพ ต่ำต้อย ถ่อมใจ ในสายตาของเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ก็ดูเหมือนอ่อนแอมาก พระองค์จะทรงช่วยพระองค์เองให้รอดพ้นจากพวกเขาทำได้ แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น พระองค์ทรงยอมจำนนอย่างอ่อนสุภาพต่อพวกเขา และพวกเขาจับพระองค์มัดและนำตัวพระองค์ไปเสีย พระองค์ทรงอนุญาตให้พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น และขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่ที่นั่น พวกเขาก็เยาะเย้ยและเหยียดหยามพระองค์ โดยกล่าวว่า “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ เขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้” (มัทธิว 27:42) ดังนั้นพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์มากที่สุดนี้จึงได้เสด็จมาในความถ่อมใจและในความอ่อนแอและทรงยอมจำนนต่อคนเหล่านั้นที่ประหารชีวิตพระองค์

“...ถึงอย่างนั้นพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์-แต่พระองค์ไม่ทรงตายอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าความตายไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว พระองค์ได้ถูกตรึงกางเขน-แต่บัดนี้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาในฤทธานุภาพและในสง่าราศียิ่งใหญ่ (ดู ฮีบรู 1:3; 4:14; 7:25; และ 9:24) มีพระเยซูผู้หนึ่งที่ทรงพระชนม์อยู่ในสวรรค์ตอนนี้ พระผู้เฝ้าองค์หนึ่งผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดได้จนถึงที่สุดทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์ในความเชื่อ พระผู้เฝ้าองค์หนึ่งผู้ทรงฤทธิ์สามารถที่จะไม่เพียงช่วยจิตวิญญาณให้รอดแต่ทำให้เป็นขึ้นจากตายด้วย พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะลงโทษเหล่าศัตรูของพระองค์เช่นกัน และพระองค์จะลงโทษพวกเขา พระองค์จะจัดการกับพวกเขาในความชอบธรรม ทั้งหมดนี้ล้วนสำเร็จจริง “โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

ในเอเฟซัส 1:19-21 เปาโลพูดถึง “ความยิ่งใหญ่อันเหลือล้นแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ต่อเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงตั้งพระองค์ให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอบครอง และศักดิ์เทพ และอิทธิเทพ และเทพอาณาจักร และทุกนามที่ถูกเอ่ยขึ้น มิใช่ในโลกนี้เท่านั้น แต่ในโลกที่จะมาถึงด้วย”

“เพราะว่าพวกเราเช่นกันก็อ่อนกำลังในพระองค์ (หรือ กับพระองค์)...” ในที่นี้เรามีหนึ่งในหลายตัวอย่างที่อัครทูตเปาโลยกภาพประกอบกรณีที่เขากำลังพูดถึงอยู่โดยอ้างอิงไปยังแบบอย่างและอุปนิสัยของพระเยซูคริสต์เจ้า แนวคิดก็คือว่า เหมือนกับที่พระคริสต์ไม่ได้ทรงแสดงฤทธิ์เดชของพระองค์ แต่ทรงดูเหมือนอ่อนแอเพื่อที่พระองค์จะทรงถูกประหารชีวิตบนกางเขนนั้นได้ ดังนั้นเปาโลจึงได้มาหาชาวโครินธ์เหล่านั้นด้วยจิตวิญญาณแบบเดียวกัน-ถ่อมใจและอ่อนสุภาพ ทางประพจน์ของเขาในท่ามกลางพวกเขาไม่ใช่ทางแห่งความเย่อหยิ่งและความจองหอง แต่เป็นทางแห่งความถ่อมใจ ความรัก และการอดกลั้นใจต่อพวกเขา

ในชีวิตปัจจุบันนี้พวกอัครทูตของพระคริสต์เป็นเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา-นั่นคือ แม้ถูก

คำชูโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่ภายใน พวกเขาที่ต้องแบกรับภาระความอ่อนกำลังต่าง ๆ แบบมนุษย์อยู่ดี เปาโลกำลังกล่าวว่า “ถึงแม้ว่าพวกเราถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้า พวกเราก็อ่อนกำลัง พวกเราต้องเจอกับการลองใจ ความทุกข์ลำบาก และความอ่อนกำลังทั้งหลาย พวกเราถูกใส่ร้าย ถูกดูถูก ถูกพูดถึงอย่างเหยียดหยาม ในสายตาของเหล่าศัตรูของเรา เราดูเหมือนขัดสนพลังกำลัง”

“...แต่พวกเราจะมีชีวิตเป็นอยู่อยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อพวกท่าน” นั่นคือ “พระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่-และโดยทางฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเราจะแสดงให้เห็นว่าพวกเรามีชีวิตอยู่-มีชีวิตอยู่แน่นอนที่เดียว-และว่าพวกเราไม่ได้อ่อนแอ แต่เข้มแข็ง และถึงแม้พวกเราดูเหมือนจะอ่อนแอ พวกเราก็จะใช้อำนาจนั้นในท่ามกลางพวกท่านและต่อพวกท่านซึ่งเป็นอำนาจที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเราโดยทำการลงโทษและการลงวินัยตามความจำเป็นนั้น ตามที่เราได้ประกาศไว้ก่อนหน้านี้แล้ว”

ข้อ 5: จงตรวจสอบพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อเช่นนั้นหรือไม่ จงพิสูจน์พวกท่านเองเถิด พวกท่านไม่รู้จักตัวพวกท่านเองหรือ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน ยกเว้นพวกท่านเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

ในที่นี้เรามีคำบัญชาโดยตรงของอัครทูตเปาโล เขากล่าวว่า “จงตรวจสอบ (หรือ ทดสอบ) พวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อเช่นนั้นหรือไม่”-นั่นคือ “พวกท่านได้ใช้ความเชื่ออย่างแท้จริงหรือไม่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้าเพื่อรับความรอด หรือแค่เปิดรับหลักคำสอนหรือประเพณีทางศาสนาบางอย่างเท่านั้น พวกท่านมีความเชื่อที่แท้จริงในข่าวประเสริฐนั้นหรือไม่ หรือแค่ออกปากว่ามีความเชื่อแท้ ความเชื่อของพวกท่านอยู่ในพระเยซูคริสต์และในพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์หรือไม่ หรือในระบบศาสนาบางอย่าง จงตรวจสอบตัวพวกท่านเองเถิด จงค้นดูทุกซอกทุกมุมเพื่อที่จะแน่ใจว่าพวกท่านบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง”

นั่นแหละคือความไร้ระเบียบในคริสตจักรชาวโครินธ์จนเปาโลมีเหตุผลทุกประการที่จะเชื่อว่าสมาชิกหลายคนของคริสตจักรนั้นได้ถูกหลอกลวงและยังไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง พวกเขาบางคนไม่ได้เกิดผลอันใดเลยสักนิดที่จะประกาศว่าพวกเขาเป็นผู้ที่รอดแล้ว พระเยซูตรัสว่า “โดยผลของพวกเขา พวกท่านจะรู้จักพวกเขา”-และวิธีที่ชาวโครินธ์หลายคนเหล่านี้กำลังกระทำกิจและปฏิบัติตน เปาโลก็กลัวว่าพวกเขายังไม่เคยรับความรอดเลย

ขอให้ผมกล่าวว่ามันเหมาะสมที่ผู้เชื่อทุกคนที่ประกาศตัวแล้วจะตรวจสอบตัวเองและยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรวจค้นใจ เพื่อดูว่าประสบการณ์นั้นเป็นของแท้หรือไม่ จำไว้ว่าพญามารสามารถลอบเอาของปลอมมาให้คุณได้ มันไม่สนว่าคุณเคร่งศาสนาขนาดไหนหรือว่าคุณศรัทธาต่อคริสตจักรขนาดไหน トラバได้ที่คุณไม่ได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่หลังรินของพระเมสโปดกของพระเจ้า

“...จงพิสูจน์พวกท่านเองเถิด” คำกรีกสำหรับคำว่า “พิสูจน์” มีพลังมากกว่าคำที่ถูกแปลเป็น “ตรวจสอบ” คำว่า “พิสูจน์” นี้มักถูกใช้เพื่อหมายถึงการทดสอบหรือทดลองโลหะต่าง ๆ โดยการกระทำที่มีพลังมากของไฟ นั่นคือ พวกมันถูก “ทดลองในไฟ” แนวคิดตรงนี้ก็คือนักโครินธ์เหล่านั้นควรทำการทดสอบแบบถี่ถ้วนที่สุดเท่าที่ทำได้กับประสบการณ์ของตน เพื่อดูว่ามันจะผ่านการทดสอบนั้นหรือไม่ เปาโลบอกพวกเขาไป

แล้วในจดหมายฉบับแรกของเขาว่า “การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่ากรงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง” (1 คร. 3:13)

ข้อพิสูจน์ที่ว่าประสบการณ์ของพวกเขาเป็นของแท้ นั้น สามารถทราบได้โดยทางพระวณะของพระเจ้าเท่านั้น พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนค้อนและเหมือนไฟ (ยรม. 23:29) และพระวณะของพระเจ้าจะพิพากษาเรา พระเยซูตรัสว่า: “เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเราจะมีได้อาศัยอยู่ในความมืด และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้มามีใช้เพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่จะพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:46-48)

“พวกท่านไม่รู้จักตัวพวกท่านเองหรือ...” นี่เป็นคำถามหนึ่งที่เหมาะสมและถูกเวลา-คำถามหนึ่งซึ่งควรถูกถามกับทุกคนที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เปาโลถามชาวโครินธ์เหล่านั้นว่า “พวกท่านไม่รู้จักตัวเองหรือ?” ผมขอถามว่า “ผมไม่รู้จักตัวเองหรือ?” ผมขอถามคุณว่า “คุณไม่รู้จักตัวเองหรือ?” ถ้าคุณไม่ทราบในใจของคุณอย่างแน่นอนว่าคุณรอดแล้วจริง ๆ หรือไม่ จินตามพระวณะของพระเจ้า คุณก็ยังไม่รอดเลย ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็ทราบว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับมันเลย

คุณรู้ว่าคุณรักภรรยาของคุณหรือไม่ คุณรู้ว่าเธอเป็นภรรยาของคุณหรือไม่ พ่อแม่เอ๋ย พวกคุณรู้ว่าพวกคุณรักลูกของพวกคุณหรือไม่ และพวกคุณรู้ว่าเขาเป็นลูกของพวกคุณหรือไม่ จินคุณไม่สามารถทราบได้หรือว่าคุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า? คุณทราบได้อย่างแน่นอน และถ้าคุณเป็น คุณก็ทราบเรื่องนี้! คุณทราบเรื่องนี้อย่างแท้จริงและอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่คุณทราบว่าคุณกำลังหายใจอยู่และว่าหัวใจของคุณกำลังเต้นอยู่ อย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่คุณทราบชื่อของตัวเอง เปาโลบอกทิโมธีว่า “...ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) และความมั่นใจอันแน่นอนและไม่ตั้งคำถามนี้ตั้งอยู่บนพระวณะของพระเจ้าที่ชัดเจนและไม่อาจถูกทำลายได้ ซึ่ง “มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89) จงสังเกตข้อพระคำต่อไปนี้เป็นพิเศษ:

1 ยอห์น 3:14: “พวกเราทราบว่า พวกเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย”

1 ยอห์น 3:19-21: “และโดยสิ่งนี้พวกเราจึงทราบว่าพวกเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะมีความมั่นใจต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าถ้าใจของพวกเรากล่าวโทษพวกเรา พระเจ้าก็ทรงเป็นใหญ่กว่าใจของพวกเรา และทรงทราบทุกสิ่ง พวกท่านที่รัก ถ้าใจของพวกเราไม่กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความไว้นี้เชื่อใจจำเพาะพระเจ้า”

1 ยอห์น 4:13: “โดยการนี้แหละพวกเราจึงทราบว่า พวกเราดำรงอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในพวกเรา เพราะพระองค์ได้โปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่พวกเรา”

1 ยอห์น 5:2: “โดยสิ่งนี้ พวกเราจึงทราบว่าพวกเรารักลูกทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อพวกเรารักพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์”

1 ยอห์น 5:11-13: “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงพวกท่านที่เชื่อบนพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าคุณท่านมีชีวิตนิรันดร์...”

1 ยอห์น 5:19,20: “และพวกเราทราบว่า พวกเราเป็นของพระเจ้า และโลกทั้งสั่นทอดตัวอยู่ในความชั่ว และพวกเราทราบว่า พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว และได้ประทานความเข้าใจแก่พวกเรา เพื่อให้พวกเรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และพวกเราดำรงอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละคือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์”

โยบในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม กล่าวไว้ว่า “ข้าทราบบว่า พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในวาระข้างหน้าพระองค์จะประทับยืนบนแผ่นดินโลก” (โยบ 19:25)

เปาโลกำลังถามชาวโครินธ์เหล่านั้น ตรงนี้ในข้อ 5 ของการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเราว่า “พวกท่านไม่ทราบหรือว่าพระเยซูคริสต์ทรงอยู่ในพวกท่าน?” เปาโลสอน ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำเหล่านั้นแก่เขา ว่าคนที่เป้นคริสเตียนก็อยู่ในพระคริสต์และพระคริสต์ทรงอยู่ในใจของคน ๆ นั้น การอยู่ “ในพระคริสต์” คือการรับความรอดแล้ว ผู้ที่อยู่นอกพระคริสต์ก็หลงหาย จงสังเกตถ้อยคำของเปาโลในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ:

“เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:1)

“ผู้ซึ่งพระเจ้าจะโปรดให้ทราบว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของข้อลึกลับนี้ในท่ามกลางคนต่างชาติ ซึ่งก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27)

“เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

“...ยกเว้นพวกท่านเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง” คำที่แปลเป็น “ผู้ถูกทอดทิ้ง” มีความหมายว่า “ถูกปฏิเสธ, ไม่ถูกอนุมัติ; ถูกทดสอบแล้วและถูกพบว่าขาดอยู่” ความหมายในที่นี้ก็คือว่าชาวโครินธ์เหล่านั้นควรทราบว่าคุณท่านรับความรอดแล้วอย่างแท้จริงโดยพระคุณของพระเจ้าหรือไม่ พวกเขาจะต้องตรวจสอบตัวเอง ต้องยอมให้พระเจ้าตรวจค้นใจของพวกเขามาและทำการทดสอบทุกอย่าง ทุกซอกทุกมุมเพื่อที่จะแน่ใจว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วและไม่ใช่แค่เคร่งศาสนา ว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้วอย่างแท้จริงและไม่ใช่แค่สมาชิกคนหนึ่งของที่ประชุมชาวโครินธ์นั้น

ข้อ 6: แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าคุณท่านจะทราบว่า พวกเรามิได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

ความหมายของเปาโลนั้นชัดเจนมาก เขากำลังกล่าวว่า “เมื่อพวกท่านตรวจสอบตัวเองเพื่อดูว่าประสบการณ์ของพวกท่านเป็นของแท้หรือไม่ ไม่ว่าจะพวกท่านจะค้นพบอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะผลลัพธ์ของการตรวจสอบของพวกท่านจะเป็นอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าวางใจ (ข้าพเจ้าหวัง) ว่าพวกท่านจะไม่พบข้าพเจ้าว่าเป็นของปลอม ผู้ถูกทอดทิ้ง ซึ่งจะถูกปฏิเสธ เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน ข้าพเจ้าวางใจว่าคุณท่านจะเห็นหลักฐานว่าข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพระเจ้าจริง ๆ ซึ่งได้รับมอบพันธกิจจากพระเยซูเจ้า ถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิ

ฤทธิ์ ได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อข้าพเจ้าไปเยี่ยมพวกท่าน ข้าพเจ้าวางใจว่าพวกท่านจะเห็นชัดเจนว่าข้าพเจ้ามีคุณสมบัติเหล่านั้นที่ต้องมีเพื่อเป็นผู้แทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในตำแหน่งอัครทูต”

ข้อ 7: บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พวกท่านจะไม่กระทำความชั่วร้ายใด ๆ เลย มิใช่ว่าพวกเราจะได้ปรากฏว่าเป็นที่ขอบพระทัย แต่เพื่อพวกท่านจะได้กระทำการที่ซื่อสัตย์ ถึงแม้ว่าพวกเราดูเหมือนเป็นผู้ถูกทอดทิ้งก็ตาม

เปาโลได้เตือนสติชาวเธสะโลนิกาว่า “จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” (1 ธส. 5:17)- และเขาปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา เขาอธิษฐานอย่างจริงจังและอย่างร้อนรนเพื่อคริสตจักรเหล่านั้นทั้งหมด และเขาบอกชาวโครินธ์ในที่นี่ว่า “ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พวกท่านจะไม่กระทำความชั่วร้ายใด ๆ เลย...” สิ่งใดก็ตามที่อาจถูกคิดซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวเขาเองและตำแหน่งอัครทูตของเขา เขาก็อยากเห็นสิ่งอื่นใดที่จะให้พวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้องและเป็นคนที่ถูกต้องกับพระเจ้า เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ในใจของเขาเสมอที่เขาต้องลงวินัยพวกเขาอย่างรุนแรง ถ้าพวกเขาไม่กลับใจและกลับมามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า แต่พระเจ้าข้อนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่า เปาโลอยากมากกว่าเป็นพันเท่า-ใช่แล้วครับ อยากมากกว่าเป็นหมื่นเท่า-ให้พวกเขากลับใจ กลับมามีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า และไม่ทำความชั่วร้าย เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องพิสูจนโดยใช้การพิพากษาอันเข้มงวดว่าเขามีสิทธิอำนาจของอัครทูตคนหนึ่ง ผมคิดว่ามันปรากฏชัดเจนว่าเปาโลเลือกที่จะถูกมองว่าเป็นคนลวงโลก และทนแบกรับคำด่าว่าของเหล่าศัตรูของเขา มากกว่าที่จะต้องจำใจหันไปใช้ความเข้มงวดเช่นนั้น

“...มิใช่ว่าพวกเราจะได้ปรากฏว่าเป็นที่ขอบพระทัย...” อีกครั้งที่เปาโลอยากให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเข้าใจว่ามันไม่ใช่เป้าหมายหลักของเขาหรือความปรารถนาของเขา ณ เวลานี้ที่จะแก้ต่างคำกล่าวอ้างของเขาเรื่องตำแหน่งอัครทูต แต่เพื่อที่พวกเขา “จะได้กระทำการที่ซื่อสัตย์” เพื่อที่พวกเขาจะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณตามแบบพระเจ้า

“...ถึงแม้ว่าพวกเราดูเหมือนเป็นผู้ถูกทอดทิ้งก็ตาม” เปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะถูกมองว่าเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง-ถูกปฏิเสธ ไม่ได้รับอนุโมทนา ไร้ค่า เหมือนโลหะที่ปนด้วยโลหะผสมที่จะไม่ผ่านการทดสอบของไฟ-หากพวกท่านจะกลับใจจากบาปของตน คืนดีกับพระเจ้า และดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และชอบธรรม”

ดูเหมือนว่าใจทั้งหมดของเปาโลจดจ่ออยู่ที่ความปรารถนาให้ฤทธิ์เดชของพระคริสต์ปรากฏชัดเจนในชัยชนะของชาวโครินธ์เหล่านั้นเหนือความชั่วร้าย แต่เขาประกาศว่านี่ไม่ใช่เพื่อความมักใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัวใด ๆ ของเขาเอง-ไม่แม้แต่เพื่อที่คำกล่าวอ้างของเขาเรื่องตำแหน่งอัครทูตจะถูกเผยแพร่ให้ประจักษ์และได้รับชัยชนะ ความปรารถนานี้ให้เกิดความบริสุทธิ์ในชีวิตของชาวโครินธ์เหล่านั้นก็เพราะเห็นแก่พระคริสต์ และเพราะเห็นแก่คนเหล่านั้นที่เขาปรนนิบัติ

ความปรารถนาแรกของผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐควรจะเป็นที่ผู้คนที่เขาปรนนิบัติจะดำเนินชีวิตถูกต้อง มีชีวิตถูกต้อง และถวายเกียรติแด่พระเจ้าแทนที่จะนำความอับอายและคำด่าว่ามาสู่พระนามของพระเยซู มันเป็นเรื่องที่แย่งชิง ๆ ที่ผู้ใด-และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับใช้คนหนึ่ง-จะฉวยโอกาสจากสภาวะแห่งความสับสนและการมีใจหันกลับในคริสตจักร เพื่อสถาปนาจุดยืนของตัวเอง เพื่อปกป้องอุปนิสัยและคำพยานของตัวเอง

เพื่อที่จะมีชื่อเสียงอันดี อัครทูตเปาโลจึงเฝ้ายามและปิดบังความคิดเช่นนั้น กระนั้นผมเกรงว่าบางครั้งมีการทำแบบนั้นในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้

ข้อ 8: เพราะว่าพวกเราจะกระทำสิ่งใดขัดแย้งกับความจริงไม่ได้ แต่กระทำเพื่อความจริง

เปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ว่า “ถ้าพวกเราได้รับฤทธิ์เดชใด ๆ จากเบื้องบน มันก็ไม่ใช่เพื่อที่พวกเราจะใช้มันเพื่อตัวเราเองและขัดแย้งกับความจริงของพระเจ้า เพราะพวกเราทำอะไรขัดกับความจริงไม่ได้เลย พวกเราสามารถไข่มั่นเพื่อจุดประสงค์ที่มันถูกประทานให้แก่เราเท่านั้น-นั่นคือ เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เพื่อความจริงนั้น”

พระคำข้อนี้ยืนยันสิ่งที่เปาโลประกาศในพระคำข้อก่อนหน้า เขาอยากทำสิ่งที่ถูกต้องกับคริสตจักรนั้น ไม่ว่าเขาจะต้องเสียอะไรเป็นการส่วนตัวหรือพวกเขาจะคิดอย่างไรกับเขาเป็นการส่วนตัวก็ตาม กับอัครทูตเปาโลนั้น มันเป็นหลักการอันตายตัวอย่างแน่นอนที่จะเทศนาแต่ความจริงและปฏิบัติให้สอดคล้องกับความจริงเท่านั้น เขาตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทำสิ่งใดเว้นแต่สิ่งซึ่งถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า

ข้อ 9: เพราะว่าพวกเราก็อินดี เมื่อพวกเราอ่อนแอ และพวกท่านเข้มแข็ง และพวกเราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย นั่นคือความบริบูรณ์ของพวกท่าน

ผมเชื่อว่าถ้อยคำเหล่านี้ ซึ่งสามารถออกมาจากใจของผู้หนึ่งที่ยอมจำนนและอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้าเท่านั้น ได้รับการตรัสจากพระเจ้า ผมไม่เชื่อว่ามีชายคนใดที่อุทิศตนอย่างเต็มที่มากกว่าอัครทูตเปาโล และเขาสามารถกล่าวอย่างจริงใจได้ว่า “พวกเราก็อินดี เมื่อพวกเราอ่อนแอ และพวกท่านเข้มแข็ง...” เขาเต็มใจที่จะนบนอบต่อการปฏิเสธตนเอง ต่อความอ่อนกำลัง ต่อการลงใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ หากนี่จะส่งเสริมการเจริญเติบโตและผลกำไรฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ ดูเหมือนเปาโลกำลังกล่าวว่าเขาพอใจที่จะปรากฏว่าอ่อนแอหากพวกเขาจะยอมทำแต่สิ่งที่ถูกต้องและเว้นเสียจากสิ่งผิด เขาเลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่ภายใต้เงาแห่งการถูกเหยียดหยามมากกว่าที่จะต้องจำใจลงโทษพวกเขาเพื่อที่จะพิสูจน์ว่าเขาเป็นอัครทูตที่แท้จริงคนหนึ่ง

“...และพวกเราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย นั่นคือความบริบูรณ์ของพวกท่าน” เปาโลกำลังกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาความสมบูรณ์แบบนี้เนื่องจากการที่พวกท่านไม่ทำความชั่วร้ายแล้ว” เขาไม่ได้กำลังพูดตรงนี้ถึงความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาปเหมือนอย่างที่เราเชื่อหรือเข้าใจในความคิด คำพูด และการกระทำ คำกรีกตรงนี้บอกเป็นนัยถึงแนวคิดของการฟื้นฟูสุขภาพเดิม การทำให้เป็นระเบียบ การซ่อมแซม การทำให้สมบูรณ์แบบนั้นคือ บางสิ่งที่ถูกฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ให้คืนสู่สถานที่อันเหมาะสมของมัน ดังนั้นเปาโลจึงกำลังปรารถนาให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเติบโตในพระคุณและในความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดพระเยซูคริสต์ ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เขากล่าวว่าพวกเขาเป็นทารกและยังกินนมอยู่ ในเมื่อพวกเขาควรกำลังกินอาหารแข็งแล้ว (1 คร. 3:1,2) ผมเชื่อว่านี่คือสิ่งที่เขาคิดตรงนี้ หลายคนในพวกเขายังเป็นทารกอยู่ พวกเขาควรกำลังเติบโตได้แล้ว พวกเขาควรกำลังก้าวหน้าในฝ่ายวิญญาณแล้ว-แต่พวกเขากำลังยืนอยู่เฉย ๆ ดังนั้นคำว่า “ความบริบูรณ์” ในที่นี้จึงไม่ได้หมายความว่าเขาอยากให้พวกเขากลายเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบไร้บาป

พระเจ้าน่าจะให้สถานะแห่งความสมบูรณ์แบบเช่นนั้นเป็นจริงได้ในชีวิตของเรา แต่ตราบใดที่เราอาศัย

อยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนัง เราก็จะเจอกับการทดลองและบาป พระวณะของพระเจ้าบอกเราว่า “คนใดที่ทราบว่าจะต้องกระทำการดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคนนั้นก็บาป” (ยากอบ 4:17) เมื่อเราทำทุกสิ่งที่เราถูกบัญชาแล้ว เราก็จะต้องสารภาพว่าเราเป็น “ผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์” เพราะเราแค่ทำหน้าที่ของเราเท่านั้น (ลูกา 17:10) ดังนั้นมันจึงปรากฏชัดเจนว่าตราบใดที่เราอาศัยอยู่ในกายนี้ เราก็จะไปไม่ถึงความสมบูรณ์แบบของพระเยซูเจ้า แต่เราสามารถเติบโตในพระคุณและกลายเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้

โปรดอย่าเข้าใจผิดสิ่งที่ผมกำลังกล่าว เราไม่เติบโต-และเราไม่สามารถเติบโต-ไปสู่ความรอดได้ แต่เราสามารถเติบโตในพระคุณหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้วได้ ใน 1 เปโตร 2:2 เราถูกบอกว่า “ดูจงพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวณะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวณะนั้น” มันคือการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณนี้ที่เปาโลถวิลหาเกี่ยวกับผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น

ข้อ 10: เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนสิ่งเหล่านี้โดยที่ไม่ได้อยู่ด้วย เกรงว่าเมื่ออยู่ด้วยแล้ว ข้าพเจ้าจะใช้ความเยียบขาด ตามอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายลง

อีกครั้งเปาโลอธิบายว่าทำไมเขาถึงเขียนถึงชาวโครินธ์อย่างที่เขาได้เขียน เขาได้ตักเตือน เตือนสติ และขู่ว่าจะลงวินัยหากพวกเขาไม่กลับใจ ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจึงเขียนสิ่งเหล่านี้โดยที่ไม่ได้อยู่ด้วย เกรงว่าเมื่ออยู่ด้วยแล้ว ข้าพเจ้าจะใช้ความเยียบขาด...” นั่นคือ “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านเพื่อที่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามายังเมืองโครินธ์ ข้าพเจ้าจะไม่ต้องจำใจเป็นคนโทดและเยียบขาด ข้าพเจ้าจะไม่พบว่าจำเป็นต้องเอ่ยคำตำหนิส่วนตัวแบบเข้มงวด”

“...ตามอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายลง” ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เปาโลแสดงให้เห็นความปรารณาของตนที่จะใช้อำนาจและสิทธิอำนาจแบบอัครทูตที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขาเพื่อการเสริมสร้างชาวโครินธ์เหล่านั้น-เพื่อก่อพวกเขาขึ้น และไม่ใช้เพื่อรื้อทำลายพวกเขา (ดู บทที่ 10 ข้อ 8 และบทที่ 12 ข้อ 19 เช่นกัน)

บทสรุป

ข้อ 11: สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย ขอลาก่อน จงเป็นผู้ที่ตีพร้อม จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่อย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน

เปาโลได้กล่าวทุกสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานให้เขากล่าว เขาได้กล่าวทุกสิ่งที่จำเป็นต้องกล่าวเพื่อแสดงให้ชาวโครินธ์เหล่านั้นเห็นว่าพวกเขาควรกลับใจจากความอธรรมของตน ทุกสิ่งที่เหลือให้กล่าวก็คือ การกล่าวอลาพวกเขาด้วยความรัก ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย ขอลาก่อน” คำกรีกที่แปลเป็น “ขอลาก่อน” มีความหมายว่า “ความสุข ความชื่นบาน; ชื่นชมยินดี ดีใจ” เราพบว่ามันถูกแปลเป็น “ความชื่นบาน” หรือ “ชื่นชมยินดี” ในลูกา 1:14 และในยอห์น 16:20,22 คำนี้บ่อยครั้งถูกใช้ในความหมายของการกล่าวแก่ใครสักคนว่า “ความชื่นบานจงมีแก่ท่าน” หรือ “ความสุขจงมีแก่ท่าน” หรือ “สวัสดิ” ตามที่เราพบคำทักทายนี้ในมัทธิว 26:49 และ 27:29

“จงเป็นผู้ที่ตีพร้อม” อีกครั้ง เหมือนในข้อ 9 เปาโลเตือนสติพวกเขาให้กลับใจ ให้เติบโตขึ้นและเข้ม

แข็งฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่เขากับคริสตจักรนั้นจะได้ชื่นชมยินดีและเติบโตฝ่ายวิญญาณ

“จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดี” ลูกของพระเจ้าควรได้รับการปลอบโยนโดยพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับคนของพระองค์เอง ในที่นี้เรามีความปรารถนาอันลึกซึ้งในส่วนของเปาโลที่ชาวโครีนธ์เหล่านั้นจะได้รับการปลอบประโลมใจและการหนุนใจ ถึงแม้มีความไม่เป็นระเบียบในคริสตจักรนั้นและคริสตจักรนั้นไม่ได้เป็นอย่างที่มันควรเป็นเลยก็ตาม นอกจากนี้ เขาได้เตือนสติคนเหล่านั้นที่มีความผิดให้กลับใจ- แต่แม้หากว่าพวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น คนเหล่านั้นที่กำลังดำเนินชีวิตแบบชอบธรรมและกำลังดำเนินกับพระเยซูก็ควรได้รับการหนุนใจ รับการปลอบประโลมใจและชื่นชมยินดี เพราะพระวาทะของพระเจ้าสัญญาว่าไม่ว่าคุณอื่นจะทำอะไร หากเราวางใจและเชื่อฟัง พระเจ้าจะไม่มีวันละทิ้งเราหรือทอดทิ้งเราเลย- “เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’” (ฮบ. 13:5,6)

“จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” เปาโลปรารถนาให้ความแตกแยกทุกอย่างในคริสตจักรนั้นถูกขจัดออกไปเสียก่อนที่เขาไปถึง และอยากให้ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันบริบูรณ์เมื่อเขาไปเยี่ยมพวกเขา เขาได้กล่าวคำเตือนสติเพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแห่งจุดประสงค์แล้วในจดหมายฝากฉบับแรกของเขาเช่นกัน เมื่อเขากล่าวว่า: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มี การแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน” (1 คร. 1:10) (ดู พิลิปปี 1:27 และ 2:2 เช่นกัน)

“จงอยู่อย่างสันติ” นั่นคือ “จงอยู่อย่างสันติกับกันและกัน จงให้การวิวาทและการแก่งแย่งชิงดีในท่ามกลางพวกท่านสิ้นสุดลงเถิด จงเอาทั้งหมดนั้นออกไปไกลเสียจากพวกท่าน”

“...และพระเจ้าแห่งความรัก” “...พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ดังนั้น พระเจ้าในใจของเราจึงทรงเป็นความรักในใจของเรา โคลสี 1:27 กล่าวว่า “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” ทรงเป็น “ที่หวังแห่งสง่าราศี” และถ้าพระคริสต์ไม่ทรงอยู่ในคุณ คุณก็ไม่มี ความหวังใด ๆ ทั้งนี้ พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นถ้าพระคริสต์ทรงอยู่ในคุณ ความรักของพระเจ้าก็อยู่ในคุณ พระเจ้าทรงพอพระทัย และมีความยินดีอย่างมากในการแสดงออกความรักของพระองค์ในเราและผ่านทางเรา และพระองค์ทรงพอพระทัยเช่นกันในความรักนั้นซึ่งผู้คนของพระองค์แสดงออกต่อกันและกัน

“...และสันติสุข...” พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสันติสุข พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว” (ยอห์น 14:27)

“...จะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน” เปาโลกำลังกล่าวในพระคำข้อนี้ว่า “พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรักทั้งสิ้นและผู้ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสันติสุขทั้งปวงจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน” พระเจ้าทรงให้เกียรติความรัก พระองค์ทรงรังเกียจความเกลียดชัง ความอิจฉา และการวิวาท เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วรักกันอย่างแท้จริง ความรักและสันติสุขของพระเจ้าจะสถิตอยู่กับพวกเขาและพระเจ้าเองจะทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาและอวยพร

พวกเขา

ข้อ 12 และ 13: จงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์ วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

ถ้อยคำของเปาโลตรงนี้มีความคล้ายคลึงกับถ้อยคำที่ถูกรับในจดหมายฉบับแรกของเขาถึงชาวโครินธ์ในข้อ 20 ของบทที่ 16 เขายังส่งเสริมผู้เชื่อเหล่านั้นที่กรุงโรมและที่เมืองเธสะโลนิกาให้ “ทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์” (ดู โรม 16:16 และ 1 เธสะโลนิกา 5:26) เปโตรเรียกการทักทายนี้ว่า “การจูบแห่งความรัก” (1 ปต. 5:14)

ในสมัยต้น ๆ ของคริสตจักร การจูบเป็นสัญญาณทั่วไปแห่งความรักในท่ามกลางพวกพี่น้องและมิตรสหายที่สนิท พวกเขาจูบเมื่อเจอกันและจูบอีกครั้งเมื่อจากกัน วิธีปฏิบัตินี้มีความเป็นสากลในที่ประชุมเหล่านั้นของคริสเตียนในสมัยของเปาโล และมันยังถูกใช้อยู่ในคริสตจักรทั้งหลายของชาวกรีกและชาวตะวันออก-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการถือพิธีศีลมหาสนิท ในโลกตะวันตก “การจูบอันบริสุทธิ์” ได้สูญหายไปหมดแล้ว หากธรรมเนียมปฏิบัตินี้ยังสืบต่อมาจนถึงชั่วโมงนี้ มันก็คงถูกใช้แบบผิด ๆ และคงก่อให้เกิดความระแวงสงสัยมากมาย แต่ในระหว่างสมัยคริสเตียนยุคต้น การจูบอันบริสุทธิ์ไม่ได้ถูกใช้แบบผิด ๆ และชีวิตอันเรียบง่ายแห่งความเชื่อซึ่งถูกดำเนินโดยเหล่าคริสเตียนยุคต้นก็พิสูจน์ว่าหัวใจของพวกเขามีความรักและการจูบนั้นที่ถูกประทับบนแก้มของพวกเขาพี่น้องก็เป็น “จูบที่บริสุทธิ์” อย่างแท้จริง

“วิสุทธิชน” ที่เปาโลพูดถึงในข้อ 13 คือ คนเหล่านั้นที่เดินทางไปกับเขา หรือคนเหล่านั้นที่อยู่กับเขา ณ เวลานั้น

ข้อ 14: ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรักของพระเจ้า และความสนิทสนมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

ถ้อยคำอันเปี่ยมความกรุณาของเปาโลในพระคำข้อนี้ปกติแล้วถูกเรียกว่าเป็นคำอวยพรของอัครทูต นี่คือรูปแบบซึ่งถูกใช้มาตลอดเกือบเป็นสากลในการปิดการประชุมนมัสการของคริสเตียน จดหมายฝากทุกฉบับของเปาโลปิดท้ายด้วยคำอวยพรที่คล้ายกัน แต่นี้เป็นรูปแบบที่ครบถ้วนที่สุดในคำอวยพรทั้งหมดของเขา และมันมาในตอนท้ายของหนึ่งในจดหมายฝากฉบับที่รุนแรงมากที่สุดของเขา

“พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า” (หรือ “ขอให้พระคุณ...”) เป็นสำนวนหนึ่งที่น่าเสนอความปรารถนาให้ความโปรดปรานทั้งหลายของพระเยซูคริสต์ลงมาสู่ชาวโครินธ์เหล่านั้นทุกคน มันหมายความว่า “ขอให้พระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกท่านในพระคุณทุกเวลา และไม่ใช้ในความยุติธรรม”

“...และความรักของพระเจ้า...” ความรักของพระเจ้าในเริ่มแรกนั้นได้คิดความรอด, ได้วางแผนความรอด และในความครบบริบูรณ์แห่งกาลเวลาได้ทรงจัดหาความรอดมาให้โดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์พระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย “คือขณะที่พวกเรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อพวกเรา” (รม. 5:8) ความรักของพระเจ้านำความรอดและการปลอบประโลมใจมาให้ อภัยโทษบาปทั้งหลายของเรา ชำระจิตวิญญาณของเราให้บริสุทธิ์ เต็มใจเราให้เต็มล้นด้วยความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี ดังนั้นถ้อยคำของเปาโลในที่นี้จึงบรรจุคำอธิษฐาน

ขอพระพรและผลประโยชน์ที่สูงส่งที่สุดทั้งหลายซึ่งชาวโครินธ์เหล่านั้นจะถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนได้

“...และความสนิทสนมของพระวิญญาณบริสุทธิ์...” คำว่า “การสนิทสนม” หมายถึง “การร่วมสามัคคีธรรม การมีส่วนร่วม” มีการตีความที่เป็นไปได้สองแบบในที่นี้ ความปรารถนาของอัครทูตเปาโลก็คือ ขอให้พวกเขามีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์-หรือไม่ก็ขอให้พวกเขาทุกคนมีส่วนได้รับของประทานและพระคุณเหล่านั้นซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถ่ายทอดให้ พระองค์ประทาน “ความรัก ความปลอบปล้ำใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน” (กท. 5:22,23) เปาโลอธิบายขอให้สิ่งเหล่านี้ถูกถ่ายทอดให้แก่คริสตจักรนั้นโดยไม่มีอะไรขัดขวาง ไม่ว่าจะด้วยการตีความแบบใดในทั้งสองแบบนี้ ชาวโครินธ์เหล่านั้นก็จะดำเนินชีวิตในการร่วมสนิทและการร่วมสามัคคีธรรมอันหอมหวานกับกันและกัน พวกเขาไม่ได้กำลังทำแบบนี้อยู่ในคริสตจักรนั้นที่เมืองโครินธ์ แต่เปาโลอยากเห็นสิ่งนั้นเกิดขึ้น ถ้าพวกเขามีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาก็จะมีการร่วมสามัคคีธรรมกับกันและกัน

“...จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด” ด้วยถ้อยคำที่เน้นหนักมาก ๆ เหล่านี้ เปาโลรวมชาวโครินธ์เหล่านั้นทุกคนไว้ในคำอวยพรของตนแล้ว-พวกที่ยังไม่กลับใจ พวกชอบใส่ร้าย พวกไม่เชื่อฟัง รวมถึงคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อและเชื่อฟัง

พระคำข้อสุดท้ายของ 2 โครินธ์ คำกล่าวปิดท้ายของเปาโล จริง ๆ แล้วเป็นคำอธิบายหนึ่ง มันควรค่าแก่การสังเกตของเราตรงที่ว่ามันถูกกล่าวแก่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แก่พระบุตร และแก่พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเท่าเทียมกัน เปาโลเชื่อในและเทศนาพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค-พระบิดา, พระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงมาจากสวรรค์ พระเยซูเจ้าทรงมาจากสวรรค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมาจากสวรรค์

พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ ทว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (ในตอนนั้นและตอนนี้) พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระคุณของพระเจ้าที่ถูกห่อหุ้มในเนื้อหนังและถูกนำลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระเจ้า (ยอห์น 1:17,18)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นบุคคลหนึ่ง มีความเป็นบุคคลที่เด่นชัด พระองค์ไม่ทรงเป็นเพียงคุณลักษณะหนึ่งของพระเจ้า และไม่ทรงเป็นเพียงอิทธิพลหนึ่งของพระเจ้า เปาโลอธิบายขอ “ความสนิทสนมของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ไม่มีสิ่งใดขัดแย้งไปกว่าการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะเป็นตัวแทนที่เฉลียวฉลาดและมีสติสัมปชัญญะทรงฤทธิ์สามารถที่จะประทานและถูกคาดหวังให้ประทานแก่ผู้เชื่อเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ ความโปรดปรานและพระพรทั้งหลายซึ่งแตกต่างจากความโปรดปรานและพระพรเหล่านั้นที่ถูกประทานให้แก่ลูก ๆ ของพระเจ้าโดยพระบิดาและพระบุตร

ใช่แล้วครับ มีพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงถูกเผยให้ประจักษ์ในสามพระภาค ผู้ทรงรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในการช่วยเราให้รอด และความพอเพียงทั้งหมดถูกจัดหาให้โดยพระเจ้าของเราผู้ทรงเป็นตรีเอกภาพ-ความพอเพียงทั้งหมดสำหรับกาลเวลาและสำหรับนิรันดร์กาล: “มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า” (2 คร. 3:5) “และ

พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระองค์ทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์แก่การงานที่ดีทุกอย่าง” (2 คร. 9:8)

ไม่มีทางที่เปาโลจะปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ได้ซึ่งจะเหมาะสมมากไปกว่าวิธีที่เขาปิดท้ายมันแล้ว เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ขอให้พระพรอันบริบูรณ์ทุกประการเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะประทานแก่ลูก ๆ ของพระองค์ในฐานะพระบิดาของพวกเขา จะถูกประทานให้แก่ผู้เชื่อชาวโครินธ์เหล่านั้น

คำอธิษฐานอันจริงใจของผมนั้นคือ ขอให้พระพรเหล่านั้นที่เปาโลทูลขอให้แก่ชาวโครินธ์ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าพระบิดา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะมีแก่พวกเราแต่ละคนวันนี้เช่นกัน และขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงนำทางเราไปสู่บ้านอันเปี่ยมสง่าราศีเดียวกันนั้นที่เปาโลได้เข้าไปอยู่แล้วเมื่อเขาประทับตราคำพยานของตนด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขา เอเมน-ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด!

บททวน

ดังนั้นเราจึงมาถึงตอนจบแห่งการศึกษาค้นคว้าของเราแล้วเกี่ยวกับจดหมายฝากฉบับที่สองของเปาโลถึงชาวโครินธ์ ผมรู้สึกที่เรารู้จักอัครทูตผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ดีขึ้นเยอะแล้วตอนนี้ เพราะไม่ต้องสงสัยเลยว่าจดหมายฉบับนี้เปิดเผยธรรมชาติแบบมนุษย์ของเขาและความปวดร้าวใจของเขาในงานรับใช้เช่นนี้ได้อย่างแท้จริงมากกว่าจดหมายฝากฉบับอื่นใดของเขา แรงมูที่เป็นแบบมนุษย์มาก ๆ สองประการแห่งชีวิตของเปาโลถูกนำเสนอในที่นี้ ในด้านหนึ่งเราได้เห็นว่าเขาสามารถเป็นคนที่เขาจริงใจและเข้มงวดได้ขนาดไหนเมื่อถึงคราวจำเป็น และในอีกด้านเขาก็สามารถเป็นคนที่นุ่มนวลและเมตตากรุณาได้อย่างแท้จริงขนาดไหน

เมื่อคิดย้อนกลับไปยังจดหมายฝากฉบับนี้ ข้อพระคำหลายตอนก็มีความโดดเด่น:

บทที่ 5 มีคำสอนที่สำคัญเกี่ยวกับความตายของผู้เชื่อ (ข้อ 1-8) และข้อ 17 ที่ถูกยกบ่อยมากเช่นกัน ซึ่งเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าเราเป็น “ผู้ถูกสร้างใหม่แล้ว” เมื่อเราอยู่ในพระคริสต์

บทที่ 6 เตือนเราว่า “บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (ข้อ 2) และว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่ “เข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ” (ข้อ 14-17)

บทที่ 8 ข้อ 9 เตือนความจำเป็นถึง “พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ผู้ซึ่ง “ถึงแม้ว่าพระองค์เคยเป็นผู้มี ...พระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน” เพราะเห็นแก่พวกเรา

บทที่ 9 ให้คำสอนที่สำคัญเกี่ยวกับการให้ตามภาคพันธสัญญาใหม่ (ข้อ 6,7) โดยปิดท้ายด้วยข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่ “ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์” (ข้อ 15)

บทที่ 11 นำเสนอคำเตือนที่เรารู้จักดีของเปาโลเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จ (ข้อ 13-15) และปิดท้ายด้วยการเล่าย้อนถึงการทนทุกข์หลายประการของเขา (ข้อ 23-33)

บทที่ 12 บอกเราเรื่องการไปเยือนของเปาโลยัง “สวรรค์ชั้นที่สาม” (ข้อ 1-4) เรื่อง “หนามในเนื้อ” ของเขา และเรื่องพระคุณอันพอเพียงสำหรับทุกอย่างของพระเจ้า (ข้อ 7-10)

จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำอวยพรที่ถูกใช้แพร่หลายของเปาโล (บทที่ 13 ข้อ 14) ซึ่งผมอยากใช้เพื่อปิดท้ายการศึกษาค้นคว้านี้:

“ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และความรักของพระเจ้า และความสนิทสนมของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”